

Giới thiệu Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em

Truyện Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em của tác giả Nhan Nguyệt Khê là một câu chuyện thuộc thể loại ngôn tình hiện đại, 1x1, âm kém dương sai, HE.

Trong một chuyến hành trình thám hiểm, Phó Đông Bình gặp gỡ cô gái Nhậm Thiên Chân đầy thần bí. Trong lúc vô tình đã vạch ra một vụ án mạng bị che giấu nhiều năm. Nhưng bí ẩn vẫn chưa được giải đáp thì âm mưu trù tính nhiều năm đang dần dần nổi lên mặt nước. Mà điều làm Phó Đông Bình ngạc nhiên chính là, dường như Nhậm Thiên Chân có một mặt khác không muốn để người ta biết.

Khiến một tầng bóng tối bao trùm lấy tình yêu vừa mới đâm chồi. Không muốn lập địa thành Phật, tình nguyện tẩu hỏa nhập ma. Trong lòng mỗi người đều có một Atula.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 1: Quỷ Đả Tường*

*Là hiện tượng khi bạn đi lạc ở một nơi hoang vắng, cố gắng tìm đường ra nhưng rốt cục vẫn quay về chỗ cũ. Người xưa cho rằng đó là do ma quỷ tác quái khiến chúng ta đi thành một vòng tròn.)

Đầu mùa xuân, mưa phùn rải rác khắp núi Vân Mộng, phóng mắt nhìn ra xa, giữa núi rừng mây trôi lượn lờ, giọt nước tinh khiết chảy xuống phiến lá trúc, tiếng gió tiếng mưa xào xạc rung động.

"Đã lâu hơn một giờ rồi mà sao vẫn quay lại chỗ cũ thế này? Anh nhìn tảng đá lớn kia đi, em nhớ nửa tiếng trước đã gặp rồi." Hạ Đình Vũ chỉ ra ngoài cửa sổ cho anh bạn tài xế Phó Đông Bình xem.

Đôi mày kiếm của Phó Đông Bình nhíu lại, vẻ mặt cứng rắn, hai tay nắm vững vô lăng: "Anh đi theo hướng dẫn chỉ đường, không sai đâu, tảng đá này tuy giống nhưng không chắc chắn cùng là một."

Hạ Đình Vũ hạ cửa xe xuống, nhìn sắc trời: "Chúng ta phải đi nhanh lên, trên núi đã bắt đầu có sương mù rồi, nếu trước khi trời tối không tìm thấy dịch trạm Lưu Vân thì phải qua đêm ở ngoài đây."

Phó Đông Bình không lên tiếng, nhìn thoáng qua bản đồ hướng dẫn, xác nhận vị trí lại một lần nữa.

"Anh nhìn đỉnh nghi chân đó đi, em cam đoan nói cho anh biết, hai mươi phút trước em đã nhìn thấy một lần rồi, giống y xì." Hạ Đình Vũ lại thốt lên, cuối cùng còn nói một câu, "Không phải chúng ta gặp quỷ đả tường trong truyền thuyết đấy chứ? Nếu không sao cứ mãi ở trong núi thế này, hay đang chạy vòng quanh vùng lân cận?"

"Nếu không chúng ta xuống xem một chút, làm ký hiệu?" Phó Đông Bình vừa không chịu nổi anh ta cứ ồn ào, mà trong lòng cũng sốt ruột, giảm tốc độ xe lại, dừng xe ven đường.

Bước xuống xe, gió mưa lạnh căm đập vào mặt, trút thẳng vào cổ áo, Phó Đông Bình rung mình một cái, đội mũ áo paca* lên, nơi chân trời mây giăng rất dày, xem ra trong thời gian ngắn trận mưa này sẽ không tạnh.

(*Áo da có mũ trùm đầu của người Ets-ki-mô.)

"Đến phía trước nghỉ ngơi một chút." Hạ Đình Vũ châm một điếu thuốc, cũng không đợi Phó Đông Bình trả lời mà trực tiếp đi về đình nghi chân cách đó mười mét.

Đình nghi chân không biết được xây dựng vào năm nào tháng nào, chớp đỉnh cùng trụ đứng nhìn qua có vẻ rất cũ nát, trông thấy trong đình có ba cô gái trẻ tuổi ngồi tránh mưa, Hạ Đình Vũ càng thêm phấn khởi, ném điếu thuốc xuống gầm lên, ung dung bước đến.

Các cô gái trông thấy có đàn ông đến, ồn ào ngẩng đầu lên nhìn, trong mắt toát lên tia cảnh giác.

Hạ Đình Vũ cời mũ áo paca xuống, chủ động chào hỏi, "Chào các người đẹp, mưa to quá nên chúng tôi tìm chỗ trú mưa."

Thấy hai người bạn họ tuổi còn trẻ, trông cũng có vẻ nhã nhặn, các cô gái buông lỏng cảnh giác, một người trong đó chủ động đứng lên, ngồi vào bên cạnh bạn mình, chừa chỗ cho bạn họ ngồi.

Phó Đông Bình trông thấy trên tấm bia đá trong gian đình cũ nát có hàng chữ, bèn rút điện thoại ra chụp lại.

"Tấm bia này có vẻ lâu lắm rồi." Hạ Đình Vũ cũng thấy hàng chữ không đầy đủ trọng vẹn trên tấm bia đá, hỏi dò Phó Đông Bình, "Anh thấy giống ở triều

đại nào?”

“Bệ bia đầu con lĩ*, chủ nhân của tấm bia hẳn phải là chức quan trên tam phẩm, nhìn hoa văn giống đời nhà Minh.” Phó Đông Bình tỉ mỉ chụp trước sau tấm bia. Anh học kiến trúc, rất chịu nghiên cứu về lịch sử kiến trúc cổ đại của Trung Quốc.

(*Là con rồng không sừng trong truyền thuyết để trang trí các công trình kiến trúc hoặc công nghệ phẩm.)

“Em cũng thấy giống đời nhà Minh, chữ trên bia lờ mờ có thể nhìn ra là thể chữ Nhan, nghe nói vùng này vào thời nhà Minh xuất hiện một thám hoa lang giỏi thư pháp, thể chữ Nhan của ông ấy được nội các thủ phụ Trương Cư Chính tán thưởng, không biết có phải là bia mộ của vị thám hoa lang này không.”

Mắt thấy ba cô gái ở bên cạnh nghiêng tai lắng nghe, Hạ Đình Vũ càng nói càng háng hái.

“Đây là bia mộ? Vậy chỗ chúng mình đang ngồi chẳng phải là...” Một cô gái tóc ngắn sợ hãi thấp giọng thầm thì với bạn.

Bạn của cô ấy cười trừ, “Có gì đâu chứ, Trung Quốc lớn như thế, ở đâu chẳng có người chết, một tấm bia đá của mấy trăm năm trước mà cũng sợ.”

Xưa giờ Hạ Đình Vũ rất quen thuộc, chủ động nói cho các cô ấy biết, “Đây cũng không phải là bia mộ thông thường, có thể xây đình bia nói lên rằng chủ nhân của bia mộ không chỉ có thân phận, mà đương thời còn rất được dân chúng kính yêu ca tụng, mộ phần và hài cốt sớm đã phong hóa, nhưng đình bia vẫn còn được bảo tồn.”

Cô gái tóc ngắn ướm lời: “Vậy dưới này, có phải có mộ thất không?”

Hạ Đình Vũ cười nói: “Hắn là không còn rồi, người còn sống nổi danh như thế, chắc chắn đã bị kẻ đào mộ đến thăm rồi, chỉ còn lại bia thôi, vì để bảo vệ tấm bia đá này không để gió thổi mãi mòn nên dân chúng địa phương mới xây đình bia.”

“Thì ra là vậy.” Rốt cuộc cô gái tóc ngắn cũng không còn sợ hãi nữa.

Hạ Đình Vũ chủ động bắt chuyện với cô ấy, “Các em đến núi Vân Mộng du lịch sao? Có phải đến dịch trạm Lưu Vân không? Đúng lúc chúng tôi cũng đang đến đó, có thể kết bạn với mấy em, trời cũng sắp tối rồi, mấy cô gái như các em đi đường cũng không an toàn.”

Trạm dịch Lưu Vân là nơi nghỉ lại tốt nhất núi Vân Mộng, du khách đến đây phần lớn đều chọn ở đó.

“Tốt quá, bọn em cũng đang muốn tìm người kết bạn đây.” Cô gái tóc ngắn nói liên tục, cô đã sớm để ý đến, người không ngừng chụp ảnh tấm bia rất dễ nhìn, còn người ở trước mắt đáng vẻ không tồi, có bọn họ đồng hành, trên đường đi hẳn sẽ rất thú vị.

“Anh tên là Hạ Đình Vũ, anh ta là Phó Đông Bình, các em gọi thế nào?”

“Em là Đồng Hi, cậu ấy là Hề Dao Dao.” Cô gái tóc ngắn cười lên để lộ má lúm đồng tiền hai bên, thoạt nhìn xinh xắn đáng yêu.

Hạ Đình Vũ chủ động chào hỏi Hề Dao Dao, cô gái tên Hề Dao Dao đưa mắt nhìn Hạ Đình Vũ một cái, rồi lại nhìn Phó Đông Bình, cười cười với anh, còn cô gái ngồi bên cạnh Hề Dao Dao ấy, cả gương mặt giấu dưới vành mũ lưỡi trai và sau khẩu trang, không nhìn rõ mặt.

“Ba người các em không lái xe à, sao lại đi lên được đây?” Hạ Đình Vũ tìm lời nói.

Đồng Hi chủ động nói cho anh ta biết, cô ấy với Hề Dao Dao đều là sinh viên năm ba đại học, nhân lúc nghỉ đông ra ngoài giải sầu, đi xe đường dài từ đại học đến thị trấn dưới chân núi Vân Mộng, sau khi xuống xe liền đi bộ.

Từ khi ngành du lịch tấn công lên đây, đi bộ khoảng bốn mươi lăm phút là có thể đến, nhưng hai cô đi gần hai tiếng đồng hồ vẫn không tìm được, trời mưa càng lúc càng lớn, hai người đành phải dừng chân nghỉ trong đình.

“Chân của em mềm nhũn cả rồi.” Đồng Hi không nhận được oán thán, giọng êm ái uyển chuyển, khiến người ta vừa nghe đã thương.

“Áy, thì ra hai người cũng giống bọn anh, lạc đường.” Hạ Đình Vũ cảm thấy vui khi có người gặp họa, lại có cảm giác đồng bệnh tương lân.

“Dao Dao nói, có thể bọn em gặp quỷ đá tường rồi, em thề, em nhìn thấy cảnh vật giống nhau không chỉ một lần.”

“Đúng thế, bọn anh lái xe vòng vo trong núi hơn một tiếng mà vẫn không tìm được chỗ, nói không chừng chính là quỷ đá tường.”

“Không phải quỷ đá tường.”

Mọi người sững sốt, lúc này mới phát hiện ra là cô gái luôn đeo khẩu trang này giờ im lặng đang nói chuyện.

“Là người ở đây cố ý xây công trình giống hệt nhau, làm xáo trộn tầm mắt, không muốn để người khác vào trong núi.” Cô gái ấy mặc áo bóng chày cùng quần bò, thắt bím tóc hai bên lỏng lẻo, thoạt nhìn không lớn tuổi lắm.

“Sao cô biết giống hệt nhau mà không phải là cùng một cái?” Hề Dao Dao không phục. Cô gái đáp: “Mỗi lần tôi đến một chỗ đều để lại ký hiệu, tấm bia đá này chưa có ký hiệu nên khẳng định không phải là cái ban đầu.”

Phó Đông Bình đưa mắt nhìn cô gái kia, gương mặt mơ hồ nhưng ánh mắt rất sáng, vuốt ve tấm bia đá như có suy nghĩ, “Tôi cũng không cho là một, tuy hoa văn điêu khắc và kiểu dáng giống nhau, nhưng nhìn kỹ thì mỗi tảng đá lại bị phong hóa ở mức độ khác nhau, hẳn là người xưa cố ý làm nên.”

Thấy mưa dần nhỏ hạt, Phó Đông Bình gọi điện đến dịch trạm Lưu Vân, sau khi hỏi han một hồi liền nói với mọi người, địa hình ở núi Vân Mộng rất phức tạp, đi theo hướng dẫn sẽ không lạc.

Mọi người bước ra khỏi đình, trông thấy cô gái đeo khẩu trang một mình đi về phía trước, Phó Đông Bình bèn gọi cô ấy một tiếng: “Này, cô không đi xe với chúng tôi ư?” Cô gái không quay đầu lại, chỉ khoát tay.

“Một mình cô đi phải rất lâu mới đến, vẫn nên đi chung xe thôi.”

Cô gái vẫn không quay đầu lại, Phó Đông Bình đành từ bỏ.

Đồng Hi và Hề Dao Dao cảm thấy rất hứng thú khi nhìn chiếc Hummer màu đen uy phong lẫm liệt của Phó Đông Bình, thốt lên: “Xe tốt quá, là Hummer H2 hơn mười triệu đấy.”

“Không tệ, còn có thể nhận biết loại nào.” Hạ Đình Vũ mở cửa xe sau cho các cô. Hai cô gái lên xe rồi vẫn còn bàn tán.

“Sàn xe này cao quá, người bình thường không lái được đâu.”

“Loại xe này vốn dành cho đàn ông lái, thân xe quá lớn, con gái lái không nổi.”

Xe nổ máy, nhanh chóng chạy vụt qua bên người cô gái đeo khẩu trang, Hạ Đình Vũ nhìn theo bóng cô ấy, thờ dãi một câu, “Thật là một người kì lạ, có xe không ngồi. Cô ấy không phải chung đường với các em à?”

“Không phải, bọn em không biết cô ấy, gặp trên xe đi từ đảo Cò* đến đây.”

(*Là tên khác của thành phố Hạ Môn, là thành phố cấp tỉnh ven biển nằm ở phía Đông Nam tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc.)

“Cô ấy kiêu ngạo lắm, bọn em đưa nước cho cô ấy uống mà cô ấy cũng không thèm.”

Hai cô gái đằng sau tiếp tục miêu tả lại cô gái đeo khẩu trang kia một lần.

“Có lẽ cô ấy thường xuyên du lịch một mình, tính cách giác rất cao.” Phó Đông Bình khách quan nói.

“Hai em cũng từ đảo Cò đến ư? Trùng hợp quá, bọn anh cũng thế.” Hạ Đình Vũ mừng rỡ không thôi, “Các em ở đảo Cò à?”

“Bọn em đều là sinh viên trường đại học đảo Cò.” Đồng Hi nhìn trông có vẻ đơn thuần, không quá mấy câu đã khai ra thân phận cùng trường học của mình.

Hạ Đình Vũ nhân cơ hội nói với hai người họ: “Sau này hai em ra ngoài phải đề cao cảnh giác, may mà gặp được bọn anh đây, chứ nếu là người xấu thì đừng bao giờ lên xe của chúng.”

“Trên mặt người xấu cũng không viết chữ xấu.” Hề Dao Dao nhanh mồm nhanh miệng nói.

“Đúng thế, bọn em vẫn phân biệt được người tốt người xấu mà.” Đồng Hi phụ họa cô ấy.

Dựa theo hướng dẫn nhắc nhở, xe lại chạy trên đường núi mười mấy phút đồng hồ, Hạ Đình Vũ là người đầu tiên trông thấy bảng hiệu gắn đèn neon trước dịch trạm Lưu Vân, vội vàng chỉ cho mọi người nhìn, tất cả đều rất hưng phấn.

Trạm dịch Lưu Vân xây tựa núi, bốn bề cây xanh bao lấy, nhìn bề ngoài rất có khí thế, có trụ đứng cùng cửa hình vòm màu trắng theo kiểu châu Âu, còn có cả sân thượng rộng rãi và vườn hoa trước cửa, lúc này sắc trời đã dần ngả về đêm, trong dịch trạm đèn đuốc sáng trưng, trông như tòa cung điện từ trên trời giáng xuống, khiến lòng người đi đến đây không khỏi phấn chấn.

Hạ Đình Vũ nhiệt tình nói với hai cô gái, “Nghe nói ở đây trước kia là tư dinh của tướng lĩnh cấp cao quốc dân đảng, sau khi giải phóng liền thuộc quyền sở hữu nhà nước, sau đó lại được chính quyền địa phương bán cho chủ nhân đương nhiệm xây nhà nghỉ gia đình.”

“Em hâm mộ nhất cuộc sống như thế đấy, hái cúc giậu đông, không tranh sự đời.” Đồng Hi thích tưởng tượng, cảm thấy dựng nên nhà nghỉ tá túc này là một chuyện vô cùng lãng mạn.

“Cái đó phải có tiền mới được, mua nơi này chắc chắn rất phiền phức.” Hề Dao Dao ở bên cạnh nói xen vào.

Sau khi xuống xe, Hạ Đình Vũ đến trước quầy tiếp tân lo liệu thủ tục vào ở. Đồng Hi và Hạ Đình Vũ đã thân quen hơn, nhìn thấy anh kí tên lo thủ tục thì tò mò hỏi: “Anh Hạ, bọn em đặt phòng ở tầng hai, các anh ở tầng mấy?”

“Trùng hợp quá, bọn anh cũng ở tầng hai.” Hạ Đình Vũ mở cò trong bụng.

Bãi đỗ xe của nhà nghỉ trong núi không tính là lớn lắm, cũng may lúc này không phải là mùa du lịch đông đúc nên chỉ có mấy chiếc xe, chỗ này cũng coi như thoáng.

Phó Đông Bình tìm chỗ đậu xe, thấy trời sắp tối, theo bản năng nhìn về con đường trước nhà nghỉ, cô gái đi một mình lúc trước đến giờ vẫn không thấy bóng dáng đâu.

Từ bãi đỗ xe đến cửa dịch trạm phải băng qua một bãi cỏ xanh biếc, hai bên bãi cỏ là đủ loại hoa trồng, đá cuội xen lẫn trải thành một con đường mòn trong vườn hoa, cùng quang cảnh xung quanh có khí chất tự nhiên.

Vừa bước vào con đường lớn trước nhà nghỉ, Phó Đông Bình liền trông thấy một cô gái trẻ tuổi ngồi trên sofa, giày cao gót ôm lấy đôi chân dài nhỏ, cô ấy ngồi đối diện với cửa kính, vừa đọc sách vừa hút thuốc, dáng vẻ rất quyến rũ, tầm mắt bắt gặp dừng thêm một lúc.

Cô gái kia như biết có người nhìn mình, bèn nghiêng đầu sang, vừa lúc mắt đối mắt với Phó Đông Bình, Phó Đông Bình chỉ cười không nói, thần nhiên dời mắt sang chỗ khác. Cô gái ấy nhìn theo bóng dáng cao lớn của anh, dừng dừng phả ra một ngụm khói.

Một ngày một mối, đến tận lúc chàng vạng mới có thể nghỉ ngơi, Hạ Đình Vũ vừa nhìn thấy giường, quần áo cũng chưa kịp cởi mà đã trực tiếp ngã vật ra tính đánh một giấc, Phó Đông Bình ở bên cạnh dọn dẹp hành lý.

”Anh Tiểu Đông, anh đã thấy bà chủ nhà nghỉ chưa? Trông được lắm đấy.” Hạ Đình Vũ lặng lẽ hỏi Phó Đông Bình. Phó Đông Bình lắc đầu, “Bà chủ nào, anh không để ý.”

”Chính là người ngồi trong sảnh hút thuốc ấy.”

”Ồ? Cô ấy là bà chủ sao, đáng vẻ không tệ.” Phó Đông Bình nhớ lại người phụ nữ mình nhìn thấy trong đại sảnh, lại bổ sung một câu, “Nhìn là biết không dễ chọc.”

”Không dễ chọc mới có chuyện đáng nói.”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2: tôi Không Ăn Đồ Có Mặt Mũi

Bận rộn đến giờ cơm mới lao đảo xuống lầu, trên hành lang gặp phải Đồng Hi và Hề Dao Dao, Hạ Đình Vũ hùng hồn tỏ vẻ muốn mời hai cô ấy ăn cơm, ăn mừng bọn họ trên đường đi đã gặp được nhau.

Lúc ăn cơm, Hạ Đình Vũ trò chuyện với hai cô gái đến mức mặt mày hớn hở. Phó Đông Bình đã nhìn quen anh ta nói nhiều trước mặt con gái, nên chỉ lo ăn cơm, không nói chen vào.

Lúc này, một cô gái từ bên ngoài tiến vào, tóc tai ướt sũng, không biết là vừa tắm rửa hay là do mắc mưa, pdn nghe giọng cô gái kia nói với nhân viên phục vụ, nhận ra cô ấy chính là cô gái đeo khẩu trang đi một mình lúc trước.

Trên gương mặt tái nhợt ấy mang theo cảm giác xa cách, dọc đường cô nhìn không hề chớp mắt, lúc bọn họ đi qua bên ngoài cũng không có ngoại lệ, không biết là có nhận ra bọn họ không.

Người im lặng, ăn cũng đơn giản, cô chỉ gọi một bát mì somen, còn dùng đũa tự mình đem theo.

”Đúng là cẩn thận không ở mức bình thường, không động đến đũa trong quán, chẳng lẽ sợ đây là hắc điểm, có người hạ độc cô ấy?” Đồng Hi trông thấy hành động đó của cô ấy, nhin không được than một tiếng sợ hãi.

”Đáng lẽ cô ấy nên tự mang bát theo, tốt nhất đồ ăn thức uống cũng không dùng đồ trong quán.” Sau khi Hề Dao Dao thấy cô ấy gỡ khẩu trang ra, để lộ gương mặt đẹp đến kinh hồn, bèn nảy sinh lòng ghen tị, tức giận cười nhạo.

”Mấy em không biết đấy thôi, cô ấy gọi là nhất chiêu tiên, còn chúng ta thế này gọi là thực thông thiên*, vào hắc điểm, chúng ta chính là đồ nhắm của bà chủ đấy.” Hạ Đình Vũ không có lấy nửa điểm hứng thú với chị gái đeo khẩu trang, cảm thấy mấy cô gái hiền lành như Đồng Hi với Hề Dao Dao đáng yêu hơn, cố ý đùa giỡn hai cô ấy.

(*Hai quy tắc trong hắc điểm: nhất chiêu tiên là dùng đũa của mình ăn, còn thực thông thiên là dùng đũa của bọn chúng.)

”Bà chủ gọi là Tôn Nhị Nương hay Đồng Tương Ngọc*?” Đồng Hi phối hợp hỏi. Mấy người cười phá lên.

(*Vợ chồng Tôn Nhị Nương có một quán rượu ở đồi Thập Tự. Gặp các khách thương qua đường bắt cần, họ đánh thuốc mê, cướp tài sản, xả thịt để bán như thịt trâu bò, nhồi thịt vào bánh bao; Đồng Tương Ngọc là nữ chính trong phim “Võ Lâm Ngoại Truyện”, là chương quỳ của Đồng Phúc khách

điểm)

Lúc này, nhân viên từ bên ngoài bước vào gọi người, “Nhậm Thiên Chân, vị khách Nhậm Thiên Chân ở phòng 203 có đây không?” “Có, tôi đây.” Cô gái đeo khẩu trang lúc trước giờ tay lên.

Thì ra cô ấy tên là Nhậm Thiên Chân, nghe thật hàm súc. Phó Đông Bình lẩm nhẩm trong lòng, duy hữu lục hà hồng hạm đạm, quyền thư khai hợp nhậm thiên chân*.

(*Câu thơ được trích trong bài “Tặng hà hoa” của Lý Thương Ẩn, lược dịch: Chỉ có lá xanh chen búp đỏ, khẽ xòe lại đóng ngó tự nhiên.)

Nhậm Thiên Chân đặt bát mì đang ăn dở xuống, đi theo nhân viên ra ngoài. Phó Đông Bình càng nghĩ càng cảm thấy dường như đã nghe qua ở đâu đó cái tên này rồi, cố gắng nhớ lại, nhưng không nhớ ra nổi.

Sau khi ăn tối, mọi người đi lên lầu, Hạ Đình Vũ hỏi lộ trình của hai cô gái.

“Ngày mai bọn em đi chơi ở đâu? Nếu có thể chúng ta cùng đi.”

“Đến núi Lăng Vân thăm quan cung Vân Mộng và đồng cỏ Trung Sơn, nghe nói núi Vân Mộng là đạo trường của Quan Âm, rất linh nghiệm, em với Dao Dao muốn đến bái lạy.”

“Được, vậy sáng mai chúng ta gặp nhau ở nhà ăn.”

Nghe bọn họ bàn tán sôi nổi, Phó Đông Bình nói: “Anh không đi đồng cỏ Trung Sơn, buổi chiều anh muốn đến thôn Quý Vương, đi thăm quan đi chỉ làng mạc cổ xưa ở đó.”

Hè Dao Dao nghe anh nói vậy, trong đầu chợt lóe lên, vội vàng đổi chủ ý, “Vậy bọn em đi thôn Quý Vương với anh, nghe nói dân cư thôn xóm cổ ở núi Vân Mộng nổi danh cả nước, đặc biệt là nhà đất của người Hẹ, em đã từng thấy trong tivi rồi, luôn muốn đi thăm một lần.”

“Thôn Quý Vương là nơi nào thế? Nghe đáng sợ quá.” Đồng Hi sợ hãi nói.

“Không đáng sợ, chỉ là địa danh thôi mà. Đồng Đồng, có bọn anh ở đây, em không cần phải sợ gì cả.” Hạ Đình Vũ đã tự mình bỏ đi xưng hô với Đồng Hi, ngược lại gọi tên thân mật.

“Được rồi, vậy cùng đi thôi.” Bình sinh tính Phó Đông Bình rộng rãi, người cũng hiền lành, dù thế nào đi nữa thì xe anh cũng rộng, chở thêm hai cô gái cũng không sao.

Hạ Đình Vũ nhìn đồng hồ, thời gian còn sớm, hỏi hai cô gái có hứng thú chơi đầu địa chủ với bọn họ không, các cô gái nói có. Phó Đông Bình để bọn họ quay về phòng trước, còn mình xuống lầu tìm nhân viên lấy hai bộ bài.

Lúc anh đến trước quầy, trông thấy Nhậm Thiên Chân đứng nơi đó đang nói chuyện với bà chủ, lén nghe trộm thấy bọn họ nhắc đến thôn Quý Vương, không nhịn được bèn đề nghị: “Ngày mai chúng tôi đến thôn Quý Vương, nếu cô có hứng thú, có thể đi cùng chúng tôi.”

Ánh mắt của Nhậm Thiên Chân dời sang phía anh, đôi mắt như hai vì sao mờ trong đêm đông, lễ phép từ chối, “Không cần, cảm ơn.”

Bà chủ đợi Nhậm Thiên Chân rời đi, chủ động đưa mắt ngheh đón Phó Đông Bình, trong cặp mắt quyến rũ ấy là ý cười nhẹ nhàng, nhưng không có vẻ ngả ngớn, “Người lúc chiều gọi điện hỏi đường là anh đúng không? Nghe giọng thấy giống.”

Phó Đông Bình không ngờ cô ấy có thể nghe ra giọng của mình, vừa bất ngờ lại tò mò, “Là tôi, chúng tôi lạc đường trong núi.”

“Tôi tên Bạch Tổ, là chủ ở đây, anh gọi là gì?” Bà chủ chủ động giờ tay ra.

Bạch Tổ, cái tên nghe rất êm tai, nhưng không giống tên thật, tâm tư Phó Đông Bình xoay một vòng, thoải mái bắt tay với cô ấy, “Phó Đông Bình, du khách từ đảo Cò đến.”

Lại gần nhìn, tuy cô ấy trang điểm kỹ càng, nhưng chỗ sâu nơi đôi mắt lại lộ ra dấu vết của năm tháng, hằn tuổi tác đã từng trải nhiều, đôi bàn tay ngọc thon dài mềm mại vô cùng, dùng cụm từ “mềm yếu không xương” để hình dung cũng không quá.

Sau một hồi khách sáo, Bạch Tổ nhắc nhở anh, “Các anh muốn đến thôn Quý Vương? Ở đó xa lắm, từ đây đến đó đi xe cũng mất hai tiếng, đường núi không dễ đi, rất dễ lạc đường.”

Phó Đông Bình nói với cô ấy, anh là kiến trúc sư, muốn đến đó thăm quan nhà đất với kiến trúc cổ xưa.

Nhìn bề ngoài anh phóng khoáng lởi lạc, dáng mạo không tầm thường, còn tưởng công tử bột nhà ai đến, không ngờ lại là nhân sĩ chuyên ngành. Bạch Tổ âm thầm đánh giá anh một hồi, nhắc nhở anh, “Trước đây có du khách đến đó, mất tích mấy ngày mới tìm được thi thể ở trong núi, đến tận bây giờ cảnh sát vẫn không điều tra được nguyên nhân cái chết, nghe nói ở đó năm nào cũng có chuyện ma quái xảy ra, anh không sợ?”

Thấy trong đôi mắt long lanh của cô mang theo vẻ ớn lạnh khó hiểu, Phó Đông Bình không hề cử động, “Tôi không tin mấy lời nói tầm phào khiến cường đó.”

Bạch Tố thấy anh cứ cố chấp, biến anh cố ý đến đó nên không khuyên nữa, nói sơ qua đường đi đến thôn Quý Vương cho anh biết, lại dặn anh, nếu lạc đường thì hãy gọi cho cô.

Phó Đông Bình cảm ơn cô ấy, cầm hai bộ bài poker rồi đi lên lầu, lúc đi qua phòng 203, thấy cửa phòng mở một nửa bèn tò mò nhìn lướt vào, thấy cô gái tên Nhậm Thiên Chân kia ngồi bên giường loay hoay một món đồ, trong lòng anh lấy làm kinh hãi.

Người bình thường không biết món đồ kia, nhưng Phó Đông Bình nhận ra, đó là que dò* cảm ứng từ trường cơ thể, dùng để đo lường trong địa lý phong thủy, tìm kiếm di tích cổ, thăm dò tài nguyên nước ngầm, là đạo cụ cần thiết của pháp sư phong thủy thời cổ đại, cho dù là đến thời đại ngày nay, là thầy địa lý hay người làm công tác khảo cổ cũng thường xuyên sử dụng nó.

(*Tên gốc là 寻龙尺/tầm long xích, là dụng cụ bằng kim loại hình chữ L hoặc T, nếu có cảm ứng sẽ rung lên; tiền thân của nó chỉ là đôi đũa chữ L hoặc chạc cây chữ Y.)

Cô gái này, xem ra là đến đây có mục đích.

Khác với tiếng động âm ỉ ban đêm ở đô thị, dịch trạm vào tối trở nên yên ắng, có cảm giác như nhà nghỉ ở núi hoang. Hạ Đình Vũ đánh bài với hai cô gái đến tận khuya mới về, Phó Đông Bình đi ngủ từ sớm, nghe thấy tiếng mở cửa mới mơ màng ngồi dậy, “Chơi gì trễ vậy?”

“Em hơi đói, vừa xuống lầu ăn bữa khuya xong, biết anh ngủ nên không lấy cho anh.” Hạ Đình Vũ tìm quần áo vào phòng tắm.

Phó Đông Bình vốn định nói chuyện của Nhậm Thiên Chân cho anh ta biết, nhưng lại sợ anh ta không giữ được bí mật, gây ra phiền toái không cần thiết, thế là lại nuốt lời vào.

“Anh biết không, bà chủ tên là Bạch Tố đấy, giống hệ tên của vợ của Vệ Tư Lý trong tiểu thuyết Vệ Tư Lý hệ liệt.” Hạ Đình Vũ tắm xong đi ra, vừa lau tóc vừa nói với Phó Đông Bình.

Con buồn ngủ đang bao trùm lấy Phó Đông Bình, anh mơ màng ừ một tiếng, rồi nhanh chóng ngủ lại.

Sáng ngày hôm sau, Phó Đông Bình rời giường từ sớm, thấy Hạ Đình Vũ đang ngủ say nên không gọi anh ta dậy, một mình xuống nhà ăn dưới lầu, vừa ngồi vào bàn đã trông thấy Nhậm Thiên Chân một mình rời khỏi dịch trạm.

Vẫn là áo bóng chày với quần bò ngày hôm qua, cơ thể cô gái này vừa nhỏ lại gầy, thoát nhìn phóng khoáng anh tuần, Phó Đông Bình cũng không biết tại sao mình lại dùng từ anh tuần để hình dung một cô gái, cả người cô ấy toát lên vẻ khiến người ta cảm thấy vừa sạch sẽ lại thần bí.

Không biết cô ấy đã phát hiện ra điều gì, đi chưa xa lắm, bỗng quay ngược lại, Phó Đông Bình tò mò ló đầu ra nhìn, nhưng lại bị mấy người kéo vào cửa cản trở tầm mắt, vất vả lắm mới đợi được mấy người kia tránh đi, nhưng đã không còn thấy tầm hơi bóng dáng Nhậm Thiên Chân đâu nữa.

Lộ trình buổi sáng rất thuận lợi, Phó Đông Bình lái xe chở Hạ Đình Vũ và Đồng Hi, Hề Dao Dao lên núi Lăng Vân vào cung Vân Mộng bái Quan Âm. Rừng núi vắng vẻ ánh sáng tím mù mịt, cảnh vật duyên dáng làm người ta vui vẻ sáng khoái, mấy người cùng ngắm núi Lăng Vân một vòng, theo đó cũng dần dần quen thuộc với nhau hơn.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, sau khi tia nắng xua tan màn sương sớm, nhiệt độ dần dần tăng lên, đến giờ cơm trưa, mọi người nóng đến mức không mặc nổi áo khoác nữa.

Đồng Hi lặng lẽ hỏi Hề Dao Dao, “Dao Dao, chúng ta đi theo bọn họ đến thôn Quý Vương làm gì? Có thể không đi được không vậy, nghe dọa người quá, chúng ta đến nơi khác chơi đi.”

Ánh mắt Hề Dao Dao đảo qua Phó Đông Bình cùng Hạ Đình Vũ đang gọi món, “Có gì mà sợ, chỉ là một cái tên thôi mà, huống hồ đi theo bọn họ còn được bảo vệ, không nguy hiểm đâu.”

Quán cơm nhỏ trong núi, đều là thức ăn thôn quê. Đồng Hi vịn nắp sữa chua cả nửa ngày vẫn không ra, Hạ Đình Vũ nhận lấy giúp cô mở nắp.

Hề Dao Dao đảo mắt, đưa bình sữa chua của mình cho Phó Đông Bình, “Anh Phó, giúp em với.” Phó Đông Bình cười cười, vịn mở nắp cho cô ấy.

Thấy hai cô gái ăn rất ít, thỉnh thoảng Hạ Đình Vũ lại ồn ào, “Các em đừng khách khí, ăn nhiều vào, ăn nhiều mới có sức leo núi.” Đồng Hi bật cười ha ha, “Anh Hạ à, lượng cơm của bọn em đâu có ít.”

“Anh tưởng bọn em muốn giảm béo nên không dám ăn nhiều.”

“Anh Phó, anh với anh Hạ đều là dân ở đảo Cò sao?” Hề Dao Dao tìm chuyện nói với Phó Đông Bình. Phó Đông Bình gật đầu, “Đúng thế, chúng tôi là bạn học, chơi với nhau từ nhỏ đến lớn.”

“Cả hai đều là kiến trúc sư sao?” Hề Dao Dao hỏi Phó Đông Bình câu được câu chăng.

“Cậu ấy mở công ty.”

Lúc lên đường, Đồng Hi đòi giành thanh toán. Phó Đông Bình mua một thùng nước đặt trên xe, đưa cho hai cô gái mỗi người một chai, “Thôn Quý

Vương nằm khá xa, phải đi rất lâu, giữa đường nếu hai em muốn xuống xe thì cứ nói với anh.”

Hề Dao Dao gật đầu, cảm thấy anh không chỉ đẹp trai mà còn rất hiểu lòng người.

Lúc rời khỏi quán cơm, đúng lúc chạm mặt Nhậm Thiên Chân, Đồng Hi chạy lên trước bắt chuyện với cô ấy, “Chị Nhậm, chị cũng đến dùng cơm à.”
Trông thấy Nhậm Thiên Chân đỏ mồm hồng đầy trán, cô ấy rất ngạc nhiên, “Không phải chị đi bộ đến đây chứ?”

Nhậm Thiên Chân không trả lời cô ấy, ngược lại lại hỏi, “Mấy người ăn chưa?”

”Ăn rồi, buổi chiều bọn em tính đến thôn Quý Vương.” Đồng Hi liên tục nói cho cô ấy biết.

Đi cả một buổi sáng? Phó Đông Bình tính toán một hồi, nơi này cách dịch trạm Lưu Vân khoảng mười lăm mười sáu km, cô ấy không muốn đi nhờ xe lại tình nguyện đi bộ, thật lạ kỳ.

Nhậm Thiên Chân đến trước quầy gọi món, lại chỉ gọi một bát cơm cùng một đĩa rau xào.

Đồng Hi thấy cô ăn đơn giản quá, “Chị Nhậm, chị ăn ít vậy à, gà lôi xào xắt miếng với cá hấp sốt cay ở đây không tệ đâu.”

”Tôi không ăn đồ có mặt mũi.” Nhậm Thiên Chân nhún nhát trả lời, tìm một chỗ ngồi xuống, lấy bát đũa và ly nước trong balo ra.

Có thể nhìn ra, cô ấy không thích dùng bộ đồ ăn dùng một lần, bát đũa đều tự chuẩn bị, Phó Đông Bình đợi những người khác đi hết ra ngoài, rồi đến trước quầy mua một bình sữa chua táo đỏ đặt trước mặt cô, “Chúng tôi lái xe đi, cô có muốn đi nhờ không?”

Nhậm Thiên Chân ngẩng đầu lên, gương mặt nhỏ nhắn trắng ngần tươi đẹp, vì đi bộ lâu mà trở nên hồng hào đáng yêu, nhưng lời cô nói ra lại không đáng yêu chút nào, ngược lại còn có ý khiêu khích.

”Vì sao anh cứ quan sát tôi vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 3: Cổ Thôn Thần Bí

Nha đầu này thật nhạy cảm!

Phó Đông Bình khẽ giật mình, dờ khóc dờ cười, “Tôi quan sát cô lúc nào?”

”Tự anh biết.” Nhậm Thiên Chân không nhìn anh, cúi đầu ăn cơm.

Thái độ kiêu ngạo này khiến Phó Đông Bình kinh ngạc thở hắt ra, không khỏi có chút giận, thấy cô thân gái một mình, có ý tốt mời cô đi nhờ xe, cô không nhận tình thì thôi, còn ở đó nghi ngờ người khác, đúng là lòng tốt bị xem là lòng lang dạ thú.

Mất thấy Phó Đông Bình tức giận rồi đi, bất chợt Nhậm Thiên Chân nói: “Đến chạng vạng sẽ có mưa to.”

Bên ngoài nắng rực rỡ, không hề thấy có vẻ nào là sắp mưa, nhưng khi hậu trên núi hay thay đổi, một ngày nhiều thời tiết cũng rất bình thường, trong lòng Phó Đông Bình nghĩ vậy, nhưng lại có ý châm biếm: “Cô biết tiên tri à? Có thể đoán trước được thời tiết sao?”

Nhậm Thiên Chân nghe ra ý tứ trêu chọc trong giọng của anh, cũng không có đối chọi với anh. Trái lại Phó Đông Bình lại bội phục cô, nha đầu này còn rất biết khống chế cảm xúc.

Dựa vào đường đi Bạch Tổ đưa trong đêm qua, Phó Đông Bình vẽ lên tấm bản đồ, sợ lạc đường, rồi tìm bồi bàn hỏi thêm đề chắc ăn.

Cậu bồi bàn vừa nghe nói bọn họ muốn đến thôn Quý Vương, nhất thời trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên lại sợ hãi, “Các anh muốn đến thôn Quý Vương ư? Nơi đó không tốt đẹp gì cho cam, có rất ít du khách đến đó, nghe nói ở đó trước kia có rất nhiều người chết.”

Phó Đông Bình không hề nản lòng, “Chúng tôi đến đó là muốn xem kiến trúc cổ đại, anh có biết chi tiết tuyến đường không?”

Bồi bàn lắc đầu, vẻ mặt như chỉ sợ không trốn tránh kịp, “Tôi chưa từng đến đó, không biết rốt cuộc thôn đó nằm ở đâu, nói chung là rất hẻo lánh, đường không dễ đi, anh có thể tìm ông chủ của tôi hỏi xem, ông ấy ở bên ngoài sửa xe.”

Phó Đông Bình đi tìm ông chủ, ông chủ nghe nói anh muốn đến thôn Quý Vương, bèn ném cờ lê trong tay qua một bên, dùng khăn mặt lau dầu mỡ trên tay, “Chỉ một mình anh đi?”

”Còn mấy người đi cùng nữa.”

”Vậy được.” Ông chủ thuật lại kỹ càng địa chỉ cho Phó Đông Bình, rồi tốt bụng nhắc nhở, “Người trong thôn đó rất bài ngoại*, các anh vào đó nên cố gắng nói chuyện với bọn họ ít thôi, thấy tình hình không đúng thì quay ra ngay.”

(*Bài ngoại nghĩa là bài xích, loại bỏ người ngoài, cái từ bên ngoài.)

”Cám ơn.” Phó Đông Bình dựa vào trên xe ông ta, tay vẽ lại tuyến đường được kê, đánh dấu vào bản đồ trong điện thoại.

Nghe thấy có tiếng còi truyền đến từ xe mình, Phó Đông Bình biết mấy người trên xe chờ đã sốt ruột, lúc này mới cất bước đi.

Hạ Đình Vũ ngồi chờ anh trên ghế lái, khởi động xe rồi mới chế giễu anh: “Người ta không muốn đi xe của anh, anh cũng đừng có tự làm mất mặt chứ.”

Phó Đông Bình nhún vai không đáp.

Đồng Hi chồm người lên trước, dựa vào lưng ghế bên tay lái phụ hỏi Hạ Đình Vũ, “Chị Nhậm kỳ lạ thật đấy, một mình đi đi về về, có ý tốt mời chị ấy đi chung xe mà chị ấy cũng không chịu, tự mình đi bộ mất mấy giờ mới đến đây.”

”Đâu chỉ có kỳ lạ, ăn chay thì nói ăn chay đi, bày đặt bảo không ăn đồ có mặt mũi.” Hề Dao Dao bắt mồm nói.

Mấy người cười rộ lên, Hạ Đình Vũ cười nói: “Vậy nhất định em chưa xem ‘Friends’ rồi, Rachel trong ‘Friends’ không ăn đồ có mặt mũi.”

Hề Dao Dao phẫn nộ bĩu môi.

Dựa vào bản vẽ đường đi, lái xe gần một giờ mới tìm được đến thôn Quý Vương, so với miêu tả của Bạch Tổ và ông chủ quán com thì không khác nhau là mấy, cho dù là giữa ban ngày trời sáng trưng, nhìn thôn Quý Vương vẫn thấy vẻ trầm lặng, ở cửa thôn ngoài mấy hộ dân cư rải rác ra, thứ bắt mắt nhất trong thôn chính là những căn nhà đất hình tròn, đồ sộ nghiêm ngất, nhìn giống một dãy thành lũy.

Đi được mấy phút nhưng không thấy một bóng người nào, càng khiến bọn họ chặc chặc không thôi.

Đồng Hi kéo áo Hề Dao Dao, “Dao Dao, cậu có thấy ở đây lạnh không?”

”Đúng là có lạnh, gió lạnh từng đợt.” Hề Dao Dao cố ý dọa cô ấy, đôi mắt cười cong thành trăng khuyết, “Ma đang chờ bắt cậu đấy.”

Đồng Hi không đáp lại cô ấy, lầm bầm nói: “Cửa lớn thì khóa chặt, nhìn không giống chào đón du khách vào thăm quan, chúng ta nhìn xem bên ngoài rồi về đi, đừng gây ra phiền toái nữa.”

Hề Dao Dao đồng ý gật đầu, thấy Phó Đông Bình cầm máy ảnh không ngừng chụp, bước nhanh chân đuổi theo anh.

”Anh Phó, đi đến bây giờ rồi mà không thấy một ai, rốt cuộc trong thôn này có người không vậy?” Hề Dao Dao đứng sau lưng Phó Đông Bình, lặng lẽ hỏi anh.

Phó Đông Bình bất ngờ nghe thấy giọng của cô ấy, bèn quay đầu lại nhìn một cái, “Có người, người ở trong nhà đất, chỗ này khá xa, trước kia người xây những tòa nhà đất này là vì dân cư trú tính thành như vậy, vừa dễ chống kẻ thù bên ngoài, vừa phòng ngừa dã thú xâm nhập.”

”Dân ở đây phải năm sáu trăm người, kết cấu hình tròn gọi là viên lâu, cấu trúc bên trong có thể cao ba bốn tầng, có thể chứa được mấy chục gia đình.” Hạ Đình Vũ ở bên cạnh bổ sung vào.

Mấy người đi dọc theo con đường đất trong thôn, thỉnh thoảng Đồng Hi lại phàn nàn, “Chỗ này cũng thật là lạc hậu, ngay cả một con đường xi-măng cũng không có, đường thì hẹp lại quanh co, hết như lúc nào cũng có thể té ngã.”

”Em cẩn thận một chút, không được thì để anh dìu em.” Hạ Đình Vũ nhiệt tình nói. Hề Dao Dao ở bên cạnh cười mà không nói, vui vẻ đứng dịch ra cho anh ta.

Đi được mười mấy phút, lại trông thấy mấy tòa nhà đất đó, Phó Đông Bình dùng bội số lớn nhất của ống nhòm để nhìn, dường như phía trước còn có nhà đất nữa, xem ra chủ chốt của thôn này là nhóm nhà đất, nhưng không biết vì sao, anh cảm thấy những căn nhà đất này phân bố khá kỳ quặc.

”Anh Hạ, không phải chúng ta lạc đường đấy chứ, sao em lại có cảm giác chúng ta quanh quẩn bên ngoài nhà đất đầu tiên vậy?” Đồng Hi tính chu đáo, là người đầu tiên phát hiện ra chỗ không ổn.

Hạ Đình Vũ nhìn ngó xung quanh, mồm khểnh, “Hình như có hơi lạ, anh xem con chó kia đi, lúc mới vào thôn không bao lâu, em có thấy nó nằm bên đường, bây giờ lại thấy nó nữa.”

Phó Đông Bình bình tĩnh, cũng không dễ dàng phụ họa với bọn họ mà chỉ nói: “Anh tìm người hỏi xem sao.”

Trông thấy xa xa có một người gánh hàng đi đến, Phó Đông Bình định đến hỏi đường, nào biết người thôn dân kia vừa nhìn thấy người nơi khác mặc quần áo thời trang khác biệt, sắc mặt lập tức thay đổi, cúi đầu nhanh chóng rẽ sang một đường khác, tránh chạm mặt với bọn họ.

Liên tục gặp mấy thôn dân, đều là cảnh tượng vội vội vàng vàng đỏ, không có ai dừng lại nói chuyện với bọn họ, Phó Đông Bình đứng ở ven đường, trông thấy một cô bé mười lăm mười sáu tuổi đang lùa một đàn cừu đi đến, bèn tới nghênh đón.

”Cô bé, bọn anh là du khách từ nơi khác đến, muốn hỏi em một chút, muốn đến nhà đất lớn nhất trong thôn thì phải đi như thế nào?”

Cô bé lùa cừu nhìn anh, lại nhìn mấy người ở phía sau anh, dùng tiếng phổ thông cứng nhắc mang theo giọng địa phương cảnh cáo anh: “Tốt nhất mấy người nên mau chóng rời đi đi, ở đây không có gì hay ho để xem đâu.”

”Bọn anh không phải người xấu, chỉ là du khách thôi, em có thể dẫn bọn anh đi thăm quan nhà lâu một chút được không?” Phó Đông Bình lại gần một bước hỏi.

Đề nghị này dường như khiến cô bé sợ hãi, cô bé vội vã lác đầu, “Mấy người không thể vào được, nhà đất không chào đón người ngoài vào, ngay đến người bán hàng rong cũng không thể vào.”

”Vậy em có thể nói một chút với anh được không, anh muốn hỏi thăm em vài chuyện.”

”Không được, nếu người trong thôn thấy em nói chuyện với các anh, lúc về sẽ đánh em.” Dường như cô bé rất sợ, vung roi lên, gấp gáp cùng bầy cừu chạy đi.

Phó Đông Bình nhìn theo bóng lưng cô bé, từ quần áo cũ rích của cô bé mà nhìn, quả thật thôn này quá lạc hậu, có lẽ là do đã lâu lắm rồi không giao thiệp với bên ngoài, mỗi một thôn dân qua đường nhìn giống như chim sẻ sợ cành cong, chỉ mới có chút biến động nhỏ đã nâng cao cảnh giác.

Hạ Đình Vũ đi đến thương lượng với anh: “Không bằng về trước đi, hai cô bé ấy có vẻ sợ, ngày mai tự chúng ta lại đến sau.” Phó Đông Bình đồng ý.

Đường trong thôn ngang dọc, nhà lại nhìn giống nhau, hỏi đường nhưng không ai trả lời, mấy người bọn họ quanh quẩn gần nửa tiếng, vất vả lắm mới tìm được lối ra, hai cô gái một lòng muốn quay về nhà nghỉ, Hạ Đình Vũ cùng các cô ấy đi lên đằng trước, Phó Đông Bình thỉnh thoảng lại chụp ảnh, tụt lại phía sau.

Trên màn ảnh xuất hiện một bóng người quen thuộc, Phó Đông Bình hạ máy ảnh xuống, thấy Nhậm Thiên Chân đang nói chuyện với một ông lão gầy gò, ông lão ngồi hút tẩu thuốc ở ven đường, Nhậm Thiên Chân ngồi xổm đối diện với ông ấy, trong tay còn cầm một chai thủy tinh, xem chừng là đang hỏi chuyện.

Quả nhiên thông minh, thế mà lại nghĩ mang rượu đến hối lộ người già, người trong thôn tuy khép kín, nhưng tập quán đàn ông thích uống rượu thì từ nam chí bắc đều có, nhất là người già ở nông thôn, hiếm có người không ưa làm hai ba tách.

Lặng lẽ nhấn màn trập, sau khi Phó Đông Bình chụp được tấm hình này, mới quay gót rời đi dưới sự thúc giục không ngừng của Hạ Đình Vũ, trong lòng trước sau có một câu hỏi, Nhậm Thiên Chân đến nơi này, rốt cuộc là muốn tìm gì?

Đưa Hạ Đình Vũ và hai cô gái đến dịch trạm Lưu Vân, một mình Phó Đông Bình lái xe xuống núi đổ dầu, vốn định vào huyện một chuyến thăm quan nhà văn hóa, nhưng thấy chân trời đen kịt, mây đen cuộn cuộn, chợt nhớ đến lời của Nhậm Thiên Chân trước đó, đành phải thay đổi kế hoạch, trở về trước khi mưa to.

Đã có kinh nghiệm trước khi vào núi, không rẽ ngoặt vòng vèo nhiều lần, đường về của anh chỉ mất chưa đến nửa giờ.

Quay về dịch trạm Lưu Vân, trời đã tối đen, trong phòng bếp truyền đến mùi rau xào, dù cách rất xa nhưng vẫn có thể ngửi được. Phó Đông Bình ngẩng đầu thấy đèn trong phòng của bọn họ ở tầng hai không bật, liền đoán ta cái tên Hạ Đình Vũ kia lại không biết chạy đi đâu tìm thú vui rồi.

Trong nhà ăn ở tầng một, Phó Đông Bình thò người vào nhìn, thấy Hạ Đình Vũ ngồi cùng bàn với hai cô gái kia, cười vẻ đùa cợt.

”Để anh kể tiếp chuyện của thôn Quý Vương cho các em nghe.”

”Nhanh nói đi.” Hề Dao Dao nghe mà thấy thú vị.

”Đừng nói chuyện này nữa, nói cái khác đi.” Đồng Hi không nhịn được kháng nghị.

Phó Đông Bình không có hứng thú với chuyện ma quỷ của Hạ Đình Vũ cho lắm, đang định lên lầu thì Hề Dao Dao gọi anh lại: “Anh Phó, đến đây chơi bút tiên* với bọn em đi, gom đủ bốn người mới chơi được.”

(*Ngày xưa bút tiên là một nghi thức gọi hồn, dùng vật dẫn là một cây bút để trao đổi với linh hồn. Ngày nay nó chỉ là một trò chơi đơn thuần, tương tự trò “ma lon” bên mình.)

”Anh không có hứng, các em tìm người khác chơi đi.” Phó Đông Bình đoán được Hạ Đình Vũ lại muốn giờ mảnh lái, cũng không phối hợp với anh ta, đi thẳng lên lầu.

Hề Dao Dao thấy Phó Đông Bình không đến, không che giấu được thất vọng nơi đáy lòng, “Ba người thì làm sao chơi được, hay là anh kể chuyện ma tiếp đi.”

Hai hàng lông mày của Hạ Đình Vũ khẽ chau lại, vẻ mặt thoát nhìn khá nghiêm trang, “Chuyện anh kể có thể không phải là chuyện ma bình thường. Thôn

Quý Vương mà lúc chiều chúng ta đến đó, không tìm thấy trên bản đồ đâu.”

“Vậy sao ban đầu anh lại biết nơi đó?” Đồng Hi nhát gan, nhưng xưa nay con gái tính hiếu kỳ cao, nghe Hạ Đình Vũ thần bí nói như vậy, không nhịn được lại muốn nghe nữa.

Hạ Đình Vũ thấy hai cô gái chớp đôi mắt xinh xắn tập trung nhìn mình, trong lòng đắc ý, cố ý kể câu chuyện một cách mơ hồ.

“Có một lần anh với Đồng Bình đọc tài liệu về núi Vân Mộng, vô tình trông thấy một đoạn miêu tả về thôn kia, nên mới biết có một nơi như vậy. Từ xưa, thôn Quý Vương được gọi là thôn Song Dong, từ những năm đầu triều Minh bắt đầu có bản ghi chép, vì ở cửa thôn có hai gốc cây dong hơn trăm năm tuổi nên mới gọi cái tên đó, đa số thôn dân là từ Tứ Xuyên chuyển đến. Năm đó Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương đóng đô tại phủ Ứng Thiên, vì muốn mở rộng phòng thủ bờ biển Phúc Kiến mà hạ lệnh cho các tỉnh chuyển một bộ phận dân cư di dân đến đây, phát triển kinh tế, dần dần từ một thôn nhỏ thưa thớt người đã trở thành một thị trấn lớn có hơn trăm hộ dân.”

“Vậy tại sao sau này lại gọi là thôn Quý Vương?” Hề Dao Dao nói chen vào.

Hạ Đình Vũ nói: “Thôn Song Dong dưới thời nhà Minh phát triển nhân khẩu rất hưng thịnh, nhưng từ khi lính nhà Thanh bắt đầu chiếm đóng, dân cư dần dần giảm bớt, người trong thôn đều nói, là triều đại thay đổi đã ảnh hưởng đến phong thủy nơi đó, còn nói là bọn người Hà Lan tọc đồ ở dọc vùng bờ biển giết người cướp của, hòa thiêu Mầu tổ miếu, chọc giận đến nữ thần trấn biển, tóm lại bắt đầu từ thời kỳ đó, thôn Song Dong bị ôn dịch hoành hành, thôn dân chết rất nhiều, càng về sau, nghe nói mấy thôn lân cận cũng bị ảnh hưởng, không ai còn dám đặt chân vào thôn Song Dong nữa. Có một thời kỳ, thậm chí triều đình đã hạ lệnh phong tỏa cả thôn lại, để tránh truyền nhiễm ôn dịch. Địa chí* ghi lại, dân ở thôn Song Dong kẻ chết thì phải chết, người trốn được thì lần đi, dân cư ít dần theo thời gian, trong thôn chỉ còn lại mười hai hộ, cả thôn không có đến hai mươi người, những người ở thôn gần đó thỉnh thoảng đi ngang qua, nói là ban ngày không thấy người, nhưng ban đêm thường xuyên có thể nghe thấy âm thanh quý khóc, lời đồn thôn Song Dong mà quái cũng bắt đầu từ đó được lưu truyền rộng rãi, dần dần trở thành một nơi có tên là thôn Quý Vương.”

(*Địa chí hay địa phương chí là thể loại sách ghi chép, biên soạn, giới thiệu về địa lý, lịch sử, phong tục, nhân vật, sản vật, kinh tế, văn hoá... của một địa phương.)

Hạ Đình Vũ càng kể càng nhập tâm, hai cô gái cũng nghe đến mê mẩn, bất chợt Đồng Hi thét lên một tiếng chói tai, chỉ ra ngoài cửa sổ, Hề Dao Dao cũng vô thức quay sang nhìn, thấy một bóng người màu xám quý dì lơ mờ ngoài cửa thùy tình, sợ đến mức hét ầm lên.

“Có ma!”

Đồng Hi và Hề Dao Dao ôm chặt lấy nhau theo bản năng. Hạ Đình Vũ quay đầu lại nhìn, nhưng không thấy gì, bèn vội trấn an hai cô, “Có lẽ chỉ là bóng người qua đường in lên kính thôi, không cần phải dọa mình đến vậy.”

Anh ta còn chưa dứt lời, bóng người màu xám kia đã xuất hiện ở cửa phòng, Đồng Hi sợ đến mức nhắm chặt mắt hét toáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Bút Tiên

Nhậm Thiên Chân cời mũ áo mưa trên đầu xuống, dù bận vẫn ung dung nhìn ba người họ, “Lá gan nhỏ vậy à, mặc áo mưa thôi mà đã dọa các cô thành ra vậy.”

“Đại tiểu thư à, người dọa người dọa chết người đấy, trời tối đen như mực chị mặc áo mưa làm gì? Còn cố ý mặc áo mưa màu xám nữa chứ.” Hề Dao Dao tức giận trách.

Nhậm Thiên Chân cời áo mưa ra treo lên, “Đương nhiên là vì trời mưa nên mới mặc áo mưa, sáng nay lúc ra cửa tôi thấy trên trời có mây cao tích, đoán trước sập tối sẽ có mưa, nên mượn áo mưa từ chỗ chị Bạch Tố.”

Lúc nói, cô đã để ý thấy trước mặt mấy người Hề Dao Dao có bố trí bàn bút tiên ở trước mặt, không nhịn được cười đùa, “Với cái lá gan đó của mấy người mà còn chơi bút tiên à?”

“Sao chứ? Hay lại đây chơi với bọn tôi đi, ba thiếu một, bọn tôi đang muốn tìm thêm một người đây.” Hề Dao Dao một lòng muốn chơi bút tiên, thấy Phó Đông Bình đã thay quần áo đi đến thì càng hăng say hơn, rồi lại bảo anh, “Anh Phó, chị Nhậm cũng chơi bút tiên với bọn em đấy, nếu anh không sợ thì chơi cùng bọn em đi.”

Phó Đông Bình không ngờ Nhậm Thiên Chân lại có hứng thú chơi bút tiên với bọn họ, nhú mồm nhìn cô một cái, thấy tóc cô ướt sũng thì rất ngạc nhiên, anh xuống núi một chuyến, cứ ngỡ cô sẽ về dịch trạm trước, nào biết cô còn về muộn hơn cả anh, còn gặp phải trận mưa lúc gần tối.

Nhưng ngay cả như thế, Phó Đông Bình vẫn không thể tìm nổi hứng thú với cái trò bút tiên nhạt nhẽo này, bèn từ chối: “Mấy người chơi đi, anh không có hứng.”

“Đừng làm mất hứng mà, chỗ của em nhường lại cho anh đấy.” Hề Dao Dao chủ động chạy tới giữ chặt cánh tay của Phó Đông Bình, kéo anh đến ngồi trên ghế mình.

“Dù sao vẫn chưa đến giờ ăn, lúc này về phòng cũng không có chuyện gì để làm, cùng chơi đi.” Mặc dù ấn tượng của Hạ Đình Vũ về Nhậm Thiên Chân chưa hẳn tốt nhưng cũng không đến mức ghét, nhưng trực giác mách cho anh ta biết, nếu cô ấy và Phó Đông Bình cùng tham gia thì sẽ càng thú vị hơn.

Mất thấy Hạ Đình Vũ và Hề Dao Dao nhiệt tình mời mọc, Nhậm Thiên Chân cũng không tiện từ chối nữa, vô thức nhìn Phó Đông Bình một cái, thấy anh chen giữa Đồng Hi và Hề Dao Dao - một trái một phải đang xích lại gần anh hơn để được bảo vệ, trong lòng có chút ý cười, rồi sau đó cũng ngồi xuống.

“Mọi người không sợ nữa à? Lỡ như mời cô hồn dạ quỷ tới thật thì sao.” Phó Đông Bình cố ý dọa bọn họ.

“Đừng sợ đừng sợ, Đồng Đồng, chúng ta không sợ.” Hề Dao Dao chớp mắt với Đồng Hi, ý bảo cô ấy phụ họa với mình.

Dù trong lòng Đồng Hi hơi sợ, nhưng thấy những người khác đều bình tĩnh, vậy là cũng đành cố tỏ ra to gan, cười giễu, “Không sợ, em cũng không sợ, trên đời này làm gì có ma.”

“Ai nói trên đời này không có ma, ma nhiều lắm, nếu muốn chơi thì không khí phải đủ, để anh đi tắt đèn thấp nến.” Hạ Đình Vũ đi hỏi xin nhân viên một ngọn nến, sau khi thấp nến lên liền tắt đèn trong phòng đi.

Bóng tối khiến không khí trở nên quỷ dị lại áp lực, Hề Dao Dao và Đồng Hi không dám thờ mạnh, nhưng vẫn cố chấp muốn chơi tiếp. Mời bút tiên cần một nam một nữ đồng thời dùng hai tay cầm bút làm chủ đạo, Hạ Đình Vũ và Hề Dao Dao xung phong đảm nhận.

“Em có được hay không vậy, tay run như thế, đừng trách anh không nhắc em, người ý chí không vững là dễ bị ma nhập nhất.” Hạ Đình Vũ cảm giác được tay Hề Dao Dao không ngừng run rẩy nên đùa vui dọa cô ấy.

Hề Dao Dao ấy một tiếng, lại liếc nhìn Nhậm Thiên Chân một cái, thấy cô không hề đổi sắc bèn đưa bút cho cô, “Chị Nhậm, hay chị tới trước đi.” Nhậm Thiên Chân im lặng nhận bút.

Trong ánh lửa của ngọn nến là năm gương mặt trẻ tuổi với nét mặt khác nhau, Nhậm Thiên Chân đưa mắt quét một vòng, “Bắt đầu đi.” Mọi người đồng thời nín thở, nghe cô lầm bầm.

“Bút tiên bút tiên, chúng tôi là du khách qua đường, xin hiện thân trả lời mấy câu hỏi của chúng tôi, đồng ý trả lời hãy khoanh vòng tròn, không muốn trả lời xin đánh dấu chéo.”

Mọi người đợi khoảng gần năm phút, ngòi bút vẫn không nhúc nhích tí nào, Nhậm Thiên Chân mở to mắt, nhìn Phó Đông Bình một cái, “Có người không thành tâm, bút tiên không muốn hiện thân.”

“Trách tôi nói nhiều?” Phó Đông Bình cười nói nhưng lại mang theo khiêu khích.

“Tôi không có nói vậy.” Nhậm Thiên Chân không thèm để ý đến anh.

Đồng Hi lắp bắp nói: “Là trách... trách em đấy, em hơi sợ, sợ ma ám ảnh nên vừa rồi không tập trung, chúng ta tiếp tục đi, em nhất định sẽ khắc phục.” Cô ấy vừa điều hình hơi thở, vừa cố động chính mình.

Lượt thứ hai bắt đầu, vẫn là Nhậm Thiên Chân và Hạ Đình Vũ cầm bút, những người khác cầm tay hai người họ. Sau khi Nhậm Thiên Chân đọc lời mời bút tiên, chưa đến một phút, ngòi bút run lên, tất cả đều hưng phấn.

Thấy đôi mắt sáng ngời của Nhậm Thiên Chân nhìn mình chăm chú, Hạ Đình Vũ buột miệng nói: “Là ông sao? Ông đồng ý hiện thân? Nếu đúng xin hãy khoanh vòng tròn.”

“Ba hai một...” Nhậm Thiên Chân dùng giọng nói mơ hồ khê khằng đếm ngược, âm thanh như đến từ phía chân trời, mọi người đều có cảm giác đắm mình vào mộng.

Ngòi bút càng rung dữ hơn, dùng khoảng mười giây đồng hồ xiêu vẹo vẽ một vòng tròn lên giấy. Nhậm Thiên Chân và Hạ Đình Vũ nhìn nhau, rồi nắm chặt bút.

“Mọi người có câu hỏi gì thì có thể hỏi bút tiên được rồi.”

Hề Dao Dao là người hỏi đầu tiên, “Bút tiên bút tiên, liệu ông có thể nói cho tôi biết, chồng tương lai của tôi có đẹp trai không, có tiền không?”

“Òa, câu hỏi của em không phải quá tẻ nhạt rồi sao.” Hạ Đình Vũ khiển trách.

Mọi người còn chưa kịp cười thì ngòi bút rung lên, rất nhanh vạch một đường trên giấy, liên quan đến diện mạo và xuất thân của chồng tương lai, Hề Dao Dao hồi hộp nên hai mắt cũng mở to nhìn thẳng, bút tiên như cố ý muốn để cô ấy sốt ruột, cố tình rề rà một lúc lâu mới vẽ một hình tròn góc cạnh rõ ràng.

“Đây là hình tròn hay hình vuông thế?” Hề Dao Dao vênh môi, cố ý nhìn sang Phó Đông Bình, hỏi anh.

”Không đánh dấu chéo, tạm thời coi là tròn đi.” Phó Đông Bình sợ cô ấy ồn ào nên hòa theo ý của cô ấy.

”Ừ.” Hạ Đình Vũ vội vàng phụ họa, “Chuyện tương lai không ai nói rõ được, có lẽ bút tiên cũng không nắm chắc lắm.”

Mấy người bọn họ vừa nói vừa cười, không ai để ý đến nét mặt Nhậm Thiên Chân dần trở nên nghiêm túc.

”Bút tiên, xin hãy nói cho tôi biết, có phải núi Vân Mộng thật sự có bí mật đen tối hay không, lời đồn trong thôn Quý Vương có phải thật không?” Nhậm Thiên Chân hỏi một câu khiến mọi người nghe mà lấy làm kinh ngạc.

Lần này, ngòi bút còn rung dữ hơn, vẽ nguệch ngoạc lên giấy một hồi, mọi người cầm tay nhau giữ lên một lúc lâu, cho đến khi tay nhức mới mới thấy ngòi bút từ tốn khoanh tròn trên giấy.

”Nói vậy, truyền thuyết của núi Vân Mộng đều là thật sao, chuyện ma quỷ ở thôn Quý Vương có thật?” Phó Đông Bình truy hỏi bút tiên, đuôi mắt để ý thấy trên mặt Nhậm Thiên Chân có một tia khác thường.

Bút tiên lại vẽ trên giấy một vòng tròn, lúc này đường nét đều lưu loát.

”Có người nào có thể phá giải bí mật của núi Vân Mộng không? Hay nói là, người muốn biết chân tướng, liệu còn có thể bình an quay về không?” Nhậm Thiên Chân hỏi.

Trong lòng mọi người chấn động không thôi, thậm chí Đồng Hi nhắm tịt mắt lại không dám nhìn, qua một lúc rất lâu, ngòi bút mới bắt đầu rung lên, lần này, nó không hề do dự, vẽ một dấu chéo thật to trên giấy.

Nhất thời trong phòng im lặng đến mức đáng sợ, cả một hồi lâu không ai dám nói gì, cuối cùng, Nhậm Thiên Chân nói: “Được rồi, hoạt động của ngày hôm nay đã xong, bút tiên, cảm ơn ông đã nói cho chúng tôi biết nhiều chuyện như vậy, xin mời trở về.”

Ngòi bút rung khe khẽ, vẽ một vòng tròn nhỏ trên giấy, rồi mọi thứ khôi phục lại như trước. Mọi người biết, đây chính là bút tiên đã đi, vậy là tất cả nhẹ nhàng thờ ra.

Mưa rơi ngoài cửa càng lúc càng lớn, Bạch Tổ gọi mọi người đến ăn, Phó Đông Bình cùng Hạ Đình Vũ đi đến giúp dọn bàn, Nhậm Thiên Chân đứng lẻ loi nơi cửa sổ nhìn cơn mưa bên ngoài, chẳng hay đang nghĩ điều gì.

Hạ Đình Vũ chuyên tâm trò chuyện với Đồng Hi nên lúc ăn cứ rề rà lè nhè. Nhậm Thiên Chân sớm đã ăn xong, một mình lên lầu trước, Phó Đông Bình đưa mắt nhìn theo bóng lưng cô như có suy nghĩ. Người khác ăn cơm cô ấy cũng ăn, nhưng ăn không nhiều lắm, như có tâm sự nặng nề.

Sau khi ăn xong, mọi người lục đục lên lầu. Lúc đi qua cửa phòng của Nhậm Thiên Chân thì Đồng Hi chạy đến gõ cửa.

”Có chuyện gì à?” Suối tóc dài của Nhậm Thiên Chân đã được xả tung, xem ra là đang chuẩn bị đi tắm, tóc đen dài làm nổi bật gương mặt trắng hồng xinh xắn, có mỹ cảm không gì sánh bằng.

”Cái đó...” Đồng Hi rất muốn nói, chị ơi chị đẹp quá, nhưng lời đến miệng lại biến thành, “Bên ngoài mưa to quá, còn cả sấm sét nữa, không bằng chị đến phòng bọn em ngủ chung đi, chỉ ít có thêm một người bầu bạn.”

”Cảm ơn, không cần đâu, tôi không quen ngủ chung giường với người khác.” Trước sau Nhậm Thiên Chân vẫn giữ vẻ lạnh lùng xa cách ấy.

Đồng Hi tự làm mình mất mặt, đành phải từ bỏ.

”Tớ nói rồi chị ta sẽ không đồng ý đâu, cậu xem đi, giờ thì vấp phải hố thất bại rồi đấy, cậu cứ việc nói thẳng là sợ đi, để anh Hạ ở cùng cậu thì tốt rồi.” Hề Dao Dao cười giảo hoạt bên tai Đồng Hi.

”Đáng ghét.” Đồng Hi đẩy cô ấy ra, hai người đùa giỡn nhau trên đường về phòng.

Quay về trong phòng, Phó Đông Bình cố ý hỏi Hạ Đình Vũ, “Cậu có cảm thấy là cô ấy có chỗ kỳ lạ không?”

”Anh nói ai? Chị gái khâu trang ấy à? Xem ra anh thật sự có hứng thú với cô ta.” Hạ Đình Vũ ngồi lên giường, tay cầm lấy điều khiển tivi bấm liên tục, không ngừng chuyển kênh.

Phó Đông Bình đương nhiên phủ nhận, “Đừng có nói nhảm, anh không có hứng với cô ấy. Anh chỉ cảm thấy cô ấy có chỗ là lạ, lúc này mà đến núi Vân Mộng dường như có mục đích khác, buổi chiều ở thôn Quý Vương anh đã gặp cô ấy rồi, giống như đang tìm người nghe ngóng chuyện gì đó.”

”Vậy thì có sao, có lẽ cô ta cũng nghe qua mấy tin đồn về thôn đó, nên rất hứng thú về nơi đó thôi mà.” Hạ Đình Vũ không có quá nhiều tò mò về Nhậm Thiên Chân, tuy nói cô ấy rất xinh đẹp, nhưng ngạo mạn quá, không đáng yêu hoạt bát giống Đồng Hi, khiến người ta vừa nhìn đã thích.

”Hồi tối chơi bút tiên, rõ ràng cô ấy giả thần giả quỷ, lại khiến cả đám các cậu mê mẩn.” Phó Đông Bình chỉ ra một chuyện.

Lần này, Hạ Đình Vũ có chút kinh ngạc dời tầm mắt từ tivi đến trên mặt Phó Đông Bình, thấy anh không giống như đang nói đùa.

”Em cũng có cảm giác ấy, lúc đó bản thân như bị ngoại lực thúc đẩy vật, tay bắt tri bắt giác di chuyển theo cô ấy.” Hạ Đình Vũ nhớ lại tình hình lúc mới bắt đầu, khi ấy còn tưởng rằng bắt đầu nhập thân thật.

”Cậu bị cô ấy thôi miên.” Phó Đông Bình nói về chắc chắn.

”Cái gì?” Hạ Đình Vũ sợ hãi kêu lên.

Phó Đông Bình ra dấu dừng có lên tiếng, “Lúc mới bắt đầu, cả cậu và cô ấy đều là chủ đạo, chỉ có thể thôi miên cậu mới khiến cây bút ấy nghe theo cô ấy sai khiến, cô ấy mượn danh nghĩa bắt đầu để nói ra những lời mình muốn nói.” “Là có ý gì?”

”Cảnh cáo chúng ta, núi Vân Mộng và thôn Quỷ Vương có bí mật khổng lồ, người nào không kiểm chế nỗi lòng hiếu kỳ sẽ rất nguy hiểm.”

”Đầu má! Con nít ranh vất mũi chưa sạch mà dám giờ trò đó với chúng ta.” Nhất thời trong lòng Hạ Đình Vũ có một vụn con thảo nê mã* vội vàng băng qua.

(*Thảo nê mã là con lai của cừu và lạc đà, đồng thời cũng là tiếng lóng của câu chữ “đ** mẹ mày”, nên ở đây ý nói là Hạ Đình Vũ đang thăm chửi người.)

”Cô ta thôi miên em như thế nào? Trừ cô ta ra, ở đây có bốn người, nhưng cô ta chỉ thôi miên mình em mà không thôi miên bọn anh, làm sao lo được?” Hạ Đình Vũ nghĩ mãi chẳng ra, suy cho cùng Nhậm Thiên Chân cũng chỉ là một cô gái trẻ mà thôi.

”Dùng ánh mắt và lời nói tiến hành ám thị tâm lý với cậu, khiến suy nghĩ của cậu đi theo hướng của cô ấy, sau đó thực hiện định hướng thôi miên với cậu.” Phó Đông Bình vừa nói vừa suy nghĩ.

”Cô ta làm thế là có mục đích gì, vì để cảnh cáo chúng ta đừng đến thôn Song Dong lại ư?” Hạ Đình Vũ nhớ lại lần đầu tiên lúc nhìn thấy Nhậm Thiên Chân, cô bé đó bình tĩnh đến lạ, đôi mắt sáng ngời khiến người khác chú ý, rồi lại ẩn chứa vẻ thần bí vô tận.

Phó Đông Bình nhìn anh ta dè dặt, “Không riêng gì chúng ta đâu, đó cũng là nhắc nhở hai người ở đối diện nữa đấy, đừng có quá hiếu kỳ mà chơi bừa bắt đầu, trong truyền thuyết, từ xưa núi Vân Mộng chính là nơi mà thần tiên và yêu quái tạp cư, chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

”Càng nói càng khó tin, theo lời anh nói, em nghi chị gái đeo khẩu trang kia là do vật nào đó biến thành, rất có thể là ma quỷ trong truyền thuyết, cũng chính là nữ quỷ vô cùng xinh đẹp, đặc biệt đến đây câu hồn anh.” Hạ Đình Vũ trêu đùa.

Phó Đông Bình hừ lạnh một tiếng phớt lờ anh ta, mượn ánh đèn lật giờ tài liệu liên quan đến nhà đất ở núi Vân Mộng. Hạ Đình Vũ xem tivi một lúc, cảm thấy không có gì hay ho, bèn ôm laptop chơi trò chơi.

Mưa đêm ngoài khung cửa ngớt dần, xung quanh vắng lặng, cho đến lúc một tiếng thét vang lên phá vỡ yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: Cao Thủ Tại Nhân Gian

Phó Đông Bình nhanh chóng đặt tài liệu trong tay xuống, sải bước dài lao ra khỏi phòng, trước phòng anh cũng có du khách lần lượt kéo nhau ra hóng chuyện, thậm chí Đồng Hi và Hề Dao Dao còn mặc nguyên áo ngủ chạy đến.

”Chuyện gì vậy, hình như có người la hét đúng không?”

”Tôi cũng có nghe thấy, có vẻ là giọng nữ.”

”Chắc có người ở tầng dưới hét.”

Mọi người sôi nổi bàn tán. Đồng Hi sợ hãi chạy đến bên người Hạ Đình Vũ, “Anh Hạ, anh có nghe thấy âm thanh đó không? Có phải có người nào đó xông vào không?”

Hạ Đình Vũ thừa cơ trấn an cô ấy, “Em đi theo anh, để Đồng Hi xuống lầu xem sao.”

Tất cả mọi người đều có mặt ở đó, chỉ riêng cửa phòng Nhậm Thiên Chân khép chặt, Phó Đông Bình lo lắng đi đến gõ cửa, nhưng gõ một hồi lại không có ai trả lời. Hề Dao Dao đứng bên cạnh nói: “Chị Nhậm sẽ không sao đâu chứ, không thể nào ngủ say như chết được.”

Đúng lúc này, Bạch Tố đi lên nói với mọi người: “Xin lỗi vì đã khiến mọi người hoảng sợ, vừa rồi nhân viên A Lan rửa chén sau nhà bếp, lúc rót nước thấy một con mèo hoang lù lù qua, sợ quá nên mới hét to tiếng như vậy, mọi người cứ yên tâm về nghỉ ngơi đi, không có việc gì cả.”

Nghe cô ấy giải thích xong, tuy mọi người vẫn mang lòng nghi ngờ nhưng cũng tự tản đi, Phó Đông Bình nói lại tình hình của Nhậm Thiên Chân với Bạch Tổ, Bạch Tổ cũng có chút bận tâm, toan đi xuống lấy chìa khóa dự bị lên mở cửa.

“Mọi người đang làm gì đấy?” Một giọng nói lạnh lạnh truyền đến từ sau cầu thang.

Cả đám xoay người lại, Nhậm Thiên Chân dầm mưa ướt sũng, quần áo mặc trên người dính đầy bùn, giống như vừa mới lăn từ trong vũng bùn ra, đứng ở đằng kia, bình tĩnh nhìn bọn họ.

Đồng Hi nhanh chóng đi đến, “Chị Nhậm, bọn em còn tưởng chị ở trong phòng chứ, sợ chị gặp chuyện nên tìm chị Bạch Tổ mở cửa.”

Nhậm Thiên Chân lắc đầu, “Tôi không sao, cảm ơn mọi người đã quan tâm.”

“Vậy sao chị mặc áo ngủ ra ngoài làm gì, lại còn bẩn như vậy, bộ đánh nhau với ai à?” Hề Dao Dao thấy góc áo của cô liên tục có nước nhỏ xuống, truy hỏi không tha.

Nét mặt Nhậm Thiên Chân vẫn yên lặng nhưng lại lạnh lùng như trước, “Có kẻ trộm nhân lúc trời tối trèo vào phòng tôi, tôi đuổi theo ra ngoài, không cẩn thận bị ngã, được rồi, tôi thật sự không sao, mọi người đi ngủ cả đi.”

Rõ ràng là cố ý che giấu, Phó Đông Bình đứng bên thờ ơ đưa mắt nhìn, Nhậm Thiên Chân phát hiện ánh mắt nghi ngờ kia thì im lặng rũ mắt, quay về phòng mình, nhanh chóng đóng cửa lại.

Mọi người bị nhốt ở ngoài, trong lòng đều nghẹn đầy một bụng khí.

“Người gì vậy chứ, người ta có lòng tốt mới quan tâm chị ấy.” Đồng Hi thảm nhủ.

“Đúng thế, đã hơn nửa đêm rồi còn chạy lung tung, lén lút lút, không biết làm gì nữa.” Hề Dao Dao cũng phàn nàn, rồi cùng Đồng Hi quay về phòng.

Hạ Đình Vũ vừa về phòng đã thấy Phó Đông Bình lục tìm gì đó trong balo với hành lý, buồn bực nói: “Tìm gì đấy?”

“Băng cuộn với Vân Nam Bạch Dược.” Phó Đông Bình lật tung một hồi, cuối cùng cũng tìm thấy thuốc.

“Tìm mấy thứ này làm gì?” Lòng hiếu kỳ của Hạ Đình Vũ bỗng nổi lên.

“Nhậm Thiên Chân bị thương.” Phó Đông Bình bình tĩnh nói.

“Sao anh biết, anh thấy à?”

Phó Đông Bình không giải thích gì, cầm thuốc rời khỏi phòng. Hạ Đình Vũ vốn định đi theo xem sao, nhưng rồi lại nghĩ, làm bóng đèn làm gì chứ, phá chuyện tốt của người khác là không được.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Nhậm Thiên Chân gắng sức đứng dậy ra mở cửa phòng, thấy Phó Đông Bình đứng ở cửa thì khẽ nhủ mày, “Anh có việc gì à?”

“Tôi thấy cô bị thương rồi, chỗ của tôi có thuốc.”

Thấy anh giơ thuốc lên cho mình xem, Nhậm Thiên Chân không nói gì nữa, để anh vào phòng. Phó Đông Bình vừa bước chân vào đã ngửi thấy mùi còn nồng đậm, biết cô đã khử trùng vết thương.

Phó Đông Bình đánh giá vết thương trên người cô, “Vết xước trên đùi và trên cánh tay đều là vết thương ngoài da, cô bị thương nặng nhất hẳn là ở phía dưới xương sườn bên phải, vừa nãy tôi thấy cô cứ để tay lên đó.” Nhậm Thiên Chân ngồi xuống, tay phải xoa nhẹ phần dưới xương sườn, nén đau nói: “Không động đến xương cốt, không sao đâu.”

“Đây là bình xịt Vân Nam Bạch Dược, cô xịt lên đi.” Phó Đông Bình thuận tay đưa chai thuốc cho cô.

“Cảm ơn.” Nhậm Thiên Chân đưa tay nhận lấy, xoay người vào bên trong, vén áo lên xịt thuốc.

Mất thấy Phó Đông Bình không có ý định rời đi, Nhậm Thiên Chân nhìn anh một cái liền đoán được tâm tư anh, “Anh muốn biết gì thì cứ nói thẳng.”

Thấy cô sáng khoái như vậy, Phó Đông Bình khá bất ngờ, nhưng không bắt đầu hỏi mà dừng mắt trên đầu gối cô, “Trên tay phải của cô cũng bị thương, để tôi giúp cô khử trùng băng bó.” Rồi chẳng đợi Nhậm Thiên Chân mở miệng, anh đã chủ động cầm lấy bông y tế thấm cồn vào khử trùng, giúp cô rửa sạch vết máu chảy trên cánh tay.

Nhậm Thiên Chân khẽ hít một hơi lạnh, tuy Phó Đông Bình đã rất nhẹ tay, nhưng chung quy vẫn khá đau.

Sắp xếp lại mạch suy nghĩ, Phó Đông Bình bắt đầu hỏi: “Cô đến núi Vân Mộng thật sự là vì du lịch ư? Cô không giống du khách bình thường.”

Nhậm Thiên Chân hỏi lại: “Vậy anh cảm thấy tôi đến đây làm gì?”

Phó Đông Bình giương mắt nhìn cô, ngữ khí nghiêm túc, “Cô đã đề tôi hỏi thì phải trả lời câu hỏi, chứ không phải hỏi ngược lại tôi.”

Nhậm Thiên Chân thấy nghiêm túc trong mắt anh thì lúc này mới nghiêm chỉnh nói, “Tôi nghĩ hẳn anh đã nghe nói qua Vĩnh Lịch hoàng đế của nhà Nam Minh, chính là Chu Do Lang cháu trai của Minh Thần Tông*, vốn đã được phong làm Quế Vương, nhưng về sau lại được vài cựu thần còn sót lại của nhà Minh ủng hộ lên làm Vĩnh Lịch hoàng đế.”

(*Ở đây tác giả viết là Minh Anh Tông nhưng điều đó không hề đúng với lịch sử, nên mình mạn phép sửa lại.)

Phó Đông Bình cũng không lấy làm xa lạ gì với mốc lịch sử này, hồ nghi hỏi: “Tôi biết, nhưng điều đó với việc cô đến núi Vân Mộng có liên quan gì sao?”

Nhậm Thiên Chân hít một hơi, không biết là vì vết thương đau hay là do cảm thấy Phó Đông Bình không có kiên nhẫn, dừng một lúc mới nói tiếp: “Vĩnh Lịch hoàng đế kế thừa gia sản và vương vị của phụ thân, sau đó lại lấy danh nghĩa tôn thất Đại Minh mà gom góp rất nhiều vàng bạc châu báu từ trong dân gian, dùng làm quỹ quân đội để phản Thanh phục Minh, thậm chí còn mượn sức của những mục sư tin lành người Bồ Đào Nha, đẩy binh từ Macau rồi dùng hồng y đại pháo giúp ông ta đối chiến với quân Thanh. Sau khi tiểu triều đình Nam Minh bị Ngô Tam Quế lật đổ, Vĩnh Lịch hoàng đế bị Ngô Tam Quế dùng dây cung ghim chặt đến chết, nhưng mộ phần của ông ta đến nay vẫn chưa được tìm thấy.”

“Ý của cô là, mộ địa của ông ta rất có thể ở núi Vân Mộng, còn có cả những kho báu kia nữa?” Phó Đông Bình nghi ngờ nhìn Nhậm Thiên Chân, cô không giống tên trộm mộ ngấp nghé kho báu.

Sau khi khử trùng xong, Phó Đông Bình lại bôi thuốc lên vết thương, tay con gái trắng nõn thon dài, nhưng vài vết máu nhìn mà ghê người này lại không khỏi phá cảnh.

Đội thuốc nước ngấm rồi anh dùng băng gạc và băng cuộn để băng bó vết thương. Sợ làm cô đau, mỗi động tác của anh đều rất cẩn thận, tuy không phải là bác sĩ chuyên nghiệp, nhưng động tác của anh tuyệt đối không phải là người ngoài nghề.

Ánh mắt anh chuyên tâm mà kín đáo, lông mi dày trên đôi mắt khẽ chớp, Nhậm Thiên Chân sợ anh phân tâm, kiên nhẫn đợi anh băng bó xong mới từ tốn để tay xuống.

“Núi Vân Mộng không nhất định là nơi chôn cất Vĩnh Lịch hoàng đế, nhưng tiểu triều đình Nam Minh đã từng lấy nơi này làm cứ điểm tiến hành phản Thanh, vì để che giấu tài vật thiên hạ mà nguy tạo nơi này thành thôn dân bản xứ, vào giai đoạn trước và giữa của nhà Minh, thôn Song Dong cực kỳ thịnh vượng, đến cuối nhà Minh bỗng suy tàn đi, trong đó có rất nhiều điểm kỳ quái.”

Phó Đông Bình đồng ý với phân tích của cô, gật đầu đáp: “Cô vừa nói thế, mọi chi tiết đều thông suốt, Quế Vương, Quý Vương*, có lẽ về sau có người nghe nhầm nên đồn bậy, tung tin thất thiệt biến nơi đây thành thôn Quý Vương.”

(*Hai từ này phát âm gần giống nhau, một bên là guiwáng, một bên là guiwáng.)

Trong lúc nói, anh nhìn Nhậm Thiên Chân thật kỹ, trên gương mặt tái nhợt là ngũ quan xinh xắn động lòng người, mái tóc đen dài hơi xoắn, nhìn từ bất kỳ góc độ nào, quả thật cô ấy không giống với người bình thường, chẳng lẽ cô ấy thật sự là tinh hồn trong núi?

Nhậm Thiên Chân không để ý đến ánh mắt anh, nhàn nhạt giải thích tiếp: “Bố tôi là học giả nghiên cứu dân tộc lịch sử, có để lại một bản ghi chép, ghi lại tình hình khảo sát ở núi Vân Mộng, tôi đến đây chính là muốn thay ông ấy tiếp tục điều tra. Lúc chiều tôi đến thôn Quý Vương, muốn tìm xem liệu có ai biết chuyện hay không, ai ngờ lại bị theo dõi, người đó nhân lúc tôi ngủ mà len vào phòng tôi, đợi lúc tôi nghe thấy tiếng động đuổi theo ra ngoài thì kẻ đó đã nhay cửa sổ trốn thoát.”

“Nên cô mới nhảy cửa sổ theo? Công phu của cô không tệ đâu nhỉ.” Phó Đông Bình mang theo ý trêu đùa nhìn cô.

“Cửa sổ tầng hai không cao lắm” Nhậm Thiên Chân không quan tâm người khác trêu chọc thế nào, vẻ mặt trước sau vẫn lạnh lùng.

“Quả nhiên là cao thủ tại nhân gian.”

Nhậm Thiên Chân lấy tay đặt lên vùng dưới xương sườn, nhịn đau hít một ngụm khí vào. Nhớ lại những việc đã trải qua khi lần theo dấu của người nợ, trái tim cô lúc này vẫn đập thình thịch, màn đêm cùng với mưa gió như tấm lưới kín không kẽ hở, vô thanh vô thức ngăn cản cô hành động, chỉ là, càng gặp phải trở ngại, quyết tâm của cô lại càng kiên định.

Phó Đông Bình thấy vậy bèn vội nói: “Cô chờ cử động, tôi xuống bếp lấy đá chườm cho cô.”

Trong bếp, cô nhân viên A Lan đang dọn dẹp, thấy Phó Đông Bình đi vào liền dừng tay lại, tươi cười hỏi: “Anh trai à, anh tìm gì thế?”

“Có đá không? Cho tôi xin mấy viên, dùng băng gạc bọc lại, có người bị thương phải chườm đá.” Phó Đông Bình chỉ nói sơ mục đích đến. A Lan lấy khay đá từ trong tủ lạnh ra, “Chúng tôi không có băng gạc, chỉ có vài bó dùng để lót chùng bánh, nếu được thì anh lấy dùng đi.”

Điều kiện có hạn nên chỉ có thể dùng tạm, Phó Đông Bình lấy vài bó cuộn mấy viên đá lại, rồi chợt nhớ tới điều gì đó, giả vờ hỏi vu vơ, “Nghe bà chủ nói, lúc này cô rửa bát trong bếp, thấy mèo hoang nhảy qua nên sợ quá hét lên, ở đây thường xuyên có mèo hoang đến lắm à?”

“Có chứ có chứ.” A Lan nhớ lại mà hoảng hốt, nói: “Mùa đông mèo hoang không kiếm được đồ ăn trong núi, nên hay thường xuống núi tìm ăn, bà chủ luôn bảo chúng tôi đổ cơm thừa vào sau khe suối, mèo hoang sẽ đến đó ăn.”

“Nhưng lúc này đâu phải mùa đông, xuân cũng đã qua rồi.” Phó Đông Bình lẩm bẩm.

A Lan không nghe rõ anh đang nói gì, chỉ nhìn anh không chớp mắt. Anh chàng đẹp mắt này vừa vào là cô nàng đã để ý đến. Giọng nói của anh ta cũng vô cùng dễ nghe, mang theo ngữ điệu chỉ có ở người phương Nam.

”Buổi tối có ai đến hỏi số phòng của khách ở đây không?”

A Lan lắc đầu, “Tôi không biết, tiếp tân không phải là việc của tôi mà là của A Xuyên.” Phó Đông Bình nhìn vẻ mặt mờ mịt đó, trong lòng biết sẽ chẳng hỏi được gì từ chỗ cô ấy nên cũng không hỏi nhiều nữa.

Quay về phòng, thấy Nhậm Thiên Chân đặt bao đá vào dưới xương sườn, Phó Đông Bình phân tích: “Có thể còn có người không muốn để cô thăm dò bí mật ở thôn Quý Vương nên mới phải đến đây tìm cô, muốn để cô biết khó mà lui.”

Nhậm Thiên Chân gật đầu. Ánh mắt anh thoát nhìn rất ấm áp, nhưng lại có tia nhìn thấu lòng người, chỉ là, tuy cô rất cảm kích sự quan tâm của anh ta khi cô bị thương, nhưng lại không muốn làm thỏa mãn dục vọng thăm hỏi này của anh ta, nên quay mặt sang chỗ khác.

Hai người rơi vào im lặng.

Vì để che đi sự xấu hổ, Phó Đông Bình đi đóng cửa sổ, theo bản năng nhìn ra ngoài, mưa đã tạnh hẳn, bên ngoài tối đen hũ nút, chỉ có thể mơ hồ nhận thấy triền núi phía sau, dây mây dày đặc bò tràn lan, gió thổi qua rừng cây, rung động xào xạc. Một cơn gió mưa hoảng loạn như vậy, có cất chứa bí mật thì cũng không có gì lạ.

Chợt suy nghĩ của Phó Đông Bình lóe lên một cái, nhớ đến một thắc mắc, “Lúc chiều chúng tôi lái xe đến đó, còn cô thì đi bộ, nhưng có vẻ không chậm hơn chúng tôi là bao, cô đi đường tắt ư?”

Nhậm Thiên Chân khẽ mỉm môi như đang tự hỏi, một lúc lâu sau mới trả lời, “Có một con đường, người bình thường không biết, xe không lái vào được, chỉ có thể đi bộ.”

”Là đường núi à?”

”Ừ, phải băng qua một khoảng rừng lớn và một khu mộ tập thể nữa.”

Phó Đông Bình tấm tắc lấy làm hiếu kỳ, “Làm sao cô biết con đường đó? Một cô gái đi lại một mình, lá gan cũng lớn thật.”

”Tôi thường xuyên đi dã ngoại thám hiểm một mình.”

Cô cũng không nói vì sao mình biết con đường tắt ấy, Phó Đông Bình cũng không truy hỏi, ngược lại lại hỏi chuyện cá nhân: “Cô làm nghề gì?”

Nhậm Thiên Chân đang nhìn vào chỗ khác, nghe anh hỏi vậy thì trong lòng thầm nói, anh là cảnh sát à? Sao giống điều tra hộ khẩu vậy, ánh mắt ngênh đón anh, một lúc lâu sau mới từ tốn trả lời: “Tôi không đi làm.”

”Chẳng trách cô có thời gian đến thế, còn đi học à?”

Nhậm Thiên Chân liếc anh một cái, nghĩ thầm, cho dù anh ta có tỏ vẻ quan tâm vì cô bị thương đi chăng nữa thì cô cũng không có nghĩa vụ phải trả lời mấy câu hỏi này của anh, thế là thái độ lại lạnh đi, “Anh hỏi đủ nhiều rồi đấy.”

Cuộc trò chuyện chấm dứt như thế, lúc Phó Đông Bình rời đi còn có chút phần nộ, ôm mối hận phục thù mà nghĩ, đáng vẻ thì khá đẹp đấy, nhưng ngược hơi nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Kỳ Tài Trăm Năm Tương Ngộ

Quay về phòng, Hạ Đình Vũ thấy vẻ mặt của Phó Đông Bình như có điều phiền muộn, không nhịn được buông lời trêu: “Anh Tiểu Đông, anh đi thăm bệnh cũng lâu quá đấy nhỉ, hơn một tiếng, hai người làm gì thế?”

Phó Đông Bình đấm anh ta một cái, im lặng cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm. Điều kiện nhà nghỉ có hạn, mỗi tầng chỉ có một phòng tắm, du khách phải thay phiên nhau dùng, may mà vào lúc này phần lớn mọi người đều đã đi tắm hết rồi, không cần phải xếp hàng chờ nữa.

Nước nóng phun ra từ vòi sen, hắt lên người vô cùng thoải mái, nước bám trên mặt Phó Đông Bình không ngừng lăn xuống, ngẫm nghĩ lại những lời Nhậm Thiên Chân nói vừa rồi, trực giác bảo anh rằng, cô ấy nói mục đích đến đây chỉ là một phần nhỏ, nguyên nhân thật sự lại không nói.

Nếu bỏ cô ấy từng đến đây khảo sát thật, tất nhiên biết thôn Quý Vương rất bài ngoại, có người không muốn người bên ngoài truy dò chuyện cũ, đã như

thế, làm sao bố cô ấy có thể giao ghi chép cho con gái được, hơn nữa lại để cô ấy một mình đến đây đào tìm chân tướng, chẳng lẽ không sợ con gái gặp điều gì bất trắc?

Trừ phi là cô ấy giấu trong nhà lén chạy ra ngoài, nhưng rốt cuộc có sức hấp dẫn đến đâu mà có thể khiến một cô gái không màng nguy hiểm đến điều tra chân tướng?

Nhậm Thiên Chân này, thật đúng là giống câu đó.

Bật những tấm hình ban ngày dùng điện thoại chụp lại lên, cẩn thận kiểm tra, dần dà Phó Đông Bình đã phát hiện ra manh mối, những ngôi nhà đất nhìn thì có vẻ như lộn xộn, nhưng trong cách bố cục đường như có dấu tích của tuân thủ, anh đã đọc tài liệu về phương diện này, người xưa lúc dựng các dãy nhà lớn sẽ cân nhắc nhân tố phong thủy và địa lý, dựa theo hình vẽ nhất định rồi mới xây dựng.

Thôn Quý Vương thần bí, liệu có phải giống như thôn Bát Quái nổi tiếng, nhà cửa được xây dựa theo phương vị phong thủy không? Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Phó Đông Bình, trong nháy mắt soi sáng đêm tối, anh nhanh chóng phóng to mấy tấm hình lên, một lần nữa sắp xếp lại để tìm dấu vết.

Một đêm không mơ, Phó Đông Bình ngủ đến chín giờ sáng hôm sau mới dậy, tinh thần thoải mái xuống nhà ăn sáng, thấy Nhậm Thiên Chân ngồi trước cửa sổ, bèn đi đến trước mặt cô ấy ngồi xuống.

“Vết thương của cô còn đau không?” Phó Đông Bình ân cần hỏi.

Nhậm Thiên Chân ngẩn người, cứ tưởng anh đột nhiên đến ngồi là để hỏi han gì đó, nào biết câu đầu tiên của anh lại hỏi vết thương của cô, chân thành trong mắt không thể nào xem nhẹ, ngược lại khiến cô ngượng ngùng, nói với anh, “Rất đau.”

“Nghỉ ngơi hai ngày là được, hôm nay tốt nhất cô đừng ra ngoài.”

Nhậm Thiên Chân khẽ ừ một tiếng, trên mặt không có biểu cảm ngoài chân mày hơi nhíu lại, mang máng có thể nhìn ra cô đang lo lắng.

A Lan bung bát mì thịt bò thơm sực nức đi đến, đặt xuống mặt Phó Đông Bình, ngay cả đũa cũng lấy cho anh, “Anh trai, nhân lúc còn nóng mà ăn đi, nếu không đủ thì trong phòng bếp vẫn còn đó, anh cứ gọi một tiếng, tôi sẽ bung lên giúp anh.”

Giọng ngọt ngào như có giọt mật nhỏ xuống, chớp mắt quyến rũ nhìn Phó Đông Bình, nhiệt tình quá mức khiến Phó Đông Bình không chịu nổi, vất vả lắm mới đuổi được cô ấy đi, anh mới hỏi Nhậm Thiên Chân đã ăn chưa.

“Tôi ăn rồi.” Nhậm Thiên Chân tự có công lực nhắm mắt làm ngơ với người xung quanh.

“Vậy thì tốt.” Phó Đông Bình cúi đầu ăn mì. Mặc dù A Lan có vẻ mê trai nhưng tay nghề nấu cơm thì không tệ tí nào, sợi mì dùng đủ lực, nước mì cũng rất ngon.

Thấy Nhậm Thiên Chân chỉ mãi nghĩ ngợi không nói, nước da sáng bóng nhẵn nhụi như ngà voi ánh lên tia sáng lạnh lạnh, Phó Đông Bình tìm cô nói chuyện, “Đồng Hi và Hề Dao Dao không ở cùng cô à?”

“Sáng sớm nay hai cô ấy đi với bạn anh lên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc rồi, buổi sáng muốn đi vườn trúc Linh Khê và suối Tam Sinh, đến chiều đi xem kịch hát hái chè*, rất bận rộn.”

(*Là kịch địa phương lưu hành ở Giang Tây, Hồ Bắc, Quảng Tây, An Huy ... Phát triển từ ca múa dân gian, giống kịch Hoa cổ.)

“Hình như cô cũng không có hứng thú với mấy thứ này, cô chỉ quan tâm đến thôn Quý Vương.” Phó Đông Bình cười nhạt.

“Như nhau thôi.” Nhậm Thiên Chân liếc xéo anh.

“Thôn Quý Vương là thôn xóm cổ được bảo tồn rất tốt, những ngôi nhà đất của người Hẹ kia giúp ích không nhỏ trong lĩnh vực nghiên cứu kiến trúc và phong tục tập quán.” Phó Đông Bình nói ba câu lại không rời khỏi ghế chính.

“Vậy thì sao?” Nhậm Thiên Chân nhìn anh thăm dò.

Phó Đông Bình cũng không vội trả lời, chậm rãi lấy giấy ăn lau miệng, đẩy bát mì ra, dịch người đến gần cô một chút, nhỏ giọng nói: “Nếu chúng ta đều cảm thấy hứng thú với thôn Quý Vương như thế, liệu có thể trao đổi tin tức không, cô nói cho tôi những điều cô biết, tôi cũng kể cô nghe chuyện tôi hay.”

“Anh thì biết cái gì?” Nhậm Thiên Chân khẽ cười, anh ta thì có tin tức gì đáng giá mà trao đổi với cô?

Phó Đông Bình thấy cô không tin mình lắm, vội chủ động nói: “Theo tôi quan sát đánh giá được, nhà đất ở thôn Quý Vương được xây theo phương vị của bát quái, hôm qua chúng ta vào thôn, tòa nhà đất nhìn thấy đầu tiên chính là vị trí Tồn trong bát quái, mà Tồn lại là phong trận trong bát quái trận, làm chủ góc đông nam, chính là cái gọi là 'phong vô chính hình, phụ chi vu thiên, biến nhi vi xà, kỳ ý tiêm huyền, phong năng cổ vật, vạn vật nhiều yên, xà năng vi nhiều, tam quân cụ yên' ấy, tứ trạch Thiên Địa Phong Vân là chủ trạch trong bát quái trận, nên nếu có người vào thôn lần đầu tiên mà không tìm được lối ra cũng rất bình thường, người không hiểu được phương vị thì sẽ rất khó mà tìm được cửa ra.”

Thấy Nhậm Thiên Chân say sưa nghe, Phó Đông Bình tiến thêm một bước: “Bên cạnh Vĩnh Lịch hoàng đế nhất định có cao nhân vô cùng tinh thông

phong thủy, lấy phương vị trong bát quái xây một số nhà đất dùng để chống kẻ địch bên ngoài, đồng thời cũng để chôn giấu bí mật. Nhà đất tồn tại mất trăm năm có hư hỏng, mấy tòa nhà còn lại hiện nay cũng không đủ để đoán ra phương vị, tôi sẽ tiếp tục điều tra, rồi sau đó vẽ thành bản đồ.”

”Ý của anh là, rất có thể kho báu được chôn ở một trong những phương vị của bát quái trận, đồng nhà đất đó chính là mê trận được bày để bảo vệ tòa nhà chính?” Nhậm Thiên Chân suy đoán.

”Đúng thế.” Phó Đông Bình nói, “Nếu chúng ta tìm được nhà chính, đó hẳn là cửa vào địa cung chôn giấu kho báu, vậy nên cô suy nghĩ đi, bí mật lớn như vậy, người của thôn Quý Vương làm sao có thể để cho cô can thiệp vào chứ.”

”Nên tôi không thể không cùng anh hợp tác?” Nhậm Thiên Chân đưa mắt nhìn Phó Đông Bình.

”Đúng!” Phó Đông Bình lại nhấn mạnh lần nữa.

”Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

”Cô sẽ đồng ý.”

”Anh lấy đâu ra tự tin thế?” Nhậm Thiên Chân khinh thường nhìn anh.

”Vì tôi là kiến trúc sư hạng nhất, là kỳ tài trăm năm mới gặp được, cô sẽ không gặp được người nào tinh thông kiến trúc cổ ở khu vực Mân Việt hơn tôi đâu, luận văn tiến sĩ của tôi chính là làm về đề tài này.” Phó Đông Bình tự tin nói.

Về mặt Nhậm Thiên Chân vẫn hồ hững, cô không phải là người dễ bị thuyết phục.

Thấy lý do bên trên không lay chuyển được cô, Phó Đông Bình tung đòn sát thủ, “Trò chơi tối qua không hề mời bút tiền đến thật, chẳng qua là cô đã thôi miên Hạ Đình Vũ, còn về mục đích của cô là gì, trong lòng cô tự rõ.”

”Anh muốn gì?” Nhậm Thiên Chân cảnh giác nhìn người trước mắt.

Phó Đông Bình nói rõ ý đồ: “Nếu chúng ta có thể đào được chân tướng, hi vọng cô đồng ý để tôi đăng một bài luận văn khảo sát trên tuần san quốc tế.”

”Vì nổi tiếng?” Nhậm Thiên Chân không tin mục đích của anh lại đơn giản như thế.

”Vì ước mơ, tôi phải làm nhân tài kiệt xuất trong nghề này.” Phó Đông Bình không hề che giấu dã tâm tí nào. Cũng vì để chứng minh với một người rằng tài năng của anh không phải là hư danh.

”Tôi phải suy nghĩ đã.” Trong đầu Nhậm Thiên Chân hơi rối loạn.

”Trong hai ngày cô dưỡng thương này, có thể suy nghĩ kỹ càng.” Phó Đông Bình không muốn ép người quá.

”Anh tên là Phó Đông Bình, phải không?” Bỗng Nhậm Thiên Chân hỏi. Phó Đông Bình nhướn mày, cố ý làm ra vẻ mặt thất vọng, “Sao thế? Ngay đến tên tôi mà cô cũng quên.”

Nhậm Thiên Chân từ từ mở miệng, ánh mắt nhìn anh dần dần trở nên sâu hơn, “Chẳng qua là tôi chợt nhớ đến một người... Người đó cùng họ với anh, làm công việc như thế, hơn nữa cũng là người đảo Cò... Không lẽ anh là con trai của Phó Duật Lâm?”

Phó Đông Bình kinh ngạc không thôi, không ngờ cô gái tình cờ gặp được này lại biết tên của bố anh, xem ra bố anh thật sự quá nổi tiếng.

Nhìn thấy trong nét ngạc nhiên của Phó Đông Bình còn mang theo kiêu ngạo cùng vẻ mặt phức tạp không cam lòng, Nhậm Thiên Chân không khỏi đắc ý, “Tôi nói đúng rồi chứ. Anh làm kiến trúc sư là thừa kế nghiệp cha, bố anh là bậc thầy hàng đầu trong nghề.”

”Coi như cô thông minh.” Phó Đông Bình hậm hực, “Đến cả bố tôi là ai mà cô cũng biết, nhưng tôi không biết gì về cô cả, chuyện này quá không công bằng, nếu muốn hợp tác, cô cũng nên tự giới thiệu.”

Nhậm Thiên Chân không nói lời nào, chỉ mang theo nhiều thích thú mà nhìn anh. Không thể không nói, vẻ bề ngoài của anh rất xuất chúng, nhất là đôi mắt, có thông minh cũng có xảo quyệt, khiến người ta không nhìn được mà nhìn anh thêm mấy lần. Gương mặt ôn hòa trời sinh, cho dù là lúc không cười vẫn để người khác thấy thân thiết.

”Cô học ngành gì?” Không đợi cô trả lời, Phó Đông Bình tự mình cướp lời trước, “Để tôi đoán xem nào, cô học lịch sử, hoặc là khảo cổ, cho nên cô mới mang que dò trong người, tiến hành đã ngoại khám xét.”

”Sai rồi.”

”Hay là học địa lý địa chất? Thường xuyên hoạt động ở ngoài.”

”Cũng sai rồi.”

”Vậy thì học gì?”

”Rất đơn giản, khí tượng học.” Nhậm Thiên Chân tiết lộ đáp án.

Lúc này Phó Đông Bình mới chợt hiểu, thầm cười bản thân không cần thận, cô ấy nhìn mây là có thể dự báo được thời tiết, không phải học khí tượng thì là học cái gì, hơn nữa người học khí tượng vô cùng nhạy cảm với môi trường, nên lúc nào ra ngoài cô ấy cũng đeo khẩu trang.

”Chắc là đang đi học nhì, nên hôm qua cô mới nói không là đi làm.”

”Mùa hè năm nay tốt nghiệp nghiên cứu sinh.”

”Cô đến núi Vân Mộng hẳn là lên đi, nếu bố cô đã đến đây, lại biết thôn Quý Vương có bí mật rất lớn, không thể nào đồng ý để một mình cô đi được.” Phó Đông Bình vẫn muốn thăm dò mục đích thật sự của cô ấy khi đến núi Vân Mộng này là gì.

Nhậm Thiên Chân lắc đầu một cái, giọng đầy thương cảm, “Bố tôi đã không còn, tôi đến đây chỉ là vì muốn hoàn thành nốt nguyện vọng của ông ấy, từ lúc ông ấy vào đại học đã bắt đầu nghiên cứu thôn Song Dong ở núi Vân Mộng, cho đến tận lúc qua đời cũng chưa tháo gỡ được bí mật, ông ấy đã rời đi trong tiếc nuối.”

”Xin lỗi, tôi không biết những chuyện này.” Phó Đông Bình không ngờ sự tò mò của mình đã khơi lên câu chuyện đau lòng của người ta.

Nhậm Thiên Chân nhìn anh, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, như đang nhắc nhở mà cũng như tổng kết, “Con người anh có lòng hiếu kỳ quá nặng, sẽ chuốc lấy những phiền toái không cần thiết.”

”Không phải cô cũng vậy sao, cũng tràn trề tò mò với chuyện thần bí.” Phó Đông Bình cố ý đối đầu với cô, chăm chú nhìn vào mắt cô, rồi lại hỏi, “Người tôi qua lên vào phòng cô, cô đã tìm ra được manh mối nào chưa?”

”Vẫn chưa, nhưng tôi có thể khẳng định, người kia là người của thôn Quý Vương.” Hai hàng lông mày trên gương mặt trắng như trăng non của Nhậm Thiên Chân nhíu lại, dường như là đang suy xét.

Phó Đông Bình nói: “Tôi đã xem qua rồi, trạm dịch này tổng cộng có mười phòng cho khách, tầng hai tầng ba có năm phòng, tầng hai chặt kín, tầng ba chỉ có hai phòng có người, tôi đã hỏi với lễ tân rồi, không có ai đến hỏi số phòng của cô, tôi đoán là anh ta nằm bò trên tường, tìm từng phòng một.”

”Tuyệt chiêu bích hồ du tường* sao? Cái này rất khó luyện, ít nhất cũng phải có công phu mười mấy năm làm cơ sở.”

(*Tắc kè leo tường.)

”Không thần thánh đến vậy, nhưng cũng không phải người bình thường, tôi đã nhìn xem ngoài tường rồi, có mấy chỗ có thể là nơi đã dùng sức để leo lên, đối phương phải là một người có vóc dáng nhỏ, nhẹ như yến.”

Nhậm Thiên Chân đồng ý gật đầu, không ngờ anh không chỉ hành động mau lẹ, mà còn rất giỏi quan sát phân tích.

Phó Đông Bình lấy tập vẽ luôn mang theo người ra, vẽ một sơ đồ phác thảo. Anh vẽ quá mức nhập thần, đến nỗi không để ý thấy rằng vào một thời điểm, trong ánh mắt Nhậm Thiên Chân nhìn anh lộ ra hơi lạnh thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Thám Hiểm Trong Rừng

”Với tình hình tôi biết được hiện nay, ngũ tọa nhà đất của thôn được phân bố như thế này.” Phó Đông Bình đưa sơ đồ phác thảo cho Nhậm Thiên Chân xem.

Nhậm Thiên Chân sững tỉnh, nhìn xem bản vẽ của anh, rồi lại hỏi: “Nếu nói đúng là bát quái trận, vậy liệu có cần đến bát tọa nhà đất bao xung quanh trung quân trận của thái cực âm dương không?”

”Không cần thiết, bát quái trận chỉ có Thiên Địa Phong Vân là chủ trận, bốn trận Long Hồ Điều Xà là kỳ trận, có thể tận dụng chỗ trống, thông thường là đồng rơm cỏ, cối đá hoặc cây cối để mê muội kẻ địch. Mỗi tám trận này đều sẽ có sáu trận nhỏ tạo thành, cộng thêm mười sáu trận trung quân, hợp thành sáu mươi tư quẻ “Chu Dịch”, năm tòa nhà đất mà bây giờ chúng ta thấy được đó, chia ra ứng với Thiên Địa Phong Xà Điều, mà còn thiếu ba trận Vân Long Hồ. Nếu Vân trận là thật, thì tất nhiên hai trận Long Hồ là giả, hay nói cách khác, nhà đất vốn là lục tọa, có một tòa nhà không biết là đã bị phá hay đã được che giấu.”

Phó Đông Bình nói đến những lời này, thuộc rõ như lòng bàn tay, Nhậm Thiên Chân nghe mà hào hứng, bổ sung thêm: “Trong ghi chép của bố tôi có ghi lại, thôn Quý Vương bị đánh vào thời điểm diễn ra cách mạng văn hóa*, kiến trúc cổ trong thôn bị phá hoại không ít, tôi đoán rằng, nhà đất Vân trận chính là biến mất từ lúc đó.”

(*Diễn ra từ tháng 5 năm 1966 đến tháng 10 năm 1976.)

“Đáng tiếc chúng ta không có thiết bị bay, nếu không, nhìn thôn Quý Vương từ trên cao xuống có lẽ sẽ có thu hoạch.” Phó Đông Bình tiếc nuối nói.

Mắt Nhậm Thiên Chân sáng lên, “Muốn nhìn từ trên xuống cũng không khó, tôi biết một chỗ, có thể nhìn thấy toàn cảnh thôn Quý Vương, hôm qua tôi mới đi qua nơi đó.”

“Ồ?” Phó Đông Bình ngạc nhiên mừng rỡ, “Có phải chính là nơi hôm qua cô nói không, là con đường không lái xe đi được, chỉ có thể đi bộ đó?”

Nhậm Thiên Chân gật đầu một cái, chủ động đề nghị: “Hay là chúng ta cùng đi xem chút, rồi chụp vài tấm quay về nghiên cứu?”

Phó Đông Bình đắc ý vô cùng, cười đùa nói: “Không phải cô không muốn hợp tác với tôi sao? Đổi ý rồi à?”

Nhậm Thiên Chân thấy vẻ đắc ý của anh thì nửa lấy lòng nửa chế nhạo, “Thấy anh ăn nói rõ ràng mạch lạc, cũng không biết liệu mấy lời anh nói có đúng như thật không, cho anh cơ hội khảo sát thực địa đây.”

“Nhưng cô đang bị thương, tạm thời không nên ra ngoài, không bằng chờ đến mai đi.”

“Không sao, tôi có thể đi được.”

Phó Đông Bình lắc đầu một cái, thấy sắc mặt có vẻ tái nhợt của cô, anh biết máu động bên sườn cô vẫn còn đau, liền ngăn cô khoe sức: “Đừng đi bộ, ngồi xe tôi đi đi.”

Đã quyết định cùng đi, Phó Đông Bình quay về phòng nhét la bàn, dây leo núi, dao găm cùng vài loại thuốc hay dùng vào ba lô, thay trang phục mặc áo paca vào, lúc đi xuống lầu thì thấy Nhậm Thiên Chân đã chờ ở cửa, cũng mặc trang phục thám hiểm, thậm chí trong tay cô còn cầm theo gậy leo núi.

“Cô dùng thứ đồ chơi này sao?” Phó Đông Bình chỉ vào gậy leo núi trong tay cô. Nhậm Thiên Chân nói, “Tối qua mưa lớn, đường núi trơn trượt không dễ đi, chuẩn bị trước cũng không sao.”

Hai người lái xe đến quán cơm đã ăn vào trưa hôm trước, dừng xe lại ở đó, theo con đường mà Nhậm Thiên Chân đã nói đi đến thôn Quý Vương.

Chặng đường ban đầu coi như cũng dễ đi, nhưng từ khi đi sâu vào trong rừng, đường núi trở nên dốc, rêu xanh dưới chân sau cơn mưa trơn vô cùng, Phó Đông Bình sợ Nhậm Thiên Chân trượt ngã nên đi sau lưng cô, thỉnh thoảng còn đỡ cô.

“Có mệt không, chỉ bằng chúng ta nghỉ một lúc nhé?” Phó Đông Bình thấy Nhậm Thiên Chân có vẻ mệt mỏi, bèn khuyên cô nghỉ ngơi một chút.

“Cũng được.” Nhậm Thiên Chân cũng không phô trương, tìm tảng đá bên khe suối ngồi xuống, cầm bình nước lên uống.

Vùng núi Vân Mộng thuộc vùng nhiệt đới phía Nam, rừng cây rậm rạp, sắc lục biếc bao quanh, lúc này vẫn chưa tới mùa đất khách du lịch, họ đi lại giữa đường mòn trong đồi núi hoang vu, trong rừng cây chỉ có hai người bọn họ, cùng tiếng gió và tiếng nước chảy róc rách bầu bạn.

“Trong nước có cá, sớm biết vậy mang theo vỉ nướng đến, chúng ta nướng cá ăn.” Phó Đông Bình nhìn những chú cá bơi qua bơi lại trong làn nước, nói với vẻ không khỏi tiếc nuối.

“Nói cứ như anh có thể bắt được cá không bằng.” Nhậm Thiên Chân chế giễu anh.

Cũng không biết vì sao, cô khá thích tranh cãi với người anh. Anh muốn nhìn người liền nhìn thoải mái, muốn biết điều gì thì dứt khoát hỏi, bản thân toát lên vẻ coi mờ, đến nỗi một người làm li như cô cũng không cách nào ghét anh được.

“Làm sao cô biết tôi không bắt được, chỉ cần có dụng cụ là tôi có thể bắt, nếu không thì để tôi bắt cho cô một con cho cô xem nhé.” Phó Đông Bình cười tắt ra, khom người xuống bắt cá.

Không ngờ anh lại trẻ con đến thế, nói bắt cá liền đi bắt luôn. Nhậm Thiên Chân nhìn động tác của anh, chỉ khẽ nhếch khóe miệng chứ không nói gì.

Phó Đông Bình mò cá nửa ngày vẫn không bắt được con nào, nước róc rách chảy vào khe suối, thỉnh thoảng cảm thấy có cá lượn qua cạnh chân anh, anh liền đứng im bất động, chờ đợi thời cơ.

Nhậm Thiên Chân nhìn những rừng cây cao chọc trời trên đỉnh đầu, nơi đây đất đai phì nhiêu, nước trong lành, khí hậu thích hợp, để cây cối phát triển cao lớn vô cùng, tán cây xanh xanh che đi bầu trời xanh, những tia nắng chỉ len qua kẽ hở mà chiếu rọi xuống.

Ngay lúc cô đang suy nghĩ thất thần, một thứ tươi sống nhảy lên đuôi dọa cô giật mình, định thần nhìn lại, thì ra là một con ếch lớn.

Nhậm Thiên Chân phui con ếch đi, nhìn về phía người bày ra trò, thấy anh chống hông cười ngoặt ngoẹo, tức giận nói: “Không phải anh muốn bắt cá sao, sao lại bắt ếch chứ?”

“Đó không phải là ếch, mà là Giác Quái chỉ có ở núi Vân Mộng, tên khoa học gọi là *Vibrissaphora liui* Pope.”

Trong lúc nói, Phó Đông Bình lại nhấc lấy một con từ trong nước lên, đưa cho Nhậm Thiên Chân nhìn. Nhậm Thiên Chân né người đi, “Tôi không muốn nhìn, chỉ là ếch nhái thì có gì hay ho mà xem.”

Phó Đông Bình chỉ cười không nói, lội nước lên bờ, mặc tất vào, tiếp tục lên đường cùng Nhậm Thiên Chân.

Đường núi bùn lầy, Nhậm Thiên Chân trượt chân một cái, suýt nữa đã ngã ra đất, cũng may Phó Đông Bình kịp thời đỡ cô, “Thiên Chân, đường núi không dễ đi, cô lại đang bị thương, không bằng để tôi đi trước cho, cô đi theo tôi.”

Nhậm Thiên Chân nghe thấy anh gọi tên mình một cách tự nhiên như vậy, trong lòng có chút là lạ, nhưng lại không nói gì mà chỉ im lặng đi theo sau anh.

Rừng cây âm u, cỏ dại trên đường núi mọc um tùm, quanh co không bằng phẳng, bất cứ khi nào cũng có thể gặp dốc đứng, Phó Đông Bình cố ý chậm lại bước chân, để Nhậm Thiên Chân mang vết thương trên người không cần phải dùng nhiều sức.

Bỗng anh dừng bước, suýt nữa Nhậm Thiên Chân đã đụng vào người anh.

Tay Phó Đông Bình đưa lên miệng, ra hiệu đừng có lên tiếng, Nhậm Thiên Chân lặng lẽ nhìn sang, cách đó một mét là một con rắn màu sắc sặc sỡ, thân rắn chỉ nhỏ hơn một chút so với cổ tay cô, cảm nhận được kẻ xâm lăng đang đến gần, cái đầu tam giác vênh lên.

“Trông giống rắn hổ mang, cô đưa gậy leo núi cho tôi, cô lùi ra sau đi, tôi tìm cách xách nó đi.” Phó Đông Bình nghiêng đầu nói nhỏ bên tai Nhậm Thiên Chân. Anh thường gặp rắn khi đi thám hiểm dã ngoại, nên cũng không hết hoảng.

Nhậm Thiên Chân cẩn thận nhìn theo con rắn kia, đi lên một bước, dè dặt dùng gậy leo núi khoi rắn lên ném vào trong bụi cỏ.

“Lá gan lớn đấy.” Phó Đông Bình khen cô.

Nhậm Thiên Chân thờ ơ ừ một tiếng, “Đó không phải là rắn hổ mang độc, mà là rắn đầu tam giác* rất giống rắn hổ mang, không có độc, tính công kích cũng thấp, tôi từng trông thấy trong núi khác rồi.”

(*Nguyên văn là 颈棱蛇/cảnh lăng xà, là loại rắn to đuôi ngắn, phía sau có tông màu nâu, có hai hàng lớn vết ban màu nâu sậm, đầu có hình tam giác gần giống rắn hổ mang. Mình không rõ tên tiếng Việt gọi nó là gì, nên tạm đặt theo hình dáng.)

Hai người một trước một sau cùng đi về phía trước rất ấn ý, đến lúc gần ra khỏi cánh rừng này, Nhậm Thiên Chân nhẹ giọng nói: “Sắp đến bãi tha ma rồi, băng qua đó là có thể thấy thôn Quỷ Vương.”

Đường càng đi càng hẹp, càng đi càng không giống đường, bên tai có loài chim không biết tên cất tiếng hót, dồn dập lại thê lương, cả hai gần như nín thở, yên tĩnh đến quái dị.

Thấy trong bụi cỏ ven đường thấp thoáng đồng xương trắng, Phó Đông Bình lặng lẽ cầm lấy tay Nhậm Thiên Chân, không ai lên tiếng, nóng lòng muốn rời khỏi nơi giữa ban ngày vẫn có thể khiến người ta rợn tóc gáy này.

Dọc đường đi, mộ đất nhiều vô số, có vài mộ có bia, nhưng cũng có mấy phần mộ đến bia cũng không có, phần lớn những mộ mà này đã trải qua nhiều năm mưa gió tạt vào, thậm chí đã lộ ra hài cốt trắng hếu.

“Tôi không thể nào tưởng tượng được, một cô gái như cô từng đi qua nơi này lại không hề sợ.”

“Tôi đâu nói tôi không sợ, đến cũng đã đến rồi, dù có sợ cũng không thể quay đầu lại.”

Thấy trên một tấm bia mộ cách đó không xa có chữ, Phó Đông Bình rào bước đi nhanh, “Bia này hình như mới lập.” Nhậm Thiên Chân cũng nhìn sang, chữ viết trên mộ cho biết, chủ mộ là là một cụ ông già, hạ huyết vào năm 2013.

“Nhìn lại thì nơi đây cũng không phải bãi tha ma, mà là nghĩa trang công cộng tập thể của một thôn nào đó.” Phó Đông Bình đưa mắt nhìn quanh, vốn định dùng điện thoại chụp lại nơi này, nhưng rồi lại nghĩ không thích hợp cho lắm, vậy là đành thôi.

Không nán lại lâu, hai người tiếp tục lên đường, Phó Đông Bình cố ý hỏi Nhậm Thiên Chân: “Cô có từng nghe qua truyền thuyết thần bí của thôn Quỷ Vương chưa?”

“Truyền thuyết gì?”

“Tôi từng thấy trên mạng rồi, nói là có mấy người lữ hành đến núi Vân Mộng du lịch, lúc đi ngang qua thôn Quỷ Vương thì đúng lúc gặp mưa lớn, bọn họ nấn nỉ người trong thôn cho mình tá túc lại một đêm, người trong thôn đồng ý, kết quả sáng hôm sau lúc bọn họ rời giường thì phát hiện thiếu một người, mọi thứ trong phòng vẫn còn nguyên như đêm trước, cũng không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào, chỉ là không thấy người đâu.”

“Thiếu một người ư? Đã có chuyện gì xảy ra?” Nhậm Thiên Chân chưa từng nghe nói đến truyền thuyết này, nhất thời lòng hiếu kỳ nổi lên.

“Bọn họ cũng muốn biết đã có chuyện gì xảy ra, lập tức đi hỏi người trong thôn là có nhìn thấy người bạn mất tích của bọn họ rời khỏi thôn không, mọi người đều nói không thấy, thế là bọn họ lại quay về phòng, lúc này họ mới phát hiện cửa tủ màu đen trong phòng mở toang, một đêm trước khi bọn họ đến, cánh cửa tủ đó được khóa lại.”

“Chiếc tủ kia có điều gì kỳ lạ sao?” Ngay tại nghĩa địa mà nghe câu chuyện như thế này, cho dù là ban ngày vẫn khiến người khác lạnh tóc gáy.

“Bọn họ có chút tò mò, bèn đi tìm chủ nhà hỏi chuyện chiếc tủ, chủ nhà vừa nghe nói cửa tủ mở thì sợ đến mức biến sắc, liên tục sợ hãi kêu lên rằng, chiếc tủ kia không thể mở ra được, nếu mở ra thì sẽ có người chết. Lần này, nhóm lữ hành bị dọa sợ, vừa lúc người bạn mất tích đó của bọn họ là sự hiếu kỳ lớn nhất trong lòng họ, nói không chừng anh ta nhân lúc người khác ngủ hết, lén lút mở tủ ra.”

Phó Đông Bình nói như thật, giọng điệu ảo diệu vô cùng, Nhậm Thiên Chân nghe đến mê mẩn, không nhịn được lại hỏi: “Sau đó thì sao? Người kia thật sự đã chết rồi ư?”

“Dưới sự yêu cầu liên tục của bọn họ, chủ nhà bèn nói ra lai lịch của chiếc tủ, thì ra chiếc tủ đó gọi là tủ yên hồn, là dụng cụ thờ cúng trong mấy đời tương truyền của thôn bọn họ, mỗi nhà có người chết, chỉ cần đem tro cốt người chết đặt trong tủ yên hồn bảy bảy bốn chín ngày, đợi linh hồn người chết yên ổn thì mới chôn cất lần nữa, là có thể phù hộ số người trong gia tộc đó hưng thịnh.”

Nhậm Thiên Chân nghe đến đây, tâm tư xoay chuyển một cái, đoán là Phó Đông Bình đang bịa chuyện dọa ma, bèn hỏi ngược lại anh: “Vậy là người lữ hành mất tích đó đã bị hồn ma trong tủ mang đi? Loại tủ dùng để cúng tế không phải nên được đặt trong từ đường mà là đặt trong phòng ngủ ư? Lần sau anh bịa chuyện có thể có logic hơn được không?”

Đối với sự thông minh của cô, Phó Đông Bình cười mĩa, “Đây không phải là do tôi bịa, mà là câu chuyện lưu truyền trên mạng, còn về chi tiết cụ thể thì tôi nào biết cặn kẽ vậy chứ.”

Anh từng nghe Hạ Đình Vũ kể truyện ma này cho không ít cô gái nghe, bọn họ không ai không bị dọa sợ, chỉ có một mình Nhậm Thiên Chân này, còn xem xét tính chân thực trong đời nữa, truyện ma trên mạng thì lấy đâu ra suy luận mà nói chứ.

Đi được khoảng mười phút, rớt cuộc cũng đã cách xa bãi tha ma đáng sợ kia, tầm mắt dần dần rộng rãi, đường dưới chân càng đi càng rộng, càng đi càng bằng phẳng.

“Anh nhìn đi, bên kia chính là thôn Quý Vương.” Nhậm Thiên Chân chỉ một thôn xóm ở xa xa. Phó Đông Bình đưa mắt nhìn sang, mang máng trong thấy khói bếp bốc lên từ trong thôn, còn nhà đất hình tròn ký hiệu riêng của thôn Quý Vương thì có thể trông thấy rõ ràng.

Phó Đông Bình nhìn xung quanh một lúc, lấy dây leo núi từ trong ba lô ra, giao ba lô lại cho Nhậm Thiên Chân, “Cô cầm giúp tôi, tôi muốn trèo lên cây kia xem một chút.”

Nếu là bình thường, nhất định Nhậm Thiên Chân cũng sẽ trèo cây nhìn đồng ngô tây, nhưng giờ cô đang bị thương, không tiện trèo cây, chỉ đành đứng dưới tán cây đợi Phó Đông Bình. Phó Đông Bình bám theo dây leo núi, thuận lợi leo dọc lên thân cây, chọn một nhánh cây đủ chắc đứng lên, dùng ống nhòm nhìn về nơi xa.

Đến đây, nhà đất trong thôn Quý Vương đã có thể thấy rõ hơn, đại khái Phó Đông Bình đã phân biệt được các phương vị, móc máy tính xách tay trong túi ra vẽ phác thảo lại bản đồ, đánh dấu địa điểm, rồi lại lấy điện thoại chụp rất nhiều tấm hình.

Cúi đầu nhìn xuống, Nhậm Thiên Chân đứng dưới bóng cây nhìn phía trước, nhất thời anh nổi hứng đùa giỡn, sức nhớ trong túi có một trái táo nhỏ, bèn lấy ra ném xuống cô.

Nhậm Thiên Chân đầu nghĩ lại còn có thứ không mời mà đến rơi từ trên trời xuống, bị quả táo đập vào đầu, nhất thời đã đoán được trò đùa dai của người trên cây kia, cô bèn nhặt táo trên đất lên ném về phía anh, Phó Đông Bình bật cười ha hả, nhanh chóng tụt từ trên cây xuống.

“Sao anh lại đánh lên tôi?” Nhậm Thiên Chân tức tối.

“Nhìn xem cô có được khả năng tiềm tàng như Newton không?” Phó Đông Bình trêu.

“Anh đúng là người vô vị nhất tôi từng gặp.” Nhậm Thiên Chân lăm bằm, ném ba lô lại cho anh, tự mình rời đi. Phó Đông Bình đuổi theo cô, “Giờ chúng ta đi đâu đây? Có cần đến thôn Quý Vương lần nữa không?”

Nhậm Thiên Chân không trả lời anh, nhưng chân lại bước về hướng thôn Quý Vương. Phó Đông Bình lấy hai quả táo đã được rửa sạch trong ba lô ra, đưa cho cô một quả.

“Cô có đói bụng không, trong ba lô tôi có sandwich thịt xông khói đấy.”

“Tôi không ăn thịt.”

“Cô là người theo chủ nghĩa ăn chay sao?”

“Từ lúc học phổ thông tôi đã bắt đầu ăn chay rồi, trước kia từng xem một video do tổ chức bảo vệ động vật làm, nói về chuyện con người tàn sát bảo vệ cá voi, bị dọa giật mình.”

“Thuật thôi miên của cô là ai dạy?” Phó Đông Bình luôn cảm thấy cô rất thần bí. Nhậm Thiên Chân không trả lời ngay, một lúc sau mới nói: “Mẹ tôi là bác sĩ, nhà có rất nhiều sách y, tôi từng đọc qua.”

“Vậy cô...”

Nhậm Thiên Chân ngắt lời anh, “Đừng hỏi chuyện về tôi nữa, tôi không muốn trả lời, những chuyện không liên quan đến thôn Quý Vương tôi cũng không muốn trả lời.”

Phó Đông Bình ngượng ngùng nhún vai một cái.

Hai người đi về phía thôn, đã có thể nhìn thấy ở cửa thôn có người lái xe đi ra, chợt lúc này điện thoại Phó Đông Bình reo lên.

“Cái gì? Không tìm thấy Dao Dao? Các cậu đừng sốt ruột, bây giờ tìm xung quanh đó xem sao, anh sẽ lái xe đến ngay.” Phó Đông Bình vội vã cúp máy, nói với Nhậm Thiên Chân, Hạ Đình Vũ với hai cô gái chiều nay định đi xem kịch hái chè, nhưng lúc đi qua một khe núi, Hè Dao Dao mất tích.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Kể Theo Dõi Thần Bí

Phó Đông Bình nói: “Không biết lạc đường hay rơi xuống khe núi rồi, ban đầu bọn họ còn nghe thấy cô ấy nói chuyện nên chỉ mãi đi đường, đi một lúc mới phát hiện không thấy cô ấy đâu, trở ngược lại đi tìm mà cũng không tìm được, bảo chúng ta lái xe đến giúp.”

Nhậm Thiên Chân nghĩ rồi lại nói, “Chúng ta cùng đi tìm đi, dù sao thôn Quý Vương vẫn ở đây, đợi tìm được người rồi quay lại cũng không muộn.” Việc tìm người không nên chậm trễ, hai người lại dọc theo đường cũ trở về, đến quán cơm nhỏ lái xe đến gặp bọn Hạ Đình Vũ.

Thấy Phó Đông Bình dẫn Nhậm Thiên Chân cùng đến, Hạ Đình Vũ nhanh trí giống như đã đoán ra được điều gì đấy, chớp mắt với Phó Đông Bình, nhưng anh lại tăng lơ đi.

“Đồng Hi, tốt nhất là em lên xe đi, mấy người bọn anh đi tìm là được rồi.” Phó Đông Bình sợ Đồng Hi không những không thể giúp, ngược lại sẽ đi lạc.

Đồng Hi không đồng ý, “Dao Dao mất tích, em mà không giúp sức thì không hay.” Hạ Đình Vũ lo rằng cô ấy cũng sẽ bị lạc, bèn khuyên: “Đồng Đồng, hay em cứ lên xe đi, khe núi này rất lớn, nói không chừng lại có heo rừng hay gì đấy nữa, ngộ nhờ em thật sự tách ra khỏi bọn anh, chỉ e em sẽ gặp nguy hiểm.”

Đồng Hi luôn lo cho Hè Dao Dao, đành nhượng bộ xin xỏ, cầu xin Hạ Đình Vũ, “Anh Hạ, vậy không bằng em đi cùng với anh, cũng có thể dễ mất đến nhau.” Hạ Đình Vũ thấy cô kiên quyết đòi đi, cũng không nói thêm gì nữa.

Phó Đông Bình nói: “Vậy chi bằng chia nhóm đi, cậu với Đồng Hi một nhóm, tôi với Thiên Chân một nhóm, tránh lại đi lạc.” Cả bốn người không có ý kiến gì khác, lưu số điện thoại của nhau lại, rồi chia ra hành động.

Cây rừng trong khe núi sâu thẳm tĩnh mịch, phong cảnh khiến người ta thích thú, Phó Đông Bình và Nhậm Thiên Chân một trước một sau, khoảng cách không hề vượt quá ba mét. Nhậm Thiên Chân lấy que dò từ trong ba lô ra, muốn dùng thiết bị để đo phương hướng vị trí.

“Thứ đồ chơi đó có ích không?”

Phó Đông Bình luôn giữ nghi ngờ với công hiệu của que dò, tuy nói đây là đồ do tổ tiên truyền lại, ngay cả người nước ngoài cũng tin vào công năng mạnh mẽ của nó, nhưng anh lại càng tin rằng mất thấy mới là thật.

Nhậm Thiên Chân điều chỉnh góc độ cùng phương vị của que dò, “Lăng mộ của Tùy Dạng Đế là do người làm khảo cổ dùng que dò mà tìm được, anh nói xem nó có ích hay vô dụng đây?”

“Cô đã tự mình thử qua rồi sao?” Phó Đông Bình nửa tin nửa ngờ.

“Đi tìm người.”

Đường núi khó đi, càng là nơi cỏ dại rậm rạp thì càng dễ gặp nguy hiểm, hai người không dám coi thường, mỗi một bước đi đều rất cẩn thận, gió thổi qua từng lùm cây trong rừng, thỉnh thoảng lại có tiếng sột soạt, Nhậm Thiên Chân quay đầu lại nhìn, chân mày chau lại.

Sương mù nhàn nhạt giăng trong rừng, xung quanh càng lúc càng tĩnh mịch, đột nhiên Nhậm Thiên Chân nói: “Đằng trước có nguồn nước, hơi nước không ít.”

Phó Đông Bình ngạc nhiên không thôi, bởi vì anh nhớ lại, lúc trước khi xem bản đồ, gần đây chắc có một thác nước lớn, chính là suối nguồn Tam Sinh - một trong những quang cảnh nổi tiếng của núi Vân Mộng.

Đi bộ hơn năm trăm mét, một thác nước treo ở đằng xa đập vào mắt, nước bay thẳng xuống ba nghìn thước, tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây*. Càng đến gần, tiếng nước chảy càng lớn, hơi nước trắng xóa dưới tia nắng mặt trời biến thành cầu vồng lóa mắt, nhánh tử đằng xanh biếc mọc bên vách núi

vươn ra rũ rại, cả trời và đất tựa như cũng dung hòa vào cùng bức họa thủy mặc này, trở nên thư thái mà cổ xưa.

(*Hai câu thơ trích trong bài Vọng Lư Sơn bộc bố, bản dịch thơ của Trương Như.)

”Phong cảnh nơi đây đẹp quá.” Phó Đông Bình không khỏi xúc động. Nhậm Thiên Chân đứng trên một tảng đá bên suối nguồn, đưa mắt nhìn quanh thác nước, “Nếu tôi đoán không nhầm, hẳn là Hề Dao Dao ở đâu đó quanh đây.”

”Nói có lý, suối nguồn Tam Sinh, duyên định tam sinh, con gái hay tin vào những thứ này, không bằng chúng ta tìm quanh đây kỹ hơn.” Phó Đông Bình sai bước đi lên.

Nhưng đợi một hồi lâu vẫn không thấy Nhậm Thiên Chân theo kịp, anh quay đầu lại nhìn, thấy cô vẫn đứng im tại chỗ, không biết đang nhìn gì.

”Sao không đi?”

”Hình như đằng sau thác nước có một hang động.”

Phó Đông Bình nhìn theo hướng cô chỉ, tay đưa lên che nắng nhìn sang, mơ hồ trông thấy cửa hang, bèn vội vã nói: “Cô ở đây chờ tôi, tôi đi qua đó xem.”

Nhậm Thiên Chân chạy đến, “Vậy anh mang theo điện thoại đi, nếu bên trong sâu quá thì cũng đừng vào.” Phó Đông Bình dè dặt để điện thoại vào túi bên trong áo paca, lại vén ống quần lên, đưa ba lô cho Nhậm Thiên Chân giữ, cẩn thận dọc theo vách núi bên trên thác nước mà tiến đến gần hang động.

Vách núi ở nơi gần nước trơn trượt khó đi, có nhiều lần Phó Đông Bình suýt nữa đã trượt chân rơi xuống suối nguồn, may mà anh nhanh tay nhanh mắt, kịp thời túm lấy một dây mây gần đó, hơn nữa còn mượn lực của cây mây, từng bước một nhích đến gần cửa hang.

Quả nhiên là chỗ khuất. Phó Đông Bình xuyên qua dòng nước trút mạnh xuống, gần như vừa vào được trong hang đã nghe thấy tiếng kêu cứu của Hề Dao Dao.

”Cứu tôi vớiiiii... Có ai đó không, cứu tôi vớiiiii...” Mỗi tiếng kêu cứu của Hề Dao Dao vừa thảm thiết vừa yếu ớt.

Tín hiệu điện thoại trong hang núi không tốt, đoán là cô ấy không gọi điện cho mọi người được nên mới chọn cách kêu cứu nguyên thủy nhất này, nhưng thác nước chảy xiết, cho dù giọng cô ấy có lớn đến đâu đi chăng nữa, thì người ngoài động cũng không cách nào nghe thấy.

”Dao Dao, là anh, anh là Phó Đông Bình, em ở đâu?” Phó Đông Bình bật đèn pin lên, soi rọi khắp nơi, hang núi khá sâu, càng đi vào bên trong càng tối đen đáng sợ, đường dưới chân cũng không hề bằng phẳng, chỉ cần một chút sơ sẩy là có thể ngã treo chân.

”Anh Phó... Anh Phó ơi em ở đây.” Giọng của Hề Dao Dao đã chực khóc đến nơi.

Phó Đông Bình nhanh chóng tìm được cô ấy, thấy cô ấy ngồi bệt dưới đất liền đi đến đỡ cô ấy dậy, “Chân em bị thương à? Có thể đi được không?”

Hề Dao Dao nức nở, “Trặc chân rồi, em không đứng dậy nổi.”

Phó Đông Bình đành phải cõng cô ấy trên lưng, dặn cô ấy bất kể gặp phải chuyện gì cũng không được buông tay ra. Hề Dao Dao được anh cứu, mặt ngọt trong lòng tí tách nhỏ xuống nhiều hơn, cũng không cảm thấy đau chân nữa.

Dọc theo đường cũ trở về, trên lưng lại có người, bám lấy vách núi mà đi càng phải dùng nhiều sức hơn, Phó Đông Bình dùng gấp đôi thời gian so với lúc trước mới thuận lợi trở lại bên bờ, vừa đến bờ, hai người một mỏi kiệt sức ngã phịch xuống đất.

Đợi Phó Đông Bình tỉnh táo lại thì phát hiện ra đã không thấy Nhậm Thiên Chân vốn chờ ở bên ngoài đâu nữa, anh nhanh chóng gọi điện cho cô, nhưng chỉ có tiếng tút tút vang lên cả nửa ngày, cô không bắt máy.

Nghĩ một lúc, Phó Đông Bình gọi điện cho Hạ Đình Vũ, để cho anh ta và Đồng Hi nhanh chóng đến đây đưa Hề Dao Dao về, anh phải đi tìm Nhậm Thiên Chân. Không biết tại sao, anh lại có dự cảm không may, Nhậm Thiên Chân sẽ gặp nguy hiểm.

Hạ Đình Vũ và Đồng Hi cũng đang ở gần đó, chỉ hơn mười phút sau đã chạy đến, Phó Đông Bình giao Hề Dao Dao lại cho họ, một mình đeo ba lô vào đi. Hề Dao Dao nhìn theo bóng lưng anh, không cam lòng cắn môi một cái.

Gọi điện vô số lần, rốt cuộc Nhậm Thiên Chân cũng bắt máy, nói với Phó Đông Bình rằng, cô đang đuổi theo một người khả nghi.

”Quay về nói với anh sau, tôi đã đuổi theo anh ta rồi.” Hô hấp của Nhậm Thiên Chân rất gấp, nghe như đang kịch liệt chạy nhanh.

Phó Đông Bình sợ cô gặp nguy hiểm, “Cô đang ở đâu, tôi đến tìm cô.”

”Khoảng ba mươi độ hướng đông nam tại thác nước, có lẽ thông với hướng về thôn Quý Vương.” Lúc Nhậm Thiên Chân đuổi bắt người vẫn không quên định hướng.

Cũng may cảm giác phương hướng của Phó Đông Bình rất tốt, theo hướng cô nói mà đuổi theo, rất nhanh đã trông thấy bóng người cô, mà không chỉ có cô ấy, còn có thân hình một người đàn ông thấp nhỏ, hai người đang đánh nhau.

Nhậm Thiên Chân tung một cước ra, đá gã đàn ông thấp bé kia ngã ra đất.

Thán phục công phu quyền cước của Nhậm Thiên Chân, Phó Đông Bình vội vã đi đến giúp sức, cùng cô chế ngự gã đàn ông thấp bé đó, lúc này mới nhìn rõ, người này khoảng chừng bốn mươi tuổi, tóc đã lâu không cắt, nhìn giống dã nhân, tướng mạo không coi là xấu xí nhưng vẻ mặt lại rất dữ dằn.

Nhậm Thiên Chân đứng trước vung đâm lên với gã ta, lập tức có máu chảy ra từ mũi gã, “Ông có nói hay không, không nói đừng hòng đi được.”

“Tôi không... không không... không...” Gã đàn ông thấp bé không biết là vì sợ hay vốn đã cà lăm, cả hồi lâu cũng không nói xong câu hoàn chỉnh.

Nhậm Thiên Chân để Phó Đông Bình giữ chặt gã đàn ông thấp bé, tay luồn vào mái tóc dài xơ xác chải lại, nhanh nhẹn dùng dây chun buộc lấy hai vòng rồi lại lấy ra một chiếc hộp nhỏ từ trong ba lô, cầm đầu kim tiêm trong hộp nhắm xuống mạch máu trên cổ tay gã đàn ông thấp bé, uy hiếp: “Thuốc nước có độc, cây kim này của tôi mà đâm xuống, ông nghĩ xem sẽ có hậu quả gì, đừng có đợi tôi phải ra tay.”

Rốt cuộc gã đàn ông thấp bé xám ngoét mặt đi, chủ động mở miệng, “Sau khi các người đến... đến thôn của chúng tôi, người trong thôn đều rất sợ, nên bảo tôi theo... theo dõi các người, xem xem các người có... có ý đồ gì.”

“Là ai xúi giục ông?” Phó Đông Bình thêm lực ở trên tay, siết lấy cổ họng gã đàn ông thấp bé. Gã ngập ngừng nói: “Trưởng... trưởng thôn.”

Nhậm Thiên Chân lại nhắm ngay đầu kim lên mạch máu gã, uy hiếp lần nữa, “Đầu năm mười lăm, có năm thanh niên trong thành phố đến núi Van Mộng du lịch, cuối cùng có hai người chết, ông có biết bọn họ chết ở đâu không?”

Gã đàn ông thấp bé vừa nghe nói vào đầu năm mười lăm, đầu tiên trên mặt xuất hiện vẻ kinh ngạc, rồi ngay sau đó giấu đi, “Ồ khu vực Đoạn Trường Nhai kia, nghe nói... có người... ngã... ngã chết, còn có phải người cô nói... nói hay không thì không biết.”

Nhậm Thiên Chân cắt đầu kim tiêm đi, bỏ vào ba lô, rồi lại lôi một bó dây thừng nhỏ trong túi ra.

Phó Đông Bình biết cô đã hỏi xong xuôi, không nghĩ nhiều nữa, buông tay thả gã đàn ông thấp bé ra, “Chúng tôi chẳng qua chỉ là du khách, là người trong thôn các ông nghĩ nhiều rồi, cầm sau này theo dõi nữa, nếu không đừng trách chúng tôi không khách khí.”

Gã đàn ông thấp bé nhanh như chớp lên vào trong rừng, rất nhanh đã biến mất không thấy đâu.

Mất thấy người nọ đã chạy thoát, Nhậm Thiên Chân kéo lấy tay Phó Đông Bình, vội hét lên: “Anh không nên để ông ta đi, ít nhất cũng phải trói lại hay đánh ngất ông ta chứ, ông ta quay về nhất định sẽ gọi người đến, chúng ta chạy mau thôi, nếu không sẽ không kịp mất.”

Phó Đông Bình sầm mặt, “Trời sắp tối rồi, cô trói ông ta vất vả đấy, ngộ nhỡ xảy ra án mạng thì cô chịu trách nhiệm hay tôi chịu trách nhiệm đây.”

Hai người nhanh chóng rời đi, không lâu sau đã thấy Hạ Đình Vũ lái xe đến, vội vã chạy tới, sau khi lên xe, tất cả mọi người đã an toàn mới thở phào nhẹ nhõm.

Dọc theo đường đi, Hạ Đình Vũ lái xe, Phó Đông Bình ngẫm nghĩ chuyện nên chỉ im lặng, Đồng Hi không ngừng an ủi Hề Dao Dao, còn Nhậm Thiên Chân rúc vào một góc, vẻ mặt nghiêm túc.

Đến trạm dịch Lưu Vân, Nhậm Thiên Chân và Đồng Hi một trái một phải đỡ Hề Dao Dao xuống xe về phòng.

Bạch Tổ thông thạo y thuật nhìn vết thương của Hề Dao Dao rồi sau đó trị liệu đơn giản cho cô ấy. Xương của Hề Dao Dao không bị thương, chẳng qua là trật đến gân, hơn nữa còn bị dọa sợ nên không thể cử động được, chỉ đánh phải kiên trì chườm lạnh, rồi lại chườm nóng, nghỉ ngơi hai ngày sẽ không còn gì đáng ngại.

“Chị Bạch Tổ, chị là bác sĩ sao?” Đồng Hi thấy cô ấy chữa trị thành thạo, bèn tò mò hỏi. Bạch Tổ nói: “Từng làm bác sĩ tâm lý mấy năm, ngoại khoa chỉ biết sơ sơ thôi.”

“Dao Dao, không bằng chúng ta xuống núi đi, đi tìm bệnh viện khám kỹ chân cho cậu, nhớ để lại di chứng gì thì phiền lắm.” Đồng Hi lo lắng nói.

Hề Dao Dao có chút do dự, cô ấy chỉ vừa mới thân với Phó Đông Bình thêm một ít, không muốn rời đi sớm để mất cơ hội, nhưng lại lo cho chân mình, không kịp thời chữa trị sợ sẽ có gốc bệnh gì đó, trong lòng đấu tranh một hồi, nhưng cuối cùng lo lắng của mình vẫn vượt qua tất cả, đồng ý đề nghị của cô ấy.

Nhậm Thiên Chân vừa về phòng đã bỏ đồ xuống, còn chưa kịp nghỉ ngơi thì nghe thấy tiếng gõ cửa, đoán là Phó Đông Bình nên mở cửa ra để anh vào phòng.

Phó Đông Bình tiện tay đóng cửa lại, nhìn tay cô đặt trên vùng dưới sườn, ân cần hỏi: “Có phải vết thương trên người lại đau không, sớm biết thế hôm nay đã chẳng đi.”

Nhậm Thiên Chân miễn cưỡng gật đầu một cái, “Vốn không đau như thế, nhưng lúc ở trên núi bắt kẻ theo dõi lại bị va chạm.” Phó Đông Bình đỡ cô ngồi xuống, “Cô chờ một chút, tôi vắt khăn nóng chườm cho cô.”

Anh đi mấy phút, lúc quay lại thì cầm trong tay khăn lông nóng. Nhậm Thiên Chân lấy khăn đắp lên chỗ đau dưới sườn, hơi nóng làm tan cơn đau, nét

mặt cô cũng dần dần thả lỏng.

Phó Đông Bình kéo ghế đến ngồi xuống đối diện với cô, “Cô tập Thái cực đạo sao? Đá bên hông rất chuyên nghiệp.” Nhậm Thiên Chân nén đau nói: “Đã luyện mấy năm rồi.”

“Khó trách cô to gan thế, xem ra công phu không tệ.” Phó Đông Bình trầm ngâm. Cô ấy tập Thái cực đạo, nhưng so chiêu với gã đàn ông thấp bé đó vẫn bị thương nhẹ, chứng minh người kia cũng có chút công phu quyền cước.

“Cô mang theo kim tiêm bên người là để phòng thân sao? Bên trong là thuốc nước gì?”

“Glucose mà thôi.”

“Sau này đừng lấy ra nữa, tránh rước lấy phiền phức.”

Nhậm Thiên Chân không lên tiếng. Phó Đông Bình cũng không quan tâm xem liệu cô có nghe lọt ý kiến của mình không, suy nghĩ một lát lại nói: “Nếu tôi đoán không sai thì mục đích đến núi Vân Mộng này của cô, không phải là vì kho báu của Vĩnh Lịch hoàng đế mà là để điều tra vụ án mạng vào đầu năm mười lăm kia, đúng không?”

Anh bất ngờ hỏi một câu đó, khiến trên gương mặt tái nhợt bình tĩnh của Nhậm Thiên Chân rớt cuộc cũng có nét buồn bã thoáng qua, qua một lúc lâu, cô mới khẽ nói: “Đúng.”

“Một trong hai người chết chính là bố cô?” Phó Đông Bình to gan suy đoán lần nữa. Lần này, Nhậm Thiên Chân không im lặng lâu đã đưa ra câu trả lời khẳng định.

“Đầu năm mười lăm, bố tôi cùng mấy bạn học đến núi Vân Mộng khảo sát, ban đêm lúc xuống núi thì xảy ra tai nạn, ông ấy cùng một người bạn học lần lượt ngã xuống vách núi gãy nạn, tôi tìm được một cuốn sổ ghi chép về lịch sử của thôn Song Dong từ trong di vật của ông ấy.”

Phó Đông Bình khẽ nhủ chân này, “Cô nghi ngờ tai nạn lần đó không phải điều bất trắc?”

“Không nói được.” Nhậm Thiên Chân khẽ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt chứa nhiều muộn phiền, cô thờ dãi, “Chẳng qua tôi có cảm giác, chuyện không chỉ đơn giản như vậy.”

Chỉ nói qua chừng đó, nhưng Phó Đông Bình biết, cô vì điều tra nguyên nhân cái chết thật sự của bố mình là nghiên cứu tỉ mỉ cuốn sổ kia, sau lại đến khảo sát thực địa, nếu suy luận và hướng điều tra của cô chính xác, thì người dân ở thôn Song Dong vì tổ tiên có liên quan đến kho báu của Vĩnh Lịch hoàng đế sợ người ngoài phát hiện ra bí mật của bọn họ, nên rất có thể vì để giữ bí mật mà không tiếc ra tay hại người.

Không biết vì sao, nhìn vẻ buồn thương trong mắt Nhậm Thiên Chân, Phó Đông Bình mơ hồ cảm thấy đau lòng, đầu năm mười lăm, hẳn cô ấy vẫn chỉ là một đứa trẻ bảy tám tuổi, bố qua đời, nhất định đã đã kích cô ấy rất nặng nề, nên cô ấy mới có thể cố chấp như vậy, đã nhiều năm trôi qua vẫn muốn điều tra cho ra chân tướng.

“Người hôm nay chúng ta bắt được, liệu có phải chính là người ngày hôm đó lên vào phòng cô không?”

“Chắc là gã rồi, tôi nhớ được bóng lưng gã, vóc dáng không cao nhưng hành vi rất nhạy bén, hôm đó trong núi có mưa, trên đường lại ướt trơn trượt, tôi không quen đường nên mới không đuổi kịp gã.”

“Tôi thấy không bằng cô báo cảnh sát đi, một mình cô hành động như thế quá nguy hiểm.” Phó Đông Bình khuyên.

Nhậm Thiên Chân lắc đầu, “Có báo cảnh sát cũng vô dụng, tôi không có bất kỳ một bằng chứng nào, chuyện hồi chiều anh cũng thấy đấy, đầu óc kẻ đó không minh mẫn, cho dù cảnh sát có tìm được gã cũng không hỏi được gì.”

Phó Đông Bình còn định nói gì đó, nhưng không nói ra miệng.

“Nếu anh có lo ngại gì, có thể không cần cùng điều tra với tôi.” Nhậm Thiên Chân lôi một cuốn sổ ghi chép bìa da màu đen trong ba lô ra, mượn ánh đèn lật giở từng trang một ra xem.

Có lẽ cô thường xuyên lật xem, tờ giấy đã ngả màu vàng, Phó Đông Bình nhìn hình bóng cô trong ánh đèn, do dự không biết lúc này nên rời đi, hay tiến thêm một bước cùng cô nói chuyện, mặc dù mới biết nhau không lâu, nhưng anh có thể cảm nhận được trên người cô gái này có gì đó không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Nấu Mì Núi Thâm Cốc

“Ba người may mắn còn sống đây, cô đã đi nghe ngóng gì chưa?”

”Không có. Bọn họ... bọn họ dù có biết điều gì cũng sẽ không nói thật.”

Phó Đông Bình nghi ngờ, “Sao cô có thể khẳng định như vậy?”

Nhậm Thiên Chân xoay mặt qua nhìn anh, “Tôi không tin bọn họ! Tôi nói thế tất có lý do của tôi, tôi và anh chỉ tình cờ gặp nhau, có một số việc tôi cũng không thể tùy tiện nói với anh được.”

Mắt thấy Nhậm Thiên Chân thể hiện ra rất rõ ràng không hề tin anh, trong lòng Phó Đông Bình không khỏi tức tối, nhưng không đợi anh mở miệng thì một tràng gõ cửa dồn dập vang lên.

”Thiên Chân, chị là Bạch Tố, có chuyện quan trọng muốn tìm em.”

Vừa nghe thấy giọng của Bạch Tố, Nhậm Thiên Chân vội vàng ra mở cửa. Bạch Tố đứng bên ngoài, đợi cô mở cửa ra thì trông thấy Phó Đông Bình cũng ở trong phòng cô, hai người khóa cửa, không biết là đang làm gì, ánh mắt cứ đảo qua đảo lại giữa hai người họ.

”Chị Bạch Tố, có chuyện gì?”

”Có cảnh sát đến kiểm tra, nói thôn Song Dong có một người chết, bước đầu nhận định là do hấn ta giết, tất cả khách trong nhà nghỉ của chị đều phải thẩm vấn.”

Người chết? Phó Đông Bình và Nhậm Thiên Chân đồng thời có dự cảm không hay. Phó Đông Bình đi trước, nói nhỏ với Nhậm Thiên Chân, “Chúng ta cùng xuống.”

Trong đại sảnh nhà nghỉ, hai cảnh sát mặc thường phục đang hỏi mấy vị khách, vì Đồng Hi và Hề Dao Dao đang là sinh viên, Hề Dao Dao lại còn bị thương, nên cảnh sát chỉ hỏi Đồng Hi đôi ba câu đơn giản rồi để cô ấy về.

Sau khi những người khác theo lệ hỏi xong, Phó Đông Bình và Nhậm Thiên Chân ngồi xuống đối diện cảnh sát, một người cảnh sát trung niên trong đó trình thẻ cảnh sát với hai người, sau đó lại kiểm tra thẻ căn cước của họ.

”Hai người đều là du khách?” Cảnh sát trung niên hỏi, hai người gật đầu một cái.

”Đã từng gặp người này chưa?” Người cảnh sát trung niên lấy một tấm hình từ trong sổ ra đẩy đến trước mặt họ. Phó Đông Bình cẩn thận nhìn kỹ, chính là gã đàn ông béo lùn sáng nay theo dõi Nhậm Thiên Chân, bị bọn họ bắt được.

”Gặp rồi.” Nhậm Thiên Chân chủ động trả lời. Trong lòng Phó Đông Bình thầm kinh hãi, nhưng lại không biểu hiện ra.

Cảnh sát trung niên vừa nghe thấy lời của Nhậm Thiên Chân thì lập tức hỏi, “Đã gặp ở đâu?”

Nhậm Thiên Chân nói: “Tôi đến thôn Song Dong thăm quan nhà đất, có hỏi người này đường đi, vì đáng về anh ta vô cùng dốt, lúc nói chuyện còn lắp bắp nên tôi có ấn tượng về anh ta.”

”Chỉ hỏi đường thôi sao?” Người cảnh sát trẻ tuổi bên cạnh cảnh sát trung niên nheo mắt nhìn Nhậm Thiên Chân, dường như đang muốn phân biệt thật giả trong câu nói của cô.

”Đúng thế, đây là lần đầu tiên tôi đến núi Vân Mộng, lại không đi cùng đoàn có hướng dẫn viên du lịch, không quen nên đi lạc, bèn tìm một đường hỏi thăm.” Lúc Nhậm Thiên Chân trả lời rất bình tĩnh, không nghe ra bất kỳ tâm tình nào.

Cảnh sát lại hỏi Phó Đông Bình, Phó Đông Bình nói: “Tôi cũng đến thôn Song Dong, nhưng thật sự chưa từng gặp người này bao giờ, không nhớ lắm.”

”Anh nghĩ kỹ đi, có từng gặp qua anh ta chưa?” Cảnh sát trẻ tuổi mất kiên nhẫn hỏi.

Nghe ra ý của người cảnh sát, Phó Đông Bình dần con bắt mất trong lòng xuống, lần nữa phủ nhận: “Chưa từng gặp.”

Cảnh sát trung niên ho một cái, từ tốn nói, “Trưa hôm nay, có người dân thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi đến từ thành phố ở cửa thôn, vóc dáng người nam rất cao, dáng người nữ lại rất đẹp, có phải là hai người hay không?”

”Đúng. Nhưng chúng tôi còn chưa vào thôn đã nhận được điện thoại của bạn, bọn họ và một người bạn khác lạc nhau, bảo chúng tôi đến tìm giúp nên chúng tôi quay về.” Phó Đông Bình nói theo sự thật.

Cảnh sát trung niên rút một hơi thuốc, trầm ngâm nói: “Bạn của hai người có phải là cô sinh viên đại học bị thương đó không, tên cái gì Dao Dao đấy?” Phó Đông Bình ừ một tiếng.

”Theo như bọn họ nói, hôm qua mấy người đã cùng đến thôn Song Dong một lần, sao hôm nay lại đến nữa?”

”Hôm qua lạc đường nên chưa thăm quan xong, nên hôm nay muốn đi xem nhiều hơn nữa.” Nhậm Thiên Chân trả lời trôi chảy. Người cảnh sát trung niên cười nhạt, như đang khen ngợi mà cũng như dò xét, “Cô bé này, cô cũng thật bình tĩnh đấy.”

Nhậm Thiên Chân thấy ánh mắt thâm thúy trên gương mặt cứng rắn của ông ta, không giận mà uy, tựa như có suy nghĩ sâu xa không nói ra được, trong lòng phát lạnh, nhưng ngoài miệng lại hỏi: “Bình tĩnh không tốt ư, chẳng lẽ con gái thì phải nhát gan như chuột?”

Cảnh sát trung niên cười một tiếng, rồi chỉ lên tấm hình trên bàn: “Người này tên Phùng Sơn, là tên du côn nổi tiếng ở thôn Song Dong, ngoại hiệu là Phong Tam, tập võ mấy năm, người không mạnh lắm nhưng lại chơi bời lêu lổng cả ngày, hai năm qua mua ddwwwojc một chiếc xe hàng cỡ nhỏ chạy chở cho trong huyện với mấy vùng lân cận, bình thường thích trêu ghẹo đàn bà con gái trong thôn. Theo lời người cuối cùng trong thôn thấy anh ta, lúc chiều khi anh ta quay về thì trên mặt có vết thương, giống như bị người ta đánh, đến chạng vạng tối, anh ta được phát hiện đã chết trên sườn núi.”

“Chết thế nào?” Phó Đông Bình hỏi.

“Phần lưng trúng dao.” Cảnh sát trung niên dừng một lúc, rồi lại nói thêm một câu, “Kỳ lạ nhất chính là, đầu của thi thể đã không cánh mà bay.”

Đôi mắt sáng quắc của ông ta luôn quan sát nét mặt của Phó Đông Bình và Nhậm Thiên Chân, thấy hai người họ đều để lộ ra vẻ kinh ngạc sợ hãi, lại thuận miệng hỏi thêm mấy câu rồi để bọn họ đi.

Lúc sắp đi, Nhậm Thiên Chân nói: “Cảnh sát Triệu, các anh nên nhanh chóng bắt hung thủ đi, nếu không chúng tôi ở đây cũng không được an toàn.”

Cảnh sát trung niên nhìn bóng lưng hai người, rồi chợt gọi bọn họ lại, “Quan hệ của hai người là gì? Là người yêu?” Không biết tại sao ông ta lại hỏi câu này, cả Phó Đông Bình và Nhậm Thiên Chân đều trở mắt nhìn nhau.

“Không phải, ngày hôm trước chúng tôi vào nhà nghỉ này mới quen nhau.”

“Tôi không lái xe, bọn họ có xe, tôi quá giang xe bọn họ.”

Hai người ăn ý trả lời câu hỏi của ông ta. Vị cảnh sát trung niên gật đầu một cái, rồi phát tay với hai người họ.

Trở về phòng, cả hai im lặng không nói gì, nhưng không hên mà trong lòng cùng suy nghĩ, chuyện càng ngày càng trở nên phức tạp, giống như có một đôi tay đen kịt không ai nhìn thấy đang thao túng hết thảy những thứ này, mà Phong Tam chỉ là một quân cờ ném đá dò đường, nên mới bị diệt khẩu một cách tàn nhẫn đến thế.

“Chuyện này anh đừng tham gia nữa.” Nhậm Thiên Chân lạnh lùng nói.

“Tôi khuyên cô nên báo cảnh sát đi, chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát rồi, cô không phát hiện ra sao? Dù cái thôn đó có nhiều bí mật hơn đi chăng nữa, người biết rõ nội tình cũng không có quyền giết người.” Giọng Phó Đông Bình có chút kích động.

Nhậm Thiên Chân ngồi xuống, “Tự tôi sẽ cẩn thận.”

“Con người cô sao lại cố chấp vậy chứ, không thể nghe theo lời khuyên của người khác được sao? Thân gái một mình đi điều tra, nếu bị giết hại cũng không ai hay.”

“Tôi phải tra cho rõ.” Nhậm Thiên Chân rũ mắt, “Chuyện này không liên quan đến anh, anh không cần lôi cái nhiệt tình đó ra vào lúc này đâu, chuyện của tôi tự tôi biết.”

Phó Đông Bình hít một hơi, hậm hực nói, “Được, tôi không quản nữa. Nếu cô cứ khăng khăng làm theo ý mình, tôi cũng chẳng có cách nào quản nổi cô.”

Đợi đến lúc anh đập cửa rời đi, khí thế của Nhậm Thiên Chân mới xẹp xuống, im lặng một lúc lâu, cuối cùng cô gọi điện thoại cho một người cách ngàn dặm.

“Thiên Chân? Đối phương nghe thấy là giọng của cô thì giật mình, truy hỏi, “Em đi đâu thế? Mấy ngày qua nhóm có hoạt động cũng không thấy em.”

Giọng nam trung trong điện thoại rất êm tai, trong trẻo lại trầm ổn.

“Em đang ở núi Vân Mộng.” Nhậm Thiên Chân uể oải nói.

“Sao lại đến đó? Chuyện năm trước không bỏ được, hay là do lần trước tôi nói...” Đối phương nói một nửa lại thôi.

“Ra ngoài giải sầu thôi.” Nhậm Thiên Chân cũng không nói nguyên nhân thực sự mình đến núi Vân Mộng với anh, nhưng lại rất nhớ nghe giọng anh, bèn chủ động hỏi, “Thời tiết ở đảo Cò tốt chứ?”

“Thời tiết rất tốt, hoa phượng trong trường đã nở, cả hoa anh đào nữa.”

“Một mình em ở trong núi rất cô quạnh, thầy nói chuyện với em đi.” Nhậm Thiên Chân nằm xuống giường, hình dung nét mặt của anh vào lúc này.

Đối phương im lặng một hồi rồi khẽ nói: “Lần trước tôi đã nói rồi, chúng ta không hợp ở bên nhau, Thiên Chân, tôi lớn hơn em nhiều lắm.”

“Em chỉ muốn nói chuyện với thầy thôi, có cái gì mà hợp hay không hợp chứ! Em cũng không có nói gì khác, thầy không cần phải gấp gáp phải sạch vậy

đầu, em sẽ không làm chậm trễ tiền đồ của thầy đầu.” Bổng Nhậm Thiên Chân nổi giận, nước mắt đua nhau trào ra khỏi hốc mắt, có kích động muốn ném điện thoại đi.

Đối phương cũng không giận, dịu dàng khuyên cô, “Em bình tĩnh đi, bình tĩnh lại nghe tôi nói, sớm quay về từ núi Vân Mộng đi, em cũng sắp tốt nghiệp rồi, quay về chuẩn bị bảo vệ luận văn cho tốt vào.”

“Em không muốn tốt nghiệp, em cũng không muốn viết luận văn!” Nhậm Thiên Chân thút thít, giận dữ nói.

“Em không còn là trẻ con nữa, sao lại còn tùy hứng như vậy? Chơi đủ rồi thì về đi.”

“Thầy có nhớ em không?” Nhậm Thiên Chân ngăn dòng lệ, cố ý hỏi anh.

Nhưng anh lại không trả lời câu hỏi này, “Mùa xuân trong núi lạnh, nhất là buổi tối, mặc nhiều quần áo vào đừng để bị lạnh, phải chăm sóc mình cho tốt.”

“Em không muốn nghe thầy nói những thứ này.” Nhậm Thiên Chân cúp máy, mặt dán xuống giường khóc một lúc lâu, trong lòng mới vui đi mấy phần.

Phó Đông Bình quay về phòng, càng nghĩ càng không đúng, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, vội vàng đi tìm Bạch Tố, muốn mượn máy tính của cô ấy kiểm tra tư liệu, Bạch Tố bèn dẫn anh đến phòng mình.

Phòng theo kiểu hai gian, phòng ngủ bên trong, gian ngoài là phòng sách, bài trí bên trong vẫn còn giữ lại phong cách thời kỳ trước dân quốc, vật dụng đều làm bằng gỗ lim, toàn bộ gối đệm đều được thêu bằng lụa, dựa vào bên khung cửa sổ là một chậu hải đường trắng cao tầm hơn một mét, hoa nở trắng muốt chen giữa lá xanh, cả căn phòng toát lên cảm giác tao nhã cổ kính thoáng đãng.

“Anh cứ tự nhiên dùng máy tính.”

“Cảm ơn, tôi chỉ dùng một lúc thôi.”

Bạch Tố trong bộ sườn xám xanh nhạt thả cây kim trên máy hát xuống đĩa nhạc, khúc lương khúc được tấu bằng đàn violin du dương trong phòng, mở nắp lọ hương bằng đồng tráng men cắm thạch ra, đốt mấy vòng hương.

Mùi thơm nhàn nhạt dễ ngửi, Phó Đông Bình hít một hơi sâu, khen, “Cuộc sống của chị nhàn hạ như vậy, khiến tôi nghĩ đến một câu thơ.”

Bạch Tố cười hỏi: “Thơ gì?”

“Người đẹp nhất trần gian, nấu mình nơi thâm cốc*.”

(*Sửa lại từ bài thơ “Giai Nhân” của Đỗ Phủ, trong bản gốc là không cốc/hang động trống, ở đây lại được Phó Đông Bình đổi lại theo hoàn cảnh.)

“Đây là anh đang khen tôi sao?”

“Nếu không thì là gì?”

Bạch Tố cười không đáp, gấp áo choàng nhưng lại, tao nhã ngồi trên ghế quý phi, để ý thấy mặc dù Phó Đông Bình nói chuyện với cô, nhưng ánh mắt trước sau chỉ dán lên màn hình máy tính.

Phó Đông Bình tìm kiếm trên baidu rất lâu mới tìm thấy vụy án mạng ở núi Vân Mộng vào đầu năm mười lăm, nhưng gặt hái được quá nhỏ, năm đó đã quá lâu rồi, có nhiều tin tức không tung lên mạng được, chỉ có vài người lữ hành mới nhắc đến, năm đó ở Đoạn Trường Nhai trong núi Vân Mộng xảy ra đột ngột, hai du khách qua đời.

Trong tư liệu ghi rằng, Đoạn Trường Nhai vốn không gọi là dốc Đoạn Trường mà gọi là dốc Kinh Hồng, người xưa kể rằng ở nơi đó từng thấy tiên nhân cười hạc bay qua, vừa nhìn hồng nhạn đã say*, nên mới đặt tên như vậy, sau lại vì thế núi quá mức hiểm trở, qua các triều đại đều có người vì tìm thần tiên mà té xuống vách núi bỏ mạng, dần dà, mọi người liền gọi nơi đó là dốc Đoạn Trường.

(*Ở đây tác giả dùng cụm từ bốn chữ “kinh hồng nhất miết” là để chỉ tư thái uyển chuyển tuyệt trần của người con gái, khiến ta chìm trong si mê, hai chữ kinh hồng còn được Tào Thục dùng trong bài “Lạc Thần Phủ”.)

“Chị Bạch Tố, chị đã từng nghe nói qua truyền thuyết của dốc Đoạn Trường chưa?” Phó Đông Bình nghiêng đầu hỏi Bạch Tố.

Đôi mày thanh tú của Bạch Tố khẽ nhíu, “Dốc Đoạn Trường? Ở đó thế núi rất dốc, vì không có ai phát quang nên hàng năm sẽ có người mất tích gần đó hoặc bị thương, là chỗ nguy hiểm nhất ở núi Vân Mộng.”

“Ở đó có ai từng kể lại chuyện gì không, ví dụ như đầu năm mười lăm có người chết chẳng hạn?”

Bạch Tố lắc đầu một cái, vẻ mặt lười biếng, “Chưa từng nghe nói, hơn nữa tôi cũng chỉ mới đến đây hai ba năm, rất nhiều chuyện cũng chẳng muốn nghe.”

Đang nói, cô ấy lại nhìn về phía Phó Đông Bình, “Anh hỏi thăm chuyện này để làm gì?”

Phó Đông Bình sợ cô ấy nghỉ ngơi nên đành đáp lấy lệ, “Trên đường đi nghe người ta nói phong cảnh ở đó rất đẹp, nên muốn đi đến xem sao.”

”Tôi khuyên anh không nên đi, mỗi năm cũng có mấy người lữ hành không nghe khuyên bảo, chạy lung tung khắp núi, cuối cùng phải lục soát núi đi tìm kiếm, hao người tốn của.” Bạch Tổ chậm rãi nhả khói ra, dụi tắt điếu bạc hà trong tay.

Mùi hương trong phòng càng ngày càng đậm, lúc đầu Phó Đông Bình không phát hiện ra, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy mùi hương này có chút đặc biệt, khiến tinh thần của anh không khỏi hưng phấn lại sâu não, anh lấy lại bình tĩnh, cố gắng nín thở.

Tìm rất lâu trong hội lữ hành, cuối cùng Phó Đông Bình cũng tìm được một tấm bản đồ đi đường chi tiết đến dốc Đoạn Trường, lữ khách đó là một giáo viên trung học, bình thường đam mê du lịch thám hiểm, cũng là một trong những người hiếm hoi đi bộ một mình đến dốc Đoạn Trường, để tiện cho những người khác khác hiểu kỳ thám hiểm, nên anh ta cố ý vẽ lại bản đồ rồi gửi lên mạng.

Phó Đông Bình tải bản đồ xuống, toan đứng dậy tạm biệt rồi đi, chợt Bạch Tổ gọi anh lại.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy dáng người uyển chuyển của Bạch Tổ trong làn sương khói càng có vẻ lung linh ma mị, đôi môi khẽ mở, cô ấy nói: “Sau này đừng gọi tôi là chị, tôi không thích người khác gọi tôi là chị, tôi cũng đâu phải là không có tên.”

Phó Đông Bình cười nhạt, “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Tiểu Tiên Nữ Và Hồ Ly Trắng

Ra khỏi phòng Bạch Tổ, Phó Đông Bình thờ phào một hơi, mùi hương trong phòng làm anh suýt nữa bất tỉnh, vừa ngước mặt lên thì thấy Nhậm Thiên Chân từ trên lầu đi xuống, trong tay còn cầm ấm đun nước bằng điện, tính nói chuyện với nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Nhậm Thiên Chân thấy Phó Đông Bình đi ra từ phòng Bạch Tổ, trên gương mặt trắng nõn lạnh lùng là vẻ khinh miệt.

Phó Đông Bình đoán cô đã hiểu lầm, đi đến bên cạnh cô, thấy tóc cô rối bời, mắt hơi sưng đỏ, nhìn giống như vừa mới khóc, bèn nhẹ giọng nói: “Tôi mượn máy tính của Bạch Tổ kiểm tra tư liệu về núi Vân Mộng, nếu cô muốn thì tôi gửi cho cô.”

Nhậm Thiên Chân không đáp, vào phòng bếp vặn máy nước lọc cho đầy một ấm, Phó Đông Bình đi theo sau lưng cô, thấy cô uể oải, bèn nói với cô, anh đã tải được bản đồ của dốc Đoạn Trường về.

”Nếu cô muốn đi, tốt nhất nên nghiên cứu kỹ bản đồ này, ở đó chính là địa mạo Đan Hà* điển hình, phong hóa nghiêm trọng, tình cảnh phức tạp, khắp nơi đều là dốc núi dựng đứng, nếu đi bộ đến thì cực kỳ nguy hiểm.”

(*Địa mạo Đan Hà là những vách núi cao sừng sững, đá cát màu và các khối sa thạch đỏ đã bị phong hóa và bào mòn bởi tự nhiên trong suốt Kỷ nguyên phần trắng.)

Nhậm Thiên Chân nỏ dóa lườm anh một cái, “Không phải anh nói không xía vào rồi sao?”

Sóng mắt Phó Đông Bình lấp lánh, anh nở nụ cười, “Chuyện xảy ra rồi mới nghĩ cách, không bằng chuẩn bị sẵn sàng trước.”

Sao lời này nghe không được tự nhiên vậy? Nhậm Thiên Chân lăm lăm trong lòng, ôm ấm nước đi lên lầu. Phó Đông Bình rất tự giác đi theo sau lưng cô.

Hạ Đình Vũ đứng ở cửa, vốn định gọi anh về phòng đánh bài, nhưng vừa thấy thế liền biết điều không gọi nữa.

Nhìn Nhậm Thiên Chân xé gói mì ăn liền, Phó Đông Bình hỏi cô: “Sao không xuống dưới ăn mà lại ăn cái này?”

”Qua giờ ăn rồi.” Giọng Nhậm Thiên Chân vẫn nhàn nhạt, cũng chẳng để lộ ý phản đối với việc anh cũng đi theo vào.

Sau khi mì đã nở, Nhậm Thiên Chân cúi đầu ăn mì, Phó Đông Bình dùng Wechat gửi ảnh bản đồ cho cô.

”Cuốn sổ kia của bố cô, có thể cho tôi xem qua được không?”

”Để làm gì? Anh hứng thú với kho báu à?”

”Không phải tôi đã nói rồi, tôi không hề thích thú gì với kho báu, tôi chỉ cảm thấy hứng thú với quang lịch sử đó của thôn Song Dong, cùng với lối kiến

trúc kỳ lạ, nếu tôi có thể giải đáp được câu đố nhà đất, nhất định sẽ khiến giới kiến trúc học chấn động.”

Hừ! Nhậm Thiên Chân khịt mũi coi thường, “Anh là con trai Phó Duật Lâm, chỉ cần bố anh điu đất anh thì lo gì không nổi tiếng? Chỉ vì mua danh trục lợi, tôi thấy cũng chẳng có gì hay ho.”

“Cô biết bố tôi ư?” Phó Đông Bình luôn cảm thấy, mỗi lần Nhậm Thiên Chân nhắc đến tên bố anh đều có vẻ lạ lùng khó nói, dường như mang theo chút khinh thường.

Nhậm Thiên Chân nhận thấy sự bất mãn của anh, đôi môi mông khê mím, thấp giọng giải thích, “Tôi biết ông ta, chỉ vì ông ta rất nổi tiếng mà thôi.”

“Chỉ đơn giản như vậy?” Phó Đông Bình nheo mắt nhìn cô, vài sợi tóc rối rơi trước trán, nhìn cô lúc này có vẻ thần thờ, bỗng anh rất muốn đưa tay ra vén tóc cho cô.

Nhậm Thiên Chân nghênh đón ánh mắt anh, “Nếu không thì là gì?”

Theo bản năng Phó Đông Bình cúi người lại gần cô, ánh mắt nhìn cô càng lúc càng thâm thúy, “Đã từng có người nào nói với cô rằng, cô không phải là người giỏi che giấu tâm tình chưa?”

Trong lòng Nhậm Thiên Chân phát lạnh, đúng là đã từng có người đánh giá cô như thế, người kia còn nói với cô rằng, phải học cách khống chế cảm xúc, đừng quá khích cũng đừng tình cảm hóa quá.

Ánh mắt hai người giao nhau, bầu không khí đầu tiên là căng co, sau dần dần lại hòa hoãn, Nhậm Thiên Chân thờ dãi một tiếng, “Nếu tôi nói cho anh, anh có thể giữ bí mật được không?”

“Cô có tin tôi không?” Phó Đông Bình nhìn cô.

Nhậm Thiên Chân mím môi, “Thật ra thì, trong những người cùng bố tôi đến núi Vân Mộng năm ấy có cả bố anh, nếu không, sao tôi có thể tùy tiện đồng ý hợp tác với anh chứ.”

Phó Đông Bình kinh ngạc không thôi, khó trách anh mơ hồ cảm thấy Nhậm Thiên Chân chấp nhận đề nghị của anh quá dễ dàng, không ngờ lại có ẩn tình như thế, nếu không phải đã biết nội tình, thì với sự cẩn thận của cô sao có thể cùng điều tra với một người mình không quen biết chứ.

Vô thức nhìn Nhậm Thiên Chân, đột nhiên Phó Đông Bình hỏi: “Chẳng lẽ em là Tiểu Thiên Chân con gái di Khúc?” Lúc này đổi thành Nhậm Thiên Chân ngạc nhiên, mặc dù cô không đáp ngay nhưng Phó Đông Bình biết mình đã đoán đúng.

“Lúc còn bé em từng đến nhà anh, chắc em không nhớ, lúc đó hình như em cũng chỉ có ba bốn tuổi, anh tám tuổi, anh nhớ là em đi cùng với bố mẹ, bọn họ là bạn đại học của bố anh, di Khúc rất đẹp, lúc ấy anh nhìn đến ngẩn người.”

Phó Đông Bình đã nhớ ra hết, khó trách lần đầu tiên anh nghe thấy cái tên Nhậm Thiên Chân này lại cảm thấy quen tai, đầu năm hai mươi, bọn họ đã gặp nhau, nghe thấy cô dùng giọng nói bập bẹ nói với anh rằng, cô tên là Thiên Chân.

Nhậm Thiên Chân nhìn anh một lúc, rồi vẫn lắc đầu, “Tôi không nhớ.”

“Nói vậy em thật sự là con gái của di Khúc ư?” Phó Đông Bình hơi kích động, đã cách nhiều năm như thế, ai có thể ngờ rằng bọn họ có thể gặp lại ở nơi đây chứ.

Nhậm Thiên Chân khẽ ừ một tiếng, trên mặt có nét lạnh lùng khó hiểu.

“Vậy em nghi ngờ bố anh sao?”

“Có lẽ không liên quan gì đến ông ta.”

“Xem ra trong lòng em có mục tiêu nghi ngờ khác.” Phó Đông Bình dò xét nói.

“Tôi cũng không biết, không có manh mối nào cả.” Nhậm Thiên Chân cúi đầu, thấy mì trong bát chỉ còn lại một nửa, nước mì cũng đã nguội, đành thêm chút nước.

Phó Đông Bình ở bên cạnh nói: “Thêm nước còn ăn được à, vị cũng không ngon, không bằng bảo A Lan làm chút đồ ăn cho em.”

“Cũng giờ này rồi, e là cô ấy đã đi ngủ từ sớm, không cần làm phiền cô ấy.”

“Vẫn chưa đến chín giờ, có lẽ chưa ngủ sớm vậy đâu, để tôi đi gọi cô ấy.”

Nhậm Thiên Chân thấy anh muốn ra về mỹ nam kế, không nhịn được nhạo báng, “Anh cũng thật biết ý.”

“Thế ư?” Phó Đông Bình cười một tiếng kỳ dị, “Em cảm thấy anh có ý gì.”

Lời cũng chỉ là buột miệng mà nói, Nhậm Thiên Chân trừng mắt với anh một cái, bung bát mì ra chỗ khác ăn. Phó Đông Bình cười cười không nói, thấy

cuốn sổ bìa da đen trên bàn, bèn cầm lên nhìn.

Bên trên ghi chép tỉ mỉ quá trình từ lúc Quế vương Chu Do Lang kế thừa ngôi vua cho đến lúc thành lập tiểu triều đình Vĩnh Lịch đối kháng với triều nhà Thanh, hơn nữa còn đánh dấu phạm vi hoạt động và những nhân vật quan trọng bên anh ông ta trong mỗi một thời kỳ, tư liệu chỉ ra rằng, Chu Do Lang cùng bè cánh phe phái từng lấy huyện Dung dưới chân núi Vân Mộng làm căn cứ tiến hành hoạt động phản Thanh, trước sau khi Chu Do Lang xưng đế, cũng từng phái người đưa tin liên lạc với con cháu gia tộc Trịnh Thành Công ở Đài Loan, có ý cùng xuất binh.”

”Thời loạn tam phiên*, Chu Do Lang bị Ngô Tam Quế chém giết, mộ phần vẫn không tìm được, có nhà sử học đoán rằng, mộ táng hẳn nằm ở khu vực núi Vân Mộng, nhưng không cách nào lần ra dấu vết được...”

(*Loạn Tam phiên (1673-1681) là cuộc chiến giữa 3 phiên vương phía nam lãnh thổ Trung Quốc do Ngô Tam Quế cầm đầu chống lại vương triều nhà Thanh cuối thế kỷ 17 trong lịch sử Trung Quốc.)

Chữ viết ở đoạn này có mấy hàng mờ nhạt, Phó Đông Bình rất muốn biết tiếp nên hỏi Nhậm Thiên Chân, “Đã xảy ra chuyện gì vậy, nước đây vào sổ sao?” Nhậm Thiên Chân mờ mịt, “Lúc đầu tôi lấy nó thì đã vậy rồi.”

Phó Đông Bình lật qua trang khác, buột miệng nói: “Cũng không sao, dù sao phần quan trọng nhất chúng ta cũng biết, rất có thể thôn Song Dong là nơi chôn cất của Vĩnh Lịch hoàng đế, thôn dân đều là đời sau của người gác mộ, đời đời tương truyền, bọn họ vô cùng trung thành với chủ mộ.”

”Làm sao anh biết bọn họ là đời sau của người gác mộ?”

”Trần ôn dịch ấu quá kỳ lạ, nếu như anh đoán không nhầm, hẳn có người cố ý hạ độc, muốn nhổ tận gốc người dân thôn Song Dong, những người còn lại đều là người của bọn họ, mục đích là vì để luôn bảo vệ mộ phần của Vĩnh Lịch hoàng đế không bị trộm, cũng giống như thôn nằm gần trấn Mã Lan Dục thành phố Tuần Hóa vậy, đều là đời sau của người gác mộ Đông Lăng*.”

(*Hay còn gọi là Thanh Đông lăng, là lăng tẩm hoàng gia của các đời nhà Thanh, nằm trên địa bàn thành phố Tuần Hóa tỉnh Hà Bắc.)

Nhậm Thiên Chân thừa nhận anh nói có lý.

”Thiên Chân, vết thương của em còn chưa khỏe, tốt nhất nghỉ ngơi một hai ngày rồi hẵng đến dốc Đoạn Trường.” Phó Đông Bình nghĩ, nếu cô đã là con gái của bạn tốt năm đó của bố mình, anh hẳn phải quan tâm cô hơn.

”Kỳ nghỉ đông không còn lại mấy ngày, tôi còn phải về trường viết luận văn tốt nghiệp.”

Phó Đông Bình đoán được cô chỉ đang nói bóng gió, cô muốn ngày hôm sau đi ngay, thế là đành nói: “Vậy anh đi cùng em, ngộ nhờ em gặp phải nguy hiểm gì, anh còn có thể bảo vệ.”

Nhậm Thiên Chân suy nghĩ một hồi rồi đồng ý.

Quay về phòng, Phó Đông Bình bị Hạ Đình Vũ giễu cợt một phen.

”Anh Tiểu Đông, em phát hiện khẩu vị của anh đổi rồi, rõ ràng trước kia anh thích nhất là hồ ly trắng, sao bây giờ lại bị tiểu tiên nữ mê hoặc không dứt ra được vậy rồi?” Hạ Đình Vũ buồn bực nhìn Phó Đông Bình.

”Tiểu tiên nữ với hồ ly trắng cái gì?” Phó Đông Bình không hiểu ý của anh ta.

Hạ Đình Vũ cười lạnh châm chọc: “Một người không ăn đồ của xã hội loài người, hận không thể khắc hai chữ ăn chay lên trán, trông thì diêm lệ mà cứ lạnh lùng như người sắt; một người lại ăn cư nơi núi non hoang dã, nhưng không sửa được điệu bộ trước sau như hồ ly tinh, có cơ hội liền liếc mắt đưa tình với anh, động bản tư lúc nào cũng hoan nghênh anh ghé chơi, chứ coi bọn này đều mù cả.”

Thì ra là nói Nhậm Thiên Chân với Bạch Tổ, Phó Đông Bình bật cười, “Gần đây có chuyện gì tệ lắm à? Không thích cái này không ưa cái đó, nếu không phải hâm mộ đồ kị, vậy cậu đúng là tâm lý biến thái.”

”Anh đừng có cứng miệng, chia tay A Bảo lâu thế rồi, anh cũng không tìm người khác, nhìn trúng ai cũng chẳng lạ gì, chẳng qua em lấy làm khó hiểu là sao khẩu vị của anh lại đổi rồi.” Hạ Đình Vũ cười về quái dị.

”Đừng nói bậy bạ.” Phó Đông Bình nằm lên giường, lật xem sổ da màu đen trong tay, “Ngược lại là cậu đấy, Tiểu Vũ à, cậu thích Đồng Hi nhi, anh thấy cậu rất ân cần với cô ấy.”

”Em thích cô ấy thật, hơn nữa cô ấy còn học đại học ở đảo Cò, ở chung cư gần nước đá, ngay đến cô ấy ở đâu học lớp nào em cũng hỏi thăm rõ ràng, đợi em tống chút tâm tư nữa, không sợ không bắt được.” Hạ Đình Vũ rất tự tin vào chiêu tán gái của mình.

”Vậy cậu còn mặt mũi mà nói anh? Đều cùng đi một đường cả.”

Sự chú ý dần dần bị nội dung trong cuốn sổ hấp dẫn, Phó Đông Bình không tán dóc nữa, tập ghi chép của mười lăm năm trước này khiến anh có cảm giác kỳ lạ khó nói nên lời, bất tri bất giác chìm trong đó.

Cuối cùng, khi anh đã ngủ, lại mơ thấy một giấc mơ vừa kỳ quái lại tươi đẹp, trong mơ có một người phụ nữ như yêu tinh, mặc quần áo trắng, tóc dài bù

xù, đôi chân trần trắng như tuyết bước lại gần anh, vóc dáng khêu gợi lại xinh đẹp át tự nhiên, gương mặt quyến rũ giống Bạch Tố, lại có bóng dáng của Nhậm Thiên Chân, dùng mọi cách quyến rũ lấy anh trong mơ.

Rồi người đẹp hóa thành rắn độc, làm anh sợ đến mức cả người run lên, bất chợt choàng tỉnh, mới phát hiện xung quanh ánh sáng mờ mờ, trái tim không ngừng đập mạnh lại không biết tại sao, bản thân sớm đã chẳng còn là thằng nhóc để đầu chỏm, sao lại còn có giấc mơ xuân này?

Cầm lấy đồng hồ đeo tay ở đầu giường lên, mới hơn năm giờ sáng, Phó Đông Bình sờ tóc, cảm giác cả đầu tóc ướt đầm, bèn ngáp dài một cái rồi đứng dậy mặc quần áo đi vào phòng tắm, ai ngờ vừa đi đến cửa phòng đã nghe thấy tiếng nước chảy ào ào.

Sao lại có người dậy sớm tắm như thế? Phó Đông Bình cho là ai tắm đêm qua quên tắt nước, nên cố ý gõ cửa một cái.

“Có người.”

Là giọng nữ, nghe giống như là Nhậm Thiên Chân.

“Thiên Chân, em dậy sớm thế sao?”

Im lặng một hồi, khá lâu sau mới nghe thấy giọng cô, “Không ngủ được nên dậy.”

Mười mấy phút sau, Nhậm Thiên Chân đi ra ngoài với mái đầu ướt nhẹp, thấy Phó Đông Bình kẹp quần áo và đồ rửa mặt đứng cạnh cửa, nhàm chán ngáp một cái.

Hai gương mặt như chưa ngủ đủ giấc, đưa mắt nhìn nhau, Phó Đông Bình nhìn giọt nước trong suốt nhỏ xuống từ tóc cô, chỉ cảm thấy dung mạo thanh tú như đoá sen chớm nở này của cô lại có khí chất thần tiên khó nói, cười hỏi: “Em mất ngủ à? Hai mắt sưng cả rồi.”

Nhậm Thiên Chân nhìn anh một cái, “Anh cũng dậy sớm vậy ư?”

“Giống em thôi, tối qua cũng không ngủ ngon.” Phó Đông Bình hòa nhã cười cười, đẩy cửa đi vào tắm.

Trong phòng tắm còn lưu lại mùi thơm dầu gội thoang thoảng, không để ý đến cái rét vào buổi sớm mai trên núi, anh hơi mở cửa sổ ra, gió mai lạnh căm lừa đến, khiến anh tỉnh táo lại khá nhiều, nhìn ra cửa sổ, núi trong ngày sớm vô cùng yên tĩnh lại tiêu điều, sắc trời nhìn không đẹp lắm, tầng mây dày che khuất mặt trời, quả thật không phải là thời tiết thích hợp để ra ngoài.

Sau khi tắm xong, Phó Đông Bình vẫn còn mệt, quay về phòng gục đầu xuống ngủ ngay, vậy mà ngủ thẳng suốt mấy tiếng, đợi khi anh tỉnh lại thì đã hơn chín giờ.

Sau khi ngủ bù, tinh thần đã khá hơn nhiều, chuẩn bị hành trang xong xuôi, Phó Đông Bình đi tìm Nhậm Thiên Chân, ai ngờ, gõ cửa một lúc lâu mà vẫn không thấy cô mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 11: Người Ở Nơi Chân Trời Đoạn Trường

Trong phòng ăn, Phó Đông Bình vừa đi vào cửa đã thấy Nhậm Thiên Chân ngồi ngay ngắn trước cửa sổ, liền đi về phía cô.

“Hôm nay thời tiết không đẹp, em còn muốn đi à?”

“Ban ngày sẽ không có mưa.” Nhậm Thiên Chân nhìn sắc trời.

“Thật sao?”

“Lượng nước trong không khí không đủ, trọng lực của giọt nước để hình thành nên mây vũ tích chưa đủ, nhưng sau chập tối, khi đã tích tụ đủ lượng nước trong suốt cả ngày thì rất có thể có mưa.”

Phó Đông Bình nhìn cô nói đầy nghiêm túc, không nhịn được cười một tiếng, rất muốn đưa tay ra bóp lấy gương mặt căng thẳng nhỏ nhắn của cô, nhưng bọn họ không tính là thân quen, còn chưa đến mức động tay động chân.

“Sáng sớm nay Tiểu Vũ đã lái xe anh đưa Hề Dao Dao và Đồng Hi về đảo Cò rồi, hôm nay chúng ta chỉ có thể đi bộ.”

“Tôi biết rồi, sáng nay Đồng Hi có nói với tôi.”

“Thiên Chân, trông em có vẻ không tốt, không cần nghỉ ngơi thêm sao?” Phó Đông Bình nhìn quãng xanh dưới át Nhậm Thiên Chân, rõ ràng là vì mất

ngủ nên mới thế, sợ cô không chịu nổi.

”Không cần.” Nhậm Thiên Chân cũng không có tâm tư nào mà nghỉ ngơi, trong lòng chỉ toàn mỗi dốc Đoạn Trường.

Ăn sáng xong, hai người bàn bạc lên đường. Phó Đông Bình bảo Nhậm Thiên Chân đợi một lát, anh đi tìm Bạch Tố đã. Nhưng Nhậm Thiên Chân không đợi anh mà rời đi trước.

Phó Đông Bình đi nói với Bạch Tố, anh và Nhậm Thiên Chân sẽ đến dốc Đoạn Trường, nếu đến chập tối mà vẫn chưa về, cũng không gọi điện cho cô ấy, thì cô ấy hãy gọi cho cảnh sát.

”Đúng là cứng đầu, có chết cũng là do mấy người không nghe tôi khuyên.” Bạch Tố bất đắc dĩ nói. Phó Đông Bình cười cười, “Không phải là nơi không người, tôi cũng không tin làm khó dễ tôi được.”

Ra đến cửa lại không thấy bóng dáng Nhậm Thiên Chân đâu, Phó Đông Bình đoán cô ấy đã đi trước, bèn chạy đuổi theo.

”Cũng không chờ anh mà chạy trước thế.” Phó Đông Bình vỗ vai cô, trách một câu. Nhậm Thiên Chân liếc anh một cái, “Sợ anh rơi vào động bàn tơ của nữ yêu lại không thoát được.”

”Ê, cái con bé này, dám nói với anh trai em thế sao?” Phó Đông Bình nghe ra giọng cô chua chát, trong lòng tốt hẳn lên.

”Tôi nhận anh là anh trai bao giờ.” Nhậm Thiên Chân tức tối nói.

”Vậy ai hỏi còn bé đến nhà anh gọi anh là anh Đông Bình? Răng còn chưa mọc dài đã ôm quả xoài gặm lấy gặm để, gặm đến mức mặt toàn nước xoài.” Phó Đông Bình cười tán dóc.

Cái gì? Nhậm Thiên Chân mờ mịt nhìn anh, sao cô không nhớ được chuyện mình ăn xoài ở nhà anh?

Phó Đông Bình lại giống như có thể đoán được tâm tư cô, cố ý nói: “Lúc đó em quá nhỏ, chuyện gì cũng đều quên hết, còn anh vẫn còn nhớ.”

Nhìn cô như thế chắc hẳn cũng không nhớ được chuyện năm đó, nên anh mới nói khan bịa chuyện ra, cũng không sợ bị cô vạch trần.

Tiến vào sâu trong núi, đường đi càng hiểm trở, càng đi càng hẹp, hai bên đường cây cối rậm rạp, đưa mắt nhìn sang chính là vách đá cao ngàn trượng, hở lơ là một chút thôi là có thể ngã tan xương nát thịt.

”Nghe nói thời xa xưa ở đây hay treo quan tài, không biết chúng ta có thể bắt gặp hay không.” Phó Đông Bình nhìn núi cao chót vót, hỏi Nhậm Thiên Chân. Nhậm Thiên Chân nghỉ ngơi, “Chắc là có, theo ghi chép thì dưới sườn núi dốc Đoạn Trường có mấy chục cỗ quan tài được treo.”

Dọc đường đi gần như không có cách nào để đề phòng cả, văn phòng quản lý khu du lịch đã xây một lối đi lót ván gỗ và cáp treo ở nơi vô cùng hiểm trở, sau lưng là núi xanh sừng sững, hai người thắt chặt dây an toàn, sợ nếu chỉ sơ ý một chút sẽ trượt chân.

Đến dốc Đoạn Trường hiểm trở nhất, Phó Đông Bình bám chặt người vào vách núi, dặn Nhậm Thiên Chân, “Đi chậm lại, đừng nhìn xuống.”

”Anh cũng coi chừng.” Nhậm Thiên Chân nắm chặt dây an toàn, cũng y theo đó mà tiến lên phía trước.

”Từ khi đi qua lối đi treo trên Hoa Sơn, những thứ này đối với anh mà nói đều không tính là nguy hiểm.”

Mặc dù dưới chân chính là thâm cốc mấy trăm mét, Phó Đông Bình vẫn thành thạo. Mây trôi bâng khuâng dạt, chim lạc mắt trùng nhìn*, có một con chim tước tò mò đậu trên đầu Phó Đông Bình.

(*Hai câu thơ trích từ bài “Vọng Nhạc” của Đỗ Phủ, Trần Trọng San dịch.)

”Chim từ đâu đến, lại dám mổ tai mình.” Phó Đông Bình lẩm bẩm một câu, không dám khinh thường, xua tay đuổi chim đi. Nhậm Thiên Chân quay đầu lại nhìn, không nén được cười.

Vừa mới bật cười lại quên mất lối đi dưới chân không hề chắc chắn, suýt nữa đã đập huyệt, cũng may Phó Đông Bình bảo vệ cô kịp thời. Nhậm Thiên Chân sợ đến mức mặt trắng bệch ra, dựa trong vòng tay Phó Đông Bình không dám cử động.

Phó Đông Bình lại cười cô, “Xém chút nữa là em thành tiên rồi đấy.”

Nhậm Thiên Chân không mở lời, bước chân cũng không nghe theo điều khiển, không cách nào nhắc bước nổi.

”Sao không đi lên?” Phó Đông Bình hỏi.

”Không cử động được.” Nhậm Thiên Chân đau khổ.

”Chân nhũn cả ra rồi.” Phó Đông Bình nhẹ nói, “Rất bình thường, chúng ta nghỉ mười phút rồi đi tiếp.”

Bên cạnh núi cao chót vót, hai gương mặt gần như kề sát vào nhau, cảm nhận được ầm ập, lòng Nhậm Thiên Chân dần dần trấn định lại, cũng dám đánh

bạo nhìn ra bên ngoài, dưới chân là thâm cốc, bên tai chỉ có tiếng gió cùng tiếng anh hô hấp.

Không thể không nói, mặc dù nơi đây chỉ là lưng chừng dốc Đoạn Trường, nhưng vẫn có thể ngắm được cảnh sắc nguy nga nhất núi Vân Mộng, núi non trập trùng thuần sắc xanh, sương mù dày đặc vờn xung quanh, người tựa như phiêu bồng trong làn mây mù mờ ảo, trở thành một phần của bức tranh thiên nhiên.

”Nghe nói ở đây có thể thấy tiên nhân cười hạc, không biết liệu chúng ta có được phúc ấy không.” Phó Đông Bình vừa lẩm bẩm vừa cẩn thận lời điện thoại ra chụp hình lưu niệm.

Nhậm Thiên Chân nghĩ trông đầu, người này thật đúng là phóng khoáng, ở một nơi hiểm trở như thế này mà vẫn có thể vui vẻ trò chuyện, nếu không phải là anh mà là người ở nơi phương xa kia cùng cô đến đây, e sẽ trở thành hình ảnh vĩnh hằng trong trí nhớ.

”Có sợ không? Chỉ có đến nơi thế này em mới có thể nhận thức được, cái gì gọi là một lần sảy chân để hận nghìn đời.” Lúc nào Phó Đông Bình cũng không quên chế giễu cô. Nhậm Thiên Chân nghe nói thế, trong lòng lại buồn, nhắm mắt lại không nhìn anh nữa.

”Anh nhớ rồi, nghe bố mẹ anh từng nhắc đến, về sau di Khúc lập gia đình, nói vậy em còn có một người bố dượng?” Phó Đông Bình hỏi.

”Đừng nhắc đến ông ta!” Bỗng Nhậm Thiên Chân nổi nóng.

Phó Đông Bình nhìn cô nhóc bướng bỉnh này, một nét buồn đau xẹt qua đôi mắt trong vắt sáng ngời, biết cô đang buồn, bèn dựa vào bên tai cô nói:”Trước khi lên đường, tôi đã nói với Bạch Tố, nếu đến gặp tôi chúng ta vẫn chưa về, thì sẽ để cô ấy báo cảnh sát.”

Lúc này chân mây Nhậm Thiên Chân mới giãn ra, hàng mi thanh tú cong cong, còn cả nụ cười khó đoán treo nơi khóe miệng.

”Em cười cái gì?”

”Cười đàn ông các anh, mắc bẫy cũng không biết.”

”Có ý gì?” Phó Đông Bình mỉm cười, chẳng lẽ cô nhóc này ghen?

Nhậm Thiên Chân liếc anh, ”Hương trong phòng chị ta có mùi hoa huệ, đàn ông ngửi vào sẽ choáng váng đầu óc.” Phó Đông Bình ngạc nhiên, rồi lại bình tĩnh, ”Thì ra hương kia có tác dụng kích dục, có thể khơi gợi nhục dục của người ta.”

Khó trách lúc anh ngửi mùi hương kia lại nóng ran khó chịu, còn trải qua một đêm mơ xuân, thì ra là có người cố ý động tay chân.

Nhậm Thiên Chân thấy anh nói thẳng thì mặt đỏ bừng, nhưng dưới chân lại không hề di chuyển. Phó Đông Bình buồn cười, ”Làm sao em biết là mắc bẫy chứ không phải cam tâm tình nguyện?”

Nhậm Thiên Chân thấy trên gương mặt tuần tú của anh là vẻ đùa cợt, bèn hậm hực tròn mắt nhìn anh, ”Bạch Tố Trinh cũng họ Bạch, Đồ Sơn Thị là do hồ ly trắng biến hóa.”

”Ý em là, Bạch Tố cũng là hồ ly tinh ngàn năm?” Phó Đông Bình cười, qua một lúc sau mới nói: ”Nếu cô ấy là yêu tinh thì em chính là tiên nữ, lúc anh mới gặp em, luôn cảm thấy em là ma quỷ trong núi, không giống người chút nào.”

Cúi đầu tập trung nhìn Nhậm Thiên Chân, cô nhóc này lớn lên rất xinh, nước da trắng nõn gần như trong suốt, thật xứng với bốn chữ ”đa tựa mỡ đặc”, anh quen không ít bạn gái, nhưng không làn da của ai có thể so được với cô, lúc nhắm mắt, lông mi dài nhọn cong vút, trông rất đáng yêu, cũng không biết là vì sợ hay tức giận mà mi mắt cứ chớp chớp, rõ ràng là muốn nhìn nhưng lại cố ý giả vờ nhắm mắt.

Đậu hủ non mềm như thế thật khiến người ta muốn cắn một cái, cô gái như vậy, là trời sinh để nam giới đến thương, đến yêu.

”Đã có người nào từng nói với em rằng, lông mày của em trông rất dễ nhìn không? Nho nhỏ cong cong, giống hai vàng trắng lưỡi liềm, khó trách người xưa lại hình dung trong thơ rằng, trắng non như mây.”

Quả thật Nhậm Thiên Chân không chịu nổi mấy lời tán tụng buồn nôn ấy của anh, mở mắt ra, lạnh lùng nhìn anh.

Phó Đông Bình cố ý nhìn cô chăm chú, ”Từ đôi mắt đến vóc dáng em đều đẹp, đồng tử sáng sủa làn nước thu, thần sắc sinh động lời tron tru, nhưng hai mắt đừng bày ra vẻ hung dữ thế, ảnh hưởng đến tâm tình người khác lắm.”

Lúc này Nhậm Thiên Chân không im lặng nữa, giọng mang theo ý mỉa mai, ”Anh đang khoe ta đây biết nhiều thành ngữ à?”

Phó Đông Bình cũng chẳng cần để ý đến lời nói móc của cô, ”Anh đang khen em, em nghe không hiểu à?”

”Mấy tính từ của anh giữ lại cho người khác đi, tôi nuốt không trôi.” Nhậm Thiên Chân lại nhắm mắt. Bình thường ra vẻ đạo mạo là thế, nào biết thực chất lại ngả nón như vậy, có lẽ đàn ông đều thế cả.

Phó Đông Bình thấy thú vị, lại trêu cô, ”Nếu hai ta cùng ngã chết ở đây, không biết người khác liệu có cho là anh em mình chết vì tình không?”

”Trời còn chưa tối, anh thôi ảo tưởng đi.” Nhậm Thiên Chân trả đũa lại.

”Sao tối qua em cũng không ngủ ngon thế, nằm mơ à?”

Anh vốn chỉ thuận miệng nói, nhưng Nhậm Thiên Chân nhắm hờ mắt, “Mơ thấy bố tôi, ông nói với tôi là ông ấy rơi xuống từ bên cạnh vách núi dốc Trường Nhai, chắc là chỗ chúng ta đang đứng đây.”

Thấy nét đau buồn trên mặt cô, Phó Đông Bình ôm lấy cô, “Chớ có nghĩ nhiều, anh bảo đảm em sẽ đi qua đây một cách an toàn.”

Lập tức không khí trở nên mập mờ thân mật, hơi thở nam tính và nhiệt độ ấm áp trên người anh khiến Nhậm Thiên Chân không cách nào chống đỡ nổi, nhưng cũng thật kỳ lạ, bất tri bất giác cô lại cảm thấy trên chân nhẹ đi rất nhiều, “Hình như tôi có thể đi được rồi.”

Phó Đông Bình ừ một tiếng, tiện tay nắm lấy sợi mây rủ xuống bên vách đá, dùng sức kéo, thấy không nhúc nhích mới giao cho Nhậm Thiên Chân, “Em cầm nó đừng buông tay, cây song cổ này cũng hơn mấy trăm năm, cây đã cắm sâu, có thể chịu được sức nặng của em.”

”Vậy còn anh?” Nhậm Thiên Chân thấy trong tay anh chỉ có một sợi dây an toàn, không yên tâm hỏi. Phó Đông Bình xiết chặt đai an toàn quanh hông, rồi lại nhìn lối đi lát ván đằng trước, “Em đi đi.”

Nhậm Thiên Chân tiếp tục đi về phía trước, Phó Đông Bình theo sát đằng sau.

Qua khoảng nửa tiếng, cuối cùng hai người cũng đã đi qua vách núi hiểm trở nhất, đến một nơi tương đối rộng rãi, cứ như đã trải qua một phen thử thách sinh tử, trong lòng cả hai đều thở phào nhẹ nhõm.

”Nếu anh là Vĩnh Lịch hoàng đế, anh sẽ chôn kho báu ở gần đây, để cho mấy tên trộm mộ kia lên được nhưng không xuống được.” Phó Đông Bình quan sát địa hình xung quanh, cảm thấy nơi này là một nơi cực kỳ thích hợp giấu kho báu.

Nhậm Thiên Chân mở bản đồ đường đi trong điện thoại ra, nhìn như có suy nghĩ, “Trong bản đồ của thầy Mã có đánh dấu hang Triều Nguyên ở gần đây.”

”Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên*, nghe nói hang Triều Nguyên là nơi mà một đạo sĩ thời xa xưa tu tiên tọa hóa**, từ xưa đến nay núi Vân Mộng chính là núi tiên trong truyền thuyết, là nơi cư ngụ của đủ thần linh yêu ma, chỉ e trong động kia cũng có thứ quái đản.”

(*Tam hoa là Tinh, Khí, Thần, người tu phải giữ trọn tam hoa là ba món báu để luyện hầu đạt Đạo quả; ngũ khí triều nguyên là 5 khí của Ngũ Hành trở về nguồn cội.)

(**tín đồ Phật Giáo ngồi ngay ngắn, an nhiên mà chết, gọi là tọa hóa. Thuật ngữ này thường xuất hiện trong các thư tịch Phật Giáo.)

Hai người dựa theo bản đồ đi đến hang Triều Nguyên, Phó Đông Bình nói: “Anh đã nghiên cứu tỉ mỉ bản đồ khu vực này rồi, dốc Đoạn Trường nằm ở vị trí rất đặc biệt trong hệ thống núi Vân Mộng, nói là vị trí yết hầu của đất cũng không quá, nơi cao nhất cao gần hai ngàn mét so với mặt nước biển, mà thôn Quý Vương ở ngay tại sườn dốc Đoạn Trường, giữa hai thứ này liệu có liên hệ gì không?”

Nhậm Thiên Chân tiếp lời anh, “Anh nói là, năm đó Chu Do Lang cùng với thuộc hạ của ông ta chọn thôn Quý Vương làm cứ điểm, là vì nhìn trúng địa hình hiểm trở của dốc Đoạn Trường, ngộ nhờ có bị phát hiện hành tung vẫn có thể lui phòng thủ đến trên vách núi.”

Phó Đông Bình gật đầu một cái, “Bạch Tổ nói, dốc Đoạn Trường chưa từng được mở rộng, anh thấy không hẳn thế, đầu mấy trăm năm trước đã sửa lại lối đi lát ván cũ ở đây, có thể thấy từ sớm người xưa đã phát hiện được nơi này dễ phòng thủ khó tấn công, là nơi thích hợp để ẩn thân chiếm giữ.”

”Phó... Phó Đông Bình, chúng ta đến hang Triều Nguyên xem thử đi.”

”Em gọi anh là gì?” Phó Đông Bình cười nói, “Em nên gọi anh một tiếng anh trai.”

”Nhậm Thiên Chân hừ lạnh, “Anh xem phim Hàn nhiều quá rồi đấy.”

”Anh lớn hơn em, không phải em nên gọi anh là anh sao?” Phó Đông Bình không chịu buông tha. Nhậm Thiên Chân mở miệng cười một tiếng, chế giễu anh, “Anh cứ giữ cái tinh thần này mà để Hề Dao Dao gọi là anh đi.”

Phó Đông Bình thầm cười trong lòng, đứng nhìn cô nhóc này suốt ngày im lặng, chứ thật ra không có chuyện gì lọt khỏi mắt cô đâu.

Cứ vậy mà đi, thấy một hang núi to lớn, cửa hang đen thui, tựa hồ bên trong sâu không thấy đáy, Phó Đông Bình nhìn quanh, “Chắc là đây rồi đấy, trên bản đồ đường đi của thầy Mã có nói, cửa hang rất lớn, mang máng có thể thấy ba chữ hang Triều Nguyên do người xưa khắc.”

Nhậm Thiên Chân đưa tay vuốt ve vách đá, cảm thấy có mấy chỗ như vết lõm, liền gọi Phó Đông Bình lại xem. Phó Đông Bình đã vào hang quan sát một lần, thấy có vết lõm càng chắc chắn hơn.

”Bên trong là hang động đá vôi, có nước ngầm, hang rất sâu, em muốn vào ư?”

”Nếu đã đến thì dĩ nhiên phải vào rồi.”

”Nếu trong hang không có gì cả thì sao? Trên này thầy Mã có nói, ông ta mới đi vào hang được một nửa đã cảm thấy thiếu oxy, vội vàng đi ra, theo như

tôi đoán, vì sulfide và hàm lượng thủy ngân trong hang đá vôi này quá cao, kết quả là không cung cấp đủ oxy trong không khí.” Phó Đông Bình móc bó đuốc từ trong ba lô ra.

”Đây là gì?” Nhậm Thiên Chân tò mò hỏi.

Phó Đông Bình ha một tiếng, “Ngay cả cái này mà em cũng không biết, em nói em đến thám hiểm đây à? Nhóc con, nghe cho kỹ đây, anh trai dạy em một bài, đây là đuốc, nếu muốn vào hang đá vôi thì bó đuốc không những có thể dùng để chiếu sáng, mà quan trọng nhất là kiểm tra lượng oxy trong không khí, còn có thể xua đuổi được sinh vật trong hang động.”

”Tôi không phải nhóc con, anh cũng không phải anh trai tôi.” Nhậm Thiên Chân cũng không nhường nhịn, lấy đèn pin siêu sáng trong ba lô ra.

”Được rồi, anh sợ em rồi.” Phó Đông Bình đầu hàng, thều thào nói, “Một người không thích người khác gọi mình là chị, một người không thích bị gọi là nhóc con, phụ nữ đứng là phiền phức.”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Tôi Hận Anh Ta Cả Đời

Phó Đông Bình giờ đuốc lên rồi đi về phía trước, Nhậm Thiên Chân bật đèn pin đi sát sau lưng anh. Cửa hang động đá vôi này không lớn, nhưng bên trong càng đi càng rộng lớn, chóp núi đá hai bên cao vút, những tảng đá kỳ quái lờm chờm sừng sững, hai người không khỏi đi chậm lại, ngắm nhìn kỳ quan trong hang thế là đủ rồi, chắc lưỡi lấy làm ngạc nhiên.

”Hệ thống núi Vân Mộng tiếp giáp với hai tỉnh nam bắc, phần lớn dưới chân núi lấy địa mạo Đan Hà làm chủ, hang động chúng ta đang đi đây chính là hang cacxơ điển hình, tài nghệ của mẹ thiên nhiên thật quá điêu luyện, quả đúng là động tiên có khác.” Phó Đông Bình nhìn thạch nhũ và măng đá trong hang, thỉnh thoảng lại chụp ảnh.

Mặt đường trong hang không bằng phẳng, thỉnh thoảng phải vòng qua măng đá to lớn, vì đề phòng bất trắc, hai người tay nắm tay, giờ tay nhắc chân đều rất cẩn thận, chỉ sợ lại đụng phải thứ gì không nên đụng.

Đôi khi trên đỉnh hang có hòn đá rơi xuống, Phó Đông Bình thầm hối hận, bọn họ đúng là chưa chuẩn bị đầy đủ, phải biết là hang đá vôi này sâu như thế, hẳn phải mang theo mũ sắt hay mũ bảo hiểm bảo vệ đầu mới đúng.

Bỗng Nhậm Thiên Chân kéo tay Phó Đông Bình, chỉ lên trên đỉnh đầu, Phó Đông Bình nhìn sang, ấy vậy mà là một cổ quan tài được treo. Đầu tiên là chụp mấy tấm, rồi Phó Đông Bình lại cầm đèn pin soi quan tài, chính bộ số của ông nhóm đến lớn để nhìn kỹ.

Quan tài đã mục nát, nhưng dây xích dùng để cố định quan tài lại không bị hư tổn gì, từng sợi vừa đen vừa thô, giữ chặt quan tài ở đỉnh hang.

”Những cổ quan tài treo này chắc hẳn là của vị đạo sĩ tu tiên đó với mấy người đệ tử của ông ta, người bình thường sẽ không treo quan tài trong hang đá vôi, hơn nữa mấy quan tài này làm theo kiểu thô sơ, phù hợp với lối tu hành thanh tịnh mộc mạc của người xuất gia.” Phó Đông Bình cất ống nhòm, trả lại đèn pin cho Hứa Liên Nhã.

Cách cửa hang càng lúc càng xa, ánh sáng đã hoàn toàn tắt ngấm, cũng may lửa đuốc đủ soi sáng lối đi phía trước, băng qua một khúc sông ngầm, nước tràn lên đến đầu gối Nhậm Thiên Chân, khó mà cất bước, Phó Đông Bình thấy vậy liền đưa bó đuốc cho cô, rồi ôm ngang cô lên.

”Anh ôm tôi làm gì?” Nhậm Thiên Chân thất sắc.

”Vậy ném em xuống nước nhé?” Phó Đông Bình ôm cô, dè dặt lội qua chỗ sâu nhất. Nhậm Thiên Chân ngại ngùng không nói gì.

”Cái con bé này, cứ làm như anh muốn chiếm tiện nghi của em không bằng.” Phó Đông Bình cố ý phần nộ hừ mũi, mặc dù cô bé này cao, nhưng không nặng, ôm nhẹ bỗng.

Đi một lúc trong nước, bỗng anh cảm thấy có thứ gì đó lướt qua chân, nhất thời trong lòng căng thẳng.

”Sao vậy?” Nhậm Thiên Chân thấy mặt anh cứng lại thì quan tâm hỏi.

”Hình như trong nước có thứ gì đó.” Phó Đông Bình đứng lại một lúc, rồi mới tiếp tục đi lên, “Chắc là rắn nước, không sao, phần lớn rắn nước trong hang đá vôi đều không có độc.”

Anh không nói thêm gì nữa, tăng nhanh nhịp bước lội qua sông ngầm.

”Anh ôm tôi vậy chắc mệt lắm, chi bằng đổi tư thế đi.” Nhậm Thiên Chân chủ động đưa tay ra ôm lấy cổ anh, hai chân vòng ngang hông anh. Giống như một con khỉ đu trên người anh, anh chỉ cần dùng tay nâng bấp đuôi cô là cô có thể bám chắc không té ngã.

Phó Đông Bình không nên được cười, “Cô nhóc này, thì ra em lại cười mở đến thế.” Nhậm Thiên Chân biết anh nói bóng gió, lẩm bẩm: “Là anh nghĩ nhiều rồi.”

Nghe thấy từ đáy hang truyền đến tiếng u u, Nhậm Thiên Chân lập tức bật đèn pin lên, “Đây là tiếng gì thế? Nghe lạ quá.”

“Chắc là tiếng của một loài ếch trong sông ngầm ở hang đá vôi đấy, nói cho đúng thì là cóc, bởi vì chỉ có cóc mới có thể chịu được nước bẩn như thế này.”

“Trong hang đá vôi còn có cả ếch nhái ư?” Nhậm Thiên Chân không tin.

“Tại sao lại không có chứ, trong hang đá vôi ở huyện Vụ Xuyên Cờ Lao tỉnh Quý Châu từng phát hiện một loại ếch hiếm, tên khoa học là rana wuchuanensis. Hiểu biết của con người về sinh vật trong hang động còn không bằng một phần trăm số sinh vật trong đấy.”

“Vậy ếch đó có cắn người không?” Nhậm Thiên Chân lo lắng hỏi.

“Anh cũng không biết, nếu em muốn biết thì có thể thử đặt chân xuống.” Phó Đông Bình nói đùa.

“Trước kia tôi xem bộ phim điện ảnh ‘Hang Quỷ’ nói về thám hiểm hang động, trong hang động là quái vật mất đã thoái hóa.” Nhậm Thiên Chân nhớ lại bộ phim kinh dị đó, trong lòng vẫn còn sợ hãi, cánh tay siết chặt Phó Đông Bình hơn.

Cảm giác được động tác nhỏ ấy của cô, Phó Đông Bình cười thầm một tiếng, “Anh cũng xem rồi, mấy cô gái ưa tìm chỗ chết đi đến một hầm mỏ vô danh thám hiểm, kết quả là gặp phải đám người biến dị khát máu, đáng đập tương tự Gollum trong ‘Chúa Tể Của Những Chiếc Nhẫn’, cuối cùng nhóm sáu người lại chết hết năm.”

Hai người gần trong gang tấc, dường như mà cũng có thể nghe thấy tiếng tim đập của đối phương, thỉnh thoảng cảm anh chạm vào trán cô, đưa đến từng đợt kích thích khác thường.

“Em cứ thả lỏng, trong hang này sẽ không mọc ra Gollum đâu.” Phó Đông Bình khẽ vỗ lấy bắp chân Nhậm Thiên Chân. Có lẽ cô nhóc này chưa từng được đàn ông ôm thân mật như thế, cơ thể hồi hộp đến mức căng cứng.

“Anh chắc chứ?” Nhậm Thiên Chân hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên rồi, trên đời không hề có tuyệt đối... Nếu em bị kẹt trong hang không ra được, khoảng mấy chục năm nữa sẽ thoái hóa thành hình dạng con Gollum kia, canh chừng đám người đi vào hang, rồi ăn một miếng.”

Phó Đông Bình khẽ cười, Nhậm Thiên Chân lẩm bẩm một tiếng, rồi làm lơ anh luôn.

Đi được khoảng mười phút, cuối cùng sông ngầm cũng cạn dần, lúc này Phó Đông Bình mới đặt Nhậm Thiên Chân xuống. Dưới chân đã găm phải đá, trong lòng theo đó mà yên tâm hơn nhiều.

Vắt khô quần áo, Phó Đông Bình nói với Nhậm Thiên Chân, trong địa chí có không ít ghi chép mối liên quan giữa hang đá vôi này ở huyện Dung với núi Vân Mộng, nói là hang thông đến nơi nào đó ở dưới núi, còn cụ thể ở đâu thì, do đường đi phức tạp, người có thể đi đến cuối cũng không nhiều.”

“Chẳng lẽ không phải vì thiếu oxy?”

“Rất nhiều người còn chưa đi đến nơi thiếu oxy thì đã sợ rồi.”

Thỉnh thoảng trên nóc hang đá vôi có giọt nước rỏ xuống, rơi trên cổ trên trán vô cùng khó chịu, Nhậm Thiên Chân lấy khăn quàng to từ trong ba lô ra, quấn kín đầu mình lại, như một phụ nữ Ả Rập.

Phó Đông Bình thấy vậy, không nhịn được nói, “Còn nữa không, cho anh một cái.” Lúc này, Nhậm Thiên Chân lại không cười anh nữa, lấy mũ bóng chày từ trong ba lô ra, bước lùi về sau hai bước, đội lên đầu anh.

Thấy trên đỉnh hang có bóng đen bay qua, Nhậm Thiên Chân nín lấy tay Phó Đông Bình, “Đó là dơi à, liệu có hút máu không?”

“Nếu hút máu thì đã sớm lao đến cắn em rồi.” Phó Đông Bình biết cô sợ nên cầm lấy tay cô.

Đi gần một tiếng, hang đá vôi vẫn sâu không thấy đáy, nhiệt độ trong hang vô cùng thấp, Nhậm Thiên Chân lạnh đến mức cả người run rẩy, nhưng vẫn cắn răng cố chịu đựng.

Đằng trước xuất hiện ngã ba, Phó Đông Bình hỏi: “Còn đi vào nữa không, không có gì để xem nữa rồi.” Nhậm Thiên Chân không lên tiếng, lúi quẻ dò trong ba lô ra.

Theo kim chỉ nam chỉ hướng trên que dò, hai người tiếp tục đi lên, chỉ là mới đi được mấy phút thì Phó Đông Bình nhận thấy ngọn lửa nơi đuốc dần yếu đi, vội ngăn cô lại: “Không thể đi vào trong được nữa, mật độ oxy ở đây bắt đầu thay đổi rồi.”

Nhậm Thiên Chân không dám thả lỏng, theo anh đi ra ngoài.

Nhưng ngay tại lúc bọn họ sắp trở về lối rẽ trước đó, cả ngọn núi bỗng chấn động một hồi, nham thạch ào ào rơi xuống, ngay lập tức Phó Đông Bình biết trong hang đã xảy ra sạt lở, vội đẩy Nhậm Thiên Chân dựa lên vách hang, dùng cơ thể bảo vệ cô ấy.

Qua mấy phút rồi mà vẫn có đá nhỏ không ngừng rơi xuống, Nhậm Thiên Chân dùng đèn pin chiếu, uể oải nói: “Đường bị lấp rồi, vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta không ra được.”

“Nơi này quanh năm không ai vào, ngọn núi phong hóa nghiêm trọng, vách đá cũng bị sunfide ăn mòn, rất dễ xảy ra sạt lở.” Phó Đông Bình quan sát kết cấu trong hang, đỡ Nhậm Thiên Chân ngồi xuống.

“Chúng ta ngồi đây liệu có thể gặp nguy hiểm không, ngộ nhờ sạt lở lần nữa thì sao?” Nhậm Thiên Chân nghĩ lại mà rùng mình.

Phó Đông Bình bình tĩnh chỉ lên vách hang: “Ở đây gần với góc năm mươi hai độ nhất, theo kiến trúc học, góc năm mươi hai là góc vô cùng ổn định khi xảy ra sạt lở tự nhiên hay bị lún, được gọi là kết cấu hình kim tự tháp, nên chỗ chúng ta ngồi là vị trí an toàn rồi.”

“Chúng ta không ra được nữa thì phải làm sao đây?” Nhậm Thiên Chân hơi sợ.

“Dù sạt lở có lấp đường lại, nhưng không khí có thể luồn vào, coi như cũng may mắn, chúng ta sẽ nghĩ được cách thôi, nhưng trước tiên phải xem xét kỹ đã, em ngồi yên đây, chớ động đây.”

Vào lúc này, nhất định không được hoảng hốt luống cuống, Phó Đông Bình giữ bình tĩnh, đứng lên đưa tay sờ vách đá. Nhậm Thiên Chân soi đèn pin cho anh, cũng cảm bố được hộ anh.

“Có lẽ ở đây đã từng có người đến, trên vách đá giống như có ký hiệu vậy.” Phó Đông Bình cầm lấy đèn pin chiếu lên vách đá, mang máng phát hiện trên đó có hình vẽ, không giống chữ viết hiện nay, ngược lại trông giống thời xưa hơn, bèn dùng điện thoại chụp mấy tấm.

Que dò trong tay Nhậm Thiên Chân hơi rung rung, làm cô cả kinh, đoán nói: “Gần đây chắc chắn có nguồn nước, Đông Bình, hay là chúng ta cứ đi thẳng vào trong đi?”

“Em gọi anh là gì? Sao không gọi là anh trai?”

“Thôi đi, tôi không có tâm trạng giỡn với anh đâu.”

Nhậm Thiên Chân theo hướng que dò chỉ mà đi vào trong, Phó Đông Bình đuổi theo cô. Bó đuốc chọi tối đi, không khí cũng dần dần trở nên loãng.

“Thiên Chân, không thể đi sâu thêm được nữa, chúng ta sẽ chết vì thiếu oxy đây.” Phó Đông Bình kéo cô lại.

Nhưng Nhậm Thiên Chân không chịu, “Anh tin tôi đi, thật sự trước mặt có nguồn nước đấy, hơn nữa anh cũng thấy trên vách hang có ký hiệu còn gì, điều đó cho thấy con đường này là đúng.”

“Có nguồn nước cũng không có nghĩa là có không khí, anh vẫn chưa muốn chết đâu.” Phó Đông Bình không dám tùy tiện giao sinh mệnh của mình vào tay con bé này.

Nhậm Thiên Chân không còn cách nào, chỉ đành nhường một bước, “Vậy tôi đi trước, nếu đằng trước có thể đi nữa thì tôi sẽ gọi anh.”

“Được, anh không đi, tự em đi đi, theo em mạo hiểm thà anh quay về đào đá sạt lở còn hơn.” Phó Đông Bình nhận thấy không khí càng lúc càng loãng, biết không thể chậm trễ được nữa. Trong ba lô của anh có xẻng nhỏ, vừa hay đúng lúc cần dùng.

Nhậm Thiên Chân thấy anh không tin mình, cắn môi không nói gì.

Phó Đông Bình nói: “Em có di ngôn gì không, anh có thể mang ra ngoài giúp em.”

“Đã là lúc nào rồi mà anh còn nói mấy thứ này.”

“Anh không đùa, anh nói thật đấy. Không khí trong hang càng ngày càng loãng, nếu em muốn đi vào thì rất có thể thiếu oxy mà chết, mau nói trần trối đi, thời gian không còn nhiều đâu.” Về mặt Phó Đông Bình rất nghiêm túc.

Nhậm Thiên Chân im lặng một lúc, nghẹn ngào nói: “Nếu thật sự tôi chết, phiền anh đến khoa lịch sử trường đại học Đảo Cò tìm Ôn Gia Minh, nói với anh ta, tôi hận anh ta cả đời.”

Đúng là đứa trẻ bướng bỉnh, Phó Đông Bình cười khan một tiếng, “Em cũng chết rồi mà còn muốn người ta thêm ngọt ngào sao? Ôn Gia Minh là ai, bạn trai em à?”

“Anh quan tâm làm gì, dù sao nếu tôi chết, anh cứ nói với anh ta như thế.” Nhậm Thiên Chân cầm đèn pin soi vào chỗ sâu trong hang mà đi.

“Em cẩn thận chút, có thể trong hang có rắn mù đấy.” Phó Đông Bình nói với theo. Nhưng Nhậm Thiên Chân vẫn không quay đầu.

Trong hang đen như hũ nút, yên tĩnh đến đáng sợ, núi đá cao vút, Nhậm Thiên Chân không thể không cẩn thận từng li từng tí một, nghe thấy dưới chân

có tiếng động kỳ quái, bèn cẩn thận nghe kỹ, phát hiện ra đó là tiếng chuột liên tục vui vẻ, năng giọng hét to, “Phó Đông Bìnhhhh... Phó Đông Bìnhhhh... Anh mau đến đây, con đường này có lối thông đấy.”

Nhưng màn đêm đã nuốt trọn âm thanh của cô, cô sốt ruột chạy về lối, thấp thoáng trong thấy một điểm sáng lấp ló không ngừng lại gần, vội kích động chạy về phía anh.

“Trên đất có chuột nhất, tôi vừa nghe thấy tiếng, chúng ta đi đúng rồi.” Nhậm Thiên Chân gần như muốn nhảy cẫng lên.

“Không phải chuột nhất, mà là chuột núi.” Phó Đông Bình bình tĩnh nói, “Núi sạt lở đã chấn động đến động vật trong hang, đương nhiên bọn chúng phải chạy ra tìm đường thoát thân, chúng ta cứ theo chúng là được.”

Lại lần nữa hai người cùng đồng hành, càng đi vào trong càng ngửi thấy mùi khó chịu, bỗng ngọn đuốc tắt phụp, Nhậm Thiên Chân nắm chặt tay Phó Đông Bình, Phó Đông Bình khẽ nói: “Chắc hẳn trận sạt lở đã vùng vẫy lưu huỳnh, qua được đoạn này là ổn.”

Nhậm Thiên Chân nghe theo lời anh dùng khăn quàng bịt mũi miệng, ù té chạy về phía trước, gần như nghẹt thở đến mức ngất xỉu, nghe thấy tiếng nước chảy rào rào, cuối cùng không nhịn được mà hít sâu một hơi, mùi lưu huỳnh gắt mũi khiến cô xém không mở mắt ra được, miễn cưỡng nắm tay Phó Đông Bình.

Lại một lần chạy như điên nữa, hai người mệt đến mức không chạy nổi, nhún cả người dựa vào trên vách hang. Cũng may đã qua nơi nguy hiểm nhất, bọn họ có thể mơ hồ nhìn thấy ánh sáng nước.

“Anh đi không nổi nữa rồi, Thiên Chân, chúng ta nghỉ ngơi một lát đã.” Phó Đông Bình mở miệng thở hổn hển. Nhậm Thiên Chân cũng mệt là người, thở gấp gấp, không chỉ có mệt mà còn nóng nữa, nóng không chịu nổi.

Ngồi trên đất, tháo khăn quàng ra, áo khoác cũng cởi nốt, hơi nóng bốc lên cuộn cuộn.

“Trong hang này có suối nước nóng thiên nhiên.” Phó Đông Bình cũng sắp bị hơi nóng làm cho chết ngạt, bèn cởi áo đang bịt mũi miệng ra, miễn cưỡng nói: “Mật độ lưu huỳnh quá cao, không phải suối nước nóng cacbonat thông thường, nếu em có bệnh da liễu thì có thể xuống đó ngâm một lát.”

“Anh mới bị bệnh da liễu thì có.” Nhậm Thiên Chân lặng lẽ cởi móc khóa áo lót, thở phào một hơi dài.

Phó Đông Bình cười mỉa, “Em nói thử xem liệu có phải anh bị thần kinh không, vốn không quen không biết mà chạy theo em đến trong hang núi, suýt nữa là quãng thời gian quý báu nhất nhất, mấy chục năm còn lại của đời anh đi tong ở đây rồi.”

Nhậm Thiên Chân im lặng một lúc lâu.

“Thiên Chân...” Phó Đông Bình tưởng cô bị nóng ngất xỉu, bèn đẩy cô một cái, ai ngờ lại thấy cả cơ thể cô mềm nhũn, giống như muốn ngã xuống.

“Hình như tôi bị con gì cắn rồi.” Nhậm Thiên Chân chịu đựng cơn đau ray rứt trên chân, chỉ vào người mình.

Phó Đông Bình vén quần áo cô lên, cảm đèn pin chiếu vào, thấy cô kéo vạt áo che ngực lại thì nổi nóng: “Rốt cuộc em có để anh nhìn không hả, mạng sắp toi rồi còn cứng đầu.” Vừa nói vừa kéo áo trong của cô lên, quả nhiên thấy trên gò núi nhỏ trắng như tuyết có một chấm đen.

“Em bị ong độc đốt rồi.” Phó Đông Bình nhích tới gần nhìn kỹ, phát hiện trên vết thương có ngòi chích nho nhỏ, bèn kẹp đèn pin vào cổ, lấy một chiếc hộp nhỏ trong ba lô ra, dùng nhíp lấy ngòi chích ra.

Ngòi chích vừa dài vừa nhỏ, khó trách cô ấy lại thấy đau, Phó Đông Bình tắm rượu cồn vào bông khử độc giúp Nhậm Thiên Chân. Nhậm Thiên Chân vừa xấu hổ lại vừa đau, không ngờ rằng nơi riêng tư của mình lại cứ vậy bị phô ra trước mắt một người đàn ông xa lạ.

“Ai bảo em tùy tiện cởi đồ làm gì, kết quả bị ong độc đốt, em cứ yên tâm, anh cũng không phải cậu trai mười bảy mười tám tuổi chưa từng thấy gái bao giờ, anh gặp nhiều phụ nữ lắm rồi, em ngực phẳng thế này, anh nhìn cũng không có hứng.” Dù đang trách cô nhưng Phó Đông Bình vẫn không quên chế nhạo cô. Trắng như tuyết, bộ ngực nhỏ mềm mại, mặc dù đáng yêu nhưng có nắm cũng không đủ sướng.

Mồ hôi trên trán Nhậm Thiên Chân không ngừng lăn xuống, cuối cùng hơi nóng với nọc độc ong cũng làm cô bị choáng. Phó Đông Bình sợ nọc độc ở trong người cô sẽ ảnh hưởng đến trung tâm thần kinh, dẫn đến suy gan thận cấp tính, không còn cách nào khác, anh chỉ có thể thay cô hút nọc độc, rồi nhổ ra hai cái, cho đến khi máu về lại màu đỏ mới yên tâm được, bèn dùng nước suối súc miệng.

Nhìn quanh bốn phía, đây là suối nước nóng thiên nhiên, hơi nóng trong ao không ngừng bốc lên, Phó Đông Bình đứng dậy đi đến đối diện, cảm thấy vách tường không giống những nơi khác, có dấu vết của gậy chống, nhất thời nghi ngờ nổi lên.

Nhìn trong hang lần nữa, vậy mà lại có một cục đá to, từ độ ẩm ướt và phong hóa mà xem thì đều giống với vách đá xung quanh, nhưng từ đầu chí cuối Phó Đông Bình luôn cảm thấy đá ở đây quá cao.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13: Tim Em Cũng Đau Lắm

Nhậm Thiên Chân mở màng mở nửa mắt ra, đập vào mắt là bóng lưng dài rộng của Phó Đông Bình, anh ở trần, bắp thịt trên lưng cuộn cuộn, nhìn là biết đây là kết quả của việc tập thể dục lâu dài, cảm giác không biết đang nhìn gì, nhưng cô không còn hơi sức đâu mà nói, mệt mỏi kéo đến để cô khép mắt lại lần nữa.

Dùng đèn pin soi xuống hồ nước nóng, Phó Đông Bình phát hiện hình như bên trong có thứ gì đó tròn đen thui, tiếc là do hơi nóng ảnh hưởng đến tầm nhìn, nên không thấy rõ cụ thể là gì.

Chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu, anh đến bên cạnh Nhậm Thiên Chân nhặt gậy leo núi lên, thò vào nước suối dùng sức khơi lên, ngược lại lúc này đã thấy rõ hơn một chút, đồng thời cũng khiến anh giật mình.

Đó là một cái đầu người máu thịt lẫn lộn, vô cùng đáng sợ, Phó Đông Bình lập tức đoán ra, đây chính là đầu của Phong Tam, không biết kẻ giết gã ta có thâm thù đại hận thể nào, mà sau khi giết gã còn chém đứt đầu ném vào trong hồ suối nước nóng toàn lưu huỳnh thể này.

Cũng có lẽ, đây là cách thức trừng phạt người phạm tội mà thôn Song Dong bọn họ mấy đời truyền lại? Nói thế, bất cứ lúc nào cũng có thể có người vào hang động này. Suy tính một chút, Phó Đông Bình quyết định không nói việc anh vừa phát hiện cho Nhậm Thiên Chân biết, tránh khiến cô sợ hãi.

Thăm dò xong xuôi, Phó Đông Bình bấm nhân trung của Nhậm Thiên Chân, đánh thức cô dậy, rồi lại đưa chai nước cho cô uống, bảo cô mặc quần áo vào cho từ từ, bọn họ phải nhanh chóng ra khỏi động này.

“Tôi không cử động được, mệt quá.” Ngay đến sức mở mắt ra Nhậm Thiên Chân cũng không có.

“Vậy thì cứ ngủ một giấc đi, chúng ta không đem theo thảm, cũng may ở đây không lạnh.” Phó Đông Bình đưa tay lên nhìn đồng hồ, mới hơn mười hai giờ trưa, cách trời tối còn lâu, ngủ một giấc nạp năng lượng rồi đi cũng không muộn.

Lấy thức ăn trong ba lô ra, hai người chia nhau ăn.

Nhậm Thiên Chân thấy anh cứ lắc lư trước mặt mình, không nhận được lại nói: “Này, anh không thể mặc quần áo vào sao?”

Hóa ra cô nhóc này còn là con nít sao, Phó Đông Bình thầm cười một tiếng, giương mắt nhìn cô, “Anh nóng, được chưa? Ở đây chỉ ít cũng phải ba mươi bốn mươi độ, anh bị hun nóng đến sắp bất tỉnh rồi, em đừng nhìn là được.”

Nhậm Thiên Chân biết không nói lại được nên cũng chẳng nói gì thêm.

“Cái người Ôn Gia Minh khoa lịch sử đó, là bạn học của em à? Em cứ vậy mà hận cậu ta, chết cũng không buông tha?” Phó Đông Bình nhớ đến di ngôn trước đó của cô, hơi buồn cười hỏi.

“Đừng nói chuyện với tôi nữa, tôi buồn ngủ.” Nhậm Thiên Chân không muốn trả lời câu hỏi này, ngoảnh đầu đi nói chuyện khác.

“Ngủ với ai?” Phó Đông Bình hỏi ngược lại.

“Anh...” Nhậm Thiên Chân vốn định nói anh đúng là vợ vẫn, tôi không nói lại được anh, nhưng lời vừa ra khỏi miệng thì nhất thời ý thức được không đúng, mặt đỏ bừng lên, lắp bắp nói qua loa: “Không nói với anh nữa, anh đừng có tìm tôi nói chuyện.”

“Em dọa anh giật mình đấy.” Phó Đông Bình cười to, “Anh còn tưởng em nói muốn ngủ với anh chứ, làm anh sợ đổ mồ hôi lạnh cả người, anh còn chưa ngủ với cô gái nào cup A đâu, bạn gái trước kia của anh toàn là C trở lên cả.”

“Tôi không phải cup A.” Nhậm Thiên Chân tức tối nhỏ giọng thì thầm.

“Ừ thì không phải A đi, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là A+, dù sao cũng không phải B.” Phó Đông Bình cố ý nhìn độ cong lên xuống trước ngực Nhậm Thiên Chân, nhớ lại xúc giác mềm mại vừa vuốt ve ban nãy, “Sau này gọi em là A+ được chưa?”

Nhậm Thiên Chân tức đến mức muốn cào nát anh ta, nhưng lại không có sức, tay vừa giờ ra nửa đường đã uể oải hạ xuống. Phó Đông Bình ngồi dựa vào chỗ bên cạnh cô, uống nước sôi nguội ăn sandwich.

Trong hang yên ắng, ngay cả tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ chứ nói gì là tiếng nhai nhồm nhoàm, Nhậm Thiên Chân ngủ cả buổi, cuối cùng không nhận được mở mắt ra, anh vẫn còn đang ăn.

Như đoán được cô định nói gì, Phó Đông Bình mở miệng rào trước, “Em có ăn hay không không liên quan gì đến anh, nhưng em không thể cấm anh ăn được, anh nhịn đói đến tận trưa, bây giờ bị vậy ở cái nơi khí gió này, muốn ra ngoài thì phải bổ sung đầy năng lượng.”

Nhậm Thiên Chân thở dài, nghiêng đầu sang một bên.

Bất tri bất giác, cô nhớ đến Ôn Gia Minh, nhớ đến sự tao nhã thông dong lẫn tác phong dạy học của anh ta, hoàn toàn khác biệt với người đang ngồi

đây, Phó Đông Bình vừa mở miệng là đã khiến người ta chán ghét.

Rất lâu rất lâu, bóng dáng của Ôn Gia Minh như ẩn như hiện trong đầu cô, quanh người như có một đám mây mù bao phủ, không để cô lại gần anh ta.

”Anh không biết đấy thôi, chứ em buồn lắm, tim em cũng đau lắm...” Cô lẩm bẩm nói mê.

Anh biết, cô gái nhỏ à, nhưng người đó lại không biết... Phó Đông Bình nghe thấy lời cô, cầm khăn giấy thấm mồ hôi trên trán giúp cô, nhẹ nhàng chuyển đầu cô qua tựa vào vai mình.

Không biết ngủ đã bao lâu, Nhậm Thiên Chân tỉnh lại từ giấc mơ, phát hiện Phó Đông Bình ở bên cạnh cũng đã ngủ, không định đánh thức anh, nhưng lại lo trời quá tối sẽ làm chậm hành trình, đành đẩy anh một cái.

Phó Đông Bình tỉnh dậy, nhìn đồng hồ, thấy đã đủ thời gian thì liền đứng lên tiếp tục lên đường.

”Em đi được không? Nếu không cử động được thì anh cõng em”

”Không cần, tôi có thể đi được.”

Dù cho hai chân mềm nhũn không có sức, Nhậm Thiên Chân cũng không muốn bản thân trở thành gánh nặng của Phó Đông Bình, khẳng khái tự mình đi. Phó Đông Bình thấy cô còn có thể chống đỡ được nên cũng không để ý nhiều.

Có lẽ do thấy khó xử, nên suốt dọc được Nhậm Thiên Chân luôn im lặng. Càng đến gần ánh sáng, hơi nóng càng yếu, mồ hôi trên người cũng khô đi, gió thổi dần dần mát mẻ.

”Không biết em biết không, chứ hình như từng có người ở trong suối nước nóng đấy.” Chợt Phó Đông Bình nói. Nhậm Thiên Chân kinh ngạc vô cùng “Cái gì? Sao tôi không nhìn thấy?”

Phó Đông Bình nói về thần bí: “Em chỉ biết ngủ, dĩ nhiên không phát hiện rồi. Theo anh quan sát được, con đường thông với suối nước nóng kia có rất nhiều dấu vết do người khắc đục lên, vách đá bên suối nước nóng còn có mấy chỗ lõm do gây chống tạo nên.”

”Hay nói cách khác, suy luận của bố tôi là đúng, nơi này chính là nơi giấu kho báu của Vĩnh Lịch hoàng đế.” Lúc này Nhậm Thiên Chân không hề có chút hứng thú nào với bảo tàng, cô chỉ muốn nhanh chóng tìm được cửa ra.

”Chưa chắc, hang núi đó rất có thể chẳng qua chỉ là nơi Vĩnh Lịch hoàng đế dùng để ẩn thân, bọn họ rất xảo quyệt, nhà đất ở thôn Quỷ Vương chỉ là nghi trượng bày ra, còn chỗ ẩn nấp thực sự là ở trong hang núi, còn về phần bảo tàng, anh không có manh mối.” Phó Đông Bình dùng điện thoại chụp rất nhiều tấm hình, định bụng quay về nhìn kỹ hơn.

Khi càng lúc càng đến gần ánh sáng, không gian nương mình trong hang cũng càng ngày càng hẹp, đến cuối cùng chỉ có thể bò để tiến về phía trước, Phó Đông Bình bò trước dò đường, để Nhậm Thiên Chân đi theo sau mình.

”Đông Bình, tôi... tôi bị kẹt rồi, không nhúc nhích được.” Nhậm Thiên Chân tính tháo ba lô trên lưng ra, nhưng không gian chật hẹp khiến cô không thể với tay ra sau được.

Phó Đông Bình quỳ xuống đất, nghiêng đầu lại nhìn, Nhậm Thiên Chân bị mắc kẹt ở một cửa hang nhỏ hẹp, lúc này khi đi qua đó, anh phải tháo ba lô ra trước mới miễn cưỡng bò qua được, còn cô nhóc này chắc là ý mình gây nên không tháo ba lô ra.

”Em đừng bò lên nữa, thử xem có nhúc nhích được người không, nếu được thì lui ra sau đã, ném ba lô đi đã rồi em mới có thể bò qua dễ dàng được.” Phó Đông Bình đặt đuốc sang một bên, dùng đèn pin soi sáng cho Nhậm Thiên Chân.

Nhậm Thiên Chân nghe theo lời anh nói lui ra sau, hơi nhích một chút, ụ đất dè trên người cô liền có dấu hiệu sạt lở thêm, cô sợ đến mức không dám cử động.

”Đừng sợ, từ từ lui ra sau, như thế tốt hơn là em bị kẹt chỗ này.” Phó Đông Bình khích lệ cô.

Nhậm Thiên Chân khó khăn bò từng tí từng tí về phía sau, cuối cùng cũng lùi ra được một chút, cảm thấy hai tay có thể cử động liền vội vàng tháo ba lô ra, cẩn thận đưa qua lối đi, Phó Đông Bình nhận lấy ba lô ném sang một bên.

”Được rồi, lúc này em có thể bò qua rồi.” Phó Đông Bình nhìn cửa hang.

Lúc này Nhậm Thiên Chân đã không còn tí hơi sức nào, cánh tay và đầu gối đã bị trầy xước, nhếch nhác khó chịu di chuyển về phía trước, Phó Đông Bình thấy cô lộ đầu ra, khuyến khích cô tiếp tục đi.

Núi đá sạt lở, đá nơi kẽ hở không ngừng rơi xuống, Nhậm Thiên Chân bất chấp mặt bám đầy bụi, uể oải: “Hình như tôi lại bị kẹt rồi.”

Phó Đông Bình quỳ xuống, nghiêng người về phía trước nhìn, đưa ra tay thăm dò hai bên người cô, “Rõ ràng ngực có mỗi một tí mà sao cứ bị mắc kẹt mãi thế nhỉ?”

Vì để bảo vệ tấm thân mềm mại của cô không bị đá núi cọ sát, anh cố chen tay vào trong, dùng sức kéo mạnh cô từ cửa hang ra ngoài, nói cho cùng lực

cánh tay của phái nam cũng lớn hơn nữ, cô được đã được cứu nhưng đồng thời máu mu bàn tay anh bị xước, máu chảy đầm đìa.

Nhậm Thiên Chân ráng bò về phía trước mấy bước, tìm được ba lô của mình, lấy vải xô và thuốc bột Vân Nam ra, giúp Phó Đông Bình sơ cứu băng bó vết thương trên tay lại. Làm xong xuôi, cô mệt mỏi ngã vào ngực anh.

Nếu là lúc bình thường, ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, nhất định Phó Đông Bình sẽ chế giễu đôi ba câu, nhưng lúc này anh mệt đến mức không có sức nói chuyện, lấy đèn pin ra soi, áo cô bị vén lên tận ngực, để lộ ra khoảng da thịt trắng nõn mịn màng bên hông, đưa tay ra giúp cô kéo áo xuống, lại nhìn xuống chút nữa, trên đầu gối có hai vết máu tròn tròn, định giúp cô băng bó lại, nhưng làm cách nào cũng không thể xắn quần cô lên được.

Dùng hết sức lực, bọn họ mới bỏ ra khỏi cửa hang, trời âm u ánh sáng lơ mơ, xung quanh là những nhánh cây cành cây đâm ngang đâm dọc, ra đến ngoài hang, Phó Đông Bình lấy điện thoại ra xem mới phát hiện, Bạch Tố và Hạ Đình Vũ gọi cho anh mười mấy cuộc điện thoại.

“Điện thoại sắp hết pin rồi, Thiên Chân, cho anh mượn điện thoại của em” Phó Đông Bình tắt điện thoại của mình đi. Nhậm Thiên Chân đưa điện thoại cho anh, hai người đi xuyên vào trong rừng.

Sáng sớm nay Hạ Đình Vũ lái xe đưa Hề Dao Dao và Đồng Hi về lại trường, e lúc này vẫn còn đang trên đường, chỉ có thể liên lạc với Bạch Tố trước. Điện thoại vừa được kết nối, nhưng Phó Đông Bình chưa kịp mở miệng thì cảm nhận được cơn đau nhức sau gáy, lập tức trước mắt tối sầm lại, cả người mềm nhũn ngã xuống.

Nhậm Thiên Chân thấy có một con điều hầu trắng chao liệng trên trời, đang cảm thấy kỳ lạ, thì bỗng lúc không kịp đề phòng, Phó Đông Bình đã bị đánh lên, kêu lên một tiếng kinh hãi rồi ngã xuống. Đưa mắt nhìn sang, một bóng đen lách mình chui vào trong rừng, Nhậm Thiên Chân phải lo cho Phó Đông Bình, không thể đuổi theo bắt được, chỉ có thể trở mắt nhìn người kia chạy mất.

“Đông Bình... Đông Bình...” Nhậm Thiên Chân kêu hai tiếng nhưng Phó Đông Bình không đáp lại, biết anh đã bị đánh ngất xỉu, cô vội vàng lấy vải xô và thuốc men từ trong ba lô ra, đặt đầu anh lên đầu gối mình, vén tóc anh qua một bên, dùng thuốc bột Vân Nam giúp anh cầm máu.

Bỏ một lớp thuốc cầm máu, dùng vải xô và băng gạc quấn sơ quanh đầu Phó Đông Bình, Nhậm Thiên Chân cắn môi, nhặt điện thoại ở dưới đất lên, áp vào bên tai, giọng nói lo lắng của Bạch Tố truyền đến.

“Chị là chị Bạch Tố phải không? Tôi là Nhậm Thiên Chân, Đông Bình bị thương, bọn tôi đang ở trong núi.” Nhậm Thiên Chân ngẩng đầu nhìn bốn phía nhưng cũng không thể nào chắc chắn được vị trí của mình, tầng mây quá dày, không thấy được mặt trời.

Bất chợt trong đầu lóe lên một tia ý nghĩ, cô nhanh trí nói: “Chúng tôi ở gần thôn Quý Vương, chị Bạch Tố, phiền chị mau chóng báo cảnh sát đến cứu viện.”

Nói mấy lời đó với Bạch Tố xong, Nhậm Thiên Chân đỡ Phó Đông Bình đứng lên, vắt tay anh qua vai mình, khó khăn đỡ anh đi từng bước một về phía trước.

“Thiên Chân, anh nặng lắm... Em cũng không nổi.” Phó Đông Bình dần dần khôi phục được ý thức, chỉ cảm thấy sau gáy đau nhức ghê gớm.

“Chúng ta phải rời khỏi nơi này, trời sắp mưa rồi, phải nhanh đi thôi.”

Lúc này Nhậm Thiên Chân vô cùng hối hận, nếu không phải do cô cố chấp, nếu không phải đến dốc Đoạn Trường, anh sẽ không bị đánh lên.

Vừa nhắc đến mưa là mưa rơi xuống, từ đầu đến cuối Phó Đông Bình vẫn mê man nặng trĩu, không còn sức đi tiếp nữa, Nhậm Thiên Chân chỉ đành tìm một nơi tương đối rộng để anh ngồi xuống, lấy dù trong ba lô ra, che mưa thay anh.

Mặc dù đầu đau đến nỗi sắp nứt toác ra, tầm mắt cũng mờ hồ, nhưng Phó Đông Bình lại thấy hình như Nhậm Thiên Chân đang khóc, vẫn không nhịn được trên: “Người bị thương là anh, tại sao em khóc?”

Nhậm Thiên Chân lau đi vệt nước không biết là nước mưa hay nước mắt, bướng bỉnh nói: “Còn lâu tôi mới khóc.”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 14: Bóng Lưng Thần Bí Trên Núi

Nửa tiếng sau, khi cảnh sát và Bạch Tố tìm được hai người bọn họ thì Phó Đông Bình đã lâm vào hôn mê.

Trạm dịch Lưu Vân, Bạch Tố rửa ráy khử trùng vết thương cho Phó Đông Bình, rồi băng bó lại lần nữa, sau đó mới nói với Nhậm Thiên Chân: “Bây giờ tôi không thể kết luận liệu có khối máu tụ trong đầu anh ta hay không, phải nhanh đưa đến bệnh viện chụp X quang mới biết được, có điều bên ngoài mưa gió to quá, xe cứu thương của bệnh viện trong huyện không đến được, chỉ có thể chờ đến sáng mai.”

”Tôi biết lái xe, bây giờ tôi sẽ đưa anh ấy đi.” Nhậm Thiên Chân lo lắng nói.

”Bên ngoài mưa quá to, lái xe xuống núi rất nguy hiểm, hai người còn muốn cái mạng này nữa không?” Bạch Tổ tức giận.

”Tôi có thể lái được, chị Bạch Tổ, chị cũng nói vết thương của anh ấy không thể kéo dài lâu hơn được nữa đó thôi, nếu để qua một đêm, nhiễm trùng lây lan, chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Nhậm Thiên Chân gần như là cướp chìa khóa trong tay Bạch Tổ.

Bạch Tổ không biết phải làm sao, chỉ đành tiem cho Phó Đông Bình một mũi phòng uốn ván, rồi tìm người đưa anh lên xe, Nhậm Thiên Chân ngồi vào ghế lái, hít sâu một hơi, khởi động xe chạy ra ngoài.

A Lan che dù đứng ở cửa, hỏi Bạch Tổ, “Bọn họ không sao chứ?” Bạch Tổ thở dài, “Ai mà biết? Toàn là kiểu người không sợ chết, chị có thể cho bọn họ mượn xe, chứ cái mạng này chị không dám liều.”

”Đừng thế, thời tiết xấu như vậy, lại còn muốn lái xe xuống núi, đúng là dọa chết người ta.” A Lan cảm thấy, cho dù Phó Đông Bình đó rất khôi ngô, nhưng không đáng phải vì anh ta mà giao ra một mạng.

Đường núi trơn trượt, cũng may đường khá rộng, Nhậm Thiên Chân nắm vững tay lái, lấy hết tập trung lái đi được mười mấy phút, đầu tiên là trán mồ hôi nhễ nhại, ngay sau đó là con lạnh run kéo đi, dù trời chưa tối nhưng mưa gió làm ảnh hưởng đến tầm mắt, cô không thể không tập trung cao độ.

Mỗi một khúc cua cô đều hít sâu, sợ mình sợ ý một chút thôi sẽ gây ra cảnh xe hỏng người chết, mình chết một mình cũng được, coi như tự làm tự chịu, nhưng Phó Đông Bình là bị cô làm liên lụy, anh không thể chết được.

”Thiên Chân, lái chậm lại chút... Nhanh quá sẽ không an toàn.” Phó Đông Bình ngồi phía sau lúc ngủ lúc tỉnh, dù không mở mắt ra nổi nhưng ý thức vẫn còn đây, biết mình đang trên đường đến bệnh viện.

”Anh đừng nói gì cả, nói nhiều dễ thiếu oxy, cũng sắp xuống núi rồi, anh ráng nhìn một chút, tôi nhất định sẽ đưa anh đến bệnh viện an toàn.” Nhậm Thiên Chân hít sâu một hơi, tranh đấu với trời cao đồng thời cũng với chính cả bản thân mình, dù phải giành giật từng phút từng giây cũng phải cứu anh cho bằng được.

”Thật ra... Anh rất hâm mộ cậu ta...” Phó Đông Bình mơ màng nói, “Nếu cô bé nhà ai trước khi chết không có trần trối gì, mà chỉ nói với anh, sẽ hận anh cả đời, thì anh nhất định sẽ kết hôn với cô ấy...”

Nhậm Thiên Chân chỉ lo nhìn đường, nghe thấy anh lẩm bẩm gì đó nhưng chỉ cho là anh bị thương nói nhảm, cũng không nghe rõ anh nói gì.

Cuối cùng xe cũng đã xuống núi, đến khi có bóng người xuất hiện bên ven đường thì Nhậm Thiên Chân vội vã dừng xe lại, tìm người hỏi địa chỉ bệnh viện gần đây nhất, rồi lại lái xe bằng hơn nửa huyện thành mới thuận lợi đến một bệnh viện cấp huyện.

Bước xuống xe, Nhậm Thiên Chân chạy thẳng về nơi cấp cứu, thấy một bóng người mặc áo blouse trắng thì vội lao đến túm lấy trang phục của anh ta, “Trên xe có người bị thương, có người bị thương...”

Không nói nổi hai câu, cũng vì cô hao tổn thể lực quá nhiều nên mệt là đi trông thấy. Bác sĩ kia thấy cô ngất xỉu thì vội vàng kéo lấy tay cô, vừa đỡ cô dậy vừa gọi người ra ngoài xe đưa bệnh nhân vào.

Hai tay Nhậm Thiên Chân nắm chặt áo của bác sĩ, bác sĩ có làm gì cũng không gỡ tay cô ra được, đành phải cởi áo blouse ra, lại tìm người đến đưa cô đi.

Một đêm trôi qua, khi Nhậm Thiên Chân tỉnh lại lần nữa thì phát hiện ra mình đang nằm trên giường bệnh, cô cố ngồi dậy, trông thấy Phó Đông Bình nằm trên giường bệnh bên cạnh cô, trên đầu quấn một vòng vải xô, người vẫn chưa tỉnh.

Bác sĩ đến kiểm tra phòng, thuật lại tình hình của Phó Đông Bình cho Nhậm Thiên Chân, rồi thông báo cô đi đóng tiền thuốc thang.

”Phải đóng bao nhiêu?” Nhậm Thiên Chân hơi khó xử, trong thẻ cô không có nhiều tiền, sinh viên lại không có bảo hiểm xã hội. Bác sĩ nói với cô, “Đầu bệnh nhân khâu bảy mũi, phải nằm viện một tuần, tiền thế chấp ba nghìn, còn tiền khám và tiền thuốc thì tính riêng.”

Nhậm Thiên Chân khẽ mím môi, ra ngoài phòng bệnh gọi điện.

”Em muốn mượn năm nghìn? Thiên Chân, đột nhiên em muốn nhiều tiền như vậy để làm gì?” Đầu bên kia điện thoại, Ôn Gia Minh không hiểu hỏi. Nhậm Thiên Chân sốt ruột: “Em cần dùng gấp, đang cứu người, quay về trả anh sau, giờ không kịp giải thích với anh, nhanh mau gửi tiền vào thẻ em đi.”

”Được rồi, tôi sẽ chuyển tiền cho em” Ôn Gia Minh cũng không hỏi nhiều.

Mấy phút sau, điện thoại của Nhậm Thiên Chân nhận được tin nhắn do ngân hàng gửi đến, lập tức đến quầy thu phí đóng tiền, làm thủ tục nhập viện cho Phó Đông Bình. Đợi đến lúc cô quay lại phòng bệnh thì Phó Đông Bình đã tỉnh.

”Cảm ơn em” Phó Đông Bình gượng cười. Nhậm Thiên Chân áy náy nói: “Cảm ơn gì chứ, nếu không phải vì tôi thì anh đã không nằm trên giường bệnh rồi.”

”Không cần phải áy náy, anh đến docks Đoạn Trường với hang Triều Nguyên cũng không hẳn là vì em, bản thân anh là người thích mạo hiểm” Phó Đông

Bình an ủi cô, thấy tóc cô rối bời, trên bộ quần áo nhăm nhúm còn dính vết máu, bèn đưa tay ra cầm lấy tay cô.

“Hình như anh đã khá hơn rồi.” Nhậm Thiên Chân nhìn sắc mặt của anh, thấy dù có hơi tái nhợt nhưng tinh thần của anh cũng không đến nỗi nào, cô thoáng thả lỏng ra.

“Vừa nãy bác sĩ bảo em đi đóng viện phí, em lấy tiền đâu ra?”

“Tôi mượn người khác.”

Phó Đông Bình chỉ vào quần áo mình vất ở một bên, “Vị tiền trong túi anh, bên trong có mấy tấm thẻ, em cứ lấy một cái, để anh viết mật khẩu cho em, em lấy tiền trả lại cho người ta đi.”

“Không cần đâu, đến lúc đó tôi sẽ trả lại cho anh ta.”

“Là cái cậu Ôn Gia Minh đó đấy à?” Phó Đông Bình cười, “Xem ra dù em hận cậu ta cả đời, nhưng cậu ta vẫn là người đầu tiên em nghĩ đến khi cần giúp đỡ.”

“Anh đừng nói nữa, nói nhiều lại thiếu oxy.” Nhậm Thiên Chân giúp anh kéo chăn lên.

“Không để anh nói gì cũng được, em qua đây ngồi.” Phó Đông Bình gọi cô. Nhậm Thiên Chân đoán là anh có lời muốn nói với mình, bèn dúi ghế đến ngồi cạnh anh.

Phó Đông Bình nhìn cô, trịnh trọng nói: “Đồng ý với anh, đừng tiếp tục điều tra nữa, bí mật động trời đến đâu cũng không quý bằng sinh mệnh. Bố em đã mất rồi, cho dù nguyên nhân cái chết có là gì thì cũng không thể thay đổi được sự thật là ông ấy không còn trên cõi đời này nữa, còn em phải sống tiếp.”

“Anh sợ?”

“Không phải anh sợ, anh chỉ không muốn hi sinh vô ích, hữu dũng vô mưu không phải là anh hùng chân chính.”

“Nhưng tôi thấy chúng ta đã không thể thoát ra khỏi chuyện này được nữa rồi, người ra tay với anh lúc ở trên núi đó, chắc chắn là người đã giết Phong Tam. Chúng ta đã sắp tiếp cận phần chính của bí mật rồi, hẳn ta sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu.” Nhậm Thiên Chân rập nối các chuyện trước sau lại, cảm thấy tình hình không được khả quan.

“Chỉ cần em về lại trường là mọi thứ sẽ an toàn.” Phó Đông Bình nhắm mắt lại.

Đúng lúc này, Hạ Đình Vũ từ bên ngoài đi vào, trong tay xách theo ba lô của Phó Đông Bình, thấy Nhậm Thiên Chân ngồi phía đối diện nhưng cũng không quan tâm đến cô.

“Đông Bình, em đã trả phòng ở nhà nghỉ trên núi rồi, xe anh đậu ở ngoài, em cũng nói chuyện điện thoại với nhà anh rồi, cô chú nghe nói anh bị thương thì cũng rất lo lắng, bảo em mau đưa anh về đảo Cò nằm viện chữa trị.”

Lúc Hạ Đình Vũ nói chuyện với Phó Đông Bình, anh ta không thèm nhìn đến Nhậm Thiên Chân, dường như đã quy việc Phó Đông Bình bị thương lần này lên đầu cô. Nhậm Thiên Chân âm thầm cúi đầu.

Phó Đông Bình biết tâm tình của anh ta nên cũng không giải thích gì, “Đợi hai ngày nữa đã, tạm thời anh không về được, cậu về trước đi, nói với bố mẹ anh là anh không sao, nghỉ ngơi vài hôm là khỏe.”

Thấy anh không muốn đi, Hạ Đình Vũ không khỏi có chút kích động, “Anh bị đánh thành ra thế này mà còn không nghiêm trọng ư? Vì con bé quái gở này mà đến nhà anh cũng không chịu về?”

“Không phải thế, không liên quan đến cô ấy, anh đau đầu lắm, cậu đừng làm ồn nữa.” Phó Đông Bình đỡ trán làm ra vẻ nhức đầu.

Hạ Đình Vũ đành hạ giọng, nói chậm lại, “Sao lại không liên quan đến cô ta chứ? Con nhỏ này đúng là đồ sao chổi, em nghe Bạch Tổ nói, là cô ta đòi đến docks Đoạn Trường, anh vì đi cùng cô ấy nên mới gặp phải tấn công.”

“Là tự anh muốn đi, dăm ba câu cũng không nói rõ được, đợi sau này anh sẽ nói với cậu, Tiểu Vũ, cậu về báo bình an trước đi, đợi anh xử lý xong chuyện thì sẽ về.” Phó Đông Bình cố ý nán lại.

Mất thấy có khuyên cũng vô dụng, Hạ Đình Vũ nhận ra mình ở đây chỉ là đồ thừa thãi, trước khi rời khỏi phòng bệnh thì dặn Nhậm Thiên Chân, “Cô nhóc, họa là do cô gây ra, anh ấy thay cô gánh chịu, nếu cô còn chút lương tâm thì lo chăm sóc anh ấy cho tốt.”

Đợi Hạ Đình Vũ đi rồi, Phó Đông Bình mới nhìn sang Nhậm Thiên Chân, “Em đừng để ý đến lời cậu ta nói, cậu ta không có ác ý đâu.”

“Tôi biết, tôi cũng không phiền, người không thích tôi nhiều lắm.” Nhậm Thiên Chân tự giễu.

Phó Đông Bình không đáp, ánh mắt chuyển xuống đùi Nhậm Thiên Chân, thấy cô vén quần lên, để lộ vùng đầu gối bị xước da cùng bắp chân trắng nõn, không nhìn được trên: “Nhìn đầu gối của em, không chừng người khác cho là hai ta đã làm gì đó trong hang đá vôi đấy.”

Nhậm Thiên Chân trừng mắt với anh, “Người khác còn lâu mới vô vị quan tâm đến đầu gối của tôi như thế.”

“Ai nói, có anh quan tâm đây, còn đau không?” Nhậm Thiên Chân lại nghĩ, da mỏng thịt mềm mà bị những vết thương này, không đau chết cô ấy mới là lạ.

“Đau, không thể vén quần xuống được.” Nhậm Thiên Chân kể khổ với anh.

“Mới có mấy ngày mà khắp nơi trên người em toàn là vết thương, đi tìm y tá xin ít thuốc đi.”

Nhậm Thiên Chân đi tìm y tá, y tá thấy cô bị thương khắp người, đầu gối hai bên cũng bị xước rách da, tò mò nhìn cô. Nhậm Thiên Chân đoán được suy nghĩ trong lòng cô ấy, bèn rũ mắt xuống.

Khập khiễng về lại phòng bệnh, thấy Phó Đông Bình đang ăn cơm, Nhậm Thiên Chân mới nhớ ra là mình chưa ăn gì cả.

“Để lại cho em một phần, em đi rửa ráy đã rồi ra ăn.” Phó Đông Bình suy nghĩ chu đáo. Nhậm Thiên Chân vào nhà vệ sinh soi gương, phát hiện ra mặt mũi mình thâm hại vô cùng, tóc bù xù như rơm rạ, cổ vôi vàng mờ vôi nước rửa mặt.

Quay lại phòng bệnh, Phó Đông Bình nói với cô, cảnh sát gọi điện đến thông báo với bọn họ là sáng mai sẽ cho người đến lập biên bản.

“Chúng ta nói thế nào đây?”

“Cứ nói chúng ta đến hang đá vôi ở dốc Đoạn Trường thám hiểm, vừa đi ra lập tức bị người ta tấn công, không biết đối phương là ai, ngoài ra đừng nói gì thêm cả.”

Nhậm Thiên Chân gạt đầu, tìm lược trong túi xách nhỏ mang theo bên mình. Trải qua một ngày một đêm gầy vò, tóc dính bết lại vào nhau, mất sức một lúc lâu mới chải tóc cho suôn được, Phó Đông Bình dựa vào trên giường nhìn động tác của cô, càng nhìn càng thú vị.

“Có cần giúp anh chải không, nhìn em chải vất vả quá.”

“Tự tôi chải được.”

“Chẳng trách bọn con gái bọn em toàn thích để tóc dài, tóc dài tết lòng chàng.” Anh gổi hai tay ra sau gáy, nhìn cô khen, “Thiên Chân, em thích mái tóc dài này của em đây, dễ nhìn hơn mấy quả đầu nhuộm uốn khác.”

Nhậm Thiên Chân liếc thấy có người tới cửa, vội lùi ra.

Cảnh sát tới lập biên bản chính là hai người lần trước đến dịch trạm Lưu Vân điều tra chuyện Phong Tam bị giết, vừa thấy Phó Đông Bình và Nhậm Thiên Chân đứng bên cạnh, cảnh sát trung niên gọi là lão Triệu kia cười một tiếng, “Lại là hai cô cậu à, đường thường không đi, nhất định phải chạy đến dốc Đoạn Trường tìm kích thích, kết quả xuống núi lạc đường.”

“Là bọn tôi bị tấn công, cảnh sát Triệu, có người lạ đập vào đầu anh ấy từ phía sau.” Nhậm Thiên Chân vội giải thích.

Lão Triệu và đồng nghiệp ngồi xuống, không hỏi Nhậm Thiên Chân trước mà hỏi thăm Phó Đông Bình. Phó Đông Bình thuật lại sơ qua chuyện từ lúc bọn họ leo lên dốc Đoạn Trường rồi vào hang đá vôi một lần, bỏ qua chuyện kho báu của Vĩnh Lịch hoàng đế.

“Nói vậy là, cậu không thấy rõ là ai tấn công mình?” Mắt lão Triệu sáng ngời, tập trung nhìn Phó Đông Bình, không bỏ qua bất kỳ một nét mặt nhỏ nào của anh.

“Tôi bị đánh ngất, làm sao có thể thấy đối phương được. Thiên Chân là con gái, thấy tôi bị thương nên sợ hết hồn, càng không dám nhìn.” Phó Đông Bình trả lời có lý.

Lão Triệu như nghĩ gì đó, rồi ánh mắt sâu xa chuyển sang Nhậm Thiên Chân, “Cô cũng không thấy?”

Ai dè, Nhậm Thiên Chân lại nói: “Tôi thấy được, đối phương khá to cao, nhìn bóng lưng không giống thanh niên trẻ tuổi, chắc tầm năm sáu chục tuổi rồi, nhưng tôi không nhớ hẳn ta mặc quần áo gì.”

“Chỗ đó gần thôn Song Dong, người tấn công hai cô cậu chắc là dân trong thôn Song Dong.” Lão Triệu vừa phân tích vừa viết mấy hàng chữ vào sổ ghi chép.

“Cần nhắc từ an toàn, mấy ngày nay hai người không được lên núi nữa.” Lão Triệu dặn dò những câu này xong, rồi lại cùng đồng nghiệp rời đi.

Phó Đông Bình nhìn Nhậm Thiên Chân, vẻ mặt rất phức tạp, “Thiên Chân, không phải em không thấy bóng lưng người kia sao?” Nhậm Thiên Chân lắc đầu.

Phó Đông Bình nhắm mắt trầm tư, anh không hề có chút ấn tượng nào về bóng lưng mà cô nói cả, chỉ nhớ trước khi anh bất tỉnh, trong cánh rừng hoang vắng chỉ có hai người bọn họ, nhưng rõ ràng người thứ ba đó cũng có mặt, mai phục ở nơi tối, nắm rõ nhất cử nhất động của họ trong lòng bàn tay.

Vậy thì, hẳn ta đã núp ở đâu?

DdeBarp Nhậm Thiên Chân đưa ba lô đến cho an, Phó Đông Bình lấy ra bản đồ về thôn Song Dong mà mình đã vẽ trước đó, rồi lại đối chiếu với bản đồ đường đi đến dốc Đoạn Trường tải từ trên mạng về, ngẫm nghĩ về bí ẩn trong đó.

“Bây giờ anh có thể khẳng định, người xúi giục Phong Tam theo dõi anh, giết chết Phong Tam rồi lại tấn công anh đều là cùng một người, dốc Trường Nhai cũng là do hắn ta cố ý để lại manh mối, hẳn biết chúng ta nhất định sẽ đến đó.” Phó Đông Bình dùng bút vạch một đường trên giấy.

Nhậm Thiên Chân lạnh gáy, “Ý anh là, anh muốn nhìn chúng ta đi vào chỗ chết?”

“Hắn là vậy, cho nên hẳn canh chừng ở cửa hang là vì muốn đợi chúng ta, nếu chúng ta không ngã chết thì nhất định sẽ đi ra từ cửa hang, hẳn thấy chúng ta bình yên vô sự, nên mới tấn công từ phía sau.”

“Vậy mục đích của hắn ta là gì? Đe dọa? Để chúng ta rời khỏi núi Vân Mộng?”

“Đừng thế.” Phó Đông Bình ngẫm nghĩ, rồi nhìn sang Nhậm Thiên Chân, “Người nọ đã để mắt đến chúng ta, trên núi không an toàn, em không thể quay về đó nữa.”

“Nhưng cả ba lô và giấy tờ của tôi đều để ở dịch trạm Lưu Vân, phải cầm về, còn cả xe của Bạch Tố cũng phải trả.”

“Một mình em có thể về được không? Không bằng gọi điện cho cảnh sát Triệu, nhờ ông ta cho người theo bảo vệ em.” Phó Đông Bình không yên tâm.

“Không sao đâu, tôi sẽ cẩn thận.”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 15: Nhớ Lại Chuyện Xưa

Sau một ngày nghỉ ngơi, Nhậm Thiên Chân lái xe về lại núi Vân Mộng. Phó Đông Bình đợi cô đi rồi mới gọi về nhà cho bố anh.

“Bố, con Đông Bình đây, con đang ở bệnh viện huyện, vết thương không sao, sẽ về nhà nhanh thôi, bố mẹ không cần phải lo đâu.” Phó Đông Bình biết bố mẹ bận tâm về anh nên gọi về báo bình an trước.

Phó Duật Lâm nghe nói vết thương của con trai không sao, hòn đá trong lòng cũng theo đó rơi xuống. “Tiểu Vũ cũng đến nhà thưa chuyện với bố mẹ rồi, đã xảy ra chuyện gì vậy con, ra ngoài du lịch sao lại bị thương?”

“Một lời khó nói hết được. Bố đợi con về rồi từ từ nói với bố, giờ bố trả lời câu hỏi của con trước đã.” Phó Đông Bình sắp xếp lại mạch suy nghĩ rồi mới tiếp tục, “Năm đó bố cùng mấy người bạn đến núi Vân Mộng, trong đó có hai người đã chết đúng không?”

Phó Duật Lâm ngẩn người, đã nhiều năm qua rồi mà giờ lại nghe con trai nhắc đến chuyện này, không khỏi khơi gợi ra chuyện cũ ông không muốn nhớ lại, qua một hồi lâu mới đề nên được tâm tình, bình tĩnh hỏi: “Con hỏi chuyện này làm gì?”

Phó Đông Bình nói với ông: “Ở trên núi con gặp phải Nhậm Thiên Chân con gái dù Khúc, Nhậm Thiên Chân nói với con, năm đó bố em ấy cùng bốn người bạn học đến dốc Đoạn Trường trên núi Vân Mộng, kết quả bố em ấy và một người khác lần lượt ngã xuống vách núi, mà bố lại chính là một trong ba người may mắn còn sống.”

“Nhậm Thiên Chân?” Phó Duật Lâm trầm tư, “À, là đứa bé kia.”

Phó Đông Bình thấy bố đáp một đường, chắc hẳn đang nhớ lại chuyện cũ, rồi lại nói: “Sau khi chú Nhậm qua đời, nghe nói di Khúc lại lập gia đình, bố có thể nói cho con biết di ấy đã lấy ai được không?”

“Lấy Chương Ấu Quân, cũng là một trong năm người leo núi năm đó.” Đã nhiều năm rồi Phó Duật Lâm không nhắc đến cái tên này với người khác, từ khi nghe tin ông ta kết hôn với Khúc Hà, ông cũng không qua lại với bọn họ nữa.

Lập tức Phó Đông Bình hiểu ra, tại sao lúc nhắc đến dượng của mình mà Nhậm Thiên Chân lại nổi nóng đến thế, sau khi bố ruột cô qua đời, mẹ cô Khúc Hà liền gả cho bạn học năm đó của họ là Chương Ấu Quân, mà Chương Ấu Quân này, vừa khéo là một trong năm người leo núi thám hiểm, điều này không thể không khiến người khác nghi ngờ.

“Người tên Chương Ấu Quân này, có phải vẫn luôn thích đi Khúc không? Nghe nói là bạn học của bọn bố, chắc không thể nào không biết được.” Phó Đông Bình lần mò suy đoán theo hướng này.

“Khúc Hà là hoa khôi của trường Y, dưới bọn bố hai khóa, cả Chương Ấu Quân và Nhậm Cầu Thực đều có tình ý với bà ấy, sau khi Chương Ấu Quân đi Mỹ du học, Khúc Hà liền gả cho Nhậm Cầu Thực.”

Phó Duật Lâm nhớ đến chuyện cũ, còn Phó Đông Bình càng nghe lại càng kinh hãi, càng nghe càng cảm thấy có âm mưu trong đấy, không khó để nghĩ, nếu sau khi lớn lên Nhậm Thiên Chân biết được mối quan hệ đó thì sẽ sinh ra phỏng đoán và địch ý thế nào với bố dượng.

“Bố còn nhớ năm đó đi đến núi Vân Mộng là do ai đề nghị không?” Phó Đông Bình hỏi đến mấu chốt của sự việc.

Phó Duật Lâm nhớ lại: “Lúc ấy Chương Âu Quân mới du học từ Mỹ về, mấy người bạn học cũ bọn bố mở tiệc tẩy trần ông ấy, lúc ăn cơm có người nhắc đến kỷ niệm mười năm tốt nghiệp, Chương Âu Quân nói, không bằng tổ chức đi du lịch một lần, ôn lại những hồi ức năm người thường du lịch cùng nhau hồi đại học.”

Phó Đông Bình suy nghĩ kỹ càng, “Vậy là ai nhắc đến núi Vân Mộng trước?”

“Là Nhậm Cầu Thực, ông ấy nói nhà đất ở núi Vân Mộng rất đặc sắc, đề nghị chúng ta đến đó xem sao, mọi người cũng cảm thấy thú vị nên quyết định cùng đi.”

“Vậy bố với mấy chú có từng đến thôn Quỷ Vương không?”

“Không, bố không biết thôn Quỷ Vương nào hết, bọn bố đến đình Lăng Vân và thăm quan nhà đất gần cột chống trời, cuối cùng đến dốc Đoạn Trường, ở đó có mấy cỗ quan tài treo từ thời cổ đại, ai biết là... haiz...” Phó Duật Lâm thờ dãi.

Đến nay ông vẫn nhớ như in buổi tối kinh khủng đó, hai sinh mệnh tuổi còn trẻ cứ vậy mà biến mất ngay trước mắt ông, sau khi xảy ra chuyện đó mấy năm, ông thường xuyên mơ thấy chuyện đêm đó.

“Sau đó thi thể của mấy người chú Nhậm có tìm thấy không?”

“Mười mấy ngày sau mới tìm được, nhưng roi ngã bầm dập không còn ra hình thù nữa, còn bị dã thú gặm cụt tay cụt chân, nhân viên pháp y có làm cách nào cũng không ghép lại đủ, sau lại dựa vào quần áo mới nhận ra hai người họ.”

“Núi Vân Mộng còn có dã thú ư?” Nhất thời Phó Đông Bình nảy sinh nghi ngờ.

“Có chứ, heo rừng chó hoang gì đó, dạo này thì không có nhưng lúc đó vẫn còn.”

“Vâng, con biết rồi bố, đợi mấy hôm nữa con về sẽ nói rõ chuyện này với bố.” Phó Đông Bình cúp máy, cầm bút vạch sơ đồ quan hệ của mấy người họ ra giấy, đắm chiêu suy nghĩ.

Nhậm Thiên Chân đổ đầy một bình dầu ở cây xăng xong liền lái xe lên núi, dọc đường đi rất thuận lợi, đến trạm dịch Lưu Vân, giao chìa khóa lại cho Bạch Tổ rồi quay về phòng mình thu dọn hành lý, làm thủ tục trả phòng.

“Phó Đông Bình sao rồi? Thương thế có nặng không?” Bạch Tổ đứng bên quầy hỏi Nhậm Thiên Chân.

“Đỡ hơn rồi, trong đầu không có máu tụ, bác sĩ khâu bảy mũi, qua vài ngày nữa cắt chỉ rồi sẽ không sao.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Rời khỏi trạm dịch Lưu Vân, một mình Nhậm Thiên Chân đeo ba lô xuống núi, sương mù giữa núi rừng thấm ướt tóc cô, nơi nơi đều ướt nhẹp. Cũng may còn quen đường nên cũng không đi chậm lắm, rất nhanh đã đi được nửa đường, thỉnh thoảng bên cạnh có du khách đi ngang qua, nhưng đều là tụ năm tụ bảy thành từng tốp, chứ lẻ loi một mình như cô thì hầu như không có.

Nhiều lần quay đầu lại, sau lưng đều không bóng người, không phát hiện được gì khả nghi, nhưng không biết tại sao mà cô vẫn luôn thấy bất an, cứ như có một sức mạnh thần bí bao phủ xung quanh, theo dõi từng nhất cử nhất động của cô.

Lúc đi đến đình bia - nơi lần đầu gặp Phó Đông Bình ở trên núi, Nhậm Thiên Chân đi vào ngồi nghỉ một lúc, nhớ đến tình hình lúc này của anh, bèn gọi điện cho anh.

“Em xuống núi rồi?” Phó Đông Bình vừa ngủ được một giấc.

“Mới đi được nửa đường, một tiếng sau là có thể tới đến bệnh viện.” Lúc Nhậm Thiên Chân gọi điện vẫn không quên đưa mắt quan sát bốn phía.

Có một đoàn du lịch từ trên núi đi xuống, hướng dẫn viên du lịch cầm một lá cờ nhỏ, du khách đội mũ đỏ đi theo sau cô ấy, mấy chục người chen lấn một chỗ, nhìn khá lộn xộn.

Những người này cũng không phải là khách lẻ, tại sao không ngồi xe xuống núi? Nhậm Thiên Chân tò mò nghĩ, nhưng mà, dẫu sao cũng không liên quan mấy nên cô không tìm hiểu kỹ nữa, tiếp tục nói chuyện với Phó Đông Bình.

Bỗng nhiên, một bóng lưng của ai đó trong đoàn du lịch đã khiến cô chú ý, thân hình cao lớn, cũng đội mũ đỏ như những người khác, có cảm giác quen thuộc khó nói.

Hình như chính là cái người đã tấn công Phó Đông Bình trên núi. Lòng Nhậm Thiên Chân lạnh lẽo, chạy đuổi theo đoàn du lịch kia, nhưng kỳ lạ lại là, bất

kể cô tìm thế nào thì bóng người kia vẫn không xuất hiện lại.

Nhớ lại lời Phó Đông Bình nói, Nhậm Thiên Chân không dám tùy tiện hành động, mà chỉ theo chân đoàn du lịch cùng đi xuống núi, ngay trước mặt nhiều người như thế, đối phương sẽ không tiện ra tay với cô, với cô quan trọng nhất lúc này là xuống núi an toàn.

Trong bệnh viện, Phó Đông Bình thấy Nhậm Thiên Chân đi vào, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng rơi xuống. Anh rất sợ cô gặp phải nguy hiểm trên đường đi.

”Thiên Chân à...” Phó Đông Bình muốn nói lại thôi, nhưng lại không thể không nói, “Anh có gọi cho bố anh, hỏi sơ qua tình hình năm đó.”

”Ồ? Bác Phó nói thế nào?” Nhậm Thiên Chân tập trung nhìn Phó Đông Bình.

Phó Đông Bình nói với cô: “Bố anh nói, người đề nghị đi thám hiểm núi Vân Mộng đầu tiên là bố em.”

”Sau đó thì sao?” Cái nhìn trong đôi mắt hạnh của Nhậm Thiên Chân bỗng trở nên sâu xa.

”Sau khi bọn họ xảy ra chuyện, chưa tới nửa năm đi Khúc đã tái hôn, mà bố dượng em Chương Âu Quân lại là một trong năm người đến núi Vân Mộng năm đó.” Phó Đông Bình nhìn Nhậm Thiên Chân, thấy cô dần đổi nét mặt thì không nói tiếp nữa.

Nhậm Thiên Chân rũ mắt, một hồi lâu sau đó vẫn không lên tiếng.

”Có lẽ là em nhạy cảm quá rồi, anh nghĩ chú ấy không phải là người như vậy đâu, em nên tin vào sự phán đoán của di Khúc.” Phó Đông Bình dịu dàng khuyên nhủ.

”Anh có thể đoán được tôi nghĩ gì thì chứng tỏ trong lòng anh cũng có nghi ngờ đó, chỉ là anh không phải người trong cuộc, chỉ dựa trên cơ sở suy đoán.” Nhậm Thiên Chân nói tròng trĩnh.

Phó Đông Bình biết trong chốc lát cô không thể nào thay đổi cách nghĩ được, bèn khuyên cô: “Lần đó chẳng qua chỉ là điều bất trắc, Thiên Chân, em đừng đi sâu vào vấn đề nữa, càng không cần phải hận bọn họ.”

”Anh chỉ là người ngoài, anh không biết gì cả.” Nhậm Thiên Chân buồn bã nói.

Từ khi bố cô xảy ra chuyện, giữa cô và mẹ như xuất hiện vết nứt, nhiều năm trôi qua, cô sống ở nơi gọi là nhà ấy nhưng không cảm nhận được tình thương dịu dàng, nhất là sau khi mẹ và bố dượng sinh em trai, cô càng cảm nhận được sự tồn tại của vết nứt ấy.

Phó Đông Bình đỡ lấy vai cô, “Anh có thắc mắc gì, bố anh đều nói với anh. Còn chú Chương... chú ấy thích đi Khúc đã nhiều năm, nhưng anh không tin chú ấy là người xấu, Thiên Chân, em có thể suy nghĩ thật kỹ, những năm qua chú ấy có đối xử tốt với em hay không?”

”Tôi nói rồi, anh chỉ là một người ngoài, anh không biết gì về cuộc sống của tôi hết.” Bỗng Nhậm Thiên Chân trở nên kích động.

Tốt hay không thì sao chứ, chẳng lẽ có thể so được với bố ruột sao? Nhậm Thiên Chân vẫn không quên được ánh mắt phức tạp của bố dượng vào lần đầu tiên gặp mình, không phải là ghét, nhiều hơn cả là hỏi họt, sau khi kết hôn với mẹ, bố dượng luôn dè dặt cẩn thận sống chung với cô, cứ như sợ cô sẽ nổi giận vậy, kính trọng có thừa mà lại không gần gũi.

Phó Đông Bình đành giơ tay lên đầu hàng, “Được rồi, coi như anh không biết gì hết, em có thể bình tĩnh lại nghe anh nói được không?” Thấy Nhậm Thiên Chân bình tĩnh lại, anh mới tiếp tục: “Về nhà nói rõ với bố mẹ em, có lẽ có nhiều chuyện đều là do em hiểu lầm, anh tin, chỉ cần em muốn biết, bọn họ sẽ nói với em.”

Nhậm Thiên Chân nhìn anh một cái, “Anh hết đau rồi hả? Sao lại gấp gáp muốn hòa giải tranh chấp như thế?”

”Vẫn chưa, cho nên em đừng cãi với anh nữa, em vừa ầm ĩ là đầu anh sẽ rất đau.” Phó Đông Bình nằm xuống, hai tay gối sau gáy, cố ý làm như đụng phải vết thương, kêu lên một tiếng.

”Đã bảo anh cẩn thận rồi còn gì, anh chẳng để ý gì cả.” Nhậm Thiên Chân tin là thật, đưa tay ra đỡ anh.

Phó Đông Bình mỉm cười khê, giơ tay ra nắm lấy tay cô. Nhậm Thiên Chân muốn hất tay anh ra, nhưng lại không dám mạnh tay, sợ đụng phải vết thương của anh, nên chỉ đành ngồi xuống mép giường.

”Nói anh biết, hôm nay trên đường đi em có an toàn không? Không gặp nguy hiểm đấy chứ?” Phó Đông Bình nhìn Nhậm Thiên Chân. Mặc dù cô nhóc này lúc nào cũng héch mặt lên trời, ngó quan góc cạnh nhưng lại xinh đẹp sáng sủa động lòng người, là kiểu càng nhìn càng thấy đẹp.

Nhậm Thiên Chân rút tay ra khỏi tay anh, đánh nhẹ anh một cái, thuật lại chuyện trên đường một lần với anh, đặc biệt nhắc đến đoàn du lịch đó.

”Có lẽ thần kinh em quá nhạy cảm rồi, đó chắc chỉ là du khách thôi, người tấn công anh ở thôn Song Dong, không phải là du khách.” Phó Đông Bình phân tích.

”Nhưng tôi nhận ra bóng lưng đó, vóc dáng rất cao.” Nhậm Thiên Chân không hề nghi ngờ gì với năng lực quan sát của mình.

”Dù bóng lưng có giống, nhưng chiều hôm đó ánh sáng không đủ, em không thể thấy rõ được.” Phó Đông Bình không phải là người tùy tiện đưa ra phán đoán với chuyện nào đó.

”Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”

”Đợi hai ngày nữa anh muốn đến quầy photo trong nhà văn hóa huyện in ít tài liệu, anh bây giờ không thể lái xe lâu được, đến lúc đó chỉ có thể làm phiền em lái xe đưa anh về đảo Cò.” Phó Đông Bình sớm đã nghĩ xong xuôi đầu và đuôi, quay về đường thương cho tốt, rồi lại nói những chuyện khác sau.

Nhậm Thiên Chân gật đầu đồng ý.

Phó Đông Bình đưa thẻ ngân hàng của mình cho cô, “Em đi rút hai mươi nghìn đi, đem trả cho Ôn Gia Minh trước, rồi thanh toán tiền thuốc cho anh.”

”Tự tôi sẽ trả lại tiền cho anh ta.” Nhậm Thiên Chân không tiện để anh chỉ ra tiền thuốc men.

Cô còn là sinh viên, làm gì có tiền, trong lòng Phó Đông Bình biết rõ, cố ý nói: “Không quen không biết, tôi không muốn dùng tiền của cậu ta nằm viện, tự tôi cũng không phải là không có tiền, tôi đã nói với bác sĩ y tá rồi, hai ngày nay đều cho tôi dùng thuốc tốt nhất, xài bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, hơn nữa anh cũng không quen ăn đồ bệnh viện, không bằng em ra quán cơm mua mấy món ngon về cho anh đi.

”Thật đúng là tính cách thiếu gia.” Nhậm Thiên Chân khẽ cau một câu, trên mặt xuất hiện nụ cười châm biếm hiếm có.

Lúc gần tối, Phó Đông Bình tỉnh dậy, thấy Nhậm Thiên Chân ngồi trên giường đưa lưng về anh gọi điện thoại, tò mò nghe cô nói gì.

”Tiền đã gửi vào thẻ anh rồi, hai ngày nữa em về.”

Nghe giống như đang gọi điện với người tên Ôn Gia Minh kia, giọng cô rất nhỏ, cũng không thấy được nét mặt, nhưng dù Phó Đông Bình có nhắm mắt cũng có thể nghe ra giọng cô lúc nói chuyện với người kia không giống lúc nói chuyện với mình.

”Em sẽ không quên lấy anh nữa, em đã nghĩ thông suốt rồi, trên thế giới này cũng không phải chỉ có mình anh là đàn ông.”

Khỏe miệng Phó Đông Bình nhướn lên, rõ ràng là nhớ đối phương nhưng lại cố ý ra vẻ sao cũng được, đúng là người đang yêu đều thế, luôn nói mấy câu giận dỗi với đối phương.

Không biết bên kia nói gì mà cả một hồi lâu Nhậm Thiên Chân chỉ im lặng.

Cố tình làm loạn, Phó Đông Bình cố ý kéo dài giọng gọi cô, “Thiên Chân, anh đau đầu quá, em tới bóp cho anh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16: Như Một Người Giúp Việc

Nhậm Thiên Chân bất ngờ nghe thấy tiếng anh mới biết anh đã tỉnh, giật mình run bắn một cái, nghiêng đầu nhìn anh, lại thấy anh làm bộ mệt mỏi nhìn mình, trong lòng biết tông anh lại làm chuyện xấu, nên xoay người đi không để ý đến anh nữa.

”Thiên Chân, đầu đau quá...” Phó Đông Bình lại gọi cô lần nữa.

Nếu không phải anh ta đang bị bệnh, cô thật sự không muốn quan tâm đến anh ta, Nhậm Thiên Chân cúp máy, đi tới trước người anh, tức giận, “Anh kêu la cái gì thể hả, đau đầu thì tìm bác sĩ, tôi không phải bác sĩ.”

”Bác sĩ không hiệu nghiệm, gọi em mới có có tác dụng, anh trai em đói rồi, đi mua đồ cho anh ăn đi, chữa chứng đau đầu của anh.” Phó Đông Bình nửa cười nửa không nhìn Nhậm Thiên Chân.

Nhậm Thiên Chân không có cách nào nói lại nổi con người này, chỉ đành phải ra ngoài mua cơm cho anh. Lại nói, anh cũng thật không khách khí chút nào, sai khiến cô như một người giúp việc, một chốc muốn ăn món này, một hồi muốn ăn món kia, khẳng khái là bác sĩ đã nói, người bệnh thêm ăn là chuyện tốt, thuốc bổ không bằng đồ ăn bổ.

Đợi đến khi mua cơm quay về, cái người không khách khí kia lại đưa một chậu áo quần bẩn cho cô, cười nói: “Em cũng không thể bảo bệnh nhân tự mình đi giặt được.”

Nghe đến anh vì mình mới bị thương, tiền thuốc cũng là do tự anh bỏ ra, Nhậm Thiên Chân cũng không tiện mở lời nói gì, ngoan ngoãn đem chậu quần áo bẩn đi giặt.

Bới tìm trong đồng quần áo bẩn nhưng không thấy quần lót đâu, Nhậm Thiên Chân nghĩ, coi như cũng có lòng, biết hai người bọn họ chưa thân nhau đến

mức giặt quần lót cho nhau.

Cả đời này chưa bao giờ giặt quần áo cho con trai lần nào, Nhậm Thiên Chân biết đồ của anh đều là hàng hiệu đắt tiền, nên không dám dùng sức vận nhiều, chỉ có thể chăm chăm vào đồ, vừa vò cô vừa nghĩ, phải mượn móc treo ở chỗ y tá để đem quần áo ra ngoài phơi mới được.

“Cô gái à, ngày nào cũng thấy cháu tới, lúc này lại còn giặt quần áo, bạn trai cháu nằm viện đây à? Tình cảm tốt quá.” Bác gái ở phòng bệnh bên cạnh cũng đến giặt quần áo thay con trai, cười tí mắt nhìn Nhậm Thiên Chân.

Nhậm Thiên Chân chối đây đẩy, “Không phải đâu, chỉ là bạn bình thường thôi.”

Ngày nào cô cũng đi ngang qua cửa phòng bệnh, bác gái cũng thấy rõ ràng, còn lâu mới bị vài ba câu của cô lừa, cười nói: “Bạn bình thường mà cháu ngày nào cũng đến thăm cậu ta, còn giúp cậu ta mua com giặt quần áo? Bạn gái của con trai bác cũng sắp lấy nó rồi, mà vẫn không thấy chăm chỉ bằng cháu.”

Ha ha, Nhậm Thiên Chân cười khỏ không biết phải làm sao, thật muốn nói một câu bác hiểu lầm rồi, nhưng lại cảm thấy giải thích không rõ, chỉ đành cúi đầu giặt quần áo.

Phó Đông Bình rảnh rỗi đến nhàm chán, đi tới cửa phòng giặt, không ngờ vô tình nghe được cuộc trò chuyện trên, nhất thời nảy ra ác ý, cố ý đi đến gọi Nhậm Thiên Chân, “Năm lâu quá nên hông với chân anh mỏi quá, Thiên Chân, em tới đấm cho anh đi.”

Thiếu gia này lại lên con rồi, Nhậm Thiên Chân không tài nào chịu nổi nữa, “Không phải anh bảo tôi giặt quần áo à, sao giờ lại kêu tôi đấm hông bóp chân cho anh, anh tưởng mình là Hoàng Thế Nhân chắc.”

“Em đừng có to tiếng như thế, ồn ào anh nhức đầu lắm.” Phó Đông Bình cố ý ôm nửa bên đầu.

Bác gái ở bên còn đổ thêm dầu, “Cậu ấy là bệnh nhân, cháu chiều cậu ấy một chút, đầu bị thương thì phải chăm cho tốt, chàng trai à, vợ cháu cũng tốt lắm đấy, ngày nào cũng đến chăm sóc cháu, bận bịu từ sáng sớm đến tối khuya, cháu phải quý trọng đấy.”

Nhậm Thiên Chân tức đến mức hai mắt trợn trắng, còn Phó Đông Bình lại ngẩng mặt lên cười, không ngờ bất cẩn lại động đến vết thương, nụ cười cứng đờ.

Nhậm Thiên Chân thấy thế, bất chấp xà bông trên tay chưa rửa sạch, vội chạy tới đỡ anh, “Anh đừng có cười nữa, cẩn thận vết thương lại nứt miệng đấy, mau về nghỉ ngơi đi.”

“Giặt xong thì mau về đấy.” Lúc sắp đi, Phó Đông Bình còn không quên trêu cô một câu. Nhậm Thiên Chân vừa ngẩng đầu lên thì thấy bác gái nhìn mình cười, vô cùng khó xử.

Hai ngày sau, được bác sĩ đồng ý, Phó Đông Bình được Nhậm Thiên Chân hộ tống xuất viện đi đến nhà văn hóa trong huyện, tìm phó quản lý, nói muốn bản photo của địa phương chi.

Trước đó anh đã đến nhà văn hóa này rồi, phó quản lý biết anh là con trai của kiến trúc sư nổi tiếng toàn quốc Phó Duật Lâm, nên rất nhiệt tình tiếp đãi anh từ tận cửa, bảo nhân viên dẫn bọn họ đến phòng hồ sơ tìm tài liệu.

Phó Đông Bình tiện tay lật vài tờ, nhưng vết thương chưa lành hẳn không cho phép anh nhìn kỹ, nên để Nhậm Thiên Chân đem toàn bộ sách ghi chép từ thời nhà Minh khai triều có núi Vân Mộng photo ra một bản.

“Tất cả đều muốn in hết à, nhiều quá rồi đấy, in mấy thứ này có tác dụng gì không?” Nhậm Thiên Chân tỏ ra nghi ngờ, mấy tài liệu lịch sử kiểu này toàn dài dòng lê thê, đọc thôi đã mệt, còn tí mi xem kỹ thì không biết phải xem đến năm nào tháng nào mới xong.

“Có tác dụng chứ, trước đó anh đã đọc qua một phần rồi nhưng vẫn chưa xong, em in nó ra luôn đi, đó anh quay về đọc kỹ lại.”

Nhậm Thiên Chân làm theo lời anh nói, photo những tài liệu có liên quan đến núi Vân Mộng ra một bản, rờn rã đến tận trưa. Lúc hai người rời đi, nhân viên còn tiễn bọn họ ra tận cửa.

“Chúng ta về bệnh viện à?” Nhậm Thiên Chân hỏi Phó Đông Bình. Phó Đông Bình cúi đầu nhìn cô, “Sao cuộc sống lại tẻ nhạt vậy chứ, nếu đã ra ngoài rồi thì đương nhiên là nên đi dạo đâu đó, mấy món ăn vặt ở huyện Dung cũng nổi tiếng xa gần lắm đấy.”

Anh cao hơn cô mười mấy cm, cô lại đi giày thể thao, thế nên lúc anh nhìn cô đều có vẻ từ trên cao nhìn xuống.

“Lại ăn nữa à, sao anh thích ăn vậy?”

“Thực sắc tính dã mà, anh không giống em, mới có chút tuổi đầu mà học đòi người ta làm ni cô.”

“Ai làm ni cô chứ?” Nhậm Thiên Chân trừng mắt với anh.

“Thì em đấy, không phải là nói không ăn thức ăn có mặt à.” Phó Đông Bình chế giễu cô.

Huyện Dung vốn không lớn, vì có khu phong cảnh núi Vân Mộng trong khu trực thuộc mà nổi danh cả nước, hằng năm đều có gần mười triệu du khách

đến du lịch, nên nhờ đó mà huyện lỵ cũng vô cùng sầm uất, cửa hàng quán ăn nổi tiếng nào thì có cửa hàng quán ăn đó.

“Đầu anh không đau nữa à?” Nhậm Thiên Chân lo lắng nhìn ra sau gáy Phó Đông Bình xem. Phó Đông Bình cười nói: “Không đau nữa, chỉ là hơi nhột, hai ngày nữa là có thể cắt chỉ rồi. Thiên Chân, em tới đỡ anh chút, anh sợ anh bất cẩn sẽ bị ngã.”

Rõ ràng biết anh cố ý làm nũng, Nhậm Thiên Chân dẫu môi, rồi vẫn đưa tay dắt anh đi.

Đi ngang qua một nhà tắm trung tâm, Phó Đông Bình đòi nhất định phải vào đó mát xa, Nhậm Thiên Chân cũng không ép anh được, đành phải theo anh đi vào. Cô gái đón khách nhiệt tình đón hai người bọn họ, đưa bảng giá phục vụ cho họ xem, rồi còn sắp xếp phòng nghỉ ngơi giúp bọn họ.

“Anh đi tắm ngâm trước đây, đã mấy ngày rồi chưa tắm tấp gì, người anh hôi quá. Thiên Chân à, tới cũng tới rồi, chỉ bằng em cũng đi tắm đi.” Phó Đông Bình ngửi quần áo trên người mình, ghét bỏ mùi cơ thể.

“Đầu anh không thể để dính nước được.” Nhậm Thiên Chân nhắc anh.

“Em yên tâm, anh không có ngọc, chỉ là ngâm tắm thôi mà, bọt đầu lại là được.” Phó Đông Bình đi theo cô gái đón khách.

Haiz, thật đúng là đại thiếu gia quen thói hưởng thụ, Nhậm Thiên Chân thở dài, một mình ngồi trong phòng.

Nhân viên đứng bên cạnh nói: “Chị đẹp gái ơi, trong phòng còn có vòi sen đấy, dù sao bạn chị phải một lúc nữa mới có thể về, không bằng chị tắm một chút.” Nhậm Thiên Chân hơi lúng túng, “Tôi không có quần áo để thay.”

Mấy ngày qua, cô luôn mặc bộ quần áo bẩn này trên người, trước còn không có cảm giác gì, đến khi vào đây, bị người ta nhìn chăm chú mới thấy có chỗ không ổn.

“Không sao đâu, chị thay quần áo ra chúng tôi sẽ giúp chị giặt sạch, sấy khô, lúc chị đi là có thể thay được rồi.” Nhân viên lấy ra một chiếc áo choàng tắm trắng như tuyết từ âm tường đưa cho Nhậm Thiên Chân.

Nhậm Thiên Chân bị cô ấy thuyết phục, bèn cầm lấy áo tắm đi vào phòng tắm.

Thay quần áo bẩn ra đặt vào giỏ cho nhân viên cầm đi giặt, Nhậm Thiên Chân vừa tắm vừa nghĩ, có lẽ Phó Đông Bình đã nhìn ra cô mấy ngày không tắm thành ra ngứa ngáy, nên mới cố ý dẫn cô đến đây tắm, mặc dù anh thích đùa giỡn lắm lời, nhưng ngược lại lại rất chu đáo với người khác.

Khắp nơi trên người đều là những vết xước trầy da, vốn không nên dính nước, nhưng dù sao cũng không thể che hết, Nhậm Thiên Chân dè dặt không đụng vào nhưng vết thương đã kết vảy.

Tắm rửa sạch sẽ, cô bước ra khỏi phòng tắm, nhấn chuông nhờ nhân viên đưa thuốc và vải xô đến, sau khi bôi thuốc lên đầu tối thì dùng vải xô bọc lại, làm như vậy thì dù mặc quần cũng không cần xắn ống quần lên nữa.

Cũng không lâu sau, Phó Đông Bình mặc áo choàng tắm trắng tinh quay về.

Lúc thấy Nhậm Thiên Chân, anh cười một tiếng, đi lên vịn về mặt cô, “Bé con tắm xong nhìn mịn mà hơn trước nhiều đấy, hai ngày qua mặt xám mảy tro cứ như dân tị nạn không bằng.” Nhậm Thiên Chân gạt tay anh ra, ghét bỏ vẻ ngả ngón của anh, “Đồ đáng ghét, tẩy máy chân tay làm gì thể.” Phó Đông Bình phá lên cười.

Thấy anh định cởi đai lưng áo tắm ra, Nhậm Thiên Chân vội vã quay mặt đi, lông mi chớp chớp.

Phó Đông Bình bất đắc dĩ nhìn cô, “Anh nói này, em có thể bớt kiểu cách như vậy lại đi không, đâu phải anh không mặc gì ở trong đâu.” Lúc này Nhậm Thiên Chân mới mở mắt ra, thấy anh mặc một chiếc quần lót ống rộng.

“Ngâm tắm thật là thoải mái quá đi.” Phó Đông Bình hài lòng nằm bò lên giường đắp bốp, nhấn chuông gọi thợ đắp bốp vào.

Híp mắt lại, anh cố ý nhìn Nhậm Thiên Chân, “Em cũng hai mươi ba rồi, mà sao cứ làm như cô học trò chưa từng thấy việc đời thế, cho em thưởng thức cơ bụng với cơ bắp hoàn mỹ của anh đây, em hẳn nên cảm thấy vinh hạnh mới phải.”

“Tôi không hề thấy vinh hạnh chút nào cả, con người anh vừa kiêu căng lại dung tục.” Nhậm Thiên Chân cố tình nói móc anh.

“Cám ơn lời khen.” Phó Đông Bình thấy thợ đắp bốp đi vào, bèn nhắm mắt lại.

Thợ đắp bốp là một cô gái mới hơn hai mươi, đáng đáp xinh đẹp, vừa trông thấy Nhậm Thiên Chân liền mỉm cười với cô, đi tới bên người Phó Đông Bình, xoa tinh dầu lên lưng anh.

Nhậm Thiên Chân ở bên cạnh nhìn, không thể không nói, vóc dáng của Phó Đông Bình rất khá, hai chân thon dài rắn chắc, vai rộng eo hẹp. Thợ đắp bốp khéo léo đưa hai tay ra nắn bóp mát xa trên lưng anh, anh vẫn luôn nhắm mắt, về mặt vô cùng hưởng thụ.

“A+ này, em cứ ngồi đó ngán người thì thả tìm thợ đắp bốp đến mát xa cho em đi.” Phó Đông Bình không im lặng được bao lâu, lại bắt đầu chọc Nhậm Thiên Chân.

”Ai là A+, anh đừng có kêu lung tung.” Nhậm Thiên Chân giận đến mức bật đứng dậy.

”Vậy gọi em là B- nhé?” Phó Đông Bình mở mắt ra, cố ý cười trêu cô. Nhậm Thiên Chân giận không lên tiếng, cô đi sang chỗ khác không nhìn anh nữa.

Bướng bỉnh y chang con lừa, Phó Đông Bình cố tình ngáp một cái, thấp giọng trò chuyện với thợ đầm bốp, cô gái ấy lên cười một tiếng, đưa mắt nhìn Nhậm Thiên Chân.

Dù cô ấy có là nữ thì Nhậm Thiên Chân vẫn cảm thấy mất tự nhiên, vô thức kéo vạt áo lại, cho đến giờ chưa từng có người nào ở ngay trước mặt bình luận về ngực cô như thế, hai người này cũng thật quá trắng trợn. Vừa xấu hổ vừa tức, cô không thèm nhìn Phó Đông Bình lần nào nữa.

Gái trẻ tuổi thật là tốt, dù có tức giận thì mặt vẫn căng bóng mịn màng, tuổi tác như nhân sâm, ăn vào nhất định bổ vô cùng, Phó Đông Bình há dạ nhớ lại xúc giác trên làn da trắng muốt của cô, tay vẫn còn kỷ ức ấy, nhất là lúc chạm đến nơi mềm mại nhất của cô.

Vì phúc thọ song toàn cho nửa đời sau, bắt đầu từ bây giờ, không thể phung phí của trời được.

Lúc cô nhóc này im lặng lại có cảm giác hịu quanh ngăn cách với đời, đôi mắt sáng ngời, nhưng trong ánh mắt lại là vẻ vắng lặng xa xôi vượt ra ngoài thế giới, thế lý mà nói, con gái vào tuổi này không nên phiền muộn như thế. Phó Đông Bình nhìn cô như vậy, trong đầu lại mường tượng đủ thứ.

Ngồi lâu một tư thế khó tránh không thoải mái, Nhậm Thiên Chân ngồi thẳng người lên, xoay vặn cổ cứng ngắc, vừa mới giương mắt thì thấy Phó Đông Bình đang nhìn mình, mặt dán vào gối, trong mắt mang nụ cười đáng ghét, cô tức giận liếc anh một cái.

Có một khoảnh khắc, cô len lén nhìn anh, phát hiện ánh mắt anh vẫn không rời nửa tắc, trong lòng rét run, vội vã dời mắt sang chỗ khác, định làm tan đi lúng túng.

”Trên người còn đau không?” Phó Đông Bình dịu dàng hỏi.

Nhất thời Nhậm Thiên Chân nóng mặt, quay mặt đi nơi khác, không để ý đến lời của anh. Rõ ràng là hỏi vết thương của cô, nhưng lại cố ý nói chệch đi giả đúng thành sai, khiến người bên cạnh nghe mà hiểu lầm, cô không thể cho anh cơ hội được như ý được.

Nghe thấy anh khê thờ dài, Nhậm Thiên Chân không nén nổi tò mò nhìn xem, thấy trên mặt anh có vẻ khác thường, bèn ân cần hỏi: “Có phải đầu lại đau không?”

”Đầu không đau, nhưng đau tim.”

”Đau tim?”

”Em không nói chuyện với anh, lòng anh không thoải mái, tim liền đau.”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tim Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Quay Về Đảo Cò

Cũng biết người này không yên phận, nhìn anh như thế, có lẽ vết thương trên đầu đã không còn đáng ngại rồi, Nhậm Thiên Chân yên tâm, cúi đầu chơi điện thoại.

Đến trưa, hai người cùng nhau đi ăn cơm, Nhậm Thiên Chân vốn muốn tìm một quán mì nhỏ ven đường ăn gì đó là được, nhưng Phó Đông Bình cứ nằng nặc đòi đưa cô đến một quán ăn đất đỏ trang hoàng rất khí thế.

”Hải sản ở quán này không tệ, anh với Tiểu Vũ từng tới đây ăn rồi.”

”Tôi không ăn mặn.”

”Ni cô à, anh ăn của anh, còn em tự gọi đồ là được rồi.”

Nhậm Thiên Chân kéo anh lại, không cho anh vào, “Hải sản là đồ ăn gây dị ứng, ăn vào vết thương không khép miệng lại được đâu, bác sĩ cũng nói rồi, anh phải ăn nhạt chút, không thể ăn đồ gây dị ứng được.”

Bị cô túm chặt quần áo không buông, Phó Đông Bình đành phải thôi, cùng cô vào quán ăn ở ven đường.

Điều kiện quán ăn cũng không tệ lắm, ở chỗ ngồi cạnh cửa sổ có thể thấy được quang cảnh đường phố, trước cửa là một hàng cây xanh rợp bóng mát, tia nắng rơi xuống, khiến lòng người thư thái hơn.

“Ở đây thật đúng là Trung Tây kết hợp, ăn cơm xá xiu xong còn có thể uống ly cà phê.” Phó Đông Bình gọi hai ba món, rồi đưa thực đơn cho Nhậm Thiên Chân. Nhậm Thiên Chân theo lệ chỉ gọi một bát cơm và một đĩa rau xanh.

Lúc thức ăn được đưa lên, Phó Đông Bình lại bảo nhân viên đem một chai sữa chua đến cho Nhậm Thiên Chân. Nhậm Thiên Chân tính tự mình mở nắp, nhưng Phó Đông Bình lại cầm lấy, “Để anh mở giúp em”

“Tự tôi có thể mở được.” Nhậm Thiên Chân cười lên trong lòng, cô cũng đâu phải dạng con gái yếu ớt, ngay đến nắp chai cũng không vặn ra chứ, sức cô lớn lắm đấy.

“Sức tay con gái yếu, để anh làm cho.” Phó Đông Bình vặn mở nắp ra, đưa sữa chua cho Nhậm Thiên Chân, Nhậm Thiên Chân chỉ cười, cũng không tranh cãi gì với anh.

Phó Đông Bình ăn rất lịch sự, dù có đôi meo cũng nhai kỹ nuốt chậm, tay dài đẹp mắt, ngón tay vừa dài vừa sạch sẽ, bắt tri bắt giác Nhậm Thiên Chân ngắm nhìn tay anh một lúc lâu.

“Trên tay anh có gì mà em nhìn ghê thế?” Bất chợt Phó Đông Bình hỏi. Khóe miệng Nhậm Thiên Chân hơi trễ xuống, hậm hực nghĩ, làm sao anh ta biết cô đang nhìn tay anh ta?

“Em biết không? Anh không dám nhìn vào mắt em đâu, sợ em thôi miên anh.” Phó Đông Bình cười đùa một câu.

“Tôi thôi miên anh làm gì?”

“Ai biết em muốn làm gì chứ.”

Thấy nụ cười quái dị trên mặt anh, Nhậm Thiên Chân mới hiểu ra ý của anh là gì, người này thật đáng ghét, lúc nào cũng chọc cô.

Phó Đông Bình đặc ý thường thức gương mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà bành ra của cô, bỗng chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, anh bật lên nhìn, nụ cười dần tắt, người anh không muốn gặp lại gọi điện đến cho anh.

Kéo dài cả nửa ngày vẫn không nhận, ai ngờ cô ta cũng không chịu dừng, anh càng không nghe máy cô ta càng không chịu bỏ cuộc, Phó Đông Bình sợ tiếng chuông ồn ào làm phiền đến người xung quanh, đành phải bấm nút nghe máy.

“Đông Bình, nghe nói anh bị thương, có nghiêm trọng không, em thật sự lo lắng đấy.” Giọng của A Bảo vẫn mềm mại ôn ền như thường, dù cách điện thoại vẫn có thể khiến lòng người mềm ra.

Không cần phải nói, chắc chắn lại là tên Hạ Đình Vũ lắm mồm đó nói với cô. Phó Đông Bình cười khan một tiếng, “Cảm ơn em quan tâm, anh rất khỏe.”

“Đợi anh về đảo Cò rồi chúng ta gặp mặt đi, em muốn nói chuyện với anh.” Giọng A Bảo càng điệu đà uốn éo, không đợi Phó Đông Bình trả lời, cô ta đã nói tiếp: “Hôm qua em vừa đến nhà anh thăm cô chú, cô kể nhiều chuyện của anh cho em lắm”

“Anh đang lái xe, không tiện nghe điện thoại, đợi anh về sẽ liên lạc sau.” Phó Đông Bình đặt đĩa xuống, đôi mày chau lại. Nhậm Thiên Chân hiếm khi thấy anh nói chuyện với người khác bằng giọng điệu nghiêm túc như vậy, tò mò mở to hai mắt nhìn anh.

A Bảo thấy anh qua quýt với mình, cười nhạt lật tẩy anh: “Anh đang bị thương sao lái xe được. Em cũng chỉ muốn gặp anh một lần mà thôi, chứ không có ý gì khác, gần gì phải gạt em”

Cô gái này cứ dây dưa không rõ, Phó Đông Bình không thể làm gì khác ngoài giả bệnh, “Được rồi được rồi, A Bảo này, anh đang bị thương, đầu đau lắm, quay về rồi nói sau có được không.” Vừa dứt lời anh cũng cúp điện thoại luôn.

Thấy Nhậm Thiên Chân dùng ánh mắt nửa khinh bỉ nửa quan tâm nhìn mình, Phó Đông Bình cười một tiếng, “Không hợp lẽ chớ nghe chớ nhìn.”

“Xi.” Nhậm Thiên Chân cúi đầu không nhìn anh.

“Tuổi còn nhỏ, đừng hể một chút lại ra vẻ giận đời như thế.” Phó Đông Bình mở wechat lên, dùng tiếng địa phương ở đảo Cò chửi một câu, rồi gửi cho Hạ Đình Vũ, Hạ Đình Vũ đương nhiên không cam lòng yếu kém, hai người mắng qua mắng lại mấy câu.

Nhậm Thiên Chân nghe được những câu đó, không nhịn được mà bật cười.

“Bao giờ thì chúng ta về đảo Cò?”

“Mai đi, vết thương anh đỡ là có thể rút chỉ rồi, quay về đảo Cò lại đi bệnh viện kiểm tra một chút xem sao.”

Hai người bàn bạc với nhau một hồi, rồi sắp xếp thời gian.

Phó Đông Bình không yên tâm lắm, hỏi cô: “Em lái xe mấy năm rồi? Kỹ thuật lái thế nào?”

“Cũng tạm tạm, thi lấy bằng mấy năm rồi.” Nhậm Thiên Chân rất tự tin vào kỹ thuật lái của mình.

”Từ đây về đảo Cò, lái xe cũng phải mất bảy tám giờ, không nghỉ ngơi tốt không được, tối nay đi ngủ sớm chút, sáng mai lên đường, có lẽ khoảng năm giờ chiều là có thể đến nơi rồi.” Phó Đông Bình sắp xếp nhiệm vụ.

Đến tối, Phó Đông Bình nằm thẳng trên giường chơi điện thoại.

Nhậm Thiên Chân ngủ ở giường bên cạnh, mở mắt ra thấy anh vẫn còn chơi, không nhận được nói với anh: “Không phải anh nói phải đi ngủ sớm à, cũng sắp mười giờ rồi mà sao chưa ngủ?”

”Anh bảo em ngủ sớm chứ không nói anh cũng phải ngủ sớm, ngày mai anh không lái xe mà.” Phó Đông Bình tập trung tinh thần chơi game. Trong phòng đã sớm tắt đèn, mặt anh bị ánh sáng trên màn hình điện thoại hắt lên, làm cho đường nét thêm mấy phần hung dữ.

Nhậm Thiên Chân không khuyên được anh, đành phải nhắm mắt ngủ tiếp. Cũng không biết đã qua bao lâu, bên tai truyền đến âm thanh xa xôi của Phó Đông Bình.

”Có phải ở chung một phòng với một người đàn ông xa lạ nên không ngủ được không, cứ lần qua lần lại.”

Nhậm Thiên Chân mở mắt ra, nhìn trần nhà, “Đúng là không ngủ được, nhớ lại chuyện ngày đó mà cứ cảm thấy kỳ lạ, kẻ đó tính toán thế nào mà lại tính đúng chúng ta sẽ đi ra từ cửa hang động đá vôi đó?”

”Hắn ta đã đi qua hang động đó rồi, nên biết cửa hang ở đâu.”

”Nếu trong hang có kho báu thì hắn cũng sẽ biết.”

”Đương nhiên rồi, bí mật của thôn Quý Vương đối với người ngoài thì mới là bí mật, chứ với người trong thôn bọn họ thì chẳng phải bí mật gì, nhưng anh đoán, có lẽ người biết vị trí cụ thể kho báu không nhiều, nếu không, luôn có những kẻ lòng tham vô đáy mơ tưởng kho báu kia, một khi tuồn vào thị trường đồ cổ, những di vật văn hóa đó có thể bán được không ít tiền.”

”Tên Phong Tam kia không đoan chính lắm, không phải hắn ta đã để ý đến kho báu nên mới bị diệt khẩu đấy chứ?” Nhậm Thiên Chân khó tránh khỏi suy đoán như thế.

”Không loại bỏ khả năng này.” Bỗng Phó Đông Bình nhớ lại một chuyện, giọng trầm xuống.

Hình như anh rất nhanh đi vào giấc ngủ, Nhậm Thiên Chân lặng lẽ suy nghĩ một lúc nhưng cũng không đoán ra được anh là người như thế nào, cô chưa từng tiếp xúc với người đàn ông nào như vậy, lúc nghiêm túc thì thôi đi, nhưng khi lật mặt một cái là có thể trăng tráo nói ra mấy câu trêu ghẹo, có điều nói anh không đứng đắn thì lại oan uổng, thật ra anh có học vấn, hơn nữa suy nghĩ còn đâu ra đấy.

Hay do tuổi còn trẻ nên sinh ra thiếu nghiêm túc nhỉ, trong lòng Nhậm Thiên Chân nhận xét anh như thế

Sáng sớm hôm sau, làm xong thủ tục xuất viện, hai người đến siêu thị mua đồ, trên đường đi còn phải ăn uống này nọ, không chuẩn bị không được.

Nhậm Thiên Chân đẩy xe mua hàng, nhìn Phó Đông Bình không ngừng lấy hàng trên kệ ném vào trong xe, không nhận được nói: “Mua nhiều thế làm gì, lại không ăn nổi.”

”Không ăn hết thì cho em mang tới trường từ từ mà ăn, không phải bọn con gái các em đều thích ăn vặt à.” Phó Đông Bình cười nói.

”Tôi không ăn vặt.” Nhậm Thiên Chân thấp giọng thăm thẳm.

Xách hai túi đồ lớn, hai người ngồi lên con Hummer của Phó Đông Bình.

”Gầm xe anh cao, thân xe cũng nặng mà lại rộng, em lái được không?” Phó Đông Bình hơi không yên tâm. Rất ít cô gái có thể lái được xe lớn.

”Có thể chứ, tôi từng lái SUV rồi.” Nhậm Thiên Chân ngập tràn tự tin mà nói.

”Em có thể đội mưa lái xe đưa tôi xuống núi đến bệnh viện, nhìn dáng vẻ chắc là có thể. Nếu không quen đường thì cứ đi theo chỉ dẫn, anh đã cài đặt thiết bị rồi đấy, chúng ta không phải không có nhiều thời gian, em không cần lái nhanh đâu, trước khi trời tối có thể đến đảo Cò là được.”

Phó Đông Bình hài lòng nằm ở ghế sau ra lệnh. Nhậm Thiên Chân nhìn anh một cái từ gương chiếu hậu, không nhìn thấy người anh, nhưng có thể nghe thấy tiếng ăn khoai tây lát rôm rốp của anh, trong lòng cười một tiếng.

Đường cao tốc nối từ huyện Dung đến lộ Đảo đã được sửa lại kha khá, dòng xe chạy không nhiều, lái hơn nửa giờ, căng thẳng trong lòng Nhậm Thiên Chân cũng dần tiêu tan.

Lái xe đường dài khá là nhàm chán, mới đầu Phó Đông Bình còn nói đôi ba câu với cô, sau đó hình như đã lăn ra ngủ rồi, dần dần không còn tiếng động. Anh ngủ một giấc này khá là lâu, tận đến ban trưa anh mới tỉnh dậy, bảo Nhậm Thiên Chân dừng xe lại ở một khu phục vụ mà nghỉ ngơi.

Nhậm Thiên Chân lái xe suốt buổi trưa, đã sớm vừa mệt lại vừa đói, đề nghị của anh vừa đúng như mong muốn.

Thấy Nhậm Thiên Chân bước từ trên xe xuống, không ngừng dấm eo, Phó Đông Bình liền đưa một chai nước cho cô, “Có lẽ em chưa bao giờ lái xe lâu

như vậy nên eo mới cứng đờ.”

“Đúng là chưa từng.” Nhậm Thiên Chân nói, nghỉ một lúc rồi nói thêm, “Nhưng cũng tạm tạm, không quá mệt mỏi.”

Cô nhóc này thật hiểu chuyện, có thể chịu đựng được, cũng không thích than phiền. Phó Đông Bình dẫn cô đi ăn trưa, quán cơm trên đường đầu cũng đắt đỏ, mà thức ăn lại chẳng ra gì, hai người miễn cưỡng lấp đầy bụng, rồi ăn ít đồ ăn vặt mới bắt đầu hành trình tiếp theo.

Trai đẹp đi đâu cũng được chào đón, Nhậm Thiên Chân vô cùng buồn chán ngồi bên luống hoa, nhìn Phó Đông Bình đang vừa nói vừa cười với một người đẹp bốc lửa, trong lòng thâm khinh bỉ, nhưng ánh mắt lại bất tri bất giác đi theo bọn họ.

Thình thoảng Phó Đông Bình lại nhìn cô một cái, thấy cô chốc lát lại nhìn mình, chốc lát lại cố ý ngoảnh mặt đi không nhìn, trong lòng cười một tiếng.

Hai người kia nói chuyện được khoảng mười phút, Nhậm Thiên Chân thấy Phó Đông Bình đứng trước xe vẫy tay gọi mình, tức giận đi tới. Phó Đông Bình thấy vẻ mặt đó của cô thì cười sờ đầu cô một cái, “Người ta chỉ hỏi đường thôi mà.”

“Ai quan tâm anh chứ.” Nhậm Thiên Chân lẩm bẩm.

Để Nhậm Thiên Chân ngồi ra ghế sau, Phó Đông Bình ngồi lên ghế lái, “Buổi chiều để anh lái, em cứ nghỉ ngơi đi.”

“Vết thương của anh vẫn chưa lành mà, anh có thể lái xe được sao? Hay cứ để tôi lái đi, tôi không mệt.” Nhậm Thiên Chân không yên tâm.

“Lái chậm là được.” Nhậm Thiên Chân ngủ đến tận trưa, cảm thấy tinh thần rất tốt.

Lái xe lên đường, xe chạy êm ru ổn định, Nhậm Thiên Chân cố chống đỡ cả buổi nay không chịu nổi nữa, nằm xuống băng ghế sau mà ngủ. Qua gương chiếu hậu, Phó Đông Bình ngắm nhìn cô.

Vậy mà cô nhóc này còn nói là không mệt, vừa lên xe đã ngủ khò rồi, Phó Đông Bình lặng lẽ dừng xe bên lề đường, cởi áo khoác mình ra đắp lên người cô, rồi sau đó mới lái xe đi tiếp.

Khi xe chạy vào thành phố đảo Cò, Phó Đông Bình đánh thức Nhậm Thiên Chân, “Anh định chở em về trường rồi mới về bệnh viện, nhưng giờ anh hơi nhức đầu, không chịu nổi nữa rồi.”

“Chắc là do lái xe lâu nên đại não thiếu oxy đấy, để tôi đưa anh đến bệnh viện.” Nhậm Thiên Chân xuống xe đổi vị trí với anh, một lần nữa ngồi lên ghế lái.

Trong bệnh viện, sau khi Phó Đông Bình tiến hành quét hình CT phần đầu, bác sĩ không đồng ý rút chỉ cho anh, bảo anh phải nằm viện quan sát một ngày nữa.

Trong phòng bệnh, Phó Đông Bình hỏi Nhậm Thiên Chân: “Trường của bọn em xa phố xá náo nhiệt, trời cũng sắp tối rồi, bảo cái cậu Ôn Gia Minh kia đến đón em đi, em về trường một mình anh không yên tâm.”

“Anh ta sẽ không đón tôi đâu.” Nhậm Thiên Chân thở dài một tiếng.

“Tại sao không đến chứ, không phải cậu ta là bạn trai em à?” Phó Đông Bình không rõ, thân là đàn ông, chẳng lẽ không phải nên chăm sóc bạn trai sau, để một mình cô bắt xe về trường quá nguy hiểm.

Nhậm Thiên Chân ừ ừ nói với anh, Ôn Gia Minh không phải là bạn trai cô.

“Tôi tỏ tình với anh ta rồi, nhưng anh ta không đồng ý.”

“Cậu ta đúng là kiêu ngạo, đến người như em mà cậu ta còn coi thường, bộ cậu ta định lên trời ư à*.” Phó Đông Bình cười, rồi lại nghĩ kể cho cô: “Em thử gọi cho cậu ta xem sao, nói giờ em đang ở ngoài một mình, trời tối rồi bảo cậu ta mau đến đón em. Theo kinh nghiệm nhiều năm của anh trai đây, nếu cậu ta không tới thì không đáng mặt đàn ông nữa, em có thể trực tiếp bấm nút pass cho cậu ta rồi đấy.”

(*Ý nói Nhậm Thiên Chân đã kiêu ngạo héch mạt lên trời đủ rồi, vậy mà Ôn Gia Minh còn kiêu ngạo hơn.)

Nhậm Thiên Chân nghỉ ngơi một hồi rồi đi ra ngoài gọi điện thoại. Phó Đông Bình nghĩ thầm, cũng không biết có bí mật gì mà lần nào gọi điện cũng quay lưng đi.

Nửa tiếng sau, điện thoại của Nhậm Thiên Chân reo lên, hưng phấn chào tạm biệt Phó Đông Bình, Ôn Gia Minh đã đến đón cô rồi. Phó Đông Bình mượn cơ phải xuống siêu thị mini dưới bệnh viện mua ít đồ, cùng nhau đi xuống với cô.

Ôn Gia Minh mặc áo gió màu đen không giống như trong tưởng tượng của Phó Đông Bình, anh ta không trẻ lắm, nhìn có vẻ đã đến bốn mươi, tóc dài ngang vai xoắn tự nhiên, lại còn để râu, nam tính hấp dẫn, khí chất phóng khoáng.

Fuck, thì ra không phải là bạn học của cô mà là thầy giáo, Phó Đông Bình lập tức hiểu ra, đánh giá Ôn Gia Minh bằng con mắt không có ý tốt gì, lão già này, đáng về hào sảng khí chất yuppies*, có cô gái nào chịu nổi chứ.

(*Yippies được xem là một nhánh của phong trào hippies, họ là những thanh niên đô thị mới, phải được giáo dục đại học cao đẳng mới có thể đảm nhận được công việc, ví dụ như luật sư, bác sĩ, kiến trúc sư, v.v...)

Càng nhìn càng không vừa mắt, mặc dù anh không thể không thừa nhận, gout thời trang của lão già này quả là không tầm thường.

”Đồng Bình, chúng tôi đi trước đây.” Nhậm Thiên Chân vừa thấy Ôn Gia Minh, lập tức trong mắt không còn nhìn thấy ai, kéo cánh tay anh ta muốn rời đi. Phó Đông Bình hừ lạnh một tiếng, con nhóc chết tiệt, lần đầu gặp mặt cũng không biết phải giới thiệu hai người với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Những Kẻ Yêu Đường Không Lấy Kết Hôn Làm Mục Đích Đầu Là Đồ Lưu Manh

Ngược lại Ôn Gia Minh không hề coi nhẹ phép tắc, lễ phép chào hỏi Phó Đông Bình, “Chào anh, cảm ơn anh đã đưa Thiên Chân về.” Phó Đông Bình thấy anh ta chủ động đưa tay ra, bèn bắt tay lại một cái.

”Đừng khách sáo, tôi bị thương, dọc đường đi đều do Thiên Chân lái xe cả, tôi nên cảm ơn em ấy mới đúng.” Phó Đông Bình cố ý đưa mắt nhìn Nhậm Thiên Chân. Ôn Gia Minh cũng nhìn Nhậm Thiên Chân, nụ cười treo trên gương mặt.

Nhậm Thiên Chân liếc xéo Phó Đông Bình, còn chưa giới thiệu hai người họ với nhau đã cố ý nói: “Anh về phòng bệnh nghỉ ngơi đi, chúng tôi đi trước.” Đường lúc nói chuyện đã kéo tay Ôn Gia Minh cùng rời đi.

Đồ ăn cháo đá bát! Phó Đông Bình phẫn nộ mà không có chỗ nào phát tiết, đứng tại chỗ không cam lòng nhìn theo bóng lưng hai người họ, không thể không nói, chỉ nhìn từ bên ngoài thì hai người họ khá là xứng đôi, phía nam chín chắn hấp dẫn, đằng nữ thanh khiết đáng yêu.

Quan trọng hơn là, mặc dù thái độ của Ôn Gia Minh có phần lạnh nhạt, không nắm tay Nhậm Thiên Chân, nhưng ánh mắt mang theo vẻ sùng nịch đó lại không lừa ai được.

Ngồi trong xe, từ đầu đến cuối Ôn Gia Minh không hề hỏi thân phận của Phó Đông Bình, Nhậm Thiên Chân lại không kiên nhẫn được vậy, chủ động hỏi anh ta: “Sao anh không hỏi gì vậy, hỏi người vừa này là ai chẳng hạn?”

”Anh ta đã quan trọng đến mức tôi phải biết thân phận của anh ta rồi ư?” Ôn Gia Minh nghiêng đầu nhìn cô. Một câu nói nhẹ nhàng lại làm Nhậm Thiên Chân cứng họng, không giải thích thì sợ anh hiểu lầm, mà giải thích thì có nghĩa là thừa nhận Phó Đông Bình rất quan trọng.

”Không phải thế... Nhưng lúc ở núi Vân Mộng em gặp nguy hiểm, là anh ấy đã cứu em.”

”Anh ta vì cứu em mà bị thương, nên em mới kết bạn với anh ta, lại còn lái xe giúp anh ta nữa?”

”Đại khái là thế.” Nhậm Thiên Chân thoáng nghĩ rồi chèn thêm một câu, “Bố anh ấy là bạn học cũ của bố mẹ em, em biết thân phận của anh ấy, nên em mới yên tâm ngồi xe anh ấy.”

Ôn Gia Minh khẽ mỉm cười, sau đó nói một câu làm Nhậm Thiên Chân vô cùng cụt hứng.

”Em có tự do của em.” Anh ta nói.

”Là có ý gì?” Nhậm Thiên Chân thờ hờn hỏi ngược lại.

Ôn Gia Minh thấy cô tức giận, từ tốn nói: “Em nên tìm một chàng trai tuổi tác xấp xỉ em mà yêu đương, chứ không phải là người đã ly hôn như tôi.”

Nhậm Thiên Chân tưởng nhầm rằng anh ta ăn giấm chua của Phó Đông Bình, cố ý muốn thăm dò mình, vội nói mỉa: “Em biết, anh là sợ trong trường nói bóng nói gió, nói anh dụ dỗ nữ sinh, nhưng em phải nói cho anh biết, em không quan tâm, bọn họ nói em cái gì em cũng không quan tâm, em chỉ thích anh.”

Ôn Gia Minh không lên tiếng, nụ cười khổ sở dạt bên mép.

Buổi tối, đợi người nhà lần lượt kéo đến đến thăm mình xong, Phó Đông Bình nằm trên giường trần trọc trở mình, cuối cùng không chịu nổi mà gọi điện cho Nhậm Thiên Chân.

”Em về tới trường chưa?” Anh tìm chuyện để nói.

”Về lâu rồi, tôi đã bắt đầu giờ tự học buổi tối rồi.” Nhậm Thiên Chân ngồi trong thư viện, cố gắng giảm giọng đến mức thấp nhất.

”Vậy em tìm một chỗ có thể nói chuyện đi, anh có chút việc cần hỏi em.” Phó Đông Bình điều chỉnh góc độ giường bệnh lại để gọi điện được thoải mái hơn.

Nhậm Thiên Chân dọn dẹp sách vở rồi ra bên ngoài thư viện, lúc này mới gọi lại cho anh, “Chuyện gì, anh nói đi.” Phó Đông Bình hỏi: “Người vừa nãy chính là Ôn Gia Minh? Nhìn tuổi tác không giống bạn học của em lắm, là thầy giáo à?”

”Anh ấy là giáo sư khoa lịch sử, chuyên ngành hai của tôi là lịch sử.” Nhậm Thiên Chân đoán chắc anh lại tò mò cả đêm, liền thỏa mãn lòng hiếu kỳ của anh.

Quả nhiên là vậy, Phó Đông Bình vừa nghe thế đã vội vã bật dậy, “Nhìn cái dáng đó của anh ta chắc cũng phải bốn mươi mấy rồi, đàn ông đã kết hôn lại còn có con, chẳng lẽ em muốn làm kẻ thứ ba chen chân vào cuộc hôn nhân của anh ta ư? Nhậm Thiên Chân này, anh nói cho em biết, em như vậy là rất vô đạo đức.”

Nhậm Thiên Chân cười lạnh một tiếng, “Làm sao anh biết tôi vô đạo đức hả? Anh ấy ly hôn từ lâu rồi, vợ trước định cư ở nước ngoài, hai người không có con, hơn nữa, anh ấy cũng có già đâu, mới bốn mươi thôi.”

”Bốn mươi mà còn không già à, em mới hai mươi ba tuổi, anh ta còn lớn hơn em cả một con giáp, hơn nữa anh ta còn là thầy giáo của em, tình yêu thầy trò sẽ ảnh hưởng không tốt đến em đâu, em định để bạn học toàn trường nhìn thế nào, để các giáo viên khác nhìn thế nào hả?” Phó Đông Bình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Nhậm Thiên Chân đợi anh quở trách xong rồi mới nói, “Xem ra anh cũng chỉ là một người tầm thường.”

Phó Đông Bình oán hận nói: “Không sai, anh chính là người tầm thường đấy, không phải từ lâu em đã định nghĩa anh thế rồi còn gì, nói anh kiêu căng lại dung tục, nhưng anh vẫn phải nói với em, em với anh ta quá chênh lệch, hai người sẽ không có kết quả tốt đâu.”

Nhậm Thiên Chân phớt lờ lời khuyên của anh, “Tình yêu của tôi tại sao cứ phải có kết quả? Tình yêu quan trọng nhất chính là quá trình.”

”Shit, tất cả những kẻ yêu đương không lấy kết hôn làm mục đích đều là đồ lưu manh cả!” Phó Đông Bình nổi cáu.

”Vậy bạn gái cũ của anh nhiều như thế, sao không kết hôn đi? Hay anh vẫn luôn lưu manh đùa giỡn?” Nhậm Thiên Chân trả đòn châm biếm.

”Anh là lựa chọn cẩn thận, thà thiếu không ầu.” Phó Đông Bình cười.

”Nhưng tôi thích anh ấy.”

”Anh khuyên em nên bỏ đi, dựa vào chừng ấy năm trải nghiệm của anh ta, chắc chắn sẽ không lấy với em đâu, thậm chí anh ta sẽ không kết hôn lần nữa, cùng lắm là chơi đùa với em một lúc, rồi tre đưng nước cũng bằng không, chẳng bằng rời khỏi anh ta sớm rồi tính toán xem.” Phó Đông Bình tận tình khuyên bảo.

”Tính cái gì?”

”Tìm một người bạn trai khác tốt hơn.”

”Tôi không muốn ai tốt hơn cả, tôi chỉ thích một mình anh ấy.”

Phó Đông Bình sắp bị cô làm cho tức chết rồi, xem ra cô nhóc này đã trúng độc đàn ông già rồi, anh dẫn con giận lại mà khuyên cô, “Nhưng anh ta không hợp với em, Thiên Chân à... không bằng em cân nhắc anh chút xem sao. Điều kiện anh không hề kém so với anh ta, quan trọng là anh còn trẻ hơn anh ta và đẹp trai hơn anh ta nữa.”

Nhậm Thiên Chân cười phì một tiếng, “Anh? Không phải anh cứ bảo tôi gọi anh là anh trai sao, anh trai và em gái thì yêu đương cái gì chứ?”

”Cũng đâu phải anh trai ruột, sợ cái gì.”

”Anh bị thương, tôi sẽ coi như là anh đang nói nhảm, đừng làm phiền tôi nữa, cúp máy đây.” Nhậm Thiên Chân nói cúp liền cúp, dứt khoát tắt điện thoại. Phó Đông Bình gọi lại mấy lần nhưng đều là nhắc nhở tắt máy, cũng không gọi tiếp nữa.

Hai hôm sau, vừa tờ mờ sớm thì Nhậm Thiên Chân đã nhận được điện thoại của Phó Đông Bình.

”Anh chờ em dưới lầu, em xuống đi.” Phó Đông Bình nhìn lên cửa sổ ký túc xá nữ sinh. Quả nhiên, Nhậm Thiên Chân nhanh chóng chạy đến cửa sổ nhìn xuống, vừa nhìn thấy anh liền cúp điện thoại.

Anh đứng chờ chưa đến năm phút, Nhậm Thiên Chân đã chạy ra khỏi tòa nhà ký túc xá.

”Không phải anh nằm viện à, sao lại chạy ra đây?” Thấy Phó Đông Bình đeo một chiếc mũ kỳ quái, Nhậm Thiên Chân liền chạy đến bên người anh nhìn một cái.

Phó Đông Bình chỉ vào đầu, “Hôm nay anh mới rút chỉ, ở bệnh viện đợi cũng chán quá nên tới thăm em, nhân tiện nói với em phát hiện trong hai ngày qua

của anh.”

”Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi, đối diện trường học có một quán trà.” Nhậm Thiên Chân cũng không muốn để người quen thấy có con trai đến tìm cô.

”Đi ra ngoài, sân trường đẹp như thế này, chúng ta tìm một chỗ trong sân nói chuyện đi, đằng trước cũng không tệ.” Phó Đông Bình không muốn đi ra ngoài, chỉ vào chỗ bên hồ đá cách đó không xa, ý là đến đó là được.

Sân trường đại học Đảo Cò được khen là sân trường đại học đẹp nhất trong nước, vào lúc này sắc xuân đang nồng, cỏ vườn mình oanh yến chao liệng, gió thổi một hồi, cánh hoa rụng rơi đầy mặt đất như tuyết rơi, đẹp không bút nào tả xiết. Chỗ Phó Đông Bình chọn vừa khéo ở dưới một gốc hoa anh đào, nơi nơi đều là hoa rơi.

Hai người ngồi xuống, thấy Phó Đông Bình mở sổ ghi chép bìa da đen luôn mang theo bên mình ra đặt trên đùi, Nhậm Thiên Chân không nhịn được chế giễu: “Anh muốn tôi theo phe học hành đây à, còn mang theo cả sổ.”

Đôi mắt cô long lanh sáng trong, trên dưới khắp người toát lên vẻ nhàn nhạt, mang theo nét xuân sang, Phó Đông Bình nhìn cô, gần như quên mất ý định của mình.

Điều chỉnh lại cảm xúc, Phó Đông Bình hắng giọng như thầy giáo chuẩn bị lên lớp, “Chuyện bình thường mà, đầu anh vẫn chưa bình phục, nếu không ghi chép lại kỹ thì sẽ quên mất.”

Nhìn một lượt bản ghi chép trong sổ, anh nói với Nhậm Thiên Chân, “Anh đã xem kỹ bản photo của địa phương chí huyện Dung em photo cho anh rồi, có ghi chép liên quan đến núi Vân Mộng, vào thời điểm năm đầu triều Thanh, có ghi lại một đoạn thể này về thôn Song Dong.”

Anh gấp dấu lại đưa cho Nhậm Thiên Chân xem, Nhậm Thiên Chân đọc mấy lần rồi hỏi anh, “Có ý gì? Không lẽ nói, quả thật thôn Song Dong đã bị gột rửa?”

”Đúng thế, nói gột rửa còn nhẹ đấy, nói cho chính xác thì là tắm máu, bọn chúng lợi dụng lời đồn đãi của ôn dịch mà đuổi cùng giết tận thôn dân, cuối cùng chỉ để lại mấy gia tộc để trấn thủ, mà một trong những gia tộc đó chính là họ Phùng.”

Phó Đông Bình chỉ vào một đoạn đánh dấu trong đó, “Em xem chỗ này đi, nói là năm Khang Hi thứ mười hai, huyện Dung xảy ra nạn lụt, dân trong huyện rớt rít kéo đến núi Vân Mộng tránh nước, thôn Song Dong cũng từng thu nhận một số dân tị nạn, nhưng kỳ lạ chính là, đợi khi nước rút đi, dân huyện tị nạn ở thôn Song Dong cũng dính vào ôn dịch kỳ quái, vì phòng ngừa ôn dịch lan tràn, nha huyện đã hạ lệnh biến thôn Song Dong thành khu bệnh dịch, nửa năm sau mới cho phép thôn dân ra ngoài, mà trong lúc đó, có một danh y họ Nhậm được huyện lệnh cất cử đến thôn Song Dong chữa trị bệnh dịch.”

”Họ Nhậm ư?” Nhậm Thiên Chân ngăn người, “Anh nói là, có thể nhà tôi chính là hậu duệ của danh y đó?”

”Thông minh! Điều anh muốn nói chính là cái này.” Phó Đông Bình nói, “Chúng ta cứ đoán thử xem, nếu tổ tiên nhà em chính là đời sau của danh y họ Nhậm đó, như vậy khi danh y đó qua lại với người dân thôn Song Dong thì rất có khả năng đã biết một số bí mật, cũng chính là bí mật kho báu và nơi chôn cất của Vĩnh Lịch hoàng đế.”

”Ý của anh là, có thể bỏ tôi biết được bí mật này từ tổ tiên, nên ông mới có thể hứng thú đến thế về phong tục dân tộc của huyện Dung núi Vân Mộng ư?”

”Đúng thế, cuốn sổ ông ấy để lại anh cũng đã xem qua rồi, có rất nhiều chỗ cũng có thể chứng thực suy đoán của anh, theo manh mối tổ tiên để lại ông ấy mới phát hiện được bí mật thôn Song Dong, nên năm đó ông ấy đề nghị đi núi Vân Mộng thám hiểm cũng không phải là tình cờ.”

Đối với đoạn thoại này của Phó Đông Bình, Nhậm Thiên Chân có cảm giác kỳ lạ, cô nghe ra được ám chỉ trong lời của anh, cả buổi chỉ im lặng không nói gì.

”Thiên Chân, sự kiện năm đó rất có thể chỉ là bất trắc, em không cần đi sâu vào đó đâu.” Phó Đông Bình khuyên nhủ. Nhậm Thiên Chân không nhúc nhích, đôi mắt xa xăm, “Rất có thể là ngoài ý muốn, nhưng nói cách khác, cũng có thể không phải là điều bất trắc.”

Phó Đông Bình không muốn tranh chấp với cô, đành phải đổi đề tài, “Được rồi, chúng ta nói tiếp thôn Song Dong đi, gã Phong Tam bị giết đó tên thật là Phùng Sơn, em còn nhớ không? Hắn ta chính là đời sau của người gác mộ nhà họ Phùng.”

Thật ra thì Nhậm Thiên Chân cũng đã nghĩ đến điểm này trước đó, giờ phút này càng thêm chắc chắn, “Hắn ta cũng biết bí mật của thôn Song Dong?”

”Có lẽ ít nhiều biết được chút, lần trước cảnh sát nói hắn là tên du côn nổi tiếng ở thôn Song Dong, mấy năm qua dựa vào nghề vận chuyển mà sống, tức là trình độ văn hóa của hắn không cao, kẻ thực sự nắm được bí mật của thôn Song Dong không phải là hắn, mà là gã đã tấn công anh đó, điều chúng ta muốn tra rõ phải là thân phận của kẻ kia.”

Lời phân tích của Phó Đông Bình có lý có có, Nhậm Thiên Chân gật đầu không ngừng.

”Có một số việc, em tự mình nghi ngờ thì thà về nhà nói chuyện rõ ràng với bố mẹ, hẳn bọn họ cũng biết.” Phó Đông Bình khuyên Nhậm Thiên Chân.

Đúng lúc Nhậm Thiên Chân ngẩng đầu lên, bốn mắt giao nhau, hai người không nói gì. Giữa hai người họ cái gì cũng có thể nói được, chỉ riêng đề tài này là khu vực cấm, mỗi lần nhắc đến, đều kết thúc bằng sự im lặng của Nhậm Thiên Chân.

Qua một lúc lâu, chỉ nghe thấy Phó Đông Bình khẽ hỏi: “Chuyện hai ngày trước anh nói với em, em cân nhắc đến đâu rồi?”

“Chuyện gì?” Thiệt tình Nhậm Thiên Chân không nhớ gì cả.

Phó Đông Bình sờ tóc cô như bậc trưởng bối, nét mặt cũng đổi khác, “Còn chưa già đã mau quên rồi, là bảo em cân nhắc anh đấy.” Nhậm Thiên Chân hừ lạnh, “Anh uống nhầm thuốc rồi đấy.”

“Anh nghiêm túc đấy, nếu em không ngại thì suy nghĩ kỹ vào.” Phó Đông Bình dịu dàng nhìn cô, “Thích một người, trong lòng như cây muốn ra hoa, dù cành có bị bẻ đi thì vẫn muốn mọc mầm mới từ nhánh đã gãy, Thiên Chân à, anh gặp phải em, liền muốn nở hoa.”

“Anh muốn nở hoa thì cứ nở đi, ở đây lớn như thế, cho anh nở hoa đủ luôn đấy, tôi không làm chậm trễ việc tốt của anh nữa*.” Nhậm Thiên Chân đứng lên, cười một tiếng xoay người toan đi.

(*Cây ra hoa còn để chỉ tỏ tình thành công.)

Khó có lúc mình trờ tình một lần, vậy mà lại là đàn gảy tai trâu, Phó Đông Bình vừa tức vừa hối hận, nén cảm xúc lại, cố không để mình nói mấy lời mất phong độ.

“Cô nhóc, liệu em có nghĩ tới, lúc này em say mê anh ta như thế, có khi nào chỉ là phức cảm Electra* đang quấy phá thôi không, từ nhỏ em đã thiếu sự yêu thương của bố, nên rất dễ nảy sinh tâm tư quyến luyến với đàn ông lớn tuổi, thứ tình cảm này không phải là tình yêu chân chính, mà là phức cảm Oedipus**.”

(*Hội chứng chỉ ham muốn tình dục của con gái với cha mình.)

(**Theo Freud, phức cảm Oedipus giải thích các cảm xúc và ý tưởng mà tâm trí giữ trong vô thức thông qua ức chế, về ham muốn tình dục của một đứa trẻ muốn có quan hệ tình dục với cha mẹ khác giới mình.)

Đối với màn giảng đạo lý lẽ lần này của anh, Nhậm Thiên Chân không phản bác, chỉ lạnh lùng nhìn anh một cái rồi ngẩng đầu rời đi.

Lại còn khinh người vậy nữa! Phó Đông Bình dõi mắt trông theo bóng dáng thướt tha kia của cô, eo thon ôm không đầy một vòng tay, đôi chân dài thẳng tắp, mình hạc xương mai như que đũa, dáng người như thế này, mặc quần áo gì cũng đẹp mắt cả.

Đi trong sân trường chưa được bao xa, Phó Đông Bình liền thấy Đồng Hi và Hề Dao Dao ở phía đối diện lại gần, vừa định trốn đi thì lại bị hai cô gái kia ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 19: Không Thể Buông Tha

Đồng Hi khéo nói, vừa nhìn thấy Phó Đông Bình đã nhiệt tình chào hỏi, “Anh Phó, sao anh lại đến trường của chúng em vậy? Là đến tìm Dao Dao sao?”

Xem ra các cô không biết Nhậm Thiên Chân cũng học ở đây, thấy Hề Dao Dao liếc mắt đưa tình nhìn mình, Phó Đông Bình không muốn lời Nhậm Thiên Chân vào, nhanh trí nói, “Anh đến tìm người... À này, các em biết đến khoa lịch sử đi đường nào không?”

“Coi như anh hỏi đúng người rồi đấy, em với Đồng Đồng đều ở khoa lịch sử, để chúng em dẫn anh đi.” Hề Dao Dao xung phong nhận việc lo dẫn đường, Đồng Hi đảo mắt, vội vàng nói: “Dao Dao, tớ mới nhớ ra mình để quên ví tiền trong ký túc xá rồi, cậu đưa anh Phó đi đi.”

Hề Dao Dao nghe thấy hợp ý mình, liền vội vã nói được. Phó Đông Bình biết tông trò vặt của hai cô gái này, nhưng cũng chỉ nhếch môi, không lật tẩy, đi theo Hề Dao Dao đến khoa lịch sử.

Dọc đường đi, Hề Dao Dao nói cho Phó Đông Bình biết, khoa lịch sử của các cô với khoa Trung văn, triết học phụ thuộc vào học viện nhân văn của đại học Đảo Cò, là khoa có truyền thống ưu thế nhất trong trường của các cô, đào tạo ra rất nhiều viện sĩ.

Nói đến đây, trên gương mặt trắng nõn xinh đẹp như tảo của cô được tia sáng lung linh hắt lên, cô ấy cố gắng chớp mắt muốn làm cho mắt to lên, có lẽ vì thị lực không tốt lại không chịu đeo kính, nên tầm nhìn của cô ấy luôn mờ mờ không tìm được tiêu điểm.

Phó Đông Bình thấy cứ cô nhìn mình đầy tình ý, biết con gái ở tuổi này không thể trêu chọc được, một khi chọc phải, bọn họ sẽ giống như đội cảm tử không hề chùn bước, xung phong xông trận, anh không muốn rước phải phiền toái này, vì vậy cố ý ngẩng đầu không nhìn cô ấy, giống như Nhậm Thiên Chân đối với anh trước đó vậy.

“Em biết Ôn Gia Minh không?” Phó Đông Bình dò hỏi.

”Biết chứ, giáo sư Ôn rất được chào đón ở học viện chúng em đây, vừa trẻ tuổi lại vừa đẹp trai, dạy cũng rất hay nữa.” Nhắc đến Ôn Gia Minh, Hề Dao Dao khen không ngớt lời.

”Anh ta còn trẻ ư? Không phải đã bốn mươi rồi sao.” Phó Đông Bình lăm bắm một câu. Cũng biết tên kia giỏi quyền rũ gái trẻ, mà cái chuyên ngành văn sử này con gái thì tha hồ, đúng lúc cho anh ta cơ hội gần gũi được bạn học.

Hề Dao Dao nào biết anh có tâm tư gì với Ôn Gia Minh, cười nói: ”Nhưng anh phải biết, giáo sư chính trong trường của bọn em toàn là ông già bà già cả, so ra thì giáo sư Ôn đã trẻ rồi, mà quan trọng hơn chính là, thầy ấy đẹp trai.”

Cũng chỉ có thể lừa gạt được mấy cô gái trẻ như các em thôi, Phó Đông Bình thâm nghĩ, không nhịn được lại hỏi: ”Anh ta kết hôn chưa? Có vợ không?”

Rốt cuộc Hề Dao Dao cũng nghe ra được manh mối gì đó, nhướn mày nhìn anh đầy kỳ quái, ”Anh hỏi cái này làm gì?”

”Ờ...” Phó Đông Bình nghĩ ngợi, hiện giờ đầu óc mấy cô gái này rất phong phú, hơi một tí là thích suy đoán lung tung, ngược lại mình có thể lợi dụng chút, vậy là có ý nói: ”Có lần bạn bè tụ họp mới biết, nên tìm anh ta giúp tìm ít tài liệu, thuận miệng hỏi chút mà thôi.”

Lúc này Hề Dao Dao mới nói cho anh, ”Hình như thầy ấy độc thân, chưa nghe nói có vợ bao giờ, thầy ấy đến dạy ở trường bọn em cũng được mấy năm rồi, trước kia luôn học ở trường đại học bên Mỹ.”

Phó Đông Bình ừ một tiếng, xem ra chuyện của anh ta với Nhậm Thiên Chân là bí mật, nếu không thì đã sớm lan truyền ở trong trường rồi. Cũng có thể là vì anh ta vẫn không đồng ý lời tỏ tình của Nhậm Thiên Chân, nên quan hệ của hai người mới không công khai.

”Em còn nghe nói, giáo sư Ôn với một giáo sư khác trong khoa bọn em đang tranh chức phó chủ nhiệm khoa lịch sử đấy, trường bọn em là trường 985*, giáo sư ganh đua nhau dữ dội lắm.” Hề Dao Dao mách leo tin đồn mình nghe được cho Phó Đông Bình nghe.

(*Công trình 985 được xây dựng tại Hội nghị về công tác giáo dục đại học hướng tới thế kỉ XXI vào 4/1995 với việc xác định 985 hạng mục khoa học quan trọng, với sự tham gia của 10.000 giáo viên thuộc 300 đơn vị nghiên cứu.)

Mãi nghĩ ngợi quá mức nhập thần, đến nỗi mấy câu sau của Hề Dao Dao anh không hề nghiêm túc lắng nghe. Hề Dao Dao thấy anh không tập trung thì kéo anh một cái, chỉ vào tòa nhà sau lưng, ”Anh Phó, đến rồi đấy, bình thường giáo sư Ôn chỉ cần đến trường đứng lớp thôi, không cần trực ban, tầng sáu có một gian phòng làm việc của thầy ấy, là nơi tổ nghiên cứu do thầy ấy dẫn dắt làm việc, thầy ấy thường xuyên ở đó lắm.”

Cảm ơn cô ấy xong, Phó Đông Bình một mình đi lên, đến tầng sáu thì đi đến một cửa phòng làm việc, chần chờ một lúc mới đưa tay lên gõ cửa, sau nghe nghe thấy có tiếng thì đẩy cửa đi vào, thấy Ôn Gia Minh ngẩng đầu lên từ sau màn hình vi tính nhìn anh.

Ôn Gia Minh đứng lên tiếp khách, nét mặt có vẻ nghi ngờ, cảm thấy Phó Đông Bình khá là quen mắt, ngay sau đó mới nhớ ra anh chính là người trong bệnh viện kia, bèn chủ động bắt chuyện với anh, ”Chào anh, tìm tôi có việc gì không?”

”Tôi đến tìm Thiên Chân, nhân tiện cũng có chút chuyện muốn nói với anh.” Phó Đông Bình ung dung bắt tay với anh ta, ngồi xuống trước bàn làm việc đối diện anh ta.

Ôn Gia Minh thuận tay gỡ mắt kính xuống, cười nhạt với anh, ”Tôi nghĩ, mình có thể đoán được mục đích đến của anh, là vì Thiên Chân, đúng không?”

”Đúng thế.” Phó Đông Bình tự nhủ, nếu anh ta đã biết thì càng tốt, vậy là nói thẳng, ”Tôi không biết em ấy có từng nhắc đến thân phận tôi với anh hay chưa, thật ra thì tôi đã gặp em ấy từ nhiều năm trước rồi, bố mẹ hai bên là bạn thân của nhau.”

Ôn Gia Minh rót nước cho anh, đặt xuống trước mặt anh, ”Cô ấy có nói rồi.”

”Vậy được, có mấy lời tôi nói thẳng không kiêng dè gì nữa.” Phó Đông Bình đợi anh ta ngồi xuống thì nghiêng người ra trước thăm dò, ”Nếu anh cũng đã biết tình cảm của Thiên Chân với anh thì đừng để em ấy ảo tưởng thêm nữa, cái tuổi này của em ấy chẳng qua là do phức cảm Electra làm ảnh hưởng, rất dễ sinh ra cảm giác quyến luyến với đàn ông thành công nhiều tuổi, nhất là người như Thiên Chân thiếu thời đã mất cha.”

Ôn Gia Minh không trả lời thẳng câu hỏi của anh, chỉ cười nhạt hỏi ngược lại anh, ”Anh cũng thích em ấy?” Phó Đông Bình cũng cười cười, không khoan nhượng, ”Dùng cái chữ cũng này, giáo sư à, anh biết những lời này của anh ở trong tai người khác là có ý gì không?”

Đối với chàng trai trẻ có địch ý rõ ràng với mình này, Ôn Gia Minh tránh né mũi nhọn của anh, đảo mắt một cái, ”Tôi đã nói rất rõ với Thiên Chân rồi, tôi và em ấy không có khả năng, bảo em ấy nên chú trọng vào việc học hơn.”

”Chỉ là không có khả năng, chứ không phải là không thích sao?”

Phó Đông Bình nói trúng tim đen khiến nét mặt Ôn Gia Minh hơi thay đổi, nhưng mà, anh ta trước sau vẫn luôn tỉnh táo không bày tỏ thái độ gì.

Đôi mắt sắc bén của Phó Đông Bình bắt lấy mỗi một thay đổi nhỏ của anh ta, nói tiếp: ”Thiên Chân vẫn đang còn là sinh viên, suy nghĩ khó tránh khỏi đơn giản, còn anh thì không giống thế, anh không chỉ có kinh nghiệm phong phú sỏi đời, mà suy tính gì cũng dựa vào thực tế, nên rất thận trọng trong chuyện tình cảm, sẽ không có chuyện đầu óc nóng lên muốn qua lại với nữ sinh.”

”Tôi rất vui khi Thiên Chân có một người bạn biết đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ vì em ấy như anh.” Ôn Gia Minh thẳng thắn nói, ”Tôi

quen em ấy đã ba năm, em ấy là một cô gái tốt, nhưng có lẽ vì phía gia đình nên em ấy nhạy cảm tình tế hơn con gái bình thường nhiều, cũng rất thích xoay vào chỗ có vấn đề, tôi đã từng thử khuyên em ấy nhiều lần rồi, nhưng cũng chính vì thế mà khiến em ấy này suy nghĩ khác.”

Nếu như nói trước khi đến Phó Đông Bình còn có nghi ngờ, thì lúc này từ thái độ của Ôn Gia Minh anh đã hiểu hoàn toàn, tình cảm của anh ta dành cho Nhậm Thiên Chân khá phức tạp.

”Nói là bị cuốn hút, không bằng nói em ấy lệ thuộc vào anh.” Phó Đông Bình chỉ ra thêm, “Trong lòng Thiên Chân luôn có gai nhọn đối với chuyện bố em ấy bất ngờ bỏ mạng, nên quan hệ của cô ấy với mẹ và bố dượng cũng luôn không tốt, mà sự quan tâm của anh vốn chỉ là kiểu trường bối, lại để em ấy hiểu lầm.”

”Anh nói rất có lý.” Ôn Gia Minh trầm ngâm.

Phó Đông Bình tập trung nhìn anh ta, cười gian một tiếng, rồi sau đó thôi cười, thay vào đó là vẻ mặt đầy phức tạp, “So ra thì tình cảm của anh với Thiên Chân còn phức tạp hơn nhiều, nếu cô ấy với anh không có quan hệ thầy trò này, thì tôi nghĩ, lựa chọn của anh sẽ không giống thế, nhưng, giáo sư anh đừng quên, thân phận của anh không cho anh có lựa chọn khác. Theo tôi được biết thì, trước kia anh dạy học ở trường đại học nổi tiếng bên Mỹ, cảm tiết chuyện thầy trò yêu nhau.”

Mắt Ôn Gia Minh lóe lên, nét mặt đầy khổ sở, chàng trai trẻ này quả thật không đơn giản, chỉ mới gặp có một lần mà đã có thể đoán trúng tâm sự của anh ta, hơn nữa còn phân tích có lý có có, khiến anh ta không tài nào vạch lại được.

Phó Đông Bình thấy nói đã đủ, cũng không ép người nữa, đứng dậy chào ra về. Đôi khi anh sắp đi tới cửa thì nghe thấy Ôn Gia Minh nói: “Sau này xin chăm sóc tốt cho em ấy.”

Hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau, Phó Đông Bình khẽ gật đầu, rồi mở cửa đi.

Ôn Gia Minh đã suy nghĩ từ rất lâu, không thể không nói, lời của Phó Đông Bình đâm thẳng vào lòng anh ta.

Mới mấy ngày trước, một vị lãnh đạo của đảng ủy trường âm thầm tiết lộ cho anh ta hay, ban Tổ chức trường học đang tiến hành khảo sát anh ta, việc giảng dạy nghiên cứu của anh ta không có vấn đề gì, nhưng là muốn cất nhắc đến chức vụ hành chính thì cửa ải kiểm tra chính trị và đánh giá của quần chúng quan trọng hơn.

Từ khi anh ta tọa đàm chuyên đề liên quan đến lịch sử Minh Thanh trong “Diễn Đàn Bách Gia” do đài truyền hình Đảo Cò tổ chức, tiếng tăm vang xa một thời, ở trường cũng lên như điều gặp gió, mọi nhất cử nhất động đều bị người ta nhìn ngó, vị giáo sư trẻ tuổi phong độ nhanh nhẹn lại độc thân này, đối với cuộc sống của anh, nhất là cuộc sống riêng, mọi người đều rất cảm thấy hứng thú.

”Tiểu Ôn, cơ hội khó có được, dù sao cậu cũng phải nắm cho chặt đấy.” Vị lãnh đạo này rất coi trọng anh ta.

Thiên Chân nhìn ngoài thì im lặng ảm đạm, nhưng trong thâm tâm lại yếu ớt nhạy cảm, nếu như hai người bọn họ đến với nhau, chắc chắn dư luận sẽ xô xao bàn tán, e rằng đến cô cũng chưa chắc có thể chịu đựng được công kích từ mấy lời đồn nhảm đó.

Nghĩ đến những chuyện này, tim Ôn Gia Minh bị bao khổ sở vây lấy, cuối cùng, anh ta khó khăn cầm lấy điện thoại muốn gọi cho Nhậm Thiên Chân, mấy lần muốn bấm số, nhưng rồi lại không dám.

”Tôi có thời gian rảnh không, tôi muốn mời em ăn cơm.” Cuối cùng anh ta vẫn đưa ra quyết định.

”Được chứ, em có thời gian.” Nhậm Thiên Chân mừng rỡ không thôi, số lần anh ta chủ động hẹn cô không nhiều, nhất là sau khi cô tỏ tình, thì đây là lần đầu tiên.

”Vậy được, buổi tối cùng đi đi.”

Đến gần tối, Nhậm Thiên Chân ăn mặc chải chuốt xong, đeo balo nhỏ ra khỏi trường học, vừa đi ra cửa trường thì thấy Ôn Gia Minh đậu xe ở ven đường cách đó không xa, bèn nhanh chân chạy đến.

Ôn Gia Minh nhìn cô cài dây an toàn xong, mới để ý đến gương mặt luôn nhìn lên của cô nay đã được tô đậm phấn son.

”Đi đâu ăn vậy?” Nhậm Thiên Chân cũng không để ý đến nét mặt u sầu của Ôn Gia Minh, chỉ mãi đắm chìm trong vui vẻ hẹn hò.

”Đi Lam Tinh.” Ôn Gia Minh nở má.

”Lam Tinh? Đó là nhà hàng Pháp đắt tiền nhất đấy, anh phát tài à, hay có chuyện gì muốn ăn mừng?” Nhậm Thiên Chân vừa nghe đến Lam Tinh thì hai mắt sáng lên, sinh viên nghèo đảo đầu ra tiền đến nơi đắt đỏ nhất đảo Cò mà tiêu pha chứ, một bữa cơm ở đó động một tí là lên đến mấy nghìn rồi.

Ôn Gia Minh chỉ cười, không trả lời.

Nhà ăn Lam Tinh nằm ở tầng hai mươi lăm ở tòa nhà cao tầng tổng hợp trong trung tâm thành phố đảo Cò, trang trí lộng lẫy đầy khí thế, nhà ăn lấy màu xanh tím làm chủ, trên trần nhà điểm xuyết vô số ngọn đèn nhỏ màu lam, ngay cả đèn trên tường cũng phát ra sắc xanh êm dịu. Ngồi ăn trong khung cảnh này, dù ăn gì cũng xếp nhìn, thưởng thức khung cảnh mới là nhất.

Phục vụ đưa hai người họ đến bàn đã được đặt trước, Nhậm Thiên Chân chỉ lo nhìn Ôn Gia Minh, không để ý đến Đồng Hi ở một bàn khác đang kinh ngạc nhìn cô.

“Đồng Đồng, nhìn cái gì vậy, sao không ăn đi?” Hạ Đình Vũ thấy Đồng Hi nhìn quanh thì cũng tò mò nhìn sang, kết quả trông thấy Nhậm Thiên Chân cùng một người đàn ông tuổi tứ đầy phong độ đang ngồi bên cửa sổ.

“Anh Tiểu Vũ, đó có phải là chị Nhậm đấy không? Sao chị ấy lại đi chung với giáo sư khoa bọn em?” Đồng Hi quay mặt sang, hỏi Hạ Đình Vũ.

Hạ Đình Vũ thần bí cười khi khi, “Không phải cô ta thì là ai, không ngờ cô nàng này cũng có công phu đạo hạnh quá đấy, bên này câu một người, bên kia treo một người.”

“Treo ả?” Đồng Hi nhiều chuyện hỏi.

“Đồng Bình đấy, không lẽ em không nhìn ra à?” Hạ Đình Vũ không có khí tiết bán đứng chuyện của bạn tốt cho cô bạn gái vừa quen được mấy ngày.

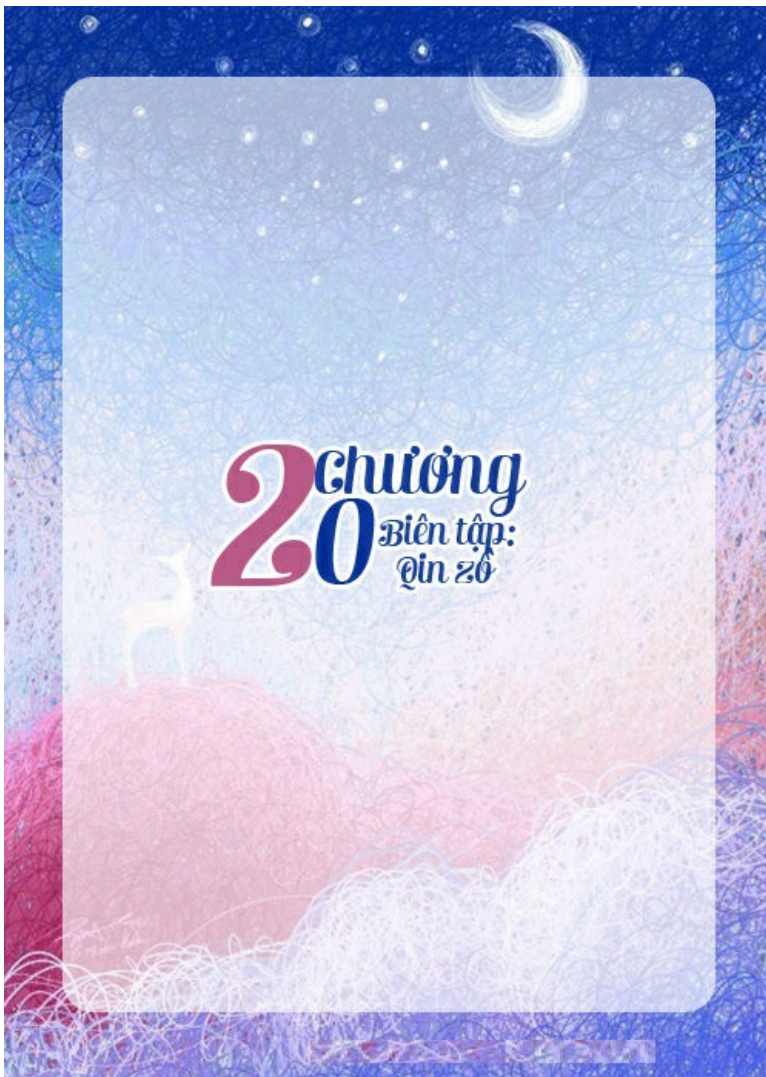
“Ồ! Thì ra anh Phó thích chị Nhậm, em đã nói rồi mà, anh Phó thích đi với chị ấy lắm.” Đồng Hi búng tỉnh hiểu ra, rồi sau đó lại than thở, “Tội nghiệp Dao Dao còn mơ tưởng hảo huyên chứ.”

“Cũng chưa chắc đâu, em nhìn đi, người ta đã có chủ rồi.” Hạ Đình Vũ chép miệng, Đồng Hi nhìn về phía Nhậm Thiên Chân và Ôn Gia Minh lần nữa, nhìn hai người họ lúc này ngược lại trông rất xứng đôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: Bị từ chối lần nữa

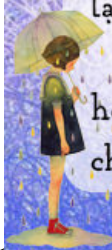

Nhân viên đưa thực đơn đến, Ôn Gia Minh cầm lấy rồi đưa cho Nhậm Thiên Chân, "Tiếc là em ăn chay, không thì ở đây có mấy món không tệ đâu." Đề phòng việc khách không biết tiếng Pháp, phía sau mỗi một món ăn đều được nhà ăn viết bằng ba thứ tiếng Trung Anh Pháp.

"Chỉ cần có thể cùng ăn với anh là đủ rồi, ăn gì cũng được hết." Nhậm Thiên Chân tràn ngập vui sướng nhìn người trong lòng. Ôn Gia Minh cười nhạt, gọi mấy món ăn.

Hai người hàn huyên một hồi, đợi thức ăn được lần lượt dọn lên mới dừng lại.

Thấy Nhậm Thiên Chân ăn xong hết, Ôn Gia Minh mới bắt đầu nói vào chuyện chính, "Đi núi Vân Mộng về có

thu hoạch gì không?"

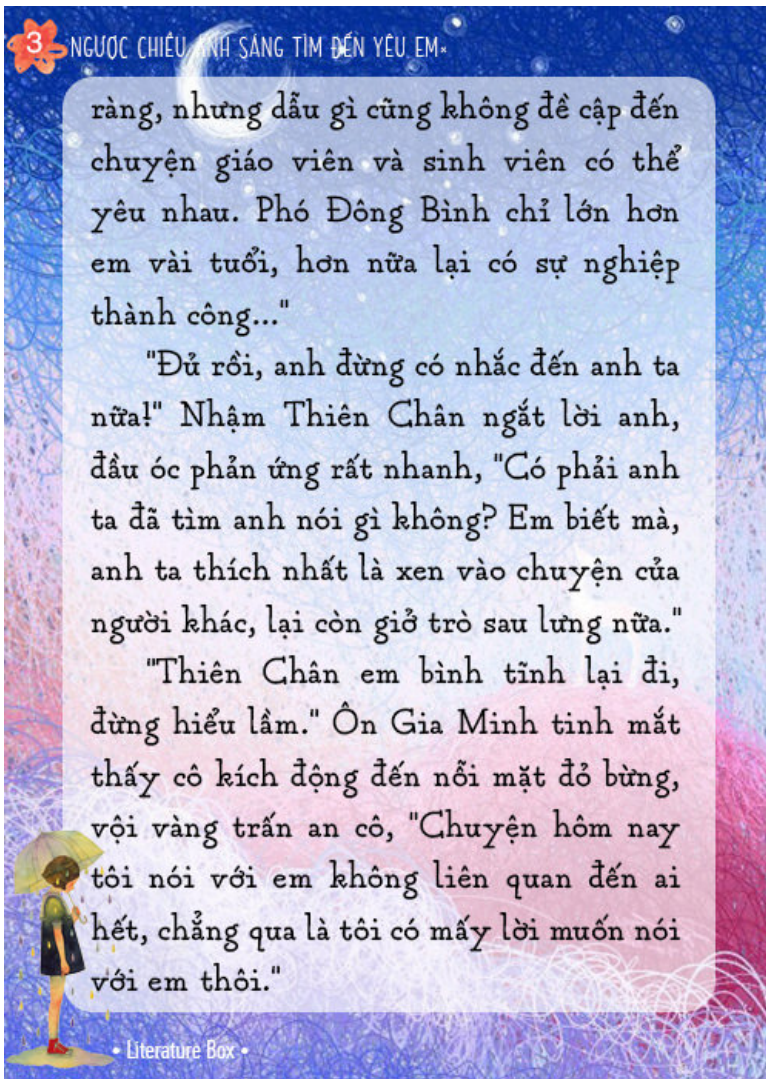
"Cũng khá khá, phát hiện được vài manh mối, nhưng vì có người phá ngang nên đành phải về sớm hơn." Giờ phút này Nhậm Thiên Chân làm gì có tâm tư mà nghĩ đến chuyện núi Vân Mộng nữa, trong mắt cô chỉ có mỗi người trước mắt này thôi.

"Vậy Phó Đông Bình có tính là một trong những thu hoạch không?" Ôn Gia Minh cố ý nhắc đến cái tên này.

"Anh có ý gì?" Nhậm Thiên Chân nháy mắt nhìn anh ta, lúc anh ta nói câu đó, có vẻ mang theo ý ghen tuông.

"Ý tôi là..." Anh ta cố ý dừng lại, "Thiên Chân, tôi cảm thấy anh ta thích hợp với em hơn là tôi, mặc dù trong trường không có quy định văn tự rõ

ràng, nhưng dầu gì cũng không đề cập đến chuyện giáo viên và sinh viên có thể yêu nhau. Phó Đông Bình chỉ lớn hơn em vài tuổi, hơn nữa lại có sự nghiệp thành công..."

"Đủ rồi, anh đừng có nhắc đến anh ta nữa!" Nhậm Thiên Chân ngắt lời anh, đầu óc phản ứng rất nhanh, "Có phải anh ta đã tìm anh nói gì không? Em biết mà, anh ta thích nhất là xen vào chuyện của người khác, lại còn giở trò sau lưng nữa."

"Thiên Chân em bình tĩnh lại đi, đừng hiểu lầm." Ôn Gia Minh tỉnh mắt thấy cô kích động đến nổi mặt đỏ bừng, vội vàng trấn an cô, "Chuyện hôm nay tôi nói với em không liên quan đến ai hết, chẳng qua là tôi có mấy lời muốn nói với em thôi."

• Literature Box •

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 21: Lên núi Phượng Hoàng xuất gia

Editor: Bồng Sabj và Qin

"Tính cách tương đối hướng nội, cũng rất mạnh mẽ, mọi việc đều muốn làm đến hoàn hảo, quả thực cậu ta cũng rất chịu khó, trong khi người khác đi khiêu vũ hay tham gia các hoạt động giao lưu giữa các trường thì cậu ta không đi, chỉ tập trung học hành. Ngược lại, Chương Âu Quần hoạt bát cởi mở hơn nhiều, đầu thập niên tám mươi sân trường đại học không lớn như bây giờ, lúc đó tư tưởng của mọi người rất lãng mạn, vì vậy những thanh niên biết làm thơ, sáng tác nhạc rất phổ biến, Chương Âu Quần trừ thành tịch học tập xuất sắc ra, còn thổi giỏi saxophone, rất nhiều bạn học nữ thích cậu ta, làm bọn bồ hùm mộ chết đi được."

Phó Duật Lâm đánh giá bạn bè năm đó rất khách quan, Phó Đông Bình liên tục gật đầu.

"Khi đi Khúc và chú Chương chia tay, dĩ áy chắc hẳn rất đau khổ, mà chính lúc dĩ áy khổ sở nhất thì có chú Nhậm an ủi, vậy nên hai người họ kết hôn, kiểu chuyện này cũng không hiếm."

Phó Duật Lâm thờ dài, tiếp tục nhớ lại ngày xưa.

Sau khi Khúc Hà tốt nghiệp nghiên cứu sinh liền kết hôn với Nhậm Cầu Thực, những bạn học khác cũng lần lượt lập gia đình rồi sinh con đẻ cái, mọi người vẫn thường xuyên liên lạc với nhau. Chỉ có Chương Âu Quần ra nước ngoài cái là bất vô âm tín, mọi người chỉ nghe nói ông ta đã lấy được học vị tiến sĩ ở Mỹ, chờ đến khi ông ta về nước lần nữa, con gái Khúc Hà là Thiên Chân cũng đã bảy tuổi.

"Lúc Chương Âu Quần về nước, đã là một kiến trúc sư nổi tiếng hợp tác với một văn phòng ở nước Mỹ, có thể nói là đường làm quan rộng mở, mà mấy đứa bạn bồ thì kém hơn cậu ta nhiều, ngoại trừ bồ được ông nội con giúp đỡ mở công ty riêng, có chút tiếng tăm bên ngoài ra, đám Nhậm Cầu Thực

nếu không phải đổi nghề thì cũng ở lại trường dạy học, khác xa với lý tưởng năm đó.” Phó Duật Lâm than thở.

“Khi đó chú Nhậm làm gì?”

“Cậu ta ở lại trường dạy học, Khúc Hà thì được vào một bệnh viện ở Nhạn Kinh, nghe nói sau giờ làm việc Nhậm Cầu Thực vẫn say mê lịch sử và kiến trúc cổ như cũ, được đăng tải luận văn lên rất nhiều tạp chí, cậu ta là người duy nhất trong đám bọn bố tiếp tục nghiên cứu.”

Phó Đông Bình suy nghĩ trong chốc lát, không để sót một chi tiết, “Bố vừa nói, khi chú Chương trở lại, Thiên Chân đã lên bảy, nhưng Thiên Chân lại nói với con, bố cô ấy qua đời lúc cô ấy tám tuổi, nói cách khác, từ khi chú Chương về nước cho đến khi mọi người đến núi Vân Mộng thám hiểm, thời gian chỉ có một năm.”

“Đúng thế.” Phó Duật Lâm nói với con, “Sau khi Chương Ấu Quân về nước đã đề nghị bọn bố tổ chức một buổi du lịch tập thể lần nữa nhưng không thành, không phải người này bận thì cũng là người kia có việc, sau đó vất vả lắm năm người mới sắp xếp được thời gian, cùng nhau đi núi Vân Mộng.”

“Bố có thể kể cho con nghe về tình hình ngày xảy ra chuyện không may đó được không? Vì sao chú Nhậm và chú Vũ lại ngã xuống núi?”

Phó Duật Lâm không có lập tức trả lời mà day day huyết thái dương.

Đúng lúc này, bà Phó gõ cửa bước vào, bưng cái khay đặt trên hai chiếc bát.

“Rốt cuộc thì hai bố con nhà ông có ăn canh hay không hả, nguội hết rồi đây này, mẹ vừa hâm lại cho nóng đây.” Bà Phó đưa hai bát đu đủ hầm tuyết lên tới trước mặt chồng và con trai.

“Ăn đi, mẹ con và cô giúp việc hầm cả đêm đó.” Phó Duật Lâm tháo kính xuống, cầm lấy thìa ăn canh.

Phó Đông Bình cũng bắt đầu ăn, anh có cảm giác, bố không muốn nghĩ lại chuyện ngày đó. Về chuyện này, không phải anh không thể hiểu, chính mắt thấy hai người bạn tốt của mình bất hạnh gặp nạn mà không thể làm gì, đối với bất cứ ai cũng là hồi ức đau thương.

Rất lâu sau, Phó Đông Bình mới nghe thấy bố mình chậm rãi nói.

“Chạng vạng hôm đó, vốn bọn bố đã leo lên đến dốc Đoạn Trường rồi, định qua đêm ở động Triều Nguyên, rồi sáng mới xuống núi, nhưng Nhậm Cầu Thực lại nói về đêm trên núi sẽ rất lạnh, vẫn nên xuống núi tìm một nhà dân nghỉ ngơi an toàn hơn.”

“Vì vậy mọi người nghe theo lời chú ấy?”

Phó Duật Lâm gật đầu, “Ngày đó thời tiết rất đẹp, hơn năm giờ rồi mà trời vẫn sáng trưng, lúc đó bọn bố đang ở trên con đường gỗ ở dốc Đoạn Trường, đi hơn một nửa vẫn rất thuận lợi, bố và Lương Bàn đi trước, Chương Ấu Quân xếp thứ ba, Nhậm Cầu Thực và Vũ Tá đi sau cậu ta, tưởng rằng sẽ không có việc gì, nào ngờ trong nháy mắt khi bố xoay người, liền nghe thấy Chương Ấu Quân kêu to một tiếng, sau đó mới biết dây bảo hiểm trên người cậu ấy bị đứt một bên, đang dần dần tuột xuống khỏi con đường gỗ, Nhậm Cầu Thực muốn dùng tay kéo cậu ta, nào biết không chỉ không kéo được, mà còn liên lụy đến cả Vũ Tá cùng rơi xuống vách núi.”

“Vậy còn chú Chương, chú ấy được cứu như thế nào?”

“Dây bảo hiểm bị đứt một bên, bên kia có thể tạm giữ lại nhưng cũng không ngăn cậu ta rơi xuống được, cậu ta trượt xuống hơn mười mét, may mắn bắt được một gốc cây mây cổ mới thoát nạn, nhưng mặt cậu ta cũng bị một mảnh đá sắc quệt qua, để lại một vết sẹo.” Nói đến đây, Phó Duật Lâm vô cùng đau xót.

Phó Đông Bình gật đầu, đại khái anh đã hiểu rõ mọi chuyện rồi, thoát nhìn thì đây là một việc ngoài ý muốn, thế nhưng, anh vẫn còn nghi vấn.

“Dù sao chú Nhậm và dì Khúc cũng là vợ chồng mười năm, vì sao sau khi chú ấy qua đời, dì Khúc lại nhanh chóng tái giá lấy chú Chương?”

“Việc này thì bố không rõ lắm, sau khi Nhậm Cầu Thực qua đời, Khúc Hà gần như suy sụp, bọn bố cũng đã đến thăm, cô ấy gầy đến mức không còn là người nữa.”

“Lầy bọn bố đi thăm có chú Chương đi không?”

“Không có, cậu ta ở trong bệnh viện, không chỉ có mặt, mà cả đầu gối và khuỷu tay cũng bị thương, còn bị gãy một tay nữa.”

Phó Đông Bình do dự mới nói, “Lịch sử tuần hoàn đúng là làm người ta kinh ngạc, trong lúc chú Chương đi xa, dì Khúc thất tình đau khổ, chú Nhậm an ủi dì ấy, hai người đến với nhau, mười mấy năm sau, chú Nhậm qua đời ngoài ý muốn, đổi thành chú Chương an ủi dì ấy, rồi họ quay lại với nhau.”

“Đúng vậy, còn nội tình cụ thể thì bố không biết.”

Rời khỏi phòng sách của bố, Phó Đông Bình về phòng mình xâu chuỗi mọi chuyện lại, càng nghĩ càng thấy quan hệ giữa Khúc Hà và hai người chồng có điểm khó hiểu, nhưng trừ đương sự ra, chỉ e không ai biết được nội tình.

Vài ngày sau, khi Nhậm Thiên Chân đang tìm kiếm tài liệu cho luận văn trong thư viện, thì giọng nói thì thầm của hai cô gái bên cạnh truyền vào tai cô.

“Mày có nghe nói Ôn Gia Minh đang hẹn hò với nữ nghiên cứu sinh, chơi trò tình yêu thầy trò không?”

“Thật hay giả thế, cô gái kia là ai vậy, chắc phải xinh lắm, nghe nói ánh mắt Ôn Gia Minh rất cao, vợ cũ cũng là đại mỹ nhân hàng đầu đấy.”

“Tao cũng không biết là ai, nghe nói có người ở ngoài trường thấy thầy ấy và cô gái kia đi cùng nhau.”

“Không phải đâu, không phải trường mình không khuyến khích tình yêu thầy trò sao?”

“Ai biết được, có lẽ chỉ là chơi đùa thôi, mà tao thấy mục đích của cô gái kia cũng không đơn giản đâu, tao nghe nói rất nhiều nghiên cứu sinh đã ngủ với thầy giáo để được điểm khóa luận cao hơn, hoặc được giới thiệu việc làm...”

Nhậm Thiên Chân “bộp” một tiếng ném sách lên bàn khiến người xung quanh đều giật mình. Hai cô gái kia đương nhiên cũng vì vậy mà dừng cuộc nói chuyện, kinh ngạc nhìn cô. Nhậm Thiên Chân không để ý tới hai người đó, thu dọn đồ đạc rồi nghênh ngang bỏ đi.

Đi ở sân trường, không biết có phải do tâm lý hay không mà Nhậm Thiên Chân cảm thấy mọi người xung quanh đều chỉ trỏ cô, thế nhưng khi cô dừng bước nhìn lại, những người đó lại rất bình thường, không ai để ý đến cô.

Tự trách mình đa nghi quá mức, Nhậm Thiên Chân buồn bực giậm giậm chân, lúc này mới sực nhớ, cô đã hẹn gặp giáo viên hướng dẫn vào lúc bốn giờ.

Trong phòng học, thầy Lý nói với Nhậm Thiên Chân, đơn xin thực tập ở đài khí tượng của cô đã được phê duyệt, họ sắp xếp cho cô thực tập một tháng.

“Tổng cộng có ba suất, em được sắp xếp đến đài khí tượng núi Phụng Hoàng, em về chuẩn bị đi, sáng mai họ sẽ cử người đến đón em.”

“Vâng ạ. Trong khi thực tập, em cũng ở trên núi chuẩn bị cho luận văn luôn.”

Nhậm Thiên Chân cảm thấy đây là chuyện duy nhất khiến cô hài lòng trong suốt mấy ngày qua, cô chỉ hy vọng có được cơ hội thực tập này, sắp tốt nghiệp rồi mới được nhà trường sắp xếp.

Thu dọn hành lý trong ký túc xá, Nhậm Thiên Chân muốn gọi điện cho Ôn Gia Minh, nhưng cầm điện thoại trong tay, nhìn cái tên trong danh bạ, lại không có cách nào bấm gọi đi nổi, chỉ cần mỗi lần vừa nghĩ đến anh ta là những lời anh ta từ chối cô sẽ lại lần quần bên tai.

Thôi bỏ đi, không gọi thì không gọi, Nhậm Thiên Chân, mày nên phóng khoáng hơn đi. Nghĩ đến đó, cô liền dọn từng bộ đồ một vào vali.

Bạn cùng phòng Liễu Thanh đi vào, thấy Nhậm Thiên Chân thu dọn đồ đạc thì tò mò hỏi: “Thiên Chân, không phải mày vừa từ núi Vân Mộng về sao, giờ lại muốn đi đâu thế?”

“Tao lên núi Phụng Hoàng xuất gia.” Nhậm Thiên Chân cố ý nói.

“Cái gì?” Ấy vậy mà Liễu Thanh lại tin vào lời hoang đường này của cô, “Không ngờ Ôn Gia Minh lại có ảnh hưởng lớn đến mày như vậy, vừa bị lão ta từ chối mà mày đã muốn xuất gia.”

“Lúc mày mặc áo cưới vào, cũng là khi tao phủ thêm một lớp cà sa. A di đà phật, nữ thí chủ, bần ni phải đi rồi, thiện tai thiện tai, xin thí chủ sau này bảo trọng.” Nhậm Thiên Chân giờ một tay ra chào.

“Này! Mày điên rồi hả?” Liễu Thanh sờ đầu Nhậm Thiên Chân, chắc chắn rằng cô không lên cơn sốt.

Nhậm Thiên Chân cười khò, “Mày đơn giản quá, tao thật sự hâm mộ người đơn giản như mày.”

Liêu Thanh cười nói: “Đó là do Nhậm đại tiểu thư mày nghĩ nhiều quá rồi, nên mới sống một vậy đấy. Thành thật khai báo đi, mày lên núi Phụng Hoàng làm gì?”

“Đến trạm quan trắc thực tập, phải đi một tháng.” Lúc này Nhậm Thiên Chân mới nói thật.

“Vậy chẳng phải tao canh phòng trống một tháng rồi sao, đáng thương quá đáng thương quá, phải gọi Lý Lập đến ở với tao thôi.” Liễu Thanh vừa nghe nói Nhậm Thiên Chân phải ra ngoài một tháng, trong lòng mừng thầm, như vậy cô có thể sống thế giới của hai người với bạn trai rồi.

“Tao cảnh cáo mày, cấm chiếm giường của tao, nếu không, đợi tao về cứ chịu cực hình đi.” Nhậm Thiên Chân uy hiếp. Liễu Thanh lại cười một tiếng nũng nịu giờ tay thế, “Tao bảo đảm, tuyệt đối không đụng vào giường mày.”

Nhậm Thiên Chân đang định nói tiếp thì có người gọi đến cho cô.

“Thiên Chân, thứ bảy này có hai buổi tiệc cưới ở Hải Thiên Nhất Sắc, em có đi không?”

“Đi chứ, một đợt cho bao nhiêu?”

“Một đợt cho hai nghìn, đợt kia được một nghìn rưỡi.”

“Vậy được, trưa thứ bảy em sẽ đến.”

Trang Tự Minh nói chuyện điện thoại là nghiên cứu sinh ngành sinh vật, là một tay trống cừ khôi, thường xuyên nhận diễn chomột vài tiệc cưới, tiệc sinh nhật ở ngoài trường. Nhậm Thiên Chân và anh ta đều là thành viên ban nhạc trong trường, vì vậy lúc anh ta có đi diễn cũng sẽ gọi Nhậm Thiên Chân đi theo.

“Cò Độc lại hẹn mày chạy sô nữa à?” Liêu Thanh cố ý ghé sát lỗ tai vào điện thoại của Nhậm Thiên Chân.

“Cò độc gì chứ, đừng có đặt biệt danh bậy bạ.”

“Đâu phải do tao đặt, là do mấy sinh viên kia đặt đấy chứ, không đuổi theo kịp anh ta liền đặt biệt danh gọi anh ta là Cò Độc, độc lai độc vãng, còn có độc.”

“Lần nào anh ta nói chuyện với tao cũng không vượt quá mười câu.” Nhậm Thiên Chân nói.

“Nghe nói điều kiện nhà anh ta không tốt lắm, có phải là do tự ti không? Nhưng nhìn anh ta kiêu ngạo như vậy, trông không giống con nhà nghèo cho lắm” Liêu Thanh nhiều chuyện hỏi. Có lẽ đây cũng là chuyện mà nữ sinh toàn trường muốn biết.

“Tao không biết, mà anh ta cũng sẽ không nói với tao đâu.”

- Hết quyển 1 -

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Một Mặt Khác Của Cô Ấy

Sáng sớm ngày hôm sau, người của trạm quan trắc khí tượng ở núi Phụng Hoàng lái một chiếc xe bán tải không mới không cũ đến đón Nhậm Thiên Chân. Tài xế tự xưng là lão Từ, là kỹ sư của trạm quan trắc khí tượng.

“Xin lỗi kỹ sư Từ, đã làm phiền chú đến đón tôi rồi.” Nhậm Thiên Chân ngồi lên xe bán tải mới phát hiện ra chiếc xe này không rách như bề ngoài. Lão Từ cười cười, “Trường trạm có sắp xếp, nói nghiên cứu sinh đại học Đào Cò phải đến chỗ bọn tôi thực tập, bảo tôi đón tiếp.”

Tuy xe cũ nhưng lái đi đường vẫn vững vàng, lão Từ chủ động giới thiệu tình hình của trạm quan trắc núi Phụng Hoàng cho Nhậm Thiên Chân, còn nói cho cô biết, “Mặc dù chỗ chúng tôi cách xa thành phố, nhưng lại là nơi quan trắc khí tượng tốt nhất toàn thành phố, chưa nói đến tầm nhìn thoáng đãng mà dụng cụ cũng thuộc loại tốt nhất, nếu cô đến đó có thể học không ít thứ đâu.”

“Chú làm việc ở đó bao lâu rồi?” Nhậm Thiên Chân hỏi lão Từ. Lão Từ nói với cô, sắp ba mươi năm rồi.

“Trên núi có nhà trọ, lúc làm thêm giờ buổi tối chúng tôi sẽ ở đó, nhà nghỉ cũng đã quét dọn sạch sẽ cho cô rồi, một mình cô ở cũng coi như rộng rãi.” Lão Từ thấy Nhậm Thiên Chân không mang theo bao nhiêu hành lý, liền lái xe đến siêu thị gần đó, để cô mua thêm ít đồ dùng hằng ngày.

“Một lần xuống núi phải mất hơn một giờ, đường núi lại không dễ đi, bọn tôi đi làm đều phải ngồi xe tuyến, sáng tối chỉ có một chuyến, nếu bỏ lỡ thì chỉ có thể ở lại trên núi.”

Nhậm Thiên Chân để hành lý lại trên xe, vào siêu thị mua một túi đựng đầy đồ dùng hằng ngày rồi quay ra, mặc dù chỉ ở một tháng nhưng cô cũng không muốn làm phiền người khác.

“Kỹ sư Từ, chỗ các chú có thể lên mạng được không?” Nhậm Thiên Chân mang theo laptop, muốn bất cứ lúc nào cũng có thể liên lạc với thầy giáo bạn học. Lão Từ nói: “Có thể lên mạng, tháp viễn thông ở gần ngay trạm của chúng ta, tín hiệu rất mạnh.”

“Một tháng này tôi phải bái chú làm thầy rồi, xin chú chỉ giáo nhiều.” Nhậm Thiên Chân dí dõm chấp hai tay lại, lạy lão Từ một cái. Lão Từ cười to, “Không dám nhận chỉ giáo, các cô đều là nghiên cứu sinh tài giỏi, còn giỏi hơn chúng tôi nhiều.”

“Nhưng chú có kinh nghiệm mà, giáo sư của chúng tôi thường nói, kỹ sư khí tượng giỏi không cần nhìn bản đồ mây trên vệ tinh, chỉ cần nhìn sắc trời quan sát động vật hoa cỏ cây cối là có thể dự báo thời tiết được.” Nhậm Thiên Chân tặng bóc ông ta.

Lão Từ lại cười một tràng, cảm thấy cô bé nghiên cứu sinh này thật thú vị.

Tình cảnh của trạm quan trắc núi Phụng Hoàng không khác Nhậm Thiên Chân tưởng tượng là bao, xây ngay giữa sườn núi hoang vu không người ở, tầm nhìn rất tốt, lúc trời trong nhìn xuống còn có thể thấy phong cảnh nửa thành phố đảo Cò, nếu có ống nhòm, thậm chí có thể thấy được cả biển khơi xanh thẳm.

Thời tiết tháng hai, trên núi là tiếng chim chóc ca vang hương hoa thơm mê man, không khí mát mẻ làm người ta sáng khoái, ánh dương sáng ngời nhưng

lại không nhức mắt, Nhậm Thiên Chân đứng trên sườn núi thuần sắc xanh như cũ nhìn về phương xa, hít sâu một hơi.

Tòa nhà làm việc trạm quan trắc là một căn lầu nhỏ màu trắng ba tầng, nhìn bề ngoài trông rất bình thường, nhưng lúc đi vào Nhậm Thiên Chân mới phát hiện, quả nhiên ở đây cần dụng cụ tân tiến nào là có đủ, bản đồ mây trên màn hình vệ tinh lớn biến đổi liên tục, dưới màn hình là ba hàng nhân viên ngồi làm việc, bản đồ mây trong máy tính trước mặt mỗi người cũng như bản đồ mây trên màn hình lớn, đều được vệ tinh khí tượng gửi đến, chỉ là góc độ hình ảnh lại không giống nhau.

So với chỗ làm việc, nhà trọ chỉ có thể nói là bình thường, chỉ có một giường cùng hai ba vật dụng đơn giản trong nhà, đảo Cò nằm ở vùng cận nhiệt đới, không có mùa đông, một năm chỉ có ba mùa xuân hạ thu, vì vậy ở đây trừ không có tivi ra, ngay đến máy điều hòa cũng không lắp.

Nhậm Thiên Chân mở vali ra, treo quần áo vào trong tủ, rồi sắp xếp lại vật dụng hằng ngày, thấy trên bề cửa sổ có đặt một chiếc bình rồng, trong đâu có ý nghĩ xẹt qua, cô chạy ra ngoài hái một bó hoa đại to, lại đổ nước vào trong bình, rồi cắm hoa vào.

Vừa hay có thể lợi dụng để tô điểm cho căn phòng có vẻ đơn điệu này trông được sống động hơn, Nhậm Thiên Chân nhìn hoa đại trong bình thủy tinh kia, hoa nở rộ khoe sắc tím sắc vàng điểm xuyết chút hồng, đối với cuộc sống một tháng sắp tới của mình cũng có thêm mấy phần hài lòng.

Ở trạm quan trắc mấy ngày, làm quen với nhân viên làm việc, Nhậm Thiên Chân dần dần thích ứng với cuộc sống nhàm chán đến mức gần như khô khan nơi đây, duy một điều khiến cô không chịu nổi là ban đêm cô quạnh, người không trực đêm đều đi xe xuống núi, trong nhà trọ chỉ có cô và hai chàng trai kỹ thuật viên.

Hai kỹ thuật viên kia đều là sinh viên được điều đến làm việc ở trạm quan trắc, chưa kết hôn, ở tại trong trạm vừa có chỗ ở cũng tiện trực ca đêm. Cả hai đều đã có bạn gái, người phải trực đêm thì ở trong phòng làm việc, mà người không trực thì lại xuống núi gặp bạn gái, chưa đến nửa đêm sẽ không về, phần lớn thời gian trong nhà trọ chỉ có một mình Nhậm Thiên Chân.

Buổi tối trong núi yên tĩnh đến đáng sợ, mấy đêm đầu, trời vừa chập tối là Nhậm Thiên Chân nhốt mình trong nhà trọ không ra ngoài, bên ngoài đen như hũ nút, trong màn đêm yên tĩnh thường có thể nghe thấy được âm thanh kỳ quái, giống tiếng kêu thảm thiết khi bị xử phạt cực hình, khóa trái cửa lại cô mới cảm thấy yên tâm.

Mỗi một buổi tối, cô đều ngồi trước máy tính ghi chép lại quá trình thực tập, nghiêm túc viết ra một ngày học tập tâm đắc của mình, coi như là tài liệu thực tế cho luận văn tốt nghiệp. Chọn đề tài đã thông qua, tài liệu cũng kiếm được khá khá, cô chuẩn bị mấy ngày nữa sẽ bắt đầu viết nháp.

Khúc Hà gọi điện cho con gái, “Thiên Chân, chủ nhật này con về nhà một chuyến đi, sinh nhật của chú Thúc con, mẹ có nấu mấy món, một nhà chúng ta náo nhiệt chút.”

“Con đang thực tập ở ngoài, không về.” Trước khi đi Nhậm Thiên Chân cũng không báo lại với trong nhà, vì vậy Khúc Hà cũng không biết bây giờ cô đang ở núi Phượng Hoàng ở vùng ngoại ô.

“Thực tập ở đâu, sao không nghe con nhắc đến?”

“Thực tập tốt nghiệp do trường sắp xếp, ở trạm quan trắc trên núi Phượng Hoàng.”

“Chỉ có một mình con ở trên núi sao? Có an toàn không?”

“Rất tốt, tối nào cũng có người trực.”

“Núi Phượng Hoàng có xe tuyến, hay là chủ nhật này con về đi, gần đây công việc của chú Chương rất bận, con lại học nội trú, hiếm có khi gia đình tụ họp một lần, không có con thì tiếc quá.” Khúc Hà một lòng muốn con gái về nhà.

Nhậm Thiên Chân im lặng một lúc, cố tình nói: “Mấy hôm trước con có đến núi Vân Mộng một chuyến, leo lên dốc Đoạn Trường.”

“Ồ đó nguy hiểm như vậy, con đến đó làm gì?” Giọng của Khúc Hà đã nhuốm rõ mấy phần nổi nóng và kích động.

Nhậm Thiên Chân kìm nén cảm xúc, lạnh lùng hỏi: “Hai mươi tháng trước là ngày giỗ tròn mười lăm năm của bố, mẹ có nhớ không?”

“Thiên Chân, con đừng như vậy mà, đừng ép mẹ nữa, bố con qua đời mẹ cũng rất đau lòng, nhưng chuyện đã qua mười lăm năm rồi!” Cuối cùng cảm xúc của Khúc Hà cũng vỡ òa, khóc nức lên trong điện thoại.

Nhậm Thiên Chân ngăn nước mắt không để nó rơi, nhanh chóng cúp máy, con chữ trên màn hình vi tính cũng dần dần bị nước mắt xóa nhòa, cô dứt khoát gác xuống bàn khóc thảm thiết.

Chương Áu Quần làm việc trong phòng sách, nghe thấy tiếng khóc mất kiểm soát của vợ thì cũng đoán được ra vài phần, vội vã ra khỏi phòng sách, vỗ vai bà an ủi, “Sao thế, Thiên Chân không muốn về à?”

“Oan nghiệt, em đã nói rồi mà, đứa bé kia là đến đòi nợ em.” Mắt Khúc Hà đỏ hoe, bà khóc thút thít. Vì cô con gái này, trái tim bà đau đớn không thôi, cả gia đình đều cẩn thận từng tí một, nhưng cho đến nay con gái chưa bao giờ cảm kích, sau khi lên đại học lại giống như điều đứt dây, hiếm khi về nhà một lần, mà có về cũng là cãi vã không ngừng.

“Đừng nghĩ thế, Thiên Chân còn nhỏ, không chống lại được sức mạnh cũng bình thường, tình thân cốt nhục là bản tính trời sinh rồi.” Chương Áu Quần cố

nén khổ sở trong lòng, an ủi vợ.

Từ lúc ông kết hôn với Khúc Hà, đến tận bây giờ đứa bé kia không hề gọi ông một tiếng bố, cũng chưa từng cười với ông, ông đều nhìn cả, chỉ vì ông biết, Thiên Chân chính là nút thắt trong lòng mà hai vợ chồng họ mãi không tháo được.

“Ấu Quân, hay là chúng ta nói sự thật với Thiên Chân đi?” Khúc Hà ngược đôi mắt ngấn lệ lên hỏi ý kiến chồng. Ánh mắt Chương Ấu Quân dần trở nên thâm trầm, thờ dãi nói: “Bỏ đi, cần gì phải đập vỡ hình tượng người bố trong lòng đứa trẻ chứ, hơn nữa cho dù chúng ta có nói, chưa chắc Thiên Chân đã tin.”

“Nhưng con bé bây giờ, là cô ý đoạn tuyệt quan hệ với chúng mình, là dùng dao khoét tim chúng mình, hai ta không nợ nó gì cả, cũng không nợ bố nó.” Khúc Hà nhìn nếp nhăn ngày càng sâu và vết sẹo trông mà giật mình trên mặt chồng, đau lòng ôm đầu.

Chương Ấu Quân khẽ mím môi, cuối cùng vẫn không nói gì, xoa nhẹ lên vai vợ, đỡ bà về phòng nghỉ ngơi. Trong chuyện này, ông có nói gì cũng không thích hợp, Thiên Chân đã có hiểu lầm thành kiến sâu sắc với ông, không phải đôi ba lời là có thể giải quyết.

Qua một hồi lâu, ông mới tự lẩm bẩm, “Đã mười lăm năm rồi sao.”

“Đúng thế, mười lăm năm rồi.” Khúc Hà ngồi bên mép giường, nước mắt lần nữa lại trào dâng trong hốc mắt.

“Người có vết thương, dù bao nhiêu năm trôi qua cũng không xóa sạch được, nhất là vết thương trong thời thơ ấu, cũng trách chúng ta năm đó không suy nghĩ đến cảm nhận của Thiên Chân, chưa gì liền kết hôn.” Chương Ấu Quân xúc động.

“Chẳng lẽ chúng ta không nên ư?” Đột nhiên Khúc Hà ngẩng đầu lên, cũng chẳng buồn lau đi nước mắt trên mặt, “Nếu không phải vì anh ta ngụy tạo tin anh biệt ly, chúng ta sẽ không bỏ lỡ nhau đến mười năm như vậy, đôi người có được bao nhiêu lần mười năm chứ, mười năm đó chúng ta còn chưa đủ khổ sao? Nếu không phải là anh ta, thì Thiên Chân chính là con gái của chúng ta.”

“Bây giờ nói chuyện này thì có ích gì chứ?” Chương Ấu Quân rút khăn giấy ra lau nước mắt cho vợ, “Nếu Thiên Chân không muốn về thì đừng ép con bé nữa, đừng vì anh mà khiến quan hệ hai mẹ con em rạn nứt.”

“Nhưng anh chịu oan ức nhiều năm như thế... làm sao em nhẫn nhịn được.” Tim Khúc Hà đau như bị dao cắt, lại lần nữa vùi đầu khóc tí tê.

Chương Ấu Quân ôm lấy eo bà, dịu dàng nói: “Em có thể tin anh hiểu anh, sống cùng với anh, đối với anh mà nói đã là chuyện hạnh phúc nhất rồi, còn những thứ khác, anh không cầu gì quá đáng.”

Khúc Hà xúc động, im lặng nắm tay ông.

Thứ bảy, Phó Đông Bình thức giấc rất sớm, một người bạn kết hôn, mời anh đi làm phù rể. Đứng trước gương mặc quần áo, anh nhìn ngắm mình thật kỹ, râu đã được cạo sạch, lễ phục màu đen trên người tôn lên vẻ điển trai phóng khoáng của anh hơn, thứ không hải lòng duy nhất là nơ màu đỏ, có chút mất cân đối, nhưng ngày vui của bạn cũng không thể đổi thành nơ đen được.

Mang theo tinh thần phấn chấn bước ra cửa, tâm tình của anh cũng giống thời tiết hôm nay vậy, quang đăng vạn dặm. Đoán trước chắc chắn phải bận bịu cả ngày, anh xóc lên trăm phần trăm tinh thần.

Hôn lễ là một chuyện rất rườm rà, phù rể không chỉ phải đi theo chú rể đón dâu, đối phó với đủ yêu cầu kỳ quái của cô dì chú bác nhà cô dâu, còn phải cầm rượu thay chú rể trên bàn tiệc, bận cho đến tận trưa, anh cảm thấy hai chân mình chạy nhiều đến mức sắp gãy cả ra rồi, nếu không nghỉ ngơi thì e là liệt mất.

Trong đại sảnh bữa tiệc, trên lễ đường, chú rể và cô dâu đang từng bước làm theo nghi thức hôn lễ dưới sự chỉ dẫn của người dẫn chương trình, Phó Đông Bình tìm đại một bàn ngồi xuống, định bụng nhắm nháp chút gì đó trước khi cùng cô dâu chú rể mời rượu.

Trao nhẫn, rót tháp rượu, cắt bánh ngọt, mọi thủ tục cũng không khác hôn lễ khác là bao, Phó Đông Bình nhìn những cảnh đó, trong lòng không khỏi nghĩ, sau này nếu anh kết hôn, tuyệt đối sẽ không làm mấy nghi lễ phiền phức thế này, đưa cô dâu cùng bố mẹ hai bên ra nước ngoài kết hôn là tốt nhất, vừa có thể nghỉ phép vừa có thể làm một hôn lễ yên bình ấm áp chỉ thuộc về mình, tốt hơn nhiều so với tình cảnh hò hét ầm ĩ thế này.

Sau khi nghi lễ kết thúc, công ty kết hôn sắp xếp biểu diễn, giữa sân khấu là một dàn trống, một chàng trai nhìn rất ngầu ngồi sau giá trống, mà khiến Phó Đông Bình bất ngờ là, cô gái tấu violon biểu diễn cùng chàng trai chơi trống đó lại là Nhậm Thiên Chân.

Cô mặc váy xòe không dây đen đính đá lấp lánh, tóc suôn dài đen nhánh xòa trên vai, gương mặt trang điểm lạnh mà đẹp, gần như không thấy rõ mặt mũi vốn có, theo ánh đèn sáng lên trong lễ đường, tiếng đàn violon điện tử trong tay tựa như ma như quỷ, làn điệu được tấu vang lên sôi nổi, nhanh chóng khuấy động bầu không khí tại đây.

Trong màu sắc sắc sỡ, cô ra sức kéo đàn, cơ thể cũng không ngừng lắc lư theo tiếng nhạc, có vẻ quỵn rữ yêu kiều không nói nổi thành lời, chỉ có gương mặt lạnh lùng đó, hình tượng của cô trong ấn tượng của Phó Đông Bình chồng lên nhau, cô không nhìn thấy anh nhưng anh vẫn nhìn cô, cho đến khi biểu diễn kết thúc, chân mày vẫn nhíu chặt không giãn.

Sau khi kết thúc, cô nhanh chóng dọn dẹp hộp đàn, cùng chàng trai đánh trống rời đi, Phó Đông Bình bất giác đi theo sau lưng cô, thấy bọn họ được tiếp viên chỉ dẫn đi ra khỏi đại sảnh bữa tiệc, vào một phòng nghỉ trên hành lang.

Ngồi xuống nghỉ trong phòng cùng Trang Tự Minh, Nhậm Thiên Chân cởi giày cao gót trên chân ra, lấy sandwich trong túi xách ra ăn, thời gian biểu diễn của hai hôn lễ cách nhau rất ngắn, bọn họ chỉ có chưa đến mười phút để ăn trưa nghỉ ngơi.

”Đợt tiếp theo là ở tầng mấy?”

”Tầng bảy.”

Hai người ngón nga ngón nghiền ăn sandwich, vì không có nhiều thời gian nên không kịp uống nước. Biểu diễn hôn lễ như thế này cạnh tranh rất khốc liệt, không phải tuần nào bọn họ cũng có cơ hội kiếm tiền như thế này, một khi thời cơ đến thì không được để xảy ra sai sót, nếu không sau này sẽ chẳng có ai đến tìm họ nữa.

Nhậm Thiên Chân đang ăn thì cảm giác trước mắt có gì đó không đúng, dường như có vật gì đó cản tầm mắt lại, ngay khi cô định lấy gương trong túi xách ra nhìn thì có người đưa sữa bò đã được cắm ống hút đến trước mặt cô.

Ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ người đưa sữa bò đến cho cô lại là Phó Đông Bình, không biết anh là chủ rể hay phù rể, lễ phục mặc trên người rất thẳng thớm chỉnh chu.

”Lông mi giả rớt rồi, em đừng nhúc nhích, để anh dán lại cho em.” Phó Đông Bình điềm đạm đặt sữa bò vào trong tay Nhậm Thiên Chân, giơ tay lên dán lại lông mi giả sắp rớt xuống cho cô, tỉ mỉ nhìn lớp trang điểm trên mặt cô, lông mi đen thui chất lượng kém khiến mắt cô nhìn có vẻ bần.

”Vừa học vừa làm à?”

”Ừ.”

Phó Đông Bình nhìn giày cao gót được Nhậm Thiên Chân ném sang một bên, gót cao chừng mười centimet, khó trách cô thấy mệt, bèn chủ động nói: “Anh làm phù rể cho hôn lễ mà em vừa biểu diễn xong đấy, vào ăn với anh đi, bên trong còn chỗ trống.”

”Không kịp rồi, còn một đợt nữa.” Nhậm Thiên Chân đứng lên mặc giày vào, lôi gương ra nhìn một chút, cầm hộp phấn mắt ra dặm thêm mấy đường.

”Lúc này anh không đi được, em diễn xong thì xuống tầng một đợi anh, anh tìm em có chuyện.” Phó Đông Bình vỗ vai Nhậm Thiên Chân một cái, rồi xoay người rời đi. Nhậm Thiên Chân ngăn người ra, giống như anh đã dùng định thân pháp với cô vậy, khiến cô không cách nào cử động được.

Trang Tự Minh gọi cô, “Thiên Chân, phải đi rồi.”

”Ồ.” Lúc này Nhậm Thiên Chân mới sực tỉnh, đuổi theo anh ta.

Trang Tự Minh có điểm tốt là chưa bao giờ nhiều lời, cũng không hỏi nhiều chuyện riêng của người khác, hai người bọn họ cùng ra ngoài biểu diễn, mỗi lần nói chuyện với nhau đều không quá mười câu, nhưng Nhậm Thiên Chân lại sẵn lòng đi theo anh ta, tuy anh ta không nói nhiều nhưng làm việc đáng tin cậy.

Sau khi kết thúc biểu diễn ở tầng bảy xong, hai người cùng đi thang máy xuống đại sảnh tầng một, Nhậm Thiên Chân nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Phó Đông Bình đâu.

”Thiên Chân, em có hẹn thì anh về trường trước đây, có biểu diễn thì anh sẽ liên lạc em sau.” Trang Tự Minh kéo túi giả trống của anh ta rời đi. Nhậm Thiên Chân xách hộp đàn đi đến khu nghỉ ngơi tìm ghế sofa ngồi xuống.

Cũng không biết Phó Đông Bình muốn nói gì với cô nữa, Nhậm Thiên Chân nghĩ, sao mình lại nghe lời anh ta vậy chứ, rốt cuộc là có cần phải chờ nữa không? Cô đứng lên mấy lần toan rời đi, nhưng rồi lại ngồi xuống.

Lúc cô bất an thấp thỏm thì Phó Đông Bình đi đến, “Xe anh đậu ở ngoài, ở đây không nói chuyện được, chúng ta rời khỏi đây rồi nói sau.”

Nhậm Thiên Chân hỏi anh, “Không phải anh là phù rể sao, đi như vậy có được không?”

”Đoàn phù rể có đến năm sáu người, thiếu anh cũng không ít.” Phó Đông Bình thuận tay xách hộp đàn từ trong tay Nhậm Thiên Chân, mặc dù không nặng, nhưng nếu anh đã đến thì cũng không thể để một cô gái xách được.

Lái xe đưa Nhậm Thiên Chân đến một nhà hàng riêng tư, vừa vào cửa đã có nhân viên dẫn họ đến phòng bao, Nhậm Thiên Chân nghĩ thầm trong đầu, anh ta đặt phòng lúc nào thế? Có phải vì dáng vẻ ăn như hổ đói của cô mà khiến anh nghĩ là mình chưa ăn no, nên mới dẫn cô đi ăn không?

”Tôi ăn trưa rồi.”

”Nghe anh sắp xếp được không?”

Trong phòng riêng, Phó Đông Bình gọi đại một vài món, lại dặn nhân viên, “Làm thức ăn nhanh lên chút, chúng tôi rất đói.” Nhân viên nhớ kỹ rồi cảm thục đơn rời đi.

Cuối cùng bốn mắt nhìn nhau, Phó Đông Bình nhìn Nhậm Thiên Chân, hình như cô không giỏi trang điểm lắm, người khác lúc trang điểm sẽ đẹp hơn, vì sao đến lượt cô chỉ đẹp khi để mặt mộc?

”Nhân lúc thức ăn chưa đưa lên thì đi rửa mặt đi.”

Nhậm Thiên Chân nghe lời rồi đi, lúc quay về, trên mặt sạch sẽ mát mẻ, trên chóp mũi còn đọng giọt nước trong suốt. Phó Đông Bình chỉ vào đôi dép duy nhất trên đất, bảo cô đi vào.

”Anh bảo nhân viên tạm thời tìm cho em một đôi, nhìn em có vẻ không quen đi giày cao gót.”

Nhậm Thiên Chân đổi giày xong, ngồi vào chỗ đối diện anh, “Anh muốn nói gì với tôi, bây giờ có thể nói chưa?”

”Thật ra anh không muốn nói gì cả, chỉ là đưa em đi ăn thôi.” Một tay chống cằm, ánh mắt Phó Đông Bình lơ đãng quét qua bộ ngực của cô, bộ váy có đệm ngực, ngược lại nhìn có vẻ là lướt phớt phồng.

”Tôi không đói.” Nhưng Nhậm Thiên Chân vừa mở miệng, bụng bắt gặp kêu rột rột một tiếng, khiến cô rơi vào lúng túng.

Phó Đông Bình không chế nhạo cô, ngược lại hỏi: “Biểu diễn một đợt được bao nhiêu?”

”Hai đợt tính lại được hơn một nghìn.” Nhậm Thiên Chân nói tiếp: “Vào mùa cưới có rất nhiều đợt biểu diễn, một tháng có thể kiếm được ít nhất mười ngàn, bình thường cũng chỉ có hai ngày nghỉ mới kiếm được.”

Phó Đông Bình khẽ gật đầu, tầm mắt chuyển từ váy cô đến trên mặt, gương mặt nhỏ nhắn sau khi được rửa sạch sẽ, nhìn cô mắt ngọc mày ngài, lại quay về với khí chất thần tiên của những ngày qua, thế là vừa thương thức vừa nhạo báng nói: “Em rất hợp với phong cách này đây, còn đẹp hơn khi em mặc đồ thể thao vận động.”

Không nhìn không biết, dù vóc dáng cô nhóc này không mấy đầy đặn, nhưng rất thích hợp với màu đen quyến rũ, có cảm giác phong tình đêm tối.

Thấy Nhậm Thiên Chân ngạc nhiên, anh lại bắt bẻ bổ sung một câu: “Là thợ mau bộ váy này chẳng ra sao cả, có thể thấy cả đầu chi. Sau này mua đồ biểu diễn khá hơn chút, sẽ có nhiều người tìm đến em hơn.”

”Lễ phục khá hơn thì đắt quá.” Nhậm Thiên Chân vừa dứt lời, bụng lại sôi òng ọc, mặt cô đỏ bừng.

Thấy nhân viên bê thức ăn đến, Phó Đông Bình mỉm cười, “Ăn đi, đừng khách khí.” Gọi toàn là rau, mặc dù thực phẩm không đẹp mắt lắm nhưng công thức rất tinh tế, chắc cũng hợp khẩu vị cô.

”Anh lại mời tôi ăn cơm nữa rồi, mà tôi vẫn chưa mời anh ăn lần nào, thôi coi như bữa ăn này tôi mời đi.” Nhậm Thiên Chân cũng không muốn kiểm hỏi ở chỗ anh. Khi đó anh nói sẽ chăm sóc cô chu đáo, nhưng cô không đồng ý, vậy mà chỉ chớp mắt lại ăn của người ta uống của người ta, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không phải.

”Không cần đâu, em còn đi học, tiền trợ cấp của nghiên cứu sinh cũng không cao, nên ăn thì ăn đi, khách khí làm gì.” Phó Đông Bình làm cô yên lòng.

Tĩnh tĩnh cô ngang bước, nếu đã không thân thiết với mẹ ruột bỏ dượng thì sẽ không ngả tay xin tiền trong nhà, chạy khắp nơi biểu diễn, chỉ e là sinh hoạt phí của cô cũng không nhiều.

Lúc này Nhậm Thiên Chân không còn khách sáo nữa, cúi đầu ăn, một miếng sandwich nho nhỏ cũng không thể bù đắp năng lượng cô đã tiêu hao vào buổi trưa được, lúc này bụng cô đã sớm dính sát vào sau lưng rồi.

”Nếu thích ăn chay thì sau này anh dẫn em đến chùa Vân Lâm ăn chay, cơm chay ở đó rất nổi tiếng, mười lăm tháng nào mẹ anh cũng đến đó ăn chay.” Phó Đông Bình chỉ mãi nhìn Nhậm Thiên Chân ăn, còn mình thì không động đũa.

Nhậm Thiên Chân đưa mắt nhìn anh nhưng không lên tiếng. Phó Đông Bình biết, cô đang dùng mắt nói cho anh biết, dùng tương ăn có bữa cơm đã có thể bắt quảng làm họ, vội chủ động gạt bỏ băn khoăn của cô, “Em cứ xem anh là bạn hay coi như anh trai cũng được, vừa hay anh không có em gái, em làm em gái anh đi.”

Nhậm Thiên Chân ngượng ngừng cụp mắt, một lúc sau mới nói: “Một tháng này tôi thực tập ở trạm khí tượng núi Phụng Hoàng.”

”Vậy thì tốt quá, mấy ngày nữa anh lên núi thăm em, tiện thể dẫn em đến chùa Vân Lâm ăn chay.”

”Nè, tôi chưa nói muốn đi với anh đâu.” Nhậm Thiên Chân kháng nghị.

Phó Đông Bình cười thần bí, “Anh biết em đã chia tay với gã Ôn Gia Minh đó rồi.”

”Sao anh biết?” Nhậm Thiên Chân kinh ngạc nhìn anh.

”Anh có thần báo bên tai, em có tin không?”

”Làm sao anh biết?”

”Được rồi, là anh đoán.” Phó Đông Bình cũng không muốn nói ra chuyện mình đi tìm Ôn Gia Minh, “Hoặc là nói, anh hi vọng như vậy, Thiên Chân, anh

thật sự cảm thấy em và anh ta không hợp nhau.”

Nhậm Thiên Chân ngồi nhìn anh, thấy nét mặt anh vẫn bình thường thì không nghĩ thêm gì khác nữa. Lôi một chiếc hộp nhỏ tinh xảo trong túi ra, Phó Đông Bình đẩy nó đến trước mặt Nhậm Thiên Chân, “Cái này cho em.”

“Gì đây?”

“Mở ra nhìn chẳng phải sẽ biết sao.”

Nhậm Thiên Chân mở ra nhìn, không ngờ là lòng mi Guerlain, liếc mắt nhìn anh một cái, có lẽ bạn gái cũ của anh thích dùng Guerlain nên anh mới biết về nhãn hiệu này, đồ vô cùng đắt.

“Tôi không muốn.” Nhậm Thiên Chân đẩy về lại. Sao có thể nhận những thứ này được chứ, hai người họ cũng không phải là bạn trai bạn gái gì.

“Cầm đi, em không muốn thì cũng chịu, nhà anh không dùng thứ này.” Phó Đông Bình cầm túi của Nhậm Thiên Chân lên, bỏ lòng mi vào túi xách cô.

“Vậy tôi gửi lại anh tiền.” Nhậm Thiên Chân muốn đưa tiền cho anh.

“Em đây là không muốn coi anh là anh trai à?” Phó Đông Bình sao có thể nhận tiền của cô được chứ. Nhậm Thiên Chân ngượng ngập, cầm túi xách về.

Phó Đông Bình nhớ ra một chuyện, “Đúng rồi, nói cho em biết tin tốt, anh vừa nhận về một công trình lớn, trường của các em kỷ niệm một trăm năm ngày thành lập, chuẩn bị xây một bảo tàng lịch sử, do anh chịu trách nhiệm thiết kế.”

Nghe thấy tin này, nét mặt Nhậm Thiên Chân thoáng thả lỏng, “Chúc mừng anh, rất nhiều kiệt tác của kiến trúc sư nổi tiếng làm cũng có thể lưu danh sử sách đây.”

“Lưu danh sử sách thì không dám nhận, chỉ có thể lưu lại chút gì đó trên trái đất này là được rồi.”

“Chuyện Phong Tam điều tra đến đâu rồi?” Nhậm Thiên Chân đổi đề tài. Phó Đông Bình lắc đầu, “Bên lão Triệu không cho anh tin mới, đoán có lẽ còn đang điều tra.”

“Người kia có thể đã đến đảo Cò chưa, đang núp ở đâu, đợi cơ hội ra tay với chúng ta?”

“Có thể lắm, mục đích của hắn rất rõ ràng, lại một mực trà thủ đến cùng, nếu chúng ta xông vào bí mật của hắn thì hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu, nên anh nhắc nhở em trước, nhất định phải chú ý an toàn.”

Lúc rời đi, Nhậm Thiên Chân cố ý đi tính tiền, Phó Đông Bình cũng không lay chuyển được cô, chỉ đành để cô đi. Nhậm Thiên Chân trả tiền ở quầy thu ngân, không ngừng than thở trong lòng, vất vả cả buổi trưa mà một bữa cơm đã bay đi hơn nửa.

Phó Đông Bình đưa Nhậm Thiên Chân về trường, vừa lái xe ra khỏi đại học Đảo Cò thì nhận được điện thoại của cảnh sát núi Vân Mộng.

Lão Triệu nói với Phó Đông Bình trong điện thoại rằng, đồn công an phái người đến đường quốc lộ chạy về đảo Cò kiểm tra, phát hiện máy quay quay được hình ảnh chiếc xe của Phong Tam chạy trên quốc lộ, có thể xe đã đi vào thành phố đảo Cò.

Lão Triệu nói: “Kẻ kia rất xảo quyệt, tránh được máy quay trên đường ở mọi nơi, chỉ đi quốc lộ tương đối vắng vẻ và đường tỉnh, chúng tôi tìm rất lâu mới phát hiện ra tung tích của chiếc xe kia, nhắm vào các cậu rất rõ, dù sao thì mấy ngày nay cũng phải cẩn thận nhiều hơn đây.”

Phó Đông Bình bình tĩnh nghe xong ông ta thuật lại, “Cảnh sát Triệu, mười lăm năm trước ở núi Vân Mộng từng xảy ra chuyện lữ khách ngã dốc, chết hai người, không biết chủ có ấn tượng không, nếu tiện thì chủ điều tra thêm chút về chuyện kia, thì thể hai nạn nhân có từng thông qua kiểm nghiệm xác chứng nhận thân phận không.”

“Tôi vẫn còn chút ấn tượng về chuyện kia, sao thế, cậu nghi ngờ à?” Theo thói quen nghề nghiệp của lão Triệu, cảm thấy Phó Đông Bình đề nghị chuyện này rất khả nghi, có thể nói thế này, ngay ban đầu ông đã cảm thấy Phó Đông Bình và Nhậm Thiên Chân rất khả nghi, nhưng không phải là nói hai người họ có hành động trái pháp luật, mà là thấy họ đến núi Vân Mộng là có mục đích khác.

Nếu đã tìm người giúp thì có một số việc không thể giấu, Phó Đông Bình chủ động giải thích: “Bố ruột của Thiên Chân chính là một trong những người gặp nạn lần đó, cô ấy luôn muốn điều tra rõ chuyện này, nên tôi mới nhờ chủ điều tra lại vụ án năm đó chút, chắc cảnh sát cũng có ghi chép lại.”

“Được, lát về tôi sẽ tìm tài liệu xem.” Lão Triệu đồng ý.

“Cám ơn cảnh sát Triệu, nếu có tiến triển gì thì thông báo sớm cho tôi biết.” Phó Đông Bình nghĩ ngợi, chuyện này đã không phải là chuyện mà anh và Nhậm Thiên Chân có thể khống chế cục diện nữa rồi, sớm muộn gì bí mật của thôn Song Dong cũng có ngày bị vạch trần, thông báo cho cảnh sát là lựa chọn tốt nhất.

Trước khi cúp máy, đột nhiên lão Triệu hỏi: “Cô gái Nhậm Thiên Chân đó, rốt cuộc cậu có quan hệ gì với cô ấy?” Phó Đông Bình nghe hỏi vậy thì khó hiểu sặc một cái, “Là bạn, sao thế?”

“Hình như cô gái kia có vẻ quái lạ... Nếu cậu không thân với cô ấy thì tốt nhất nên giữ khoảng cách đi.” Lão Triệu nói xong câu đó liền cúp máy.

Phó Đông Bình rất đỗi ngạc nhiên, không đoán ra lão Triệu nói lời này là có dụng ý gì, chẳng lẽ ông ta còn đang nghi ngờ Nhậm Thiên Chân? Hoặc là, bọn họ đã nắm được bằng chứng nào đấy mà anh không biết.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 2: Em Là Thuốc Chữa Của Anh

Phó Đông Bình gọi điện lại, “Cảnh sát triệu, chú có lời gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

Lão Triệu vừa nghe là giọng của Phó Đông Bình thì cũng đoán được quan hệ giữa anh và Nhậm Thiên Chân không đơn giản chỉ là bạn, nên cũng không giấu diếm gì nữa, “Chúng tôi tìm được một bó đuốc ở hiện trường cậu bị tấn công, đầu vân tay trên bó đuốc đã bị mưa to gột rửa nên không thể nào nhận dạng được, nhưng trên đầu bó đuốc có vết máu, sau khi được pháp y thành phố phân chất thì kết quả ăn khớp với mẫu máu của anh ở bệnh viện huyện.”

Phó Đông Bình sợ đến ngáy người, lời này của lão Triệu có ý thế nào, anh không dám nghĩ đến.

Lão Triệu nói: “Càng kỳ lạ hơn chính là, chúng tôi không cách nào tìm được dấu chân đàn ông phù hợp với miêu tả của Nhậm Thiên Chân... Dĩ nhiên cũng có thể vì trời mưa đường núi lầy lội, dấu chân để lại đã bị nước mưa xối sạch.”

Đối với lời tự thuật này, Phó Đông Bình á khẩu không trả lời được, cả một lúc lâu cũng chẳng nói được gì. Lão Triệu biết anh lúc này hẳn rất kích động, điềm đạm khuyên giải: “Chúng ta tạm thời đừng kết luận gì với chuyện này cả, có lẽ có ẩn tình khác.”

Tắc nghẹn một hồi, Phó Đông Bình khó khăn lên tiếng, “Cảnh sát Triệu, anh nhất định phải điều tra rõ chuyện này, Thiên Chân cô ấy... cô ấy là một cô gái rất tốt, cô ấy sẽ không chủ động tấn công tôi, nhất định là có nguyên nhân khác.”

Anh sẽ không thể nào quên, lúc anh bị thương, là Nhậm Thiên Chân bất chấp mạo hiểm lái xe đưa anh đến bệnh viện huyện, lái xe trên quốc lộ đường núi trong mưa to, nguy hiểm đến đâu không nói cũng biết; sau đó bác sĩ nói với anh, cô như người điên xông vào đại sảnh bệnh viện, dù mặt lá vẫn nắm chặt áo bác sĩ không buông, bảo bác sĩ nhất định phải cứu anh.

Vì anh, cô có thể mạo hiểm an nguy của mình, làm sao có thể có ý hại anh đây? Dù thế nào Phó Đông Bình cũng không tin nổi.

“Chuyện này chúng tôi sẽ điều tra cẩn thận, hy vọng tạm thời anh giữ bí mật với bên Nhậm Thiên Chân, tránh cô ấy mất ổn định không cần thiết.” Lão Triệu cẩn thận dặn dò.

Phó Đông Bình vô cùng cảm kích, nói cảm ơn với ông ta.

Ở tầng hai ký túc xá nữ, Liêu Thanh đứng bên cửa sổ chải tóc, thấy Nhậm Thiên Chân xách hộp đàn bước xuống từ chiếc Hummer màu đen, ngon lành nhiều chuyện nhất thời cháy rục trong lòng, đợi Nhậm Thiên Chân vừa về đến ký túc xá thì liền bắt đầu thăm vấn cô.

“Người đưa mày về là ai đấy, con xe trông oách quá, đáng người cũng không tệ đâu nhì?”

“Bạn.” Nhậm Thiên Chân không muốn giải thích thêm về thân phận Phó Đông Bình, nếu nghiêm túc nhắc đến thì không phải đôi ba câu là có thể giải thích rõ.

“Đẹp trai không, làm nghề gì?” Liêu Thanh không chịu buông tha.

“Không đẹp trai lắm, vừa lùn lại mập, mặt mũi bặm trợn.”

“Ha, con nhóc mày lại dám gạt tao à, trước đây đâu thấy có xe đưa đón mày bao giờ, không phải lên núi Phụng Hoàng dụ dỗ ai đấy chứ, chẳng lẽ là Phương Trượng đại sư?”

“Ừ, là một hòa thượng chốc đầu.”

Liêu Thanh thấy cô không chịu thành thật khai báo, liền cho cô liều thuốc mạnh, “Nè, mày nghe nói gì chưa, vợ cũ của Ôn Gia Minh về rồi, hai hôm trước còn đến trường tìm lão ta.”

Nhậm Thiên Chân mới ngồi xuống, vừa nghe được tin này thì kinh ngạc đứng bật dậy. Liêu Thanh dè dặt cô lại, để cô bình tĩnh lại, “Tao nghe Lý Lập nói vậy, nghe nói cái cô đó muốn tái hôn với lão, hai người đang bàn bạc, tao khuyên mày lúc này đừng có lợi nước đục, tránh xấu hổ mặt mũi.”

Lý Lập là bạn trai Liễu Thanh, tiến sĩ ngành sinh vật, không chỉ là cán bộ hội sinh viên đại học Đảo Cò mà còn là chủ tịch câu lạc bộ tin tức của trường, có quan hệ thân thiết với các giáo viên, rất thạo tin tức.

Nhậm Thiên Chân chán nản ngồi xuống, trong lòng rối ren mơ hồ, nhìn dấu hiệu này, hình như có khả năng Ôn Gia Minh sẽ tái hợp với vợ cũ, khó trách khi đó anh ta nói không có cách nào chấp nhận cô được, thì ra trong lòng vẫn còn vương vấn vợ cũ.

Nhìn cả một đêm, vừa rạng sáng ngày hôm sau, cuối cùng Nhậm Thiên Chân không nhìn nổi nữa, đi tìm Ôn Gia Minh, kỳ lạ chính là anh ta không có ở phòng làm việc, cũng không hoạt động ở tổ nghiên cứu, vậy là cô bèn đến tiểu khu anh ta ở.

Phần lớn công chức dạy học ở đại học Đảo Cò đều ở khu thân nhân, khu này cách trường học khoảng một con đường, Ôn Gia Minh ở tầng giáo sư có điều kiện tốt nhất, Nhậm Thiên Chân chỉ mới ghé qua một lần, dựa vào ấn tượng tìm đến căn nhà anh ta ở, vừa đúng lúc nhìn thấy anh ta đi ra.

Từ xa thấy một cô gái đứng bên cạnh luống hoa, Ôn Gia Minh không lập tức lên xe mà đứng yên nhìn sang, “Thiên Chân?” Lúc này Nhậm Thiên Chân mới đi đến, ngược gương mặt đầy tủi thân lên nhìn anh ta.

Đã nói là không gặp anh nữa, ai biết chưa đến mấy ngày đã lại muốn gặp anh rồi, Nhậm Thiên Chân lấy hết dũng khí, hỏi anh: “Nghe nói vợ cũ của anh về rồi, muốn tái hôn với anh, có phải là thật không?”

Ôn Gia Minh ngăn người, không ngờ cô vừa đến lại hỏi trùng vấn đề sắc bén như thế, chân mày thoáng nhíu lại, rồi vẫn quyết định hỏi thẳng với cô, “Là thật, cô ấy quay về tìm tôi.”

“Anh có đồng ý không?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy là anh sẽ đồng ý?”

Thấy Nhậm Thiên Chân nước mắt lưng tròng, trong lòng Ôn Gia Minh không hề dễ chịu tí nào, một lúc lâu sau mới khàn giọng nói với cô: “Khó nói lắm, tôi đang suy nghĩ.”

Nước mắt lăn dài trên gò má trắng nõn, cô nhìn rồi nhìn, ghen ngào nói: “Em biết rồi, cảm ơn anh đã nói với em.” Rồi không đợi anh ta nói gì, cô liền chạy đi.

Ôn Gia Minh đưa mắt dõi theo bóng lưng cô, tim đau như bị dao cắt, dù điện thoại reo một hồi lâu nhưng anh ta vẫn không để ý.

Chỉ trong chớp mắt, Nhậm Thiên Chân đã thực tập ở núi Phụng Hoàng được nửa tháng, mỗi ngày cô đều làm theo yêu cầu của lão Từ, cứ cách hai tiếng một lần là ra ngoài chòi khí tượng kiểm tra thay đổi nhiệt độ và độ ẩm trong không khí, kiểm tra áp suất khí quyển và sự thay đổi của sức gió, từ sáng đến tối, không ngại mưa gió.

Mặc dù cô cũng không biết vì sao lão Từ lại sắp xếp cô làm công việc cơ bản như thế, nhưng cô cũng không hỏi, không phải là lần đầu tiên lão Từ dẫn dắt người mới, sắp xếp như vậy, tự nhiên có cái lý của riêng.

Mùa mưa ở đảo Cò đến không sớm không muộn, ngày mưa dầm dề dai dẳng khiến tâm trạng người ta cũng nổi cả mớ, sắc trời âm u, Nhậm Thiên Chân mặc áo mưa, đứng trước chòi khí tượng, nghiêm túc ghi chép mỗi một chỉ tiêu trên dụng cụ.

Bỗng ánh sáng chợt tắt, một bóng râm phủ lên đầu cô, cô vô thức ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy gương mặt tuấn tú vui vẻ của Phó Đông Bình, dù trong tay ngấn mưa che gió giúp cô.

“Sao anh lại đến đây?” Đột nhiên trông thấy anh, Nhậm Thiên Chân không phải là không ngạc nhiên mừng rỡ, cô ở trên núi lâu như thế, đây là người đầu tiên đến thăm cô.

“Tôi thăm em thôi.” Phó Đông Bình nhìn áo mưa trong suốt màu xanh lá cô mặc trên người, lại gạt sợi tóc ướt nhẹp dính trên mắt giúp cô, cô gái này, trong mắt có cả một đại dương xanh thẳm, khiến anh rong chơi đến mê muội, môi bất giác cong lên, “Em biết không, lúc em mặc áo mưa này khiến anh nghĩ đến một câu nói.”

“Nói gì?” Nhậm Thiên Chân cất băng ghi chép đi, đoán được anh cười như vậy, chắc chắn sẽ không phải là lời khen gì. Phó Đông Bình tiến lại gần cô, “Trong “Chuyện Tình Giai Nhân”, Phạm Liễu Nguyên thấy Bạch Lưu Tô mặc áo mưa màu xanh lá cây, nói cô ấy giống một chai thuốc.”

Nhậm Thiên Chân nhìn nét mặt tươi cười giãn ra của anh, nhìn ánh mắt sâu hoắm của anh, dường như đang ẩn chứa bí mật vô hạn, ánh mắt ấy vừa an ủi lại thêm phần thành khẩn, bỗng trong lòng chấn động một cái, cô vội che giấu tâm tình, tức giận chế nhạo anh: “Không ngờ anh cũng đọc truyện của Trương Ái Linh.”

“Hồi đại học có đọc, một cô bạn gái của anh thích Trương Ái Linh.”

Nhậm Thiên Chân không lên tiếng, nhẹ nhàng gạt đi nước mưa trên mặt, cô nhớ trong sách còn một câu của Phạm Liễu Nguyên như thế này: em chính là thuốc chữa của anh.

Phó Đông Bình đi theo sau lưng cô, che dù cho cô, “Từ hôm nghe em nói thực tập ở núi Phụng Hoàng, mấy ngày nay anh luôn nghĩ, một mình Thiên

Chân ở trên núi không biết sẽ như thế nào, nghĩ rất nhiều, cuối cùng anh quyết định tới xem xem sao, hơn nữa còn thực hiện lời hứa của anh.”

”Hứa gì?” Nhậm Thiên Chân không nhớ.

”Dẫn em đến chùa Vân Lâm ăn chay, mấy ngày nay đều mưa, chúng ta vào chùa hai ngày, chắc cũng sẽ không làm chậm trễ chương trình thực tập của em đâu.”

Nhậm Thiên Chân ngẩn người, không ngờ anh lại coi câu nói buột miệng là thật, cũng không muốn ngẫm nghĩ nguyên nhân trong đó, quay sang hỏi anh: “Trời mưa đường trơn, làm sao anh lên được đây, lái xe đến à?”

Phó Đông Bình dừng dừng đáp, “Cuối cùng em cũng quan tâm đến anh... Ngày mưa dầm, xe buýt sợ gặp đất đá trôi nên chỉ lái đến giữa sườn núi đã về, nửa đường còn lại anh chỉ có thể đi bộ.”

Nhậm Thiên Chân xúc động, buông mi mắt từ từ cười.

Dẫn anh đến nhà trọ, Nhậm Thiên Chân chỉ vào tòa nhà ba tầng đối diện, “Đó là khu làm việc của trạm quan trắc bình thường em đều đến đó làm, xem bản đồ mây trên màn hình lớn.”

Mở cửa nhà trọ ra, hai người đi vào, Nhậm Thiên Chân cởi áo mưa ra, treo nó lên trong nhà vệ sinh, rồi chống dùi của Phó Đông Bình vào góc tường.

Phó Đông Bình quan sát phòng, rồi lại đến nhà vệ sinh nhìn một lúc, cảm khái nói: “Nơi này quá đơn sơ rồi, không có một thiết bị gì, xong việc rồi thì em làm những gì?”

”Viết ghi chép, viết luận văn, thỉnh thoảng lại lên mạng, có lẽ sẽ có người cảm thấy cuộc sống như vậy rất chán, nhưng em thấy khá ổn.” Nhậm Thiên Chân mở hé cửa sổ ra, để không khí trong phòng được lưu thông.

”Vậy mấy ngày qua em ăn uống thế nào?” Phó Đông Bình đứng bên cửa nhà vệ sinh nhìn Nhậm Thiên Chân. Nhậm Thiên Chân vận khăn lông ướt cho anh lau mặt, “Có nhà ăn mà, lo một ngày ba bữa.”

Khăn lông hơi nóng, mang theo hương thơm nhàn nhạt của cô, Phó Đông Bình hít sâu một hơi, tinh thần phấn chấn lên rất nhiều.

”Em đi xin nghỉ đi, lát nữa chúng ta lên núi, ngày một sẽ đưa em về.”

Nhậm Thiên Chân đi tìm lão Từ, lão Từ vừa nghe chuyện là liền cho phép nghỉ, còn trêu Nhậm Thiên Chân, “Bạn trai lên núi thăm cô à?”

”Không phải thế, chỉ là bạn thôi... anh trai nhà hàng xóm.” Bất tri bất giác Nhậm Thiên Chân đã gần gũi với Phó Đông Bình hơn không ít.

”Anh trai à... Mấy cô gái như cô xem phim Hàn nhiều rồi toàn thích gọi bạn trai là anh, à không phải, là oppa, toàn thích gọi là oppa.” Lão Từ cười một tràng còi mở.

Đối với lời trêu đùa của ông ta, Nhậm Thiên Chân chỉ cười không nói, mặc áo mưa đi về nhà trọ, cô không hề để ý, Phó Đông Bình đứng bên cửa sổ luôn nhìn cô, ánh mắt phức tạp.

Đối với anh mà nói, cô không giống những cô gái khác anh từng tiếp xúc trong xã hội, cô là một cô gái đơn giản đơn thuần, sức hút cô mang đến cho anh vô cùng nguyên thủy, không bị bất cứ ảnh hưởng bên ngoài nào quấy rối. Thứ phức tạp duy nhất có lẽ chính là suy nghĩ của cô, những hồi ức không vui ở thời kỳ thiếu nữ có ảnh hưởng đến tiềm thức của cô, cần phải có người chỉ dẫn.

Dọn dẹp đơn giản một ít, hai người lên đường, mưa dần tạnh, sắc trời đã sáng hơn, dọc đường lên núi, đại điện của chùa Vân Lâm như ẩn như hiện giữa mây mù, tựa như quỳnh các ngọc vũ ở chốn bồng lai.

Núi rừng sau cơn mưa vô cùng thanh vắng, không khí cũng nhuốm vẻ ướt át, đi được mười mấy phút, Nhậm Thiên Chân quay đầu nhìn lại, tòa nhà trạm quan trắc đã bị rừng cây rậm rạp che đi, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy thiết bị quan trắc ngoài trời.

Bất chợt, có mấy tiếng kêu thê lương phá vỡ vắng vẻ trong rừng, Nhậm Thiên Chân theo bản năng nắm lấy tay áo Phó Đông Bình, “Anh nghe đi, gần như tôi nào tôi cũng nghe thấy tiếng này, rất chói tai, không biết là tiếng kêu gì.”

”Là cú lợn vằn.”

”Là gì kia?”

”Là một loài cú mèo, trong núi phía nam thường có loại chim này, mặt rất giống khi nên cũng gọi là cú mặt khi.” Phó Đông Bình chỉ về một đoàn bóng trắng xa xa nơi chân trời, “Em nhìn đi, chính là nó đấy.”

Cú trắng sao? Nhất thời trong lòng Nhậm Thiên Chân có cảm giác kỳ quái, hình như đã gặp qua loài cú này ở đâu đó rồi, chợt có tia sáng lóe lên, cô nhớ ra rồi, “Đông Bình, anh còn nhớ không, lúc chúng ta ở núi Vân Mộng, chính là ngày anh bị thương ấy, cũng có một con cú trắng như thế này bay lên trời.”

Đột nhiên Phó Đông Bình nghe thấy Nhậm Thiên Chân nhắc đến ngày anh bị thương, trong lòng thoáng lạnh, nhưng ngoài miệng lại ậm ừ đáp, “Có à? Sao anh không nhớ nhỉ.” Nhậm Thiên Chân nghiêng đầu nghĩ ngợi, mở miệng nói, “Cũng đúng, lúc đó anh bị thương rồi.”

Suy nghĩ một chút, cô không yên tâm hỏi: “Có phải là cùng một con không, người ở thôn Song Dong đã đuổi kịp đến núi Phụng Hoàng rồi ư?”

”Làm sao có thể chứ, đi thôi, đừng suy nghĩ lung tung.” Phó Đông Bình nhẹ ôm eo cô.

Nhậm Thiên Chân mãi nghĩ đến mức xuất thần, nên không chú ý đến động tác nhỏ của anh, hay là nói, động tác của anh quá mức tự nhiên, nên cô không phát giác chỗ nào không ổn.

”Em ở trên núi lâu như thế, bố mẹ có đến thăm em không?” Phó Đông Bình cúi đầu nhìn gò má mềm mại của cô. Nhậm Thiên Chân im lặng lắc đầu một cái.

”Vậy em định cứ thế mãi với bọn họ à? Thiên Chân...”

Nhậm Thiên Chân ngắt lời anh, “Gần đây A Bảo còn tìm anh không?”

Rất rõ ràng là cô không muốn tiếp tục đề tài kia nữa, Phó Đông Bình cũng đành chiều theo cô, cười hỏi: “Sao em biết cô ấy tên là A Bảo?”

”Anh đã nói với em rồi.”

”Sao anh không nhớ mình đã nói với em nhỉ?”

”Hừ, anh bị đánh vào đầu, chuyện gì cũng quên hết rồi.” Nhậm Thiên Chân thầm trách mình, sao lại hỏi vấn đề ngu ngốc này thế chứ.

Phó Đông Bình đảo mắt, lóe lên tia nhìn nhạy bén hoạt bát, “Được rồi, có lẽ anh hay quên, hai ngày trước anh có gặp cô ấy một lần, cô ấy vẫn tốt, có thể lên chín tầng trời hái trái, xuống năm tầng biển bắt con ba ba.”

Nhậm Thiên Chân không nhịn được bật cười.

Không khí trong trẻo lành lạnh, nhưng tay anh lại rất ấm, mái tóc cắt ngắn đen tuyền, là độ dài tóc phái nam mà Nhậm Thiên Chân thích nhất, còn gương mặt trắng bóc gầy gầy này của anh, lại là tướng mạo mà mọi cô gái đều thích.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: Núi Không Tới Thì Ta Tới

Chùa Vân Lâm đã ở gần ngay trước mắt, ngừng đầu lên nhìn, cuối bậc thang cao cao ấy chính là cửa chùa Vân Lâm, hai người bước từng bậc một, cảm giác như đang đi vào mây mù.

”Lúc đến anh đã gọi điện trước rồi, thầy đón tiếp đã sắp xếp hai căn phòng khách, chúng ta ở hai đêm, ngày mốt quay về.” Phó Đông Bình dẫn Nhậm Thiên Chân đi vào chùa.

Chùa không chỉ là nơi người xuất gia tu hành, mà còn là chỗ tốt để người bình thường đến ở vài ngày, tĩnh tâm an thần. Nhậm Thiên Chân vừa đặt chân vào chùa đã nghe được tiếng Phật do hòa thượng niệm kinh lượn lờ, nhìn những kiến trúc cổ xưa và những cây cổ thụ cao chọc trời, trong lòng nhất thời yên tĩnh lại.

Đi vào Thiên Vương Điện, chính diện là Phật Di Lặc toàn thân dát vàng, ngay phía sau chính là Bồ Tát một tay cầm chày kim cương, Nhậm Thiên Chân thấp giọng nói: “Đó chính là hộ pháp Vi Đà Bồ Tát, hoa quỳnh thoáng nở chỉ vì Vi Đà, nên hoa quỳnh cũng được gọi là hoa Vi Đà.”

(*Đây là một điển cố xuất phát trong Phật điển, có câu chuyện giải thích như sau, Đàm Hoa (hoa quỳnh) là tên của người yêu Vi Đà thiên tôn trước khi thành Phật. Sau này vì muốn được gặp thiên tôn mà nàng xin Phật tổ hóa mình thành một bông hoa, đến ngày thiên tôn xuất hiện thì cố gắng nở rộ rực rỡ nhất giữa rừng hoa để thiên tôn có thể nhận ra mình.)

Phó Đông Bình nhìn pho tượng Phật dát vàng, rồi bảo với Nhậm Thiên Chân, “Pho tượng Phật này được làm từ gỗ cây long não, lịch sử trên một nghìn năm, từ khi bắt đầu có chùa Vân Lâm thì đã có nó.”

Băng qua Thiên Vương Điện, đi đến trước sân Đại Hùng Bảo Điện, Nhậm Thiên Chân đứng yên, hỏi Phó Đông Bình: “Chúng ta có cần phải thấp nén hương không?”

”Sao thế, em muốn lạy trời đất cùng anh à?” Phó Đông Bình cười trêu.

Nhậm Thiên Chân khịt khịt mũi, “Ai muốn lạy trời đất với anh chứ, em nói là thấp hương.”

Phó Đông Bình cười: “Muốn thấp hương thì em đi mà thấp, hỏi anh làm gì? Làm anh hiểu làm em muốn cùng anh thấp hương bái phật.”

Nhậm Thiên Chân phớt lờ anh, đi tìm hòa thượng xin ba nén hương, đứng ngoài Đại Hùng Bảo Điện xá lạy tượng phật, rồi cắm hương vào trong lư.

Đi vào đại điện, Nhậm Thiên Chân quỳ xuống trước Phật Tổ dập đầu ba cái, chắp hai tay lại cầu nguyện. Phó Đông Bình đợi cô đứng lên rồi mới nói: “Anh cũng đã xin một điều.”

Hai bên cũng không nói cho đối phương biết mình đã cầu xin điều gì, nhưng trong ánh mắt đang nhìn nhau lại thấy được câu trả lời, Phó Đông Bình nắm tay Nhậm Thiên Chân rời khỏi đại điện.

Tìm được thầy đón tiếp, Phó Đông Bình báo tên và số chứng minh của mình, thầy tăng dẫn hai người họ đến phòng khách, hơn nữa còn nói cho họ biết, bắt đầu sáu giờ là trong chùa dọn cơm, đến lúc đó sẽ có sa di* đưa đồ chay đến phòng họ.

(*Các chú tiểu đã được thụ 10 giới thì gọi là sa di.)

”Xem ra mấy ngày qua hương khách đến ăn chay không nhiều, nên bọn họ mới tự đưa đồ ăn đến.”

”Ở đây còn phải tốn tiền à?”

”Không cần, mẹ anh là cư sĩ*, có quyền một số tiền lớn cho chùa, nên hề người nhà anh đến đây, bất kể là nghỉ ngơi hay ăn chay, cũng đều miễn phí.”

(*Cư sĩ là người tu tại nhà.)

Bữa cơm tối rất đạm bạc, chỉ có hai đĩa rau, cháo trắng thì được múc đầy một tô, ngoài ra còn có mản thầu trắng như tuyết nữa, hai người nhanh chóng ăn hết, chỉ chốc lát sau một đĩa măng thái sợi xào nấm mèo đã thấy đáy, chỉ còn lại một ít cải xanh, Nhậm Thiên Chân đẩy bát ra, nói mình no rồi.

”Em ăn nhiều nữa đi, đồ không đủ thì bảo bọn họ lấy thêm, chứ đừng để mình chịu đói.” Phó Đông Bình vừa ăn vừa nói.

”Em no rồi.” Nhậm Thiên Chân cầm lấy ấm trà trên bàn, thấy bên trong có nước nóng rót ra cốc sứ trắng uống trà.

Sau khi hai người ăn xong, có tiểu sa di đến thu dọn bát đĩa, đồng thời lau sạch bàn.

Nhậm Thiên Chân thấy chú chỉ mới có tám chín tuổi mà làm việc rất nhanh nhẹn, bèn hỏi: “Chú còn nhỏ vậy mà đã xuất gia rồi ư?”

Tiểu sa di đưa một tay lên làm lễ, “Tôi là cô nhi, sư phụ nuôi tôi lớn.”

Phó Đông Bình đợi tiểu sa di đi rồi mới nói cho Nhậm Thiên Chân biết, chiếc xe của Phong Tam đã tiến vào biên giới đảo Cò.

Nhậm Thiên Chân nói: “Em đã nói là kẻ kia đến núi Phượng Hoàng rồi, anh còn không chịu tin, hiếm khi thấy cú trắng, nói không chừng còn là cùng một con đấy, hơn nữa em nghe nói cú trắng được huấn luyện còn có thể trợ giúp tìm người.”

Phó Đông Bình nhìn cô chằm chằm, do dự một lúc, “Cũng có thể như em nói, nên lần này anh lên núi tìm em, cũng là có chuyện muốn nói với em.”

”Chuyện gì?”

”Anh đã nói chuyện bố em gặp nạn mười lăm năm trước cho lão Triệu, nhờ chú ấy kiểm tra lại hồ sơ cảnh sát của năm đó, còn có bí mật về kho báu của thôn Song Dong nữa, anh cũng định tìm dịp nói với chú ấy.”

Nhậm Thiên Chân khẽ nhủ mày, nhưng cũng không nghĩ ra anh làm vậy là có gì không ổn, có thể kẻ kia đã giết Phong Tam, sau đó lại lái xe ngàn dặm đến đảo Cò đuổi theo dấu vết của bọn họ, chỉ có thể nói rằng đối phương vô cùng tàn ác.

”Mấy ngày nữa lão Triệu sẽ đến đảo Cò phá án, em có muốn gặp chú ấy không?” Trong mắt Phó Đông Bình dần dần có thêm mấy phần thăm dò. Nhậm Thiên Chân né tránh cái nhìn của anh, “Không, em không có gì để nói cả”

Nghĩ ngợi một hồi, Phó Đông Bình hỏi dò: “Thiên Chân, liệu em có...” Căn nhắc câu chữ, anh nhìn cô, “Liệu em có khi nào rõ ràng đã làm một chuyện, nhưng sau đó lại không cách nào nhớ nổi, hay là nói, sau chuyện đó thì không có bất kỳ ấn tượng gì, đã từng như vậy bao giờ chưa?”

Nhậm Thiên Chân nghi ngờ nhìn anh, lắc đầu. Không biết ý nói là cô không nhớ, hay là cô chưa từng gặp chuyện quên đi việc mình đã làm.

”Sao lại hỏi thế?”

”Thuận miệng hỏi thế thôi.”

Phó Đông Bình không tiếp tục đề tài này nữa, Nhậm Thiên Chân nhảy bèn bắt được một tia nghi ngờ trong mắt anh, nhưng lại giả vờ không để ý.

Buổi tối, trong chùa yên tĩnh đến đáng sợ, Phó Đông Bình nửa nằm trên giường chơi điện thoại một hồi, thấy Nhậm Thiên Chân cứ gục mặt xuống bàn hí hoáy gì đó trong sổ, giống như đang ghi chép, bèn hỏi cô đang viết gì đấy.

”Ghi chép thực tập.” Nhậm Thiên Chân bảo với anh là, từ khi cô đến đây, ngày nào cũng phải viết nhật ký thực tập.

”Khó mới có dịp vui chơi, bao giờ về rồi viết cũng được mà.” Phó Đông Bình không ngờ cô nhóc này lại chăm chỉ đến thế.

”Không giống, ghi chép lại trong ngày mới có cảm giác nhất, cảm giác chính là thứ gì đó thoáng qua rồi biến mất, chỉ lệch một giây cũng không giống trước nữa.” Nhậm Thiên Chân hăng hái viết.

Đúng là vừa ngoan lại đáng yêu, Phó Đông Bình xoa nhẹ lưng cô, trong đầu nghĩ đến nếu con gái sau này của mình có được nửa chăm chỉ như cô thì lên cười thầm. Cầm sổ ghi chép bìa da màu đen trong tay cô lên nhìn, thấy đều là số và ký hiệu, đoán có lẽ là ghi chép số liệu đo đạc thời tiết thay đổi, nên không nhìn kỹ nội dung nữa, ngón tay lướt qua trang bìa, lập tức bị một bài thơ thu hút.

Ta đã buông cả đất trời này,

Nhưng lại chẳng thể nào buông nổi nàng.

Tiệm ngộ cũng được mà giác ngộ cũng xong,

Thế gian này, ngoại trừ sinh tử, còn chuyện nào không phải chuyện tầm phào?

Một mình ta ngồi trên đỉnh Tu Di, dắc thấy mây trôi vạn dặm thành hình,

Một người đánh đàn trong tuyết, một người tri âm giữa tuyết,

Ngàn non vạn nước trong sinh mệnh của ta,

Từng thứ từng thứ cáo biệt theo nàng.

Phó Đông Bình nhìn thấy thú vị, cười đọc to lên: “Vốn hai bên núi tuyết xa cách hiểu lầm, lại dùng cả đời chạy đến bên nàng, ta nhận ra khi đương mê mẩn trong giọt hoa lộ, lúc xoay người lại ngã nhào ai gây, nghiệt duyên tùy duyên số phận chẳng ngừng, mây trắng nhẹ trôi, một rồi đến trăm, ta vừa đi núi chẳng còn ai... Nếu có thể nhốt mình trong giọt nước mắt, giờ phút này chẳng còn gì đa nghi.”*

(*Cả hai đoạn trên đều được trích trong thơ của Thương Ương Gia Thố, có câu mình mượn trên mạng không rõ tên người dịch, có câu mình dịch thô về ý.)

Bài thơ tầm thường chẳng có gì để nói, nhưng chỗ duy nhất đáng khen là chữ cô nhóc này rất đẹp.

Cố ý đọc lên xuống trầm bổng, Phó Đông Bình cười lớn hơn, “Thơ đầy mùi chua này ai viết thế, không phải là em viết đấy chứ? Nói thật nhé, bài thơ này diễn đạt không lưu loát lại kiểu cách, nếu em thích thơ từ thì đọc thơ Đường Tống ấy, hay hơn nhiều với kiểu thơ thông tục thế này.”

Chế giễu một lúc khiến Nhậm Thiên Chân nổi đóa, hậm hực giật lấy sổ lại từ trong tay anh, tiếp tục viết.

Phó Đông Bình thấy mặt cô đỏ rần cả lên, lúc này mới thôi cười, nửa khuyên giải nửa an ủi, “Thiên Chân, núi không tới thì em tới*, đối phương không rung động không có nghĩa là em chưa cố gắng đủ, mà là do em ngắm trông ngọn núi không hợp, em hiểu chưa?”

(*Nghĩa là hoàn cảnh không vì bản thân thay đổi thì bạn chỉ có thể thích ứng với hoàn cảnh.)

Thấy tốc độ viết của Nhậm Thiên Chân chậm lại, như ngẫm nghĩ điều chi, Phó Đông Bình thăm nhủ, cô nhóc này cũng nhanh nhạy đấy chứ, thật sự chịu suy nghĩ, không uống công anh tiêu hao tâm tư.

Đoán chắc là cô đã viết xong, anh đề nghị: “Thời gian còn sớm, đi tắm suối nước nóng với anh đi, sau chùa có hồ nước nóng đấy.”

”Nhưng em không mang theo đồ tắm.”

”Sợ gì chứ, chỉ có hai người chúng ta, không có người khác nhìn.”

”Vây cũng không được.”

”Lúc em xuống nước, anh sẽ xoay qua chỗ khác không nhìn em, được chưa.”

Phó Đông Bình cứ đòi đi suối nước nóng cho bằng được, Nhậm Thiên Chân không thể làm gì khác hơn là đi theo anh, trong chùa yên ắng, cô không muốn ngồi đợi trong phòng một mình.

Bên ngoài mưa đêm rơi lất phất, hai người che dù đi ra từ cửa hông chùa, đến suối nước nóng sau núi, Phó Đông Bình nói cho Nhậm Thiên Chân biết, đây là tài sản của chùa, không mở cửa cho bên ngoài nên nước suối rất sạch, cũng sẽ không có người ngoài đến, có thể yên tâm mà ngâm.

”Trời mưa còn đòi tắm suối nước nóng?”

”Vây mới đúng kiểu, có tình ý.”

Nhậm Thiên Chân không ngờ là suối nước nóng sau chùa Vân Lâm được thiết kế rất khá, không chỉ có phòng thay đồ mà còn có cả chỗ tắm nữa. Thấy Phó Đông Bình thay ngay quần bơi ở trong nước, Nhậm Thiên Chân xấu hổ, có nói gì cũng không chịu xuống nước.

Độ nóng của nước rất thích hợp, Phó Đông Bình thoải mái thả phào một cái, thấy Nhậm Thiên Chân đứng bên hồ thì giờ tay ngoắc cô đến. Nhậm Thiên Chân ngồi xuống tại chỗ, thả chân xuống hồ. Cô nhóc này cứng đầu thật đấy, Phó Đông Bình cũng không ép cô nữa.

Suối nước nóng vào đêm chỉ được chiếu sáng bởi một ngọn đèn, mưa rơi xuống nước bắn lên mặt, lạnh lạnh mà thoải mái.

“Lúc bọn anh tắm suối nước nóng ở Nhật Bản, cũng toàn là trai gái tắm chung, ở giữa chỉ cách một vách ngăn, hai bên còn có thể trò chuyện được với nhau.” Phó Đông Bình ngược mặt nhìn bầu trời, bị hơi nước bốc lên hun nóng toàn thân.

“Em từng thấy trong tivi nói, khi Nhật Bản cũng thích tắm suối nước nóng.” Nhậm Thiên Chân vốc nước lên, gió thổi hơi lạnh, nhưng lòng bàn tay lại ấm áp.

Phó Đông Bình thấy cô vô cùng hoạt bát, bèn đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, “Thiên Chân, kể chuyện trước kia của em cho anh nghe đi.”

Nhậm Thiên Chân đang nghịch nước vui vẻ, bỗng nghe thấy lời của anh thì rất ngạc nhiên, “Chuyện trước kia? Chuyện gì cơ?”

Phó Đông Bình sợ cô phát hiện ra mình đang thăm dò của khứ của cô, bèn nghĩ cách giải thích uyển chuyển, “Chính là lúc em đi học ấy, trung học tiểu học, lúc nào cũng được.”

Khóe miệng Nhậm Thiên Chân hơi động, nghiêm túc suy nghĩ rồi mới nói cho anh, cuộc sống tiểu học và trung học của cô phải chịu đựng chuyện như thế, không có kỷ niệm gì đáng quý.

“Lúc lên trung học em bắt đầu ở nội trú, một tuần mới về nhà một lần, có khi là hai tuần một lần.

“Em có chơi thân với bạn học không, giáo viên thích em chứ?”

“Quan hệ với bạn học cũng vậy, cấp hai cấp ba cộng lại em chỉ học có ba năm, mười sáu tuổi đã thi đại học, bạn học đều lớn tuổi hơn em, em không trò chuyện được với họ.”

Nhậm Thiên Chân nhớ lại những năm tháng trung học, đó là một cuộc sống tối tăm mịt mù, tình thân và tình bạn đều cách cô rất xa, ngoài vui đầu vào học tập và đọc nhiều sách thì cô không còn chuyện gì để làm.

Bạn học khác vì mối tình đầu mà hạnh phúc hưng phấn đau lòng khóc lóc, nhưng cũng không lây lan đến cô, cô như một người sống trong chân không, ngày ngày tự đi tự về, cũng không nói được mấy câu với bạn cùng bàn.

“Giáo viên thì sao?”

“Giáo viên thì có người tốt, cũng có người chẳng ra gì, đặc biệt là cái kiểu tự cho là đúng, mình sai rành rành ra đó còn không chịu thừa nhận, gặp phải giáo viên như vậy, em còn lâu mới thỏa hiệp chỉ vì mình là học sinh, sai chính là sai, đúng chính là đúng.”

Phó Đông Bình cười một tiếng, tính cách cô nhóc này lạnh quá, lại còn bướng bỉnh, không phải là kiểu học sinh an phận nghe lời, đoán chắc hẳn giáo viên năm đó cũng rất đau đầu vì cô, nhưng cô có thiên phú học tập, thành tích tốt, nên các giáo viên cũng không làm gì được cô.

“Nghe em nói thế, xem ra lúc em đi học lắm lì lắm nhỉ, mỗi một lớp đều sẽ có học sinh như thế, chỉ có lúc thông báo kết quả thi mới không bị mọi người quên. Thiên Chân, sao em không mở lòng kết bạn? Cấp hai với cấp ba đó, có cô gái nào không có một hai người bạn thân chứ?”

Nhậm Thiên Chân thờ dãi, “Cũng không phải là không có, nhưng tình bạn giữa con gái rất mỏng manh, chỉ vì một chuyện nhỏ không đáng kể, hoặc là vì một người con trai, cũng có thể rạn nứt.”

Phó Đông Bình ngẫm nghĩ chút rồi cười, không thể không nói, một cô gái vừa đẹp lại vừa cá tính có lực sát thương rất mạnh đối với đàn ông con trai trong mỗi giai đoạn trưởng thành, lúc đi học chắc hẳn có không ít nam sinh thích cô, mà cô không qua lại nhiều với bạn nữ, chắc chắn cũng do nguyên nhân này.

Ngâm mình cả một đêm, lúc lên bờ, Phó Đông Bình khoác áo vào cho Nhậm Thiên Chân, “Trời tối gió lạnh, đừng để bị cảm.” Sự săn sóc như của một người anh cả khiến lòng Nhậm Thiên Chân ấm áp hơn.

Đường xuống núi khá dốc, vì sợ bị ngã nên hai người nắm tay nhau.

“Anh thích ban ngày hay ban đêm?” Nhậm Thiên Chân nắm chặt tay Phó Đông Bình, hỏi anh.

“Đều thích hết.”

“Em không thích ban đêm, bóng tối vô biên làm trong lòng nảy sinh cảm giác sợ hãi.” Nhậm Thiên Chân nhìn lên trời, vầng trăng sáng đã nấu mình sau mây đen, chỉ còn lại hình bóng mờ mờ.

Phó Đông Bình ngẩn ra, hỏi ngược lại cô: “Lúc nào em cũng nơm nớp lo sợ sao? Anh cứ tưởng em không sợ gì nữa chứ.”

Lời này nghe có đến ba phần là nhạo báng, nhưng Nhậm Thiên Chân nghiêm túc nói: “Dĩ nhiên là em biết sợ chứ, hơn nữa còn sợ rất nhiều thứ.”

“Sợ nhất là gì?”

“Đánh mất.”

“Em nên nghĩ như thế này này...” Phó Đông Bình dừng chân, nhẹ nhàng ôm vai Nhậm Thiên Chân kéo cô đến gần, nhìn gương mặt nhỏ nhắn trong trắng như vàng trắng, “Ban đêm chỉ tiếp diễn của ban ngày, để chúng ta vượt qua sức mạnh của ban ngày.”

Nhậm Thiên Chân nhìn anh, ánh mắt trong như nước, suy ngẫm lời của anh. Hình như đây là lần đầu tiên bọn họ đi sâu vào trò chuyện như thế này, vậy mà tâm hồn đồng điệu đến kỳ lạ, bỗng cô có cảm giác, anh hiểu cô.

“Em muốn đi đâu nhất?”

“Yading ở Đạo Thành.”

“Đi đi, mấy kẻ ưa diễn sâu cũng thích đến đó lắm, có khi còn tình cờ gặp gỡ đàn ông Khamr đúng mảnh cườm trắng nữa đấy.”

“Người ta đang nghiêm túc nói chuyện với anh đấy.”

“Được rồi, vậy thì anh cũng nghiêm túc nói với em, không bằng sau này hai ta cùng đi đi, dù anh đã đến đó một lần rồi, nhưng cũng có thể đi lại lần hai.”

“Phong cảnh ở đó có đẹp như trong ảnh trên mạng không?”

“Đẹp lắm.”

“Có gặp được gì đẹp không?”

“Có, một cô gái Danba dân tộc Tạng... Tên là gì nhỉ?” Phó Đông Bình giả vờ vắt óc mà nghĩ, miệng lẩm bầm. Vậy mà Nhậm Thiên Chân lại tin là thật, “Có thật à?”

“Có chứ, à nhớ ra rồi, tên là A Áng A Cát.”

“A Áng A Cát, cái tên này đặc biệt thật đấy, đợi em về tìm xem nó có nghĩa gì, em nghe nói mỗi cái tên của người dân Tây Tạng đều có ẩn ý, như Ương Tông là may mắn, Đạt Oa Thị là trắng sáng, chắc hẳn ý nghĩa của A Áng A Cát cũng rất đẹp.” Nhậm Thiên Chân nhìn anh cười, “Nếu có cô gái như vậy, tại sao anh không ở lại đó?”

“Cô ấy không chịu đi với anh, trong lòng có người khác rồi.” Phó Đông Bình khề thờ dài, rồi nói sang chuyện khác, “Hơn mười giờ rồi, quay về thì đi ngủ đi, sáng mai chúng ta phải dậy sớm ra sau núi xem các hòa thượng hái trà xuân đấy. Anh ở ngay bên cạnh, có chuyện gì thì cứ gọi anh, anh có thể nghe thấy.”

Đưa Nhậm Thiên Chân về phòng, Phó Đông Bình quay về phòng mình, từng hình ảnh lướt qua trong đầu, anh xâu chuỗi mọi chuyện ở núi Vân Mộng lại với nhau một lần nữa, ngẫm nghĩ mạch lạc.

Nghĩ ngợi một lúc, anh liền rút điện thoại ra gọi điện.

“Bạch Tổ, là tôi, Phó Đông Bình.”

Bạch Tổ rất ngạc nhiên, đã hơn mười giờ rồi mà anh còn gọi điện đến, vội cười một tiếng yêu kiều, “Là anh à, tìm tôi có chuyện gì không?”

“Nghe nói trước kia cô là bác sĩ tâm lý, tôi có chuyện muốn hỏi cô.” Phó Đông Bình nhìn cửa sổ, tin chắc mọi cửa đều đã đóng kỹ mới bắt đầu thuật lại, một tay cầm điện thoại, một tay kéo chăn đắp lên người, trong núi lạnh hơn so với bên dưới nhiều, lại đang vào mùa mưa, buổi tối mà không đắp chăn dày thì không chịu nổi.

Bạch Tổ kiên nhẫn nghe chuyện anh kể, “Tình hình anh kể có vẻ phức tạp, đôi ba câu không nói hết được, để tôi tìm ít tài liệu, hai ngày nữa sẽ liên lạc lại với anh.”

“Mong cô sớm trả lời cho tôi biết, cảm ơn.” Phó Đông Bình cúp máy.

*Chú thích: Trong ngôn ngữ Tây Tạng, a áng a cát có nghĩa là anh yêu em. ^^

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Đâu Mới Thật Sự Là Cô Ấy?

Ngày hôm sau, hai người dậy rất sớm, ra sau chùa xem tăng nhân hái trà, đang độ mùa mưa, sương mù giăng đầy làm vườn trà nhìn xanh ngắt một màu, mỗi tăng nhân hái trà đều đeo một chiếc giỏ trúc, nhanh tay nhanh mắt hái lá trà non mới nhú trên cây.

Tiểu sa di đó cũng đeo giỏ trúc đi theo sau các sư huynh hái trà, Nhậm Thiên Chân thấy có vẻ thú vị, cũng đi tìm một chiếc giỏ trúc học theo dáng vẻ của họ, chỉ có điều là người mới, khó tránh vụng về, cả nửa ngày cũng không hái được bao nhiêu, ngược lại lại lãng phí không ít lá non.

“Em đừng gấp, hái trà là một công việc đòi hỏi kỹ thuật.” Phó Đông Bình đứng bên cạnh gọi cô. Nhậm Thiên Chân không để ý, đi theo sau tiểu sa di càng hái càng hăng, chỉ một lát sau, bận rộn đến mức vấp cả mồ hôi.

Đưa thành quả lao động của mình cho Phó Đông Bình xem, Nhậm Thiên Chân đắc ý nói: “Em phải mang những thứ này xuống núi pha trà uống mới được.” Phó Đông Bình cười nói: “Trà phải qua sao mới dùng được, đâu thể hái xuống là uống ngay chứ.”

“Em mặc kệ, em thích thì em uống thôi.” Nhậm Thiên Chân vốc một nắm lá trà đưa lên ngửi, sáng khoái quá.

Vườn trà nằm giữa mây mù lượn quanh, giữa biển trà xanh ngắt ấy, Nhậm Thiên Chân mặc váy lam nhạt nổi bật vô cùng, dưới làn tóc đen là màu da trắng nõn tựa trần châu làm người khác rung động, cô như tinh linh lạc giữa trần thế.

Phó Đông Bình cười cười, đi lên lôi khăn giấy ra lau mồ hôi cho cô, dịu dàng nhìn cô vì bận bịu mà càng xinh đẹp hơn, “Lại nghỉ chút đã, xem em đổ cả mồ hôi ra rồi này.”

Nhậm Thiên Chân chú ý đến ánh mắt anh, ngại ngùng quay mặt đi chỗ khác, trong nháy mắt ấy, bao nhiêu mật ngọt trào dâng trong lòng, nhưng ngay sau đó, nỗi niềm đắng chát lại xông thẳng đầu, cô không ngờ rằng, từ trên người một người khác, cô lại có thể nếm trải cảm giác vừa đắng vừa ngọt như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, cô đã quen với việc một mình tự lập, lạnh nhạt với bố mẹ, gần như không có bạn thân, vậy nên rất ít có cơ hội đón nhận cảm giác được người ta quan tâm che chở.

Dù Ôn Gia Minh không phải là người khác phái đầu tiên tỏ ra săn sóc cô, nhưng so với đồng bạn lừa dối của cô, anh ta không chỉ chín chắn nhìn xa trông rộng, mà lại còn vô cùng khéo léo, vậy là lập tức mọc rễ ngay trong lòng cô.

Đối với Phó Đông Bình, Nhậm Thiên Chân cũng không nói được cảm giác của mình về anh là gì, chỉ biết rằng, mỗi lần trông thấy anh là rất vui vẻ, có thể quên hết đi bao sầu lo, anh là liều thuốc có thể chữa trị vết thương lòng của cô, bao gồm cả thất tình, anh vẫn có thể giảm đau hiệu quả.

Trời lại mưa, đường núi vừa trơn vừa ướt, Nhậm Thiên Chân không thể không cẩn thận, đề phòng té ngã. Phó Đông Bình ôm lấy vai cô, che dù giúp cô.

“Nhìn anh xem, che dù gì mà chỉ toàn nghiêng cho em, áo anh ướt cả rồi kia.” Nhậm Thiên Chân thấy nửa người Phó Đông Bình hở ra ngoài dù, ống tay áo bị mưa rơi ướt đẫm, bèn đẩy dù về phía anh.

Phó Đông Bình cúi đầu nhìn cô, lại không có phong cảnh nào đẹp hơn nụ cười thông minh đáng yêu này, anh cười nhạt, ôm cô càng chặt hơn, như vậy thì cả hai không còn mắc mưa nữa.

Ngửi được mùi hương thoang thoảng trên tóc cô, trong lòng Phó Đông Bình xao xuyến, dựa mặt vào gáy tóc cô. Nhậm Thiên Chân như chợt nhớ ra điều gì đó, rút điện thoại từ trong túi ra lên mạng tìm kiếm.

“Em quên tìm ý nghĩa của A Áng A Cát rồi.” Cô vừa nói vừa nhập chữ vào thanh tìm kiếm, kết quả tìm kiếm đầu tiên khiến cô đỏ cả mặt.

“Anh đúng là đồ xảo quyệt.”

“Ai bảo em tin chứ?”

Nhậm Thiên Chân khẽ ngược mặt nhìn anh, hồi hộp cất giấu nơi đáy lòng như bị gió xuân lay tỉnh, không biết phải đối mặt với thế giới mới vừa xa lạ vừa nguy hiểm như thế nào, nhưng dòng tâm tư âm ập không ngừng sóng sánh kia, đã khiến chỗ sâu nhất trong tâm hồn cô dậy lên rung động.

Ở trên núi với cô hai ngày, lúc Phó Đông Bình xuống núi, Nhậm Thiên Chân tiễn anh đến trạm xe.

Trước khi lên xe, Phó Đông Bình nắm tay cô dặn, “Xuống núi thì nhớ tìm anh.” Nhậm Thiên Chân ừ một tiếng, ở sâu trong mắt lóe lên tia sáng. Hai ngày sớm chiều bên nhau, cô đã thân thiết với anh hơn nhiều.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu hồng hào của cô, Phó Đông Bình cúi đầu khẽ lên vầng trán sáng bóng ấy, để ánh mắt gần nhau đến mức không cách nào đối mặt được, vô cùng không muốn rời đi vào lúc này, nhưng nghĩ đến ở đảo Cò còn cả một đống chuyện lớn nhỏ đang chờ xử lý, anh không thể không lên xe.

Nhậm Thiên Chân nhìn anh lên xe ngồi xuống ghế, nhìn tài xế lái xe đi, mới xoay người cất bước. Phó Đông Bình quay đầu nhìn lại, cô đứng dưới bóng đèn đường xa xa, bóng dáng nho nhỏ ấy vẫn chưa rời đi, cho đến lúc mắt hút không thấy đâu.

Chỉ là lần gặp gỡ tình cờ đẹp đẽ, chẳng ai ngờ sẽ tiến triển đến như ngày hôm nay. Phó Đông Bình dựa vào cửa sổ chống trán, rơi vào suy nghĩ triền miên.

Sau khi lão Triệu đến đảo Cò thì nhanh chóng liên lạc với Phó Đông Bình, hai người hẹn gặp nhau ở một quán ăn nhỏ.

Lão Triệu khôn khéo lão luyện, tính tình hiền hòa vừa phải, Phó Đông Bình có ấn tượng không tệ về ông ta, khách khí nói: “Chú đến đảo Cò công tác, vốn tôi phải tiếp đón đàng hoàng, vậy mà giờ lại hẹn gặp ở đây, quả thật có chút áy náy.”

“Ở đây thích hợp rồi, tiện nói chuyện mà cũng không gò bó, ăn xong bữa cơm này tôi còn phải đến đồn cảnh sát thành phố đảo Cò một chuyến, vụ án lần này là đại án quan trọng của tỉnh, lãnh đạo rất coi trọng.”

Lão Triệu bận nhiều việc, vất vả lắm mới có giờ trưa rảnh mà gặp anh.

Vì là buổi trưa nên cả hai không uống rượu, vừa ăn vừa trò chuyện. Quán ăn yên tĩnh, lại không phải giờ làm việc, nên lúc trao đổi cũng thoải mái hơn.

Trong lúc nói, Phó Đông Bình biết được, lão Triệu là cảnh sát có thâm niên hơn hai mươi năm, vì một lần truy đuổi để cứu người mà giết nhầm nghi phạm, bị “đày đến” đồn cảnh sát núi Vân Mộng làm đồn trưởng, làm một mạch hơn mười năm.

Thức ăn đã đủ năm vị, lão Triệu hỏi: “Gần đây Nhậm Thiên Chân thế nào rồi?”

“Đang thực tập ở trạm quan trắc khí tượng trên núi Phượng Hoàng, cô ấy cũng sắp tốt nghiệp rồi, tốt nghiệp xong là có thể lấy được bằng thạc sĩ.” Phó Đông Bình không phủ nhận thân mật giữa mình và Nhậm Thiên Chân.

“Một cô gái tốt...” Lão Triệu thở dài tiếc nuối, nhưng cũng chẳng nói gì thêm, ngược lại nói sang chuyện khác, “Chúng tôi đã tìm được chiếc xe kia rồi, tội phạm là Tào Đông Hải trưởng thôn thôn Song Dong, kẻ kia rất xảo quyệt, bỏ xe trốn rồi, trước mắt vẫn còn đang đuổi bắt, nghe thôn dân thôn Song Dong kể lại, khi còn sống Phong Tam rất nghe lời gã.”

Mối quan hệ nhân vật đã được nối lại, câu đố trong lòng Phó Đông Bình cũng được giải đáp, “Đừng nói gã là trưởng thôn, chỉ cần có lợi ích thì đổi thành người khác, cái loại hách tiền như Phong Tam vẫn cúi đầu nghe lệnh thôi.”

Lão Triệu còn nói cho Phó Đông Bình biết, dựa vào tài liệu cảnh sát đảo Cò cung cấp, mấy năm qua, trưởng thôn Tào Đông Hải bí mật bày mưu tính kế, Phong Tam lần lượt vận chuyển ra ngoài hơn năm trăm di vật văn hóa to có nhỏ có, giá trị lên đến hơn ba mươi triệu, khách hàng đa số ở khu vực Hồng Kông Ma Cao và Đông Nam Á, ngoài ra còn có một ít bán cho tay buôn đồ cổ bên châu Âu, số lượng tổn thất tạm thời chưa thống kê được.

Mà đảo Cò chính là cứ điểm quan trọng để chúng buôn lậu đồ vật phi pháp, vì theo vụ án này mà cảnh sát đảo Cò đã theo dõi giám sát hơn một năm, nhưng đám người này rất tinh ranh quỷ quyệt, lần nào trao đổi cũng ở một nơi khác nhau, vì để không làm lộ thân phận nên chỉ liên hệ duy nhất* giữa bên trên và bên dưới, cho nên cuộc điều tra của cảnh sát vẫn chưa có tiến triển gì.

(*Từ gốc là 单线联系, là chỉ khi làm việc ngầm, đề phòng người bị bắt phản bội khai ra mọi người mà áp dụng cách thức liên lạc đơn tuyến, chỉ có cấp trên và cấp dưới, ngoài ra không hề liên lạc công việc với những người khác. Như vậy, dù cho hắn ta bị bắt thì cũng chỉ có hai người đó cần thay đổi mà thôi.)

Lão Triệu nói: “Lần này vì một tay buôn đồ cổ ngoài biên giới sa lưới, nên chúng tôi mới bắt giữ được một vài chứng cứ, Tào Đông Hải chủ yếu chịu trách nhiệm liên lạc khách hàng và lái buôn, còn Phong Tam được gã bày mưu tính kế, trá hình vận chuyển hàng hóa mà đi qua đảo Cò đến biên giới quốc gia giao hàng cho đối phương.”

“Đặc điểm vóc dáng của Tào Đông Hải có giống như miêu tả của Nhậm Thiên Chân không?” Trong lòng Phó Đông Bình có chút hồi hộp.

Lão Triệu gật đầu, “Cơ thể to cao tương tự, theo như thôn dân miêu tả, Tào Đông Hải đã hơn năm mươi tuổi, dáng người khá cao, nhưng hơi bị gù. Phong Tam chết rồi, chúng ta chỉ có thể bắt Tào Đông Hải mới có thể biết được vị trí cụ thể của mộ Vĩnh Lịch hoàng đế, đến lúc đó còn phải nhờ chuyên gia kiến trúc là cậu đây giúp đỡ.”

Phó Đông Bình khách khí vài câu, rồi lập tức hỏi: “Lần trước có nhờ chú tìm giúp án mạng của mười lăm năm trước, có kết quả không?”

Nhắc đến đây, lão Triệu bỗng tỉnh táo hơn hẳn, “Tôi đang định nói với cậu đây, sau khi kiểm tra tư liệu mới phát hiện ra, ở thôn Song Dong có một hộ họ Nhậm, chắc là bà con xa của Nhậm Cầu Thực mà cậu nói, chúng tôi đã đến thôn Song Dong điều tra, ông cụ họ Nhậm đó nói cho chúng tôi biết, Nhậm Cầu Thực đúng là cháu họ của ông ta.”

“Ý nói là, trước đây có thể Nhậm Cầu Thực đã từng đến thôn, càng biết được docks Đoạn Trường hiểm trở thế nào.” Phó Đông Bình suy nghĩ, đôi mắt anh tuần dần trở nên nhỏ lại, ánh mắt sâu xa.

Lão Triệu vốn cẩn thận, xưa nay không dễ dàng kết luận thứ gì, đối mặt với suy đoán của Phó Đông Bình, ông ta cũng không mù quáng mà phụ họa, chỉ nói: “Cái này thì không rõ lắm, nhưng tôi có thể khẳng định, thi thể của hai người leo núi gặp nạn năm đó phải mười mấy ngày sau mới tìm được, hơn nữa khi thông báo người thân nhận xác, vì thi thể đã bị chia năm ẻ bảy, nên cảnh sát chỉ để cô ấy xác nhận quần áo người chết, sau khi vợ Nhậm Cầu Thực ký tên xác nhận lên sổ, cảnh sát đồng ý cho cô ấy đưa tro cốt của thi thể đã được hỏa táng mang về.”

“Nhậm Cầu Thực đã chết, tôi cũng không nghi ngờ gì điểm này, tôi chỉ tò mò về nguyên nhân cái chết của ông ta, là ngoài ý muốn hay là... bị người khác

đẩy xuống?” Phó Đông Bình biết, đây mới là nỗi đau thật sự trong lòng Nhậm Thiên Chân, là bức vách ngăn lớn nhất giữa cô với mẹ và bố dượng.

Lão Triệu lắc đầu, cười về kỳ lạ, “Cái này e là do cô nàng Thiên Chân của cậu đó đoán nhĩ, nên mới luôn nghi ngờ trong nhiều năm như thế. Nói thật, cô ấy có suy nghĩ này cũng không lạ, nhưng tôi cảm thấy, nếu có sức đặt vào mấy chuyện điều tra không có bằng chứng này, thì thả các cậu quan tâm đến trạng thái tinh thần cô ấy nhiều hơn đi.”

“Không lẽ thật sự là cô ấy?” Phó Đông Bình sợ hãi thốt lên.

Nét mặt thất thố trong nháy mắt đó của anh rơi vào mắt lão Triệu, là người từng trải, lão Triệu hiểu rõ, anh khó mà tiếp nhận nổi chuyện này, bèn nói sự thật ra, “Lúc chúng tôi đến thôn Song Dong, vào ngày cậu bị tấn công, đúng lúc Tào Đông Hải bị trong thôn gọi đi họp, gã ta có bằng chứng không có mặt vô cùng thỏa đáng.”

“Sao cô ấy lạnh đánh tôi...” Phó Đông Bình thất thần tự lẩm bầm.

“Cái này cũng chỉ có cô ấy mới biết, lòng dạ cô gái kia sâu lắm, không đơn giản đâu.” Lão Triệu nói về sâu xa.

Kết thúc buổi trò chuyện với lão Triệu, một mình Phó Đông Bình lái xe lên đường, vốn định đến núi Phượng Hoàng ba mặt một lời hỏi Nhậm Thiên Chân, nhưng cẩn thận suy nghĩ thì lại nhịn đi, nếu quả thật Nhậm Thiên Chân có ý muốn hại anh thì đã sớm ra tay rồi, chứ không chờ đến bây giờ.

Nghĩ như thế, câu trả lời chỉ có một, căn bản là cô không hề hay biết mình đã làm gì, hoặc là nói, trong nháy mắt đó, chủ thể của cô bị mất ý thức. Câu trả lời đáng sợ khiến Phó Đông Bình lạnh buốt cả người.

Xe kẹt giữa biển xe khó đi, Phó Đông Bình mất bình tĩnh, mấy lần cầm điện thoại lên toan gọi cho Nhậm Thiên Chân, nhưng cuối cùng vẫn buông xuống, đây không phải là chuyện nói một hai câu trong điện thoại là có thể làm rõ được, vẫn nên tìm cơ hội gặp mặt nói chuyện với cô ấy thì thích hợp hơn.

Đội quân kẹt xe mênh mông đã gần một giờ rồi nhưng vẫn không nhúc nhích tí nào, thấy xe trước di chuyển, Phó Đông Bình đang định nổ máy đi theo, nhưng hết lần này đến lần khác cứ vào lúc đó, lại có một người phát tờ rơi đập một tờ quảng cáo màu xanh da trời lên cửa xe, chặn tầm mắt của anh lại.

Phó Đông Bình tức điên lên, hạ cửa kính xe xuống mắng: “Mẹ mày, đeo muốn sống nữa rồi phải không? “

Chàng trai thấy thái độ tệ hại của anh thì nổi giận: “Anh trai này nói gì thế, anh em với nhau cũng lẫn lộn vì miếng cơm, bây giờ bị kẹt xe thế này, anh có chạy đi đâu thai cũng phải xếp hàng, có bản lĩnh thì anh bay qua đi.”

Phó Đông Bình đang tức một bụng không có chỗ trút, giờ bị lời của cậu ta khơi ra, lập tức nổi đóa, xuống xe xóc cổ áo chàng trai lên, “Mày lặp lại lần nữa xem.”

Chàng trai kia không ngờ người này lại xuống xe gây chuyện với mình, cũng không cam lòng yếu thế, “Người như anh tôi gặp nhiều rồi, đừng tưởng lái xe thì ngon ăn lắm.”

Phó Đông Bình lập tức đâm chàng trai một phát, cậu ta bị đánh chảy máu mũi, vậy là cũng nhào về phía Phó Đông Bình, hai người đánh qua đánh lại. Những tài xế khác thấy chuyện như thế thì cũng rời rít kéo xuống xe, kẻ khuyên người báo cảnh sát.

“Mấy đứ phát tờ rơi này cũng quá hung hăng ngang ngược rồi, cứ vọt tới vọt lui trên đường xe chạy, chẳng ai sợ chết cả.”

“Đúng thế, nhìn thấy bọn chúng là lại đau đầu, đã muốn đánh chúng lâu rồi.”

“Đừng kích động đừng kích động, kích động là ma quỷ.”

Một người đàn ông lịch sự hơn bốn mươi tuổi đi lên tách Phó Đông Bình và chàng trai dán quảng cáo ra, lúc này Phó Đông Bình mới tức giận chỉ thẳng mặt chàng trai mà mắng: “Hôm nay tha cho mày đấy, lần tới đừng để tao bắt gặp.”

Ngay khi Phó Đông Bình định rời đi, đồng bọn của chàng trai kia chặn xe anh lại, hai phút sau, cảnh sát giao thông cười xe máy đến, gọi Phó Đông Bình và chàng trai kia, “Mấy người các cậu, đi đến đồn cảnh sát với tôi một chuyện.”

Trong đồn cảnh sát, Phó Đông Bình bị buộc phải giáo dục an toàn giao thông, bèn hỏi cảnh sát: “Tôi còn có việc, nếu không được thì các anh cứ giữ xe tôi lại, bao giờ có thông báo phạt thì tôi lại đến nhận.”

Cảnh sát lạnh lùng nhìn anh một cái, “Bây giờ mới hối hận à? Muốn đi cũng không dễ đâu, chàng trai bị anh đánh đã được đưa vào viện điều trị rồi, sau khi kiểm tra xác nhận không sao, anh mới có thể đi.”

Phó Đông Bình vừa nghe câu này, không nhịn được lẩm bẩm lên: “Là do hấn cứ chạy vào đường xe đi mà dán quảng cáo quảng cáo, xe trước đã chạy rồi mà hấn còn nằm bò lên cửa xe tôi không chịu đi, không phải là để tôi đọc quảng cáo của hấn à.”

“Chúng tôi đã biết chuyện rồi, không cần anh nhấn mạnh nữa, bây giờ anh kiểm điểm cho tốt đi, là một người điều khiển xe ô tô gắn máy, chỉ cần có người qua đường thì anh phải tránh, chứ không phải là nổi giận trên đường, điều này không có lợi cho anh.” Cảnh sát phê bình giáo dục Phó Đông Bình một hồi.

Phó Đông Bình đành chịu, “Vậy tôi có thể gọi điện cho luật sư của mình không?”

“Được, cứ gọi thoải mái, nhưng anh không thể đi được.” Cảnh sát thường gặp mấy lái xe hạng sang như này rồi, chiếc Hummer của Phó Đông Bình nói đất cũng không đất lắm, nhưng biển số xe lại đủ kiêu ngạo, cảnh sát nhìn một cái là biết, còn trẻ thế mà dùng biển số xe như vậy, chỉ có thể là nhị thế tử*.

(*Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tàn Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.)

“Tôi thật sự có chuyện đây.”

“Có chuyện mà anh còn xuống phố đánh người à? Sao khi đánh người anh không nghĩ mình còn có việc gấp chứ.”

“Được rồi.”

Phó Đông Bình biết, mình nói gì với cảnh sát cũng không có tác dụng, suy nghĩ một lúc rồi gọi điện cho Cố Úc Mi em họ anh. Bạn trai của Cố Úc Mi là luật sư nổi tiếng ở đảo Cò, nhất định biết nên làm gì với chuyện của mình.

Cố Úc Mi vừa nghe nói anh cô đánh người giờ đang bị nhốt ở đồn công an thì lập tức cuống lên, nhanh chóng gọi bạn trai luật sư Hình Lịch Dương của cô đến, vừa vặn lúc này phía bệnh viện cũng báo lại tình hình bị thương của chàng trai kia với đồn cảnh sát, Hình Lịch Dương liền làm thủ tục liên quan thay Phó Đông Bình.

“Gây rối an ninh trật tự phạt năm nghìn.” Cảnh sát viết biên lai rồi để Hình Lịch Dương đi đóng tiền, lại dặn dò Phó Đông Bình, ba ngày sau đến nhận hòa giải, dù đối phương không định truy tố anh cố ý gây thương tích, nhưng anh vẫn phải chịu trách nhiệm tiền thuốc thang và tai nạn lao động cho đối phương.

Lúc rời đi, Phó Đông Bình ngồi sau xe Hình Lịch Dương, im lặng không lên tiếng.

Cố Úc Mi ngồi ở ghế phụ, hỏi bạn trai, “Liệu Đông Bình có lý lịch tư pháp không, ngộ nhỡ có thì làm sao?”

“Không có đâu, anh giải quyết xong xuôi rồi.” Hình Lịch Dương an ủi cô.

Cố Úc Mi nghiêng đầu nhìn Phó Đông Bình, “Anh, chỗ nào trên đường cũng có người phát tờ rơi, anh có mệt thì cũng việc gì đánh nhau với bọn họ chứ, bọn họ một nhóm một phe, lỡ đánh anh bị thương thì sao?”

“Ồn ào quá, anh không muốn nói.” Phó Đông Bình quay đầu ra ngoài cửa sổ, không nhìn em gái nữa.

Lái xe đến cửa nhà họ Phó, Phó Đông Bình quen miệng nói cảm ơn, mang theo tâm sự nặng nề bước xuống xe. Cố Úc Mi nhìn theo bóng lưng anh, lo lắng nói, “Đông Bình bị gì thế, mắt hờn mắt vía?”

“Tâm trạng không tốt chứ gì, cái tên phát tờ rơi đó cũng quá xui rồi, mới bị cậu ta trút giận.” Hình Lịch Dương thông minh giải thích. Cố Úc Mi nghiêng đầu nhìn anh: “Anh biết cả à?”

“Có chuyện gì mà anh không biết chứ?” Hình Lịch Dương đắc ý cười.

“VẬY mà anh còn cười, chuyện này có gì hay mà cười chứ.” Cố Úc Mi nhìn dáng vẻ cười trên nỗi đau của người khác thì mắng một câu. Hình Lịch Dương vội thôi cười, “Được rồi được rồi, đại tiểu thư ối, anh không cười nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Ban Đêm Chìm Trong Gió Xuân

Buổi tối, tinh thần chán nản ảnh hưởng đến con thèm ăn, Phó Đông Bình ăn rất ít, xới vài đũa rồi anh vội vã quay về phòng.

Bà Phó thấy con trai cứ lạnh mặt từ đầu bữa đến cuối bữa, ân cần hỏi anh: “Đông Bình, sao mới ăn được ít mà không ăn nữa thế?” Phó Đông Bình sợ bố mẹ lo lắng theo, đành đáp qua loa: “Trưa nay ăn nhiều nên không đói nữa.”

“VẬY cũng được, bao giờ con thấy đói thì cứ để cô giúp việc hâm cơm lại cho con.” Bà Phó vừa nhìn sắc mặt con trai là biết ngay anh có tâm sự, nên cũng không làm phiền anh nữa.

Quá buồn bực, Phó Đông Bình gọi điện cho Nhậm Thiên Chân, hỏi cô đang làm gì.

“Trong núi đang có mưa đá, lớn lắm, cho đến bây giờ em chưa từng thấy trận mưa đá nào to như vậy.” Nhậm Thiên Chân đang tuần sát ở một thôn gần

trạm quan trắc, cách đó không xa, những thôn dân đang phủ nylon lên mạ mới cấy.

”To cỡ nào, to bằng nắm đấm em không?” Phó Đông Bình nghe thấy giọng cô, lập tức trong lòng bình tĩnh lại rất nhiều.

”To thì bằng quả bóng bàn, nhỏ thì cỡ trái nhãn, lộp độp lộp độp, nát cả ruộng lúa rồi, anh nghe tiếng gió này.” Nhậm Thiên Chân đứng trước cửa căn nhà nào đó, đưa điện thoại xuống rồi khò tai, rồi lại nhanh chóng rút về.

”Em ở bên ngoài à?” Phó Đông Bình hoảng hốt kêu lên, “Thời tiết thế này, mưa đá trúng gà mà em còn ra ngoài làm gì, còn không mau về đi.”

Nhậm Thiên Chân nghe thấy kích động trong giọng anh, lòng lại ảm áp vô cùng, “Ai nói có mưa trúng gà chứ, thời tiết tối nay đột ngột trở nên khắc nghiệt, đã thông báo đến đài khí tượng thành phố rồi, nhưng trường trạm sợ thôn dân lân cận không biết nên báo bọn em đến thông báo cho họ, mau dùng biện pháp bảo vệ lúa mạ và cây ăn trái, trong núi Phụng Hoàng có mấy nghìn mảnh vườn tược, đang vào kỳ nở hoa nữa, một khi gặp thiên tai thì hậu quả rất nghiêm trọng.”

”Thiên Chân, hay em chóng tìm một nhà nào đó vào trú mưa đi, đợi hết mưa đá, anh sẽ gọi cho em.” Phó Đông Bình sợ Nhậm Thiên Chân nghe điện thoại ở bên ngoài sẽ xảy ra nguy hiểm, nên giục cô mau đi trú mưa đi.

Nhậm Thiên Chân nhìn bóng thôn dân bận rộn trong bóng tối, khẽ ừ một tiếng.

”Ngao nào, cúp máy đi.”

Giọng của anh vẫn luôn dịu dàng như thế, mang theo thân mật khó diễn tả được bằng lời, tìm Nhậm Thiên Chân đập dòn đập, sau khi cúp máy, cô cũng không quay về phòng ngay mà lao vào màn mưa đi giúp người khác, Lão Từ và các nhân viên làm việc khác đã ở trong mưa gió hơn nửa tiếng, cô cũng không thể đứng bên nhìn được.

Lão Từ thấy cô, cũng không quản lau đi nước mưa trên mặt, vội ngăn cô lại, “Sao cô lại đến đây, không phải bảo cô chờ trong thôn à, mau về đi.” Một cô gái yếu điệu như thế, người ta là đến thực tập, bọn họ có trách nhiệm bảo vệ cô được an toàn.

”Không, tôi muốn giúp các chú.” Nhậm Thiên Chân rất kiên quyết.

Dù đã mặc áo mưa, nhưng gió mạnh mưa như trút nước, vẫn khiến toàn thân cô ướt đẫm trong nháy mắt, thỉnh thoảng mưa đá đập xuống đầu rất đau, nhưng cô vẫn không doái hoài đến, giúp một thôn dân phủ tấm nylon lên lúa mạ, rồi dùng cọc gỗ và đinh sắt cố định lại, làm xong một mẫu đất thì chuyển đến mẫu đất khác.

Bình thường ban đêm ở trong thôn, trừ ánh đèn le lói ở mỗi nhà ra thì đồng ruộng luôn chìm trong biển đen, chiều nay đột nhiên mưa bão đến, trong thôn bật hết đèn pha lên, đèn đuốc trong ruộng sáng trưng, cứ chốc lát là Nhậm Thiên Chân lại ngẩng đầu lên nhìn, mưa đá thì nhau trút xuống, không có dấu hiệu dừng lại.

Ngay khi cô bận rộn trong mưa gió, Phó Đông Bình ở nhà lại nhận được một cuộc gọi.

”Có tiện nói chuyện không?” Một giọng phụ nữ trong trẻo lạnh lùng truyền từ trong điện thoại đến.

”Tiện, cô nói đi.” Phó Đông Bình nghe ra là giọng của Bạch Tổ, bèn đi ra đóng cửa phòng lại.

”Một người đa nhân cách, có thể chủ thể và khách thể biết đến sự tồn tại của nhau, mà cũng có thể không biết, nói cách khác, nếu một người không biết mình có khách thể, vậy thì khi khách thể gây ra chuyện nào đó, có thể chủ thể không hề hay biết, hoặc là trong thời gian ngắn liền quên mất.”

”Nếu khách thể biết đến sự tồn tại của chủ thể, liệu có thể xúi giục chủ thể làm... làm những chuyện xấu mà chủ thể vốn không muốn làm không, ví dụ như tấn công người khác?”

”Hoàn toàn có thể, Người bị tâm thần phân liệt sinh ra một phần khách thể đều xuất phát từ trải nghiệm đau đớn của bản thân, vì để trốn tránh hiện thực, họ đã tưởng tượng ra một trạng thái khác của mình trong thế giới hư ảo của tinh thần.”

Trong lòng Phó Đông Bình rất căng thẳng, suy đoán bước nữa: “Liệu có thể, khách thể thôi miên chủ thể, để trong lúc vô thức chủ thể làm ra chuyện không nên làm không? Hoặc là vì tự vệ nên đã làm ra hành vi vượt quá khả năng bình thường không?”

Bạch Tổ kinh ngạc, “Cô ấy nghiêm trọng đến vậy sao? Một khi đủ mạnh thì khách thể sẽ điều khiển hành vi của chủ thể, đây không giống là vấn đề tâm lý cho lắm, mà là nhân cách phân tách, cần phải được điều trị.”

”Cũng không phải, tôi chỉ hỏi chút thôi.” Phó Đông Bình tính thử gạt đi căng thẳng trong lòng, nhưng cảm giác đau đớn khôn nguôi không nói ra được khiến giọng anh bất giác lộ vẻ kích động.

”Thật ra từ khi cô ấy đến trọ của tôi, tôi cũng cảm thấy cô ấy không quá bình thường rồi, nhưng anh lại nảy sinh hứng thú với cô ấy như vậy, tôi cũng chẳng biết khuyên anh gì nữa.” Bạch Tổ cười một tiếng.

”Thật ư?”

”Trực giác của bác sĩ, hay nói cho đúng thì là trực giác của phụ nữ.”

”Cám ơn cô, Bạch Tố.”

”Cám ơn gì đâu, hy vọng thật sự có thể giúp được các anh.”

Kết thúc cuộc gọi với Bạch Tố, lòng Phó Đông Bình nặng trĩu, buồn phiền đến nỗi không kiểm soát được hô hấp làm anh lặn qua lộn lại đến khó ngủ, không biết mình nên đi đâu về đâu.

Theo bản năng con người, anh muốn bảo vệ mình, không muốn rước phiền toái đến, nhưng có một tâm tình khó tả khác đang âm thầm lan tràn trong lòng anh, giống như trận mưa đá trong đêm xuân này, đột nhiên kéo đến dữ dội, khiến anh không cách nào dứt bỏ được.

Nhìn ra khung cửa, mưa đêm rơi lất phất, anh không khỏi lo cho cô, không biết cô nhóc kia có chịu nghe lời anh, tìm một chỗ an toàn trú mưa không nữa.

Hơn một tiếng sau, công tác cứu nguy khẩn cấp cuối cùng cũng kết thúc, mưa đá cũng không còn rơi mạnh như trước, bão táp vẫn đang kéo dài, sợ lái xe về quá nguy hiểm, sau khi làm việc xong, lão Từ và mấy nhân viên bàn bạc với nhau quyết định ở lại trong thôn một đêm.

Nhậm Thiên Chân được xếp ở lại một nhà trong thôn, hai bố con nhà này đều đi làm ở thành phố đảo Cò, nhà chỉ còn lại một bà lão, cô con dâu và cháu gái nhỏ hơn năm tuổi, con dâu nhiệt tình nhường phòng cho Nhậm Thiên Chân, còn mình ôm con gái qua ngủ với phòng bà nội.

Vào thời điểm đèn khuya thanh vắng, Nhậm Thiên Chân mượn giấy bút, ngồi một mình trước ngọn đèn viết gì đó, đây là một đêm vô cùng chán động, là một chuyện khó quên nhất trong một tháng thực tập của cô, cô nhất định phải ghi chép lại.

Phó Đông Bình gọi điện đến thăm hỏi, “Em về lại trạm quan trắc chưa?”

Nghe thấy giọng anh, trong lòng Nhậm Thiên Chân dấy lên tia thích thú nho nhỏ, nói cho anh biết, “Không có, tối nay mưa lớn quá, bọn em ở lại trong thôn, sáng mai mới về.”

Cô vui vẻ kể lại một đêm này cho anh hay, bọn họ đã đấu tranh bảo vệ hoa màu cây ăn trái trong màn đêm bão táp mưa sa như thế nào.

”Coi như thế đi, nhưng vẫn không tránh khỏi bị thương, mưa đá to quá, căn bản là màng nylon không chịu được, một lớp không chịu được sức nặng, sau đó chỉ có thể phủ hai lớp để gia cố.”

”Cô gái tốt.” Giọng Phó Đông Bình nghẹn ngào, lại không cách nào nói ra được khổ sở trong lòng.

”Anh sao thế?” Cuối cùng Nhậm Thiên Chân cũng phát hiện ra khác thường trong giọng của anh.

Phó Đông Bình không muốn để cô lo lắng, vội bình ổn định cảm xúc, “Haiz, một lời khó nói hết được, hôm nay anh đánh nhau với người khác, còn vào đồn cảnh sát bị phạt nữa chứ.”

”Cái gì? Sao anh lại đánh nhau với người khác?” Nhậm Thiên Chân ngạc nhiên kêu lên, cho dù anh thích đùa bỡn, thích trêu chọc người khác, nhưng suy cho cùng vẫn là người có văn hóa học thức đáng hoàng, nhìn thế nào cũng không giống kiểu sẽ gây lộn với người khác.

”Lúc kẹt xe có tên phát tờ rơi chặn xe anh lại, không chịu xem sẽ không để anh đi, anh điên quá chửi hắn mấy câu, hắn lại còn nói mấy câu khó nghe, anh không chịu được liền ra tay đánh hắn.” Phó Đông Bình thành thật khai báo quá trình “gây án”, nhưng lại giấu nhẹm đi nguyên nhân dẫn đến “gây án”.

”Anh quá kích động rồi, mấy người đó có bè có phái với nhau, ngộ nhờ tụ tập vây đánh anh thì sao, chẳng phải còn tệ hơn à... Hơn nữa, vết thương trên đầu anh vẫn còn đang khôi phục đây, sao anh không chú ý gì hết vậy.” Nhậm Thiên Chân trách anh.

Cảm giác được cô quan tâm, Phó Đông Bình ngọt lòng ê răng, hạnh phúc này như một tia chớp, trong nháy mắt chiếu sáng khoảng tìm anh, không nhận được bảo, “Thiên Chân, lúc nào em xuống núi thì báo cho anh moojg tiếng, anh đi đón em”

”Còn mười ngày nữa, có thể em về thẳng trường luôn.” Nhậm Thiên Chân nghĩ một chút rồi nói thêm, “Ngày mốt em phải về trường gặp thầy, nộp bản thảo luận văn của em.”

Phó Đông Bình tức khắc chú ý, “Mốt à? Quá hay, đúng lúc anh cũng phải đến trường bọn em gặp người xây dựng cơ sở hạ tầng, theo yêu cầu của bọn họ thì anh phải sửa đổi lại vài nội dung trong bản thiết kế, phải đến họp thảo luận với họ. Không bằng thế này đi, đợi anh họp xong sẽ chờ em dưới ký túc xá.”

Âm thanh của anh vừa dịu dàng lại êm tai, Nhậm Thiên Chân nghe đến say ngà, khẽ đáp một câu, trong lòng mơ hồ có chút sơ hãi, lại có chút mong đợi, không biết đây có phải là khởi đầu mới của cô hay không.

Hai hôm sau, từ tờ mờ sáng Nhậm Thiên Chân đã ngồi xe rời khỏi núi Vân Mộng về trường, sau khi gặp thầy xong, thấy cách buổi trưa còn khá khá thì giờ, bèn đi với Liêu Thanh đến trung tâm xem triển lãm.

Trung tâm triển lãm vốn là thư viện của đại học Đảo Cò lúc xây trường, sau này trường học tiêu tiền xây một thư viện lớn hơn tiên tiến hơn, nên bèn sửa nơi này thành trung tâm triển lãm, tầng hai là những phòng họp lớn nhỏ không thống nhất, tầng một thì chuyên môn dùng để trưng bày phát minh sáng tạo của các thầy trò, trong đó có không ít tác phẩm đạt giải của những sinh viên khóa trước.

Vừa đến cửa trung tâm triển lãm, lại đụng phải Đồng Hi và Hề Dao Dao đang từ một con đường khác đi đến. thấy Nhậm Thiên Chân, Đồng Hi cười khách sáo, còn Hề Dao Dao không cười, hất mặt đi chỗ khác.

Nhậm Thiên Chân cũng không lấy làm bất ngờ gì trước thái độ của hai người họ, lúc Đồng Hi ở núi Vân Mộng đã thân thiết với Hạ Đình Vũ rồi, sau khi về đảo Cò e là còn thường xuyên liên lạc với nhau nữa, mà Hạ Đình Vũ và Phó Đông Bình là bạn tốt, đương nhiên nắm rõ mọi động tĩnh của anh, lúc không có ai tình thoảng sẽ kể một hai chuyện cho Đồng Hi biết, mà Đồng Hi lại không phải là người kín miệng, nhất định sẽ nhiều chuyện nói lại cho Hề Dao Dao.

Nghĩ đến đây, Nhậm Thiên Chân cười lạnh một tiếng. Liêu Thanh tình cờ thấy nét mặt ấy của cô, khẽ nhếch miệng ra vẻ kinh ngạc, “Thiên Chân sư thái, mày lại nhìn thấy cái gì buồn cười rồi hay sao mà trưng ra vẻ mặt này thế?”

“Ai là sư thái, mày đừng có nói linh tinh.” Nhậm Thiên Chân cười mắng một câu.

Liêu Thanh nhếch mép, “Không phải chính mày nói mày lên núi Phượng Hoàng xuất gia à, sao rồi, lại nhớ nhung hồng trần rồi à? Thành thật khai báo đi, không phải vì gã mập lùn lái Hummer đó đấy chứ? Xem ra không thể xem thường thực lực của mập lùn được rồi, lại có thể giải cứu mày từ chỗ Ôn Gia Minh.”

Ha ha, Nhậm Thiên Chân bật cười.

Hai cô đi tham quan tầng một, còn Đồng Hi và Hề Dao Dao thì chạy thẳng lên tầng hai.

Hề Dao Dao thấp giọng hỏi: “Tin tức của cậu đáng tin không thể, anh ấy thật sự đang họp ở tầng hai à?”

“Đương nhiên là thật rồi, chẳng lẽ tớ còn gạt cậu à, chính miệng anh Tiểu Vũ nói cho tớ biết mà, hôm nay anh Phó sẽ đến trường ta họp bàn về phương án thiết kế bảo tàng lịch sử với người xây dựng cơ sở hạ tầng.”

Đồng Hi cầm tay Hề Dao Dao, hai người lặng lẽ đến gần cửa phòng họp. Cửa đang đóng, không thấy được gì từ trong khe cửa, hai cô chỉ đành đứng đợi ở ngoài hành lang.

“Cái người ở dưới lầu đó có phải cũng tới chờ anh ấy không?” Hề Dao Dao tức giận hỏi. Đồng Hi nháy mắt, “Có lẽ thế, tớ nghe anh Tiểu Vũ nói, hình như anh Phó thích chị ấy thật đấy.”

“Cậu có cảm thấy cô ta giả tạo quá không, nhìn một cái là biết ngay thuộc loại gái trà xanh*, còn không ăn đồ có mặt nữa chứ, tớ thấy cô ta quá kịch.” Lần nào Hề Dao Dao nhắc đến Nhậm Thiên Chân là cũng rất đố kỵ, vô cùng khinh thường.

(*Là từ mạng Trung Quốc, ám chỉ những cô gái có bề ngoài trong sáng lương thiện, nhưng lại chuyên đi dụ dỗ quyến rũ đàn ông.)

Đồng Hi là một người tốt, cũng biết tính khí của cô bạn mình, cười nói: “Cũng tạm tạm, chị ấy hơi lạnh lùng, không thích qua lại với người khác.”

“Đó là giả vờ đấy, giả vờ thanh cao. Đồng Đồng, chắc bọn họ họp lâu lắm, không bằng chúng ta đi xuống xem sao, xem cô ta còn có ở đó không.” Hề Dao Dao xúi giục Đồng Hi đi xuống tìm Nhậm Thiên Chân với mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 6: Liên Quan Quái Gì Đến Anh!

Bình thường không có nhiều người đến trung tâm triển lãm tham quan lắm, đại sảnh tầng một vắng tanh, hai người vừa đi xuống liền tìm được Nhậm Thiên Chân và bạn học của cô, bọn họ đang xem người máy do sinh viên khoa thông tin điện tử phát minh, đáng vẻ đầy hào hứng.

Liêu Thanh nhảy bèn, nhìn hai cô nữ sinh thậm thà thậm thụt nhìn bọn họ, bèn âm thầm nói với Nhậm Thiên Chân: “Hai con nhóc kia là kẻ thù của mày à? Cứ lên la lên lút nhìn chúng ta.”

“Cô nhóc ăn mặc như con thỏ hồng Piske thích gã mập lùn, nên coi tao là tình địch.”

Liêu Thanh cười to, “Ồi giỏi ơi, không nhìn ra người béo còn được người ta thích đấy, nhưng mà tao nói với mày này, cái hạng người thích lái xe sang đến trường đại học cưa gái đó, không tốt đẹp gì đâu, nợ tình hơi bị nhiều đấy.”

“Ai thèm quan anh ta chứ.” Nhậm Thiên Chân nín cười nói.

Tham quan một lúc, hai cô liền rời đi, Hề Dao Dao đưa mắt nhìn bóng lưng hai người họ, thờ phào nhẹ nhõm, thì ra không phải cô ta đến đây chờ Phó Đông Bình.

Quay về lại cửa phòng họp trên tầng hai, vừa đến gần thì nghe thấy tiếng cửa mở, hai cô sợ hãi không dám tiến lên nữa. Người người nổi bước ra khỏi phòng họp, Phó Đông Bình cũng ở trong số đó.

Khác với anh trong bộ đồ bình thường hằng ngày, lúc này anh mặc âu phục cắt may xám tro, phối với áo sơ mi màu xám nhạt và cà vạt cùng màu, đẹp trai ngất ngây khó tả nổi, Hề Dao Dao đứng ngẩn người, Đồng Hi vội vàng kéo cô ấy lùi về sau, nhường đường cho người trong phòng họp.

Gật đầu hai lần với cô, Phó Đông Bình cũng không dừng lại trò chuyện với họ, chỉ mỉm cười rồi đi. Lúc này Hề Dao Dao mới sực tỉnh, gò má ửng hồng, “Anh ấy đẹp trai quá!”

Đồng Hi ở bên cạnh hận không biết được sắt thành thép, “Sao cậu vừa nhìn thấy anh ấy là đại ra vậy, đợi đến tận trưa, cậu có nói được gì với anh ấy đâu, cậu nhìn xem, người ta đi rồi đó.”

“Có nhiều người vậy mà, còn có cả lãnh đạo trường nữa, không tiện lắm.” Hề Dao Dao kéo Đồng Hi bước nhanh xuống lầu, muốn nhìn xem có thể bắt kịp Phó Đông Bình không.

Đến khia hai người ra khỏi trung tâm triển lãm, đúng lúc thấy Phó Đông Bình bước lên chiếc Hummer của mình. Thừa cơ khi anh còn chưa nổ máy rồi đi, Đồng Hi chạy đến gõ lên kính xe.

“Có chuyện gì à?” Phó Đông Bình hạ cửa kính xuống, tò mò nhìn cô ấy.

“Cái đó... Dao Dao cậu nhanh lên đi.” Đồng Hi nghiêng đầu gọi Hề Dao Dao. Lúc này Hề Dao Dao mới chạy đến, cùng cô ấy đầu sát đầu, dựa vào trước kính xe.

“Anh Phó, trưa nay anh có rảnh không?” Hề Dao Dao thu hết can đảm hỏi.

Thấy Phó Đông Bình có vẻ nghi hoặc, Đồng Hi vội tiếp lời cô ấy, “Là thế này, anh Phó đã mời bọn em mấy bữa cơm lúc ở núi Vân Mộng còn gì, lại còn cứu Dao Dao nữa, nên Dao Dao muốn mời cơm anh xem như cảm ơn.”

Lúc nói chuyện, cô ấy chớp mắt nhìn Phó Đông Bình, Phó Đông Bình thấy cô như thế, cũng không tiện mở miệng từ chối, cô ấy với Hạ Đình Vũ khá mập mờ, nói không chừng sau này còn là bạn gái của Hạ Đình Vũ, vẫn nên để lại cho cô ấy chút mặt mũi thì hơn.

Vậy là, Phó Đông Bình khẽ cười, cố ý tạo nút thắt, “Nhưng anh có hẹn mất rồi...” Thấy hai cô gái lập tức thất vọng, gương mặt vui vẻ của Hề Dao Dao xui đi một nửa, anh mới nói tiếp: “Nhưng cũng không hề gì, dù sao các em cũng biết người đó, chúng ta có thể cùng đi ăn, lên xe đi, chúng ta đến tìm cô ấy.”

Mặc dù có hơi khác so với tưởng tượng, nhưng dù gì cũng hẹn được anh rồi, Hề Dao Dao kiềm chế tâm tình vừa hưng phấn lại mất mát, cùng Đồng Hi lên xe ngồi.

Xe chạy băng qua nửa sân trường, còn chưa đến ký túc xá nữ thì Phó Đông Bình đã thấy bóng lưng Nhậm Thiên Chân sóng vai cùng một cô gái, bèn từ từ lái xe đến bên cạnh hai cô, bấm còi.

Nhậm Thiên Chân và Liêu Thanh tò mò cùng quay lại, vừa thấy là anh thì bất giác dừng bước, nhưng trong nháy mắt đó, hai người cũng thấy hai cô gái ngồi đằng sau, lập tức tâm tình thay đổi.

Liêu Thanh dờ khóc dờ cười, cô sớm đã biết mà, người lái Hummer tán gái sao có thể là mập lùn được chứ, Thiên Chân luôn thích kiểu nam tính trường thành, cảm giác ở trên tất cả, dù mập lùn có nhiều tiền đến đâu thì vẫn sẽ không lọt vào mắt xanh cô ấy được.

Nhưng người đẹp trai thì không khỏi hấp dẫn người khác, đã chờ hai con nhóc kia đằng sau mà còn dám đến tìm Thiên Chân.

“Tình cờ gặp hai cô ấy, từ khi quay về từ núi Vân Mộng vẫn chưa tụ tập với nhau lần nào, không bằng hôm nay đi cùng nhau nhé? Lát nữa anh sẽ gọi cho Tiểu Vũ, bảo cậu ta cũng tới luôn.” Phó Đông Bình xuống xe, mở cửa giúp Nhậm Thiên Chân và Liêu Thanh.

Hành động này đúng như những gì Liêu Thanh muốn, cô nàng đang lo không có kịch hay để xem, Phó Đông Bình đã mở cửa sau ra, cô cũng không đợi Nhậm Thiên Chân lên tiếng mà trực tiếp ngồi vào.

Phó Đông Bình đóng cửa xe lại, rồi lại mở cửa trước, tùm tùm cười, tỏ ý mời Nhậm Thiên Chân lên xe, tuy Nhậm Thiên Chân có chút bức mình, nhưng thấy Liêu Thanh cũng đã lên xe rồi, cô không đi không được, vậy là cũng lên theo.

Trên xe, Liêu Thanh thân thiện trò chuyện đôi ba câu đã hiểu rõ chuyện của Phó Đông Bình, lại nghe nói anh chính là nhà thiết kế đảm nhận công trình bảo tàng lịch sử trong trường bọn họ thì càng phục hơn.

“Thì ra là anh à, em từng nghe nói về anh rồi.” Liêu Thanh cười cười, “Bạn trai em nói, thực lực công ty các anh rất mạnh, từ thiết kế cho đến thi công, công trình đầy túi.”

“Bây giờ công ty bọn anh cơ bản là dựa theo gói EPC* mà làm.” Phó Đông Bình vừa nói vừa đưa mắt nhìn về mặt của Nhậm Thiên Chân. Vừa khéo Nhậm Thiên Chân cũng đang liếc nhìn anh, hai người mắt đối mắt, anh cười một tiếng, cô nhanh chóng quay mặt sang chỗ khác.

(*Hợp đồng tổng thầu EPC, là một loại hợp đồng xây dựng mà nhà thầu thực hiện toàn bộ các công việc từ thiết kế kỹ thuật hoặc thiết kế bản vẽ thi công, cung ứng vật tư, thiết bị đến thi công xây dựng công trình, hạng mục công trình và chạy thử bàn giao cho chủ đầu tư.)

Liêu Thanh ló đầu lên trước, lặng lẽ kể tai Nhậm Thiên Chân nói nhỏ, “Mập lùn đẹp trai đấy chứ.” Nhậm Thiên Chân cúi đầu cười.

Đến quán ăn, nhân viên thấy Phó Đông Bình dẫn theo bốn cô em xinh đẹp đi vào thì lập tức nhìn anh bằng ánh mắt khác, có vẻ sùng bái từ sâu trong lòng, ân cần dẫn đường cho anh.

“Tôi đặt là bàn hai nười, giờ đổi thành sáu người đi.” Phó Đông Bình dặn nhân viên. Nhân viên bèn dẫn anh đến bàn ngồi gần cửa sổ, “Chỉ còn lại một bàn này dành cho sáu người.”

Hề Dao Dao bám sát Phó Đông Bình, muốn ngồi đối mặt với anh, Đồng Hi quàng tay cô ấy, muốn chiếm luôn bên kia, để Nhậm Thiên Chân không có cách nào phải ngồi gần Phó Đông Bình.

Liêu Thanh thấy tình hình như thế thì không khỏi cười thầm, đúng là hai con nhóc không hiểu chuyện, cho là làm vậy thì có thể “chiếm” được Phó Đông Bình, rõ ràng người ta chỉ muốn mời một mình Nhậm Thiên Chân, chẳng qua là bắt đắ dĩ mới mời thêm đám ăn chực này đến.

Liêu Thanh âm thầm trợn mắt với Nhậm Thiên Chân, Nhậm Thiên Chân bĩu môi, dường như cũng không quá quan trọng hóa chuyện này.

“Mấy người ngồi đi, anh gọi điện cho Tiểu Vũ.”

Phó Đông Bình kéo ghế ra ngồi xuống, còn chưa ngồi vững thì Hề Dao Dao và Đồng Hi đã chiếm vị trí hai bên anh, Phó Đông Bình chỉ đành biết cười khổ.

Nhậm Thiên Chân vốn định ngồi xa anh, nhưng lại bị Liêu Thanh kéo đến ngồi đối diện. Nhân viên đưa menu đến, Phó Đông Bình ra hiệu nhường menu cho các cô gái, Liêu Thanh biết tính Nhậm Thiên Chân, đang định đưa tay lấy thì Đồng Hi đã cầm menu mất rồi.

Có mắt nhìn không đầy, Liêu Thanh càng nghĩ càng giận. Phó Đông Bình thấy vậy, nén cười nói với nhân viên: “Phiền anh lấy thêm một menu nữa.”

Thế mới phải chứ! Hào cảm với Phó Đông Bình trong lòng Liêu Thanh tăng lên, nhìn người ta xem, biết chuyện, chỉ một vài chi tiết nhỏ đã nhìn ra, anh làm người lễ độ có tiết, sẽ không so đo với hai con nhóc kia, nhưng lại lặng lẽ chăm sóc bạn gái mình và bạn của cô ấy.

Đồng Hi và Hề Dao Dao luôn kéo Phó Đông Bình để nói chuyện, xem Nhậm Thiên Chân và Liêu Thanh như không khí, bầu không khí ngọt ngào này kéo dài đến tận sau khi Hạ Đình Vũ đến, có Hạ Đình Vũ cười cười nói nói, bầu không khí mới dịu lại.

“Bánh mì nướng tôi ở quán này ngon đấy, em có muốn nếm thử không?” Phó Đông Bình đưa đầu đến, nhẹ nhàng hỏi Nhậm Thiên Chân. Cô ăn chay, có nhiều món ngon nhưng không thể nào giới thiệu được, chỉ đành giới thiệu vài món này.

“Em không ăn tôi, có mùi.” Nhậm Thiên Chân chỉ gọi hai ba món chay rất đơn giản, về mặt này, cô không hề xoi mói.

“Em không giận đấy chứ.”

“Có gì mà giận.”

Mất đối mắt, Nhậm Thiên Chân có vẻ bình tĩnh, nhưng Phó Đông Bình cũng có thể nhìn ra, cô thật sự không tức giận, ngược lại trong lòng lại có chút không cam lòng.

Ngay đến bạn của cô cũng chẳng thích thú gì hai cô gái bên cạnh cho lắm, còn sao cô lại có thể thân nhiên vậy chứ? Phó Đông Bình rất rõ, hoặc là cô giấu mình quá tốt, hoặc căn bản cô không hề để bụng những chuyện liên quan đến anh.

Trong nháy mắt, lời của lão Triệu và Bạch Tổ xẹt qua não, tâm tình anh dần dần trở nên tệ. Cũng may Liêu Thanh giỏi quan sát, thỉnh thoảng lại nói vài câu với Phó Đông Bình, đồng thời dẫn Nhậm Thiên Chân vào, để hai người họ có cơ hội trò chuyện.

Lúc này, bỗng Hề Dao Dao nói một câu, khiến bầu không khí trên bàn ăn trở nên căng thẳng.

“Chị Nhậm này, nghe nói chị và giáo sư Ôn khoa chúng tôi hẹn họ, tôi có mấy người đồng hương đều là sinh viên của thầy Ôn, bọn họ ngưỡng mộ thầy ấy lâu lắm rồi, nói giáo sư Ôn rất đẹp trai.”

Giương mặt vốn bình tĩnh của Nhậm Thiên Chân có thay đổi, nhưng cô không nói gì, ngược lại Liêu Thanh hỏi một câu, “Em nghe ai nói thế, toàn bịa chuyện cả.”

Hề Dao Dao cố ý ngạc nhiên, “đặt chuyện ư? Không thể nào, chính mắt Đồng Đồng và anh Tiểu Vũ thấy hai người bọn chị ở chung với nhau mà, có phải không Đồng Đồng?”

Đồng Hi thấy cô ấy đã chuyển đề tài đến mình thì mặt đỏ lên, thấp giọng thì thầm, “Không phải đã bảo cậu đừng nói bậy bạ sao.”

Hạ Đình Vũ vội vàng giải vây cho bạn gái nhỏ, “Đúng là chúng tôi từng thấy một lần, ở Lam Tinh, có phải đặt chuyện hay không thì cũng chỉ có người trong cuộc biết.”

Lúc nói chuyện, anh ta cố ý nhìn Phó Đông Bình, thấy sắc mặt Phó Đông Bình nặng nề thì không nói tiếp nữa.

”Liên quan quái gì đến anh!” Nhậm Thiên Chân ném lại câu này rồi đứng dậy bỏ đi. Phó Đông Bình đặt dao nữa xuống đuổi theo cô.

Trên bàn ăn còn lại bốn người, bầu không khí ngột ngạt đến khó thở, Liêu Thanh lạnh lùng liếc xéo Hạ Đình Vũ, “Anh thế mà đòi gọi là bạn?” Nói xong, cô cũng đứng dậy rồi đi.

Đồng Hi thấy một bàn người không vui giải tán, áy náy nói xin lỗi, “Xin lỗi anh Tiểu Vũ, em cũng không biết lại ồn ào thành thế này. Dao Dao, hôm này cậu có chuyện gì thế? Trước mặt nhiều người vậy sao lại nói chuyện thầy Ôn, chắc chắn anh Phó với chị Nhậm mất hứng lắm.”

Hạ Đình Vũ ôm vai cô, khuyên nhủ: “Được rồi, có câu gương vỡ lại lành, trong lòng Đồng Bình cũng biết rõ, chỉ có người trong cuộc mơ hồ thôi.”

Hề Dao Dao tức giận, “Ai bảo cô ta bắt cả hai tay chứ, rõ ràng cô ta vừa qua lại với giáo sư Ôn lại vừa qua lại với anh Phó, nếu cô ta đã làm ra chuyện thì đừng có sợ người khác nói ra nói vào chứ.”

Đồng Hi vẫn lo lắng, nhìn Hạ Đình Vũ, “Anh nói anh Phó đừng giận chúng em nhé, không phải bọn em cố ý đâu, chỉ là cảm thấy nếu chị Nhậm đã có người thích thì đừng nên đối tốt với người khác.”

”Người trong cuộc mơ hồ, người ngoài nói cũng không nổi.” Hạ Đình Vũ ra dấu tay gọi nhân viên đến tính tiền, rồi đưa hai cô gái quay về trường.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Mất Không Chế Cảm Xúc

Trên đường phố ngoài quán ăn, Phó Đông Bình sai bước đuổi kịp Nhậm Thiên Chân, kéo lấy tay cô, “Thiên Chân, em có bức mình thì cũng đừng nhắm vào anh, anh gọi em cả buổi, sao em không nghe?”

Nhậm Thiên Chân hất tay anh ra, “Đừng có đụng vào em, phiền chết đi được.” Phó Đông Bình sầm mặt, nheo mắt đầu nham hiểm, “Thế ư, cảm thấy phiền ư? Rốt cuộc em cũng chịu nói thật lòng rồi đúng không, anh khiến em thấy phiền.”

”Con người anh sao cứ dây dưa lắm chuyện vậy chứ, em có nói anh à?” Nhậm Thiên Chân nổi đóa.

Phó Đông Bình hít một hơi, “Vậy em cảm thấy ai phiền? Ôn Gia Minh là lựu đạn à, sao lần nào nhắc đến anh ta em cũng kích động thế?” Nhậm Thiên Chân phiền não che mặt, “Em không muốn nói việc này với anh nữa.”

Phó Đông Bình dán mắt nhìn cô, “Dứt khoát nói hết ra đi, anh cũng có đôi lời muốn hỏi em từ lâu rồi, em nghĩ xong thì trả lời.” Nhậm Thiên Chân thấy anh nghiêm túc như vậy, liền ngẩng đầu nhìn anh.

”Đối với quan hệ của hai ta bây giờ, em định thế nào? Là sẽ quên hẳn Ôn Gia Minh, hay chỉ là em đang trong giai đoạn cửa sổ học hặc với người yêu? Anh không ngại chờ em, nhưng em đừng có giấu anh.” Phó Đông Bình lạnh lùng nói, nhưng hai mắt lại mang theo cháy bỏng.

Nhậm Thiên Chân cúi đầu không chối, đúng là lần nào cô cũng nhớ đến ogm, hai ba năm thăm mến sao có thể nói quên là quên được, dù biết rõ mình và đối phương hữu duyên vô phận, nhưng chuyện tình cảm ai có thể nói rõ được.

”Em không giấu anh, đúng là em và anh ta không còn dây dưa nữa rồi.” Cuối cùng cô ngẩng đầu nhìn anh.

”Nhưng vẫn chưa quên được anh ta.” Phó Đông Bình đoán được ý trong đầu cô, nói ra thay cô.

Hốc mắt Nhậm Thiên Chân ươn ướt, nghẹn ngào nói không ra lời. Bầu không khí lạnh hắt, Phó Đông Bình biết cô đây là ngầm thừa nhận điều đó, trong lòng rất khó chịu, qua một hồi lâu, anh mới thở hắt ra, giang hai tay ra với cô, “Lại đây, để anh ôm em nào.”

Nhậm Thiên Chân ngược hai mắt nhắm lên, thấy vẻ chân thành trên mặt anh, cuối cùng không nịn nổi nữa, đi lên dựa vào ngực anh, vòng hai tay ôm lấy anh, bao nhiêu lời nói đều dần tan biến khi hai người im lặng kề sát nhau, vào khoảnh khắc này, hơi ấm bọn họ tìm thấy trên người đối phương còn ấm áp hơn bất cứ nơi đâu.

”Hai người ở bên nhau, từ quen biết đến yêu nhau, phải đi qua con đường rất dài, lưỡng tình tương duyệt đâu phải dễ dàng. Thiên Chân, thời gian chúng ta quen biết cũng chưa lâu, nhưng phải có lòng tin với nhau, như thế mới có thể cùng đi tiếp được.”

Phó Đông Bình ôm Nhậm Thiên Chân, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, thì thầm bên tai cô lời nói ấy. Nhậm Thiên Chân cảm động khóc thút thít.

”Đừng khóc nữa, con gái bọn em chỉ toàn thích khóc thôi.” Phó Đông Bình đưa tay lên gạt nước mắt hộ Nhậm Thiên Chân, tính xoa dịu tâm tình buồn

đầu của cô, ôm lấy eo cô, “Quảng trường Vạn Đạt ở gần đây, giờ vẫn còn sớm, chúng ta đi xem phim đi.”

Đến rạp phim Vạn Đạt mua vé xem phim, cách giờ chiếu vẫn còn khá thời gian, thế là hai người lang thang trong trung tâm mua sắm, thấy cửa hàng nào đẹp mắt thì thỉnh thoảng dừng chân ngắm nhìn.

Phó Đông Bình như chợt nhớ ra gì đó, kéo Nhậm Thiên Chân vào một cửa hàng chuyên hàng hiệu, “Văn luôn muốn mua cho em bộ đồ sân khấu nhưng chưa có thời gian, đúng lúc hôm nay đến đây, em chọn một bộ em thích đi, anh tặng em.”

“Không cần đâu, ở đây đắt lắm.”

Ở cửa hàng bọn họ đi vào, một bộ váy áo nho nhỏ bình thường thôi cũng đã lên đến mấy mươi ngàn, chứ đừng nói đến trang phục của nhà thiết kế nổi tiếng hay hàng giới hạn.

“Chọn đi, coi như anh tặng quà tốt nghiệp cho em.”

“Em không thể đòi được.” Nhậm Thiên Chân kéo tay anh định rời đi. Nhưng Phó Đông Bình cố ý không đi, “Chúng ta vào xem chút thôi, Thiên Chân, em không đồng ý thì đừng làm bạn với anh nữa.”

Nhậm Thiên Chân thấy anh kiên quyết như vậy, cũng không tiện chối nữa, đi vào cửa hàng chọn quần áo.

Nhân lúc cô chọn đồ thử đồ, Phó Đông Bình tiện tay cầm tạp chí lên đọc, không để ý đến A Bảo mặc toàn nhãn hiệu nổi tiếng đi vào cửa hàng.

“Đông Bình, trùng hợp quá, không ngờ lại có thể gặp anh ở đây.” A Bảo cất tiếng chào Phó Đông Bình, nét mặt đầu quỵn rũ, âm thanh uồn ẻo như có thể chảy ra mặt. Phó Đông Bình thấy cô ấy, hai hàng lông mày nhướn lên, nói có vẻ chế giễu, “Đúng thế, anh rất ít khi đi dạo phố, mới đi một vòng thì gặp phải em.”

“Ồ, không phải anh đến đây một mình đâu nhì.” A Bảo biết mà còn giả vờ hỏi, đây là cửa hàng nữ trang, dĩ nhiên anh không thể đến một mình rồi.

“Đúng thế, dẫn bạn gái anh đến.” Phó Đông Bình đùa dai lại tặng thêm một câu, “Cô ấy sắp tốt nghiệp rồi, anh đưa cô ấy đi chọn quà.”

A Bảo cũng giống mọi người phụ nữ khác, đề ý nhất là tuổi tác của mình, vừa nghe nói tình địch trẻ hơn mình, nhất thời trong lòng bắt đầu ghen tỵ, liếc nhìn phòng thay đồ, nhưng không biểu hiện ra mặt.

“Không ngờ đến hôm nay anh lại đổi khẩu vị, thích mấy cô gái trẻ.” A Bảo đang nói thì thấy Nhậm Thiên Chân bước ra từ phòng thay đồ, mặc trên người chiếc váy màu đen không tay, đoán chắc chắn là người đó, nên không khỏi nhìn cô thêm mấy lần.

Nhậm Thiên Chân đứng trước gương xoay phải xoay trái, rất hài lòng với hình ảnh này của mình, cô nghiêng đầu đang định gọi Phó Đông Bình, ai ngờ thấy anh đang nói chuyện với một người phụ nữ xinh đẹp thân hình chữ S, bèn yên lặng quay đầu về, tiếp tục nhìn mình trong gương.

Phó Đông Bình vừa thấy Nhậm Thiên Chân đứng trước gương thì lập tức đi về phía cô, đưa tay kéo góc váy lại giúp cô, rồi lại gạt lọn tóc dài xõa trên vai cô ra, vẻ mặt cẩn thận ấy, hình như rất sợ làm đau cô.

A Bảo ngăn người, chưa bao giờ thấy anh có gương mặt ân cần như vậy bao giờ, trước đây anh đã từng đi dạo phố mua quần áo với cô, nhưng luôn là về mặt không chịu nổi, chỉ hận không thể nhét thẻ cho cô tùy ý xài, chỉ cần không kéo anh đi với cô là được.

Nhưng bây giờ không giống thế, anh che chở yêu thương cô gái này toàn tâm toàn ý, mỗi một động tác và anh mắt đều tràn đầy trêu mến, cho dù trước mặt người khác vẫn không chút giấu giếm.

Không biết cô gái đó nói gì, chỉ thấy đột nhiên anh cười đại, khề đáp một tiếng, em mặc gì cũng đẹp.

Lời nói rất quen thuộc, nhưng giữa ngập tràn tình cảm và qua loa cho có, chỉ cần nghe là biết có khác biệt, A Bảo nhìn hai người họ, đột nhiên mất hứng.

Trả tiền xong, Phó Đông Bình đưa Nhậm Thiên Chân rời đi, thấy A Bảo vẫn còn đứng đó, vẻ mặt như đang xem kịch vui, không hiểu được người phụ nữ này muốn làm gì, bèn cười nói gọi cô ấy, “Bảo Trân, bọn anh còn có việc, đi trước đây.”

A Bảo bị chọc tức, cô rất ghét tên mình, cũng ghét nhất người khác gọi bằng tên mình, lúc này Phó Đông Bình gọi như vậy, nghe thôi cũng biết là cố ý, nhưng tức thì tức, cô là người thông minh sẽ không thất thố trước mặt người khác, nhất là ngay trước mặt cô sinh viên nghèo mặt kia.

“Được thôi, bữa nào rảnh thì gặp sau.” A Bảo dịu dàng cười, đi vào cửa hàng ngồi xuống salon, gọi nhân viên đưa mẫu mới nhất đến cho cô xem, rất có dáng vẻ của thiên kim tiểu thư.

Ra khỏi cửa hàng được mười mấy mét, Nhậm Thiên Chân mới ngoái đầu lại nhìn, thấy A Bao được mấy cô nhân viên vây quanh tiếp đãi như công chúa, liền hỏi Phó Đông Bình: “Đó là A Bảo à?”

“Là cô ấy đấy.” Phó Đông Bình bình tĩnh đáp.

“Dáng dấp rất hợp thẩm mỹ của anh.” Nhậm Thiên Chân hé môi cười, “Gout của trai thẳng, thân hình chữ S bốc lửa.”

Phó Đông Bình yêu chiều vuốt tóc cô, “Nếu em biết vậy thì phải cố gắng phát triển theo chiều hướng đó đi. Mặc dù phần cứng khó mà qua cửa, nhưng đủ dùng thì cũng dễ thôi.”

Nhậm Thiên Chân láu lỉnh bóp mũi anh. Phó Đông Bình cúi đầu nhìn sắc môi nhạt nhòa trên gương mặt không son phấn của cô, bỗng nhớ ra, “Đúng rồi, chúng ta đi mua son đi, em còn phải làm việc mà, phải học cách trang điểm cho đẹp vào.”

Hai người đến cửa hàng mỹ phẩm, Phó Đông Bình để Nhậm Thiên Chân chọn đồ trang điểm, còn mình chọn màu son giúp cô. Nhậm Thiên Chân không định để anh phung phí nhiều nên chỉ chọn bộ phần mắt giá vừa phải.

Phó Đông Bình bảo nhân viên đưa ba bốn thỏi son ra cho Nhậm Thiên Chân dùng thử, Nhậm Thiên Chân nhìn mà cười không ngừng, “Anh thích mấy màu này à?” Phó Đông Bình khẽ gật đầu, rồi cầm một thỏi lên thoa trên môi Nhậm Thiên Chân, vô cùng cẩn thận.

A Bảo đi thang máy xuống, đứng lúc thấy cảnh này, tâm tình gì đó mát sạch, xoay người ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi.

“Có phải hơi đỏ không?”

“Đâu chỉ hơi, là quá đỏ rồi, như uống máu vậy đó.”

Nhậm Thiên Chân cầm gương lên, rất không hài lòng trước thẩm mỹ son môi màu đỏ này của Phó Đông Bình, đuôi mắt thấy nhân viên nhìn hai người bằng ánh mắt kỳ lạ, bèn cầm lấy thỏi son trong tay anh, “Để tự em chọn.”

Cuối cùng, tổng cộng họ mua được ba thỏi son.

Mất thấy sắp đến giờ chiếu phim, hai người lại quay về cửa rạp phim xếp hàng, có một người cầm cây kem ốc quế cỡ bự trong tay, trong lúc vô tình Nhậm Thiên Chân thấy một bóng lưng, bèn kéo áo Phó Đông Bình, “Anh nhìn người kia xem, màu nhìn đi, hình như là cái gã ở núi Vân Mộng đấy.”

Phó Đông Bình nhìn theo hướng cô chỉ, nhưng không phát hiện ra ai khả nghi cả, trong lòng có vẻ nghi ngờ, “Thiên Chân, em lại xuất hiện ảo giác đấy à?”

“Có ý gì thế?” Nhậm Thiên Chân không hề xem nhẹ anh dùng chữ “lại”.

“Nhiều người như vậy, bóng lưng giống nhau cũng bình thường, em tính xem, gã ta không có lý do gì để đến rạp xem phim, em đừng nhảy cảm quá. Lại đây, ăn kem trà xanh của anh đi.” Phó Đông Bình đưa kem ốc của mình đến bên môi Nhậm Thiên Chân, để cô ăn một miếng.

Anh không hề muốn nói rõ chuyện đó vào lúc này, anh còn đang nghĩ, phải nói thế nào với Nhậm Thiên Chân đây. Nhậm Thiên Chân cúi đầu ăn kem ốc, nhưng trong lòng lại có cảm giác kỳ lạ, hình như Phó Đông Bình đang giấu cô điều gì đó.

Ở rạp phim có nhiều người, xếp hàng rất chán, hai người nép vào nhau ngọt ngào thân mật, hồn nhiên không phát giác cách đó không xa một nhà ba người đang nhìn họ.

Thiên Lâm thấy chị đi chung với một người đàn ông xa lạ thì hưng phấn chạy đến kêu cô, “Chị ơi, chị cũng đến xem phim sao? Đây là bạn trai chị phải không?”

Nhậm Thiên Chân thấy em trai, theo bản năng ngẩng đầu lên, quả nhiên mẹ cô và bố dượng đứng cách đó không xa, nhất thời cảm thấy lúng túng. Phó Đông Bình nhìn ra chuyện, bèn để Nhậm Thiên Chân xếp hàng, còn mình đi theo cậu hai đến ra mắt.

“Dì Khúc, chú Chương, chắc hai người không nhận ra cháu, cháu là Đông Bình con trai của Phó Duật Lâm.” Phó Đông Bình tự giới thiệu.

Hai mắt Khúc Hà sáng lên, ngạc nhiên mừng rỡ: “Là Tiểu Đông Bình đấy à, đã lớn vậy rồi cơ đấy. Áu Quần, chắc anh chưa gặp Đông Bình đâu, chính là con trai của Duật Lâm đấy.”

Chương Áu Quần nghe thấy tên bạn cũ thì cũng rất kích động, đánh giá chàng trai trẻ trước mắt mình, thấp thoáng có dáng vẻ của bố nó năm đó, cảm thán, tiểu tử này còn đẹp trai hơn cả bố nó ngày xưa.

Hai vợ chồng xúc động bồi ngùi, bọn họ không hề nghĩ rằng, vậy mà con gái lại ở bên con trai của bạn cũ, nhìn hai đứa vừa rồi thân mật với nhau thế, đứa mất cũng biết là một đôi.

“Cháu là bạn trai của Thiên Chân?” Khúc Hà dè nén kích động, tầm mắt chuyển từ trên người Phó Đông Bình sang con gái, thấy con gái lúng túng đứng bên, trong lòng phức tạp khó tả.

Chuyện có bạn trai lớn như thế, nhưng Thiên Chân chưa từng nhắc đến với họ, đứa bé này càng lúc càng khó thân với họ.

“Có thể xem là vậy, Thiên Chân vẫn chưa để cháu trở thành chính thức.” Phó Đông Bình xoay người lại, ôm Nhậm Thiên Chân vào lòng, “Dì Khúc, dì có đồng ý cho tụi cháu hẹn hò không?”

“Dĩ nhiên rồi, chỉ cần hai đứa hài lòng với nhau là đủ, chú dì không có ý kiến.” Khúc Hà cười, quan sát Phó Đông Bình từ trên xuống dưới, dáng người cao ráo, khí chất xuất chúng, càng nhìn càng hài lòng.

Thiên Lâm ngẩng đầu nhìn Nhậm Thiên Chân, “Chị, đã lâu rồi chị chưa về nhà, em vẫn đang chờ chị về chơi ma thú với em đấy.” Nhậm Thiên Chân miễn

cường cười với cậu, “Chị đang viết luận văn, không rảnh để về.”

”Em biết mà em biết mà, dù chị có thời gian thì cũng đi với bạn trai thôi.” Thiên Lâm nhìn Phó Đông Bình bằng đôi mắt đầy cơ trí, cảm thấy anh trai này rất xứng đôi với chị.

”Đồ quý.”

Đã đến lượt bọn họ vào rạp, Phó Đông Bình tạm biệt Khúc Hà và Chương Âu Quân, “Chú dì, chúng cháu vào trước đây, đợi ngày khác chúng ta ăn cơm với nhau.”

Cân nhắc đến ý muốn của Nhậm Thiên Chân, anh không hề nói xem xong sẽ đi ăn, chuyện này không thể gấp gáp quá, anh biết rõ.

Khúc Hà nhìn bóng lưng họ, thù thi với chồng, “Thật không ngờ Thiên Chân lại tìm bạn trai là con trai của Duật Lâm, từ sau việc đó, hai nhà chúng ta cũng đã mười mấy năm không qua lại rồi.”

”Mấy người bọn họ vẫn hiểu lầm chúng ta.” Tâm trạng Chương Âu Quân rất tệ. Vốn là bạn chung chí hướng, nhưng chỉ vì lần bất ngờ trong cuộc thám hiểm đó, mà đã không còn chung hướng nữa.

”Chúng ta không có gì phải thẹn với lương tâm cả.”

”Em nói đúng.”

”Thiên Chân tìm con ông ấy, thật ra em cũng khá yên tâm, bất kể thế nào, đó vẫn là nhà đáng tin.” Khúc Hà có ấn tượng rất tốt về Phó Đông Bình, vẫn giống lúc bé, đứa trẻ này rất lễ phép, được dạy dỗ tốt.

”Ừ.” Chương Âu Quân gật đầu, thấy con trai nghịch ngợm muốn chạy đi nơi khác, bèn giữ lấy cậu, “Mau xếp hàng đi, đừng chạy lung tung nữa.”

Thiên Lâm rất nghe lời bố, ngoan ngoãn đứng yên.

Đến khi phim bắt đầu chiếu, Nhậm Thiên Chân luôn im lặng, Phó Đông Bình cũng biết điều không lên tiếng. Bên cạnh là ghế tình chân, mấy cặp đôi đã sớm ôm ấp nhau, chỉ có hai người họ là vẫn ngồi thẳng.

Nhậm Thiên Chân dựa ra sau, liếc mắt nhìn Phó Đông Bình, thấy anh vẫn còn đang ăn kem ốc Big Mac vị trà xanh kia, lẩm bầm “Vẫn chưa ăn xong.”

”Anh lớn hơn em gấp đôi, dĩ nhiên là ăn chậm rồi.” Phó Đông Bình đưa kem ốc đến trước mặt cô, “Muốn ăn à.”

”Em không muốn ăn.” Nhậm Thiên Chân cố ý xoay mặt đi, nhưng đợi khi Phó Đông Bình đưa kem ra, thì cô lại theo bản năng “à” một tiếng. Phó Đông Bình xáp lại gần bên mặt cô, thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc em có muốn ăn không?”

”Không ăn.” Nhậm Thiên Chân ngửa ra sau, lúc này mới phát hiện tay anh đã vòng ra sau lưng cô, muốn dựa vào ghế nhưng lại sợ dựa vào tay anh, mà không dựa thì cảm thấy mệt, đầu tranh mấy giây mới ngồi thẳng người.

Phó Đông Bình vòng tay ra sau cô, ôm cô vào lòng, lại lần nữa đưa kem đến trước mặt cô, nhỏ giọng nói: “Kỳ cục như em thế này, trừ anh ra không ai có thể chịu được tính tình quái đản của em đâu.”

Nhậm Thiên Chân không thèm để ý đến anh, ngoạm một miếng to, trong lòng đầy tơ ngọt, có thể nũng nịu với một người như thế, rúc vào bên người anh, đúng là trải nghiệm rất tuyệt.

Nâng mặt thì thào vào tai anh, “Anh thật sự muốn ăn cơm với họ à?”

Suy! Anh ra dấu, khẽ đề tay lên cánh môi non mềm của cô, “Phim hay bắt đầu rồi, chuyên tâm xem đi, những việc khác đợi xem xong rồi nói.”

Sau khi xem phim xong, hai người tay trong tay đi xuống tầng hầm đậu xe, Phó Đông Bình đưa chìa khóa cho Nhậm Thiên Chân, “Hay là em lái đi, luyện kỹ năng lái xe luôn.”

”Tay lái của em không ổn à?”

”Chẳng ra sao cả.”

Ngồi lên xe, Nhậm Thiên Chân thắt dây an toàn, khởi động xe, vừa lái ra ngoài được mấy mét thì ở xa xa có một người đi ra khỏi lối đi.

Phó Đông Bình thấy hình như người kia định đi lấy xe nên không để ý lắm, ai biết lúc nên rẽ thì Nhậm Thiên Chân không rẽ, ngược lại đi theo sau lưng người kia, nhất thời có cảm giác không ổn, đột nhiên nhìn về Nhậm Thiên Chân.

”Thiên Chân, em sao thế, cửa ra không ở bên này, Thiên Chân, em có chuyện gì thế, sao có thể tăng tốc ở dưới hầm?” Phó Đông Bình rất ngạc nhiên, Nhậm Thiên Chân như biến thành một người khác, mắt nhìn thẳng về phía trước, dường như không hề nghe thấy lời anh nói.

Mục tiêu của cô là người ở trước mặt, Phó Đông Bình nhận ra, đó chính là bố dượng cô Chương Âu Quân, bỗng ý thức được điều gì, định cướp vô lăng

từ tay Nhậm Thiên Chân.

”Em điên rồi, đó là chú Chương.” Phó Đông Bình đến gần, tính gạt tay Nhậm Thiên Chân ra khỏi vô lăng, đạp phanh xe dừng lại, nhưng Nhậm Thiên Chân cứ như phát điên, muốn lái xe chạy lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 8: Bí Mật Chôn Vùi Nơi Sâu Thẳm

Chương Âu Quần nghe thấy tiếng động, bèn quay đầu nhìn lại, phát hiện có một chiếc xe đang lao về phía mình, theo bản năng liền chạy lên phía trước, ai ngờ chiếc xe kia càng lúc càng đến gần, gần đến mức có thể thấy được Nhậm Thiên Chân ngồi trên ghế lái, mà Phó Đông Bình bên cạnh đang cướp vô lăng trong tay cô.

Mất thấy xe sắp đâm vào cột trụ dưới tầng hầm, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, rốt cuộc Phó Đông Bình cũng dừng xe lại được, nhưng vì anh đã tháo dây an toàn nên suýt nữa đã đập đầu vào cửa xe.

”Nhậm Thiên Chân, em điên rồi hả? Lại xe đâm vào bộ phận em, em còn có nhân tính không thể?” Phó Đông Bình nổi cơn thịnh nộ, nắm chặt bả vai Nhậm Thiên Chân mà lắc.

Nhậm Thiên Chân sợ hãi bối rối, mờ mịt nhìn anh. Phó Đông Bình xuống xe đi xem Chương Âu Quần thế nào, thấy ông ngã ngồi dưới sàn, trên mặt còn có vẻ hoảng sợ, bèn vội vã đỡ ông ấy đứng lên.

”Chú Chương, Thiên Chân không cố ý đâu, do phanh xe không ăn thời, thật sự em ấy không cố ý, em ấy cũng bị dọa sợ mà.” Phó Đông Bình mở cửa xe ra, kéo Nhậm Thiên Chân đang ngỡ ngàng bối rối xuống xe, để cô ấy xin lỗi Chương Âu Quần.

”Em.. em đã làm gì vậy?” Nhậm Thiên Chân không sao nhớ nổi hành vi của mình trong nháy mắt đó.

Nhưng không đợi Phó Đông Bình cất tiếng, Khúc Hà và Thiên Lâm đã vội vã chạy đến, có lẽ Khúc Hà cũng thấy được chuyện vừa nãy, tâm tình kích động, giọng tay lên tát Nhậm Thiên Chân.

”Sao tôi lại sinh ra đồ con gái bất hiếu như cô chứ, cô muốn hận thì cứ hận tôi đây, đâu liên quan gì đến ông ấy. Chúng tôi đã nhìn cô đủ mười lăm năm rồi, mười lăm năm qua đều nhường cô cả, vậy mà cô lại muốn lái xe đâm chết ông ấy, con nhóc này, cô tới đòi nợ tôi đây ư...” Khúc Hà khóc, lệ rơi đầy mặt.

Nhậm Thiên Chân run bắn lên, sắc mặt tái nhợt như giấy, Phó Đông Bình ôm chặt cô vào lòng, dùng cơ thể mình bảo vệ cô, không để Khúc Hà đánh cô nữa, anh nói: “Đi Khúc, đi bình tĩnh lại đi đã, không phải Thiên Chân cố ý, em ấy thật sự không cố ý.”

”Sao nó có thể không phải cố ý chứ, nó cố ý đấy, nó hận chúng tôi thế mà, vẫn luôn hận chúng tôi - vừa rồi tôi thấy hết rồi, nó lái xe muốn đâm Âu Quần, con bé này từ nhỏ đã xấu xa rồi, lúc em trai nó mới mấy tháng tuổi mà nó đã đổ nước sôi lên người thằng bé, lại còn trộn thuốc chuột vào đồ ăn của chúng tôi, đã nhiều trôi qua thế năm rồi nhưng nó chưa từng thay đổi.”

Cũng do bị đè nén quá lâu, giọng của Khúc Hà vừa sắc bén lại điên cuồng. Chương Âu Quần ở bên cạnh kéo bà lại, nhưng bà vẫn không chịu bỏ qua, chỉ thẳng vào con gái, hung hăng mắng cô.

Thiên Lâm ở một bên bị dọa khóc toáng, giọng cánh tay lên, một vết sẹo do bị phỏng in dấu rõ ràng. Chương Âu Quần trông vợ, lại lo cho con trai, một tay kéo một người.

Phó Đông Bình sợ đến ngây người, anh không ngờ bệnh của Nhậm Thiên Chân lại nghiêm trọng đến thế, sợ Khúc Hà lại kích thích cô lần nữa, đành nói: “Không phải như vậy đâu đi Khúc, có đôi lúc Thiên Chân không điều khiển được ý thức của mình, em ấy có hai nhân cách.”

Một câu nói kinh thiên động địa, mấy người có mặt tại đó khiếp sợ không thốt nên lời, còn Nhậm Thiên Chân lại chấn động dữ dội.

Phó Đông Bình cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô an ủi, “Thiên Chân, đừng sợ, có anh ở bên em”

Anh biết, Nhậm Thiên Chân thật sự là yếu ớt là nhạy cảm, vào năm tám tuổi vì bố đột ngột qua đời khiến cô ấy chịu kích thích mạnh, trong lúc sợ hãi và cô đơn đã huyền hoặc ra một bản thân khác mạnh mẽ hơn.

Vì không muốn tiếp tục sự việc hiểu lầm này nữa, Phó Đông Bình bèn giải thích với vợ chồng Chương Âu Quần và Khúc Hà: “Nếu chú dì muốn nghe rõ ngọn nguồn thì chúng ta có thể tìm một nơi để nói, bản thân Thiên Chân không hề biết chuyện này, sẵn dịp này, vừa hay nói hết mọi chuyện.”

Mọi người quay về nhà họ Chương, Khúc Hà bảo Thiên Lâm về phòng mình làm bài tập, nhưng nói gì Thiên Lâm cũng không chịu đi, đòi ở lại nghe bằng được. Chương Âu Quần nói: “Vậy cứ để cho thằng bé nghe đi.”

Phó Đông Bình thuật lại chuyện anh gặp Nhậm Thiên Chân ở núi Vân Mộng, rồi cũng kể qua về chuyện mình và Nhậm Thiên Chân phát hiện ra bí mật thôn Song Dong, về mặt của Chương Âu Quân và Khúc Hà ngày càng nghiêm trọng.

Khúc Hà nhìn con gái, thấy cô co người trước ngực Phó Đông Bình như một chú mèo nhỏ đầy khiếp sợ, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hoàng, trái tim bà đau đớn vô cùng, năm đó chồng trước của bà là Nhậm Cầu Thực bất ngờ qua đời, trong mấy ngày người nhà đến chia buồn đó, đứa bé này cũng có vẻ mặt như vậy, đáng tiếc lúc đó bà mãi đắm chìm trong bi thương hỗn loạn, không rảnh rỗi chăm sóc con gái, nào nghĩ vào lúc đó con gái lại nảy sinh vấn đề tâm lý nghiêm trọng đến thế.

“Nói vậy là, Thiên Chân luôn nghi ngờ chú là vì có thể chú muốn ở bên cạnh mẹ con bé nên đẩy bố con bé xuống vách núi, cho nên nó mới hận chú đi lâu như thế.” Chương Âu Quân nhìn Nhậm Thiên Chân, rồi lại nhìn sang Phó Đông Bình.

“Đúng thế.” Phó Đông Bình nói: “Thật ra điều này cũng không thể trách Thiên Chân được, năm đó mấy người bố cháu cũng từng nghi ngờ như thế, nếu không thì bọn họ đã không qua lại với chú đi sau khi hai người kết hôn.”

Khúc Hà rung rung hai mắt, “Thật ra mọi người đã hiểu lầm rồi, sao Âu Quân có thể hại Nhậm Cầu Thực được, là Nhậm Cầu Thực lừa chú đi, còn có ý đồ hại ông ấy...”

Nói đến chỗ đau lòng, Khúc Hà cúi đầu lau nước mắt, sau khi bình tĩnh, bà mới kể rõ lại chuyện năm đó phải trải qua.

“Đi với Âu Quân yêu nhau, Nhậm Cầu Thực vẫn luôn không cam lòng, viết rất nhiều thư bày tỏ với dì, nhưng dì không đoái hoài gì, cho đến khi Âu Quân đi Mỹ du học, cuối cùng cũng đến lượt ông ấy có cơ hội, ông ấy bắt chước nét chữ của Âu Quân viết thư chia tay nhờ người từ bên Mỹ gửi về nước, khiến dì hiểu lầm rằng lá thư đó do chính tay Âu Quân viết.”

Để xác nhận lại lời của vợ, Chương Âu Quân bổ sung thêm “Nhậm Cầu Thực thích mô phỏng lại chữ viết cổ đại trên bia mộ, nên rất giỏi việc giả chữ của người khác. Hồi trước chú có lần tham gia thi đấu bóng rổ mà bị thương dây chằng nên phải nằm viện, thời gian đó không liên lạc được với Khúc Hà, nên đã cho ông ấy cơ hội lợi dụng. Lúc chú đi du học Mỹ là cuối những năm thập niên tám mươi, thông tin chưa phát triển, liên lạc sang nước ngoài ngoài gọi điện quốc tế ra thì chỉ có viết thư, lúc đó Khúc Hà vẫn đang còn là sinh viên, tiền điện thoại quốc tế rất đắt, nên đa phần là thư từ qua lại với chú.”

“Hay nói cách khác, hai người vì phong thư giả do Nhậm Cầu Thực ngụy tạo nên mới chia tay? Chú đi không hề tìm đòi phương xác nhận lại sao?” Phó Đông Bình có vẻ hơi khó tin.

Khúc Hà nói: “Sau đó ông ấy có gọi điện cho dì, chối là mình từng viết thư chia tay, nhưng dì không tin, vì khi đó dì cũng biết được từ mấy người bạn đi du học Mỹ khác nói, có một nữ sinh đi du học cùng ông ấy rất thích ông ấy, điều kiện gia đình người kia rất tốt, đáng người lại đẹp nữa, luôn theo đuổi ông ấy.”

“Nên trong con giận dì mới chia tay với chú Chương?”

Khúc Hà gật đầu, “Dì cũng biết mình quá kích động, nhưng lúc đó thật sự rất đau khổ. Ông ấy học ở Mỹ đâu dễ dàng gì, còn phải thường xuyên ra ngoài đi làm kiếm tiền sinh sống, dì sợ ông ấy phân tâm nên rất ít khi gọi điện quốc tế. Bây giờ mấy người trẻ tuổi như các cháu không thể nào hiểu được đâu, hai người đang yêu nhau thắm thiết, cách trăm núi vạn biển, thậm chí ba tháng nửa năm không hề liên lạc lấy một lần, nhớ nhưng chồng chất khác thành đau đớn, thường xuyên sẽ nghĩ, chỉ bằng chia tay đi.”

Phó Đông Bình biết, dưới tình hình như thế Nhậm Cầu Thực đã thừa dịp xen vào, lừa gạt sự tin tưởng của Khúc Hà, kết hôn với bà.

Khúc Hà nói: “Lúc mới cưới vẫn khá là hạnh phúc, ông ấy đối xử với dì rất tốt, nhưng sống chung lâu dài, dì dần phát hiện ra, lòng dạ ông ấy vô cùng hẹp hòi, thường hay nói này nói nọ dò xét dì là có phải còn nhớ Âu Quân không, nghi ngờ gì không yêu ông ấy.”

“Nhưng thực tế, dì cũng không thật sự yêu ông ấy.” Phó Đông Bình phân tích đầy khách quan, “Chẳng qua dì coi chú ấy là cảng tránh gió, mượn ớ trốn tránh nỗi đau thất tình.”

Khúc Hà khóc thút thít, thàn chấp nhận. Chương Âu Quân nói thay bà ấy.

“Lúc chú nghe tin hai người họ kết hôn thì không thể nào tin nổi, rất muốn lập tức về nước tìm Khúc Hà hỏi rõ ràng, nhưng khi ấy chú sắp tốt nghiệp rồi, vì phải lấy bằng nên không có thời gian về nước.”

“Lúc chú về thì đã là mấy năm sau rồi, khi đó Thiên Chân cũng đã lên bảy.” Phó Đông Bình cúi đầu nhìn Nhậm Thiên Chân. Cô đang tập trung nghe mẹ và bố dượng nói chuyện, có vẻ cảm xúc đã ổn định lại, anh thoáng thả lỏng người ra.

Khúc Hà lau nước mắt: “Hắn chuyện về sau hai đứa cũng biết, Âu Quân về nước liền liên lạc với dì, chú dì có gặp mặt hai lần, nhưng không xảy ra chuyện gì cả, chỉ ôn lại chuyện mà thôi, thậm chí cũng không nhắc đến chuyện chia tay năm đó, nhưng cho dù là vậy, sau khi biết chuyện Nhậm Cầu Thực vẫn ghen lồng ghen lộn, ông ấy ra tay đánh dì, nói dì phụ ông ấy.”

Liên quan đến tranh chấp tình cảm của ba người, tất nhiên có rất nhiều ẩn tình, chỉ là thời gian trôi qua, bọn họ không muốn nhắc lại nữa, Phó Đông Bình cũng không muốn vấn đề sâu, hai hàng lông mày nhíu chặt, quay sang hỏi Chương Âu Quân một câu quan trọng, “Trong buổi tối trên dốc Đoạn Trường núi Vân Mộng đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chú có thể kể tường tận lại không?”

Chương Âu Quân hít sâu một hơi, kể rõ: “Năm người bọn chú vụng động qua đêm trong sơn động, nhưng Nhậm Cầu Thực nói buổi tối trong núi rất lạnh,

không bằng xuống núi tìm một nhà trong thôn xin tá túc, nhưng lúc đi qua dốc Đoạn Trường...”

Ông dừng lại, nhìn Phó Đông Bình và Nhậm Thiên Chân, cân nhắc nên nói thế nào đây. Khúc Hà cầm lấy tay ông, “Nhậm Cầu Thực ở ngay sau ông ấy, cắt đứt một dây an toàn trên người ông ấy, suýt nữa ông ấy đã rơi xuống vách núi, cũng may chụp được cây mây cổ.”

“Mẹ nói láo! Bố con sẽ không như vậy, ông ấy sẽ không làm thế.” Nhậm Thiên Chân nghe đến đó, lập tức đứng bật dậy, cảm xúc lại sắp sụp đổ.

Phó Đông Bình kéo cô lại, ôm cô vào lòng, “Ngao ào, đừng kích động, nghe đi Khúc kể hết đã.”

“Bố em sẽ không làm thế...” Nhậm Thiên Chân không ngừng ti tê trong ngực anh.

Chương Âu Quần thấy Nhậm Thiên Chân không tin, khẩn khoản nói: “Người cũng không có ở đây, đừng việc gì phải vu oan cho ông ấy, đúng là ông ấy đã cắt dây an toàn của dưỡng, thấy dưỡng sắp ngã xuống mới cố ý đưa tay kéo dưỡng, nhưng thật ra là muốn đẩy dưỡng xuống, ai ngờ chính ông ấy đáp hụt ván gỗ, Vũ Tá thấy hết mọi chuyện, nhưng Vũ Tá khá thân với ông ấy, muốn cứu ông ấy lên, ai ngờ không chụp được.”

“Vết thương trên mặt chú là do lần đó gây ra đúng không?” Phó Đông Bình nhìn Chương Âu Quần. Vết sẹo trên má phải ông ấy quả thật rất đáng sợ, nhưng chỉ cần thận nhìn mi mắt ông ấy là có thể thấp thoáng nhìn ra, hồi còn trẻ ông ấy là một chàng trai tài hoa xuất chúng.

“Không chỉ mỗi mặt mà còn cả tay nữa, tay phải ông ấy bị gãy, nhiều năm như vậy rồi mà vẫn không thể xách được đồ nặng, thậm chí cầm chuột vẽ cũng không tiện, đành phải dùng tay trái để vẽ.” Khúc Hà yêu chồng tha thiết, giọng đã có nhuốm kích động.

Phó Đông Bình nhìn lại tay phải của Chương Âu Quần, đúng như lời Khúc Hà nói, chỉ cần quan sát kỹ là có thể thấy được tay phải ông ấy ít nhiều đã biến dạng.

“Chú Chương bị thương nằm viện, đi đến thăm chú ấy, chú ấy nói cho đi biết chuyện đã xảy ra, sau đó hai người lại nhắc đến bức thư chia tay năm đó, mới phát hiện ra Nhậm Cầu Thực giờ trò, nên chú đi chịu đựng áp lực, bất chấp nguy hiểm bị bạn bè cắt đứt qua lại, nửa năm sau liền kết hôn, có phải không?”

Suy đoán của Phó Đông Bình mạch lạc rõ ràng, Chương Âu Quần và Khúc Hà gật đầu không ngừng, Khúc Hà lại khóc: “Chú đi đều không nghĩ rằng, Nhậm Cầu Thực bề ngoài nhìn thật thà như vậy, ai ngờ trong lòng lại hèn hạ đến thế, ông ấy không chỉ lừa ta mà còn hại cả Âu Quần, ông ấy ác độc quá.”

Chương Âu Quần thở dài: “Chú biết mấy người bố cháu hiểu lầm chú, nhưng chú và Khúc Hà bị đã kích quá sức kinh khủng, cũng không có tâm tư đâu mà đi giải thích chuyện này, chú đi chỉ muốn sống tốt quãng đời còn lại, nên cả hai mới nhanh chóng kết hôn như thế, còn rời khỏi Nhậm Kinh, quay về đảo Cò định cư.”

“Hai người chỉ để ý đến mình mà không để ý đến Nhậm Thiên Chân, không hề nghĩ đến một đứa bé tám tuổi sau khi mất bố, lại còn phải đối mặt với đám cưới chồng vắng của mẹ, một lần nữa lập gia đình, chuyện này quả thật là một đả kích tàn khốc đối với trẻ em trong giai đoạn trưởng thành.” Phó Đông Bình nói không chút kiêng dè.

Khúc Hà mím chặt môi, muốn nói gì đó nhưng lại nín đi.

Phó Đông Bình tiếp tục phân tích: “Chính trong thời kỳ đó, Thiên Chân đã có triệu chứng ban đầu của phân tách nhân cách, bắt đầu xuất hiện ảo giác, tự vẽ ra một tôi khác vừa thông minh lại mạnh mẽ, có thể giúp em ấy xua đi sợ hãi và cô đơn, rồi lớn dần theo tuổi tác, bóng dáng ảo tưởng này càng lúc càng cụ thể hóa, cuối cùng biết thành khách thể do chủ thể sinh ra, hơn nữa còn là triệu chứng chủ thể không biết đến sự tồn tại của nó, nhưng khách thể lại có thể cảm nhận được mọi hành động của chủ thể, triệu chứng như thế tiếp tục phát tác trong gian đoạn phát triển, cuối cùng sẽ sinh ra phân tách nhân cách, khách thể thay thế chủ thể, còn chủ thể sẽ vĩnh viễn ngủ say.”

Mọi người có mặt ở đó đều kinh hãi trước lời anh nói, còn Nhậm Thiên Chân lại vô cùng kinh ngạc, lâu thật lâu vẫn không thể mở miệng được.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 9: Cô Ấy Có Tôi Là Đủ Rồi

*Mình đã đổi lại hai từ “nhân cách chính” và “nhân cách phụ” thành “khách thể” và “chủ thể” cho đúng từ chuyên ngành của nó.

Lúc này Khúc Hà mới biết, tại sao trong những năm qua con gái thường xuyên có vẻ khác thường như thế, bèn hỏi Phó Đông Bình: “Nên lúc còn nhỏ con bé làm em trai bị bóng, và cả vừa nãy lái xe tông Âu Quần, đều do khách thể xúi giục?”

Phó Đông Bình gật đầu: “Nói đúng hơn là khách thể thay thế chủ thể ra chỉ thị cho não bộ, nên sau khi em ấy khôi phục lại bình thường thì sẽ không nhớ gì cả.”

Khúc Hà nhớ lại năm đó, bà đang phơi quần áo ngoài ban công, bỗng nghe thấy tiếng con trai khóc toáng trong phòng khách, vội chạy vào xem thì nhìn thấy dấu vết sưng đỏ do bị bỏng nước sôi trên cánh tay nhỏ của con trai, mà Thiên Chân mới mười mấy tuổi lại co rúm trong góc tường mù mờ nhìn em trai nó, dường như không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thấy có ly nước bị ném bên cạnh, bà vừa tức vừa vội chất vấn Thiên Chân, Thiên Chân nói mình không biết gì cả, bất kể bà hỏi thế nào trách mắng ra sao, con bé vẫn không hề thừa nhận mình làm em trai bị bỏng, cho đến khi Chương Ấu Quân về nhà, Thiên Chân mới chạy về phòng mình trốn, cả đêm không chịu ra ngoài.

Nghĩ đến đây, nước mắt Khúc Hà trào ra như suối. Nhậm Thiên Chân che đầu, cố gắng nhớ lại, nhưng không cách nào nhớ nổi mình từng làm em trai bị bỏng.

Phó Đông Bình ôm Nhậm Thiên Chân, vuốt nhẹ lưng cô, dịu dàng an ủi cô, đợi cô bình tĩnh lại mới nói tiếp.

“Dì Khúc, dì là bác sĩ, trong nhà có rất nhiều sách thuốc và tâm lý học, có lẽ dì không biết, Thiên Chân hay đọc những cuốn sách kia, thậm chí em ấy còn học được cả thuật thôi miên nữa.”

“Thuật thôi miên?” Khúc Hà ngạc nhiên không thôi nhìn con gái, “Không có ai dạy con bé cả, dì cũng chỉ vì tò mò nên mới mua mấy cuốn sách đó, cũng chưa từng đọc kỹ.”

Phó Đông Bình gật đầu, “Khách thể của Thiên Chân rất thông minh, lại còn vô cùng xảo quyệt, cái gì cũng chỉ cần học một lần là biết, thậm chí có cả những kiến thức căn bản dì sẽ không nghĩ đến, như việc em ấy biết cách dùng que dò, chú dì có tin không, nếu không có ai dạy thì chỉ rất ít người biết cách sử dụng que dò một cách thành thạo, người có thể điều khiển que dò đều là người có giác quan thứ sáu rất nhạy và có khả năng tự nhận thức.”

“Em biết dùng que dò, trong sổ bố em dạy, sau đó em đọc mấy cuốn sách kia.” Đối với điểm này, Nhậm Thiên Chân có thể phân biệt được chứ không phải là không nhớ nổi.

Phó Đông Bình thở dài: “Nên anh mới nói, khách thể của em vô cùng thông minh, núp sau chủ thể chỉ huy mọi thứ. Thiên Chân, em có biết anh phát hiện ra em có nhân cách thứ hai như thế nào không?”

Nhậm Thiên Chân lắc đầu, vẻ mặt thấp thòm lo âu.

“Nói đúng hơn, lão Triệu ở đồn cảnh sát núi Vân Mộng là người đầu tiên nghi ngờ em. Bọn họ phát hiện ra bó đuốc bị chúng ta vắt lại ở hiện trường anh bị tấn công, bó đuốc đã bị mưa lớn gột rửa, không cách nào tìm ra được dấu vân tay, nhưng trên bó đuốc có vết máu, sau khi được nhân viên pháp y kiểm tra, đó chính là vết máu để lại khi đập vào đầu anh... Hay nói cách khác, là em tấn công anh từ phía sau, chứ không phải là người đàn ông có bóng lưng cao lớn gì đó.”

Nhậm Thiên Chân sợ đến ngất người, đôi môi run rẩy, cả buổi không thốt lên được câu gì.

Phó Đông Bình nhìn vẻ mặt sợ hãi của cô, tuy trong lòng rất không đành lòng, nhưng vẫn không thể không nói tiếp.

“Người đàn ông có bóng lưng cao lớn đó, căn bản không hề tồn tại, chỉ là người xấu em tự vẽ ra thôi, hoặc có thể nói, là do khách thể tạo ra, khiến em tin người xấu là có thật, cho đến tận sau khi thấy chú Chương thì anh có thể khẳng định, bóng lưng kia chính là hóa thân của chú ấy, em hiểu ý anh không?”

Nhậm Thiên Chân đứng đó, hai mắt sòng sánh, một lúc sau mới nghẹn ngào hỏi, “Anh biết chuyện này từ bao giờ?”

Phó Đông Bình ngẩng mặt lên, chậm rãi thở ra, “Cũng được một thời gian rồi, chính là khoảng trước khi anh lên núi Phượng Hoàng thăm em, anh biết vào lúc đó.”

Anh đã biết tất cả, nhưng một câu anh cũng không trách cô, trong lòng Nhậm Thiên Chân bị cảm giác đau buồn thêm xa lạ xâm chiếm, khiến cô nặng nề đến mức không thở nổi.

Chương Ấu Quân ở bên cạnh đột nhiên nói: “Nếu người đàn ông cao lớn mà Thiên Chân nói không tồn tại, vậy người tên Phong Tam ở núi Vân Mộng là do ai giết?”

“Là trưởng thôn Tào Đông Hải, hẳn ta biết bí mật kho báu nên luôn lợi dụng Phong Tam chở đi vật ra ngoài bán, bởi thế bọn họ rất sợ có người ngoài đến thôn Song Dong, vậy là bịa ra đủ tuyên thuyết kinh khủng để thôn Song Dong thêm phần kỳ bí, tẩy não thôn dân, nên có rất ít dấu chân đến thôn Song Dong.”

Phó Đông Bình thuật lại một lượt quá trình Tào Đông Hải bị bại lộ, lúc này mọi người mới hiểu rõ nguyên nhân hậu quả, Nhậm Thiên Chân cẩn thận nhớ lại, mạnh mẽ trong ký ức dần dần liên kết lại.

“Trời ạ, sao chuyện lại thành ra như vậy chứ, dì thật sự không nghĩ là như vậy.” Khúc Hà áy náy nhìn con gái, thương cô phải chịu đựng mọi thứ, cũng hận bản thân không chăm nom con gái kỹ càng.

Phó Đông Bình bình tĩnh nhìn nét mặt một nhà bọn họ, nếu không phải thiếu sự quan tâm, thì giữa người thân nào đến nỗi hời hợt như thế.

“Dì Khúc, chẳng lẽ cho đến giờ dì chưa bao giờ nghĩ rằng, sau khi dì biết mặt mũi thật của chú Nhậm, trong tiềm thức dì đã sinh ra cảm giác ghét bỏ

Thiên Chân sao?”

Anh sẽ không quên, khi Khúc Hà thấy Nhậm Thiên Chân có ý định lái xe đâm vào Chương Ấu Quân, bà như sư tử nổi điên vọt đến đánh con gái, mà hoàn toàn không để ý đến hành vi và nét mặt của mình đã dọa cô con gái sợ hãi.

Cúi đầu nhìn Nhậm Thiên Chân, trong lòng Phó Đông Bình tràn đầy tiếc thương, tại sao Nhậm Thiên Chân không thích về nhà, là vì cô đã sớm biết, mình đã bị một nhà ba người này gạt bỏ.

Ngôi nhà kiểu gác lửng sang trọng đầy khí thế, vật dụng được bài trí tỉ mỉ, trong ngoài nhà này đều đang nói cho người khác biết kinh tế của chủ nhà rất mạnh, hơn nữa lại còn có cuộc sống ấm no dạt dào tình cảm, nhưng Nhậm Thiên Chân lại không hề cảm nhận được bất kỳ ấm áp nào từ gia đình này.

Không phải mẹ ruột và bố dượng không thương cô, không phải là không thương, nhưng bọn họ coi trọng cuộc sống của mình hơn, chỉ để ý mọi chuyện mình đã trải qua, chứ không để mắt đến con gái họ, cần tình yêu chân thành xoa dịu trái tim thương đau của cô thỏ tím bé.

Mà chính vì sự lơ là này của họ đã khiến Nhậm Thiên Chân ngày càng gần gũi với ông bố Nhậm Cầu Thực đã qua đời hơn, Nhậm Cầu Thực trở thành cảng tránh gió cuối cùng của cô, trong ảo tưởng, Nhậm Cầu Thực rất yêu cô thương cô, là trụ cột tinh thần của mình.

Khúc Hà lại rơi lệ lần nữa, không có cách nào nói ra đau buồn trong lòng.

Chương Ấu Quân đã không dưới một lần nắc nỏ bà, phải bao dung Thiên Chân, đừng chỉ biết chỉ trích con bé, nhưng bà không hề nghe, cho đến tận hôm nay, khi Phó Đông Bình vạch trần tất cả, bà mới phát hiện, quả thật bà vừa đau lòng lại vừa chán ghét con bé, cảm xúc thật phức tạp.

Nhậm Thiên Chân không nói gì, cô im lặng đến tận lúc Phó Đông Bình và Chương Ấu Quân, Khúc Hà kết thúc cuộc trò chuyện, Phó Đông Bình nhận thấy cô có gì đó không ổn, bèn theo cô về phòng.

Nhậm Thiên Chân cởi áo khoác ra nằm dài trên giường, mệt mỏi nhắm mắt lại. Phó Đông Bình ngồi bên mép giường cô, nắm tay cô, dịu dàng nói: “Hay hôm nay em khoan về trạm quan trắc địa, nghỉ ngơi một ngày cho khỏe, rồi sáng mai anh đến đón em, đưa em lên núi.”

Nhậm Thiên Chân không đáp, chỉ nắm tay Phó Đông Bình không buông. Phó Đông Bình cúi người hôn lên trán cô, biết cô cần thời gian tiêu hóa những lời trước đó của họ, đối với cô mà nói, những lời đó đủ để phá vỡ tinh thần cô lúc này.

Nhậm Thiên Chân từ từ mở mắt, đưa tay ra ôm lấy cổ Phó Đông Bình, môi khẽ chạm đến, rồi nhanh chóng kéo thành nụ hôn triền miên.

Phó Đông Bình luồn tay vào tóc cô, nhẹ nhàng để cô ngẩng đầu lên, từ lâu anh đã muốn thưởng thức đôi môi mềm mại của cô, môi lưỡi giao nhau, càng hôn càng trầm mê, nhưng trong nháy mắt, bỗng anh ý thức được điều gì đó, đột nhiên buông cô ra.

“Anh sao thế?” Cô mở to mắt nhìn thẳng vào Phó Đông Bình, nơi chân mày khẽ nhíu lại toát lên ý cười quyến rũ.

Phó Đông Bình cũng nhìn cô chăm chú, trầm lặng, từ từ nói: “Cô không phải là cô ấy.”

“Anh đang nói gì thế, sao em không nghe rõ?” Nhậm Thiên Chân có vẻ hồ nghi.

Phó Đông Bình ngồi dậy, ánh mắt như lửa nhìn gương mặt cô, “Cô không phải là cô ấy!” Nhậm Thiên Chân cũng đứng lên theo, áp sát mặt mình vào mặt anh, nói đầy vẻ khiêu khích: “Anh biết à?”

“Tôi biết cô là ai, ít nhất cô đã xuất hiện trước mặt tôi hai lần, ở bãi đậu xe là lần thứ hai, còn lần đầu tiên chính là hồi chơi trò bút tiên ở núi Vân Mộng, cô thôi miên Hạ Đình Vũ.” Phó Đông Bình không cử động, để mặc Nhậm Thiên Chân đưa mặt đến gần, chớp mắt cô đụng vào chớp mắt anh.

“Xem ra anh không ngốc lắm nhì.” Nhậm Thiên Chân ngắm nhìn mặt Phó Đông Bình, cố ý dựa đầu mà sát vào trước ngực anh. Phó Đông Bình nắm lấy hai vai cô, có vẻ hơi kích động: “Tốt nhất là cô biết điều vào cho tôi, đừng làm Thiên Chân tổn thương, nếu không tôi sẽ không tha cho cô.”

Nhậm Thiên Chân cười, sâu trong đôi mắt là hơi lạnh thấu xương, “Anh không tha cho tôi thế nào, anh có thể chui vào đầu cô ấy đẩy tôi ra được sao? Xin anh đấy, đừng tự gạt mình gạt người nữa, anh biết rõ là cô ấy vốn không yêu anh mà, cô ấy luôn yêu Ôn Gia Minh.”

Phó Đông Bình đặt tay vào một bên mặt cô, đè khuôn mặt biến dạng, “Cô nghe tôi nói rõ đây, không được phép làm cô ấy tổn thương. Cô đã lợi dụng cô ấy làm quá nhiều chuyện xấu rồi, cô đã hại cô ấy đủ thê thảm rồi.”

“Thế à?” Nhậm Thiên Chân nhẹ nhàng nói, “Nhưng tôi lại cảm thấy mình đang bảo vệ cô ấy, nếu không thì dựa vào cái tính cách yếu ớt nhạy cảm đó của cô ấy, e cả ngày chỉ toàn bị bắt nạt, là tôi đã để cô ấy trở nên mạnh mẽ.”

“Nhưng cô cũng khiến cô ấy xa cách người thân, trở nên cô độc, chìm đắm vào ảo giác không chịu đi ra.” Phó Đông Bình cố hạ thấp giọng, không để bỏ mẹ Nhậm Thiên Chân nghe thấy.

“Bọn họ đều không phải là người tốt, cô ấy có tôi là đủ rồi.” Nhậm Thiên Chân uể oải cúi đầu. Phó Đông Bình lắc hai vai cô, “Cô cút về đi, trả Thiên Chân lại cho tôi.”

Nhậm Thiên Chân nhìn anh đầy hứng thú, “Nếu tôi nói không thì sao?”

”Vậy tôi sẽ tiêu diệt cô, để cô hoàn toàn biến mất.” Phó Đông Bình cúi người đè Nhậm Thiên Chân, ép cô nằm xuống.

”Anh bỏ được sao?” Nhậm Thiên Chân yêu kiều cười tủm tỉm, ngón tay khẽ vuốt lấy đôi môi Phó Đông Bình, “Anh còn nhớ, lần ở núi Vân Mộng ấy, hương hoa huệ trong phòng Bạch Tố làm anh mơ một đêm xuân, anh còn mơ thấy tôi... Chối cũng vô ích, tôi biết hết.”

Ánh mắt cô như có ma lực câu hồn đoạt phách, khiến người ta nhìn vào lại mất hồn mất vía, Phó Đông Bình phát hiện ra điều không ổn, bèn vội vàng dời mắt sang chỗ khác, tránh để cô thôi miên mình, lạnh giọng nói, “Thật ư, cô biết hết ư?”

”Dĩ nhiên tôi biết, lúc tôi tắm thấy anh đứng ngáp ở cửa là biết anh không ngủ ngon rồi, mơ thấy gì thì trong lòng anh tự rõ, sau đó đi đến đốc Đoạn Trường, lúc tôi nói cho anh biết mùi hương Bạch Tố đốt, vẻ mặt của anh càng chứng minh suy đoán của tôi là đúng.” Lúc Nhậm Thiên Chân nói còn ra chiều đắc ý.

Nhân cách này thật xảo quyết đến quá đáng, Phó Đông Bình không thể nào chối được, đúng là lúc ở đốc Đoạn Trường, trong đầu anh đã sớm muốn ăn cô sạch sẽ, giả vờ than thở, “Đáng tiếc đáng tiếc, người tôi mơ thấy không phải đồ hồ ly nhà cô, mà là Thiên Chân, Thiên Chân tôi thích.”

”Thật sao? Anh thuyết phục mình như vậy à? Thuyết phục mình không thích hồ ly quyến rũ, mà là con thỏ trắng đàn độn? Phó Đông Bình, chính anh cũng từng nói rồi đấy, không phải anh chưa từng thấy mấy cậu trai trẻ được bà lớn bao nuôi, câu nói dối buồn cười như thế, anh cho là tôi sẽ tin ư?” Nhậm Thiên Chân nở nụ ranh mãnh.

Phó Đông Bình nhìn cô. nếu không phải là tận mắt chứng kiến, anh không dám tin Nhậm Thiên Chân có thể cười như vậy, nếu là trước kia, hẳn anh sẽ cảm thấy đó là nụ cười tỏa sáng rực rỡ từ phía, nhưng lúc này, anh chỉ cảm thấy lòng rét run.

Thiên Chân đã chịu bao nhiêu tủi thân, đã trải qua bao nhiêu cô đơn sợ hãi và giãy dụa, mới phân tách ra một nhân cách như thế, ngẫm nghĩ cẩn thận mới hay thật đáng sợ.

Đột nhiên trong đầu lóe lên suy nghĩ, Phó Đông Bình không dừng lại mà còn nói tiếp, “Nói vậy là, cô đã giết dây Nhậm Thiên Chân đến đốc Đoạn Trường, mục đích không phải là điều tra chân tướng, mà là vì tôi ư?”

Nhậm Thiên Chân cười khanh khách, “Anh đúng là tự mình đa tình, còn lâu chúng tôi mới vì anh, chỉ là vì điều tra chuyện được ghi chép trong sổ của bố tôi mà thôi.”

”Thật sao?” Phó Đông Bình thông minh nhìn Nhậm Thiên Chân, nở nụ cười châm biếm trên mặt, “Cô nàng xảo quyết, cô đừng quên, ngay lúc này, là cô chủ động hôn tôi, chẳng lẽ không phải vì tôn hôn trán Thiên Chân sao, cô biết rõ đó không phải là đang hôn cô, nên mới ghen tỵ thôi miên cô ấy, để mình đi ra gặp tôi.”

Ánh mắt Nhậm Thiên Chân đông cứng lại, nhưng rất nhanh đã thả lỏng ra, “Đúng là anh cũng khá thông minh đấy, nhưng nếu anh thông minh thật, thì sẽ biết cô ấy không thích anh, mà là Ôn Gia Minh, người thích anh là tôi.”

Phó Đông Bình lắc đầu, “Không phải như thế, Thiên Chân thích tôi, chẳng qua cô ấy chưa nghiêm túc nghĩ đến mà thôi, thời gian dài, rồi cô ấy sẽ hiểu được lòng mình, còn cô... tôi ghét cô bắt ép Thiên Chân làm mọi thứ, ở lứa tuổi của cô ấy, vốn không nên buồn bực rầu rĩ như vậy.”

Nhậm Thiên Chân cười lạnh một tiếng, “Tốt nhất anh đừng nói thế nữa, cô ấy chính là tôi, tôi chính là cô ấy, tôi và cô ấy dùng chung một cơ thể, là một tôi chân thật nhất trong xương cô ấy, thiện ác của tôi cũng từ suy nghĩ của cô ấy mà ra, đắc tội với tôi, tôi sẽ khiến anh không kịp hối hận.”

Ánh mắt ác ý của cô khiến Phó Đông Bình không kiềm nén được cơn giận, đẩy tay cô ra, hai người đánh qua lộn lại, cô đã từng luyện Thái cực đạo nên sức lực lớn hơn so với những cô gái đồng lứa nhiều, Phó Đông Bình gần như không chế trụ được ô, vất vả lắm mới giữ người cô lại được, dùng sức đè lên vai cô không cho cô cử động.

Nhậm Thiên Chân ôm đầu, dường như cơn nhức đang xé toác da đầu ra, vẻ mặt dần trở nên đau đớn, qua một hồi lâu, ý thức của cô mới từ từ khôi phục, thấy Phó Đông Bình thì khá ngạc nhiên.

”Anh còn chưa đi sao?” Cô nhìn đồng hồ đeo tay, đã sáu giờ tối rồi, “Có phải em vừa ngủ không? Đầu đau quá.”

Phó Đông Bình mừng rỡ, ôm lấy cô, không ngừng hôn lên gò má và môi cô, “Thiên Chân, rốt cuộc Thiên Chân em cũng đã tỉnh, không thấy được em, anh nôn nóng muốn chết đi được.”

”Gì vậy chứ? Không phải em vẫn ổn đấy sao?” Nhậm Thiên Chân không biết đã xảy ra chuyện gì, ngượng ngùng đẩy anh ra. Quan hệ của hai người họ chỉ vừa mới thân mật hơn chút, anh lại ôm rồi hôn cô như thế, khiến cô không quen.

Phát giác được mâu thuẫn trong cô, Phó Đông Bình nâng mặt cô lên, cẩn thận nhìn cô, mặc dù vẫn là gương mặt đó, nhưng lại có vẻ phòng bị mà anh đã quá quen thuộc, “Không phải em là bạn gái anh sao, sao lại không cho anh ôm em?”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 10: Đối Thủ Mạnh Mẽ

“Bên ngoài còn có người đấy.”

“Bọn họ không vào đâu, hơn nữa, họ là bố mẹ người thân của em mà.”

Nhậm Thiên Chân cúi đầu không đáp, một lúc sau mới len lén nhìn anh, “Em cảm thấy càng lúc càng không thân được với họ.” Phó Đông Bình không lên tiếng.

Nhớ lại cuộc trò chuyện trước đó, trong lòng Khúc Hà không hề che giấu hận ý với Nhậm Cầu Thực, dù Nhậm Cầu Thực đã chết nhiều năm, nhưng bà vẫn không thể quên được chuyện trước đây bị lừa và cả chuyện ông đã khiến người chồng hiện tại của bà bị thương nặng. Thiên Chân thông minh nhạy cảm, làm sao cô có thể không nhận ra được tình cảnh trước mắt mình chứ.

“Dù nói thế nào đi nữa thì đó vẫn là mẹ em, vẫn yêu em.”

“Bà ấy yêu Chương Âu Quân và Thiên Lâm nhiều hơn yêu em.”

“Thiên Chân, sao em cứ phải nghĩ như vậy chứ, bọn họ đều là người thân của em, giữa người thân với nhau sao có thể so đo như thế, em đó...” Lời đến bên miệng, Phó Đông Bình kịp thời thu vào, cân nhắc một lát mới nói: “Nhân cách kia có suy nghĩ cực đoan, em không thể bị ảnh hưởng bởi cô ta được, em biết chưa, em mới là chủ thể, nhất định phải khống chế được cảm xúc.”

Nhậm Thiên Chân nhìn anh, trong đôi mắt lan tràn mê mẩn, “Anh gặp cô ấy rồi?” Phó Đông Bình gật đầu, “Không phải vừa nãy em nói như đầu sao, chính là lúc đó, cô ta thôi miên em.”

“Có phải rất đáng sợ không?”

“Không, chỉ hơi khó giải quyết thôi, cô ta quá xảo hoạt, núp sau lưng em chỉ huy em làm chuyện xấu.”

Nhậm Thiên Chân khe khẽ thờ dài, “Nên mẹ em không thích em cũng rất bình thường, không có ai đi thích một cô con gái xấu nét cả, thì ra vết thương trên tay em trai em là do em làm bỏng, có lẽ là lúc thằng bé còn nhỏ.”

“Em không việc gì phải áy náy cả, đó không phải là lỗi của em. Nếu em tin anh, anh sẽ tìm bác sĩ điều trị giúp em, để khách thể của em từ từ biến mất.” Phó Đông Bình nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của Nhậm Thiên Chân.

“Cô ấy sẽ không biến mất đâu.” Nhậm Thiên Chân uể oải nói, “Cô ấy là một em khác, là phiên bản tà ác của em, giống như chiếc gương hai mặt vậy, chúng em vốn là một thể, làm sao cô ấy biến mất được chứ.”

Phó Đông Bình an ủi cô: “Cũng đâu phải thế, khách thể sinh ra là dựa vào sợ hãi, cô quạnh và hận thù trong em, chỉ cần em buông bỏ được những thứ đó, để tâm hồn thư thái thoải mái hơn, là có thể khiến nhân cách xấu biến mất. Anh đã hỏi ý kiến người khác rồi, có thể điều trị tâm lý thành công.”

Nghe thấy thế, Nhậm Thiên Chân vừa cảm động lại có chút nghi hoặc, “Cô ấy không nói gì với anh chứ?”

“Nói thì nhiều lắm, nhưng tạm thời anh sẽ không cho em biết.” Phó Đông Bình cố ý vòng vo không cho cô hay.

Nhậm Thiên Chân thấy anh không chịu nói thì cũng chẳng truy hỏi, từ trên giường ngồi dậy, cầm lấy lược chải sơ tóc, “Giờ em muốn về trạm quan trắc, anh đưa em về được không?”

“Sao lại gấp gáp thế, sáng mai về không được sao?” Phó Đông Bình nhìn cô hồ nghi, cảm thấy cô lại muốn trốn tránh nữa rồi.

“Em muốn yên tĩnh một mình, trên núi khá thích hợp.”

Hai người bước ra khỏi phòng, Khúc Hà nghe thấy tiếng động, tưởng Phó Đông Bình định đi, bèn gọi với họ từ trong phòng bếp, “Sắp xong cơm tối rồi, Đông Bình cháu ở lại ăn cơm rồi hãy đi.”

Nhậm Thiên Chân đi đến cửa phòng bếp, “Mẹ, con muốn về lại trạm quan trắc, Đông Bình đưa con đi, bọn con không ăn đâu.”

Trời sắp tối đến nơi rồi, quay về đó làm gì, hơn nữa để Đông Bình lái xe lên đường cũng không an toàn, hay để sáng mai rồi về.” Khúc Hà vừa thấy con gái là lòng không dễ chịu gì. Nhiều năm qua, là bà thiếu con bé quá nhiều tình thương của người mẹ.

Nhậm Thiên Chân không đáp, chỉ nhìn Phó Đông Bình xin ý của anh. Phó Đông Bình ôm cô, cọt sát vào mặt cô, “Nếu đi Khúc đã nhiệt tình giữ lại như thế, dĩ nhiên cháu sẽ ở lại dùng bữa rồi.” Nhậm Thiên Chân cười với anh.

Khúc Hà thấy cảnh đó, cực kỳ hân hoan.

Phó Đông Bình dè dặt, lúc ăn không ngừng khen ngợi tài nấu nướng của Khúc Hà, dỗ Khúc Hà vô cùng vui vẻ. Chương Âu Quân ngồi bên cạnh hỏi: “Cậu làm nghề gì?”

Phó Đông Bình nói với ông, anh cũng như họ, là nhà kiến trúc sư.

“Hồi còn nhỏ, bố cháu thường hay dẫn cháu đi tham quan những nơi đó, bồi dưỡng cho cháu có hứng thú với kiến trúc, trong những năm qua, cháu đã đến hơn bảy mươi quốc gia, cũng thật sự thích những chuyến đi đó.”

Chương Âu Quân gật đầu, nhủ thầm thật không tệ.

Thiên Lâm ở bên cạnh reo lên: “Trời ơi, anh đi đến nhiều nước như vậy sao anh Đông Bình, chẳng phải là đã đi hơn nửa trái đất rồi sao, em hâm mộ anh quá, em mới đi sáu nước thôi.”

“Em mới mười hai tuổi, đi đến sáu nước cũng đã khá rồi, có vài người sống đến mấy chục tuổi mà vẫn chưa từng xuất ngoại lần nào đâu.” Phó Đông Bình rất thích cậu em trai này của Thiên Chân, vừa hoạt bát lại nhanh nhẹn, mà quan trọng là, thẳng thắn rất thân với chị gái mình.

Thấy con gái cúi đầu ăn cơm không nói lời nào, Khúc Hà và chồng đưa mắt nhìn nhau, sinh lòng áy náy, mỗi lần bọn họ đi du lịch nước ngoài chưa từng dẫn Thiên Chân theo, một mặt là do Thiên Chân không muốn đi du lịch với họ, mà trong lòng hai người cũng không tình nguyện để cô phá hỏng tâm trạng du lịch.

So với bữa trưa dở dang vì chuyện không vui kia thì cơm tối cũng coi như khá vui vẻ, Phó Đông Bình chủ động giúp dọn bát đĩa, còn tính đi rửa bát nữa, nhưng bị Khúc Hà ngăn lại, để anh vào phòng chơi với Thiên Chân.

“Dì à, nếu như hai người yên tâm giao em ấy lại cho cháu lo, cháu sẽ tìm bác sĩ điều trị cho em ấy, dần dần để em ấy phục hồi lại như thường.” Phó Đông Bình đưa ra lời đề nghị.

Khúc Hà có hơi do dự, nhưng ngay sau đó cũng đồng ý, “Thiên Chân cũng sắp tốt nghiệp rồi, đi với Âu Quân đang chạy tìm việc giúp con bé, nếu có thể để nó nhanh chóng khôi phục thì quá tốt.”

“Điều trị chỉ là một phần, đối với em ấy, tình thân mới là điều quan trọng nhất.”

“Sau này dì sẽ quan tâm con bé nhiều hơn.”

Lúc Phó Đông Bình rời đi, Nhậm Thiên Chân khăng khăng đòi tiễn anh xuống lầu.

Hai người ra khỏi tòa nhà, đi dạo trong vườn hoa ở tiểu khu, Nhậm Thiên Chân dứt tay vào túi quần, Phó Đông Bình không sóng vai cùng cô mà đi sau lưng cô, gió xuân đêm ấm áp thổi đến mang theo làn hương loa, khiến người ta chìm đắm.

“Cảm ơn anh vì đã làm mọi thứ vì em.” Nhậm Thiên Chân nói thật lòng. Phó Đông Bình cười, “Làm gì mà khách khí với anh vậy chứ, với quan hệ của hai ta, anh có làm gì vì em em cũng không cần cảm ơn anh đâu.”

Nhậm Thiên Chân đưa tay ra ôm chầm lấy anh, tựa đầu vào ngực anh, “Em là muốn cảm ơn anh.”

Phó Đông Bình cười ôm cô, “Vạn lý Trường chinh* mới bắt đầu bước đầu tiên, trước mặt vẫn còn rất nhiều gian nan hiểm trở đang chờ chúng ta, mà người đầu tiên anh muốn thắng chính là Ôn Gia Minh.”

(*Vạn lý Trường chinh là một cuộc rút lui quân sự của Hồng Quân Công Nông Trung Hoa, ngụ ý chỉ hành trình tình cảm của Bình Chân còn rất dài.)

Nhậm Thiên Chân im lặng một lúc rồi thều thào nói: “Em xin lỗi.”

“Lỗi phải gì ở đây, chuyện tình cảm vốn là thế, anh tình em nguyện, khó mà cưỡng cầu.” Phó Đông Bình thoải mái đáp.

“Cái đó...” Nhậm Thiên Chân đưa tay vuốt ve nơi bị thương trên đầu anh, “Vết thương đã khá hơn chưa, còn đau không?”

“Về cơ bản thì tốt rồi, thỉnh thoảng hơi ngứa, không đau.” Phó Đông Bình sờ đầu.

Đi một vòng trong vườn hoa rồi quay về nơi cũ, Nhậm Thiên Chân nói: “Anh đi đi, em đi lên đây.” Phó Đông Bình kéo cô lại, “Không hôn tạm biệt bạn trai sao?”

Lúc này Nhậm Thiên Chân mới hé môi cười, hơi nhón chân, hôn lên mặt Phó Đông Bình, vừa định đi thì lại bị anh kéo lấy.

“Vẫn chưa đủ.” Hai tay Phó Đông Bình vòng qua người cô, tính hôn lên môi cô. Nhưng Nhậm Thiên Chân lại nghiêng đầu đi, “Nơi đồng người thế này, sẽ có người thấy đấy.”

“Vậy vào xe anh.” Phó Đông Bình dẫn cô đến xe mình.

Hai người ngồi sau, Phó Đông Bình ôm eo Nhậm Thiên Chân, cúi đầu hôn môi cô, cười thầm: “Em không để anh dạy em, vậy học với anh là được.”

Nhậm Thiên Chân ôm chặt lưng anh, không ngừng cảm nhận được ảm áp của anh trong hơi thở, tim đập liên hồi như trống bỏi, cũng ngay lúc này, trong đầu cô xuất hiện một gương mặt khác không cách nào lẫn át được, khiến suy nghĩ của cô trở nên rối loạn, suýt nữa đã nghẹt thở.

”Em sao thế?” Phó Đông Bình buông cô ra, nhẹ vuốt lấy phần lưng cứng ngắc của cô.

”Em không sao.” Nhậm Thiên Chân đưa tay xoa hai gò má đỏ bừng của mình, không dám nói anh nghe bóng dáng mình nhìn thấy. Nhưng Phó Đông Bình chỉ cần nhìn biểu cảm của cô là đã đoán ra được, khẽ thở dài, “Xem ra đối thủ của anh quá mạnh.”

Nhậm Thiên Chân kinh hoàng không nói câu nào, Phó Đông Bình lại ôm cô vào lòng lần nữa, “Thiên Chân, hãy giao trái tim em cho anh nhé, để anh được bảo vệ em”

”Không phải em cố ý nhớ đến anh ấy, không phải em cố ý.” Nhậm Thiên Chân ngập ngừng nói.

”Anh biết, là cô ta đang giở trò. Thiên Chân, em phải mạnh mẽ lên, tin vào bản thân có thể chiến thắng được mọi thứ, giống như lần anh bị thương ấy, em lái xe của Bạch Tổ đưa anh đến bệnh viện, nguy hiểm như thế nhưng em vẫn không từ bỏ. Trước kia em chỉ có một mình, nhưng bây giờ em còn có anh.” Phó Đông Bình cô vũ cô.

Nhậm Thiên Chân gật đầu, Phó Đông Bình hôn lên trán cô, bỗng nảy ra chủ ý ma mãnh, “Hay là chúng mình cho cô ta một biệt hiệu nhé? Để anh nghĩ xem nào, em là Thiên Chân, vậy gọi cô ta là Thiên Chân số hai đi, gọi tắt là Chân Nhị.”

”Chân Nhị cái gì chứ.” Nhậm Thiên Chân không nhịn được cười phì, “Gọi số hai là được rồi mà.”

Hai người cùng xuống xe, Phó Đông Bình dõi mắt nhìn Nhậm Thiên Chân đi vào nhà, rồi mới lái xe rời đi.

Vừa về đến nhà, anh lập tức gọi cho Bạch Tổ, “Liệu cô có thể đến đảo Cò một chuyến được không, xem xem tình hình của Thiên Chân.”

”Cô ấy biết rồi sao?”

”Ừ, không chỉ có cô ấy mà cả bố mẹ cô ấy cũng biết cả rồi, nên tôi muốn mời cô đến điều trị giúp cô ấy, mọi chi phí để tôi thanh toán.”

Bạch Tổ bật cười, “Hào phóng vậy kia à... Đầu phải đảo Cò không có bác sĩ tâm lý, tại sao lại cứ nhất thiết là tôi?”

”Tôi cảm thấy cô có hiểu biết nhất định về cô ấy, chắc hẳn sẽ tốt hơn so với bác sĩ khác, hơn nữa tôi tin vào y thuật của cô.” Phó Đông Bình tăng bốc cô ta.

Bạch Tổ nói, “Tôi không hề nghiên cứu sâu về mặt này, giáo sư hướng dẫn Lý của tôi thời còn đi học là chuyên gia tâm lý học lâm sàng và tâm thần học nổi tiếng trong nước, nếu anh chịu tin tôi thì tôi có thể viết lại tình hình của Thiên Chân thành tài liệu để giáo sư Lý xem, rồi từ đấy lập ra phương án điều trị.”

”Vậy thì cảm ơn cô quá.” Phó Đông Bình cảm kích đáp.

”Cảm ơn gì chứ, lấy chi phí của anh không ít đâu đấy.” Bạch Tổ chuyển đề tài, “Không ngờ anh lại để ý cô ấy đến thế, hai người biết nhau cũng chưa được bao lâu.”

”Thật ra thì đã biết nhau từ rất lâu rồi.” Phó Đông Bình kể ngọn nguồn quan hệ của bố mẹ anh và bố mẹ Nhậm Thiên Chân cho Bạch Tổ nghe.

Lúc này Bạch Tổ mới chợt hiểu ra hậu di chứng ngu gấu. Hèn gì lại suy nghĩ thấu đáo như thế, không tìm bác sĩ ở ngay đảo Cò mà tìm một bác sĩ đã bỏ việc như cô, chính là vì sợ sẽ lưu lại hồ sơ khám bệnh bất lợi cho Nhậm Thiên Chân. Cô bé đó sắp tốt nghiệp rồi, phải đối mặt với áp lực tìm việc, nếu có người biết cô ấy có vấn đề tâm lý nghiêm trọng như vậy, chẳng những khó tìm được việc mà người khác cũng sẽ nhìn cô ấy bằng con mắt khác.

Sau khi hẹn được lịch với Bạch Tổ, Phó Đông Bình nhẹ nhõm hơn nhiều, đang chuẩn bị lấy quần áo đi tắm thì Hạ Đình Vũ gọi điện đến.

”Chuyện buổi trưa, xin lỗi.” Hạ Đình Vũ chủ động xin lỗi.

”Không cần phải xin lỗi, mình biết cậu nghĩ như thế nào, cậu có thành kiến với Thiên Chân.” Phó Đông Bình không hề trách cậu ta, biết cậu ta chỉ đang bất bình vì mình.

”Không phải thành kiến, là chính mắt mình với Đồng Đồng thấy hai người bọn họ đi chung với nhau, vô cùng thân mật, vừa nhìn là biết ngay đó là một cặp, nào giống thầy trò chứ, hơn nữa người đàn ông đó còn lớn tuổi hơn cô ta nhiều.”

”Mình biết từ lâu rồi, hơn nữa cũng đã nói chuyện với người đó, anh ta sẽ không qua lại với Thiên Chân nữa, tự Thiên Chân cũng biết.”

Hạ Đình Vũ cười lạnh một tiếng, “Đông Bình, cậu bị ngu đấy à, người khác nói gì cậu cũng tin, có lẽ do cậu chưa thấy lúc hai người họ ở chung với nhau đấy thôi, bọn họ tương thân tương ái ghê lắm lắm, mình nhìn một cái là ra ngay, người đang yêu say đắm, ánh mắt và động tác kiểu đó không lừa được người khác đâu.”

Lòng Phó Đông Bình như chìm xuống vực sâu, trái tim siết chặt lại, “Mình biết, mình đã thấy rồi, nhưng có vài chuyện tạm thời tôi không tiện nói, mình biết cậu quan tâm tôi, nhưng mình biết bản thân đang làm gì.”

”Không ngờ cậu lại là thánh tình như vậy đấy, trước kia cậu đâu có thế, xem ra thật sự thua trong tay nha đầu kia rồi, mình đã sớm nói cô ta lợi hại lắm mà, quả nhiên không ngoài dự đoán.”

”Minh cũng không ngờ cậu còn là một thầy đồng thầy, cũng học xem bói nữa cơ à.” Phó Đông Bình cười.

Hạ Đình Vũ cũng cười, “Không phải mình xem bói mà là quan sát tỉ mỉ. Không thể phủ nhận, đáng đáp tiểu tiên nữ đẹp đấy chứ, là kiểu của cậu còn gì, nhưng tính cách cô ta lạnh quá, mình cảm thấy không phù hợp với cậu.”

”Có hợp hay không thì phải sống chung mới biết được, nhưng nếu cậu đã là anh em của mình, thì mình hy vọng cậu có thể sống chung hòa bình với cô ấy, đừng để mình kẹt ở giữa khó xử như vậy.”

Hạ Đình Vũ hừ mũi, “Thánh tình à, cậu biết cái gì gọi là trọng sắc khinh bạn không, có phải nếu mình không thân thiện với cô ta thì cậu sẽ tuyệt giao với mình không? Cô ta mới quen cậu được bao ngày hả, còn chúng ta biết nhau bao nhiêu năm rồi.”

”Không thể so sánh được, cô ấy có thể cho mình thứ cậu không thể, đây chính là khác biệt.” Phó Đông Bình cười vang.

”Ồ xem kia, càng nói càng bản, mình chẳng hiểu gì hết. Hôm nay A Bảo gặp hai người, anh đoán xem cô ấy nói thế nào?” Hạ Đình Vũ cố ý nâng giọng.

”Tôi không muốn biết.” Phó Đông Bình có thể tưởng tượng ra, A Bảo ôm hận chuyện ban sáng thì sẽ nói với Hạ Đình Vũ như thế nào.

Đã xem náo nhiệt thì không chê lớn chuyện, Hạ Đình Vũ nói cho anh biết, “Cô ấy nói, cậu vênh vào lên mặt đến mức khó chữa*, còn thoa son giúp tình nhân bé nhỏ, làm như muốn đưa cô ta lên bục diễn không bằng.” Nói xong, anh ta cười to một tràng.

(*Nguyên gốc là “lửa cháy nhà cũ/lão phòng từ trú hỏa”, một khi lửa đã bén thì sẽ cháy bùng lên, khó mà dập tắt nổi, ở đây ám chỉ việc hết thuốc chữa.)

Phó Đông Bình tức giận bật cười, đáp lại: “Cám ơn, mình còn chưa già như cô ấy**, cô ấy lớn hơn mình mấy tuổi đấy.”

(**Từ cũ trong cụm “lửa cháy nhà cũ” còn có nghĩa là già.)

Hạ Đình Vũ cười một lúc lâu, “Đúng thế, nếu mình chuyển lời lại nguyên câu cho cô ấy, hẳn thế nào cô ấy cũng tức học máu cho xem. Tiểu Đông à, mình khuyên cậu đừng chọc vào cô ấy nữa, nếu đụng đến lòng ghen tỵ của phụ nữ thì chuyện gì cô ấy cũng có thể làm được.”

”Mình biết rồi.” Lòng Phó Đông Bình trầm xuống.

Anh đã có niềm vui mới, đương nhiên không hề muốn dây dưa thêm với tình cũ, lúc đầu chia tay với A Bảo còn cãi nhau ồn ào không vui, có một dạo cắt đứt liên lạc, sau đó vì chuyện làm ăn qua lại với nhau mà dần dần bỏ qua hiềm khích lúc trước, nhưng tình cảm vẫn chẳng thể nào quay về như những ngày đầu được.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 11: Em Hận Anh

Vào nửa đêm, trong lúc còn đang mơ màng, Nhậm Thiên Chân không ngừng nghe thấy một âm thanh lớn vồn bên tai.

”Đừng tin bọn họ, họ đều là người xấu, dám nói xấu bố, bố không phải là người như vậy.”

Nhậm Thiên Chân che kín tai, nhưng giọng nói đó vẫn không biến mất, không khỏi lầm bầm: “Cô đừng nói nữa, tôi sẽ không tin cô đâu, đừng nói nữa, tôi chỉ muốn một cuộc sống bình thường mà thôi, bố đã mất rồi, tôi không muốn truy cứu chuyện này nữa.”

”Chính bọn họ đã hại chết bố, tất cả họ đều đang nói dối, còn cả Phó Đông Bình đó cũng đang giúp họ nói dối, họ cùng một giuộc cả, đều không muốn để chúng ta điều tra rõ chân tướng năm đó.” Giọng nói kia không ngừng kể lể.

Nhậm Thiên Chân đầu đầu đến mức sắp nứt ra, trong đầu rối loạn lộn xộn, không cách nào bình tĩnh được.

”Không ngủ được hả, vậy thì gọi điện đi, gọi cho Ôn Gia Minh, không phải anh ta là người chúng ta thích nhất sao, giải bày hết với anh ta đi, anh ta sẽ giúp chúng ta.”

Nhậm Thiên Chân đột ngột mở to hai mắt, trong phòng tối om, lúc này mới nhớ ra mình đang ở trong nhà, bật đèn lên nhìn, đã hơn ba giờ sáng rồi.

Kê đầu trên gối, cô nhìn điện thoại, không rõ mình có nên tìm người trò chuyện không. Nhưng giờ này là giờ mà mọi người đang say giấc, có ai thích nửa đêm bị gọi điện phá rối chứ?

Gọi cho Ôn Gia Minh... Suy nghĩ này cứ quanh quẩn trong đầu, muốn xua đi nhưng cũng chẳng có cách gì xua tan nổi. Cũng đã nhiều ngày chưa liên lạc với anh rồi, chẳng biết gần đây anh thế nào.

Tình cảm và lý trí không ngừng đánh nhau, khiến cô mãi không thể ngủ yên được, vậy là dứt khoát cầm lấy điện thoại, mở danh bạ ra, tìm số của Phó Đông Bình trong danh sách, muốn nhấn gọi nhưng lại do dự.

Nhất định là anh đã ngủ rồi, đã nói là sáng mai sẽ đến đón cô, nếu lúc này đánh thức anh, chắc chắn sẽ làm anh không nghỉ ngơi đủ. Nhậm Thiên Chân nghĩ ngợi, rồi đặt điện thoại xuống, tắt đèn ngủ tiếp.

Sáng ngày hôm sau, vừa mới hơn tám giờ thì Phó Đông Bình đã đến, Nhậm Thiên Chân đang ăn sáng, sau khi nhận được điện thoại của anh thì nhanh chóng đứng lên đeo balo đi ra ngoài.

Khúc Hà bụng đĩa rau cải xà lách ra, thấy con gái chưa ăn xong cơm đã cuống quýt xuống lầu, bèn vội gọi cô lại, “Gấp gấp cái gì, ăn xong rồi hẵng đi, bảo cậu ta chờ dưới đó mấy phút cũng không sao”

“Không muốn để anh ấy chờ.” Nhậm Thiên Chân thay giày.

Khúc Hà đưa sandwich đã bọc kỹ cho con gái, “Cầm lấy đi đường mà ăn.” Nhậm Thiên Chân nhận lấy, cắn một miếng rồi lại cúi đầu thắt dây giày.

Thấy dáng vẻ này của con gái, Khúc Hà không khỏi nhớ lại lúc Thiên Chân đi học tiểu học, cũng giống như thế, sợ đến muộn, nên bao giờ cũng là cảnh vừa mang giày vừa nhai nhồm nhoàm đồ ăn trong miệng.

Nhớ đến đây, Khúc Hà lại gói một phần sandwich nhân thịt, đặt trong túi nylon, “Đem đi cho Đông Bình.”

Đi ra khỏi thang máy, Nhậm Thiên Chân vẫn chưa ăn xong, Phó Đông Bình đã giúp cô mở cửa xe.

“Chưa ăn sáng xong mà đã xuống đây rồi à? Nếu sớm biết thế, anh gọi em muộn chút thì hay rồi.” Phó Đông Bình nhìn cô cười, cô mặc áo váy caro trắng đen, chân đi đôi giày thể thao, vẫn là vẻ mộc mạc đơn thuần như trước.

“Cô bé xinh đẹp của anh, tới đây để anh ôm nào.”

Nhậm Thiên Chân bước đến, đưa mặt đến để anh hôn, rồi lại hỏi anh: “Anh ăn rồi à?”

“Đương nhiên.” Phó Đông Bình ôm cô, tỏ ý thắt dây an toàn cho cô. Nhậm Thiên Chân đưa sandwich trong tay cho anh, “Mẹ em sợ anh chưa ăn, nên bảo em đưa cho anh.”

“Không cần đâu, anh ăn no rồi, em cứ ăn đi.” Phó Đông Bình lái xe rồi đi.

“Ăn mặc thế này, người khác sẽ tưởng anh bắt cóc thiếu nữ vị thành niên đấy.” Tầm mắt của Phó Đông Bình lại rơi xuống người Nhậm Thiên Chân.

Có lẽ vì gầy, mặt nhỏ lại không trang điểm, nên trên người cô có cảm giác thiếu nữ vô cùng trong sáng thoát tục, nhìn nhỏ hơn tuổi thật rất nhiều, để người khác luôn cảm thấy cô chỉ mới mười bảy mười tám tuổi.

“Bởi vì em không ăn khói lửa nhân gian.” Nhậm Thiên Chân trêu.

“Hèn gì em lại ăn chay, thì ra em là tiên nữ.” Phó Đông Bình cũng đùa lại cô, nhìn cô lấy miếng thịt trong sandwich ra, dùng giấy vệ sinh gói lại định vứt đi, thậm chí trong lòng, cô nhóc này chỉ biết ăn chay, không thể nào chiêm nghiệm được cái tuyệt vời của ăn thịt, thật đúng là tiếc nuối lớn trong đời.

“Em còn chưa hỏi anh đấy, hôm qua anh họp với lãnh đạo trường em sao rồi?” Nhậm Thiên Chân vừa ăn vừa hỏi.

“Cũng bình thường, bọn họ đồng ý với phương án sửa đổi của anh, đợt sinh viên nghỉ là bắt đầu thi công.”

“Vậy là tốt rồi.” Nhậm Thiên Chân yên tâm.

“Tối qua ngủ ngon không?” Đột nhiên Phó Đông Bình hỏi cô, “Có bị mất ngủ hay gặp ác mộng không?”

“Có thức giấc một lần, vốn định gọi cho anh, nhưng thấy muộn quá, sợ làm phiền anh nên không gọi.”

“Sợ làm phiền anh gì chứ, sau này em muốn gọi cho anh lúc nào đều được hết, anh không tắt máy đâu.” Phó Đông Bình nghĩ một hồi rồi thử thăm dò: “Thiên Chân, đợt em kết thúc kỳ thực tập này, anh tìm bác sĩ điều trị cho em nhé, em thấy sao?”

Nhậm Thiên Chân giật mình, lắp bắp nói: “Em thật sự cần điều trị sao? Em thấy mình rất ổn... ổn lắm mà.”

“Lúc ổn thì đúng là ổn, nhưng không có ai biết chắc lúc nào thì Thiên Chân số hai xuất hiện, đầu anh cũng không chịu thêm được gậy nào nữa đâu.” Phó Đông Bình nửa đùa nói. Nhậm Thiên Chân hé môi cười.

Nhìn cô ăn ngon miệng, nhân lúc dừng chờ đèn đỏ, Phó Đông Bình đưa mặt đến gần cô, “Cho anh một miếng đi.” Nhậm Thiên Chân đưa sandwich cho anh, nhưng anh không chịu, vuron cổ ra làm nũng, “Đút cho anh đi.”

Nhậm Thiên Chân đưa sandwich đến trước mặt anh, nhìn anh cúi đầu cắn, bèn bật cười sò lên vành tai trắng tròn của anh. Hơi thở nóng nóng đột nhiên

ùa đến, dọa cô giật mình.

Phó Đông Bình cười nhìn Nhậm Thiên Chân, “Thiên Chân số một, em đang trêu ghẹo anh đấy à, có biết lúc này sẽ gây ra hậu quả gì xong?” Nhậm Thiên Chân lập tức đỏ mặt, thả tay xuống.

Phó Đông Bình chụp lấy tay cô, “Trêu xong là muốn chạy à? May mà sắp chuyển đèn xanh rồi đấy, tạm thời tha cho em một mạng, lần sau sẽ không được hời thế nữa đâu.”

Bầu không khí thoải mái này đi theo suốt dọc đường, Phó Đông Bình lái xe phóng nhanh trên quốc lộ ven biển, ngoài kính xe chính là bờ biển xanh thẳm của đảo Cò, cửa kính đang mở, người thấy được vị mặn lành lạnh trong gió biển.

Đội đến lúc lái xe đến đường núi ở núi Phượng Hoàng, Nhậm Thiên Chân nhìn phong cảnh bên ngoài, nói với anh, thôn lần trước cô đến hỗ trợ chống thiên tai ở gần đây.

Vòng qua nhwngx khúc cua nguy hiểm, lái xe đến nơi tương đối bằng phẳng, Phó Đông Bình mới thả lỏng ra, quay sang hỏi Nhậm Thiên Chân, “Đội kết thúc thực tập, chắc là đến lượt bọn em bảo vệ luận văn nhĩ, sau này có ý định gì không, học tiếp tiến sĩ hay đi làm?”

“Đi làm chứ, em không muốn học tiến sĩ nữa.”

“Hôm qua di Khúc nói đã liên lạc công việc ở cục khí tượng thay em rồi, anh cảm thấy như vậy là tốt nhất, mình cứ báo danh chiếm chỗ trước, rồi thì công chức biên chế sau.”

“Em không muốn đến cục khí tượng, em muốn thi vào làm dẫn chương trình tin tức thời tiết ở đài truyền hình, trước em có đàn chị từng thi vào đài truyền hình tỉnh, nhưng không đậu.” Nhậm Thiên Chân đã có ước mơ và hoạch định riêng cho tương lai mình.

“Em chắc chắn mình có thể thi đậu chứ? Em có ngực đâu?” Phó Đông Bình cố ý trêu cô. Nhậm Thiên Chân khịt mũi coi thường, “Ai quy định dẫn chương trình thì phải có ngực? Hơn nữa... Cũng đâu phải em không có.”

“Có à? Sao anh không thấy nhĩ, là anh bị cận hay do mục tiêu nhỏ quá?” Phó Đông Bình nghiêng đầu quét mắt nhìn ngực cô. Nhậm Thiên Chân xoay người đi không để cho anh nhìn.

“Berkeley từng nói, tồn tại là được tri giác, không có tri giác chính là không tồn tại.”

“Anh cứ chờ xem, nhất định em sẽ thi đậu.”

“Vậy thì chúc em thành công, quý cô khí tượng.” Nghĩ một lúc, anh lại nói thêm, “Nếu thật sự thi đậu, anh sẽ tặng cho em một món quà, món quà rất lớn, khiến em hài lòng.”

“Không phải anh sẽ gởi mình thành quà tặng cho em đấy chứ? Chẳng độc đáo mới mẻ tẹo nào cả.” Nhậm Thiên Chân khinh bỉ nhìn anh.

Phó Đông Bình không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn cô, trong mắt có ý cười kỳ quái. Bỗng Nhậm Thiên Chân ý thức được thâm ý trong đó, liền đánh một phát lên đùi anh.

Ở lứa tuổi như hoa, người như hoa như ngọc, cô vốn nên hoạt bát cởi mở như thế, vốn nên vui vẻ như vậy, suýt nữa Phó Đông Bình đã quên đi gánh nặng cô công trên lưng, suýt nữa đã muốn đắm chìm trong dịu dàng làm anh lưu luyến, nhưng trong nháy mắt, mọi ý thức lập tức ủa về, vấn đề giữa bọn họ vẫn tồn tại.

“Nhớ chăm sóc mình cho tốt, tối đến gọi điện cho anh.” Đưa Nhậm Thiên Chân đến trạm quan trắc, Phó Đông Bình không dừng lại mà đi ngay.

Nhậm Thiên Chân quay về nhà nghỉ, thấy bình hoa trên bệ cửa kính đã héo rũ, bèn vặt hoa đại ra, rửa chai sạch sẽ rồi hứng nước tiếp, sau đó ra ngoài hái hoa quay về, đặt lại trong bình.

Mọi quang cảnh lại như cũ, nhưng lại có cảm giác như đã cách cả một đời, Nhậm Thiên Chân có chút phấn khởi, tự nhủ rằng, đây là một bắt đầu mới, cô phải hoàn thành tốt nhiệm vụ thực tập, gặt hái được thành tích tốt nhất.

Lão Từ vẫn sắp xếp cô đi ghi chép số liệu ngoài trời, bây giờ cô đã hoàn toàn thích ứng với công việc ở đây, cũng hiểu đại khái về chương trình tin tức thời tiết, ghi chép số liệu cũng rất thuận lợi.

“Cô là Nhậm Thiên Chân à?” Bỗng một người phụ nữ ở sau lưng gọi cô.

Nhậm Thiên Chân ngoái đầu lại, thấy đối phương là một người phụ nữ xinh đẹp ăn mặc tinh tế, bèn lấy làm kinh ngạc, “Là tôi, chị là ai?”

“Tôi là Vương Tiễn, là vợ trước của Ôn Gia Minh.” Người phụ nữ tự giới thiệu, mỉm cười với cô.

Nhậm Thiên Chân sợ ngây người, không cách nào nghĩ ra vợ trước của Ôn Gia Minh sẽ chủ động đến tìm cô, lúng túng chẳng biết nên nói gì, “Chị tìm tôi có việc gì?”

“Có vài chuyện muốn nói với cô, không biết có tiện không?” Vương Tiễn đánh giá Nhậm Thiên Chân. Cô gái này có làn da trắng nõn, dáng người cao

gầy, mặt mũi trong sáng, đôi mắt lấp lánh sống động, màu môi nhợt nhạt, không đủ hồng hào, nhìn có vẻ hơi yếu.

Ồ! Nhậm Thiên Chân do dự, bảo chị ta đứng chờ một chút, cô ghi lại xong hai tờ sổ liệu cuối cùng là rảnh. Vương Tiễn kiên nhẫn đợi cô xong việc, rồi mới đi đến nhà nghỉ cùng cô.

Căn phòng đơn sơ nhưng ngăn nắp, đóa hoa đại trên bệ cửa tươi đẹp lại tràn đầy sức sống. Vương Tiễn thăm quan sát bốn phía, cuối cùng tầm mắt lại quay về trên người Nhậm Thiên Chân, thấy cô đang tìm ly giấy rót nước, “Không cần thế đâu, tôi không khát, ngồi một lúc rồi sẽ đi.”

Nhậm Thiên Chân tìm lá trà bỏ vào ly rót nước, rồi đưa cho Vương Tiễn, trong phòng không còn chỗ nào khác có thể ngồi, hai người bèn ngồi lên giường.

“Không biết chị muốn nói gì với tôi?” Nhậm Thiên Chân mắt kiên nhẫn trước.

Vương Tiễn mỉm cười, nhìn cô gái trẻ tuổi xinh đẹp này, “Thật ra cô biết cả mà, không phải sao? Tôi là vì ai mà đến đây.” Nhậm Thiên Chân nghe ra hàm ý trong lời chị ta, nhưng không trả lời.

“Lần này tôi về là muốn quay lại với anh ấy, nhưng anh ấy đã từ chối tôi rồi.” Vương Tiễn vuốt tóc, cũng không ngại nói cho Nhậm Thiên Chân biết kết quả.

Thấy Nhậm Thiên Chân ngạc nhiên nhìn mình, con người đen nhánh lúng liếng đáng yêu, Vương Tiễn lại cười một tiếng, “Ngay cả chính tôi cũng không ngờ, ban đầu là anh ấy không đồng ý ly hôn, là tôi nằng nặc đòi, mấy năm trôi qua, cũng là anh ấy không đồng ý tái hợp.”

Nhậm Thiên Chân thoáng im lặng, rồi lạnh lùng nói: “Tại sao anh ấy phải đi theo chị? Chị nói ly hôn là ly hôn, nói tái hợp là tái hợp, có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của anh ấy không?”

Vương Tiễn khẽ cười, quả nhiên miệng lưỡi cô gái này thật sắc nhọn, nhưng chị ta không để ý, chỉ nói tiếp: “Tôi đã truy hỏi anh ấy nguyên nhân, anh ấy nói không hợp tính cách với tôi, nhưng tôi biết đó không phải là nguyên nhân chính, nguyên nhân thực sự là trong lòng anh ấy đã có người khác.”

Lúc nói, chị ta một mực dán mắt nhìn Nhậm Thiên Chân, thấy cơ thể Nhậm Thiên Chân đột nhiên chấn động, vậy là suy đoán trong lòng đã được chứng thực.

Nhậm Thiên Chân ổn định lại cảm xúc, “Tôi có thể lờ mờ đoán được ý đồ của chị rồi, nhưng tôi và anh ấy không giống như chị nghĩ, tôi thừa nhận tôi từng mến mộ anh ấy, nhưng anh ấy cũng đã từ chối tôi như vậy.”

Hai hàng lông mày thanh tú của Vương Tiễn hơi nhíu lại, nhưng ngay sau đó lại thả ra, “Đó là bởi vì, cô vẫn đang là sinh viên, nhưng cô cũng sắp tốt nghiệp rồi. Sau khi tốt nghiệp, không ai biết sẽ xảy ra điều gì.”

Đối với giọng nói ngờ vực của người phụ nữ này, vô hình trung làm Nhậm Thiên Chân nổi giận, “Anh ấy nói anh ấy không thích tôi, nói tôi không phải là kiểu anh ấy thích, anh ấy thích người chín chắn.”

“Thế sao?” Nụ cười của Vương Tiễn càng thêm sâu, “Là chính miệng anh ấy nói với cô sao? Cô cũng tin ư?”

“Nếu không thì sao, chính miệng anh ấy nói với tôi, tôi cũng không phải là người không có lòng tự ái, chẳng lẽ còn muốn bám dai như đĩa sao?” Nhậm Thiên Chân rất không thích giọng của chị ta.

“Cô đừng kích động, Thiên Chân, chúng ta là đang thảo luận chứ không phải nghi ngờ.” Vương Tiễn thấy cảm xúc của Nhậm Thiên Chân không ổn định, vội trấn an cô, “Tôi biết Ôn Gia Minh sớm hơn cô hai mươi năm, ở mặt khác, tôi hiểu rõ anh ấy hơn cô, nên tôi mới đến tìm cô.”

Nhậm Thiên Chân không tiếp tục đề tài này, mà hỏi ngược lại chị ta, “Anh ấy có biết chị đến tìm tôi không?”

“Dĩ nhiên là không.” Vẻ mặt của Vương Tiễn nói cứ như là chuyện đương nhiên, “Đây là chuyện giữa hai người phụ nữ, không cần thiết phải cho anh ấy biết.”

“Vậy chị đến đây là muốn cảnh cáo tôi cách xa anh ấy, hay chỉ đơn giản là muốn đến xem trông tôi ra sao?” Nhậm Thiên Chân dần dần lấy lại lý trí, lời nói cũng đã rõ ràng mạch lạc hơn.

“Có lẽ là lý do sau, dù anh ấy không nhắc đến cô, nhưng tôi biết sự tồn tại của cô, đàn ông thường nói phụ nữ đa nghi nhạy cảm, cũng không thể nói nói là sai hoàn toàn, về mặt này thì khứu giác của phụ nữ vẫn rất nhạy.”

Vương Tiễn không còn trẻ, nhưng lúc cười vẫn rất đẹp mắt, vẻ quyến rũ của phụ nữ trưởng thành và cô gái trẻ hoàn toàn không ở cùng đẳng cấp, cho dù Nhậm Thiên Chân không thích, nhưng cũng phải thừa nhận, chị ta có sức hút của phụ nữ, nhất định lúc còn trẻ rất hòa hoa phong nhã.

Nhậm Thiên Chân ngẩn người, không biết nên tiếp tục đề tài này như thế nào, cô hiểu ý chị ta muốn nói gì, nhưng khi đó rõ ràng là anh ấy đã từ chối, nói cô không hợp với mình.

“Nếu anh đã chưa nói thì làm sao chị biết? Hay có người khác nói cho chị?” Bỗng Nhậm Thiên Chân lo lắng, liệu có phải ở trường có lời đồn ra vào gì không, nghe nói anh ấy đang cạnh tranh chức chủ nhiệm, nếu tin đồn này lan truyền, sẽ ảnh hưởng không tốt đến anh ấy.

”Cô gái trẻ à, tôi và anh ấy năm năm yêu nhau mười năm vợ chồng, có mấy lời còn cần anh ấy phải nói ra sao? Tôi chỉ cần đề ý chút là sẽ biết.” Vương Tiễn cảm khái trong lòng, quả nhiên đối thủ càng nhìn vô hại thì càng lợi hại, cô ấy như vậy vẫn có thể chiếm được Ôn Gia Minh.

Nhậm Thiên Chân im lặng không đáp.

Vương Tiễn nói với cô, “Vài ngày trước anh ấy bị sốt cao, đầu đau không dậy nổi, tôi đến nhà thăm anh ấy, nấu cơm cho anh ấy, anh ấy nói mình đau cổ, không ăn uống được gì, sau khi ngủ thì luôn nhắc đến, Thiên Chân... Thiên Chân... Lúc đầu tôi không biết là có ý gì, lúc mở danh bạ điện thoại của anh ấy mới biết đó là tên của một cô gái.”

Nhậm Thiên Chân ngây người, không biết nên đối mặt với cục diện này thế nào.

Thì ra không phải là Ôn Gia Minh không thích cô, chẳng qua anh lo ngại, trước khi cô tốt nghiệp, quan hệ của hai người không thể công khai, nhưng vì sao anh ấy không nói rõ cho cô biết, dù sao chỉ còn mấy tháng nữa là cô cũng tốt nghiệp rồi, không phải là không chờ được.

Cô ngạc nhiên, sau đó Vương Tiễn nói những gì, cô hoàn toàn không để ý. Đối với cô mà nói, lời quan trọng nhất đã nghe được rồi.

Lúc Vương Tiễn rời đi, còn nói một câu đầy thâm ý, “Cô gái trẻ, tôi thua cô rồi.” Không để Nhậm Thiên Chân đưa tiễn, một mình chị ta rời đi, đi xuống núi.

Nhậm Thiên Chân lao thẳng ra ngoài nhà nghỉ, chạy dọc đường núi đi lên, chạy cho đến lúc có thể trông thấy ờ biển, rồi mới dừng lại hét to với biển khơi: Ôn Gia Minh, em hận anh

Tại sao em hận anh, anh biết rõ! Nhậm Thiên Chân khóc ướt đầm mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13: Dừng Tháo Ra Nữa

“Ban ngày ban mặt, anh có thể làm gì em chứ?” Phó Đông Bình lợi về giường, lên tiếng phủ nhận hành động trước đó, mắt cười chằm chằm nhìn cô, “Hôm nữa, ngực em nhỏ như thế, cũng không có gì để sờ.”

Nhậm Thiên Chân vừa xấu hổ vừa tức, giơ tay lên đập vào tay anh, ngay lập tức liền bị anh ôm lấy, tóc tai quần quít, hai người càng thân mật hơn lúc bình thường. Làn hơi ấm áp trên người cô vô cùng quyến rũ, anh hít sâu một hơi, thò thè bên tai cô, “Thiên Chân, em đẹp quá, anh thích lắm.”

Đương nhiên Nhậm Thiên Chân không hiểu được thâm ý trong câu nói của anh, bèn đẩy anh ra, “Trời sắp tối rồi, em phải về trường đây.”

”Bố mẹ anh không có ở nhà, em có thể ở lại nhà anh một đêm, dù sao bọn em cũng sắp tốt nghiệp rồi, sẽ không ai kiểm tra chặt đâu.” Phó Đông Bình không chịu để cô đi.

”Còn lâu em mới ở lại nhà anh.” Nhậm Thiên Chân vừa nói vừa đi xuống lầu. Phó Đông Bình đi theo cô, gọi điện cho tài xế.

Lấy mấy hộp bánh bích quy tinh xảo trong tủ lạnh ra, Phó Đông Bình đưa cho Nhậm Thiên Chân, “Hai ngày trước anh đi công tác Nhật Bản, có mua mấy hộp bánh quy với ít bánh ngọt, vốn định đưa đến trường cho em, cơ mà đúng lúc người đang mệt, em cảm về trường đi, ăn với bạn.”

Nhậm Thiên Chân gật đầu, Liêu Thanh thích ăn hàng Nhật Bản nhất, cảm về chắc chắn cô ấy sẽ thích.

Trong vườn hoa nhà họ Phó, Nhậm Thiên Chân thấy Phó Đông Bình có vẻ mệt mỏi, liền ân cần hỏi thăm: “Sắc mặt anh không được tốt lắm, nhìn có vẻ mệt, anh lên nghỉ ngơi đi, không cần tiễn em đâu.”

”Chỉ hơi mệt chút thôi.” Phó Đông Bình đưa tay gạt tóc trên trán cô, đột nhiên hỏi: “Sao trong danh bạ điện thoại của em, tên anh lại là Bí Đạo Lùn? Anh lùn sao? Anh một mét tám sáu mà em gọi anh là Bí Đạo Lùn?”

Nhậm Thiên Chân bật cười nghiêng ngả, khó khăn lắm mới nhịn được, bèn kể điển cố mập lùn lại cho anh nghe.

Phó Đông Bình cũng cười, khó trách khi cô bạn Liêu Thanh của cô lần đầu gặp anh, ánh mắt có vẻ ngạc nhiên, bèn cố ý nói: “Cảm gọi anh là Bí Đạo Lùn nữa, nếu không, anh cũng gọi em là A+, đầu phải, là A- mới đúng.”

Nhậm Thiên Chân đám anh hai cú, “Không được gọi em là A+, cũng không cho phép gọi em là Lừa Nhỏ Ngang Bướng.”

Phó Đông Bình cười: “Em thấy biệt danh trong danh bạ rồi à?” Nhậm Thiên Chân gật đầu.

Hai người đi ra cửa, Nhậm Thiên Chân ngạc nhiên nhìn chiếc Bentley dừng trước mặt, quay đầu lại chỉ trỏ. Phó Đông Bình bảo cô lên xe, “Chiều tối rồi,

để tài xế đưa em về.”

Tiền cô đi xong, Phó Đông Bình về phòng lập tức gọi điện cho lão Triệu, lão triệu nói cho anh biết, đã điều tra được tung tích của Tào Đông Hải, cảnh sát đang giám sát bắt giữ, lúc này Phó Đông Bình mới yên tâm.

Nhậm Thiên Chân quay về ký túc xá, bật máy tính lên lên mạng. Liêu Thanh ăn tối vừa xong, xách một túi dâu tây về, thấy Nhậm Thiên Chân không ở lại qua đêm ở nhà Phó Đông Bình, thầm hận con bé đúng là đồ không biết chuyện.

Rửa sạch dâu, Liêu Thanh ngồi xuống đối diện Nhậm Thiên Chân, vừa ăn dâu vừa giảng giải cho cô nghe, “Ồ hay, mày nói về là về thật đấy à? Mày không tìm lý do ở lại sao? Chẳng đẹp trai lắm tiền như thế, mày phải quản kỹ mới được.”

“Hả? Mày nói gì?” Nhậm Thiên Chân tháo tai nghe xuống, ló đầu ra.

Lúc này, Liêu Thanh liếc mắt nhìn thấy dấu hôn trên cổ cô, vội kêu lên: “Tao nói rồi mà, làm sao anh ta có thể nê nếp như vậy chứ? Ha ha, không phải mày nói anh ta bị bệnh sao, sao lại kịch liệt thế này, không sợ làm anh ta đau thêm à?”

“Nói vớ vẩn gì thế.” Nhậm Thiên Chân khó hiểu.

Liêu Thanh cầm gương lên cho cô soi, chỉ vào dấu đỏ sặc hồng trên cần cổ trắng ngần của cô, “Đừng có nói với tao đây là dấu chu sa mới mọc hôm nay của mày nhé, hồi trưa không có dấu nhé. Dùng sức cần như thế này, chắc hẳn cảm xúc dâng trào mạnh mẽ lắm nhì.”

Nhậm Thiên Chân ngạc nhiên nhìn dấu hôn trên cổ mình, không cách nào nhớ nổi Phó Đông Bình cần lúc nào, không lẽ là cần nhân lúc cô đang ngủ? Sao cô lại không hề có chút cảm giác nào vậy? Thậm chí cô cũng chẳng nhớ ra nổi vì sao mình lại vô duyên vô cớ ngủ thiếp đi như thế.

“Mai nhớ mặc áo có cổ đấy, đừng thông báo cho thiên hạ biết.” Liêu Thanh nói đùa. Nhậm Thiên Chân vẫn còn đang sững sờ, im lặng nằm xuống giường mình, muốn gọi điện hỏi Phó Đông Bình, nhưng lại chẳng biết bắt đầu từ đâu.

“Anh ta có tám múi không?”

“Có, đáng người đẹp lắm.”

“Ây da, vậy mày phải coi chừng đấy.” Liêu Thanh chạy đến cười to, “Tao nghe nói, đàn ông có tám múi không phải chỉ tập một mình đâu.”

Nhậm Thiên Chân cảm trái dâu lên nhét vào miệng cô ấy, không để cô ấy nói nữa.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, không chỉ ăn hết hai cần dâu tây, mà đến cả bánh quy Nhật Bản Nhậm Thiên Chân mang về cũng bị Liêu Thanh quét sạch, đặc chỉ nắm tay lại giờ cho Nhậm Thiên Chân xem, Liêu Thanh nói: “Nhìn đi, đẹp không?”

“Đẹp, hẳn Bulgari à?” Nhậm Thiên Chân được Liêu Thanh soi sáng, đã có thể nhận ra được vài nhãn hiệu nổi tiếng.

“Người nào đó mua nhẫn đôi cho đấy, kim cương 0,5 carat nhỏ như thế này, ít nhất cũng phải mười ngàn.” Liêu Thanh bật Wechat trong điện thoại lên, “Tao cũng nhìn trúng một sợi dây chuyền của Cartier, nhưng đắt quá, tao tiếc.”

Nhậm Thiên Chân cười hi hi, “Vậy mày bảo Lý Lập mua đi, không phải anh ta kiếm được tiền sao.”

“Không cần, tao tiết kiệm tự sắm cho mình.” Liêu Thanh lăm bằm, mở trang web mua đồ ra.

“Tiết kiệm? Tiết kiệm thế nào, cũng đâu phải là lấp rập máy tính.” Nhậm Thiên Chân không biết cô ấy còn có bản lĩnh này.

“Trên mạng có rất nhiều nữ trang đặt làm theo yêu cầu, mẫu của mấy hãng nổi tiếng bọn họ cũng mô phỏng được.” Liêu Thanh thường nghiên cứu những thứ này, trong điện thoại cũng có khá khá số của chủ shop.

“Có đáng tin không thế? Công nghệ với chất liệu thế nào?” Nhậm Thiên Chân cũng không tin mẫu nổi tiếng có thể dễ nhái như vậy, tuy đúng là ai ai cũng dùng, nhưng trình độ công nghệ thì vẫn chưa bằng.

“Cũng tạm, chất liệu thì không sao, nhưng về công nghệ thì vẫn có chênh lệch, đều cũng không ảnh hưởng lắm, đeo hằng ngày vẫn được, ai bảo tao có tiền chứ.” Liêu Thanh nhanh chóng trò chuyện say sưa quên trời đất với chủ shop.

“Mày đừng có dâng tiền lên cho người ta, mấy tay chủ shop này là không đáng tin nhất, chức trách chẳng có, nói không chừng sẽ ôm tiền chạy, hoặc gửi cho mấy sản phẩm phi pháp đấy.” Nhậm Thiên Chân nhắc nhở cô ấy.

“Không sao, nhà cô ấy có cửa hàng thật, đến lúc đó mày đến Thủy Bối* đi dạo với tao một vòng.”

(*Thủy Bối là trung tâm thương mại trang sức quốc tế.)

Đợi Liêu Thanh tắm xong, Nhậm Thiên Chân buông màn xuống, nằm trên giường âm thầm gọi cho Phó Đông Bình.

“Chiều nay anh làm gì em thế? Sao trên cổ em lại có cái đó?” Nhậm Thiên Chân chất vấn. Phó Đông Bình nghe cô khởi binh hỏi tội, thầm nghĩ nha đầu

này đúng là chậm chạp, vậy là cô ý trên cô, “Cái nào?”

”Là anh cần đấy, anh đừng có chối, ngoài anh ra không có ai khác cả.”

”Ừ thì anh cần, anh muốn mài răng, thấy cổ em trắng mịn, vậy là cần một cái, hứ...” Phó Đông Bình cố ý giả tiếng sói hú.

”Ngoài cần em ra, anh còn làm gì nữa không?” Nhậm Thiên Chân không yên tâm, luôn cảm thấy người mình không được thoải mái lắm. Phó Đông Bình cười xì một tiếng, “Em thấy sao, hay là nói, em hy vọng anh sẽ làm gì ư?”

Nhậm Thiên Chân không cãi được anh, đành hạ thấp giọng nói: “Tốt nhất là không có gì cả, em với anh bây giờ còn chưa phát triển đến mức đó đâu.”

”Mức gì cơ, làm tình ư?” Phó Đông Bình đẩy hứng thú hỏi.

Nhậm Thiên Chân nghe anh nói thẳng ra thế, mặt nóng lên, “Anh có thể văn minh lại chút không?”

Phó Đông Bình dở khóc dở cười, “Đại tiểu thư ơi, anh có nơi nào không văn minh chứ, thuần khiết giống như em, con người sao có thể đông đúc được? Làm tình là chuyện không văn minh sao?”

”Nè nè, đừng nói nữa, anh mà còn nói nữa là em không đếm xỉa gì đến anh nữa đâu.” Nhậm Thiên Chân ngắt lời anh, đe dọa uy hiếp.

Lúc này Phó Đông Bình mới cầu xin, “Được được, anh không nói nữa. Để anh nói cho em biết một bí mật, em cởi quần áo ra nhìn đi, sẽ có ngạc nhiên vui mừng đấy, anh cúp máy trước, good bye.”

Nhậm Thiên Chân nửa tin nửa ngờ, lặng lẽ quay mặt vào trong cởi quần áo ra, nhưng không phát hiện được gì khác thường. Ấy thế mà, khi cô dờn tầm mắt xuống dưới, thấy ngang eo có một dấu đỏ như há miệng cắn để lại, khiến vòng eo trắng nõn có vẻ sexy nhìn mà giật mình.

Cái người vô liêm sỉ đó, anh thật sự nhân lúc cô đang ngủ mà vô lễ với cô, Nhậm Thiên Chân tức giận nắm tay đắp xuống giường, phát tiết được một lúc lại cảm thấy uể oải, bèn ngã đầu xuống ngủ.

Mấy hôm sau, Nhậm Thiên Chân cùng Liêu Thanh đến trung tâm mua sắm đảo Cò đi lượn cửa hàng trang sức, Liêu Thanh đeo thứ mấy mẫu, cảm thấy cái nào cũng đẹp cả, không ngừng tự sướng.

Nhìn mà không chịu mua, về mặt của cô nhân viên xanh ngắt như ninja rùa, Nhậm Thiên Chân không thể không rỉ tai với Liêu Thanh, “Mấy một vừa hai phải thôi, thử nhiều như thế, nhân viên điên tức sắp nổ rồi kìa.”

”Nổ thì nổ đi, tao thích thì tao thử thôi.” Liêu Thanh ý mình da mặt dày, chẳng thèm quan tâm nhân viên cửa hàng nhìn thế nào.

Cuối cùng Liêu Thanh vẫn cảm thấy sợi dây chuyền nam kim cương Cartier lần trước mình nhìn trúng là đẹp nhất, bèn hỏi Nhậm Thiên Chân, “Ánh mắt tao thế nào?”

”Đẹp, đẹp hết.” Nhậm Thiên Chân chỉ mong kéo cô ấy nhanh rồi đi.

Nhân viên cửa hàng chờ bọn họ đi ra ngoài mới sầm mặt thu dọn đồ đạc, hậm hực liếc xéo bóng lưng hai người họ, mà một cảnh này vừa vịn bị Phó Đông Bình đi ngang qua bắt gặp.

Nhậm Thiên Chân và Liêu Thanh không thấy anh, chỉ chăm chăm đi về phía trước, Phó Đông Bình toan gọi các cô lại, nhưng rồi lại nghĩ gì đó, cuối cùng không gọi nữa, mà đi vào cửa hàng kia.

Tối hôm đó, đưa Nhậm Thiên Chân ra ngoài đi ăn, Phó Đông Bình đặt hai hộp trang sức ra trước mặt Nhậm Thiên Chân, “Cái nam kim cương này là của em, đeo lên thử xem, nhìn xem có hợp không?”

Nhậm Thiên Chân mở ra nhìn, lại có thể là vòng tay nam kim cương Cartier, “Mua cái này làm gì, em không thích đeo đâu.”

Phó Đông Bình vốn mong đợi vẻ mặt vui mừng của cô, nhưng nghe thấy lời cô lại khó tránh khỏi hơi thất vọng, “Mấy hôm trước anh thấy em trước cửa hàng trang sức, cứ tưởng em thích nên mới mua một đôi, hai ta một người một cái, bên trong có khắc tên.”

Nắm lấy tay Nhậm Thiên Chân thay cô đeo vào, Phó Đông Bình cũng tự mình mang vào, nhìn mà cảm thấy hài lòng.

”Dù anh cũng không thích đồ hàng chợ đi đâu cũng có này, nhưng tục cũng có cái tốt của tục, có cảm giác khỏi lừa nhân gian, giá cũng không đắt mấy, có sứt mẻ cũng không đau lòng.”

”Khoảng mấy chục ngàn mà còn không đắt?” Nhậm Thiên Chân không tán thành cách giải thích của anh, nhưng nhìn vòng tay lấp lánh trên cổ tay, lại khấp khểnh vui mừng, nhìn rồi nói, “Sao của anh không có kim cương?”

”Anh không muốn khoa trương quá, dát vàng là được rồi.” Phó Đông Bình nắm lấy tay Nhậm Thiên Chân, dùng tay kia rút điện thoại ra chụp ảnh lại, gửi lên group bạn bè Wechat.

Nhanh chóng có người vào bấm like, Phó Đông Bình nhìn xem, thấy là A Bảo thì không khỏi buồn cười. Nhậm Thiên Chân thấy anh cúi đầu cười thì

muốn nhìn xem sao, nhưng Phó Đông Bình đã vội vàng tắt Wechat đi.

”Trong lòng có ma à?” Nhậm Thiên Chân liếc xéo anh.

”Làm gì có.” Phó Đông Bình chủ động mở Wechat lên cho cô xem, dù sao A Bảo cũng dùng biệt danh, Thiên Chân sẽ không biết là cô ấy đã like.

”Bạn không ít nhí, mới vậy mà đã có mười mấy người like.” Nhậm Thiên Chân nhìn qua hai lần, rồi trả điện thoại lại cho anh.

”Gửi lên group chat của em đi.”

”Không được.”

”Tại sao?”

”Thôi đi, tránh người khác nói em diễn ân ái lại còn khoe giàu.”

”Có người nói em như vậy sao?”

”Có, lớp trưởng của em đấy, tính tình quái gở, nói em lúc thì đi Hummer, lúc thì ngồi Bentley, không biết đang ngấm ngấm qua lại cùng ai.”

Phó Đông Bình bật cười, “Lớp trưởng bọn em là nữ đấy à? Cứ nghĩ xấu người khác thế sao? Tính tình đó thì đi làm lớp trưởng làm gì?”

”Ai mà biết, dù sao em cũng là cái đĩnh trong mắt cô ấy.” Nhậm Thiên Chân giữ tấm ảnh Phó Đông Bình chụp trong điện thoại, định bụng tự mình ngắm nghía.

”Anh còn tưởng là em sợ Ôn Gia Minh thấy chứ.” Phó Đông Bình cố ý nói, rồi quan sát phản ứng của Nhậm Thiên Chân. Nhậm Thiên Chân ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn anh, “Anh ta có thấy cũng chỉ biết like thôi.”

Phó Đông Bình nhìn cô, luôn cảm thấy vẻ mặt tự giễu của cô có vẻ đáng ghét, chợt trong lòng khô ráp khó nói thành lời, “Nếu như anh ta không cam lòng thì sao?”

”Em thấy người không cam lòng là anh mới đúng.” Nhậm Thiên Chân vặc lại anh.

”Được rồi, anh không nói chuyện này nữa, nói chuyện hai người bọn em đi lượn cửa hàng người ta không mua gì, bị nhân viên khinh bỉ đi...” Phó Đông Bình vội tắt nước theo mưa nói sang chuyện khác.

Nói đến đây, Nhậm Thiên Chân tươi tắn hơn, kể lại căn nguyên cho Phó Đông Bình nghe, “Có đặt làm một cái theo yêu cầu ở Thủy Bối, ai mà ngờ vừa đeo được hai ngày đã bị rơi mất một viên kim cương, nó tức lắm, bèn đi tìm bà chủ tính sổ, bà chủ không chọc nổi nó, phải đền cho nó hai trăm, còn phải gĩa cổ lại cho nó nữa.”

”Lợi hại.”

Lúc tính tiền, Phó Đông Bình bảo nhân viên gói hai phần đồ ngọt lại.

”Anh ăn chưa đủ sao?” Nhậm Thiên Chân tưởng anh muốn đem về ăn.

”Sầu riêng ngàn lớp với bánh dừa ở đây ngon lắm, bỏ túi xách về, cho bạn cùng phòng em ăn.” Phó Đông Bình luôn suy nghĩ thấu đáo chu toàn.

Phó Đông Bình thấy cô chu đáo môi nhỏ nhếch lên, liền ôm lấy eo cô đầy yêu thương, cười cười: “Chuyện nhỏ thôi mà.”

đưa Nhậm Thiên Chân về trường, trong sân trường vô cùng náo nhiệt, Phó Đông Bình nhìn về phía giảng đường tầng một trong dãy nhà dạy học, thấy đèn đuốc sáng trưng, bóng người nhốn nháo, liền tò mò hỏi: “Tối rồi mà trường các em còn có giờ học à?”

”Không phải chính quy, là... buổi tọa đàm chuyên đề tới lịch sử nhà Minh của Ôn Gia Minh, hai tuần một lần.”

Phó Đông Bình chậm rãi dừng xe lại, “Vậy em có muốn đi nghe không?” Nhậm Thiên Chân ngạc nhiên nhìn anh, thấy anh không có vẻ gì là đùa giỡn, cúi đầu ngập ngừng nói: “Không đi, lần nào anh ta giảng bài cũng chật ních người, không có chỗ ngồi đâu.”

Cô muốn đi xem, nhưng là sợ vừa thấy người kia thì trong lòng càng thêm khó chịu. Phó Đông Bình biết tông lông cô, bèn lái xe ra ngoài, đến khi cô sắp xuống xe, anh mới kín đáo nói: “Nếu em đã đeo chiếc vòng kia rồi, thì cũng đừng tháo ra nữa.”

Tay anh phủ lên tay cô, Nhậm Thiên Chân nhìn anh, ánh sáng trong xe mờ mờ không rõ, nhưng đường viền gương mặt vẫn có thể phân biệt, lòng cô xao xuyến, trở tay nắm lấy tay anh, im lặng truyền tải tình cảm không lời.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 14: Tiểu Thiên Và Tiểu Bắc

Vào ngày bảo vệ luận văn nghiên cứu sinh, Nhậm Thiên Chân thức dậy từ sớm, mặc chiếc váy Khúc Hà mới mua cho cô, đứng trước gương xoay qua xoay lại, rất hài lòng với hình ảnh của mình.

Trong phòng học toàn là bạn học và giáo viên, Nhậm Thiên Chân rút được số mười một, thăm nói, tốt rồi tốt rồi, cũng không phải đầu mà cũng chẳng xếp chót.

Đến lượt Nhậm Thiên Chân bảo vệ, cô hít sâu một hơi, cầm bản thảo ung dung bước lên bục, mỉm cười cúi chào tất cả mọi người có mặt trong phòng.

Sự căng thẳng dần dần biến mất, cô phát huy rất tốt, cho dù đối mặt với đủ câu hỏi xảo quyết do giáo viên đặt ra, cô cũng có thể bình tĩnh trả lời thẳng thắn.

Phó Đông Bình đứng cuối hành lang, cũng không đi vào, lúc Nhậm Thiên Chân đi ra, anh đưa mắt nhìn theo cô. Cả người cô như chìm trong nắng đất trời, tóc đen váy trắng bông bồng, quanh mình như được bao phủ bởi làn sương mỏng, không giống người trần mắt thịt, hình ảnh này khắc sâu trong anh mãi không quên.

Thấy cô mỉm cười đi đến, Phó Đông Bình bước nhanh đến đón, ôm chầm lấy cô, qua một lúc lâu mới hỏi, “Cực cung của anh, có sườn sẽ không?”

“Sườn sẽ lắm, em có thể được xuất sắc đấy.” Nhậm Thiên Chân dựa sát vào anh, trong lòng lặn tẩn từng cơn ấm áp. Anh không nói cô biết là anh sẽ đến, nên lúc thấy anh đến, cô vô cùng cảm động.

“Đi với anh nào, anh đưa em đến nơi này.” Phó Đông Bình nắm tay cô, dẫn cô rời đi.

Lái xe đến đài truyền hình Đảo Cò, Phó Đông Bình bảo Nhậm Thiên Chân xuống xe, trước tòa nhà cao ốc, anh gọi điện thoại, nhanh chóng có người đi xuống, đưa cho bọn họ mỗi người một tấm thẻ nhân viên.

Phó Đông Bình giới thiệu với Nhậm Thiên Chân, nói cho cô biết, người bạn này của anh là giám đốc một bộ phận trong đài truyền hình.

Ba người cùng đi thang máy trong tòa cao ốc, Nhậm Thiên Chân tò mò hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu thế?” Phó Đông Bình đáp: “Studio số 3, chương trình dự báo thời tiết được ghi hình ở đó.”

Ra khỏi thang máy là hành lang dài tít tắp, Nhậm Thiên Chân chưa từng đặt chân đến nơi này, nhìn cái gì cũng cảm thấy tò mò, sau khi cánh cửa mở ra, có thể thấy cảnh truyền hình trực tiếp, MC ngồi trước bàn thu ghi hình tin tức buổi trưa.

“Tuyệt quá!” Nhậm Thiên Chân không nhịn được bật thốt. Nhân việc vội vàng đưa tay lên suýt ra dấu im lặng. Nhậm Thiên Chân dí dỏm le lưỡi, cùng Phó Đông Bình đưa mắt nhìn nhau.

Phó Đông Bình vô cùng vui vẻ yên tâm trước hành động đầy trẻ con của cô, cô chính là dễ dàng thỏa mãn vui vẻ như vậy đấy.

Sau khi ghi hình bản tin trưa, bước vào trước camera là MC dẫn chương trình dự báo thời tiết, Nhậm Thiên Chân tập trung nhìn về phía đó, lăm bắm độc thoại theo cô ấy, ảo tưởng người trên bục chính là mình.

Sau khi ghi hình xong tin tức thời tiết, Phó Đông Bình nói chuyện với nhân viên, để Nhậm Thiên Chân đi lên bục, Nhậm Thiên Chân xấu hổ, “Người ta có thể cho em lên đó nói sao?”

“Đi đi, anh đã nói rồi, cũng là bản đồ mây vệ tinh như lúc nãy, em còn nhớ những câu thuyết minh đó không, nếu không nhớ thì xem lại rồi lên.”

“Em còn nhớ, không sao đâu.”

Nhậm Thiên Chân đi lên bục, mặc dù không có mấy ai xem, nhưng ánh đèn huỳnh quang sáng lên, cô vẫn căng thẳng, có điều ngay khi bản đồ mây vệ tinh xuất hiện ở sau lưng, cô lập tức kịp phản ứng, bắt chước dáng vẻ trước đó của MC giải thích bản đồ mây, học cũng ra hình ra dạng.

Phó Đông Bình đứng sau đám máy móc giờ ngón cái lên với cô, khi Nhậm Thiên Chân thuyết minh xong, cô nhìn anh cười.

“Cũng đã phát sóng xong rồi, còn không mau đến đây, đừng làm chậm trễ công việc của người ta.” Phó Đông Bình ngoắc tay gọi cô đến, Nhậm Thiên Chân bước xuống bục, chạy nhào vào lòng anh, tìm đập tình thực.

Thấy nhân viên có mặt tại đây cười, Phó Đông Bình mới nửa đùa nửa giải thích, “Cô nhóc nhà tôi chưa từng gặp cảnh đời bao giờ, nên dẫn cô ấy đến đây trải đời.” Nhậm Thiên Chân chôn vui mặt vào trong ngực anh, qua một hồi lâu, tâm tình căng thẳng mới chậm chậm rút lui.

Ra khỏi đài truyền hình, Phó Đông Bình hỏi Nhậm Thiên Chân, buổi chiều muốn đi đâu chơi.

“Ra biển đi, em rất muốn ngắm biển.”

”Được.”

Buổi sáng trời còn nắng chói, nhưng đến chiều đã dần dần âm u, lúc hai người ra đến bờ biển thì đã có hạt mưa bay lất phất, đảo Cò chính là vậy, xuân hè nhiều mưa. Nhậm Thiên Chân cời giày ra đặt trên bờ cát, chân không chạy về sóng biển, cũng không quan tâm sóng vỗ làm ướt váy.

Phó Đông Bình lấy điện thoại ra chụp hình giúp cô, gió thổi tóc cô bay tứ tung, nhưng lại có được vẻ đẹp của thiên nhiên.

”Món quà của anh, em thích không?”

”Thích lắm.”

Hai người ôm lấy nhau, cảm nhận được động tác của anh, Nhậm Thiên Chân đánh anh, “Anh lại chiếm tiện nghi của em rồi.” Phó Đông Bình đưa tay xoa lần từ móng cô lên eo, “Không cho anh chút quà gì sao?”

”Anh muốn gì?”

”Em!”

Nhậm Thiên Chân cười lắc đầu.

”Hôm trước lão Triệu gọi cho anh, nói Tào Đông Hải đã sa lưới rồi, hai ngày này đang tra khảo, có thể tháng sau anh phải đến núi Vân Mộng một chuyến, cảnh sát đã đồng ý cho anh và bọn họ được phép vào nhà đất, kiểm tra địa cung.”

”Tháng sau? Em cũng muốn đi, có thể đưa em đi cùng không?”

”Lần này anh lấy danh nghĩa kiến trúc sư xin quyền khảo sát, em thì hơi khó giải quyết, để lát về anh nghĩ cách nói với lão Triệu xem sao.”

Hai người ở lại bên bờ biển cả một buổi chiều, Phó Đông Bình xây lâu đài cát, Nhậm Thiên Chân nhìn đã đủ, lôi điện thoại ra chụp ảnh liên tục.

”Anh lợi hại quá.”

”Ngày thì tính gì, hôm nay anh chưa phát huy tốt, lần sau sẽ xây cho em một tòa lâu đài kiến trúc Baroque.”

Nhậm Thiên Chân nằm dài trên cát, thích ý xòe hai tay ra, “Ồ đây thoải mái quá, em không muốn về nữa.”

Ý nghĩ của cô không hên mà trùng với suy tính của Phó Đông Bình, vậy là anh đề nghị, “Tôi nay chúng ta đừng về nữa, anh biết ở gần đây có nhà nghỉ cũng không tệ, hải sản cũng ngon nữa.”

”Em không ăn hải sản.”

”Tiếc quá, sao lại phải ăn chay thế chứ, tự nhiên giao cho loài người nhiều thức ăn ngon như thế, vậy mà em không thể thưởng thức, ăn chay cũng đâu thể cứu được trái đất.”

Nhậm Thiên Chân ngồi dậy, “Con người tạo nghiệp chướng quá nhiều, vừa thải khí thải công nghiệp làm phá hoại môi trường, sinh linh lâm than, lại vừa nói bảo vệ môi trường, cứu trái đất, thật ra chỉ là muốn cứu chính mình mà thôi. Trái đất có 4,6 tỷ năm lịch sử, trải qua vô số thời tiết khắc nghiệt tồi tệ, có kỷ băng hà nhiệt độ thấp, cũng có kỷ trung sinh phần trắng nhiệt độ cao, khi đó nồng độ carbon dioxide trong không khí cao hơn bây giờ là hai mươi lần, nhưng trái đất đâu vì khí hậu thay đổi mà hủy diệt chứ, chỉ có những loài không thích ứng được với khí hậu thay đổi mới bị hủy diệt, mà loài người chính là một trong số đó.”

Phó Đông Bình nghe cô cao kiến bàn luận thì bật cười, “Nên đó là mục đích ban đầu của em khi học khí tượng học? Muốn cống hiến để cứu loài người?” Nhậm Thiên Chân cũng cười, ôm cổ anh, “Em không vĩ đại như thế, em chỉ cảm khái chút thôi mà.”

Lái xe được khoảng mười phút, hai người đi đến khu nhà nghỉ của dân lớn nhất ở bờ biển đảo Cò, phong cách xây dựng cao thấp khác nhau chính là điểm đặc biệt rõ nét nhất nơi đây, cũng là nơi người đến đảo Cò du lịch thích đến nhất.

Hoàng hôn mờ mờ, Phó Đông Bình chờ Nhậm Thiên Chân đến trước một căn nhà hai tầng màu trắng thì dừng lại, chỉ ra ngoài cho cô xem, “Chính là căn này.”

Nhậm Thiên Chân nhìn sang, trước nhà trồng đầy hoa đại màu tím sắc đỏ, nở rộ từng khóm trong cỏ xanh, ngoài ban công tầng hai cũng trồng đầy hoa tươi, rất thích tình cảnh nơi đây.

Làm thủ tục vào ở, hai người nhận thẻ đi lên phòng.

”Chỉ có một phòng thôi à?” Nhậm Thiên Chân hỏi.

”Nếu không thì sao? Không lẽ anh đưa em đi tham gia trại quân sự của trẻ em?” Phó Đông Bình cười.

Nhậm Thiên Chân im lặng, tự nhủ, dù chỉ có một phòng, cô cũng chưa chắc sẽ xảy ra chuyện gì với anh, có lẽ chỉ là để tiện chăm sóc cô thôi.

Gian phòng không lớn, nhưng bài trí phòng tình nhân rất ấm áp, nhất là căn phòng này còn nổi thẳng với ban công, Nhậm Thiên Chân đi ra ngoài, đứng giữa hoa hồng lá xanh ngắm nhìn cảnh biển xa xa, cảm thấy cả người đầy khoan khoái.

“Em thích nơi này.” Cô nói, “Từ ngày mai trở đi, làm một người hạnh phúc, chần ngra, bỏ củi, chu du thế giới; từ ngày mai trở đi, quan tâm lương thực và rau cải, em có một mái nhà, mặt hướng biển khơi, mùa xuân hoa nở ấm áp.”

“Bao nhiêu tiền một cân rau cải, em có quan tâm không?” Phó Đông Bình đặt một đồng hồ ăn lên vĩ nướng bên cạnh, Nhậm Thiên Chân xoay người nhìn anh, “Có anh quan tâm là đủ rồi.”

“Đúng thế, anh phải nuôi lớn em.”

Buổi tối, sau tầng mây dần tan có thể thấy được những quần tinh lấp lánh, hai người ngồi ngoài ban công nướng hải sản ăn, Nhậm Thiên Chân nói với Phó Đông Bình, đây là thời gian cô cảm thấy vui sướng nhất từ lúc sinh ra đến giờ.

Phó Đông Bình cố ý chau mày, “Chỉ thế này mà đã vui sướng nhất rồi? Bản lĩnh của anh em còn chưa thấy hết đâu đấy.”

“Đã đủ vui lắm rồi.” Nhậm Thiên Chân xòe vảy ra hỏi Phó Đông Bình, “Vảy em đẹp không?”

“Rất đẹp, giống như thiên thần, Thiên Chân, em mặc màu đen hay trắng cũng rất đẹp, nhìn rất thuần khiết.” Phó Đông Bình khen ngợi.

“Mẹ mua cho em đây, đưa đến trường.” Nhậm Thiên Chân nói xong, một nỗi buồn chợt dâng lên, “Mấy năm rồi bà ấy chưa từng mua vảy cho em, đều đưa tiền trực tiếp, để em tự mua.”

Phó Đông Bình đau lòng, nhìn dáng vẻ buồn rầu cúi đầu của cô, anh liền an ủi: “Sau này anh sẽ mua rất nhiều vảy cho em.” Nhậm Thiên Chân không ngừng cười khanh khách.

Ngồi dưới ánh trăng uống bia ăn hải sản, mùi hoa trong gió say lòng người, Phó Đông Bình ăn hải sản ngon lành, nhìn Nhậm Thiên Chân ở bên cạnh ăn trái cây rau cải xà lách, cười nói: “Nhóc con, đồ ngon như vậy mà em không ăn, lại chỉ ăn đồ ăn của dê.”

Nhậm Thiên Chân không thèm để ý đến anh, “Cà chua cần tây giàu dinh dưỡng, còn cả đu đủ và thanh long nữa.” Phó Đông Bình nhón lấy một quả dâu cho vào miệng, “Nên dù em đã lớn cũng không có ngực to, đã hai mấy tuổi rồi, mà dậy thì còn không bằng học sinh cấp ba mười bảy mười tám tuổi.”

Nhậm Thiên Chân bị chọc tức, nói kháy anh: “Anh cả ngày chỉ biết có ngực, nếu thích ngực to thì anh đi tìm A Bảo đi, thỏa mãn đủ hứng thú buồn nôn của anh.”

“Vậy anh đi tìm cô ấy thật đấy, em đừng có ghen đấy.” Phó Đông Bình cười đều. Nhậm Thiên Chân hừ một tiếng.

Thấy Nhậm Thiên Chân ăn chuối tiêu nướng, bỗng Phó Đông Bình nói “Anh đổ em một câu hỏi mẹo nhé.” Nhậm Thiên Chân không rõ đầu đuôi, gật đầu liên tục.

“Ngày xưa có một bé trai tên là Tiểu Thiên, cậu tìm một người bạn gái tên là Tiểu Bắc, vào một đêm mưa gió âm ỉ, bọn họ biến thành Tiểu Quai, em biết nó có nghĩa gì không?” Phó Đông Bình nghiêm túc hỏi.

Nhậm Thiên Chân không hiểu ý lắm, mờ mịt lắc đầu.

“Em suy nghĩ kỹ đi, chữ Quai viết như thế nào*?” Phó Đông Bình cười nhắc cô. Lúc này Nhậm Thiên Chân mới nhận ra, đánh đấm anh lung tung, “Đồ mẹo cái gì chứ, rõ ràng là 18+.”

(*Chữ Quai 𨾏 (có nghĩa là ngoan ngoãn) do chữ Thiên 千 lồng vào chữ Bắc 北, nó giống cái gì thì tự hiểu nhé.)

Phó Đông Bình chạy ra ngoài, tránh cô đánh đuổi, vui vẻ cười to. Nhậm Thiên Chân đuổi theo anh, đập mạnh vào lưng anh.”

Bỗng Phó Đông Bình quay người lại ôm chặt lấy cô, “Anh có ngoan không?”

“Không ngoan, anh không ngoan.” Nhậm Thiên Chân quay mặt đi chỗ khác, muốn né tránh ánh mắt nóng bỏng của anh, nhưng lại không thoát được nụ hôn cháy bỏng.

Ăn hải sản no nê, hai người ngồi trên giường xem tivi. Phó Đông Bình mua một két Heineken, đưa cho Nhậm Thiên Chân một chai, Nhậm Thiên Chân lắc đầu.

“Uống ít sẽ không say đâu.”

“Vậy thì được.”

Hai đôi chân xếp bằng ngồi chung với nhau, Nhậm Thiên Chân đưa chân đụng vào chân Phó Đông Bình, “Chân anh đẹp đấy chứ.”

”Cả người anh từ trên xuống dưới có chỗ nào khó coi đâu.” Phó Đông Bình đắc ý nhấp một hớp rượu.

”Không khiêm tốn tẹo nào.” Nhậm Thiên Chân lấy người xô anh. Phó Đông Bình dùng chân chặn người cô lại, không để cô làm càn.

”Chân toàn lông với lông, giống y khi đốt.”

”Em thấy được mấy con khi đốt rồi? Chân khi đốt có thể dài thẳng như thế này ư?” Phó Đông Bình lấy chân quẹt vào đôi chân thon dài trắng múp của Nhậm Thiên Chân. Nhậm Thiên Chân bị nhột, rút chân ra.

”Uống có ngon không? Anh mua riêng cho em đấy.”

”Uống ngon lắm, không giống Heineken trước kia em uống, cái này dễ chịu hơn.”

”Vậy em uống nhiều vào.”

Trăng sáng gió lặng, hai người uống khá nhiều bia, Nhậm Thiên Chân chệnh choáng say, nằm ngang trên giường, Phó Đông Bình cúi đầu đến gần cô, tay không ngừng chu du trên người cô.

”Tay anh lạnh quá, bỏ ra.” Nhậm Thiên Chân xoay hông. Phó Đông Bình luồn tay vào trong áo cô, đặt sau lưng cô, cười đùa, “Em giúp anh ủ ấm tay đi.”

Nhậm Thiên Chân không đáp, chống lại động tác của anh. Phó Đông Bình cúi người hôn cô, tay sờ ngực cô. Nhậm Thiên Chân muốn gạt tay anh ra, nhưng không làm được gì, anh lại giờ mảnh cũ nữa rồi.

Mặt đối mặt, lại có biểu cảm xa lạ kỳ quái, Phó Đông Bình ôm lấy mặt Nhậm Thiên Chân, khe khẽ nói: “Thiên Chân, nhìn anh, phải nhớ dáng vẻ của anh, không được ngủ gật nữa.”

”Em sẽ không ngủ đâu.” Nhậm Thiên Chân bướng bỉnh chun mũi.

”Nhưng anh lo Thiên Chân số hai lại thôi miên em, sau đó chiếm tiện nghi của anh, cô ta thèm khát anh lâu lắm rồi.” Phó Đông Bình lo lắng nói.

Nhậm Thiên Chân thấy anh nói khoác mà không biết ngược, không nhịn được bật cười, cho đến lúc Phó Đông Bình cười vầy cô ra, cô mới cảm thấy hơi hộp, tay che trước ngực, người né lui sau.

”Đến đây, đừng chơi đuổi bắt với anh.” Lúc này Phó Đông Bình đã bị lửa tình đốt cháy, hơi đầu mà chơi đuổi bắt với cô, chỉ hận không thể ngay lập tức nuốt lấy. Nhậm Thiên Chân phiền não xoa mặt, nhìn anh.

”Hối hận không?” Phó Đông Bình chậm lại, nhìn thẳng vào mắt cô. Nhậm Thiên Chân lắc đầu, thấp giọng bảo, “Hơi sợ thôi.”

”Không việc gì phải sợ, anh cũng không phải là tay mơ.” Anh thành thạo mon trớn cơ thể cô, vỗ về cô để cô bình tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 15: Dự Tiệc

Sau khi tắt đèn, hai người dần hòa vào nhau. Đối với Nhậm Thiên Chân mà nói, đây là một trải nghiệm đầy xa lạ lại vô cùng kích thích, cô nhắm hai mắt, căng thẳng đến mức hơi thở rối loạn, đôi ngực khi phập phồng kịch liệt, lúc lại im hơi lặng tiếng.

”Anh nhẹ thôi, đau lắm.”

”Gái à, anh đã nhẹ lắm rồi đấy, ai bảo em còn nhỏ cơ chứ.”

Phó Đông Bình an ủi Nhậm Thiên Chân, từ từ tiến vào trong cô, đợi đến lúc đồ ngon đồ ngọt được rồi thì bắt đầu chạy nước rút, anh không để ý gì đến cô, tự mình vui sướng, một mình lên đỉnh.

Nhậm Thiên Chân ứa đầy mồ hôi, cô không biết vì sao mình lại có cảm giác treo lơ lửng, gió biển ban đêm lành lạnh thổi vào, nửa lạnh nửa nóng, khiến cả người cô run lên.

Triền miên đến tận nửa đêm, mấy hồi quán quýt mồ hôi nhễ nhại, cuối cùng mệt mỏi ôm nhau ngủ, gió biển cuốn theo vị mặn ủa vào cát trắng, rèm lụa trắng tinh tung bay trong cơn gió mai.

”Em cứ ngủ một giấc đi Thiên Chân, buổi trưa chúng ta ăn cơm xong rồi về.” Phó Đông Bình mệt không mở nổi mắt, nhưng cánh tay vẫn không quên ôm lấy Nhậm Thiên Chân.

Ngủ đến tận trưa, lúc hai người tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao nắng cháy mông rồi. Phó Đông Bình ôm Nhậm Thiên Chân đi tắm, sau khi rửa sạch sẽ lại ôm cô ra, sau đó mới lau khô nước trên người mình, cẩn thận mặc váy vào thay cô.

”Anh lau nhanh đi, trên người toàn là nước thôi à.” Nhậm Thiên Chân nghiêng đầu, xấu hổ nhìn anh. Tuy tối qua thân mật là thế, nhưng vẫn không quen nhìn anh khỏa thân giữa ban ngày ban mặt.

Phó Đông Bình cố ý đi tới đi lui trước mặt cô, đứng ngay trước mặt cô lau người rồi mặc quần áo vào, “Em phải quen với anh chứ, sau này chúng ta còn sống chung dài dài mà.”

”Nhưng anh cũng đâu cần khỏa thân như thế chứ.” Nhậm Thiên Chân nghiêng mặt đi không nhìn anh.

”Anh thích thế đấy.” Phó Đông Bình mặc áo sơ mi vào, cúi người vén mái tóc dài của Nhậm Thiên Chân lên, “Em cũng phải làm quen đi.” Nhậm Thiên Chân tròn mắt nhìn anh, nhưng anh cũng không quan tâm, ôm lấy eo cô, “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

Ở nhà hàng hải sản gần đấy, hai người còn đang ăn cơm thì Phó Đông Bình nhận được điện thoại, nói được dăm ba câu liền cúp máy.

”Công ty gọi anh về họp, phương án thiết kế và bổ sung xây dựng bảo tàng cho trường các em của bọn anh đã được thông qua rồi, bên công ty nhận trang trí nội thất muốn gặp bọn anh mở cuộc họp.” Lúc Phó Đông Bình nhắc đến công việc, vẻ mặt nghiêm túc lại thêm nghiêm túc.

”Vậy chúng ta ăn nhanh lên đi, ăn xong thì về luôn.” Nhậm Thiên Chân sợ anh trễ giờ.

”Không vội, còn thời gian mà.” Phó Đông Bình nghĩ rồi hỏi, “Bảo vệ luận văn đã xong, thời gian này em định ở nội trú hay dọn về nhà?”

”Tạm thời em không về nhà được, trường có mời giáo viên dạy lễ nghi và hình thức đặc biệt về dạy mẹo phỏng vấn cho sinh viên tốt nghiệp, em đã đóng tiền rồi, phải tập huấn nửa tháng.”

”Lúc nào thì bên đài truyền hình phỏng vấn?”

”Tháng sau, thi chung với công chức, phải qua phần thi viết mới có thể tham gia phỏng vấn, phỏng vấn gồm có ba vòng, vòng cuối cùng do phó giám đốc đài truyền hình đích thân phỏng vấn.”

”Vậy em chuẩn bị trước cho kỹ vào, lúc phỏng vấn cần tận dụng quan hệ, đến lúc đó anh tìm người giúp em.”

Đưa Nhậm Thiên Chân về lại trường, Phó Đông Bình lái xe quay về công ty họp, ai ngờ vừa bước vào văn phòng của mình, thì đã thấy A Bảo ngồi đối diện bàn làm việc của anh.

”Sao em lại đến đây?” Phó Đông Bình thăm trách thư ký, sao không biết đường mà ngăn lại, lại để cô ấy tùy tiện vào văn phòng của anh.

”Thì đến họp chứ còn làm gì.” A Bảo mặc đồng phục công ty, ưu nhã khép hai chân lại, ánh mắt đi theo Phó Đông Bình, nhìn anh cầm áo sơ mi được ủi nóng và cà vạt ra, không có ý định rời đi.

Anh cũng như cô, rất chú trọng việc ăn mặc, lúc họp nhất định sẽ mặc lễ phục hàng hiệu, tóc và giày da cũng đều phải kén kẹ.

”Có cần mời em tránh đi một lúc không, anh phải thay quần áo.” Phó Đông Bình cầm áo sơ mi trong tay. A Bảo thờ ơ nhún vai, “Anh thay thì cứ thay đi, có phải em chưa từng thấy đâu.”

Phó Đông Bình biết tính cô ấy nên cũng không tranh cãi gì, chỉ vào chiếc áo, cũng không để ý nhiều, cởi chiếc sơ mi mặc một ngày rười trên người ra, thay bộ đồ mới.

A Bảo thấy anh thay áo còn đưa lưng về phía mình thì nở nụ cười, vóc dáng của anh vẫn đẹp như cũ, bắp thịt trên lưng căng nở vừa phải, khung xương nổi rõ, chỉ có một chỗ nhứt nhọt duy nhất đó là, trên lưng anh có vết cào nhẹ.

”Đại diện của Tân Thị Giác là em à? Không phải trước đó em ở Khai Nguyên vẫn yên ổn sao? Sao giờ lại nhảy máng rồi?” Phó Đông Bình dọn dẹp quần áo, rồi cầm tài liệu chuẩn bị đi vào phòng họp.

(* Ăn máng khác/nhảy máng: ý chỉ việc thay đổi công việc giữa chừng.)

”Mới tháng trước thôi.” A Bảo đứng lên, đi đến trước mặt anh, vươn bàn tay bé nhỏ như cánh hẹ ra, sửa lại cà vạt giúp anh.

Phó Đông Bình ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt trên người cô ấy, chính là Vol de Nuit mà cô thích nhất, đột nhiên tinh thần choáng váng, không biết là do công thức quen thuộc hay mùi hương quen thuộc, hay là do chính A Bảo muốn hơn người, không cam lòng làm người rớt lại phía sau.

Hai người cùng bước vào phòng họp, nhất thời hai mắt của những người đang ngồi sáng lên, cặp đôi trai tài gái sắc như thế, đúng là nhìn thật mãn nhãn, người trong nghề đều biết bọn họ từng yêu nhau, vào nghề cùng một năm, nhiều lần ăn ý trong những trường hợp xã giao, nhưng nghe nói hai người đã chia tay lâu rồi, tại sao lại cùng xuất hiện với nhau?

Nhưng bọn họ cũng không hề thỏa mãn lòng tò mò của mọi người, mỗi người tự ngồi xuống vị trí của mình - cách nhau mấy ghế, sau khi cuộc họp bắt

đầu liền nghiêm túc thảo luận đề tài phương án, không hề có chút thái độ mập mờ nào.

Trên màn hình máy chiếu là sơ đồ bảo tàng lịch sử trường đại học Đào Cò ở dạng hiệu ứng 3D và bản vẽ thiết kế kỹ thuật, Phó Đông Bình thân là kiến trúc sư chính bước lên giải thích, bên dưới trừ A Bảo và hai trợ lý là đại diện công ty bộ phận nội thất ra thì còn có đại diện bên thi công, đại diện công ty quản lý dự án, và cả người ở đại học Đào Cò nữa, ai nấy đều nghiêm túc lắng nghe, trong phòng chỉ có tiếng của Phó Đông Bình và âm thanh gõ laptop lách cách.

Trong quá trình giảng giải, thỉnh thoảng có người đưa ra câu hỏi, Phó Đông Bình lần lượt trả lời, thấy A Bảo khoanh hai tay nhìn mình, ánh mắt vội lướt qua, không đối mặt với cô ấy, người phụ nữ kia muốn gì anh biết tổng, nhưng anh không muốn cho cô ấy cơ hội.

Cuộc họp kéo dài hơn hai giờ đồng hồ, đến lúc tan họp, A Bảo có ý đi chậm, muốn đợi đi cùng Phó Đông Bình. Phó Đông Bình dọn dẹp đồ đạc xong đang định ra ngoài thì A Bảo gọi anh lại.

”Tôi thứ sáu này có rảnh không?”

”Chuyện gì thế?”

”Hồi đầu năm em có giúp Cao Tuyết Tâm sửa sang lại nội thất biệt thự, nay tập đoàn Cao Thị mở tiệc thường niên, mời em sang đó, nhưng em không tìm được bạn trai.”

Cao Tuyết Tâm là nữ nhà giàu nổi tiếng ở đảo Cò, tiệc thường niên của tập đoàn Cao Thị đương nhiên toàn khách quý tụ tập, bố Phó Đông Bình là Phó Duật Lâm cũng là một người có tiếng tăm ở đảo Cò, dĩ nhiên thiệp mời cũng được đưa đến nhà anh, chỉ có điều, từ hồi Phó Duật Lâm năm mươi tuổi gặp phải tai nạn giao thông trở lại đây, ông ít khi giao du với bên ngoài, gần hai năm nay nếu có trường hợp nào cần phải tham dự thì đều là con trai đi dùm, A Bảo đoán được điểm này, biết Phó Đông Bình không thể không đi.

A Bảo có một đôi mắt đẹp, ánh mắt quyến rũ như tơ, khiến người ta không thể nào từ chối nổi cảm dỗ, Phó Đông Bình nhìn vào mắt cô ấy, khóe miệng khẽ nhếch lên, “Được, vừa hay nhà cô ấy cũng mời bố anh, bố anh bảo anh đi thay ông ấy.”

”Vậy cứ quyết định vậy đi, năm giờ chiều thứ sáu, anh đến nhà em đón em.” A Bảo để lại những lời này rồi nhanh nhẹn lướt đi.

Chập tối ngày thứ sáu, Phó Đông Bình đúng giờ đến dưới nhà A Bảo đón cô ấy.

”Anh đến rồi, em xuống đi.”

”Em còn chưa trang điểm xong, anh đi lên ngồi đợi đi, giờ còn sớm mà, chúng ta có đi muộn chút cũng không sao đâu.” A Bảo đứng trước cửa sổ, nhìn xuống bãi đậu xe bên dưới, lơ mơ có thể nhận ra chiếc Bentley màu đen của Phó Đông Bình. Bình thường anh thích đi Hummer, nhưng khi đi dự tiệc hay bàn việc làm ăn thì sẽ để tài xế trong nhà lái chiếc Bentley này.

Đương nhiên Phó Đông Bình sẽ không lọt kế của cô ấy, từ chối: “Anh lười đi lên lắm, đợi em ở trong xe vậy.”

”Được thôi, anh chờ em nhé.” A Bảo biết tiến cũng biết lùi, sẽ không ép anh trong tình thế này.

Chờ người rồi rảnh, Phó Đông Bình gọi điện cho Nhậm Thiên Chân, ai ngờ chuông reo rất lâu nhưng cô không hề bắt máy. Lại thêm bức bối, anh đợi hai phút, rồi gọi lại cho Nhậm Thiên Chân.

Tiếng chờ máy kéo dài khá lâu, nhưng may là cuộc gọi đã được kết nối.

”Thiên Chân em đang ở đâu thế, sao không nghe điện thoại?”

”Em đang ở ngoài, điện thoại bỏ trong túi, em không nghe thấy.” Lúc này Nhậm Thiên Chân đang ngồi tàu điện ngầm với Trang Tự Minh, chuẩn bị đi diễn cho bữa tiệc tối nay.

Hai người rảnh rồi tán gẫu với nhau mấy câu, từ xa xa Phó Đông Bình trông thấy A Bảo ăn mặc lộng lẫy đi ra khỏi tòa nhà, vội vàng cúp máy, nếu để Nhậm Thiên Chân nghe thấy giọng A Bảo thì khó mà đảm bảo liệu cô ấy có không nghi ngờ không.

A Bảo mặc dạ phục màu xanh ngọc chất liệu tốt, là kiểu không tay hở vai, lụa mềm bao lấy cơ thể thon dài đầy đặn của cô ấy, đánh một lớp phấn mặt trên mặt, mắt được tô điểm bởi màu vàng nhạt, nơi khóe mắt có gắn mấy hạt lấp lánh, trang điểm nhìn vô cùng quyến rũ tươi đẹp, hoàn toàn khác hẳn với hình tượng người đẹp trí thức ở văn phòng.

Hai người cùng ngồi ghế sau, A Bảo ném túi xách lên đùi Phó Đông Bình, “Cầm giúp em lát, em gửi Wechat cho bạn đã.” Phó Đông Bình đành chịu, chỉ có thể cầm giúp cô ấy.

A Bảo gửi tin nhắn xong bèn lấy găng tay ra, trong lúc vô tình đụng phải tay Phó Đông Bình, bèn nói một câu hờn dỗi, “Làm gì mà tay lạnh thế? Lạnh y như tay ma.”

Trong lúc nói chuyện, mủ bàn tay dính lấy tay Phó Đông Bình, da thịt kề cận nhau, nơi lạnh lẽo ấm lên, trong lòng hai người đều nặng trĩu, trong chốc lát những ký ức gọi nhớ về làn da về bắp thịt xông thẳng lên đầu.

Phó Đông Bình đương nhiên biết tâm tư của cô ấy, cười thầm một tiếng, trả túi xách lại cho cô ấy. A Bảo hơi thất vọng, dọc đường đi chỉ im lặng không nói.

Tại cửa cao ốc tập đoàn Cao Thị, nhân viên đón khách dẫn Trang Tự Minh và Nhậm Thiên Chân vào thang máy, Trang Tự Minh nói với Nhậm Thiên Chân rằng, tối nay họ sẽ biểu diễn cho nhà họ Cao giàu nứt đổ vách ở đảo Cò này.

“Bọn họ mở tiệc thường niên, mời không ít ngôi sao đến diễn, chúng ta là tiết mục xâu chuỗi, chỉ có được năm phút, nhưng thù lao không thấp.” Lần nào trước khi lên diễn, Trang Tự Minh cũng khái quát lại tình hình cho Nhậm Thiên Chân biết.

Nhậm Thiên Chân nói: “Cao Tuyết Tâm ư? Chính là nữ nhà giàu di sản thế giới đó ư? Nghe nói bà ấy là top ba người giàu nhất đảo Cò đấy, chúng ta có cơ hội được gặp bà ấy sao?”

Nhắc đến truyền kỳ người phụ nữ lập nghiệp từ hai bàn tay trắng này, Nhậm Thiên Chân vô cùng hăng hái, từ đầu phố đến cuối đường ai ai cũng biết đến câu chuyện của bà ấy, trở thành tấm gương chăm chỉ trong lòng vô số nữ sinh.

“Chắc là có thể đấy, tiệc công ty nhà mình, cô ấy sẽ có mặt thôi.” Cửa thang máy mở ra, Trang Tự Minh kéo hộp trống đi ra ngoài, Nhậm Thiên Chân bám sát phía sau.

Hai người nghỉ ngơi ở phòng chờ, Nhậm Thiên Chân trang điểm, còn Trang Tự Minh thì ngồi ăn uống.

“Kết quả thi tiến sĩ của anh thế nào rồi?” Nhậm Thiên Chân vừa kẻ mắt vừa hỏi Trang Tự Minh.

“Có rồi, anh đậu rồi.” Trang Tự Minh nhấp một hớp nước, nhìn Nhậm Thiên Chân, “Em không ăn chút gì lót bụng sao?”

“Không, em không đói.” Nhậm Thiên Chân nghe nói có thể gặp được Cao Tuyết Tâm thì vô cùng hưng phấn.

“Vậy anh chờ lại cho em ít, lỡ em đói bụng.” Triệu Tấn Dương gói kỹ hai chiếc bánh bông lan còn lại, đặt vào trong túi.

Trong đại sảnh bữa tiệc, đèn đuốc sáng trưng, nơi nơi rực rỡ gấm hoa, khách mời ai nấy đều vô cùng bắt mắt, da phục của phái nữ đa dạng đủ loại, tranh kỳ đấu diễn, A Bảo thân mật kéo tay Phó Đông Bình đi vào.

Phó Đông Bình có nhiều bạn, thỉnh thoảng có người đi đến chào hỏi, thấy A Bảo đứng bên cạnh anh thì lập tức ra về đã tỏ, Phó Đông Bình trời sinh độ lượng, cũng lười giải thích, mặc mọi người bàn tán sôi nổi.

Thấy cô em họ Cố Úc Mi và người chồng chưa cưới Hình Lịch Dương đứng bên cạnh, Phó Đông Bình liền đi đến chào hỏi, A Bảo đi theo sau lưng anh. Cố Úc Mi thấy hai người bạn họ thì có chút bất ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều.

“Hai người đến sớm thế.” Phó Đông Bình tìm chuyện để nói. Anh không thể nào ưa nổi cậu em rể tương lai tên Hình Lịch Dương này, lần nào nói chuyện với anh ta cũng đều nhạt nhẽo thiếu muối, quá công việc.

Cố Úc Mi đáp: “Hôm nay dì Cao mời khách, dì ấy lại là mẹ nuôi của Lịch Dương, dĩ nhiên bọn em phải đến sớm rồi.” Đang lúc nói, cô ấy đưa mắt nhìn A Bảo, nhìn bộ trang phục lộng lẫy động lòng người của cô ấy, rồi lại nhìn sang ông anh mình, có vài lời muốn nói nhưng chẳng cách nào mở miệng được.

“Không phải như em nghĩ đâu.” Phó Đông Bình đoán được cô em họ này muốn nói gì. Cố Úc Mi nhướn miệng cười, “Em nghĩ cái gì kia?”

“Em tự biết là được.” Phó Đông Bình cũng không vội phũ phàng, nói đến đó thì dừng, không cần phải bàn sâu thêm.

Cố Úc Mi lại cười một tiếng, “Vậy người kia đâu rồi, tính lúc nào để em được gặp đây, em nghe mẹ nói, anh vì cô ấy mà thần hồn điên đảo, hể rảnh rồi lại chạy đi tìm cô ấy.”

“Mẹ anh nói quá lên đấy, làm gì có thần hồn điên đảo chứ.” Phó Đông Bình cười, nhấp chút rượu Brandi trong tay.

“Kiểu gì đấy?”

“Em gái nhỏ.”

“Còn nhỏ hơn em à?”

“Ừ, nhỏ hơn em mấy tuổi.”

Trong lúc anh em nói chuyện, MC đã lên sân khấu tuyên bố bữa tiệc bắt đầu, chủ tịch tập đoàn Cao Tuyết Tâm đi lên đọc diễn văn, nhất thời trong hội trường im lặng hẳn đi, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn vị chủ tịch ở trên sân khấu.

Nhậm Thiên Chân đứng sau cánh cửa ở một góc hội trường, tầm mắt vượt qua đám đông, nhìn lên Cao Tuyết Tâm ở trên sân khấu, mặc dù không thấy rõ lắm, nhưng cũng có thể nhìn ra được đường nét, đó chính xác là một người phụ nữ phong độ đầy xinh đẹp, chỉ mấy câu nói thôi đã cho thấy tài ăn nói lãnh đạo hơn người, người như thế, là trời sinh ra để làm chuyện lớn.

”Còn hai mươi phút nữa, chúng ta đi chuẩn bị đã.” Trang Tự Minh đứng sau Nhậm Thiên Chân, vỗ nhẹ vào lưng cô.

Không có chút phòng bị nào, trong mấy phút Phó Đông Bình xoay người đi nói chuyện với bạn, trên sân khấu đã được bố trí xong xuôi, Nhậm Thiên Chân đứng trên sân khấu, cầm đàn violon điện, đợi ban nhạc chuẩn bị xong thì bắt đầu diễn.

Tiếng nhạc vang lên, bầu không khí trong hội trường rạo rực hẳn lên, Phó Đông Bình xoay người lại nhìn, suýt nữa bị sắc rượu mình vừa uống, anh nhìn thấy Nhậm Thiên Chân, cô nhóc kia trang điểm đậm đang đứng trên sân khấu biểu diễn, mặc trên người là bộ lễ phục màu đen anh mua cho cô.

Một màn biểu diễn dạt dào cảm xúc, mỗi lần cô đứng trên sân khấu đều khác một trời một vực trong cuộc sống thường ngày, ngôn ngữ cơ thể toát lên vẻ đầy sức sống đó đã kéo theo bầu không khí trong hội trường lên cao, thỉnh thoảng lại có người dành cho tiếng vỗ tay.

”Anh làm sao thế, thấy gì mà kích động vậy?” A Bảo thấy động tác của Phó Đông Bình, cho là anh bị sắc, bèn vội vàng vỗ lưng anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 16: Nỗi Giận Vì Hồng Nhan

”Không có gì.” Phó Đông Bình lấy lại bình tĩnh, ngược mắt lên nhìn Nhậm Thiên Chân, cô chỉ tập trung kéo đàn violon, không có thấy anh.

”Em gái kéo đàn ấy xinh thật, lại có thể trấn áp được anh trai em.” Cố Úc Mi trêu đùa. Hai người bọn họ cùng lớn lên với nhau từ nhỏ, anh cô để ý đến điều gì, cô chỉ cần nhìn một cái là biết ngay,

Phó Đông Bình trợn mắt nhìn Cố Úc Mi, Cố Úc Mi tinh nghịch làm mặt quỷ với anh.

Cuối cùng Nhậm Thiên Chân cũng trông thấy Phó Đông Bình, cũng thấy A Bảo đứng bên cạnh đang kéo tay anh, trong nháy mắt cô trở nên mất tự nhiên, suýt nữa đã không thể biểu diễn tiếp được rồi, Phó Đông Bình gạt đầu ý bảo cô tập trung diễn đi, lúc này cô mới bình tĩnh lại.

Sau khi diễn xong, Nhậm Thiên Chân vào nhà vệ sinh tẩy trang, Phó Đông Bình gọi điện cho cô, bảo rằng anh đợi cô ở dưới cao ốc.

”Không phải anh đi với A Bảo à, không cần đưa chị ấy về à?” Nhậm Thiên Chân nhớ đến cảnh tượng vừa rồi, lập tức không dễ chịu thoải mái cho lắm. A Bảo có thái độ thân mật với anh như thế, có bị mùi cũng nhận ra được mập mờ giữa hai người.

”Chuyện này nói ra dài lắm, em cứ xuống đây đi, anh có thể giải thích.” Phó Đông Bình đoán được cô nhóc này đang ghen, bèn vội vàng dỗ cô.

”Giải thích là che giấu.” Nhậm Thiên Chân cúp máy, rút khăn giấy trong túi xách ra lau khô mặt.

Ai ngờ, cô vừa ra khỏi nhà vệ sinh liền gặp một chàng trai áo mũ chỉnh tề đi về phía cô, muốn tránh cũng không tránh được, vì người kia đã cản đường cô rồi.

”Em gái này, chắc vẫn là sinh viên nhì.” Người đó chủ động bắt chuyện với cô, “Anh tên Cao Tuấn, là cháu của Cao Tuyết Tâm, em gái tên gì đây?”

Người thanh niên tự xưng là cháu của Cao Tuyết Tâm vừa cao vừa gầy, dáng rất đẹp, nhưng đôi mắt híp lại khá sắc, vừa nhìn đã khiến người ta chán ghét. Nhậm Thiên Chân phớt lờ hắn ta, nghiêng người tính đi, nhưng lại bị hắn chụp tay lại.

”Em gái đẹp này sao không để ý đến người khác thế chứ, anh nào có ác ý, chỉ muốn kết bạn với em thôi.” Cao Tuấn ngắm nhìn cô gái trước mắt này, sau khi tẩy trang lại càng trắng muốt, thanh tú đáng yêu khó diễn tả được.

Nhậm Thiên Chân biết mình đụng phải tên vô lại, hết lần này đến lần khác đều không có Phó Đông Bình ở bên cạnh, ngay cả Trang Tự Minh cũng đã rời đi trước rồi, cô đành tự trấn định, “Mời anh tránh ra, anh Cao à, đây là nơi công cộng, anh chú ý hành động chút.”

”Cuối cùng em cũng chịu nói chuyện với anh.” Cao Tuấn vui vẻ nói, “Nào lại đây, đừng cản người khác vào nhà vệ sinh, anh có mấy lời muốn nói với em.”

Cũng không đợi Nhậm Thiên Chân mở miệng, hắn ta đã giật lấy hộp đàn từ trong tay cô, sai bước đi về bên kia. Nhậm Thiên Chân vô cùng lo lắng, đi theo sau lưng hắn ta kêu, “Anh làm gì thế hả, sao lại tự tiện cướp đồ của người khác thế.”

Chợt bóng đèn lóe lên, Nhậm Thiên Chân lấy điện thoại từ trong túi xách ra gọi cho Phó Đông Bình, nào ngờ chỉ vừa kết nối, còn chưa kịp nói thì Cao Tuấn đã giật lấy điện thoại trong tay cô bấm tắt, lại cúi đầu nhập số của mình vào, đợi điện thoại rung lên thì bấm tắt.

”Căng thế làm gì, anh chỉ tốn của em hai phút thôi mà.” Cao Tuấn trả điện thoại lại cho Nhậm Thiên Chân, “Nếu em là sinh viên vừa học vừa làm, thì anh có một đề nghị thế này, nếu em không ngại thì nghe xem sao, em chạy show kiếm tiền như thế này, không bằng đi theo anh đi, ba năm hay năm năm đều tùy em, ít nhất mỗi năm sẽ cho em năm triệu tiền tiêu vặt, trang sức xe sang nhà cửa có đủ, chỉ cần anh vui thì lúc nào cũng có thể cho em, không phải tốt

hơn em đi làm gấp vạn lần sao?”

Nói cả nửa ngày, thì ra người này muốn bao nuôi cô, Nhậm Thiên Chân tức đến mức thất khiếu bốc khói, rồi lại cảm thấy nực cười, mấy cậu ấm có tiền đều có đức hạnh này sao, thấy cô nàng nào thuận mắt trong bữa tiệc liền muốn chiếm làm của riêng, trong đại học có không ít con nhà giàu, nhưng thật sự chưa gặp phải người nào có nhân phẩm như thế này.

”Xin lỗi, tôi không có tí hứng thú nào với đề nghị của anh cả.” Nhậm Thiên Chân đưa tay cầm lấy hộp đàn định rời đi.

Cao Tuấn lại ngăn cô lại lần nữa, “Em không phải vội trả lời anh ngay bây giờ đâu, số điện thoại của anh đã lưu trong máy em rồi đấy, bao giờ nghĩ thông thì có thể tìm anh bất cứ lúc nào. Em gái à, thời đại này rồi, kiếm tiền bằng thân thể mình chẳng hề xấu hổ tí nào cả, đáng xấu hổ, được cái mình muốn thôi mà, cần gì phải thanh cao.”

Nhậm Thiên Chân tức xi khói tung cước muốn đá bay hắn đi, ai ngờ hắn ta lại phản ứng nhanh như thế, trong nháy mắt đã tránh được, cô vì màng giày cao gót mà suýt nữa ngã nhào. Cao Tuấn vội vàng đỡ lấy cô.

Phó Đông Bình bước ra khỏi thang máy, đứng lúc nhìn thấy cảnh này, nhất thời không kiềm chế được cơn giận, xông lên đám Cao Tuấn một phát.

Thằng nhãi này là tay công tử bột khét tiếng, năm ngoái cũng vì giành giật tình nhân mà bị người ta đánh đến mức vào viện nằm, nhìn thế này, không cần hỏi cũng biết hắn ta đang làm phiền Nhậm Thiên Chân.

Cao Tuấn bị ăn đòn, nhìn thấy rõ người đến là Phó Đông Bình thì liền vung tay lên trả lại. Nhậm Thiên Chân tính dằn vặt hắn ta một lúc thì thôi, kéo Nhậm Thiên Chân rời đi, nào biết hắn ta nhào đến đám đá loạn xạ, anh nhất thời nổi điên, xông vào đánh nhau với hắn.

Nhậm Thiên Chân đứng bên cạnh sốt ruột không thôi, “Các anh đừng đánh nữa, đừng có đánh nữa...”

Nhưng hai người chẳng ai nghe cô, tiếp tục đánh nhau, dần dần xung quanh có người xúm đến, có người định ra ngăn nhưng không thành, hai người kia đã quyết phải đánh một trận.

Cho đến lúc Hình Lịch Dương và Cố Úc Mi chạy đến, mới tách được Phó Đông Bình và Cao Tuấn ra, A Bảo trợn mắt há mồm đứng bên cạnh, không tin nổi nhìn Phó Đông Bình trán nứt má sưng, không biết tại sao anh lại đánh nhau với người khác.

”Anh mau đi đi, mặt sưng phù lên cả rồi.” Cố Úc Mi đẩy Phó Đông Bình ra, để Hình Lịch Dương áp chế Cao Tuấn, nếu không thì hai người này còn đánh nhau nữa.

Phó Đông Bình hậm hực nhổ một búng máu ra, kéo tay Nhậm Thiên Chân rời đi. Lúc này A Bảo mới để ý đến, cô gái trước mắt này không phải là người đi dạo phố với anh, để anh mua quần áo đây sao, không biết Cao Tuấn đã làm gì cô ấy mà Phó Đông Bình giận đến mức ra tay như vậy.

Cố Úc Mi nhìn theo bóng lưng anh trai mình và Nhậm Thiên Chân, cả nửa ngày vẫn còn耿耿 ra, bèn hỏi Hình Lịch Dương, “Rốt cuộc gần đây anh trai em bị làm sao thế, lần trước thì đánh nhau với mấy cậu phát tờ rơi, hôm nay lại ra tay với Cao Tuấn, trước kia tính khí anh ấy có nóng nảy vậy đâu.”

Hình Lịch Dương dừng dừng đáp, “Đến điều này mà em cũng không nhìn ra được sao? Mê say, kích động, vì một chút chuyện nhỏ đã quên mình, tình yêu cháy bỏng cháy hồng cả đầu.”

”Khó trách lại si mê mặt dày bất chấp hình tượng như thế.”

Hình Lịch Dương cười thất thanh, ngón tay nhẹ nhàng chọc vào mặt cô, “Đừng có ăn giấm chua, chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

Phó Đông Bình đi rất nhanh, tay dùng sức gần như bóp gãy cánh tay nhỏ của Nhậm Thiên Chân, Nhậm Thiên Chân nén đau nói, “Anh đi chậm thôi, em không đuổi kịp, anh chậm lại đi.”

Đợi đến lúc lên xe, Phó Đông Bình mới ôm siết Nhậm Thiên Chân vào lòng, nói xin lỗi cô, “Anh xin lỗi, đã dọa em rồi.” Nhậm Thiên Chân trách anh: “Sao anh hờ một chút ra là lại đánh nhau với người khác thế, em tưởng anh là người tốt chứ.”

”Đánh nhau thì không phải là người tốt à? Đàn ông con trai có mấy ai không đánh nhau chứ.” Phó Đông Bình rút một tờ khăn giấy lau đi máu nơi khóe mắt, cười nhạt, “Nhìn cho kỹ đi, đây là vì em mà đánh nhau đến chảy máu đấy.”

Giương mặt đẹp trai này dù bị thương thêm nữa không không tránh được nhếch nhác, thế nhưng anh vẫn chưa sửa được cái tính ba hoa của mình, Nhậm Thiên Chân lo lắng nhìn anh, “Hai mắt sưng cả rồi đây này, đến bệnh viện xem sao đi.”

Bảo tài xé lái xe đến bệnh viện, Nhậm Thiên Chân nhìn đau cúi người xuống tháo giày cao gót giúp Nhậm Thiên Chân, phát hiện ra đôi chân trắng như tuyết của cô đã bị giày giày siết cọ sát đỏ tấy, bèn đặt chân cô lên đầu gối mình.

”Sao hôm nay bọn em lại đến biểu diễn cho nhà họ Cao? Bọn em cũng nhận biểu diễn tại nhà à?”

”Em cũng không biết, mọi chuyện đều do Tiểu Trang liên lạc với bên công ty diễn, em chỉ phụ trách ra sân thôi.”

”Tiểu Trang là ai? Là tên nhóc chơi trống đó ư? Em với hắn ta là thế nào?”

”Không có quan hệ gì hết, chỉ là cùng hợp tác biểu diễn thôi.”

”Anh không tin.”

Tên nhóc kia đẹp mã thế, học trường nào cũng thành hot boy trường đó, Phó Đông Bình nghĩ mà chua xót.

”Em không có nói dối, anh tin hay không thì tùy, em không care.” Nhậm Thiên Chân lạnh lùng lắm bầm, anh đánh nhau với người ta bị thương ra vậy rồi mà còn không quên ghen, đúng là bình giấm.

”Vậy em care cái gì? Chồng em bị thương thì em có care không?” Phó Đông Bình ôm lấy cô, khẽ hôn lên môi cô. Tài xế còn ngồi ở trước mà anh lại càn rỡ như thế, Nhậm Thiên Chân đỏ bừng mặt, tay đẩy anh ra. Phó Đông Bình cười lắc đầu, ý bảo cô không cần để ý đến tài xế. Dù bọn họ ngồi sau này có làm gì, thì tài xế cũng sẽ làm như không thấy.

Sau khi đến bệnh viện tiêm mũi hạ sốt, điều trị vết thương, Phó Đông Bình đưa Nhậm Thiên Chân đến một tiểu khu tên là Ngự Cảnh uyển.

”Đây là Ngự Cảnh uyển sao? Là khu CBD* đắt nhất trong truyền thuyết đó sao? Không phải anh đưa em về lại trường à?” Nhậm Thiên Chân nhìn bảo vệ tiểu khu đánh đèn cho xe qua, liền tò mò nhìn những dãy nhà cao tầng bên ngoài cửa kính.

(*CBD là từ viết tắt cả Central Business District, là biểu tượng cho sự phát triển, sức sống của nền kinh tế đô thị, là nơi tập trung cao nhất các hoạt động giao thương, hành chính, văn hóa, giải trí.)

”Nhà anh ở đây, bình thường không hay đến lắm, nhưng tối nay phải ở lại nơi này, nếu không anh thế này, mẹ anh thấy lại hỏi ngắn hạn dài nữa.” Phó Đông Bình và Nhậm Thiên Chân cùng xuống xe, anh cầm tay cô đưa về nhà mình.

”Nghe nói ở đây đắt lắm, một mét vuông khoảng mấy mươi ngàn đó.”

”Nhà đầu tư tìm đến bố anh nhờ thiết kế, nên anh mua được một căn giá giảm nửa.”

Nhậm Thiên Chân bĩu môi, với danh tiếng trong nước bây giờ của Phó Duật Lâm bố anh, có thể làm kiến trúc sư cho khu chung cư này là đã cho đối phương mặt mũi lắm rồi, chứ những tác phẩm khác của ông đều thuộc kiểu như nhà hát lớn quốc gia chẳng hạn.

Hai ở tầng hai mươi, căn nhà được sửa sang rất có ý vị, ánh sáng trong phòng dịu êm không nhức mắt, có thể nhìn ra là đã được thiết kế cẩn thận, nói không chừng còn do chính tay anh sửa, vật dụng trong nhà đều là kiểu châu Âu, đệm bông căng phồng, khiến người ta vừa nhìn đã muốn ngồi lên, Nhậm Thiên Chân đôi giày lướt đến trước cửa sổ nhìn xem, bên ngoài ánh sáng đèn điện lấp lánh, thành phố tỉnh không ở nơi xa.

”Ồ đây đẹp quá đi à.”

”Nơi mình ở dĩ nhiên phải chọn góc độ ngắm cảnh và tầng tốt nhất rồi, nội thất cũng do chính tay anh thiết kế đấy.”

Phó Đông Bình cúi đầu phục ra, kéo cả vật xuống ném sang một bên rồi vào nhà vệ sinh rửa tay, lúc đi ra thấy Nhậm Thiên Chân ngồi trên sa lon, bèn đi đến tủ rượu rót hai ly rượu vang, đưa một ly cho cô.

Nhậm Thiên Chân không nhận, “Em không thích uống rượu vang lắm.”

”Em ném thử đi, đây là Bordeaux AOC anh mang từ Pháp về đấy, không giống mấy loại rượu vang pha chế trong nước đâu.”

”Lafite năm 82 em cũng không uống.”

”Lafite thì thấm vào đâu chứ, chai này của anh là một trăm hai mươi ngàn đấy.” Phó Đông Bình đưa ly rượu đến trước mặt Nhậm Thiên Chân, ý bảo cô ném thử đi.

”Em không uống!”

Thấy cô không muốn uống, Phó Đông Bình cũng không ép cô nữa, tự mình uống cạn.

”Cao Tuấn nói gì với em thế?” Phó Đông Bình cầm ly rượu, hỏi Nhậm Thiên Chân. Nhậm Thiên Chân chán nản dẩu môi, “Anh ta nói mình là cháu của Cao Tuyết Tâm, hỏi em có đồng ý không... Nói mỗi năm cho ít nhất năm triệu, trang sức nhà cửa cũng thế.”

”Em động lòng à?” Phó Đông Bình cười hỏi cô.

”Anh nói gì thế?” Nhậm Thiên Chân nổi giận, anh hỏi như vậy là có ý gì, đúng là xem thường người ta quá.

Phó Đông Bình đặt ly rượu xuống, cầm lấy hai tay cô, nhìn thẳng vào mắt cô, “Nói cho anh biết, nếu như không có anh, thì em có động lòng trước số tiền đó không?”

”Phó Đông Bình! Anh mà nói nữa là em giận đấy!” Nhậm Thiên Chân muốn rút tay ra đánh anh.

Phó Đông Bình cười khê, cúi đầu hôn lên tay cô, “Nhà họ Cao giàu hơn nhà anh gấp mấy lần, Cao Tuấn cũng nổi tiếng hào phóng, nếu anh ta đã ra giá,

thì chỉ đưa thêm chứ không thiếu.”

Cuối cùng Nhậm Thiên Chân cũng rút tay ra, đánh anh qua quýt, nghe thấy anh ái ối một tiếng mới dừng lại.

”Đánh bậy đánh chết sư phụ đây*“, em cẩn thận vào chứ.” Phó Đông Bình che vết thương nơi khoe mắt, vừa nãy ở bệnh viện đã bôi thuốc cầm máu, bị cô đánh như thế, chỉ e vết thương lại hở ra.

(*Có một vị quyền sư cãi nhau với vợ. Anh ta nghĩ, mình đã học võ xong rồi còn phải sợ cô ta sao? Không ngờ còn chưa chuẩn bị tư thế thì vợ đã xông lên đánh cho anh ta sưng mặt mũi. Sau lại có người hỏi: vì sao đã học võ rồi còn thua vợ? Quyền sư nói, cô ta không ra quyền theo như chiêu thức, làm sao tôi chống lại được?)

Nhậm Thiên Chân vẫn chưa hết giận, “Ai bảo anh nói em kia chứ, đây là dạy dỗ đấy.”

”Thiên Chân, những chuyện như thế sau này không phải ít, đây chỉ mới là bắt đầu.” Phó Đông Bình lớn tiếng nói.

Nhậm Thiên Chân ngán người ra, “Em có ý gì?”

Phó Đông Bình cầm khăn giấy che khoe mắt, “Đợi đến khi em tới đài truyền hình làm MC, bất kể em dẫn tin tức thời sự hay thời tiết thì cũng đều nhanh chóng nổi tiếng, đến lúc đó có đủ các tay nhà giàu đổ xô vào em, bọn họ sẽ không ngừng dùng tiền tài quyền lực cảm dỗ em.”

”Làm sao anh biết em sẽ nổi tiếng chứ?” Nhậm Thiên Chân tức giận.

”Vì em đẹp.” Phó Đông Bình hí hóp mắt nhìn cô, “Là kiểu đẹp mà đàn ông thích, có sự hồn nhiên của trẻ thơ, lại có vẻ yếu đuối của phụ nữ.”

Lúc này Nhậm Thiên Chân mới hiểu, người này đang ghen, hơn nữa còn ghen rất dữ, cố ý nói chọc giận cô, hòng dò xét thái độ của cô, bèn nắm tay lại đầm nhẹ anh, “Em sẽ không đâu, em không đề ý đến những người đó.”

”Không phải là vấn đề em muốn hay không, người trong giang hồ đâu tự làm theo ý mình được, em nhìn những nữ minh tinh đang nổi tiếng trong nước đi, có ai là không trải qua cay đắng mà ngồi vào vị trí này, có ai chưa từng dùng quy tắc ngầm, cũng chỉ có fans hâm mộ mới xem bọn họ là bảo bối, ở trước mặt những ông lớn có tiền có quyền, bọn họ đều mua vui chuốc cười vậy đấy. Thế giới này vốn dĩ là đồ bẩn thỉu.” Phó Đông Bình nói câu nào thảm câu đó.

Nhậm Thiên Chân vốn còn đang giận, nhưng nghe anh nói vậy thì cơn giận rút lui một nửa, hồ nghi nói: “Anh không hy vọng em sẽ làm MC ở đài truyền hình?”

Phó Đông Bình lắc đầu, “Không phải thế, chẳng qua là anh cảm giác được nguy cơ trong tối nay thôi.” Anh cầm ly rượu lên uống cạn, rồi lẩm bẩm: “Có vài người là số mệnh của người khác, mà em, chính là số mệnh của anh.”

Một ly lại một ly, anh uống hết gần cả nửa chai rượu vang, quên khuấy mất lời bác sĩ dặn, lúc đường thương cần phải cai thuốc cai rượu.

Chuyện Cao Tuấn chỉ là ngòi nổ dễ anh biết, sau này sẽ có nhiều người ngập nghe con mồi của anh hơn, con mồi tốt đẹp như thế, sẽ không chỉ có một mình anh vừa ý, một khi con mồi tiến vào rừng cây thì anh khó mà không chế nổi toàn bộ cục diện.

Thế giới này quá đổi rộng lớn, có quá nhiều người, lại chưa biết bao nhiêu điều bất ngờ, anh biết rõ, luôn có những chỗ anh không thể so bì được.

”Em sẽ chú ý.” Nhậm Thiên Chân nhìn anh uống rượu giải sầu thì rất lúng túng, không biết nên khuyên giải thế nào, qua một lúc lâu mới nói thêm, “Cũng chưa chắc là em thi đậu.”

”Em sẽ thi đậu.” Giọng Phó Đông Bình càng ngày càng nhỏ, gần như khàn khàn. Nhậm Thiên Chân nhìn gương mặt điển trai của anh như bị một lớp bóng mờ bao phủ, vết thương do đánh nhau càng làm chiếc bóng đậm thêm, bỗng cô hòng cô khô rát, nói không ra lời.

Phó Đông Bình đi rót cho cô một ly nước, nhìn cô uống, rồi bao nhiêu yêu thương không nở hóa thành cái vuốt ve khẽ khàng. Nhậm Thiên Chân uống hết một ly nước, cảm thấy cổ họng dễ chịu hơn mới hỏi anh, “Anh còn chưa nói cho em biết, tối nay anh và A Bảo là có chuyện gì thế?”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 17: Không Phải Dạng Vừa Đâu

Phó Đông Bình kể rõ ngọn ngành cho cô hay, thấy cô nửa tin nửa ngờ thì cười nói: “Nếu anh thật sự muốn có gì với cô ấy thì em có cản cũng không cản được, và anh không muốn thì cô ấy cũng không dụ dỗ anh được.”

Lời nói ra rất chu đáo, Nhậm Thiên Chân cũng chẳng biết phải phản bác thế nào, ngạc nhiên nhìn anh, một lúc sau mới nói: “Đúng là dù anh lén ngủ với

chị ta thì em không biết thật, nhưng anh đừng tưởng em không biết thì muốn làm gì thì làm.”

”Cô nhóc này ăn giấm chua cũng không ít nhì. Trời không còn sớm nữa, chúng ta đi nghỉ đi.” Phó Đông Bình nói rồi đi tắm.

Anh nói đi nghỉ, nhưng sau khi lên giường lại không hề cho cô lấy một phút nghỉ ngơi nào, giày vò đến tận nửa đêm mới ôm cô thiếp đi.

”Tuần sau bác sĩ đến, đến lúc đó anh đưa em đi gặp cô ấy nhé, em cũng biết cô ấy đấy.” Phó Đông Bình nằm trước ngực Nhậm Thiên Chân, vừa mệt lại buồn ngủ, giọng cũng trở nên mơ màng.

”Em biết ư? Là ai thế?” Nhậm Thiên Chân xoa nhẹ lưng anh, tò mò nhéo anh.

”Bạch Tố, còn cả chuyên gia cô ấy mời đến nữa.”

”Bạch Tố?” Nhậm Thiên Chân ngạc nhiên, lắm bả, “Làm gì mà tìm chị ấy?” Anh đã nghĩ là làm, vội tìm Bạch Tố đến điều trị cho cô, đúng là Bạch Tố học y thật, nhưng anh biết rõ Bạch Tố có ý với mình...

Không nghe thấy anh nói, Nhậm Thiên Chân vỗ vào mặt anh, phát hiện ra chưa tới hai phút anh đã ngủ say, bèn nhẹ nhàng dịch chuyển người mình ra, dè dặt không đụng vào vết thương trên mặt anh, rồi suy nghĩ về chuyện này.

Nếu cô là tiểu thư nhà giàu như em họ anh, bị cậu ấm quấy rối, anh tuyệt đối sẽ không nghi ngờ cô động lòng trước cái giá của đối phương, mà chỉ biết khịt mũi coi thường thay em họ anh, nhưng đối lại là cô, trong tiềm thức anh lại sợ cô không chống đỡ nổi trước cám dỗ.

Không phải là anh không tin nhân phẩm của cô, nhưng anh càng tin vào nhân tính hơn, tin môi trường thay đổi và thân bất do kỷ, nhất là trong đầu cô còn tồn tại một nhân cách khác, một nhân cách xấu xa, thì có lẽ chuyện gì cũng làm được.

Nhậm Thiên Chân vô cùng chán nản, cảm thấy như mình bước vào một tràng Tu-la rộng lớn, đối mặt với gian nan thách thức trước giờ chưa từng gặp, qua cửa chém tướng, giết hại trùng trùng, cũng chưa chắc có thể đi về phía thành công.

Ngày hôm sau, cô ngủ đến tận trưa mới rời giường, ngáp dài đi ra phòng khách, nhìn thấy Phó Đông Bình ngồi trên sa lon xem thi đấu đá banh, cô bước đến xem vết thương của anh.

Ôm mặt anh, Nhậm Thiên Chân nói: “Qua một đêm rồi mà có vẻ máu bầm nặng hơn thì phải, để em lược trứng gà lăn cho anh, phương pháp dân gian, nghe nói làm tan máu bầm hiệu quả lắm.”

Nhậm Thiên Chân tìm trứng gà trong tủ lạnh, phát hiện còn nguyên một hộp, nghiêng đầu hỏi anh: “Anh mới mua à?” Phó Đông Bình ừ một tiếng.

”Vậy sao anh không lược đi, lược chín chườm nóng lên vết thương trên mặt.”

”Anh không biết lược.”

”Đồ ngốc, đến lược trứng cũng không biết, để nước sôi là được rồi.” Nhậm Thiên Chân phục luôn vị thiếu gia này, không biết hai mươi mấy năm qua anh sống thế nào, ngày đến lược trứng cũng chẳng biết.

”Anh chưa từng lược trứng bao giờ cả, anh cũng không thích ăn trứng lược, như thế nào thì mới tính là lược sôi?” Phó Đông Bình đi đến nhìn xem. Nhậm Thiên Chân cười lắc đầu, thuận tay cầm lấy tạp dề mặc vào, rồi tìm nồi hứng nước rồi thả trứng gà vào, bắc lên bếp nấu.

”Lược trứng phải dùng nước lạnh, nước sôi rồi thì vẫn phải nấu thêm mấy phút nữa.” Nhậm Thiên Chân vừa nói vừa tìm chảo, tự rán trứng cho mình ăn.

”Anh cũng muốn ăn trứng rán, anh có thể ăn hai quả, rắc muối tiêu, rán đừng chín lắm, làm trứng lòng đào ấy.” Phó Đông Bình đứng bên cạnh nói. Nhìn dáng vẻ bận rộn của cô, lòng thầm nghĩ, vốn là một cô nàng nghịch ngợm tinh quái, nhưng khi đeo tạp dề vào lại như biến thành một người khác, trở thành cô chủ nhà đáng yêu.

Nhậm Thiên Chân nhìn anh không làm gì mà hết lần này đến lần khác cứ chỉ tay năm ngón, bèn đẩy anh ra phòng khách, không cho anh đặt chân vào cứ địa phòng bếp nữa.

Rán trứng xong, mì cũng đã chín, sau khi hai người ăn xong thì trứng lược cũng có thể dùng được rồi, Nhậm Thiên Chân bóc vỏ, cầm trong tay lăn lăn, cảm thấy nhiệt độ đã vừa thì dè Phó Đông Bình nằm xuống, dùng trứng gà chườm nóng lên máu bầm trên mặt anh.

”Ấy da, đau quá... nóng nữa!” Phó Đông Bình kêu lên.

”Ráng nhịn chút đi.” Nhậm Thiên Chân xoay mặt anh lại, tiếp tục lăn trứng trong tay, cẩn thận chườm giúp anh. Phó Đông Bình vươn tay ôm lấy eo cô.

”Để xem anh sau này còn đánh nhau với người ta nữa không, đã lớn thế này rồi, hể gặp chuyện mà giải quyết bằng nắm đấm chính là biểu hiện của vô năng đấy.” Nhậm Thiên Chân sợ trứng nóng quá, khẽ thổi trên mặt anh.

”Nước Mỹ đó đánh cả Iraq Afghanistan Syria thì sao, không lẽ Mỹ vô năng? Không dùng đến vũ lực, chẳng lẽ dùng sắc đẹp đánh bại đối thủ?”

Phó Đông Bình rất giỏi chuyện cả vú lấp miệng em, Nhậm Thiên Chân đành thờ dài, “Anh chẳng đứng đắn gì cả.”

Mấy ngày sau, Phó Đông Bình không về nhà cũng không đi làm, có chuyện gì đều liên lạc qua điện thoại, vết thương trên mặt anh quá rõ, khó đảm bảo không ai tung tin bậy bạ.

Hạ Đình Vũ đến thăm anh, vừa thấy mặt mày anh thì bật cười ha hả, “Vi con nhóc kia mà cậu chịu đau không ít đấy, đầu tiên là đầu bị thương, bây giờ thì ăn đắng, không biết lần sau sẽ xảy ra chuyện gì đây.”

Phó Đông Bình im lặng, đấm anh ta một phát.

Hạ Đình Vũ ngồi xuống sa lon, nhìn quanh trong phòng, nhà được lau chùi sạch sẽ, trên ban công phơi quần áo đã giặt, có cả đồ lót của hai người, nom cuộc sống rất ra hình ra dạng.

“Cuộc sống gia đình cũng không tệ lắm nhỉ, xem ra trên giường chắc hài hòa lắm, nên cậu mới thích đến thế.” Đầu Hạ Đình Vũ tự nhảy ra vô số hình ảnh urot át, lại không nhịn được nhạo báng một câu, “Vừa phải thôi, đừng để bị nhò kia vất kiệt.”

“Cậu tự coi chừng mình đi.” Phó Đông Bình nhìn đau cười không ngừng, thích ý đuổi chân ra gác lên bàn trà, “Một nàng nhỏ tuổi có thể đối phó được sao?”

“Cũng tạm được, trẻ tôi tự có sức sống thanh xuân, có lẽ có thể từng chút kích thích trái tim già cỗi của mình.” Hạ Đình Vũ lôi một bao thuốc lá từ trong túi ra, rút ra ngậm một điếu, rồi ném cho Phó Đông Bình một điếu. Phó Đông Bình đưa lên mũi ngửi, nhưng không châm điếu.

“Có chuyện gì thế?” Phó Đông Bình rất ít khi thấy đáng vẻ sa sút của Hạ Đình Vũ như thế.

“Quá mệt mỏi, lúc nào cũng muốn đổ dành.” Hạ Đình Vũ thở dài, “Nói ra cũng lạ, cô ấy chỉ nhỏ hơn mình bảy tuổi, nhưng lại cứ như cách mình hai thế hệ vậy.”

“Mấy cô gái như thế phải lẫn xả xã hội hai năm mới gọi là trưởng thành, nhưng đợi đến lúc cô ấy trưởng thành rồi, nói không chừng cậu lại nhớ sự trẻ trung đơn thuần ban đầu ấy chứ.” Phó Đông Bình không khỏi nghĩ đến Nhậm Thiên Chân, dù cô đã hai mươi ba tuổi rồi, nhưng vẫn luôn sinh hoạt trong sân trường, có nhiều suy nghĩ vô cùng đơn thuần non nớt.

“Cô ấy khiến mình nhớ đến mối tình đầu.” Bỗng Hạ Đình Vũ cảm thán một câu. Phó Đông Bình nhìn anh ta đầy hứng thú, “Vẫn chưa quên được à, không phải hơn mười năm rồi sao? Người ta cũng đã kết hôn ở Pháp rồi.”

Tình đầu của Hạ Đình Vũ là một cô gái hồi học cấp ba, cô ấy lớn hơn bọn học một khóa, không phải rất đẹp nhưng có khí chất, hai người qua lại hai năm thì cô gái đó bị người nhà cho đi Pháp du học, từ đó hai người cắt đứt liên lạc.

“Không phải không quên được người, mà là hoài niệm tình xưa, ông đây cũng từng có những năm tháng đầy ngây thơ.” Hạ Đình Vũ nhếch mép cười.

“Thật sao, mình nhớ cậu từng nói, cậu thích nhất là tiếng rên nỉ non của cô ấy.” Phó Đông Bình cố ý vạch trần.

“Cút!” Hạ Đình Vũ nổi đóa.

Để ý đến vòng tay Cartier kinh điển trên tay Phó Đông Bình, Hạ Đình Vũ cười hỏi: “Đây là hứng thú buồn nôn của cậu hay là cô ấy đấy?”

“Hai người bọn tôi mỗi người một cái.” Phó Đông Bình đưa tay lên nhìn. Nhậm Thiên Chân chưa bao giờ mang trang sức, nhưng cô lại rất thích chiếc vòng tay này, luôn mang theo bên mình.

“Tiểu tiên nữ không ăn thức ăn có mật, còn cậu lại là động vật ăn thịt, ở chung với cô ấy, cậu chịu được à?” Hạ Đình Vũ cười hỏi.

“Cậu đừng đặt biệt danh cho cô ấy lung tung.”

“Cô ấy không ăn đồ phàm tục, tính cách lạnh lùng, còn chưa phải là tiên nữ sao?”

Lúc này Phó Đông Bình mới cười nhạt, “Dù cô ấy không ăn nhưng biết nấu cho mình ăn, hơn nữa tay nghề không tệ.”

Nghĩ đến những ngày qua Nhậm Thiên Chân chăm sóc anh từng li từng tí, anh hạnh phúc chết đi được, cứ như trên người cô có sức sống kỳ lạ, cuộn cuộn không ngừng truyền sang anh.

Có người hút thuốc, trong phòng nhanh chóng ngập tràn khói thuốc. Phó Đông Bình đoán Nhậm Thiên Chân cũng sắp về rồi, bèn chạy đi mở cửa sổ ra, để mùi thuốc lá trong phòng tản bớt đi. Hạ Đình Vũ nhìn anh, không ngừng cười được.

Phó Đông Bình vào phòng bếp cắt sầu riêng, Đồng Hi gọi điện đến tìm Hạ Đình Vũ.

“Chuyện gì thế? Anh đang bận.” Hạ Đình Vũ lơ đãng dí đầu thuốc vào gạt tàn, vẩy tay với Phó Đông Bình, ý bảo đưa cho mình một miếng sầu riêng.

Phó Đông Bình đưa sầu riêng đã cắt cho cậu ta, thấy cậu ta cầm điện thoại không ngừng ừ ừ ờ ờ, không biết đối phương nói gì, một lúc lâu cậu ta mới

đáp được một câu.

Cuộc gọi kéo dài mười mấy phút, Hạ Đình Vũ đứng lên tạm biệt, “Đồng Hi nói đi nhầm tuyến, bị lạc tàu điện ngầm, bảo mình đến đón cô ấy.” Đi được hai bước lại không nhận được mà than phiền, “Ngồi tàu điện ngầm thôi mà cũng lạc được.”

”Mau đi đi.” Phó Đông Bình tiễn anh ta ra cửa.

Hạ Đình Vũ đến trạm tàu mà Đồng Hi nói, tìm cả nửa ngày mà không thấy cô ấy đâu, đành phải gọi điện cho cô ấy, đi được mười phút nữa mới nhìn thấy cô ấy ngồi khóc thút thít trong góc tường.

Đi về phía trước, Hạ Đình Vũ dẫn lòng, “Đi sai tuyến thì thôi đi, cơ mà em không biết đi lên bắt xe buýt về trường sao?” Đồng Hi vừa thấy anh ta, vội nhào vào trong ngực lo khóc.

Mất thấy cô ấy khóc thảm thiết nhưng vẫn đáng yêu, Hạ Đình Vũ không có cách nào trách mắng được, đành an ủi yêu thương, “Thôi được rồi, đừng khóc nữa, anh dẫn em đi ăn nhé, hôm nay chúng ta sẽ đến một chỗ ăn ngon.”

Đồng Hi lấy chai nước suối từ trong ba lô ra, thút tha thút thít nói: “Em khát quá, anh mở nắp cho em đi.” Hạ Đình Vũ nhìn chai nước trong tay cô ấy, dờ khóc dờ cười, “Mở không được thì không biết tìm người khác nhờ sao? Trong tàu điện ngầm thiếu gì người.”

”Nhưng em đâu quen họ chứ.” Đồng Hi dẫu môi, “Hơn nữa, bọn họ mở nắp nước không hề có vị của tình yêu.”

Hạ Đình Vũ bị cô ấy làm cho tức cười, chùng chiều xoa tóc cô ấy, rồi mở nắp nước suối giùm, lại nhìn cô ấy vui vẻ uống mấy ngụm lớn, không rõ trong lòng có tư vị gì.

Hai người đi lên mặt đất, lúc này Đồng Hi mới nói, “Mấy ngày trước trong trường bọn em có nữ sinh bị tài xế xe đen giết chết, thi thể được phát hiện ở gần đây, nơi này quá heo lánh, em không dám đi taxi một mình.

Hạ Đình Vũ ừ một tiếng, cầm tay cô ấy.

Lúc Hạ Đình Vũ lái xe đưa Đồng Hi về trường, cô ấy tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt thấy Nhậm Thiên Chân ngồi trong chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ thì ngạc nhiên không khép miệng lại được, vội vã gọi Hạ Đình Vũ lại xem.

”Xe kia là ai thế? Không phải anh nói mấy hôm nay anh Phó ở nhà dưỡng thương sao, chắc chắn không phải là anh ấy lái xe rồi.”

”Chiếc xe đồ phò trương như thế, dĩ nhiên không phải là phong cách của Phó Đông Bình.”

”Vậy thì là ai?”

”Anh biết đâu.” Trong đầu Hạ Đình Vũ xẹt qua vô số suy nghĩ, kích động, “Con nhóc kia đúng là không phải dạng vừa.”

Lúc Nhậm Thiên Chân về nhà, phòng khách đã được dọn sạch.

Phó Đông Bình làm việc trong phòng sách, trên máy tính là mô hình đồ họa 3D, trên bảng vẽ cũng có bản vẽ mặt bằng được vẽ tay, Nhậm Thiên Chân rón rén đi đến sau lưng anh nhìn.

Nơi nơi trên sàn đều là bản vẽ, có không ít bản phác thảo sơ bộ, có điều kiểu đủ loại, Nhậm Thiên Chân nhặt đại một tờ lên xem, kỹ năng vẽ không thua gì sinh viên ngành hội họa.

”Không phải bọn anh dùng máy tính để dựng mô hình sao, lại còn cần phải vẽ tay nữa à?” Nhậm Thiên Chân vuốt phẳng bản vẽ nhặt trên sàn.

Phó Đông Bình nói: “Nhà thiết kế giỏi không thể không vẽ tay, đương nhiên dựng mô hình trên máy tính sẽ nhanh và tiện hơn nhiều, nhưng nó cũng có khuyết điểm rất lớn, đó là không đủ không gian ba chiều, thiếu sáng tạo trong cấu trúc phẳng, bố anh thường bảo với anh rằng, nhà thiết kế nhất định phải giỏi quan sát những góc độ khác nhau trong cuộc sống, nghiên cứu kết cấu của mỗi sự vật, vẽ tay là để giúp anh biết những điểm chấm và đường cong, đó cũng là một biện pháp.”

Nhậm Thiên Chân khẽ cười, ngồi bên cạnh anh nhìn anh làm việc, mặc dù bố dượng của cô cũng là kiến trúc sư, nhưng cô chưa từng để ý xem nhà thiết kế làm việc như thế nào.

”Cho em nhìn mặt anh xem nào.”

Phó Đông Bình quay mặt sang, Nhậm Thiên Chân đưa tay xoa bóp, hỏi anh có đau không, nghe thấy anh đáp không đau mới yên tâm, rồi lại thấy anh bảo mình hôn anh đi, cô bèn cúi xuống hôn lên bên mắt sưng của anh.

Phó Đông Bình hài lòng chôn mặt vào trong bộ ngực mềm mại của cô, cọ tới cọ lui. Nhậm Thiên Chân mặc cho anh dựa sát vào mình làm nũng như đứa trẻ, trêu anh: “Đã khỏe hơn nhiều rồi đấy, anh không cần phải trốn ở nhà sợ gặp người lạ đâu.”

”Anh đâu có trốn, em yêu à, chỉ là anh không muốn trở thành tiêu điểm trong chuyện buôn dưa bán bí thôi, danh tiếng của tên Cao Tuấn đó thật sự không tốt lắm, anh sợ tên anh bị liên hệ với hắn.”

”Lần trước anh đã nói với em, em rể anh là con nuôi của Cao Tuyết Tâm, mà Cao Tuấn là cháu của Cao Tuyết Tâm, nói như thế, các anh cũng coi như là họ hàng đây.”

Phó Đông Bình nhướn mày, “Ai là em rể của anh, anh chỉ nói đó là chồng chưa cưới thôi.”

”Chồng chưa cưới của em gái anh thì không phải là em rể anh à, anh ấy, chỉ thích bắt bẻ câu chữ thôi thôi, em biết tông anh không thích anh ấy, hừ, em thấy người ta chưa chắc cũng thích kiểu người so đo nói nhiều như anh đâu.” Nhậm Thiên Chân xem thường nói.

”Anh chẳng có chút quan hệ nào với người nhà họ Cao cả, không họ cũng không hàng gì hết.” Phó Đông Bình nhấn mạnh lần nữa.

”Không có quan hệ cũng tốt, người nhà đó đều thân kinh cả.” Nhậm Thiên Chân nhớ lại chuyện vừa gặp phải chiều nay ở trong trường, lẩm bẩm nói.

”Em nói gì?”

”Không nói gì cả, anh không cần để ý.”

Nhậm Thiên Chân vào bếp làm cơm, nhớ lại chiều nay ở trường học thấy Trang Tự Minh lái xe thể thao Ferrari màu đỏ, liền thờ ngẩn than dài.

”Thiên Chân, lên xe đi, chúng ta đi hóng gió một lúc, nhân tiện anh có mấy lời muốn nói với em.” Trang Tự Minh dừng xe lại trước mặt Nhậm Thiên Chân, hạ cửa kính xuống bảo cô lên xe. Nhậm Thiên Chân thấy người lái xe là anh, ngạc nhiên đến mức cầm như muốn rơi xuống.

”Xe đẹp quá, anh kiếm từ đâu ra thế?” Nhậm Thiên Chân chạy đến trước xe anh, nhìn ngó xung quanh, một chiếc xe thể thao xuất sắc như thế này, cả trường cũng không có chiếc thứ hai.

”Lên đi rồi nói.” Trang Tự Minh mở cửa xe bên phải ra, nhìn Nhậm Thiên Chân lên xe, rồi từ từ đóng cửa lại, dặn cô cài dây an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 18: Lật Đồ Thế Giới Quan

Mã lực của Ferrari rất mạnh, chỉ trong chớp mắt đã cách xa trường học, phóng vút trên quốc lộ.

”Xe này chắc cũng phải mấy triệu, anh vẫn chưa trả lời em đây, xe này ở đâu ra vậy?” Đây là lần đầu Nhậm Thiên Chân đi một chiếc xe thể thao cao cấp như thế này, không biết nên đặt tay vào đâu.

”Hơn bảy triệu, bạn trai em cũng mua được, chẳng qua do anh ta khiêm tốn, không thích lái xe thể thao thôi.” Về mặt của Trang Tự Minh lúc nói khá là lạnh, trông rất nghiêm túc, Nhậm Thiên Chân chưa bao giờ thấy anh ta cười lần nào.

”Làm sao anh biết em có bạn trai?” Nhậm Thiên Chân đâu có nói chuyện của mình với Phó Đông Bình cho anh ta.

”Anh ta tới trường tìm em cũng không phải lần một lần hai, lúc biểu diễn cũng đã gặp rồi.” Trang Tự Minh thành thực lái xe, tay lái nhìn rất nhuyễn.

Ý thức được mình hơi xao nhãng, Nhậm Thiên Chân vào lại chuyện chính, “Mau khai ra đi, ai mua xe cho anh?”

Trang Tự Minh không trả lời ngay mà chỉ nói: “Sau này anh không thể giúp em liên hệ biểu diễn được, mà chắc sau khi tốt nghiệp em cũng không cần đi diễn nữa, hoặc nói cách khác, mỗi chúng ta đã tìm được mục tiêu mới của cuộc đời mình rồi.”

Nhậm Thiên Chân nghe ra ý, hơi giận, “Em cũng đâu được ở gần người có tiền như anh.”

”Anh có nói em ở gần người có tiền đâu, mục tiêu mới ý là chỉ hai ta đều có cách sống mới.”

”Xem ra chiếc xe này của anh là do mục tiêu mới mua cho anh? Là nữ nhà giàu sao? Trắng giàu đẹp?” Nhậm Thiên Chân nhìn đệm ghế làm bằng da thật sang trọng trong xe, thông minh suy đoán.

Trang Tự Minh cười, “Đúng là rất trắng rất giàu rất đẹp, nhưng tuổi tác hơi lớn, em cũng đã gặp rồi đấy, là Cao Tuyết Tâm.”

”Cái gì?” Cầm của Nhậm Thiên Chân lại rớt lần nữa, xoa đầu, “Anh dùng xe vào lễ đường đi, em choáng đầu quá, anh ném cho em trái bom dữ dội quá, em muốn từ từ phục hồi.”

Trang Tự Minh tắt xe vào lề, khi xe dừng lại, Nhậm Thiên Chân tháo dây an toàn ra, nghĩ đến lời anh ta nói trước đó mà ghen hờn.

”Có phải là buổi biểu diễn vài ngày trước đó không, bà ấy xem trọng anh?”

”Đúng thế, bà ấy tìm người liên lạc với anh.”

”Anh đồng ý sao?” Nhậm Thiên Chân kích động, tuy nói quả thật nhìn Trang Tự Minh không hề tệ, tỷ lệ cơ thể cân đối, nhưng cũng không đến nỗi lỗ mãng qua quýt như vậy.

”Anh sắp phải học tiến sĩ rồi, sau này còn có thể du học nữa, rất có tiền đồ, tại sao lại phải dây dưa với bà ấy? Bà ấy đáng tuổi làm mẹ anh đấy.”

Trang Tự Minh thờ dãi một tiếng, “Em không biết đấy thôi, anh đi học gặp nhiều khó khăn lắm, bố mẹ anh đều là nông dân, chính là kiểu làm ruộng đấy, trong nhà có hai chị gái một em trai, anh vốn định tốt nghiệp chính quy xong sẽ tìm việc kiếm tiền, nhưng bố mẹ anh không đồng ý, họ nói thành tích của anh rất tốt, cả nhà trông cậy vào anh thành công, bọn họ còn suýt nữa quỳ xuống trước mặt xin anh tiếp tục học lên, vậy là từ khi anh học chính quy cho đến nghiên cứu sinh, chi tiêu đều do cả nhà thất lưng buộc bụng gửi cho anh, đã mấy năm rồi họ chưa từng được ăn thịt, và cũng chỉ được mặc áo quần rách nát.”

Hai mắt Nhậm Thiên Chân ươn ướt, “Xin lỗi, em không biết những chuyện này.”

”Bà ấy đồng ý đợi anh học tiến sĩ xong sẽ đưa anh đi Mỹ du học, em nói xem, có gì anh không đồng ý chứ, dù sao bà ấy cũng sẽ không kết hôn với anh.” Trang Tự Minh rút khăn giấy ra đưa cho cô.

”Vậy ngộ nhờ bà ấy muốn kết hôn với anh thì sao? Anh cũng đồng ý ư?”

Trang Tự Minh bị cô chọc cười, “Thì cứ kết hôn thôi, không phải em rất kính trọng bà ấy sao, mặc dù đã lớn tuổi, nhưng được mấy ai có phong độ quyết đoán như bà ấy?”

”Xem ra anh cũng thật sự thích bà ấy.”

”Cũng bình thường thôi, anh đánh giá cao bà ấy mà cũng khâm phục bà ấy, anh nói thật đấy, nhưng quan trọng hơn là bà ấy có thể để anh bớt phần đau hai mươi năm.” Ở trước mặt Nhậm Thiên Chân, Trang Tự Minh không hề che giấu khát vọng với tiền tài và thành công của mình.

”Đâu chỉ có hai mươi năm, có làm hai trăm năm cũng không kiếm được nhiều tiền như bà ấy.” Nhậm Thiên Chân bĩu môi.

Trang Tự Minh khẽ thờ dãi, “Cuộc sống của em khác hẳn anh, sẽ không thể nào hiểu được cảm nhận của anh... Người anh thích, anh không nuôi cô ấy nổi...”

Nhậm Thiên Chân tự động lược đi câu cuối của anh, phản bác lại: “Ai nói em không hiểu chứ, bố em mất sợ, mẹ em tái giá rồi có em trai, em cũng xem như là nửa cô nhi.”

”Không giống, nhà em giàu đến thế, chẳng qua là em không muốn xài tiền của họ thôi.” Trang Tự Minh lẩm bẩm.

Nhậm Thiên Chân thờ dãi, chấp nhận hiện thực này, nhưng lại không nhịn được mà hỏi anh: “Xe thể thao phô trương thế này, anh không sợ người trong trường chỉ trỏ mình à? Không sợ bẩn danh tiếng?”

”Danh tiếng thì có ích gì? Em nói cho anh biết, trong xã hội hiện nay danh tiếng trị giá bao nhiêu cân lượng? Thiên Chân à, do em ở trong tháp ngà voi lâu rồi, nên mới không biết có bao nhiêu người mơ tưởng đến thân phận hiện giờ của anh đâu, em đừng có nghĩ người khác cao thượng quá.”

Trang Tự Minh nhìn những chuyện này rất thân nhiên, tiền đồ của anh ta còn ở rất xa.

”Nhưng nếu người khác nói anh được bao nuôi, thì khó nghe lắm” Nhậm Thiên Chân không đồng tình với quan điểm của anh.

”Em xem thường anh?” Trang Tự Minh nhìn cô.

Nhậm Thiên Chân lắc đầu, “Chẳng qua là em thấy tiếc cho anh thôi, dù em biết anh có nỗi khổ tâm của mình, nhưng em cũng không đồng ý luôn cúi như vậy, đường đường chính chính kiếm tiền mới ngủ ngon được.”

”Đó là do em chưa từng nghèo, cô bé à, nếu chúng ta đổi vị trí cho nhau, em sẽ biết anh có áp lực lớn đến thế nào.” Trang Tự Minh không biện bạch thêm nữa, giang rộng hai tay ra với Nhậm Thiên Chân, “Đến đây, chúng ta ôm một cái, để tạm biệt cuộc sống đã qua.”

”Đã qua rồi thì cho nó thành quá khứ đi.” Nhậm Thiên Chân lại gần ôm anh một lúc, “Sao em cảm thấy anh có chút đa cảm nhi.”

”Do em ảo giác thôi.” Giọng Trang Tự Minh hồ hững, nhang lại có thâm ý vô tận, “Một ngày nào đó, chúng ta rồi sẽ dùng những cách thức khác nhau chôn cất thanh xuân. Thiên Chân, anh sẽ nhớ em, còn em có nhớ anh không?”

”Có, em sẽ mãi nhớ anh, anh chàng đánh trống ả.” Nhậm Thiên Chân vùi mặt mình vào ngực anh ta một lúc, rồi buông anh ra.

Cô cũng đã nghĩ thông rồi, mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống mình muốn, có vài người có năng lực thì có thể thay đổi được tình cảnh hiện nay, bước về lý tưởng, nhưng có vài người không thể làm được, chỉ có thể xuôi theo dòng chảy cuộc đời.

Rau nằm trong chảo dầu vang xèo xèo, trong nháy mắt kéo suy nghĩ của Nhậm Thiên Chân về lại hiện thực, vội vã hạ lửa xuống. Phó Đông Bình cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi tội hay xoi mói đồ ăn.

Com tối có ba món, có một bát canh khoai từ xắt sợi mà Phó Đông Bình thích anh, “Không ngờ khoai từ mà cũng ăn ngon thế này, mùi vị thanh đạm ngọt ngào.”

“Thiếu gia ở nhà dưỡng bệnh, dĩ nhiên nha hoàn phải hết lòng phục vụ rồi.” Nhậm Thiên Chân không nói cho anh biết, đây là cô cố ý tìm công thức nấu ăn để học, trong thời gian anh dưỡng thương, bác sĩ bảo anh ăn kiêng, không được ăn mặn.

“Anh đâu có xem em là nha hoàn.” Phó Đông Bình cười mỉa.

Khóe miệng Nhậm Thiên Chân cong lên, “Vây anh cả ngày ồn ào với em, Thiên Chân, anh muốn ăn cái này, Thiên Chân, anh muốn ăn cái kia... Ban ngày phục vụ anh ăn, đến tối lại hầu anh ngủ, anh nói xem, em không phải là nha hoàn thông phòng* thì là gì nữa.”

(*Thời cổ đại, nha hoàn thông phòng ngoài nhiệm vụ hầu hạ ra còn phải phục vụ chủ nhân chuyện chăn chiếu, nhưng không có danh phận như thiếp thất.)

Phó Đông Bình thấy cô giận dữ bất bình, cả gương mặt nhỏ nhắn căng ra thì cười to. Nhậm Thiên Chân ăn mà lòng không yên, nín nhịn nửa ngày vẫn không nhịn được, cuối cùng nói chuyện của Trang Tự Minh cho Phó Đông Bình.

Phó Đông Bình cũng rất ngạc nhiên, cười nhạt, “Lại đổi một người nữa rồi, tốc độ của bà ấy nhanh thật.”

“Đổi cái gì?”

“Nam sủng ấy, em không biết hậu cung Cao Tuyết Tâm có rất nhiều nam sủng sao? Đều là mấy cậu nhóc trẻ trung đẹp mã cả.” Phó Đông Bình khinh thường.

“Đừng nói thế mà, người ta cũng có nỗi khổ riêng, không phải ai cũng giống anh, sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng, vừa ra đời đã là đại thiếu gia, nên anh đừng có tùy tiện đánh giá người khác, vì anh không biết người ta đã trải qua những gì đâu.” Nhậm Thiên Chân nói một cách khách quan.

Phó Đông Bình trợn hai mắt, có cảm giác không vui nhưng lại chưa đến mức nổi giận, “Anh không nghĩ như vậy, xuất thân không hề liên quan, lựa chọn là do mình làm ra, cho dù anh có nghèo hơn đi chăng nữa thì cũng sẽ không bán thân cho các bà các dì lớn tuổi.”

Nhậm Thiên Chân đặt tay lên đầu anh, “Anh cần gì phải cảm phẫn như thế, người tự khắc có chí riêng. Thiếu gia à, đến ngay cả tất của mình anh cũng không giặt, không biết rán trứng, những điều cơ bản trong cuộc sống cũng không thể tự lo liệu được, anh không thể so mình cao thượng hơn người ta bao nhiêu.”

“Đó là hai chuyện khác nhau, em ngây thơ lên đôi khi niệm, anh không biết rán trứng không có nghĩa là anh sẽ bán thân.” Phó Đông Bình gỡ tay cô xuống nắm lấy, cười nói: “Như anh nói rồi đấy, bạn học kia của em, cậu ta tên gì nhỉ... Đừng là nhìn dáng dấp rất khá, khó trách bị Cao Tuyết Tâm nhìn trúng, mũi nhạy thật đấy, em biết anh có ý gì không?”

Nhậm Thiên Chân giờ tay khác lên sờ đầu anh, “Em biết, hai ngày nay anh không được ăn mặn nên cả người khó chịu, nếu đến giờ em còn không biết điều đó thì đã uống công quen biết anh rồi.”

“Vây sau này em đừng đi diễn nữa, tính một mình chiến đấu sao?”

“Em sẽ không diễn nữa đâu, tốt nghiệp rồi đi tìm việc, không thi đậu vào đài truyền hình thì em sẽ thi vào cục khí tượng, có thu nhập rồi em cần gì phải khổ cực kiếm tiền như thế nữa.”

“Mặc bộ đồ biểu diễn lộ tay lộ ngực đó, có người nào từng quấy rối em không?” Phó Đông Bình cười hỏi.

“Có! Anh đấy! Anh là đồ háo sắc!” Nhậm Thiên Chân dùng sức vò tóc anh.

“Mấy quả sầu riêng trong bếp là sao thế? Ai đưa đến vậy?”

“Là của Tiểu Vũ, chiều nay cậu ấy đến thăm anh, biết anh thích ăn sầu riêng nên mua mấy quả trong tiệm trái cây đến.”

Thì ra là bạn tốt đến thăm bệnh, còn không quên mang đồ đến cho anh, Nhậm Thiên Chân nói: “Hồi chết đi được, tốt nhất anh đợi em đi vắng rồi ăn, mà phải mở cửa sổ cho thông gió đấy.”

“Nhưng giờ anh càng muốn ăn nữa, đợi anh vào phòng bếp cắt sầu riêng.” Phó Đông Bình chạy vào bếp, đem sầu riêng đã bỏ ra, tách múi thịt, lập tức trong phòng toát mùi sầu riêng hôi thối.

Nhậm Thiên Chân bị chọc tức, vội bịt mũi lại. Phó Đông Bình cố ý ăn nhồm nhoàm trước mặt cô, “Thiên Chân, em ăn thử chút đi, ngon lắm đấy, mặc dù có mùi nhưng thực sự rất ngon.”

“Em không ăn đâu, hồi chết đi được.” Nhậm Thiên Chân quay mặt đi, không nhìn dấn vẻ rung đùi đắc ý của anh.

“Đến đây đi, nếm thử một miếng nhỏ thôi, nào bé con, nhất định em sẽ thích cho xem.” Phó Đông Bình lấy một múi sầu riêng, đưa đến bên mép Nhậm

Thiên Chân.

”Em không phải là bé con.” Nhậm Thiên Chân bịt mũi, không muốn ngửi mùi sầu riêng.

”Được, vậy thì bà già, há miệng nếm thử nào, chồng không lừa em đâu.” Phó Đông Bình dứt sầu riêng vào trong miệng cô. Nhậm Thiên Chân do dự, rồi há miệng ra ăn, đúng là lúc không ngửi thấy mùi, càng ăn càng thấy thơm.

Phó Đông Bình nhìn cô nở nụ cười quái dị, hình như làm cô nhóc này phá giới cũng không khó lắm.

Buổi tối, Nhậm Thiên Chân vắt vẻo học hành dưới ánh đèn, chịu đựng đến gần một giờ vẫn chưa đi ngủ, Phó Đông Bình đang ngủ bỗng choàng tỉnh, cảm thấy bên cạnh không có ai bèn xuống giường đi tìm cô, quả nhiên đèn trong phòng sách vẫn còn sáng.

”Tiểu Thiên Chân của anh ơi, em chăm chỉ như vậy, định thức suốt đêm sao?” Phó Đông Bình đi đến khẽ vuốt lưng cô, sửa lại tư thế ngồi cho cô. Dựa vào bàn thời gian dài, eo cô cũng cong.

”Sắp tới thời kỳ thi thố rồi, em kém phần thân luận*, chỉ có thể đọc sách nhiều để lấy cơ sở tốt.” Nhậm Thiên Chân cúi đầu vừa nhìn vừa ghi chép lại những điểm chính.

(*Thân luận là một hình thức thi công chức, thông qua đọc hiểu về tư liệu đã chuẩn bị mà trả lời vấn đề có liên quan, khảo sát bảy năng lực của thí sinh: năng lực đọc hiểu, phân đoán, trình bày và giải quyết vấn đề, biểu đạt ngôn ngữ, sáng tác văn thể, vận dụng chính trị và năng lực quản lý hành chính.)

Phó Đông Bình ôm lấy cô, nhìn lông mi dài nhọn của cô, liền hôn lên đôi mắt ấy, “Thiên Chân, hay là em tốt nghiệp xong thì dọn đến ở chung với anh đi, để anh chăm sóc em.”

Nhậm Thiên Chân đẩy mặt anh ra, “Anh nói dễ nghe quá, còn không phải là để em nấu cơm giặt quần áo cho anh à, em còn lâu mới đến.”

”Nếu hai ta đã ở chung, thì đương nhiên anh sẽ thuê đi giúp việc đến quét dọn vệ sinh.” Phó Đông Bình thương lượng cùng cô.

”Tạm thời em không muốn ở chung với a hết.” Nhậm Thiên Chân nghĩ rất rõ, vào giai đoạn hiện nay, trọng tâm cuộc sống của cô đều dồn vào sự nghiệp cả.

”Muộn rồi, để mai học cũng được, em nhìn em đi, vành mắt thâm cả rồi này.” Phó Đông Bình khép sách lại thay Nhậm Thiên Chân, rồi tắt đèn đi, ôm cô về phòng ngủ. Nhậm Thiên Chân dựa vào trong khuỷu tay anh, không ngủ được, muốn tâm sự.

”Đông Bình, anh đã nghe nói đến truyền thuyết A-tu-la chưa?” Nhậm Thiên Chân lay Phó Đông Bình tỉnh dậy, muốn nói chuyện với anh. Phó Đông Bình ngáp một cái, “Từng nghe rồi, trong thần miếu ở Ấn Độ còn có tranh vẽ tường của A-tu-la.”

”A-tu-la vừa là thần mà không phải là thần, Tu-la đạo cũng là một trong sáu đạo, hơn nữa phúc báo rất lớn, nhưng lòng hận thù giận dữ trong A-tu-la quá lớn, dễ bị tẩu hỏa nhập ma, đi vào ma đạo.”

”Đời người vốn là Tu-la tràng, có lòng hiếu thắng cũng không phải chuyện xấu gì, trên thế giới này, kiểu người thật sự hiền lành lại rất ít, đại đa số mọi người đều có tâm tư công danh lợi lộc, xem ai cuối cùng có thể thắng hoa, lập tức thành phật.” Phó Đông Bình vuốt nhẹ lưng Nhậm Thiên Chân, biết cô bị chuyện của Trang Tự Minh và Cao Tuyết tâm kích thích, bèn an ủi cô.

”Em thấy tiếc thay anh ấy.”

Nhậm Thiên Chân nhắm mắt, dần dần đi vào giấc ngủ. Trong mơ, cô như hóa thân thành hai người, một người trong gương một người ngoài gương, cùng đối mặt nhìn đối phương, nhưng không biết được ai mới thật sự là mình.

Phó Đông Bình ngủ chập chờn, cứ cảm giác đôi môi mềm mại của Nhậm Thiên Chân đang hôn mình, trong nháy mắt tỉnh rụi, nhưng anh không lập tức mở mắt ngay, ngược lại còn đang nghĩ, hình như cô đã rơi vào nhân cách khác rồi.

Có lúc anh cũng thấy kỳ lạ, tại sao mình có thể phân biệt được sự khác nhau giữa hai nhân cách của cô, hình như do bản năng và trực giác chỉ dẫn, anh biết đâu mới thật sự là cô, đâu là trạng thái ảo tưởng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 19: Chủ Thể Và Khách Thể

Bạch Tố đến đảo Cò thì ở trong căn nhà do Phó Đông Bình tìm giúp, dựa theo thỏa thuận của bọn họ, cô ấy sẽ phải ở lại đảo Cò nửa năm, tiến hành chữa trị toàn diện căn bệnh tâm thần cho Nhậm Thiên Chân.

”Tìm cho cô căn nhà tạm thời này, cô có hài lòng không?” Phó Đông Bình ngồi trên sa lon, hỏi Bạch Tổ.

Bạch Tổ rửa trái cây trong phòng bếp, rồi đem ra đặt xuống trước mặt anh, “Điều kiện rất tốt, đi bộ mười mấy phút là có thể thấy biển, tôi rất hài lòng.”

”Vậy mai tôi sẽ dẫn Thiên Chân đến, cô thấy sao?”

”Chiều mai đi, buổi sáng giáo sư Lý sẽ bay từ Nhậm Kinh đến, tôi phải ra sân bay đón bà ấy.”

Hai người bọn họ bàn bạc xong liền chia nhau ra hành động. Phó Đông Bình đến trường đón Nhậm Thiên Chân, dặn cô không cần phải căng thẳng. Nhậm Thiên Chân vẫn luôn im lặng, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không biết là đang nghĩ gì.

Phó Đông Bình nhìn cô, hơi lo lắng hỏi: “Em không muốn đi sao Thiên Chân?”

”Không phải.” Nhậm Thiên Chân lắc đầu, “Chỉ là có chút bồn chồn, không biết số hai có thể ngoan ngoãn nghe lời không, em có dự cảm sẽ xảy ra chuyện gì đó.”

”Em phải có lòng tin vào mình chứ, chủ thể có thể đàn áp được khách thể, sẽ không bị cô ta làm ảnh hưởng.”

”Em sẽ thử.”

Đến nhà trọ của Bạch Tổ, vừa mở cửa ra, Bạch Tổ dẫn bọn họ vào phòng khách, Nhậm Thiên Chân thấy có một bà già mặt mày hiền hậu ngồi trên sa lon đang cười với mình, nom có đôi chỗ giống với dáng vẻ của bà ngoại trong trí nhớ của cô, vậy là bao nhiêu căng thẳng trong lòng tiêu tan đi không ít.

Bạch Tổ giới thiệu họ với nhau, “Thiên Chân, đây là giáo sư Lý hướng dẫn chị ở đại học Nhậm Kinh, có đóng góp không nhỏ trong lĩnh vực tâm lý học. Giáo sư Lý, đây chính là Thiên Chân, là cô bé em đã nói qua với cô đấy, còn người bên cạnh là bạn trai em ấy, Phó Đông Bình.”

Mấy người khách sáo với nhau một hồi, Bạch Tổ rót nước cho họ, giáo sư Lý nhìn Nhậm Thiên Chân, híp mắt cười nói: “Cô bé xinh lắm đấy, tuổi cũng ngang tầm con gái cô, em mấy tuổi rồi?”

”Hai mươi ba ạ.”

”Ồi, còn nhỏ hơn con gái cô hai ba tuổi đấy.”

Giáo sư Lý khéo nói, nhanh chóng hỏi được rõ ràng tình hình của Nhậm Thiên Chân, rồi lại hỏi thăm Phó Đông Bình mấy câu, sau khi đã rõ căn nguyên, liền gọi Bạch Tổ dẫn Nhậm Thiên Chân xuống nhà đi mấy vòng, bà ấy muốn nói chuyện riêng với Phó Đông Bình.

”Cô gọi em là Đông Bình là được rồi ạ.” Phó Đông Bình nói.

Giáo sư Lý gật đầu: “Thông qua buổi trò chuyện lúc này, tôi phát hiện thấy Thiên Chân rất nhạy cảm, lúc ngồi hai tay siết thành nắm đấm, hai chân chụm lại, rõ ràng là có phòng bị với người xa lạ.”

”Cô nói rất đúng, lần đầu tiên bọn em gặp cô ấy ở núi Vân Mộng, cho cô ấy đi nhờ xe nhưng cô ấy không chịu, thà đi bộ còn hơn, còn đến quán ăn đều dùng bát đĩa cô ấy chuẩn bị sẵn.” Phó Đông Bình nhớ lại.

Giáo sư Lý nói: “Những chuyện đó cũng bình thường thôi, con gái thường xuyên một mình ra ngoài du lịch cũng khá cẩn thận. Ý của tôi là, cái cách cô bé suy nghĩ và nói chuyện đó, đối mặt với những câu hỏi tôi cố ý đặt ra, em ấy trả lời rất thành thạo, hơn nữa còn rất thích hỏi ngược lại.”

Phó Đông Bình gật đầu.

Giáo sư Lý lại bảo: “Tình hình của em ấy còn nghiêm trọng hơn tôi nghĩ nhiều, khách thể xuất hiện mười mấy năm, đã đủ phát triển thành nhân cách trưởng thành, một khi phát triển đến mức tâm thần phân liệt, thì khả năng chữa khỏi gần như là con số không.”

Phó Đông Bình nghe thấy thế, lòng trở nên nặng nề, chân mày chau lại, “Vậy cô cảm thấy, bây giờ chúng ta có nên tiến hành điều trị cho cô ấy không? Gần đây tần suất khách thể của Thiên Chân xuất hiện ngày càng nhiều, hơn nữa đều trong trạng thái chủ thể không biết, em nghi ngờ là do khách thể đã thôi miên chủ thể.”

”Giờ thì chúng ta đã nguyên nhân sinh bệnh biết rồi, nhưng còn tình hình cụ thể thì phải quan sát nhiều hơn nữa mới rõ, tôi nghĩ cậu nên để cô bé đến đây ở mấy ngày, để tôi và Bạch Tổ có thể dần dần nắm rõ được bệnh tình cô bé.” Giáo sư Lý đề nghị.

Phó Đông Bình đồng ý.

Giáo sư Lý tiếp lời: “Từ những gì cậu miêu tả có thể thấy, khách thể của cô bé ẩn nấp rất kỹ, hơn nữa tính cách rất phức tạp, nhưng đâu gì chuyện gì cũng có hai mặt của nó, có lẽ chính vì sự tồn tại của khách thể này mới có thể thúc đẩy được cô bé đến bây giờ. Khách quan mà nói, nếu chủ thể của người đa nhân cách tương đối yếu ớt, thì khách thể sẽ rất dễ trái ngược hẳn với chủ thể, là nhân cách được sinh ra từ sâu trong tính cách, nấp trong tính cách.”

”Ý của cô là, thật ra khách thể cũng là một trong số bản tính của cô ấy?” Phó Đông Bình có chút không tin, Thiên Chân xinh đẹp tốt bụng lương thiện như thế, sao trong tính cách lại có thể có những ý nghĩ tà ác như vậy được.

Giáo sư Lý gật đầu, giải thích với anh: “ Vấn đề tâm lý sinh ra trong thời thơ ấu là vấn đề thâm căn cố đế nhất, cũng là bệnh khó chữa khỏi nhất, vì bản thân đứa trẻ thiếu quyết đoán, thiếu khả năng tự nhận thức và hướng dẫn. Cậu cứ thử nghĩ đi, một đứa trẻ sáu tuổi, trải qua biến cố của gia đình, ngoài sợ hãi và kinh hoàng theo bản năng ra, cô bé còn không biết phân biệt được đâu đúng đâu sai, vậy nên rất dễ sinh ra tính cách phụ thuộc và trả thù.”

“Ý của cô là, Thiên Chân tưởng tượng ra một nhân cách để bản thân cô ấy có thể ỷ lại, bổ sung vào chỗ thiếu hụt trong tính cách của mình?”

“Đúng thế, khi một người đang ở trong giai đoạn thơ ấu, bố mẹ là người có ảnh hưởng lớn nhất đến họ, Thiên Chân vô cùng kính trọng bố mẹ mình, và cũng lệ thuộc vào họ, nhưng từ khi bố qua đời, mẹ tái giá, chỗ dựa đó lập tức biến mất, mẹ ruột bỏ dượng hời hợt với cô bé, có lẽ chính bọn họ cũng không phát hiện ra, nhưng đứa bé đó, Tiểu Thiên Chân khi còn nhỏ lại nhận ra được điều ấy.”

Giáo sư Lý phân tích rất có lý, Phó Đông Bình không ngừng gật đầu, “Em cũng nghĩ vậy, mặc dù di Khúc cũng thương Thiên Chân, nhưng vì hận bố Thiên Chân mà trong tiềm thức đã sinh ra ý nghĩ không thân thiết với con gái, thật ra Thiên Chân rất khao khát tình thương của bố mẹ, nhưng bọn họ lại không đếm xỉa gì đến cô ấy.”

Giáo sư Lý nói: “Vừa nãy anh có nói tần số khách thể của cô ấy xuất hiện ngày càng nhiều, đó là chỉ xuất hiện trước mặt một mình anh, hay những người khác cũng như thế?”

Phó Đông Bình thuật qua lại tình cảnh lần đầu tiên anh gặp khách thể của Nhậm Thiên Chân, hơn nữa còn nhấn mạnh, khi mọi người chơi bút tiên trên núi Vân Mộng đầy, ánh mắt của Nhậm Thiên Chân không hề giống như lúc bình thường.

“Mấy lần về sau thì cũng chỉ xuất hiện ở trước mặt tôi, cô ấy tấn công tôi, còn định tấn công bố dượng cô ấy.”

“Xem ra nhân cách này có tính công kích rất mạnh.” Giáo sư Lý nói chen vào. Phó Đông Bình gật đầu, “Đúng thế, hơn nữa còn rất thích khiêu khích.”

Rồi anh miêu tả lại tình cảnh mấy lần sau đó khách thể xuất hiện một lần nữa, giáo sư Lý lắng nghe, “Xem ra ngoài việc liên quan đến bố mình cô ấy sẽ mất khống chế ra, thì phần lớn đều vì cậu.”

“Nhưng em vẫn không tài nào hiểu nổi, tại sao lần ở núi Vân Mộng cô ấy lại dùng được tấn công em, đánh vào đầu em?”

“Khách thể của cô ấy, cũng chính là tiềm thức, có lẽ đã cảm nhận được nguy hiểm, đánh cậu ngất xỉu là để cậu không phải mạo hiểm nữa.”

Phó Đông Bình kể sơ qua chuyện giữa mình và Nhậm Thiên Chân, Ôn Gia Minh một lần, cũng nói rõ khổ sở của anh, chủ thể của Thiên Chân cũng không hoàn toàn yêu anh, anh có thể cảm nhận được.

Giáo sư Lý gật đầu, “Chuyện kiểu này vẫn phải từ mới thành, bây giờ cô bé đã ỷ lại vào cậu, bao gồm cả khách thể cũng rất dựa vào cậu, nếu cậu lợi dụng được điểm đó, có lẽ có thể xóa đi nút thắt trong lòng cô bé đó.”

Lúc Bạch Tổ và Nhậm Thiên Chân quay về, Phó Đông Bình liền thương lượng với Nhậm Thiên Chân, để cô ở lại nhà Bạch Tổ mấy ngày, giáo sư Lý muốn hiểu cô hơn nữa, mặc dù Nhậm Thiên Chân không tình nguyện lắm nhưng vẫn đồng ý.

Lúc Phó Đông Bình rời đi, Nhậm Thiên Chân tiễn anh xuống lầu.

Bạch Tổ đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, hai người họ đi ra khỏi hành lang liền đi thẳng về phía xe của Phó Đông Bình, đến trước xe, anh yêu thương ôm lấy mặt cô, như đang dặn dò cô điều gì đó, cô gật đầu không ngừng, rồi anh hôn lên mặt cô, sau đó mở cửa xe ra để cô lên xe.

Qua một lúc lâu, Nhậm Thiên Chân mới về, lúc vào cửa hai má đỏ ửng, ngược mắt lên thấy Bạch Tổ đang khoanh tay nhìn mình cười, cô ngại ngùng cũng cười lại với cô ấy.

Đến tối, giáo sư Lý được sắp xếp nghỉ ngơi trong phòng dành cho khách, còn Bạch Tổ và Nhậm Thiên Chân ngủ trên giường lớn trong phòng ngủ chính, hai người đi ngủ từ sớm, Nhậm Thiên Chân rất yên lặng, khó nghe thấy hô hấp.

Trong mơ màng, dường như Bạch Tổ nghe được động tĩnh gì đó, mở mắt ra nhìn thì bị dọa cho giật mình, một bóng đen đứng ở phía đối diện giường, nương theo ánh sáng xuyên qua khe hở rèm cửa, loáng thoáng có thể nhận ra đó là Nhậm Thiên Chân.

Tóc cô rối bù, đứng yên ở đó nhìn mình, bỗng trong lòng Bạch Tổ có cảm giác sợ hãi khó nói thành lời, “Thiên Chân, sao chưa ngủ vậy?”

“Không ngủ được, đứng lên đi tôi đi lui.” Về mặt Nhậm Thiên Chân rất lạnh, đi đến trước cửa sổ một cách máy móc, nhìn cảnh đêm ngoài cửa.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì thật sự đã tưởng rằng cô là một hồn ma, trong lòng Bạch Tổ thoáng động, bỗng nghĩ đến, đây không phải là dáng vẻ của Thiên Chân nói chuyện với người khác vào lúc bình thường, đây rất có thể là nhân cách khác của cô ấy, trong lòng bèn nảy sinh ra một kẻ sách, thuận tay bật đèn đứng bên cạnh giường, khoác thêm áo khoác rồi xuống giường.

Lúc hai người cùng đứng trước cửa sổ, Nhậm Thiên Chân kín đáo nhìn ngoài cửa sổ nói: “Chị đến đây không phải vì tôi, mà là vì anh ấy.”

Giọng điệu này càng nói càng không giống Thiên Chân, lòng Bạch Tổ sáng như gương, có ý cười khế, “Làm sao biết được?” Nhậm Thiên Chân chỉ vào bệ cửa sổ, “Chiều này lúc tôi tiễn anh ấy xuống lầu, chị vẫn luôn đứng ở chỗ này nhìn bọn tôi.”

Bạch Tổ ngăn người ra, nhướn mày, “Em thấy ư?”

”Thấy chứ.” Nhậm Thiên Chân nhìn sang cô ấy, nở nụ cười quý dī, “Hơn nữa lúc tôi về, chị đã nhìn vào môi tôi đầu tiên.”

Bạch Tố không ngờ nhân cách này của Thiên Chân lại thông minh cẩn thận đến mức ấy, rất rõ ràng, cô ấy cũng biết lần điều trị này có ý nghĩa gì với bản thân, nên mới cố ý đến dò hỏi cô.

”Vậy em muốn nói gì với chị?”

Nhậm Thiên Chân tinh nghịch bêu môi, “Anh ấy là của Thiên Chân, chị không cướp nổi đâu.”

”Em không phải là Thiên Chân?” Bạch Tố nắm chặt cơ hội khó có này, hoặc có thể, hỏi ngược lại cô ấy.

”Đương nhiên tôi là Thiên Chân rồi, tôi chính là cô ấy, cô ấy chính là tôi.” Nhậm Thiên Chân phản ứng rất nhanh, lúc cười lên, vẻ mặt như đứa trẻ ngây thơ.

Bạch Tố cười thờ dãi, “Em nghĩ nhiều rồi, mục đích của chị không phức tạp đến thế.”

Nhậm Thiên Chân cúi đầu không nói, như đang có tâm sự gì đấy, vẻ mặt đầy phiền muộn, Bạch Tố khẽ vuốt tóc cô, “Thiên Chân, em có tâm sự gì thì cứ nói thẳng ra đi, nói ra rồi sẽ thoải mái hơn.”

”Tôi cũng không biết mình có thật sự yêu anh ấy không nữa, cơ mà anh ấy đối tốt với tôi quá.” Nhậm Thiên Chân nói như mê sảng.

Bạch Tố cau mày, “Yêu và cảm động đâu phải khó phân biệt lắm, yêu chính là không lúc nào không nghĩ đến đối phương, lúc nhìn thấy đối phương thì trái tim như tan ra, còn cảm động chẳng qua chỉ là trong nháy mắt.”

”Vậy chị có thể phân biệt được tình yêu với ham muốn tình dục không?” Nhậm Thiên Chân hỏi ngược lại cô ấy, “Tình yêu rồi cũng quy thành điểm giữa hai chân thôi.”

Bạch Tố ngẩn người ra, bất tri bất giác Thiên Chân đã chụp xuống cô ấy một cái lòng, khiến cô không cách nào trả lời được.

”Chị à, muốn ngủ với một người đàn ông đẹp trai không phải là chuyện gì mất mặt cả, đừng nói một đấng nghĩ một nẻo là được.” Nhậm Thiên Chân để lại những lời này rồi chạy về giường chui vào trong chăn.

Bạch Tố tức giận đến mức lồng ngực phập phồng, nhân cách này của Thiên Chân quả thật quá xảo quyệt quá xấu, khiến người khác khó bề phòng bị, hơn nữa cô biết mình không thể nào nói toàn bộ những chuyện này cho Phó Đông Bình được, chỉ có thể ngậm bồ hòn.

Sáng ngày hôm sau, Bạch Tố vừa đặt chân xuống giường liền đi ra phòng khách, thấy Nhậm Thiên Chân và Phó Đông Bình đang ngồi bên bàn cùng ăn sáng với giáo sư Lý.

”Chị Bạch Tố, chị mau đến ăn đi, Đông Bình mua nhiều đồ ngon đến lắm.” Nhậm Thiên Chân cười đầy ngọt ngào.

Bạch Tố gật đầu, đi vào nhà vệ sinh, cô không rõ đó là chủ thể của Thiên Chân hay là khách thể nữa, cô ấy quá phức tạp, quá ranh ngón nghề hiểu lòng người, người bình thường e không phải là đối thủ của cô ấy.

Rửa mặt sạch sẽ, Bạch Tố cầm lấy khăn lông lau mặt, trong lúc vô tình thấy trong thùng rác có que thử thai, lập tức đoán ra được là do Thiên Chân cố ý vất vào đây, cô bèn rón rén đi đến cửa nhìn ra phòng khách, lúc Thiên Chân nói chuyện với Phó Đông Bình, không hề thấy được bất cứ sơ hở nào.

Còn Phó Đông Bình hẳn một lúc lại nhìn Thiên Chân một cái, nhìn xem cô có cần gì không, biết bao tình cảm dịu dàng thấm thiết toát lên từ trong mắt anh, trong từng cử chỉ của anh.

Bạch Tố xoay người lại, nhìn bản thân trong gương, trời sinh đoan trang, dù không trang điểm trông cô ấy vẫn cô cùng đẹp, nhưng không biết vì sao, cô lại cảm thấy mình thiếu sức cảm hóa, mà thứ này lại có trên người Thiên Chân.

Bạch Tố đi ra phòng khách ăn sáng, hai người kia đã sớm ăn xong rồi, đang đứng ngoài ban công anh em em, rèm cửa sổ trắng muốt bay phấp phới, bóng dáng hai người họ cũng thoát ẩn thoát hiện.

”Đã quen chưa?” Phó Đông Bình khẽ vuốt mặt Nhậm Thiên Chân, thấy sắc mặt cô rất tốt, chứng tỏ tối qua cũng đã ngủ ngon.

”Cũng được, em ngủ không chọn chỗ.” Tầm mắt của Nhậm Thiên Chân lướt qua vai anh, nhìn Bạch Tố ở trong phòng khách, thấy Bạch Tố đang cúi đầu ăn, lúc này mới ngược mặt lên nhìn Phó Đông Bình, “Nhà anh ở cách xa đây như thế, anh không cần sáng nào cũng đến đây, buổi sáng còn có thể ngủ thêm được một lúc.”

”Anh lo em ở không quen, nên từ sáng sớm đã đến đây xem thế nào.”

Đã quen với cuộc sống có cô cùng chung một mái nhà, giờ đột nhiên tách nhau ra, anh thấy nhớ vô cùng. Nhậm Thiên Chân tựa đầu vào trong ngực anh, nghĩ ngợi miên man.

Phó Đông Bình đưa tay vuốt tóc cô, nhẹ nâng đầu cô lên, ép cô ngừng mắt nhìn mình, “Em cứ yên tâm ở mấy ngày, phối hợp điều trị cho tốt, qua vài

hôm nữa anh sẽ đến đón em về... Đừng giờ trò.”

Cúi mặt xuống tiến đến gần mặt cô, tóc tai quần quít tình ý vô ngần, người ngoài nhìn vào chỉ thấy hai người họ đang ân ái, nhưng chỉ có trong lòng họ mới hay, đây là một trận thi đấu.

Nhậm Thiên Chân bị anh ôm chặt, muốn đẩy anh ra nhưng không đẩy được, yếu ớt đắm vào ngực anh, âm thầm nhụt chí, xem ra anh thật sự là khác tình trong đời cô, cô có thể lừa được mọi người, nhưng không lừa được anh.

“Đáng lẽ anh đừng có bảo tôi đi.” Bỗng cô nói, ánh mắt không muốn xa rời, nhìn anh không hề chớp mắt, như con thú nhỏ co rúc trước ngực anh, hưởng thụ hơi ấm trên người anh.

“Cô yên phận vào, đừng có đi ra quấy rối gì đấy, nghe rõ chưa?”

“Vậy anh có yêu tôi không?” Cô nhìn anh đầy khao khát. Phó Đông Bình cười gian một tiếng, không trả lời.

Lúc anh đi, không để cho Nhậm Thiên Chân tiễn anh mà liếc Bạch Tổ một cái, Bạch Tổ hiểu ý, đi ra ngoài cùng anh. Nhậm Thiên Chân thu hết vào mắt, nhưng đang ở trước mặt giáo sư Lý nên không tiện nói nhiều.

Đi ra khỏi thang máy, Bạch Tổ mới nói: “Bệnh của cô ấy nặng quá rồi.”

“Tôi biết.”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 20: Bày Tổ

“Đến lúc đó anh đừng có không nỡ, chúng tôi sẽ sử dụng liệu pháp thôi miên và thuốc để điều trị phân ly mất trí nhớ cho cô ấy, quá trình có thể sẽ rất đau đớn.”

Phó Đông Bình trầm ngâm, “Từ từ đã... Chỉ cần khách thể của cô ấy không quấy phá, tôi cũng không muốn dùng phương pháp cực đoan đối phó với cô ấy, như thế không tốt cho cô ấy.”

Anh vẫn còn đang cân nhắc, cũng đang lo lắng, nếu như khách thể biến mất nhanh như thế, vậy tình yêu và ý lại của Thiên Chân đối với anh liệu có theo đó mà biến mất không? Giống như vừa rồi ở ngoài ban công, ánh mắt Thiên Chân nhìn anh không giống bình thường, trong ánh mắt kia có lửa tình nồng cháy.

“Nhưng anh cũng không thể cam đoan được lúc nào thì cô ấy tốt, cô ấy biết ẩn nấp, tấn công người khác cũng là trong vô hình.” Bạch Tổ nói giọng thờ dãi, từ thái độ của Phó Đông Bình mà xem, anh không nỡ ra tay với Nhậm Thiên Chân.

“Tốt nhất là hai nhân cách của cô ấy nên hợp nhất lại với nhau.”

“Khó lắm, gần như chưa từng có tiền lệ đó.”

Trước lúc lên xe, bỗng Phó Đông Bình dừng lại, nhìn Bạch Tổ cười, “Biết nhau lâu như vậy rồi, bây giờ cô có thể cho tôi biết tên thật được rồi chứ?”

Bạch Tổ ngạc nhiên trước sự thông minh của anh, hỏi ngược lại anh, “Tại sao anh biết Bạch Tổ không phải là tên thật của tôi?”

“Vậy thì tôi còn có tên là Vệ Tư Lý đấy.”

Bạch Tổ cười phì một tiếng, một lúc lâu sau mới nói cho anh biết, “Tôi tên là Bạch Từ Tịch.”

Bạch Từ Tịch, Phó Đông Bình đọc thầm tên thật của cô ấy, cảm thấy cái tên này rất có ý thơ, nhưng hình như Bạch Tổ thích hợp với cô ấy hơn, thông minh lão luyện, lại thân thiện.

Một tuần sau, Bạch Tổ gọi điện cho Phó Đông Bình, nói cho anh biết, Nhậm Thiên Chân đã dọn về trường rồi.

“Chương trình điều trị cho cô ấy, giáo sư Lý đã giao lại cho tôi rồi, nhưng tôi muốn anh vẫn phải nói trước với cô ấy, qua mấy ngày quan sát, chúng tôi thấy nhất định cô ấy có mâu thuẫn đối với việc điều trị.”

“Biết rồi.” Phó Đông Bình cũng không hỏi nhiều, anh cũng hiểu được đại khái ý của Nhậm Thiên Chân, cô nhóc kia ngoài mặt thì âm thầm, nhưng trong lòng có đủ suy nghĩ.

Thời gian Thiên Chân tham dự cuộc thi viết của đài truyền hình sắp đến, mấy ngày đang gấp rút học tập, chuyện điều trị ắt phải chậm lại, không thể để cô này sinh tâm lý ngược được.

Vì để cô có thể thuận lợi thi qua, Phó Đông Bình liền tận dụng quan hệ thay cô, mời người bạn giữ chức vụ ở đài truyền hình đi ăn, hơn nữa lấy lòng là việc tốt, anh còn tặng đối phương một bộ đồ sứ cuối thời nhà Thanh trị giá mấy trăm ngàn.

Rượu quá tam tuần, ăn quá năm vị, người bạn của anh bắt đầu nói đùa, “Đúng là chịu tiêu tiền cho cô bé kia đấy.” Phó Đông Bình cũng cười, “Cô ấy luôn muốn làm MC, chỉ là thành toàn cho cô ấy thôi.”

“Vậy cậu đề ý đấy, kiểu như vậy tôi gặp nhiều rồi, đến khi cánh đu cứng cáp rồi thì cậu quản không được cô ấy đâu.” Người bạn ấy thành thật khuyên Phó Đông Bình.

“Tôi không sao.” Đối với Nhậm Thiên Chân, Phó Đông Bình đặt tay lên ngực tự hỏi, không hề chắc chắn mười phần. Anh cũng đang không ngừng tìm cách sống chung phù hợp nhất với cô. Cuộc sống gia đình ngọt ngào trong thời gian qua, nhìn ngoài thì rất ổn định, nhưng lúc nào cũng có sóng ngầm dao động.

“Hồi đầu cũng nói như vậy.” Người bạn thờ dãi, “Tôi không phải là ví dụ đây ư, tìm thầy cho cô ta, đưa cô ấy vào học viện điện ảnh, đi tham dự đủ tiết mục tìm tài năng, kết quả thi sao, sau khi phát lên đời thì trực tiếp bỏ lên giường ông lớn công ty điện ảnh, ngoài đầu trả lại tôi một câu, cảm ơn tôi nhiều năm qua đã bồi dưỡng mình, cô ta chỉ luôn coi tôi là ân sư... Mẹ nó chứ, ông đây tốn nhiều tiền nuôi nó như thế, vậy mà chỉ đổi lại được câu này thôi ư?”

Phó Đông Bình cười khan một tiếng, trong lòng vô cùng nặng nề, nhưng vẫn nói cứng, “Cô ấy còn nhỏ mà, cô gái nhỏ cũng có tâm tư, thích được mọi người nhìn vào, xuất sắc nổi bật, đôi khi cô ấy tiếp xúc rồi, bản thân sẽ hiểu rõ, chi cả kho báu cho cô ấy, thua tôi cũng nhận.”

Người bạn thấy anh nói vậy liền thôi khuyên nhủ, nói lảng sang chuyện khác.

Đại học Đào Cò, Nhậm Thiên Chân ôm mấy cuốn sách đi ra khỏi thư viện, gió đêm đầu hè ảm áp dễ chịu mang theo ánh đèn đập vào mặt, khiến ban đêm trở nên nóng nực, xuyên qua lùm cây um tùm là một hồ nước nhân tạo, trồng đầy lau sậy và hoa sen, lúc này còn đang tháng sáu, hoa sen chưa nở, nhưng lá đã xanh biếc, những con đom đóm như những vì sao lượn lờ quanh lá sen, khiến phong cảnh trở nên đẹp lạ.

“Thiên Chân...” Có người gọi cô ở phía sau. Nhậm Thiên Chân quay đầu lại, là Ôn Gia Minh, nhất thời tim đập loạn, cô vốn tưởng rằng, đến chết bọn họ sẽ không gặp lại nhau nữa.

Lúc Ôn Gia Minh bước ra từ lùm cây âm u, ánh trăng trên đỉnh đầu chiếu xuống, đầu tiên gương mặt nhìn loang lổ không rõ, tiếp đó lại phủ một lớp sáng chói thanh lạnh.

Anh ta đã cắt tóc, nhìn vẫn đẹp trai như xưa, Nhậm Thiên Chân đứng yên, mở miệng hỏi: “Tìm em có chuyện à?”

“Nghe nói phản bảo vệ luận văn của em được xuất sắc, chúc mừng em.” Nhất thời Ôn Gia Minh không tìm được chủ đề thích hợp để nói, nên khách sáo trước. Dù khi đứng trên bục giảng anh ta có thể nói liên thiên mấy giờ liền, nhưng khi ở trước mặt cô gái này, vẫn có lúc ăn nói vụng về.

Nhậm Thiên Chân sững sờ, nét mặt lạnh nhạt, “Cảm ơn.”

“Tìm việc sao rồi?” Cuối cùng Ôn Gia Minh cũng đi đến trước mặt Nhậm Thiên Chân. Nhậm Thiên Chân nói cho anh biết, “Tuần sau thi viết vào đài truyền hình, sau khi thi xong còn có ba vòng phỏng vấn nữa.”

Nói đến đây, hai người không còn gì để nói nữa, nhưng không ai cất bước rời đi cả, cứ như vậy đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng trăng trên hồ sen, cùng những con đom đóm bay lượn xung quanh.

“Đã lấy bằng tốt nghiệp chưa?”

“Mới lấy hai ngày trước, nhiều bạn học đi tìm việc đều phải dùng đến bằng tốt nghiệp và bằng học vị, nên trong khoa gửi trước thời hạn.”

“Em đã tốt nghiệp rồi.”

Nhậm Thiên Chân không biết là anh ta đọc thoại hay đang nói chuyện với mình, giọng anh ta nghe có chút khô khốc, vậy là cô khẽ hỏi: “Sao thế?”

“Em chuẩn bị thi cho tốt nhé, em là một sinh viên rất xuất sắc đấy.”

Nói xong câu này, Ôn Gia Minh liền rời đi, hòa vào mảng trời âm u tối đen kia, thậm chí có thể thấy rõ bước chân hơi lão đạo. Rõ ràng anh ta chỉ mới bốn mươi tuổi, nhưng sao nhìn bóng lưng lại như một ông lão, Nhậm Thiên Chân dõi mắt trông theo anh ta rồi đi, lặp đi lặp lại ý trong câu nói sau cùng của anh ta.

Lúc Phó Đông Bình gọi điện đến, liến thoắng một tràng không nghe thấy gì, Nhậm Thiên Chân không biết là anh đang nói gì, cô đi đến nơi có ánh sáng, nói: “Anh nói rõ lại đi, em không nghe gì cả.”

“Anh mới ăn cơm với bạn xong, Thiên Chân, đã hai ngày rồi em chưa gọi điện cho anh, chuẩn bị cho kỳ thi sao rồi?”

Đương nhiên Nhậm Thiên Chân nghe ra trọng tâm trong câu nói của anh, bèn giải thích: “Hôm qua bọn em thi thử cả ngày, kín kẽ quá nên em không gọi

điện cho anh được... Có phải anh uống rượu không?”

”Có uống chút, chút thôi... không nhiều! Phó Đông Bình ngồi ghé sau xe taxi, liên tục kéo cà vạt ra, muốn nói lòng cổ áo.

”Thảo nào anh lại nói ngọng như vậy, anh không lái xe chứ, uống rượu không được lái xe đâu, cấm anh có lái đấy.” Nhậm Thiên Chân bắt an hỏi.

”Anh không lái, anh bắt xe về.” Cuối cùng Phó Đông Bình cũng mở được cổ áo ra, thở một hơi. Men rượu theo đó đi lên, đầu anh đau nhức, mí mắt nặng trĩu buồn ngủ.

”Được rồi, anh cẩn thận đấy.” Nhậm Thiên Chân đoán anh cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, bèn yên tâm hơn.

”Thiên Chân, có chuyện này anh muốn hỏi... hỏi em, em phải trả lời anh đấy...”

”Chuyện gì vậy? Đợi anh tỉnh rượu rồi hỏi không được sao?”

”Không được, phải hỏi bây giờ, nếu không anh sẽ không ngủ ngon. Thiên Chân, trong lòng em, có phải anh... không giống người khác không? Anh nghe nói con gái đối xử với người đàn ông đầu tiên của mình sẽ khác, có phải thế không?”

Nhậm Thiên Chân nghe thấy câu hỏi cuối cùng của anh, lửa giận bốc lên đỉnh đầu, “Đồ thần kinh, đồ gia trưởng cuồng dâm sinh hoang tưởng*!”

(*Gốc là từ 直男癌/trực nam nham, dùng để chỉ những người đàn ông chỉ li xem cái tôi của mình rất mạnh, thường không vừa mắt với ý kiến thẩm mỹ của người khác.)

Khó trách anh không dám hỏi khi tỉnh táo, mà phải mượn rượu giả điên, rượu vào rồi, nếu đối phương muốn nghe, có thể hiểu thành rượu vào lời ra, nếu đối phương không muốn nghe, thì cũng có thể giải thích là do uống say nói càn.

Phó Đông Bình nghe thấy cô mắng mình một tràng trong điện thoại, lòng chưa xót cười một lúc lâu.

Nhậm Thiên Chân, anh rất yêu em... Cuối cùng Phó Đông Bình lơ mơ nói một câu, nhưng trong điện thoại đã vang lên tiếng tút tút, anh mệt mỏi nhắm mắt lại.

Không biết Nhậm Thiên Chân có nghe được câu nói cuối cùng đó của anh không, trong nháy mắt ấy anh hơi tỉnh lại, nhưng đầu lười vẫn không nghe lời, không nói thành câu nguyên vẹn được.

Nhậm Thiên Chân quay về ký túc xá, Liêu Thanh không ở đây, cô bật đèn lên một mình đọc sách, không lâu sau bên ngoài nổi gió lớn, hoa lá bên ngoài vang lên xào xạc.

Tiếng sấm cùng tia chớp sáng lóe như tuyết rạch nát trời đêm, gió cuốn cát bụi bay vào, rồi lập tức, những hạt mưa lớn lộp độp rơi lên cửa thủy tinh, Nhậm Thiên Chân đóng cửa sổ lại, bất ngờ thấy dưới vòm cây đối diện tòa nhà có một người đang đứng, ngơ ngác nhìn lên khung cửa tòa nhà bọn cô ở, mà không biết tìm chỗ trú mưa.

Tìm một cây dù trong tủ âm tường, Nhậm Thiên Chân chạy xuống lầu, mưa quá lớn, dù của cô không chống đỡ được, qua hai ba lần cây dù đã bị gió thổi lật ngược, cô dứt khoát ném dù đi, chạy một mạch đến bên kia đường, kéo người nọ vào dưới tòa nhà ký túc xá.

Cho đến lúc đóng cửa ký túc xá lại, cô mới hét lên với người kia, “Anh làm gì mà đứng ngây trong mưa thế, trời nổi bão dưới cây sẽ dẫn điện đấy, anh có kiến thức cơ bản không thế, anh lại làm giáo sư đại học mà vậy đấy ư.”

Ôn Gia Minh bất chấp lau sạch nước mưa trên mặt, nhìn cô gái toàn thân ướt đẫm trước mặt, cũng nhếch nhác như mình, anh ta chẳng nói gì, bước lên ôm lấy cô.

Nhậm Thiên Chân ngẩng người ra, mặc dù kết quả này cũng không ngoài suy đoán của cô, biết anh rồi sớm muộn gì cũng không đề nén được, nhưng khi cái ngày này thật sự đến, trong lòng cô lại tràn đầy chua xót khổ sở.

”Con mẹ nó chứ, nói mưa là mưa ngay, hại bà đây ướt như chuột lột.”

Liêu Thanh bất ngờ xông vào phòng, thấy được cảnh tượng ấy, ba người dính mưa ướt như chuột lột tức bị sét đánh, tất cả đều tròn mắt lên.

Liêu Thanh phản ứng nhanh, bắc bậc thang cho bọn họ xuống, “Giáo sư Ôn, thầy cũng đến trú mưa hả?”

Ôn Gia Minh lấy lại bình tĩnh, khẽ cười với Liêu Thanh, “Mưa trút nhanh qua, tôi không mang dù, giờ có vẻ hơi ngớt rồi, tôi đi trước đây.”

Ngoài cửa sổ gió mưa vẫn còn đang hoành hành, nhưng giờ rõ ràng anh ta không thể nán lại trong ký túc xá nho nhỏ này được nữa, vội vã chào tạm biệt. Liêu Thanh đợi anh ta đi xong, bèn đóng cửa phòng, xoay người lại, Nhậm Thiên Chân vẫn còn đứng đó.

Liêu Thanh chống hông, chỉ vào vai Nhậm Thiên Chân, “Vấn đề rất nghiêm trọng, tốt nhất mày nói cho rõ đi, tao đi tắm trước, đợi tao ra sẽ thẩm vấn mày.”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 21: Bắt Đầu Chiến Tranh Lạnh

Đến khi hai người tắm xong ngồi trên giường sấy tóc, Nhậm Thiên Chân mới kể lại chuyện đã xảy ra một lần, Liêu Thanh thở dài, “Cái này còn xuất sắc hơn cả phim khung giờ vàng trên tivi nữa, Thiên Chân mày được lắm, một chân đạp hai thuyền, vậy mà hai thuyền vẫn quyết chung tình.”

“Tao đâu có muốn thế.” Nhậm Thiên Chân chối bỏ việc mình bắt cả hai tay.

“Không muốn như thế, vậy mày không nói cho lão biết à? Mày đã có chủ rồi, không còn như trước nữa. Hừ, với cái tính này của tao, Ôn Gia Minh thì coi là gì chứ, mới đầu mày theo đuổi lão, lão cứ phô ra cái mặt không thái độ không quý trọng, bây giờ có người đến cướp rồi, lão lại lộ đầu ra ngáng chân.” Liêu Thanh bất bình thay cho Phó Đông Bình.

“Tao cũng đang phiền lòng lắm đây.” Nhậm Thiên Chân rất mâu thuẫn, trách Ôn Gia Minh, tại sao khi ấy không nói với cô, mà lại đến khi cô tốt nghiệp bắt đầu lại lần nữa? Anh ta không nói gì, kết quả bây giờ lại thành ra như thế này, bảo cô phải lựa chọn thế nào đây?

Liêu Thanh liếc cô, thấy cô ừ rừ thì tức giận: “Bây giờ có hai lựa chọn đặt trước mặt mày đó, một, nói rõ với Phó Đông Bình là mày vẫn còn thích Ôn Gia Minh, chẳng qua nhất thời thất tình nên mới miễn cưỡng chấp nhận anh ta; hai, nói rõ với Ôn Gia Minh, mày đã cạn tình đối lòng rồi, bảo anh ta cứ tiếp tục duy trì hình tượng giáo sư lạnh lùng đi, đừng có quấy rối sinh viên nữa. Với tư cách là bạn tao nhắc nhở mày, nếu mày dám chọn một, chắc chắn sẽ chết rất thảm.”

Nhậm Thiên Chân đầu môi, chống cằm không nói.

Liêu Thanh ngồi xuống đối diện cô, tận tình khuyên bảo: “Tao cũng không phải đe dọa gì mày, Phó Đông Bình đó không phải hạng xoàng đâu, mày cũng đã ngủ với người ta rồi, bây giờ mà đổi ý, anh ta sẽ không bỏ qua cho mày đâu.”

“Vậy anh ấy muốn làm gì, giết tao à?” Nhậm Thiên Chân hừ một tiếng.

“Không phải mày định nói với tao là mày muốn chọn một đấy chứ?”

Liêu Thanh nghiêng răng hỏi. Hồi trước Ôn Gia Minh khiến cô ấy đau thương thế nào, chẳng lẽ đã quên rồi sao?

“Tao không biết, có lẽ...” Nhậm Thiên Chân suy nghĩ, “Cả hai tao đều không chọn.” Không biết vì sao, hai người bọn họ lại khiến lòng cô rối bời, nhất là Phó Đông Bình tìm Bạch Tổ và giáo sư Lý đến điều trị cho cô, khiến cô vô hình trung có cảm giác khủng hoảng.

“Dù sao hai người mày vẫn phải chọn một, được voi đòi hai bà trung, đến lúc đó chẳng còn người nào cho mày chọn đâu, để xem mày đi đâu khóc đây.” Liêu Thanh bắn đạn nói.

Cũng mặc dầu chưa sấy khô, Nhậm Thiên Chân phiền não nằm trên gối, hành động tối nay của Ôn Gia Minh đã ném một quả bom nguyên tử vào lòng cô, làm cô mãi chẳng bình tĩnh lại nổi.

Nghĩ suy cả đêm, cô quyết định né tránh mảnh đất thị phi này, dọn về nhà ở.

Khúc Hà thấy con gái xách hành lý về nhà thì vừa ngạc nhiên vừa mừng, “Thiên Chân, các con được nghỉ rồi sao, dọn về sớm thế à.”

Nhậm Thiên Chân không muốn làm bà lo lắng nên đáp qua loa: “Mọi người nhận bằng tốt nghiệp xong đều dọn đi cả, rất nhiều người vợ vả tìm việc, đến cả lễ tốt nghiệp cũng không tham gia.”

“Lễ tốt nghiệp là ngày nào thế, mẹ với chú Chương sẽ dẫn Thiên Lâm đến.”

“Hai mươi tháng sáu.”

Nhậm Thiên Chân xách hành lý về phòng, dọn dẹp đồ của mình. Khúc Hà thấy con gái có vẻ như mất mát gì đấy, vốn định hỏi cô, nhưng thấy giờ đã muộn, bèn vội đi làm không hỏi gì thêm, định bụng tối về hỏi cũng chưa muộn.

Chập tối, Phó Đông Bình gọi điện đến, “Sao em lại tắt máy thế, điện em cả ngày không ai bắt máy, anh gọi đến phòng em, Liêu Thanh nói em dọn về nhà rồi.”

Anh như đã quên sạch lời say rượu nói nhiều trong tối qua, Nhậm Thiên Chân nhớ đến chuyện ấy vẫn còn bức mình, nhưng không muốn so đo với anh nên nói: “Mọi người cũng đi cả rồi.”

“Không phải em nói đợi đào tạo lễ nghi kết thúc mới về sao, sao lại về trước rồi?”

”Không vì gì cả, chỉ cảm thấy mùa tốt nghiệp ở trường lộn xộn quá, không muốn ở lại nữa.” Nhậm Thiên Chân không biết nên giải thích thế nào với anh.

”Vậy bây giờ anh đến thăm em nhé, được không?”

”Được.” Ngoài chữ này ra, Nhậm Thiên Chân không nói được câu nào khác. Chẳng lẽ nói không được, bảo anh đừng đến?

Bên này cô vừa cúp điện thoại của Phó Đông Bình, bên kia Ôn Gia Minh đã lại gọi điện đến, do dự nhận hay là không nhận, cuối cùng cô vẫn bấm nghe.

”Thiên Chân, đến ký túc xá tìm em, Liêu Thanh nói em dọn về nhà rồi? Sao lại gấp gấp thế?” Giọng Ôn Gia Minh trong trẻo ôn hòa, pha lẫn chút quan tâm bình thường hiếm có.

Sao lại gấp gấp như vậy, anh không biết ư? Nhậm Thiên Chân tức giận trước câu hỏi của anh ta, ”Em cũng đã tốt nghiệp rồi, còn cần ở lại trường làm gì nữa?”

”Tôi qua tôi đã mạo phạm rồi, không dọa em đấy chứ?” Cuối cùng trong giọng anh ta có gì đó không giống như trước, trầm thấp dịu dàng.

”Có xem là bày tỏ không?” Nhậm Thiên Chân hỏi anh ta.

”Có.” Anh ta bình tĩnh đáp,

”Vậy em nói cho anh biết...” Nhậm Thiên Chân cố ý dừng lại, ”Em từ chối anh, anh nói chậm rồi.”

”Tôi biết, tôi cũng rất hối hận.” Giọng Ôn Gia Minh như đưa đám, ”Xin lỗi em, nếu đã làm phiền em thì cho tôi xin lỗi, Thiên Chân, tôi đầu hàng em rồi.”

Anh ta nói những lời này rất điềm nhiên, Nhậm Thiên Chân chỉ cảm thấy khó chịu chất chứa nơi ngực, không để cô hít thở nổi, cô gào lên trong điện thoại: ”Vậy anh cũng đừng có gọi điện cho em nữa.”

Không đợi anh ta nói, cô nhanh chóng tắt máy cái phụp.

Lúc Phó Đông Bình đến, Khúc Hà đang nấu cơm trong bếp, nghe thấy tiếng chuông thì đi ra mở cửa cho anh, chỉ một lát sau, Phó Đông Bình đã đi lên, thấy Khúc Hà đứng ở cửa đón mình, anh liền đưa trái cây cầm trong tay cho Khúc Hà.

”Cháu tôi là được rồi, còn mua trái cây làm gì nữa.” Khúc Hà nhận lấy giỏ trái cây nhấp khẩu đất tiền, mắng một câu, thằng bé này khách khí chu đáo quá rồi.

”Vội vội vàng vàng đến chỗ đi ăn chùa, đi tay không ngại lắm ạ.”

Phó Đông Bình luôn hiểu rõ cách đối nhân xử thế, ngẩng đầu lên thấy cửa phòng Nhậm Thiên Chân khép hờ, anh bèn đổi giày đi thẳng lên phòng cô, khẽ gõ cửa.

Nhậm Thiên Chân vốn đang ủ rũ nằm trên giường, lấy con gấu bông che kín mặt, nghe thấy tiếng gõ cửa thì nhanh chóng ném gấu bông đi. Lúc Phó Đông Bình đi vào, thấy cô tóc tai rối bù, bèn đi đến sửa tóc cho cô.

”Nhìn em này, hình như không vui cho lắm, là ai đắc tội với em sao?” Phó Đông Bình ôm hôn cô, tỉ mỉ nhìn mặt cô mới phát hiện ra sắc mặt cô không tốt lắm.

”Không có, chỉ là em hơi mệt, đang ngủ.”

Cô không giỏi nói dối, Phó Đông Bình nhìn một cái là biết ngay lòng cô không được yên, nhìn thấy điện thoại đặt đầu giường, anh bèn cầm điện thoại lên mở ra nhìn.

Nhậm Thiên Chân ý thức được điều gì đó, vừa định cướp thì Phó Đông Bình đã lui ra sau trước cô, mở nhật ký cuộc gọi ra, thấy có cuộc gọi đến của Ôn Gia Minh, thời gian là nửa tiếng trước.

Phó Đông Bình quơ quơ điện thoại trong tay, ”Anh ta còn liên lạc với em?” Nhậm Thiên Chân thấy không tránh khỏi, đành phải đáp: ”Hỏi em chuyện tình việc.”

”Thế ư?”

Đưa mắt cùng nhìn đối phương, Nhậm Thiên Chân thấy Phó Đông Bình nhìn mình đầy vẻ nghi ngờ, liền im lặng cụp mắt. Trong lòng cô phiền muộn chết đi được, chẳng hơi đâu muốn giải thích.

Đúng lúc này, Khúc Hà ở bên ngoài gọi bọn họ ra ăn cơm.

”Đi ăn đã.” Phó Đông Bình ném điện thoại Nhậm Thiên Chân lên giường.

Chương Ấu Quần và Thiên Lâm đều đã về, thấy Phó Đông Bình đến thì vô cùng vui vẻ, Thiên Lâm quần lấy Phó Đông Bình nói chuyện không dừng lại được, Nhậm Thiên Chân ngồi một bên nuốt cơm không trôi.

”Con ăn nhiều vào đi Thiên Chân, đều là đồ ăn con thích cả đấy.”

Con gái về nhà ở, Khúc Hà rất vui, sau khi tan làm còn cố ý siêu thị rau xanh mua rau, chuẩn bị cho bữa cơm tối gia đình thật ngon, không ngờ con rể tương lai cũng đến, bà còn vui hơn nữa.

Để không cho bố mẹ biết mình xảy ra chuyện, mặc dù Nhậm Thiên Chân không muốn ăn nhưng cũng ăn không ít, cuối cùng ăn đến mức dạ dày khó chịu.

Quay về phòng, Phó Đông Bình đóng cửa lại, Nhậm Thiên Chân ngồi yên nơi đó, xoa dạ dày không ngừng.

”Ăn gắng làm gì, cô bé ngốc này.” Phó Đông Bình nhìn cô, lắc đầu một cái, đi ra phòng khách hỏi Khúc Hà thuốc tiêu hóa, ”Dì nấu ăn ngon quá, Thiên Chân bắt cần ăn quá nhiều, liệu có thuốc tiêu hóa không ạ, cho cô ấy hai viên.”

”Trong nhà chỉ có thuốc đau dạ dày thôi, còn thuốc tiêu hóa thì không có.”

”Vậy để chú đi mua.” Chương Âu Quân đứng lên. Phó Đông Bình vội bảo: ”Cứ để cháu đi được rồi ạ, chú cứ ngồi xem tivi với gì đi.” Chương Âu Quân nói cho anh biết có một tiệm thuốc đối diện tiểu khu.

Mười mấy phút sau, Phó Đông Bình mua thuốc quay về, cầm ly nước vào phòng Nhậm Thiên Chân. Khúc Hà và Chương Âu Quân thấy vậy, nhìn nhau cười một tiếng.

”Nào đến đây, uống thuốc đi nào.” Phó Đông Bình đưa thuốc cho Nhậm Thiên Chân. Nhậm Thiên Chân lấy ra hai viên thuốc, rồi cầm lấy ly nước từ trong tay anh, thấy thuốc vào miệng, chưa kịp nuốt thuốc xuống thì đã ợ một cái, suýt nữa sặc cả nước.

Phó Đông Bình đứng bên nói: ”Anh nghe người ta nói, nói dối thường sẽ ợ, Thiên Chân, hôm nay em có nói dối không?” Nhậm Thiên Chân ngẩn ra, im lặng nuốt thuốc xuống.

Nếu anh đoán không sai, em đột nhiên quyết định dọn về nhà là có liên quan đến Ôn Gia Minh.” Phó Đông Bình cũng không tính cho qua chuyện này. Quan hệ của hai người đã đến thời điểm vô cùng quan trọng, Ôn Gia Minh là cái đinh không cách nào tránh được.

Thấy Nhậm Thiên Chân không nói gì, Phó Đông Bình biết cô ngầm thừa nhận, liền hỏi cô tiếp: ”Có phải anh ta đã thổ lộ với em không?” Nhậm Thiên Chân đột nhiên hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn anh, hình như việc gì anh cũng đều đoán được, giấu đầu hở đuôi hỏi: ”Anh biết?”

”Anh luôn biết.” Phó Đông Bình ảo não vô cùng, nhưng vẫn không biểu hiện ra, ”Anh ta thích em, nhưng ngại vì quan hệ thầy trò nên không dám bày tỏ.”

”Thì ra anh cũng biết... Chỉ mỗi em không biết.”

”Anh còn biết, anh ta đang cạnh tranh chiếc ghế phó chủ nhiệm của khoa Lịch Sử, ban Tổ chức nhà trường đang tiến hành khảo sát anh ta, nơi đầu sóng ngọn gió, anh ta không thể đi sai bất kỳ một bước nào, bao nhiêu con mắt đang chực ngó anh ta. Không có lãnh đạo trường nào thích một giáo sư dây dưa với nữ sinh cả.”

Phó Đông Bình dứt khoát một lời nói rõ. Về mặt của Nhậm Thiên Chân đầu tiên là ngạc nhiên, rồi dần dần trở nên chán nản.

”Nếu như em hối hận, anh sẽ cho em cơ hội chọn lại lần nữa. Không cần trả lời anh ngay, anh cho em thời gian suy nghĩ kỹ.” Phó Đông Bình để lại những lời này rồi xoay người đi.

Nhậm Thiên Chân ngẩn người. Một hồi lâu sau mới nhớ ra, vội đi đến cửa sổ nhìn anh. Dưới đèn đường, anh đi ra khỏi khu nhà, từ từ đi về phía xe anh, ánh đèn kéo dài bóng anh trên mặt đất, bước đi của anh trông nặng nề, nặng nề như có thứ gì đó buộc ở chân anh.

Dáng vẻ mất hồn lạc phách này của anh, khác hẳn với khí thế phấn chấn ngày thường. Nhậm Thiên Chân nghĩ, nếu anh quay đầu nhìn lên khung cửa phòng cô, cô nhất định sẽ mặc kệ tất cả đi xuống lầu gọi anh quay lại, chỉ có điều, anh chần chừ trước xe một lúc, cuối cùng vẫn không quay đầu lại.

Anh đi như thế, không biết có nguy hiểm hay không, Nhậm Thiên Chân lo âu nhìn ra ngoài cửa lần nữa, nhưng đã không thấy bóng dáng xe đâu.

Đã mấy ngày anh không liên lạc với cô, cứ như biến mất khỏi trái đất này vậy. Thình thoảng Nhậm Thiên Chân muốn gọi cho anh, nhưng lại không biết nói gì với anh cho phải.

Kỳ thi của đài truyền hình đã đến, nhưng trước ngày thi một ngày, cô lên cơn sốt, vừa đứng lên đã choáng đầu hoa mắt.

Khúc Hà lo con gái không thi được, bèn hỏi cô: ”Có thể gắng gượng nổi không, nếu không được thì đừng thi nữa.” Nhậm Thiên Chân đáp: ”Không sao, con đi được.”

”Để sáng mai gọi Đông Bình đến đón con.”

”Đừng, anh ấy... anh ấy bận lắm, tự con đi tàu điện ngầm qua cũng được.”

Hai người đang tranh cãi, nếu chỉ vì đi thi mà gọi anh đến đón, không khỏi hơi quá đáng. Nhậm Thiên Chân nghĩ, nếu như đến nơi thi mà

không gắng gượng nổi thật, thì cô sẽ bỏ luôn.

Ngay hôm sau, Khúc Hà lái xe đưa con gái đến địa điểm thi, dặn dò cô, nếu đã thi xong mà cơ thể còn vẫn chưa thoải mái thì gọi điện cho bà ngay. Nhậm Thiên Chân cắn răng chịu đựng cơn nhức đầu đi vào thi.

Thi viết cũng không khác thi công chức là mấy, cũng có hai phần là trắc nghiệm và thân luận, ngoài ra, vì yêu cầu của công việc nên còn thêm một phần tìm hiểu kiến thức chuyên sâu nữa, kỳ thi đầy căng thẳng kéo dài một tiếng rưỡi, đợi đi khi cô đi ra khỏi phòng thi thì người mệt là không chống đỡ nổi.

Phó Đông Bình bước ra khỏi phòng vệ sinh, từ xa xa thấy người lục đục kéo nhau ra khỏi địa điểm thi, đang định đi ra cửa chờ Nhậm Thiên Chân, nào ngờ đã có người nhanh chân hơn anh một bước.

Ôn Gia Minh thấy gương mặt nhò nhẩn của Nhậm Thiên Chân vàng vọt, bèn ân cần đi lên đỡ cô, “Thiên Chân, người không được thoải mái sao? Mặt vàng quá.” Nhậm Thiên Chân ưỡn oải từ một tiếng, nói với anh ta, “Hai ngày trước bị sốt, sáng nay ngồi dậy đầu vẫn còn đau lắm.”

“Em như thế này là không được, phải mau vào viện truyền nước.” Ôn Gia Minh ướm thử nhiệt độ trên trán cô, rồi ôm cô đi ra ngoài.

Nhậm Thiên Chân đã vắt kiệt tinh túy vào bài thi, lúc này trong đầu thiếu oxy mất hết mọi tư duy đi vắng, anh ta muốn dẫn cô đi đâu, cô hoàn toàn không còn sức phản đối.

Từ xa, Phó Đông Bình nhìn một cảnh ấy nhưng không đi lên, mà phát tay rời đi.

Trong bệnh viện, Nhậm Thiên Chân dựa vào trên vai Ôn Gia Minh, trên tay cầm ống truyền nước, như ngủ mà cũng như tỉnh. Cô như thế này, đương nhiên Ôn Gia Minh cũng sẽ không hỏi cô thi thế nào rồi.

“Anh không sợ trong trường sẽ đồn nhảm về anh à?” Nhậm Thiên Chân tỉnh lại, lạnh lùng hỏi.

“Không sợ, muốn đồn thế nào thì cứ đồn.” Ôn Gia Minh ôm lấy vai Nhậm Thiên Chân. Bà vai gầy nhỏ yếu đuối, từ lâu anh ta đã muốn ôm cô như vậy rồi.

“Nhưng anh đừng quên, em không đồng ý với anh.” Nhậm Thiên Chân thoát khỏi cái ôm của anh ta. Nếu như là mấy tháng trước, cô vì cái ôm này sẽ mặc kệ tất cả, nhưng bây giờ, cô lại có cảm giác xa lạ.

“Tôi biết, Thiên Chân, lúc này đổi thành tôi theo đuổi em, xem biểu hiện của tôi, liệu có thể làm em rung động được không.” Ôn Gia Minh thấp giọng nói, vuốt ve cánh tay Nhậm Thiên Chân.

Nhậm Thiên Chân không nói gì nữa, tác dụng của nước thuốc khiến cô mơ màng ngủ thiếp đi.

Cơn sốt của cô là do virus gây nên, tấn công như nước lũ làm cơ thể cô suy yếu đi nhiều, sau khi Khúc Hà xét nghiệm máu đo nhiệt độ cơ thể cho cô, lo sẽ bị chuyển thành viêm phổi, nên để cô nằm trong viện hai ngày quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 1: Nếu Anh Lùi Về Vị Trí Bạn Tốt

Buổi tối trong quán rượu, Phó Đông Bình ngồi một mình uống quá chén, không phải là anh nát rượu, nhưng tối nay rượu lại rất mạnh, theo đường chảy xuống mà đốt cháy cổ họng, thực quản, cả người như muốn bùng cháy.

Tiện tay châm một điều thuốc, anh thờ ơ rút điện thoại ra, muốn tìm người trò chuyện.

“Gọi cho người đầu tiên trong danh bạ.” Anh thầm nói, thấy tên của Bạch Tố ở trước mắt, liền nhấn xuống dãy số của cô ấy.

“Chào cô, là tôi đây.” Anh đã chệnh choáng say.

“Anh uống nhiều rồi đấy.” Bạch Tố vừa nghe liền thấy giọng anh có vẻ không đúng.

“Không có, tôi không uống nhiều.” Lời vừa thốt ra khỏi miệng, anh liền nôn khan, cảm giác buồn nôn mãnh liệt khiến anh muốn nôn sạch mọi thứ, anh vội siết chặt điện thoại vào nhà vệ sinh.

“Anh đang ở đâu thế, Đông Bình, nói cho tôi biết anh đang ở đâu?” Bạch Tố lo lắng hỏi.

“Tôi ở... ở Liệt Diễm.” Phó Đông Bình ôm bồn cầu, vừa nôn vừa nói vào trong điện thoại, giọng mơ hồ không rõ.

Bạch Tổ chỉ nghe thấy hai chữ “Liệt Diễm”, lên baidu mới biết đó là một quán rượu nổi tiếng ở đảo Cò, lập tức đón xe đến đó, hỏi người chủ quán nhân viên, nhưng cũng không ai biết tung tích của Phó Đông Bình.

”Có phải người cô nói là một người đàn ông cao gầy đẹp trai không? Lúc nãy anh ta vẫn còn ở đây uống rượu, vậy mà giờ chẳng thấy tăm hơi đâu.”

”Hình như anh ta ra ngoài nghe điện thoại rồi.”

”Tôi thấy anh ta đi vào nhà vệ sinh.”

Cả chủ quán và nhân viên bảy miệng tám lưỡi tranh nhau nói. Bạch Tổ hết cách, chỉ đành phải nấn nỉ nhân viên vào nhà vệ sinh tìm hộ cô, chỉ một lát sau, nhân viên đã đỡ Phó Đông Bình say khướt đi ra.

Sao lại uống ra nông nổi này? Bạch Tổ ngửi thấy mùi rượu gắt mũi từ trên người Phó Đông Bình, thấy anh rũ đầu, gương mặt anh tuấn tái nhợt đến mức dọa người, vội đỡ lấy anh từ trong tay người phục vụ, lái đảo đi ra khỏi quán rượu.

”Anh có lái xe không?” Bạch Tổ hỏi.

Hình như anh vẫn còn tỉnh, tay lần sờ trên người cả nửa ngày, tìm chìa khóa rồi đưa cho cô. May mà cô còn nhớ kiểu xe của anh, tìm được xe anh ở bãi đậu xe thì liền đỡ anh ngồi vào băng ghế sau, còn mình ngồi vào ghế lái.

”Bờ biển... biển...” Anh ngồi sau xe, mắt ý thức mê sảng.

Say thành như vậy rồi mà vẫn còn nhàn hạ đi ngắm biển, Bạch Tổ thầm trách một câu, nhưng vẫn làm theo lời anh, lái xe đến bờ biển.

”Đến biển rồi.” Bạch Tổ mở cửa xe ra.

Phó Đông Bình miễn cưỡng hé đôi mắt lim dim, mượn ánh đèn đường nhìn biển đêm âm u ở nơi xa, bước xuống xe, gió biển mát mẻ trong đêm khiến anh giật mình, tỉnh táo hơn nhiều.

Vẫn còn nôn nao trong dạ dày, anh lái đảo chạy ra bờ biển, sau mười mấy bước liền không chịu nổi, quỳ gập xuống trên cát nôn liên tục, hai tay chống xuống đất, khó chịu vô cùng.

Bạch Tổ chậm chậm đi đến bên anh, nhìn anh nôn ra cả dịch mật thì thở dài một hơi, vốn tưởng anh là một người lý tính, ai ngờ cũng sẽ vì một cô gái mà đau lòng đến mức này.

Có lẽ nôn xong thoải mái hơn, bỗng anh lật người nằm ngửa ra trên cát. Bạch Tổ thật sự bó tay với anh, chỉ đành dùng sức kéo anh sang bên cạnh, cách xa bãi ô uest kia.

Nhìn anh nằm sõng soài trên bờ cát, Bạch Tổ vừa tức vừa buồn cười, nhớ ra trong xe anh có nước suối, liền chạy về trong xe lục tìm đồ, tìm ra hai chai nước suối còn nguyên bọc nilon, cô mở nắp ra, dội nước lên mặt anh.

Phó Đông Bình bị nước lạnh kích thích, mơ màng mở mắt ra, lẩm bẩm: “Trời mưa à? Mưa lớn đến thế... Thiên Chân, em không nói cho anh biết hôm nay sẽ mưa... Thiên Chân...”

Anh chỉ biết có Thiên Chân, mở to hai mắt ra nhìn xem tôi là ai! Bạch Tổ tức tối mở nắp chai nước còn lại ra, tưới lên đầu anh. Bỗng Phó Đông Bình bật dậy, mù mịt nhìn bốn phía, rồi lại nhìn Bạch Tổ, “Đây là đâu? Cô là ai? Thiên Chân đâu?”

”Không phải anh muốn ra biển sao? Thiên Chân không có ở đây.” Bạch Tổ tức giận nói. Phó Đông Bình như nhớ ra gì đó, rồi lại lần nữa nằm vật xuống cát, rất nhanh tiếng ngáy như sấm vang lên.

Lúc này Bạch Tổ vô cùng ảo não, đã hơn nửa đêm rồi, bỗng dưng vô cớ bị một con ma men gọi ra ngoài, còn phải xem anh vì một cô nàng khác mà dờ sống dở chết, biết thế thà ở nhà ngủ còn hơn.

Nhưng dù than phiền đầy bụng là thế, Bạch Tổ vẫn không đòi, mà nằm xuống bên cạnh Phó Đông Bình, ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm đầy sao, thầm suy đoán, rốt cuộc giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì?

”Em không chọn anh, tại sao em không chọn anh!” Phó Đông Bình co quắp người lại, lẩm nhảm như nói mớ.

Lên con động kinh thật đúng lúc. Bạch Tổ bị anh làm giận đến mức cười khở, cầm lấy chai nước còn dư lại một nửa, hơi ôm lấy đầu anh, rồi đưa nước đến bên miệng anh, đút cho anh uống.

Cũng may người này dù say bất tỉnh nhân sự, nhưng vẫn còn biết uống nước, ừng ực uống hết hơn nửa chai, chắc là trong dạ dày đã dễ chịu hơn, nên lúc anh nằm xuống lại lần nữa, hô hấp đã đều đặn hơn.

Ngón tay xoa nhẹ vàng trán ấm áp của anh, trong đêm tối, dù vì ảnh hưởng của rượu mà khiến gương mặt anh có phần tái nhợt chán chường, nhưng vẫn đẹp trai vẫn hấp dẫn, lúc nào cũng có thể làm người khác phải rung động.

Bạch Tổ cứ nhìn anh như thế, cho đến khi bị tiếng chuông điện thoại của anh cắt ngang tư duy. Chắc là người nhà anh thấy đã khuya rồi mà anh còn

chưa về nên gọi điện đến hỏi, Bạch Tố lấy điện thoại từ trong túi anh ra, lấy là số điện thoại cố định, bèn ấn nút nghe.

”Alo, xin chào, tìm Phó Đông Bình sao? Alo... sao không nói gì vậy?”

Người nọ chưa nói gì đã cúp máy, Bạch Tố vô cùng nghi ngờ, thậm chí đoán có phải là gọi nhầm số hay không.

Trên hành lang bệnh viện, Nhậm Thiên Chân đặt điện thoại xuống, vô cùng kinh ngạc, cô lập tức nghe thấy, là Bạch Tố nhận điện thoại của Phó Đông Bình, tại sao đã muộn như vậy rồi mà hai người họ còn ở với nhau? Tại sao anh không nghe điện thoại mà lại để Bạch Tố nhận?

Nếu không phải điện thoại đang sạc pin, dùng điện thoại bàn gọi cho anh, thì có khi cô sẽ không phát hiện ra chuyện này.

Trong lòng là một chuỗi câu hỏi, nặng trĩu chèn ép khiến cô không thở nổi, từ từ đi về phòng bệnh, cảm thấy lạnh thấu xương, còn lạnh hơn lúc ban ngày cô lên cơn sốt.

Điện thoại vẫn còn vương hơi ấm trên người anh, Bạch Tố nhét nó lại vào trong túi áo Phó Đông Bình, rồi ngẫm nghĩ lời anh nói trước đó, có thể thấy rõ giữa anh và Nhậm Thiên Chân đã xuất hiện người thứ ba, mà rất có thể Nhậm Thiên Chân đã chọn người kia, không chọn anh, nên anh mới thất thố đến thế.

Nghĩ mãi vẫn không ra, vì sao Nhậm Thiên Chân không chọn anh.

Lần đầu tiên gặp tại trạm dịch Lưu Vân, anh đã một lòng một dạ thích cô ấy, vì cô ấy mà không tiếc mạo hiểm leo lên dốc Đoạn Trường, kết quả đầu bị đánh trọng thương. Sau khi về lại đảo Cò, phát hiện cô ấy có hai nhân cách, lại bắt đầu vung tiền tìm người điều trị cho cô ấy, tốn nhiều tiền mời cô và giáo sư Lý đến.

Có lẽ chính vì vậy mà đã mang lại cho Nhậm Thiên Chân áp lực quá lớn, nên đầu tiên là cô ấy trốn tránh điều trị, rồi tiếp đó là trốn tránh anh. Chủ thể của Nhậm Thiên Chân vốn rất yếu, nên mới sinh ra khách thể, anh gây áp lực quá lớn, rất có thể khiến cô không chịu nổi gánh nặng.

Bạch Tố nghĩ ngợi, phân tích, nửa đêm cứ thế trôi qua, bất tri bất giác đi vào mộng đẹp.

Sáng sớm, trời vừa tờ mờ sáng, Phó Đông Bình tỉnh lại từ cơn say, phát hiện mình nằm trên bờ cát, có làm cách nào cũng không nhớ ra nổi mình đã đến đây như thế nào, thấy Bạch Tố nằm bên cạnh thì còn ngạc nhiên hơn.

Bạch Tố tỉnh lại, nhìn Phó Đông Bình, tức giận hỏi: “Anh tỉnh rượu rồi?”

”Là cô đưa tôi đến đây?” Phó Đông Bình hỏi ngược lại cô ấy.

”Anh gọi điện cho tôi, tôi thấy anh say, vốn định lái xe đưa anh về nhà, ai ngờ anh đòi đến biển cho được, nên tôi mới đưa anh đến, kết quả đến rồi anh liền nôn ngay giữa bờ biển, còn nằm vật trên cát không chịu đi, tôi kéo anh không được, đành phải để anh ngủ ở đây một đêm.”

Bạch Tố kể về “tội trạng” của anh một. Phó Đông Bình xoa đầu, “Xin lỗi, tôi không nhớ gì cả. Tối qua tôi gọi cho cô sao?”

”Nếu không anh tưởng tôi là tiên, có thể biết anh say ở quán rượu nào sao?” Bạch Tố nhìn về mặt đầy mờ mịt của anh, hiển nhiên là quên sạch, trong lòng vô cùng thất vọng.

”Vậy, cảm ơn cô đã chăm sóc tôi một đêm.” Phó Đông Bình đứng lên, cúi đầu nhìn áo quần nhăn nhúm trên người, trong khe hở áo sơ mi, lưng quần và tóc đều có cát, tin chắc lời cô nói không sai, quả thật mình đã lăn lộn trên cát một đêm.

”Đội về tỉnh rượu rồi hãy đi làm, với gương mặt này của anh thật không ai dám tặng bích.” Bạch Tố sửa sang lại tóc tai, rồi nói chuyện cuộc gọi từ số lạ tới qua cho anh.

Phó Đông Bình lấy điện thoại ra xem, thời gian là hơn mười giờ tối, cũng không phải là số nhà của Nhậm Thiên Chân nên không để ý nhiều.

Lên xe, Phó Đông Bình nói địa chỉ nhà mình cho Bạch Tố xong, liền ngã ra ghế sau ngủ, đợi đến lúc Bạch Tố đánh thức anh dậy, bước xuống xe mới phát hiện ra, đây không phải là nhà anh, mà là căn nhà anh đã tìm cho Bạch Tố.

”Đến chỗ tôi ăn sáng rồi đi.”

Đổi mặt với lời mời cởi mở của Bạch Tố, Phó Đông Bình không thể nói không, bèn đi theo cô ấy vào thang máy.

Rửa mặt qua loa xong, Bạch Tố xuống bếp để Phó Đông Bình cũng vào rửa mặt, Phó Đông Bình đánh giá nhà vệ sinh, cô ấy thích sạch sẽ, không có lấy một hạt bụi nào, mùi thơm thoang thoang làm người ta đắm chìm.

”Anh thích rán trứng mặn hay ngọt?”

”Vừa chín tới, cho muối vào.”

Bữa sáng rất đậm bạc, một đĩa salad trái cây, một bình sữa khoai môn, còn cả hai phần trứng rán giăm bông sandwichs, Phó Đông Bình ngửi thấy mùi thức ăn đậm đà, con thèm ăn dâng trào, lập tức cúi đầu ăn.

Bạch Tố vừa ăn vừa ngắm nhìn gương mặt điển trai của anh, “Sao tối qua anh lại nghĩ đến việc gọi cho tôi?”

”Tôi tìm trong danh bạ, số của cô xếp đầu.” Phó Đông Bình rất thích vị của sữa khoai môn, liền rót thêm cho mình một ly.

”Thì ra là do may mắn.” Bạch Tố lẩm bẩm.

Cũng không biết Phó Đông Bình có nghe thấy lời của cô hay không, anh chỉ lo ăn uống, như kẻ phạm ăn không hiểu phong tình, Bạch Tố thăm thờ dài.

”Anh với Thiên Chân thành ra thế, việc điều trị cho cô ấy phải làm thế nào đây.”

Đúng là ẩm nào không sôi thì lấy ẩm đó*, Phó Đông Bình suýt nữa bị nghẹn, từ tốn nuốt thức ăn trong miệng xuống, “Đợi thêm rồi tính, chi phí tôi sẽ trả, cô ấy phải thi MC ở đài truyền hình, khoảng thời gian này khá là bận.”

”Anh hy vọng cô ấy thi đậu hay rớt?”

”Có thể đừng nhắc đến cô ấy được không?”

”Xin lỗi, đã làm ảnh hưởng đến bữa ăn của anh rồi.”

Cuộc trò chuyện dừng lại, hai người đều mang theo tâm sự riêng, Phó Đông Bình vẫn còn ăn, nhưng không bình tĩnh được nữa, không cảm nhận được vị thơm ngọt như lúc nãy.

Cô gái kia bướng bỉnh bất kham khiến đàn ông khó nắm bắt, Bạch Tố đã gặp không ít cô gái kiểu thế, giống như A-tu-la, yêu hận mãnh liệt, không bao giờ để mình oan ức phải lựa ý hùa theo người khác, mỗi một A-tu-la đều là kiếp số trong vận mệnh đàn ông, cam tâm tình nguyện vì những cô gái ấy mà khấp mình đầy thương tích, nhưng rồi người sau vẫn tiếp bước người trước.

Bạch Tố cắn môi, đổi sang đề tài thoải mái hơn, “Anh có lái xe được không, nếu không thì để lát nữa tôi đưa anh đi.”

Phó Đông Bình hơi dừng lại, “Tối qua tôi uống không ít, chưa đến mười hai tiếng chắc có lẽ không, bị cảnh sát giao thông tóm thì mệt lắm.” Bạch Tố gật đầu, thầm vui mừng trong lòng.

Vào ngày lễ tốt nghiệp của Nhậm Thiên Chân, từ sáng sớm Khúc Hà đã gọi điện cho Phó Đông Bình, “Đông Bình, hôm nay Thiên Chân tốt nghiệp, chắc con bé nói cho cháu rồi nhỉ, đi với Áu Quần sẽ dẫn Thiên Lâm đến, cháu cũng lại đi cùng đi chứ đi.”

Phó Đông Bình than nhẹ một tiếng, mặc dù anh biết ngày này không phải do Nhậm Thiên Chân nói cho anh, mà là chính anh hỏi thăm, vốn đang còn nghĩ phải làm thế nào mới thích hợp đây, cũng may cuộc gọi của Khúc Hà đến thật đúng lúc.

”Cháu cũng muốn đi đi ạ, không bằng chúng ta gặp nhau ở trường, rồi cùng đi gặp Thiên Chân.”

”Được đó, hôm nay Thiên Chân còn phải đại diện cho sinh viên tốt nghiệp lên bục phát biểu đây.”

Trong giảng đường lớn của đại học Đảo Cò, Nhậm Thiên Chân cũng không hề hay biết bố mẹ và bạn trai đã đến, cô ngồi bên gười cầm bản thảo ôn lại bài diễn văn, cô được trường chọn làm đại diện cho sinh viên tốt nghiệp xuất sắc, sẽ thay mặt mọi người phát biểu.

Sau khi buổi lễ tốt nghiệp chính thức bắt đầu, dàn đồng ca của trường đứng sau sân khấu hát bài “Bài Ca Tốt Nghiệp”, rồi hiệu trưởng đại diện trao bằng tốt nghiệp cho sinh viên, bầu không khí trở nên vô cùng sôi động. Nhậm Thiên Chân mặc trang phục thạc sĩ, cùng mọi người xếp hàng đi lên, từ khi nhận lấy bằng tốt nghiệp và chứng chỉ học vị trong tay hiệu trưởng, tâm tình trở nên kích động.

”Hôm nay chúng ta ở trong hương thơm của đào mạn, ngày mai là rường cột của xã hội, hôm nay chúng ta cùng cất nhau cất tiếng ca, ngày mai phải đứng lên giải thoát dân tộc...”

Lời ca làm lòng người phấn khởi, sau khi phát bằng và chứng chỉ xong, người dẫn chương trình tuyên bố người đại diện sinh viên xuất sắc lên bục phát biểu, Nhậm Thiên Chân hít sâu một hơi, bình thần bước lên bục. Phó Đông Bình ngồi ở hàng cuối cùng, cầm máy quay phim trong tay quay lại cảnh cô phát biểu.

Hai mắt Khúc Hà ươn ướt, nhớ lại khi con gái vừa ra đời và những ngày còn tám bé, chỉ chớp mắt đã lớn như vậy rồi, không chỉ tốt nghiệp nghiên cứu sinh, mà còn có cả bạn trai vô cùng hợp ý.

Chương Áu Quần đưa khăn giấy cho bà lau nước mắt, thấp giọng an ủi bà.

Thiên Lâm nhìn chị gái đầy hâm mộ, quay sang nói với bố mẹ: “Bố mẹ ơi, sau này con nhất định cũng phải giống như chị, học thạc sĩ rồi học tiến sĩ, con còn muốn đi Mỹ du học nữa.”

”Được, con có chí nguyện này là giỏi lắm.” Chương Áu Quần yêu thương sờ đầu con trai.

Sau khi buổi lễ kết thúc, Nhậm Thiên Chân bị Liêu Thanh kéo đi chụp hình với bạn học, Phó Đông Bình đứng từ xa nhìn họ, không bước lên.

Chương Ấu Quân cầm máy ảnh chụp hình cho vợ và con trai, Phó Đông Bình đứng bên cạnh, đợi ông chụp xong, bèn chủ động nói: “Chú Chương, để cháu chụp cho bốn người nhà chú một tấm”

Chương Ấu Quân vô cùng vui vẻ đi đến đứng bên cạnh vợ, Phó Đông Bình chụp giùm họ liên tiếp mấy tấm ảnh, rồi lại chụp riêng cho hai chị em Nhậm Thiên Chân và Thiên Lâm mấy tấm.

“Đông Bình, cháu cũng lại chụp chung với Thiên Chân đi.” Khúc Hà cầm lấy máy ảnh.

Nhậm Thiên Chân đứng nguyên tại chỗ, nhìn Phó Đông Bình bước đến bên mình, trong lòng khá thấp thòm, từ sau ngày rời đi không vui ở nhà cô, đây là lần đầu tiên hai người họ gặp lại nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 2: Hiểu Lắm Càng Sâu

Chỉ có điều, Phó Đông Bình chỉ đi đến bên cạnh cô rồi đứng yên, không khoác vai cô cũng chẳng ôm eo cô, chỉ đứng vào bên cạnh cho có, hai người đứng như xếp hàng, nụ cười trên mặt đều rất gượng gạo.

Chụp ảnh xong, một nhà ba người kia mượn cớ rời đi, để mình hai người lại đi chung với nhau. Đã lâu không gặp, cả hai đều lúng túng, dù gần trong gang tấc là thế, nhưng lòng lại như cách cả chân trời.

“Mấy ngày nay sao không nghe điện thoại của anh?” Phó Đông Bình nhìn gương mặt nồn nà của Nhậm Thiên Chân, đôi lông mày cong cong, ánh mắt vẫn trong vắt như khe suối, chỉ là, đã không còn thấy hình bóng của anh trong đó nữa.

Mắt Nhậm Thiên Chân lóe lên, cũng nhìn vào anh, “Tôi hôm đó, có phải anh ở chung với Bạch Tố không?”

Phó Đông Bình ngăn người ra, rồi nhanh chóng nhớ đến cuộc gọi từ sớ lạ đó, cũng nhớ đến sự lạnh nhạt trong những ngày qua của cô, trong lòng cười khò, chuyện như thế này rồi, cô ấy còn ghen ư?

“Ừ.” Anh cũng không phủ nhận.

Thái độ này của anh làm Nhậm Thiên Chân càng thêm hiểu lầm, cho là anh không kiêng dè thú nhận, người vô cùng khó chịu, nhưng vẫn còn mang chút hy vọng, khẽ giọng hỏi anh, “Vậy anh với chị ta... Hai người...”

Mắt thấy cô không nói ra thành lời, vẻ mặt Phó Đông Bình vẫn bình tĩnh, “Anh không muốn giải thích gì cả.”

Lập tức hai mắt Nhậm Thiên Chân đỏ lên, anh không hề phủ nhận, có thể thấy hôm nay anh đến đây là định nói chuyện này với cô, thế là cô cười lạnh bảo: “Chẳng trách anh gọi chị ta từ núi Vân Mộng đến, em sớm nên nghĩ ra mới phải.”

Đề nên tức giận nơi đáy lòng muốn bốc lên, Nhậm Thiên Chân ép mình không được khóc. Phó Đông Bình thần thờ nhìn bóng lưng cô, bỗng trong lòng có niềm mong chờ.

Nhậm Thiên Chân quay đầu lại, nhìn anh đầy thù hận, nhưng không nói ra câu anh muốn nghe, mà ngược lại nói: “Em chúc hai người hạnh phúc.” Nói xong, cô liền quay đầu bước đi.

Phó Đông Bình đầu đón khôn cùng, anh hy vọng biết bao, phản ứng của Nhậm Thiên Chân sẽ kịch liệt hơn, cho dù là nói hận anh, hận anh cả đời cũng được, dẫu gì cũng sẽ tốt hơn là cười lạnh bỏ đi như vậy, trái tim của cô nhóc này còn lạnh lùng cứng rắn nhiều hơn so với anh tưởng.

Chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ, anh cố ý đến tham dự lễ tốt nghiệp của cô, không lẽ chỉ vì muốn cãi nhau với cô thôi ư?

Đi một lúc lâu, cuối cùng Nhậm Thiên Chân bật khóc, thấy Ôn Gia Minh ở trước mặt, trong lòng càng thêm khó chịu.

Ôn Gia Minh thấy Nhậm Thiên Chân đỏ mắt khóc thút thít, tưởng là cô không nỡ tốt nghiệp rồi xa trường, bèn đi lên an ủi cô, “Thiên Chân, đừng khóc nữa, đi gặp một người với tôi nào, sẽ giúp phần thi phỏng vấn của em nhiều đấy.”

“Nhưng em chưa thay quần áo.” Nhậm Thiên Chân nhìn bộ đồ thực sĩ trên người mình, cảm thấy không thể mặc thế này đi ra ngoài gặp người ta được.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Anh chờ em một lát, để em cởi áo choàng.” Nhậm Thiên Chân lấy mũ xuống, cũng cởi áo choàng ra, cuộn lại thành đống, “Bây giờ có thể rồi.”

Phó Đông Bình đi đến bãi đậu xe, vừa thắt dây an toàn vào thì thấy Nhậm Thiên Chân lên xe của Ôn Gia Minh, trong nháy mắt bao nhiêu tức giận và

thất vọng chiếm hết tâm tư, anh đập mạnh lên vô lăng.

Nhưng sau khi phát tiết xong, trong lòng bỗng trở nên trống rỗng, mệt mỏi như một ông lão, phiền muộn tự trách, tại sao lại phải nói những lời giận dữ đó với cô chứ, tại sao không thể nghiêm chỉnh nói rõ với cô, cô đã chủ động hỏi đến, chứng minh rằng cô còn quan tâm, nếu giải thích đàng hoàng với cô, có lẽ sẽ không ra nông nổi này.

Hai hôm sau, người bạn làm việc ở đài truyền hình gọi cho Phó Đông Bình, nói đã có kết quả thi viết của Nhậm Thiên Chân, cô ấy thi không tệ.

”Thứ hai? Tôi cứ tưởng sẽ đứng nhất.” Phó Đông Bình rất vui, cuối cùng cô nhóc kia cũng không khiến mình phí công.

”Đứng nhất là một cô gái của Phục Đán*, phần thân luận không xuất sắc bằng người ta, thắng là nhờ hình tượng khí chất tốt, thi văn đáp sẽ rất có ưu thế.”

(*Đại học Phục Đán là một đại học có trụ sở tại Thượng Hải, là một trong những đại học hiện đại đầu tiên của Trung Quốc, cho đến nay đây vẫn là một trong những đại học hàng đầu tại đất nước này.)

”Bao giờ thi văn đáp?”

”Hôm nay tôi gọi điện cho cậu chính là muốn nói chuyện này đây, cô bé nhà cậu đúng là rất có mặt mũi đấy, ấy mà lại xã giao với cả phó giám đốc đài bọn tôi.”

”Có ý gì?” Phó Đông Bình không hiểu. Người bạn cười đầy thần bí, “Nghe nói ở trường cô bé có một giáo sư là bạn du học bên Mỹ với phó giám đốc đài, quan hệ tương đối thân, đối phương ra mặt giới thiệu cô bé với phó giám đốc.”

Phó Đông Bình đã hiểu ra, trái tim như rơi xuống vực sâu, cả hồi lâu không bình tĩnh nổi.

”Cô nhóc kia không phải là vật trong ao đâu, tự thu xếp ổn thỏa đi người anh em.” Người bạn có lòng nhắc nhở Phó Đông Bình.

”Tôi biết người đó, thầy giáo đó là do bố mẹ cô ấy nhờ cậy.” Phó Đông Bình sợ đài truyền hình có lời đồn khong hay làm ảnh hưởng đến Nhậm Thiên Chân, bèn biện hộ thay cô.

Người bạn cười không đáp, Phó Đông Bình khổ sở nhắm mắt lại, mãi vẫn không mở mắt ra.

Sau khi thuận lợi thông qua hai kỳ phỏng vấn, cuối cùng cũng đến lần phỏng vấn thứ ba, chủ khảo kỳ thi phó tổng giám đốc đài truyền hình đảo Cò, Nhậm Thiên Chân đã gặp ông ấy vào lần được Ôn Gia Minh giới thiệu, nên giờ gặp lại cũng không căng thẳng lắm.

Đã tham dự nhiều kỳ văn đáp thử, lần này cô cũng coi như đã trải qua trăm trận, đối mặt với nhiều người chấm thi, dùng song ngữ trung anh lưu loát phát biểu một đoạn tin tức thời tiết, rồi lại biểu diễn độc tấu violon tại trường thi, khí chất hình tượng xuất chúng cùng biểu hiện lanh lợi đã nhanh chóng chiếm được cảm tình của ban giám khảo.

Phó giám đốc đài gật đầu, cúi đầu chấm điểm, Nhậm Thiên Chân gặp người chào mọi người rồi đi ra ngoài.

Trong phòng tiếp khách đài truyền hình có nhiều thí sinh đến tham gia thi giờ đang ngồi ăn tại tòa cao ốc đài phát thanh và truyền hình, Nhậm Thiên Chân bụng đói thức ăn, thấy chỗ toàn là người với người, đứng mấy giây mới nhìn thấy chỗ trống.

Người ngồi đối diện vừa thấy là cô liền gọi tên cô, “Em là Nhậm Thiên Chân?” Nhậm Thiên Chân ngẩng đầu nhìn anh ta, cảm thấy quen mắt, nhưng lại không nhớ nổi là ai.

”Anh là...”

”Tôi là bạn của Phó Đông Bình, tôi họ Hà.”

”Là, thi ra là anh, lần trước cảm ơn anh đã cho em cơ hội lên bục phát sóng trực tiếp.” Nhậm Thiên Chân có ấn tượng rất tốt với lão Hà. Hôm đó Phó Đông Bình dẫn cô đến, anh ta khéo nói, lại còn hiền hậu.

”Cảm ơn gì chi, chỉ một cái nhấc tay thôi mà. Tôi đi trước đã, cho tôi gửi lời hỏi thăm sức khỏe Đông Bình.” Lão Hà cũng chưa biết Nhậm Thiên Chân đã chia tay với Phó Đông Bình.

”Vâng ạ.” Nhậm Thiên Chân ngại ngùng. Nhớ đến Phó Đông Bình, trong lòng chưa xót khổ sở.

Nhà ăn của đài phát thanh và truyền hình là kiểu tự chọn, thức ăn rất phong phú, nhưng Nhậm Thiên Chân lại không hề thêm ăn, trước sau trong lòng như nhớ đến chuyện gì đấy.

Cầm lấy điện thoại gọi cho Phó Đông Bình, mãi một lúc lâu mà anh không nghe máy, nhưng rồi cuối cùng, trong điện thoại đã truyền đến âm thanh tiếng nhác của anh.

”A lô?” Anh biết rõ là cô, nhưng giọng lại rất lạnh.

“Hôm nay em thì vận đáp, rất thuận lợi.” Nhậm Thiên Chân lấy dừng khí nói chuyện với anh, mặc dù trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng nhất thời lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Chúc mừng em, giấc mơ đã thành sự thật rồi.” Giọng Phó Đông Bình vẫn là vẻ dửng dưng không hề quan tâm ấy.

Bỗng nhiên bị lạnh nhạt như một người xa lạ, nước mắt Nhậm Thiên Chân trào ra, nghẹn ngào nói: “Em còn phải cảm ơn anh, không có anh cổ vũ, nói không chừng em còn không có dừng khí tham dự kỳ thi này. Cảm ơn anh...”

Cô không ngừng nói cảm ơn, có vẻ như đã mất không chế cảm xúc, Phó Đông Bình phát hiện ra nhưng lại không dám tin vào suy đoán của mình, qua một lúc sau mới nói: “Cảm ơn gì chứ, là tự cố gắng thôi.”

Cho đến lúc cúp máy, cả hai vẫn chẳng nói ra lời của con tim, Nhậm Thiên Chân miễn cưỡng xốc lại tinh thần, rời khỏi nhà ăn.

Trong phòng làm việc, Phó Đông Bình phiền muộn ngồi trước bàn làm việc, nhìn tấm hình của Nhậm Thiên Chân được đặt làm màn hình bảo vệ điện thoại đến gần người, vất vả lắm cô mới chủ động gọi cho anh, nào ngờ lại bị thái độ lạnh lùng của anh tắt máy.

Trải qua mấy ngày nay, anh luôn bị nhốt trong trạng thái khốn khổ, không muốn chủ động hòa thuận với cô, muốn hung hăng dạy dỗ cô một trận, không muốn cúi đầu trước cô, nhưng luôn âm thầm sợ hãi, sợ cứ như vậy đánh mất cô.

Mệt mỏi xoa mắt, đang định gọi điện bảo thư ký đặt com giùm mình, ai ngờ thư ký đã gọi đến trước, nói với anh là có một tiểu thư họ Bạch tìm anh.

“Bạch tiểu thư, là ai?” Anh không nhớ khách hàng hay đối tác làm ăn nào có chữ Bạch cả.

“Mặt lạnh lắm, cô ấy nói mình là bạn của anh.” Thư ký thấy Bạch Tổ cầm hộp com, đoán rằng có phải cô ấy vội đến đưa com trưa cho Phó Đông Bình không, mặc dù không biết, nhưng cũng không dám lạnh nhạt.

Bạch À, Bạch Tổ! Đầu óc Phó Đông Bình đơ ra mấy giây rồi cũng khôi phục lại bình thường, bèn bảo thư ký đưa Bạch Tổ vào.

Đi vào văn phòng làm việc của Phó Đông Bình, Bạch Tổ quan sát một phen, đúng là nhà thiết kế, phòng làm việc của anh vừa tao nhã lại ngập tràn hơi thở nhân văn, qua cửa sổ sát đất rộng lớn, có thể thưởng thức được ven biển đẹp nhất đảo Cò, trần nhà và vách tường lấy màu sáng dịu làm chủ, độ sáng rất thích hợp với mắt người.

“Khách ít đến thăm, sao cô rảnh rồi lại đến đây?” Phó Đông Bình đi vòng qua bàn làm việc, kéo ghế ra cho cô.

Bạch Tổ đặt hộp com lên bàn, gỡ vài bọc bên ngoài ra, rồi lấy từng tảng com ra, “Rảnh rồi nên làm ít đồ ăn, nhưng ăn một mình chán quá, không thú vị, ở đảo Cò này tôi cũng không có bạn bè nào khác có thể chia sẻ, bèn nghĩ đến anh.”

Đúng lúc Phó Đông Bình đói bụng, thấy những món đồ tinh xảo bày la liệt thì nhất thời hai mắt sáng lên, cười nói: “Từ chối thì bất kính quá, tôi không khách khí nữa.”

Bạch Tổ đưa đũa cho anh, đầy hứng thú nhìn anh ăn ngon nghiêng.

Ở trong phòng làm việc, anh mặc bộ âu phục rất nổi bật khí chất, phong thái nhã nhặn khéo léo, từ trên xuống dưới toát lên vẻ tinh anh trưởng thành cơ trí, nhưng lại không mất đi sự đáng yêu ngây ngô có một không hai ở đàn ông trẻ tuổi.

Bạch Tổ nhìn tay anh, ngón tay thon dài nhìn rất linh hoạt, không biết bàn tay như thế mà vuốt ve trên da thì sẽ có cảm giác gì nhỉ, lại đưa mắt đi lên, vừa vận rơi xuống sống mũi thẳng tắp của anh, mũi anh nhìn đẹp thật đấy, khiến cả gương mặt trông rất đoan chính.

Nhưng anh không hề ngẩng đầu lên, dường như cũng không để ý đến ánh mắt cháy bỏng của cô.

“Không ngờ cô không chỉ đẹp mà tài nấu nướng cũng rất khá nữa, ông trời đúng là quá thiên vị, có người thì vừa lười vừa nát, có người lại chất huệ lòng lan*.”

(*Chỉ người cao nhã, cao khiết.)

Nói đến đây, Phó Đông Bình dừng lại, chợt nhớ đến Nhậm Thiên Chân nói anh ngốc, đến lúc trứng cũng không biết, một nỗi buồn vô hình cuốn lấy trong lòng.

“Nếu anh muốn ăn thì sau này có thể thường xuyên đến chỗ tôi, dù sao tôi cũng nấu một mình, nhiều quá ăn không hết.” Bạch Tổ không để vụt cơ hội, lập tức chộp lấy nói.

“Sao lại không biết xấu hổ như thế chứ?”

“Chỉ sợ anh không nề mặt thôi.”

Trai gái đã trưởng thành, có vài lời không cần nói cũng tự rõ ràng, Phó Đông Bình không tiếp lời, Bạch Tổ cũng biết điều không nói nữa, tiện tay cầm lấy đồ chặn giấy hình hoa sen trên bàn của anh, nhìn ngó chút rồi đặt về lại, một món đồ nữ tính như thế, chắc là đồ của bạn gái anh.

”À đúng rồi, tôi còn có chuyện muốn hỏi anh đây, tôi muốn làm thẻ tập thể hình, anh biết trung tâm thể hình nào tốt tốt chút không, có thể giới thiệu không?” Bạch Tổ nhìn Phó Đông Bình.

Lúc này Phó Đông Bình mới ngược mắt nhìn cô, “Gần đây có một nơi, tôi cũng thường hay đến đó, nếu cô không ngại xa thì lát nữa tôi đưa cô đi, môi trường không tệ, thiết bị cũng đầy đủ.”

”Vây tốt quá, huấn luyện riêng của anh cũng có thể giới thiệu cho tôi.” Lúc Bạch Tổ cười, đôi mắt đẹp lấp lánh phần chân, vô cùng quyến rũ, khéo léo đặt hai tay lên bàn của Phó Đông Bình, “bất cần” làm đổ khung ảnh trên bàn anh.

Phó Đông Bình nhìn khung ảnh “tiếp xúc thân mật” với bàn làm việc, khiến người trong hình chỉ có thể cười với mặt bàn, trong lòng chợt có cảm giác kỳ lạ, bất tri bất giác khóe miệng cong lên.

Đưa Bạch Tổ đến trung tâm thể hình gần đó, hai người băng qua đường, đông người nhiều xe, theo bản năng Bạch Tổ gọi Phó Đông Bình, “Anh chờ tôi với.” Phó Đông Bình bèn đi chậm lại chờ cô ấy.

Bọn họ cũng không hề để ý, Nhậm Thiên Chân đi lên từ lối đi dưới mặt đất, đưa mắt một cái liền trông thấy hai người bọn họ, còn họ lại đi ngang ngay trước mặt cô nhưng lại chẳng phát hiện ra, kẻ vai nhau cùng đi qua.

Có lẽ sợ không đuổi kịp anh, Bạch Tổ liền kéo lấy tay anh.

Nhậm Thiên Chân cầm hai ly trà sữa nóng, đứng ngăn ra nơi đầu đường, rồi do dự xoay người lại đi xuống dưới, việc đã đến nước này, không cần thiết phải gặp anh nữa.

Phảng phất như vừa trông thấy Thiên Chân, Phó Đông Bình nghiêng đầu lại xem, nơi cửa lối đi dưới đất thấp thoáng bóng người, nhưng lại không hề có bóng cô, anh tự giễu nghĩ, mấy ngày nay, hề mỗi lần thấy cô gái nào tóc dài giống cô, vóc người tương tự cô đều sẽ sinh ra ảo giác, cho rằng đó là cô.

Chạy nhanh vào lối đi dưới đất, Nhậm Thiên Chân ném trà sữa vào thùng rác, chạy một mạch về trạm tàu điện ngầm, nơi này có rất nhiều người, khiến cô có cảm giác bị đè nén và không hít thở nổi, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Lấy hết dũng khí để đến đây, nào biết lại để cô gặp phải tình cảnh như thế, muốn khóc nhưng không khóc nổi, có lẽ như vậy, đối với hai người họ mà nói, đó chính là kết cục tốt nhất.

Đưa Bạch Tổ đến cửa trung tâm thể hình, Phó Đông Bình không vào cùng cô, “Tự cô vào xem đi, cảm thấy được thì hãy làm thẻ, nếu không, tôi sẽ giúp cô hỏi thăm chỗ khác.”

Không biết vì sao, cảm xúc của anh vô cùng kém, dọc đường đi cũng không nói gì với cô, chỉ chăm chăm đi về phía trước, Bạch Tổ thầm thở dài, không phải anh không chu đáo, nhưng sự chu đáo ấy lại rất có chừng mực, duy trì trong phạm vi lễ phép, sẽ không tỏ ra thân mật quá độ, nhưng nếu có ý muốn đến gần anh, thì sự lễ độ ấy của anh sẽ có vẻ hơi hẫng.

Trên đường quay về công ty, Phó Đông Bình gọi điện cho thư ký, “Lúc tôi không có mặt, liệu có ai đến tìm tôi không?”

Nhân lúc sắp không có ở đây, thư ký đang lén lên mạng đi dạo taobao, đúng thời điểm đang quá high thì bỗng nhận được cuộc gọi, trong nháy mắt đầu óc chậm đi hai giây, rồi vội nói: “Không có ai hết.”

”Có điện thoại không?”

”Cũng không có, nếu có em sẽ thông báo lại anh.” Thư ký thấy anh đưa cô gái xinh đẹp mang bữa ăn đến kia ra ngoài, biết anh tạm thời không về được.

Phó Đông Bình vô cùng thất vọng, quả nhiên bị hoa mắt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 3: Ngoài Cô Ra, Không Có Ai Khiến Anh Có Thể Hồi Phục Như Cũ

Ba ngày sau, Nhậm Thiên Chân nhận được điện thoại của đài truyền hình, thành tích thi vấn đáp của cô đứng nhất, cộng thêm số điểm thi viết, lấy kết quả tổng hợp xếp nhất thuận lợi đậu kỳ thi tuyển lần này, miễn là kiểm tra sức khỏe không có vấn đề gì thì cô sẽ trúng tuyển thành MC của đài truyền hình.

Nhậm Thiên Chân vô cùng hưng phấn, báo tin cho bố mẹ và em trai hay, cả nhà cũng rất vui vẻ, Chương Áu Quân đề nghị ra ngoài ăn chúc mừng. Khúc Hà nói đùa theo: “Đứng là cần phải chúc mừng, Thiên Chân, con gọi Đông Bình đến đi, hôm nay chúng ta đến Ý Lâu ăn.”

Nhất thời Nhậm Thiên Chân cảm thấy khó xử, đành phải nói dối, “Đồng Bình đi công tác rồi.” Nghe thấy thế, Khúc Hà tiếc nuối không hỏi nhiều nữa.

Báo tin lại cho Liêu Thanh, Liêu Thanh cũng vui thay Nhậm Thiên Chân, bảo cô mau khao chúc mừng đi.

Lúc gặp mặt, Liêu Thanh nói với Nhậm Thiên Chân rằng mình đã thuê được được nhà rồi, khá gần đài truyền hình, còn hỏi Nhậm Thiên Chân có hứng thuê chung với cô ấy không.

“Chuyện ra ngoài?” Nhậm Thiên Chân cảm thấy đây là một ý hay, vừa gần chỗ đi làm mà cô cũng vừa mong muốn có một cuộc sống độc lập.

“Đã tốt nghiệp rồi, còn ai muốn ở chung với bố mẹ nữa, dù sao tao cũng đã nuôi chí căm rề ở đảo Cò rồi, không muốn về quê.”

Liêu Thanh là người miền Bắc, ở đảo Cò này học bảy năm đại học, lớn hơn Nhậm Thiên Chân một tuổi. Không giống Nhậm Thiên Chân, cô ấy định yên ổn thi biên chế vào cục khí tượng, dù sao bạn trai cô ấy cũng rất có tiền đồ, cô ấy không muốn tự hành xác mình.

Nhậm Thiên Chân nghe cô ấy nói mà động tâm, “Vậy để tao về nói lại với mẹ đã.”

“Cũng phải nói với Đồng Bình nữa đấy, phải được anh ta đồng ý mới được, chứ người ta vẫn còn đang chờ mày tốt nghiệp về ở chung đấy.” Liêu Thanh trêu cô.

“Anh ấy sẽ không xen vào chuyện của tao nữa đâu.” Nhậm Thiên Chân chán nản nói chuyện mình đã chia tay với Phó Đồng Bình cho Liêu Thanh, nhưng không nói rõ nguyên nhân chia tay.

Liêu Thanh tròn trĩnh mắt lên, “Thiên Chân mày là ngu thật hay giả ngu đấy, một con rùa vàng ngon nghề như vậy lại không muốn thì mày còn muốn tìm cái kiểu gì nữa đây, người như Ôn Gia Minh ấy à, mày yêu đương với anh ta, thôi thì mộng xuân con gái còn tạm được, chứ chẳng lẽ mày muốn kết hôn với một người lớn hơn mày mười mấy tuổi?”

“Tao và Ôn Gia Minh chẳng có gì cả, cũng không biết vì sao, mà bây giờ tao gặp anh ta đã không còn cảm giác như trước nữa.” Nhậm Thiên Chân thờ dãi.

Liêu Thanh nói: “Đó là vì mày đã yêu người khác rồi, cho nên sự cuồng nhiệt dành cho lão ta cũng vơi đi, mới đầu mày thích anh ta, theo tao thấy, chỉ là tâm lý nữ sinh sùng bái giáo viên đẹp trai, phức cảm Electra thôi, đợi đến khi mày gặp được người tuổi tác phù hợp với mày, mày sẽ vất đi tâm tình đó, tìm được tình yêu chân chính.”

Nhậm Thiên Chân nửa tin nửa ngờ trước cách giải thích này của cô ấy, nhưng tạm thời cô không muốn suy nghĩ thêm về chuyện này, sau khi kiểm tra sức khỏe đạt yêu cầu xong, đài truyền hình thông báo cô đi làm.

Đến ngày báo danh, Nhậm Thiên Chân dậy từ sáng sớm, thay chiếc váy đẹp nhất, sấy tóc trang điểm, bước ra cửa đầy khí thế, tự nhủ với mình rằng, hãy ném mọi phiền não ra sau đầu đi, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới nào.

Mọi thứ đều rất suôn sẻ, trước khi chính thức vào làm ở cương vị, cô được sắp xếp đến Đại học Truyền thông Quốc gia Nhận Kinh khoa Phát thanh truyền hình đào tạo ba tháng. Trong lớp đào tạo, cô cùng mấy mươi học viên khác sẽ được huấn luyện về máy mặt như tiếng phổ thông, tư thế hình thể, coi như là chuẩn bị trước cho nghề MC.

Trước khi lên đường dọn dẹp ít hành lý, Khúc Hà ngồi một bên, hỏi Nhậm Thiên Chân, “Con với Đồng Bình sao rồi?”

“Con chưa nói cho mẹ biết, con và anh ấy đã chia tay rồi.” Cuối cùng vẫn không giấu được, cô đành nói cho bố mẹ biết.

“Đang còn yên ổn sao nói chia tay là chia tay thế, con đi đâu tìm được thằng nào đối xử tốt với con như Đồng Bình chứ?” Khúc Hà không hề đón nhận được kết quả này, mấy đứa trẻ thời nay, chia tay cũng quá hơi hợt.

“Cả con với anh ấy đều cảm thấy, tạm thời rời xa nhau thì tốt hơn. Trải qua thử thách ban đầu mới là tình cảm chân thật.”

Nhậm Thiên Chân không muốn thảo luận sâu chuyện này với mẹ, càng không muốn nói ra bí mật giữa cô và Phó Đồng Bình, sau đó cô nghĩ lại, quả nhiên anh có Bạch Tổ và A Bảo, còn cô cũng có chút dây dưa mơ hồ với Ôn Gia Minh.

“Thiên Chân à, con đừng có thoải mái như thế trong chuyện này, nếu con không chiếm thì sẽ có cô gái khác chiếm lấy cậu ấy đấy, mẹ nghe nói Đồng Bình được nhiều người thích lắm, có không ít cô gái theo đuổi cậu ấy đâu.” Khúc Hà lại tận tình khuyên bảo, muốn con gái hỏi tâm chuyện ý.

“Mẹ nghe được ở đâu thế?” Nhậm Thiên Chân tò mò hỏi.

Khúc Hà nói: “Mẹ bảo chú Chương con tìm người hỏi thăm, trong giới kiến trúc sư này thì lớn được bao nhiêu như, bất kể là điều kiện gia đình hay tố chất con người, Đồng Bình đều rất hoàn hảo, mà quan trọng hơn là, cậu ấy đối tốt với con lắm, bọn mẹ thấy rõ mà.”

Trong lòng Nhậm Thiên Chân vô cùng chua xót, “Mẹ không biết được chuyện giữa bọn con đâu, có lúc không phải đối phương không tốt, mà còn do tính cách nữa.”

“Tính cách cần phải mài cho hợp, từ trước đến nay hôn nhân chưa bao giờ là hoàn mỹ cả, dễ dàng buông tay thì làm sao có thể đạt được hạnh phúc chứ.

Thiên Chân con cứ nghĩ kỹ lời mẹ nói đi, xem có đúng không.”

Khúc Hà biết tính tình con gái, không biết Đông Bình đã chọc con bé thế nào mà khiến nó âm thầm chia tay với người ta.

Nhậm Thiên Chân im lặng không nói.

Trong trung tâm thể hình, Phó Đông Bình và Hạ Đình Vũ cùng chạy trên máy chạy bộ, đầu đầy mồ hôi, thỉnh thoảng anh lại lấy khăn lông lau đi. Hạ Đình Vũ chạy thấm mệt, nhìn đồng hồ chút rồi bước xuống máy chạy bộ, đứng bên cạnh uống nước.

Nhìn bụng mình ở trong gương, Hạ Đình Vũ không khỏi đắc ý nói: “Mình cũng có cơ bụng tám múi nhé, đã có đường nhân ngư rồi đấy.” Phó Đông Bình nhìn anh ta, thấy vẻ mặt kia của anh ta chẳng khác gì chim công xòe đuôi khoe khoang, cười nói: “Còn phải luyện tập thêm cơ ngực và cơ lưng nữa đấy.”

“Sao dạo này rảnh thế, không bận yêu đương đến quên ăn quên ngủ nữa à?” Hạ Đình Vũ không biết Phó Đông Bình và Nhậm Thiên Chân đã chia tay, bèn chế nhạo anh.

Phó Đông Bình cũng bước xuống khỏi máy chạy bộ, ngồi xuống đối diện anh ta, “Mình chia tay với cô ấy rồi.”

“Hả? Có chuyện gì thế?”

“Khó nói hết được.”

Hạ Đình Vũ biết rõ tính cách của anh, thấy anh vừa nhắc đến Nhậm Thiên Chân là sa sút hẳn đi thì không hỏi thêm gì nữa, chỉ cười nói: “Ồ chân trời chỗ nào chẳng có cô, cần gì phải yêu đơn phương tiểu tiên nữ, cậu có thiếu gì bạn gái đâu.”

Phó Đông Bình cầm chai nước lên, một hơi uống cạn. Đợi khi anh đặt chai nước xuống, thì trông thấy Bạch Tố một thân thể thao mát mẻ tươi cười đứng bên cạnh anh, đáng người ấy có thể khiến biết bao người phụ nữ ao ước đến chết.

“Hi.” Cô ấy chủ động chào anh.

“Chào cô.” Phó Đông Bình đáp lại một câu.

Hạ Đình Vũ nhìn Bạch Tố xinh đẹp quyến rũ, ngây ra một lúc lâu mới nhớ, không phải cô ấy là bà chủ ở căn nhà nghỉ trên núi Vân Mộng đó sao, sao lại xuất hiện ở đây?”

“Cô là Bạch Tố?” Hạ Đình Vũ dò xét hỏi. Bạch Tố gật đầu, chủ động đưa tay ra bắt.

“Thật khéo quá, không ngờ sẽ gặp cô ở đây.” Hạ Đình Vũ nghĩ, thế giới này đúng là nhỏ.

Bạch Tố khẽ cười, ánh mắt lại rơi xuống người Phó Đông Bình, “Cũng không coi là khéo, là anh ấy mời tôi đến đảo Cò, ở đây cũng là do anh ấy giới thiệu cho tôi.” Hạ Đình Vũ lập tức hiểu rõ, cười gian một tiếng, “Vậy là không phải vô tình gặp được, mà là cô đặc biệt đến đây tìm cậu ta?”

“Đúng thế.” Bạch Tố nhìn Phó Đông Bình, “Có rảnh không, tôi muốn nói vài chuyện với anh.” Hạ Đình Vũ nghe thấy thế, vội vàng biết điều đứng lên chừa không gian cho họ, “Hai người nói chuyện đi, tôi tìm huấn luyện viên đi chơi dụng cụ đấy.”

Phó Đông Bình lấy khăn lau mồ hôi, “Cô chờ tôi chút, tôi tắm rửa đã, chúng ta xuống nhà ăn dưới lầu nói chuyện.”

Trong nhà ăn, Phó Đông Bình mời cơm Bạch Tố, đưa thực đơn cho cô ấy, nhưng Bạch Tố không để ý nhiều, chỉ đơn giản gọi mấy món rồi lại lần nữa tập trung vào Phó Đông Bình.

“Đồ ngọt ở đây không tệ, tôi thích kem ly nhất.” Bạch Tố quan sát Phó Đông Bình, lúc mặc đồ thể thao, nhìn anh ngập tràn hơi thở ánh nắng đầy khỏe mạnh, nhưng cô biết, sâu trong lòng anh có nơi u ám mà mặt trời không thể chiếu thấu, trước sau chưa từng khép miệng.

“Tôi cũng thích kem ly ở quán này nhất, nhất là vị trà xanh.” Phó Đông Bình nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn vừa mới lên, bầu trời sắc xanh điểm chút ánh tím, phong cảnh ở thành phố này vào lúc chập tối luôn đẹp vô cùng.

Nhân viên đưa kem ly ra, hai người say sưa ăn.

“Tôi đến đây đã được hai ba tháng rồi, ở trạm dịch Lưu Vân vẫn chưa tìm được ai thích hợp để quản lý, nên tôi muốn về một chuyến.” Bạch Tố đưa muỗng khuấy khuấy quả anh đào căng mọng nho nhỏ trong ly kem.

“Được thôi, nếu cô có chuyện thì bất cứ lúc nào cũng đều có thể về giải quyết, tôi sẽ thanh toán vé máy bay khứ hồi cho cô.”

Anh luôn luôn nói những câu này, chủ khách rõ ràng, vạch rõ giới hạn, Bạch Tố bất mãn nhìn anh, “Không phải tôi muốn nói chuyện này với anh.”

“Vậy cô muốn nói gì? Trước đó tôi đã nói rõ rồi còn gì, nếu có thể thì tôi sẽ chi tiền, còn quỹ thời gian thì không rảnh, gần đây bố tôi đang vướng vào một hạng mục mới nên rất bận, giao chuyện của công ty lại giúp tôi xử lý, tôi bận đến điên lên mất.” Phó Đông Bình cười mỉa.

Không biết anh giả ngốc hay phản ứng chậm ở phương diện này, Bạch Tổ dứt khoát nói thẳng, “Anh thông minh như thế mà sao lại phải để đích thân tôi nói toạc cả ra? Anh không thể chờ con gái vài đường sống sao?”

Cổ họng Phó Đông Bình khô khốc như có thứ gì đó mắc kẹt, mãi không nói thành lời được. Bạch Tổ khẽ mỉm cười môi đỏ mọng, bước bình chằm kem bôi lên chóp mũi anh.

Ăn tối xong, Bạch Tổ đi nghỉ ra bờ biển đi dạo, Phó Đông Bình vốn không muốn đi, nhưng lại không cưỡng được trước lời thuyết phục hết lần này đến lần khác của Bạch Tổ, thôi thì đi giải sầu cũng tốt.

Đến bên kia bãi biển, cảnh vật đều không thay đổi, đổi thay chỉ có lòng người. Bóng đêm sâu thẳm, đại dương xanh dưới ánh trăng bạc nhấp nhô gợn sóng lăn tăn, từng con sóng vỗ về bờ cát, thông thả khoan thai và tĩnh lặng.

Phó Đông Bình nhìn ra mặt biển, trong lòng cảm khái muôn vàn, anh và người kia từng chơi một đêm như thế trên biển, đuổi bắt nô đùa, xây lâu đài cát, nướng hải sản ăn, vào thời điểm đó, niềm hạnh phúc của bọn họ vô cùng giản đơn, chẳng bất kỳ ai quấy nhiễu được, anh trao cô toàn vẹn tâm hồn mình, cũng tin rằng bản thân có thể nhận lại được báo đáp giống vậy, nhưng không ngờ rằng sóng gió đến quá nhanh, anh còn chưa kịp tận hưởng hết ngọt ngào thùy mị từ cô thì giấc mộng đẹp kia đã tan vỡ.

Trước mắt, tuy có một cô gái xinh đẹp khác làm bạn, nhưng lòng anh vẫn trống rỗng.

Bạch Tổ kéo tay anh, “Chúng ta qua bên kia xem đi.”

Phó Đông Bình thần thờ đi theo cô ấy như con rối được giật dây. Gót giày của Bạch Tổ lún xuống cát, chân bước hụt một cái, người lập tức ngã khụy theo, Phó Đông Bình nhanh tay đỡ lấy, cô ấy liền nhân cơ hội bám lấy cánh tay rắn chắc của anh, ngã vào trong lòng anh.

Phó Đông Bình mê mang, có ảo giác không biết mình đang ở nơi đâu, cũng đưa tay ôm lấy cô ấy, cúi đầu vuốt nức hôn xuống, nhưng rồi đột nhiên giật mình tỉnh lại, người trong lòng chẳng phải là người anh ngày đêm tương tư kia, vậy là lật đật đẩy cô ấy ra.

Cả hai đều vô cùng lúng túng, Bạch Tổ không nói gì, lặng lẽ men theo bờ cát đi dọc về phía trước. Phó Đông Bình cứ như đưa đám, qua một hồi lâu mới ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng của cô ấy, hình ảnh trước mắt rất đẹp, nhất là trong màn đêm, trông cô như yêu ma tóc dài, chẳng biết từ đâu đến, cũng không biết phải đi đâu.

Cô chạy đến nắm lấy tay anh.

Đôi mắt lấp lánh quyến rũ có phong tình khác hẳn người kia, Phó Đông Bình không dám nhìn thẳng vào mắt cô ấy, bèn quay mặt sang chỗ khác khẽ nói, “Em sẽ hối hận đấy.”

“Em không hối hận.”

Về đến nhà, Phó Đông Bình vừa mệt người lại mệt tim, tắm xong liền lên giường ngủ sớm, nhưng lăn lộn thế nào vẫn không tài nào ngủ nổi. Gần đây thường xuyên như thế, bóng sáng của Nhậm Thiên Chân cứ lượn quanh trong đầu anh, mãi một lúc lâu mới khiến anh ngủ thiếp đi trong mệt mỏi quá sức.

Trước kia khi anh chia tay bạn gái, cùng lắm chỉ cần hai ba tháng sống trong cuộc sống trầm mê mơ màng là đã có thể làm anh quên đi mọi thứ, nhưng lúc này lại không như thế, bất kể anh cố gắng thế nào vẫn không quên được cô, cơn đau ấy từng chút từng chút gặm nhấm tim anh, ban ngày bận chuyện công việc còn có thể giả vờ như không cảm nhận được, nhưng khi màn đêm buông xuống, bao đau đớn âu lo lại làm anh trần trọc trở mình.

Gọi điện cho Nhậm Thiên Chân, lại là tiếng nhắc nhở đã tắt máy, bất kể gọi bao nhiêu lần vẫn là tắt máy, điều này làm anh sinh ra một ý nghĩ, không biết liệu đây có phải là ý trời, chứng minh duyên phận giữa mình và cô ấy đã cạn không.

Không sớm không muộn, Hạ Đình Vũ liền gọi điện đến, cười quá dí dỏm nhạo anh, “Cậu được lắm, có điểm ngộ* như thế mà cũng không nói cho mình một tiếng, sợ mình cướp vận may của cậu đấy à?”

(*Điểm ngộ: Chỉ cơ hội may mắn khi gặp được một người phụ nữ xinh đẹp.)

“Nói gì thế, đúng là nhảm chán!” Phó Đông Bình uể oải đáp lại một câu. Nếu là trước kia, được một cô gái thông minh xinh đẹp theo đuổi, dù anh có không thích đối phương thì lòng hư vinh vẫn được thỏa mãn đến cực độ, nhưng bây giờ anh không hề cho rằng đây là điểm ngộ.

“Mình nói Bạch Tổ đấy, không phải cô ấy vẫn có ý với cậu đấy à, ở núi Vân Mộng mình đã nhìn ra được rồi. Hôm nay càng rõ ràng hơn, lúc nhìn cậu, con ngươi sắp rớt ra đến nơi rồi.”

“Thì sao, có liên quan gì với cậu không?” Phó Đông Bình tức giận phản bác.

Hạ Đình Vũ trầm ngâm, tên này ăn phải thuốc súng hay sao mà ăn nói như vậy thế, nể tình làm bạn nhiều năm với cậu ta nên cũng không so đo gì, chỉ hừ lạnh một tiếng, “Mình tốt bụng nhắc cậu, đừng bỏ qua cơ hội, người này bất kể là vóc dáng hay tính cách thì cũng tốt hơn con ranh kia nhiều.”

“Cậu thích thì đưa cô ấy đi đi.” Phó Đông Bình khinh thường nói.

“Mình nói này, cậu thật hay giả thế?” Hạ Đình Vũ không tin nổi, trước kia Phó Đông Bình không phải cảm không được mà buông cũng không xong như

thể này, yêu, chia tay, rồi lại yêu, rồi lại chia tay, những việc này đối với anh ta mà nói chỉ bình thường như cơm bữa.

”Cái gì mà thật giả?”

”Sao mình có cảm giác cậu đang hận đời thế nhỉ, có phải bị con nhỏ kia làm mất sức sống rồi không?”

Phó Đông Bình khẽ thở dài.

Một câu nói vô tâm của người khác, đúng lúc hình dung ra cõi lòng trong khoảng thời gian qua của anh, không sai, đúng là anh đã mất sức sống, tình yêu mong nóng đây cõi lòng lại bị vô tình làm tổn thương, thậm chí anh cảm thấy trong lòng mình như bị khoét mất một phần, trừ người kia ra, không có ai khiến anh có thể hồi phục như cũ.

Lúc này Nhậm Thiên Chân đang kéo vali đi ra khỏi sân bay quốc tế Nhạn Kinh, lên xe buýt sân bay, đúng giờ cao điểm tối nên bị kẹt xe, nửa tiếng đi xe lại bị trễ kéo dài thành hơn hai tiếng, sau khi xuống xe buýt liền ngồi tàu điện ngầm, đổi hai ba tuyến, lúc đến đại học Truyền thông thì đã là nửa đêm, chỉ có thể cầm thư giới thiệu mượn tạm phòng ở nhà tiếp đón khách, rồi hôm sau mới đến lớp đào tạo báo danh.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 4: Hai Người Cho Anh Ăn Đồ Của Chó Quá Nhiều Rồi

Sáng ngày hôm sau, Nhậm Thiên Chân mới phát hiện điện thoại vẫn luôn ở chế độ máy bay, trong hộp tin nhắn và danh sách cuộc gọi đều trống trơn, cô gấp dài vào phòng tắm đi tắm, lúc này mới thấy thoải mái hơn.

Sau mấy ngày thu xếp ổn thỏa ở Nhạn Kinh, Nhậm Thiên Chân cắt phẳng mái tóc dài của mình, chỉ ngắn lại ngang vai, dùng hết nhiệt huyết vui đầu vào cuộc sống mới, Nhạn Kinh là nơi cô sinh ra và lớn lên trong chín năm, đối với nơi này, cô vừa quen lại vừa lạ.

Mỗi buổi chiều sau khi học xong, cô sẽ đi thăm quan vài di tích cổ trong thành phố, cảm nhận nền văn hóa lịch sử ở nơi đây, thỉnh thoảng cũng sẽ cùng bạn học đi từ đầu đường đến cuối hẻm chỉ để tìm đồ ăn, đây là một mùa hè không giống bình thường, nó ngập tràn ước mơ hoài bão cho tương lai.

Ôn Gia Minh có đến thăm cô một lần, mang tới cho cô rất nhiều vật dụng hằng ngày, hiểu ngầm không nhắc đến chữ kia, bọn họ bây giờ càng giống bạn bè hơn.

Để thiết đãi Ôn Gia Minh, Nhậm Thiên Chân cố ý làm sùi cảo cho anh ở nhà tiếp đón khách.

”Lát nữa anh nếm thử xem, nhân sùi cảo vị hồi hương, ăn ngon lắm, hồi nhỏ em rất hay ăn.” Nhậm Thiên Chân vừa khuấy nhân bánh vừa nói với Ôn Gia Minh.

”Nhân hồi hương? Hai mươi năm trước lúc còn học ở đại học Nhạn Kinh tôi có từng ăn qua, quả thật rất ngon, mới đó mà thấm thoát đã nhiều năm rồi.”

Ôn Gia Minh rửa sạch tay, giúp cô cán vỏ bánh. Nhậm Thiên Chân nhìn sang, tay nghề của anh ta không tệ, cán vỏ bánh sùi cảo vừa tròn lại đều, không ngờ anh ta không những học vấn uyên thâm, mà việc nhà cũng khá thạo.

Hai người làm vui hơn so với một người, bắt tri bắt giác, mấy chục sùi cảo tròn mập đã được gói kỹ, chỉ chờ nước sôi là có thể cho vào nồi nấu.

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại, Nhậm Thiên Chân lau sạch bột mì dính trên tay, rồi cầm điện thoại lên nhìn, cuộc gọi đến là của Phó Đông Bình, cô im lặng đi đến bên cạnh.

”A lô...” Giọng cô run run, đã lâu rồi anh không chủ động gọi điện cho cô. Đợi một hồi lâu không thấy anh nói gì, cô đành hỏi, “Sao không nói?”

”Không nói thì em tắt máy đây.” Cô không biết anh đang định làm gì.

”Thiên Chân...” Chất giọng trầm thấp của Phó Đông Bình nghe có chút khàn khàn, “Em... Dạo gần đây có khỏe không?”

”Rất khỏe. Anh có chuyện gì không?” Cô nghĩ, anh bỗng gọi điện đến thế này sẽ không chỉ vì hỏi cô có khỏe hay không, nhất định là anh có chuyện muốn nói.

Phó Đông Bình đang tính mở miệng, thì nghe thấy có giọng đàn ông ở trong đầu dây, “Thiên Chân, nước sôi rồi, phải cho sùi cảo vào, nhưng nồi không to lắm nên cho một nửa trước nhé.”

Đó là giọng của Ôn Gia Minh, lòng Phó Đông Bình đau đớn khôn xiết, không nói gì liền tắt máy.

Thì ra, từ đầu đến cuối chỉ có một mình anh sống trong đau đớn, còn cô từ lâu đã vui vẻ thích ứng với cuộc sống mới rồi, mà còn là cuộc sống dư dật phong phú hơn trước nhiều.

Rất lâu rất lâu sau, anh mệt mỏi gọi điện cho thư ký, bảo cô ấy đặt bàn giúp trong nhà hàng Tây.

“Hai người?” Thư ký biết rõ nhưng cố ý nói đùa với anh.

“Đúng thế, hai người.” Tâm tình của Phó Đông Bình khá ôn hòa, lại bổ sung một câu, “Đặt thêm một bó hoa nữa.”

Đoán được tại sao Phó Đông Bình bỗng dưng không nói gì, Nhậm Thiên Chân cảm điện thoại ngáy ra cả một hồi lâu, cô cắn môi quay đầu nhìn lại, Ôn Gia Minh đang thuận thực cho sùi cào vào nôi, hơi nước bốc lên làm gương mặt anh ta trở nên mờ mờ, có nỗi buồn không tên khiến lòng cô đau không xiết.

“Nghe nói anh đã lên làm chủ nhiệm khoa rồi, chúc mừng anh.”

Lúc ăn sùi cào, Nhậm Thiên Chân thành tâm chúc mừng Ôn Gia Minh. Ôn Gia Minh chỉ cười nhạt, “Cảm ơn, thật ra thì từ vài góc độ mà nói, tôi thà rằng làm một nhà giáo còn hơn.”

Nhậm Thiên Chân rót rượu cho anh ta, “Nào, chúng ta uống mấy ly.” Ôn Gia Minh cầm ly rượu lên, cụng ly với cô.

Thấy cô uống hết ly này đến ly khác, Ôn Gia Minh không nhận được khuyến khích, “Đừng có uống nhiều như thế Thiên Chân à, sẽ say đấy.”

Nhậm Thiên Chân cười ha ha nói, “Không đâu, từ lượng của em tốt lắm.”

Hề nhìn anh ta là lại nhớ đến cuộc gọi ban nãy của Phó Đông Bình, nhớ đến khi Phó Đông Bình cùng cô uống rượu, vậy là cô không ngừng mời ếp, “Uống nhiều vào nào, rượu này ngon lắm không say được đâu, mà dù uống say mấy thì em cũng có thể đưa anh về được.”

Người trước mắt lịch sự chừng mực, tuy không dịu dàng giống như anh, nhưng cô lại nhớ xiều bao người dịu dàng ấy.

Có vài người chính là như vậy, lúc ở bên nhau không hề phát hiện đối phương quan trọng đến đâu, đến khi xa nhau mới hiểu được thì ra mình đã quen có anh bên cạnh, bất tri bất giác so sánh người khác với anh.

Bạch Tố nhận được lời mời ăn trưa của Phó Đông Bình mà vô cùng ngạc nhiên, nhưng vẫn mừng rỡ đi đến nơi hẹn. Phó Đông Bình không nói gì nhiều, cô ấy chủ động nói cả buổi, còn anh thì thoáng nói hai ba câu.

“Anh có biết là mình rất kỳ lạ không?” Bạch Tố nói.

“Hả?” Cuối cùng Phó Đông Bình cũng chuyển sự chú ý từ thức ăn sang cô.

Bạch Tố khe khẽ thở dài, “Thật khiến người ta không nắm bắt được, phần lớn thời gian đều vô cùng lạnh lùng, nhưng thỉnh thoảng cũng rất phóng khoáng.. Ví dụ như, mời em bữa ăn này... Còn cả bó hoa này nữa.”

Lúc này Phó Đông Bình mới hiểu ra, ngượng ngừng cười theo, “Gần đây bận quá, già rồi nên hay quên, từ lâu đã nói phải mời em một bữa, nhưng mãi vẫn chẳng có thời gian.”

“Hôm nay không bận?”

“Không bận.”

“Vậy chiều nay chúng ta đi xem phim đi.”

Phó Đông Bình đáp được.

Lúc Ôn Gia Minh quay về đảo Cò, Nhậm Thiên Chân ra sân bay tiễn anh ta, hai người tạm biệt nhau trong phi trường rộng lớn.

Ôn Gia Minh không kiềm chế thái độ khác thường, đưa tay nâng mặt Nhậm Thiên Chân lên, rồi hôn lên trán cô, di xuống sống mũi cô. Nhậm Thiên Chân kinh ngạc, nhưng cũng không hề phản kháng gì, trong lòng vô cùng bình tĩnh, thì ra mình đã chẳng còn cảm giác gì với anh ta nữa rồi.

“Thiên Chân, về đảo Cò rồi hãy cho tôi một câu trả lời rõ ràng.” Ôn Gia Minh nhìn thẳng vào đôi mắt sáng sủa của Nhậm Thiên Chân, cũng chẳng đợi cô mở lời mà xách hành lý đi thẳng.

Nhậm Thiên Chân đưa mắt dõi theo bóng lưng anh ta, bên tai vẫn còn vang vọng âm thanh của anh ta, có cảm giác rằng sân bay vốn rộn ràng là thế, nay trống trải chỉ còn lại hai người họ.

Chỉ chớp mắt, kỳ huấn luyện ba tháng đã đến gần hồi cuối, ngày cuối cùng, người chủ trì đặc biệt đặt một tiệc tối, hơn nữa còn mời lãnh đạo Đại học Truyền thông đến ra mặt, phát chứng chỉ đạt yêu cầu cho các học viên.

Đều là người truyền thông sau này, nên bầu không khí trên bàn ăn vô cùng náo nhiệt, Nhậm Thiên Chân uống chút rượu, hơn nữa do trời nóng quá, trong phòng phải khép kín vì bật điều hòa nên cô nhanh chóng cảm thấy choáng váng, không thể không rời đi trước giờ.

Không ngờ rằng, lại vô tình gặp được Phó Đông Bình ở trong phòng khách quán rượu. Đột nhiên gặp nhau, lại ở nơi xứ lạ, cả hai đều vô cùng ngạc nhiên.

Phó Đông Bình lấy lại bình tĩnh trước, nhìn Nhậm Thiên Chân từ trên xuống dưới như nhìn người ngoài hành tinh, anh đã hoàn toàn quên mất hình ảnh trước kia của cô mất rồi, “Sao em cũng ở đây?”

“Em đến tham gia tập huấn ở đại học Truyền thông, hôm nay vừa xong... Còn anh?”

“Tham gia cuộc họp thường niên của kiến trúc sư, anh đoạt được giải nhất nhà thiết kế thanh niên hàng năm.”

“Chúc mừng anh nhé.”

Màn đối thoại đậm chất công việc, Nhậm Thiên Chân không nhìn ra bất cứ tình ý nào từ trên mặt anh, thậm chí lúc anh nói chuyện với cô, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn ra sau lưng cô, cô còn nhớ, trên bức tường đó là đồng hồ giờ thế giới.

“Em đi trước đây.” Nhậm Thiên Chân thấy lòng anh không bình tĩnh, vội vã tạm biệt.

Đi ra bên ngoài, khi con gió Nhạn Kinh phát qua thì cô mới cảm nhận được hơi se lạnh trên mặt, thì ra nước mắt cũng có thể âm thầm chảy xuống như thế.

Chậm rãi đi trên vỉa hè, cô bỗng nghĩ, liệu trong lòng anh còn thích cô không, nếu không tại sao đã lâu như thế rồi, lúc gặp cô lại có vẻ mặt hồ hững lạnh lùng đến thế? Anh vô cùng lễ độ, ít khi tức giận, vậy mà đối mặt với cô lại canh cánh trong lòng, phải chăng là không bỏ được?

Đi càng lâu, men rượu càng kích thích vào thần kinh, Nhậm Thiên Chân mua một chai nước suối, dứt khoát ngồi xuống lề đường giải rượu.

Ngửa cổ uống hơn nửa chai, đuôi mắt liếc thấy có người đang nhìn mình chăm chăm, cô ngẩng đầu trông qua, quả nhiên thấy bóng dáng cao to của Phó Đông Bình, cây ngọc đón gió, phóng khoáng đứng trước mặt cô.

Cô quay mặt sang chỗ khác, giả như không thấy anh.

“Có rảnh không?” Anh lại gần cô, ngồi xuống hỏi.

“Không có.” Nhậm Thiên Chân cũng không biết tại sao hề gặp anh, mình lại nói những lời thất thường như thế.

“Vậy thì thôi.” Anh đứng lên toan đi.

“Có rảnh.” Nhậm Thiên Chân cũng vội vã đứng lên.

“Là số một hay số hai đang nói chuyện với anh?” Phó Đông Bình bước về sau hai bước, cố ý nheo mắt nhìn cô. Nhậm Thiên Chân bước lên trước, “Là số một.”

“Lại đây, anh dẫn em đi ăn.”

Phó Đông Bình kéo tay Nhậm Thiên Chân, đến ven đường bắt một chiếc xe, rồi để tài xế đưa bọn họ đến tiệm ăn nổi tiếng ở Nhạn Kinh, lẩu dê ở đó có tiếng cả nước.

“Chắc em chỉ chăm chăm uống rượu mà không ăn gì, nên mới có thể say đến thế.” Phó Đông Bình dùng khăn giấy nhẹ thấm mồ hôi trên trán Nhậm Thiên Chân, gạt tóc mái ra giúp cô.

“Em đâu có say, còn lâu em mới say, em chỉ uống ba ly rượu đỏ thôi.” Thật ra bị con gió lạnh vừa rồi thổi đến, đầu cô đã đỡ hơn nhiều.

“Lúc em không say, nếu thấy anh có khi đã né tránh rồi.” Phó Đông Bình lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt càng thêm sâu.

“Còn lâu em mới như vậy, tại sao phải né tránh chứ, anh đâu phải là yêu quái.”

Nhậm Thiên Chân cười một nút áo trên cổ áo sơ mi, để lộ vùng cổ mảnh khảnh trắng sáng, không hề để ý đến người đàn ông bên cạnh đang liếm đôi môi khô khát.

Sau khi xuống xe, thấy bảng hiệu trước quán, Nhậm Thiên Chân nói: “Tại sao lại đến đây, thời tiết nóng thế này rồi mà còn ăn lẩu dê.”

Mới cuối tháng chín, Nhạn Kinh còn chưa bước vào thời điểm lạnh thật sự.

”Phải nóng moi đã, mồ hôi đầm đìa mới sáng khoái.” Phó Đông Bình nắm tay Nhậm Thiên Chân đi vào cửa quán. Thời gian này là lúc đông khách nhất, hai người chờ một lúc lâu mới có chỗ ngồi, bụng đã sớm đói ừng ực.

”Lẩu dê ăn ngon lắm, em có muốn nếm thử không, thỉnh thoảng ăn một lần, sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch ăn chay của em đâu.” Phó Đông Bình ăn rất dạn, không nhận được cũng khuyên Nhậm Thiên Chân cùng ăn.

”Em không ăn.” Nhậm Thiên Chân chỉ nhặt chút đồ chay trong bát.

”Nhìn em nóng đến mức mồ hôi đầy đầu rồi kia, uống chút bia lạnh đi.” Phó Đông Bình rót bia cho Nhậm Thiên Chân.

Trong quán sục sôi ngất trời, cả người Nhậm Thiên Chân đầy mồ hôi, uống bia đá vào vô cùng thoải mái, hoàn toàn không nghĩ đến trước đó mình đã uống rượu đỏ, giờ uống bia vào sẽ lại say nữa.

”Ăn ít thịt đi bé con, em gầy như thế có khác gì mấy cô bé chưa dậy thì không, đó là do em ăn chay trường kỳ đấy.” Phó Đông Bình cũng uống ít bia, bất tri bất giác dùng chất giọng đầy nuông chiều nói với cô, kẹp một lát thịt dê đặt vào trong bát cô.

”Em không ăn.” Nhậm Thiên Chân lăm bằm trong miệng, nhưng lúc không để ý đã cho thịt dê vào miệng, muốn nhổ ra nhưng lại cảm thấy không hay lắm, chỉ đành phải ăn tiếp.

Phó Đông Bình đã đạt được âm mưu, cười quái dị một tiếng, rồi lại gấp cho cô một đĩa nữa.

”Có muốn nếm thử chút Nhị Oa Đầu của Ngưu Lan Sơn* không?”

(*Rượu Nhị Oa Đầu có hai thương hiệu chính là “Hồng Tinh” và “Ngưu Lan Sơn”, độ cồn của Hồng Tinh thì cao hơn Ngưu Lan Sơn.)

”Em không thể uống rượu trắng được.” Hai gò má Nhậm Thiên Chân đỏ bừng, trông vô cùng xinh đẹp. Phó Đông Bình bảo nhân viên lấy một chai Nhị Oa Đầu đến, cười chế giễu, “Nhập gia tùy tục, một hớp nhỏ là được rồi.”

Rượu mạnh đưa đến bên mép, Nhậm Thiên Chân le lưỡi ra nhấp một hớp, vị cay nồng khiến cô chép miệng liên tục, không dám uống nữa, Phó Đông Bình nhìn dáng vẻ hồn nhiên đó của cô, rồi một hơi uống cạn ly rượu kia.

”Anh nghe nói sủi cảo nhân hồi hương ở Nhạn Kinh rất ngon, em đã ăn chưa?” Phó Đông Bình cố ý nhắc đến đề tài này. Nhậm Thiên Chân ợ một tiếng, rồi cười mỉa nói, “Đương nhiên ăn rồi, mà còn chính tay em gói nữa, đồ do mình gói ăn rất ngon.”

”Không phải em ăn chay sao, em cũng ăn được nhân thịt heo hồi hương?”

”Em có thể ăn nhân chay, đâu có ai quy định hồi hương phải trộn với thịt heo mới có thể làm nhân sủi cảo chứ.”

”Vậy nhân thịt hồi hương đó, em gói cho ai ăn?”

Hóa ra anh nói nhiều như thế, chỉ có câu này mới là trọng điểm, cách làn hơi bốc lên từ nồi lẩu, Nhậm Thiên Chân nhìn dáng vẻ híp mắt xấu xí của anh, hận đến mức nghiền răng, “Biết rồi còn hỏi.”

”Thật sự là anh ta sao?” Phó Đông Bình nhìn Nhậm Thiên Chân đã chệnh choáng say, gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, đôi mắt quầng rừ con ngươi đen láy, toát lên sự đáng yêu ranh mãnh khó nói thành lời.

”Lúc em mới đến đây, anh ấy có đến thăm em một lần, còn mua nhiều đồ cho em nữa, vì để cảm ơn nên em gói sủi cảo cho anh ấy.” Nhậm Thiên Chân hơi say, không giấu giếm gì, nói hết chuyện cho anh hay.

Trong lòng Phó Đông Bình như đổ tràn năm vị*, bao nhiêu mùi vị đều tề tựu đủ, không cam lòng hỏi lại cô: “Em chấp nhận anh ta ư?”

(*Bao gồm vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn.)

”Không có.” Giọng cô rất nhỏ, gần như không thể nghe thấy, nếu uống thêm một ly nữa, có khi cô gục xuống bàn mất.

”Anh cũng đã đến rồi, em sẽ làm sủi cảo nhân hồi hương cho anh chứ?”

”Nghĩ hay nhỉ, cho anh ăn đồ của chó cũng chẳng khác gì.”

”Hai người cho anh ăn đồ của chó quá nhiều rồi*, Nhậm Thiên Chân, em đúng là không có suy nghĩ gì cả, anh cũng muốn ăn sủi cảo hồi hương.”

(*Ý của Thiên Chân chỉ là nghĩa đen bình thường, ý của Đông Bình lại là nghĩa bóng: chó độc thân hay gọi là FA, cho ăn đồ của chó có nghĩa là đôi tình nhân diễn cảnh mặn nồng cho thanh niên FA xem.)

Lúc rời đi, Nhậm Thiên Chân đã uống say khướt, cả người nóng bừng, bước đi xiêu vẹo, Phó Đông Bình bèn hỏi cô nghỉ ở khách sạn nào.

”Không ở khách sạn... Ở nhà tiếp đón khách.”

”Nhà tiếp đón khách? Nhà tiếp đón khách của đại học Truyền thông sao? Ở đó xa quá, đi tàu điện ngầm ít nhất cũng phải một tiếng.”

Nhậm Thiên Chân nhìn xung quanh, phát hiện lối đi ở tàu điện ngầm cách đó không xa, đang tính đi qua thì bị Phó Đông Bình giữ lại.

”Hay là đến chỗ của anh đi, ở gần ngay đây thôi, cũng tiện nữa, đi bộ là đến nơi.” Phó Đông Bình như tên tội phạm dụ bắt thiếu nữ trẻ, ngoài miệng vừa nói lời ngon tiếng ngọt, hành động lại vừa nhanh vừa to gan, kéo Nhậm Thiên Chân băng qua đường, đi bộ năm phút là đến khách sạn anh ở.

Đi vào phòng, Nhậm Thiên Chân vừa định mở đèn thì cơ thể đã bị người sau ôm lấy, cô nghe thấy tiếng cười của anh trong bóng tối.

”Chúng ta chơi trò chơi được không?” Phó Đông Bình quay người cô lại, luồng khí ấm áp phả bên tai cô, “Xem ai cởi hết quần áo trước.”

Vốn đã nóng rồi mà anh còn dựa gần vào như thế, Nhậm Thiên Chân không hít thở nổi, áo sơ mi ướt nhẹp dính trên người vô cùng khó chịu, cho đến khi được Phó Đông Bình kéo vào phòng tắm, vòi sen phun nước lên người, cô mới tỉnh táo lại nhiều.

Toàn thân trên dưới ướt đẫm, nước không ngừng bắn vào trong mắt, Nhậm Thiên Chân nhắm chặt mắt lại theo bản năng, hét lên, “Anh muốn làm gì thế?”

”Em không biết ư, em đi theo anh mà?”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tim Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 5: Trời Sáng Không Hiểu Được Sắc Tối Màn Đêm

Rồi nhanh chóng, quần áo của Nhậm Thiên Chân bị xé rách, ném qua một bên, cảm giác dính dính trước đó được nước nóng xua tan, nhưng sự khoan khoái đó cũng chẳng hề tồn tại lâu, cơ thể cô đã bị khống chế, một cơ thể cường tráng khác dồn cô vào góc tường, nâng hai tay cô lên, chỉ sau mấy lần đã đâm xuyên qua cô, ghim cô vào trên tường như tiêu bản bướm bướm.

Chỉ bật đèn ở hành lang nên ánh sáng trong phòng mờ mờ không rõ, một người phản kháng như con thú nhỏ, một người mạnh mẽ không có gì là không thể, quần quít cắn xé lẫn nhau, nhiệt tình như lửa cháy.

Cô nhìn về hướng cửa như muốn chạy trốn, nhưng chưa đợi cô hành động thì cả người đã bị ôm chặt, không tự do nhúc nhích được. Anh chưa bao giờ bao bọc với cô như thế này, không cho cô một chút phản kháng nào.

Milan Kundera từng nói: tình yêu về mặt sinh lý không thể không có bạo lực. Nhậm Thiên Chân không thích bạo lực, càng không thích khuất phục trước nó, nhưng anh dùng hành động để chinh phục cô, khiến cô không làm được gì.

Ngâm nước đã đủ, chiến trường chuyển đến trên giường, cũng chẳng để ý lau khô người, hai cơ thể trần truồng lại quấn vào nhau, tác dụng của rượu khiến Nhậm Thiên Chân cực kỳ đau đầu, cơ thể mềm nhũn không nghe theo sai khiến, đau đớn không ngừng kích thích.

Những lần gấp gờ đầy đau phải là bất ngờ vô tình, tất cả đều được dày công sắp đặt, vào lúc Phó Đông Bình chạy nước rút trong cơ thể Nhậm Thiên Chân, đồng thời trong lòng cũng vô cùng xúc động, cơ thể trẻ trung làm anh điên cuồng nhớ mong này, cuối cùng cũng nằm trong tay anh.

Lần lượt thay phiên nhau lên đỉnh, bỗng Nhậm Thiên Chân xuất hiện ảo giác, bản thân như chiếc thuyền lá cô độc lập lờ trên mặt biển, mãi không thoát được cái ôm của biển khơi, chợt cô như nhìn thấy tuổi thơ, cô bé cô đơn đó cầm kéo cắt nát chiếc quần hoa mà bố dựng mua cho mình.

”Em không muốn anh, anh dám nói dối giúp họ, mấy người ai ai cũng lừa em, bố em còn lâu mới là người xấu!” Nhậm Thiên Chân cuồng loạn hét to. Phó Đông Bình nghe thấy lời cô, sững sờ một lúc, lập tức hiểu ra, cô lại xuất hiện ảo giác.

”Bố em mới là người xấu, đầu tiên ông ấy dùng thủ đoạn hèn hạ lừa mẹ em gả cho ông ấy, sau khi cưới lại nghi ngờ đi ấy, rồi sau đó lại muốn sát hại tình địch, bố em mới là người xấu.” Phó Đông Bình nói không chút khách khí.

Nhậm Thiên Chân mở to hai mắt, cơ rúc người lại như mèo con, nét mặt dữ dằn, liên tục đánh Phó Đông Bình, “Anh nói bậy, bố em không phải là người xấu, ông ấy là người bố tốt nhất trên đời này.”

Cô nhóc đáng thương, trong lòng cô có một phần vĩnh viễn dừng lại ở năm tám tuổi kia, Phó Đông Bình ghim chặt hai tay cô, ngăn cản cô bóp sau lưng mình, cơ thể cô không ngừng giãy dụa, nhưng điều đó càng làm cho anh tiến vào sâu hơn.

Vì đau đớn mà cô hét lên mấy tiếng, cố sức muốn nắm lấy ga trải giường nhưng mãi chẳng thể nắm được, eo bị ép nhếch lên nghênh hợp với anh, càng về sau, cơ thể lay động như lá trong gió, đến khi kiệt sức cô mới bình tĩnh lại, nhưng chẳng có lấy chút sức nào để phản kháng.

Phó Đông Bình cắn lên vai cô, mùi máu xộc vào trong khoang miệng, trong đêm tối, nhìn nét mặt đau đớn lại vui sướng của cô, hận ý lại dâng lên, anh lao

vào cơ thể cô thêm lần nữa, cho đến khi cô yếu ớt bất tỉnh nhân sự.

Sáng sớm, Nhậm Thiên Chân bị mùi thuốc lá gắt mũi đánh thức, mở mắt ra nhìn, trời vẫn chưa sáng, trong phòng sương khói lượn lờ, còn người kia nửa nằm trên giường hút thuốc.

Cả hai đều trần truồng, Nhậm Thiên Chân kéo chăn lên che kín người, vùi mặt vào trong lớp chăn mềm mại, mắng anh: “Sao mới sáng ra đã hút thuốc thế, em tưởng anh không hút thuốc chứ.”

“Đó là do em thiếu hiểu biết về anh, lúc anh chạy đồ án thường xuyên hút thuốc, nếu không sẽ chẳng thức đêm nổi.” Phó Đông Bình dập điếu thuốc trong tay, nhẹ nhàng vuốt lưng Nhậm Thiên Chân, cô nhóc này chỉ lo đầu chứ không để ý đuôi, chắn che kín trước ngực nhưng mông lưng lồ lộ ngay trước mắt anh.

Ngón tay anh hơi lạnh, vuốt ve trên da làm Nhậm Thiên Chân run lên.

Sau khi mở cửa sổ, gió lạnh lập tức ủa đến, Nhậm Kinh sang thu là nhiệt độ sớm tối khá thấp, nhưng Phó Đông Bình cảm thấy rất thích hợp, đứng trước cửa sổ nhìn dòng xe qua lại không ngớt ở bên dưới, thành phố này cũng như đảo Cò, mặt trời chưa mọc đã bắt đầu ồn ào bận rộn.

Nhậm Thiên Chân lặng lẽ thò đầu ra từ trong chăn, nhìn bóng lưng Phó Đông Bình, anh cứ có tật xấu đó, hể ở trong phòng là thích cởi trần, có lẽ do tự tin thái quá về dáng người mình, nên anh không sợ có người nhìn anh.

Giống như cảm nhận được ánh mắt phía sau, anh bỗng quay đầu lại nhìn cô, đường nét gò má xinh xắn ẩn nửa trong tối nửa ngoài sáng, cô nhanh chóng vùi mặt vào trong chăn, tìm đập thành thịch rất mạnh.

Phó Đông Bình đi đến cạnh giường ngồi xuống, muốn xốc chăn lên khỏi người cô, nhưng cô cố sức níu lại không để anh kéo, cuối cùng anh đành phải buông lỏng tay.

“Tối qua có đau không?” Anh cúi đầu hôn lên lưng cô. Cơ thể cô trắng ngà như ánh trăng tuyệt mỹ, khiến anh yêu chưa đủ.

Nhậm Thiên Chân không nhúc nhích, người giấu dưới chăn, chỉ lộ ra mỗi gương mặt, “Anh ngược đãi em.”

“Lo đầu mà không lo đuôi, mông hở ra rồi này.” Phó Đông Bình cười, vỗ bành bạch xuống mông nhỏ của Nhậm Thiên Chân, bên trên có dấu hôn đo đỏ, như gương mặt đang ngoác miệng ra cười. Một đêm cảm xúc mạnh mẽ, anh lưu lại trên người cô chỉ chút dấu vết đậm có nhạt có.

Nhậm Thiên Chân vẫy tay như muốn đẩy anh ra, nhưng lại bị anh ôm lấy, hôn sâu lên mặt cô, rồi anh lại cắn dái tai cô, ép cô vào trong ngực, vào ban đêm anh có thể hung hăng giằng vò làm đau cô, nhưng vào ban ngày lại không cách nào quên được mình đã bị cô mê hoặc.

Cô gái này như ma quỷ quấn quanh người anh, cơ thể căng tràn sức sống tuổi trẻ để mặc anh táy máy chân tay, nhưng tâm hồn lại không để anh tùy tiện lại gần, bất kể anh nghĩ cách chui vào ra sao, chiếm cô làm của riêng như thế nào, thì từ đầu chí cuối vẫn không thể thuần phục cô hoàn toàn.

Cúi đầu nhìn dấu răng trên bả vai trắng như tuyết của cô, nhất định là rất đau, tối qua lúc anh cắn, cô hét lớn lên bấm móng tay in sâu vào lưng anh.

Có lẽ cảm thấy nhột, cô đưa tay lên che vai lại, Phó Đông Bình giữ lấy tay cô gạt ra, cúi đầu liếm lấy vết thương của cô.

Ngón tay hai người quấn lấy nhau, Nhậm Thiên Chân bướng bỉnh cầm lấy rồi cắn lên đầu ngón tay anh, miệng lưỡi mềm mại mang theo ướt át dịu dàng khiến cơ thể anh chấn động, hồi ức trong đêm lại dâng tràn trong cơ thể như thủy triều ập đến.

“Còn muốn nữa sao?”

Tay đã tìm đến giữa hai đùi cô, cô lập tức nhảy vội xuống giường tránh ra, chân tay dài nhỏ, thân hình mảnh khảnh như chú nai con, Phó Đông Bình hơi hé môi cười.

Lười xuống dưới lầu ăn sáng, Phó Đông Bình bèn gọi phục vụ phòng, hỏi Nhậm Thiên Chân: “Chắc em không vội về đảo Cò đâu nhỉ, vậy hai ngày nữa chúng ta về nhé?”

“Em đã đặt vé máy bay vào chiều hôm nay rồi.”

“Có thể đổi vé được, trễ một hai ngày không cần vội, vừa vặn anh có thể nói với em vài chuyện anh đi khảo sát nhà đất ở núi Vân Mộng.” Phó Đông Bình thấy Nhậm Thiên Chân nhúng bánh tiêu vào trong nước đậu, vậy là cũng học theo cô.

Nhậm Thiên Chân căng thẳng, những ngày qua bận chuyện công tác nên cô đã sớm quên bém đi chuyện nhà đất núi Vân Mộng, lúc đó cô còn bảo anh nghĩ cách đưa cô đi theo nữa chứ.

“Anh đi rồi ư? Một mình à?” Cô ấp úng, áy náy hỏi anh.

“Đi hơn hai tháng trước, đi cùng tổ khảo cổ và cảnh sát núi Vân Mộng.” Phó Đông Bình nhàn nhạt đáp, cũng chẳng ngược mắt lên mà chỉ nhìn nước đậu trong bát, than phiền nói: “Anh không quen uống nước đậu này, cho em đấy.”

Nhìn Phó Đông Bình đẩy bát nước đậu đến trước mặt mình, nhưng lại ăn sạch đĩa sùi cảo chiên nhân hồi hương kia, Nhậm Thiên Chân im lặng không

nói.

Cũng không biết là vô tình hay cố ý, Phó Đông Bình cũng không để ý nhiều đến cảm xúc của cô, chỉ nói qua chuyện khảo sát ở núi Vân Mộng.

”Không gặp nguy hiểm gì chứ?”

”Không nguy hiểm tí nào cả, thì ra căn nhà đất lớn nhất đó là nhà đôi, lối đi dẫn đến cửa địa cung giấu kho báu nằm ngay dưới gầm giường nhà Tào Đông Hải, sau khi xuống dưới, bọn anh không mất nhiều thời gian đã tìm được cửa địa cung, châu báu trong đó thật khiến người ta nhìn đủ mà.”

”Vậy bọn anh có phát hiện ra quan tài của Vĩnh Lịch hoàng đế không?”

”Chỉ có mộ áo mũ*, nhưng nơi đó là huyết hóa rồng.”

(*Mộ không có di hài, chỉ chôn quần áo và di vật người mất.)

”Huyết hóa rồng là gì?”

”Trong phong thủy có một loại mộ gọi là huyết hóa rồng, kể rằng long huyết có thể khiến người đã chết hóa thành rồng, chỉ cần bọc thi thể lại bằng vải trắng, chôn đầu vùi vào đất, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày là có thể hóa rồng, thầy phong thủy cao siêu bên người Vĩnh Lịch hoàng đế ấy, đầu tiên là tìm được long mạch trong hệ núi Vân Mộng, rồi từ long mạch đó tìm được long huyết.”

”Có chuyện đó thật sao? Em tưởng do tiểu thuyết giả nói thôi chứ.” Nhậm Thiên Chân mơ hồ nhớ lại trong cuốn tiểu thuyết bút ký cổ đại nào đó cũng có câu chuyện tương tự.

”Đồ cô ngốc.” Phó Đông Bình cười cười, rồi xoa đầu Nhậm Thiên Chân.

”Vậy trong hang Triều Nguyên có bí mật gì không? Lúc ấy anh nói với em là bọn họ ẩn nấp ở đó.”

”Trong động kia không có bí mật gì cả, đúng là hồi đầu anh đoán thế, dùng để ẩn nấp.”

”Anh có thể công bố luận văn được rồi đấy.”

”Đã công bố rồi, ở tạp chí “Abitare”* quý tháng 7.”

(*ABITARE là tạp chí chuyên khai thác, phân tích các góc cạnh mới của những dự án thiết kế, kiến trúc và nghệ thuật.)

”Là tạp chí nước ngoài sao? Trong nước tìm mua được không?”

”Được chứ, trung anh có đủ, năm ngoái vì bố anh từng lên sóng một kỳ chuyên mục bậc thầy thiết kế tập đặc biệt cho tạp chí này nên anh mới trực tiếp đưa bản thảo sang đó, không ngờ bọn họ lại đăng tải thật.” Phó Đông Bình hưng phấn nói.

”Chúc mừng anh.” Nhậm Thiên Chân nói thật lòng, có thể công bố bài viết trên tạp chí chuyên nghiệp mang tính quốc tế như vậy là đã giúp anh có tiếng tăm hơn trong nghề.

”Anh còn phải cảm ơn em đây chứ, không nao núng đòi đòi cho được bí mật của thôn Song Dong và nhà đất.” Phó Đông Bình nửa đùa nửa thật. Nhậm Thiên Chân không cười, cứ luôn cảm thấy câu này của anh có vẻ châm chọc.

Màn đối thoại trúc trắc như thế, so với cảm xúc điên cuồng mạnh mẽ đêm qua lại trái ngược hẳn rõ ràng, chẳng lẽ tình cảm giữa hai người họ trừ tình dục ra đã chẳng còn lại gì rồi ư? Nhậm Thiên Chân ăn được nửa đã liên tục ỏi mửa.

Phó Đông Bình vội cầm thùng rác đến, khẽ vuốt lưng cô, đợi cô nôn xong liền dẫn cô vào nhà vệ sinh súc miệng. Nhậm Thiên Chân lại nôn tiếp, nôn sạch thức ăn vừa ăn thì lại nôn ra nước chua.

Chưa từng biết rằng, say rượu lại có thể làm con người ta khổ sở như thế, Nhậm Thiên Chân rửa sạch mặt, uể oải tựa vào ngực Phó Đông Bình, có làn hơi nước hơi dâng lên nơi đáy mắt.

Phó Đông Bình vuốt nhẹ tóc cô, hôn lên trán cô, “Là anh không tốt, đáng lý tối qua không nên để em ăn thịt dê, em ăn chay trường kỳ quen rồi, ăn đồ mặn vào làm dạ dày khó chịu không quen.”

Nhậm Thiên Chân im lặng tựa sát vào người anh, nhìn anh cầm tay mình đưa lên môi, hôn lên từng ngón tay một, rồi sau đó dừng lại giữa lòng bàn tay. Khoảnh khắc ấm áp này làm cô cảm động.

Hai người nằm trên giường xem tivi một lúc, càng xem càng thấy chán, bèn dứt khoát trò chuyện giết thời gian, nói về những chuyện thú vị trong tuổi thơ niên thiếu, nói về cuộc sống đại học của mình, cả hai đều ăn ý không nhắc đến chuyện trong thời gian xa cách này.

Phó Đông Bình kể mấy chuyện cười, chọc Nhậm Thiên Chân không ngừng cười được, anh nói: “Anh kể cho em thêm một câu chuyện cô gái nhỏ hái nấm nhé.”

”Chuyện này em biết, em nghe Liêu Thanh kể rồi, để em kể cho.” Phó Đông Bình chủ động lên tiếng.

”Được, vậy em kể đi... Đến đây, gần anh chút.” Phó Đông Bình nghiêng người lại ôm lấy Nhậm Thiên Chân, để cô nằm trên người mình.

Nhậm Thiên Chân như vị diễn giả kể đầy sống động, “Ngày xưa ngày xưa, ở trên núi có một người đàn ông thích ngủ trần, có một ngày, một cô gái hái nấm xách giỏ đi lên núi hái nấm, cô gái đó vừa hái vừa đếm, một cây, hai cây, ba cây, bốn cây, năm cây, năm cây, năm cây, năm cây, mãi không hái được, người đàn ông đó cảm thấy rất thoải mái, thế là, ngày hôm sau anh ta lại đến, quả nhiên lại gặp được cô gái kia đi hái nấm, một cây, hai cây, ba cây, bốn cây, năm cây, năm cây, năm cây, sáu cây, hái được rồi!!*”

(*Trong lần đầu tiên hái nấm, cây nấm thứ năm là “nấm” của người đàn ông kia, đến ngày hôm sau đã hái được “nấm”, người đàn ông đó trở thành thái giám)

”Sáu cây! Câu cuối đáng sợ thế... Đây là câu chuyện kinh dị gì vậy chứ?” Phó Đông Bình cười đến mức lồng ngực rung lên, khẽ vuốt lấy tám lưng tron lưng của Nhậm Thiên Chân, không ngờ lần đầu tiên cô kể chuyện lại chuyên nghiệp như thế, vừa bạo lực vừa đậm vị tình dục.

Nhậm Thiên Chân cười cười, vui mặt vào trước ngực anh. Phó Đông Bình đỡ lấy người cô, để cô cách mặt mình gần hơn, bốn mắt nhìn nhau, Nhậm Thiên Chân cắn đôi môi đỏ mọng.

”Thiên Chân...” Phó Đông Bình gọi cô, ngón tay vuốt nhẹ môi dưới cô, “Em có nhớ lần chúng ta hôn nhau lâu nhất là lúc nào không?”

”Nhớ, ở trong xe anh.” Chính xác mà nói thì chính là lần ở dưới nhà của bt, nhưng cô không muốn nhắc đến cái tên ấy.

”Vậy chúng ta phá vỡ kỷ lục đó có được không?”

”Được.”

Nhậm Thiên Chân cúi đầu dây dưa, hai người khẽ khàng dịu dàng hôn lấy nhau, tình ý qua lại giữa môi lưỡi hai bên, tư thế như vậy, hơi thở như vậy, từ lâu bọn họ đã sớm thuộc nằm lòng, hôn một rồi liền nghỉ ngơi một lúc, đợi hơi thở bình ổn thì lại tiếp tục, không biết thời gian trôi qua thế nào, cả hai đã sớm quên hết mọi thứ.

”Không được rồi, mặt em bị chuột rút.” Nhậm Thiên Chân ngồi dậy, đưa hai tay lên xoa mặt để cảm đỡ đau nhức. Nhìn đồng hồ, thì ra bọn họ đã hôn nhau hơn một giờ rồi, thời gian lâu như thế, cơ bắp trên mặt không bị chuột rút mới là lạ.

Phó Đông Bình ôm cô cô cười, “Anh đang nhớ đến một câu chuyện cười, hồi đại học bạn cùng phòng của anh khá là xấu hổ, lên năm ba mới tìm được bạn gái, trong lần đầu tiên hôn bạn gái, vì quá kích động mà mở miệng quá rộng, kết quả cảm bị trật khớp, bọn anh đến phòng y tế thăm cậu ta, cậu ta chảy nước miếng mãi, bị bọn anh cười cả ngày.”

”Còn anh thì sao?”

” Anh đây tình sử phong phú từ khi còn đi nhà trẻ lận đấy, không nói.”

Anh đã không muốn nói thì cô cũng không hỏi tiếp.

Nhậm Thiên Chân đi xuống siêu thị đối diện quán rượu bên dưới, điện thoại để lại trên bàn. Vốn Phó Đông Bình cũng không để ý mấy, cho đến lúc có người gọi đến, anh mới cầm lên nhìn.

Trên màn hình điện thoại hiện lên chữ “nam thần”, Phó Đông Bình nhìn chằm chằm vào cái tên này, điện thoại vẫn không ngừng rung, tựa như bản là là bóng làm ngón tay và tim anh run lên.

Ngón tay gần như rơi xuống màn hình, Phó Đông Bình tận lực kiềm chế, đặt điện thoại về lại chỗ cũ.

Cuối cùng tiếng chuông cũng dừng, thế giới lại yên tĩnh, Phó Đông Bình cố ý lấy điện thoại ra gọi vào số cô, nhưng chỉ thấy trên màn hình hiển thị một dãy số, lập tức nhắm mắt lòng nặng trĩu, sau khi xóa cuộc gọi đến của mình, anh liền ném nó về lại trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 6: Em Không Yêu Anh

Nhậm Thiên Chân mua hai cân táo xanh quay về, rửa sạch rồi gọi Phó Đông Bình đến ăn, nói với anh rằng bên ngoài đang mưa.

”Dự báo thời tiết nói trời sẽ mưa một ngày.” Phó Đông Bình rời khỏi cửa sổ, đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, cầm một trái táo lên ăn, táo rất chua, chua tới mức hàm anh tê dại.

Nhậm Thiên Chân thì lại rất hưởng thụ vị chua này, chua đến mức mặt mày nhũn lại như nếp nhăn trên bánh bao nhưng vẫn không ngừng ăn. Cô không để ý đến ánh mắt lạnh lùng của Phó Đông Bình, cô cũng không biết trong lòng anh đang nghĩ gì.

“Vừa nãy có người gọi điện cho em, không biết là ai gọi nữa, cứ kêu liên tục.”

Nhậm Thiên Chân đi sang cầm lấy điện thoại lên xem, thấy có cuộc gọi nhờ của Ôn Gia Minh, bất giác cô nhìn về phía Phó Đông Bình, nhưng anh lại đưa lưng về mình, vừa xem tạp chí vừa ăn táo, dáng vẻ rất thích thú.

Anh không thể nào không thấy cuộc gọi đến được, có điều Nhậm Thiên Chân cũng không vạch trần, trong lòng mơ hồ bất an, nhưng không rõ là sự bất an này đến từ đâu.

Đứng sau rèm cửa sổ, Nhậm Thiên Chân gọi lại, hỏi Ôn Gia Minh có chuyện gì không.

“Thiên Chân, bao giờ em về thế, anh rất nhớ em.”

“Hai ngày nữa sẽ về.”

Nhậm Thiên Chân đã nghĩ xong, bao giờ quay về đảo Cò sẽ tìm anh ta nói rõ, cô đã không còn yêu anh ta nữa rồi.

Từng luồng gió ủa đến, Phó Đông Bình nhìn bóng dáng cô lúc ẩn lúc hiện sau rèm cửa sổ, ánh mắt kết thành băng giá.

Đôi ghế sa lon đến trước cửa sổ sát đất, hai người ngồi ngầy ra nhìn trời mưa. Phó Đông Bình mở cửa sổ, để gió và mưa bay vào, rồi anh ôm lấy Nhậm Thiên Chân, hỏi cô có lạnh không.

“Không lạnh.”

“Ngồi không thể này chán quá, không bằng chúng ta phá vỡ một kỷ lục khác đi.”

“Là gì?”

Phó Đông Bình không nói, dùng hành động thay thế ngôn ngữ, cúi đầu hôn lên cằm cổ trắng mịn xinh đẹp của Nhậm Thiên Chân, luồn tay vào trong quần áo cô, vuốt dọc từ vùng bụng mềm mại đi thẳng lên trên.

Nhậm Thiên Chân hơi ngửa cổ ra sau, cảm nhận hơi thở của anh phả vào sau tai gây ngứa, cô chậm rãi nhắm mắt lại, anh vuốt ve vừa phải, lòng bàn tay chu du khắp nơi, không khỏi khiến cô run rẩy.

“Có thể thử tư thế mới không?”

“Thử chút đi.”

Nhậm Thiên Chân cười khanh khách, eo và tay chân cô vừa dẻo vừa dễ co giãn, nên không có gì làm khó được cô.

Ngoài cửa sổ sấm chớp rền vang, sau một trận mưa to gió lớn, ánh sáng trong ngoài phòng cũng tối đi.

Cuối cùng anh nhẹ nhàng cầm lấy đôi núm nhỏ của cô mà xoa bóp, giống trong sách Trương Ái Linh đã viết: “bầu vú chưa phát dục của cô, nắm trong tay tựa như chìm say ngủ, như bản thân nó có tìm đập thành thục, mỡ nhờn, mỡ lên tay hần, cứng đấy, nhưng lại mềm mại, mềm mại nằm trong lòng bàn tay hần.”

Kiều diễm đậm tình như thế, hai người cũng chìm vào mê mị, dâm thủy tràn trề, đồng thời đạt đến cao trào, ánh mắt nhìn nhau đã say lại thêm say, trong lòng đều đang nghĩ, đây mới là cuộc tình mình muốn, là cơ thể mà mình mong.

Suốt hai ngày, hai người không hề rời khỏi khách sạn một bước, làm tình một ngày một đêm, càng kịch liệt thì càng có dự cảm tuyệt vọng, Nhậm Thiên Chân dựa vào ngang hông Phó Đông Bình, nhìn bầu trời Nhạn Kinh mờ tối ngoài cửa sổ, muốn lấy lại lý trí bản thân.

Bên đài truyền hình gọi đến hỏi, tại sao đã kết thúc kỳ tập huấn rồi mà cô còn chưa quay về, cô bèn nói dối cơ thể không khỏe, đang truyền nước trong bệnh viện, lúc này mới lắp liếm cho qua được.

Phó Đông Bình đưa điều thuốc trong tay đến bên miệng Nhậm Thiên Chân, nhìn cô ngậm lấy, hít một hơi rồi sặc liên tục, anh khẽ cười một tiếng, rút điều thuốc về, dí tắt trong gạt tàn.

“Sau này anh đừng hút thuốc trên giường nữa, em ghét mùi thuốc lá.” Nhậm Thiên Chân đưa tay xua khói đi.

“Chúng ta không có sau này... Thiên Chân, tuần sau anh sẽ đính hôn với Bạch Tố.” Giọng Phó Đông Bình trầm thấp, bình tĩnh không gợn sóng.

Mấy câu chữ đơn giản của anh, ấy vậy mà lại như tảng đá lớn ném xuống hồ, lòng Nhậm Thiên Chân dậy sóng, lập tức khát vọng đến mức giọng nói trở nên khô khốc, đôi môi run rẩy, cô hỏi: “Anh nói gì cơ?”

”Anh chỉ đón nhận sự thật em không yêu anh thôi, hoặc nói là, người em yêu nhất không phải là anh.” Phó Đông Bình nhìn thẳng vào đôi mắt vì nỗi giận mà híp lại của cô, và cả nét mặt anh không lấy gì làm lạ, lặng lẽ chờ đợi.

Em không yêu anh, liệu em sẽ lên giường với anh ư? Anh cho là em không biết anh có ý chuốc say em sao? Đầu Nhậm Thiên Chân bị cơn giận chiếm lĩnh, máu xông lên não, mặt đỏ phừng.

Nhưng lòng tự ái không để cô nói ra những lời muốn nói, cô im lặng, nụ cười ác ý làm gương mặt xinh xắn sinh động của cô trông như một thiên thần bóng tối, câu nói lạnh lùng trào ra bên môi: “Em nên chúc mừng chị ta được như ý, hay là chúc phúc anh đây.”

”Đều như nhau cả.” Phó Đông Bình uể oải đáp.

Nhậm Thiên Chân không hề lên tiếng, mặc quần áo vào rồi lập tức rời khỏi căn phòng ngập tràn mùi hormon, thậm chí cô cũng không phải là đập cửa bỏ đi, mà rất nhẹ nhàng, cứ như sợ dọa phải ai đấy, lễ phép đóng cửa lại.

Phó Đông Bình ngồi bên mép giường, nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ mà anh đã ngắm nhìn trước đó, tiện tay cầm lấy gạt tàn thuốc, ném mạnh về phía đó.

Bất tri bất giác quay về nhà tiếp khách, Nhậm Thiên Chân dọn dẹp đồ của mình rồi phóng thẳng ra sân bay. Đến một giây cô cũng không muốn ở lại thành phố lạnh như băng này nữa.

Lúc lên máy bay cô mới hay, Phó Đông Bình đã đổi vé của cô thành hạng thương gia, cô không cần ngồi trong hạng phổ thông chật chội nữa, mà có thể thoải mái tận hưởng ghế ngồi rộng rãi trong khoang hạng nhất, đồ ăn ngon đi kèm tạp chí hay mới nhất, tất cả đều đặt trước mắt.

”Có tạp chí “Abitare” quý tháng 7 không?” Nhậm Thiên Chân hỏi nữ tiếp viên hàng không.

”Có ạ, xin cô đợi chút.” Nữ tiếp viên hàng không nhanh chóng đưa tạp chí cô cần đến.

Tạp chí này có tính chuyên môn rất cao, nội dung cũng vô cùng phong phú, là thứ mà các doanh nhân giàu tiền lắm của thích nhất, còn những cô gái trẻ tuổi lại chẳng mấy ai xem, nữ tiếp viên thấy Nhậm Thiên Chân say sưa đọc thì hơi nhíu mày.

”Thăm dò bí mật nhà đất núi Vân Mộng” - đầu đề biết của anh rất đơn giản, Nhậm Thiên Chân nhìn từng câu từng chữ, ngôn ngữ sinh động thú vị, dùng từ rất chính xác, không ngờ một người đàn ông khoa kỹ thuật như anh lại dụng tâm vào từng câu chữ như thế.

Trong bài viết, anh đã kết hợp truyền thuyết và thăm dò thực địa lại với nhau, miêu tả cho độc giả thấy một thế giới vô cùng thần bí, cấu trúc ngôn ngữ như tiểu thuyết tìm tòi bí mật, đưa những lời văn đầy học thuật phức tạp trở nên vô cùng sinh động.

Thấy cuối bài có một câu văn như thế này, “Người tôi yêu là một cô gái xinh đẹp như thế, chúng tôi vô tình gặp nhau ở trên núi Vân Mộng, kể từ khi ấy trái tim tôi cũng thất lạc ở đó.”

Ngón tay Nhậm Thiên Chân run lên, vội lật qua một trang khác, nước mắt trào ra, rơi xuống trang giấy.

Trước kia có bao nhiêu ngọt ngào thì bây giờ có bấy nhiêu lạnh lẽo. Anh yêu cô nuông chiều cô, nhân nhượng cô, hễ cô buồn bực là có thể nổi giận làm nũng với anh, cô cũng không lo lắng cô đơn, không sợ phải đối mặt với thế giới xa lạ một mình, mọi chuyện mọi thứ anh đều sắp xếp đầu vào đầu cho cô, luôn ở bên cạnh an ủi cô, nhưng đến bây giờ, cô mới thật sự hiểu được khi ấy anh yêu cô biết nhường nào.

Chính vì yêu đến mãnh liệt như vậy nên khi biến thành hận, mới có thể vô tình đến thế.

Đây là cuộc ra đi xa xôi nhất, cuộc ra đi dẫn tôi đến bên người; lũ khách phải lang thang qua bao thế giới bên ngoài, cuối cùng mới đến miếu thất sầu thăm bên trong. Nhậm Thiên Chân khép tạp chí lại, đưa mu bàn tay lên lau khô nước mắt, trong đầu không ngừng hiện lên mấy câu thơ trong tập “Gitanjali: Thơ dâng” của Tagore.

Quay về đảo Cò, Nhậm Thiên Chân liền đổ bệnh, sốt cao mãi không lùi, cổ họng sưng tấy, phải truyền nước cả một tuần lễ.

Khi cơ thể đã khá hơn, Nhậm Thiên Chân liền mượn từ chỗ bố mẹ hai mươi ngàn chuyển vào thẻ của Phó Đông Bình, lúc trước khi cô đánh anh bị thương đầu, cả viện phí và tiền thuốc thang đều do anh chi, cô cũng từng nói sẽ trả đủ tiền cho anh, hôm nay hai người đã chia cách nhau, không thể không trả tiền.

Chịu đựng cơn nhức đầu, Nhậm Thiên Chân nhìn nút xác nhận chuyển tiền, lau đi nước mắt rồi nhấn nút đồng ý, sau khi chuyển tiền, đường ai nấy đi, hai người bọn họ không còn dây dưa gì nữa.

Phó Đông Bình nhìn tin nhắn do ngân hàng gửi đến thì vô cùng ngạc nhiên, mặc dù không nói rõ nhưng anh biết, đây là kết thúc triệt để giữa anh và Nhậm Thiên Chân. Trong mắt cô, tình cảm của hai người chỉ đáng giá hai mươi ngàn, điều này làm tim anh đau như bị dao cứa.

Xóa đi tin nhắn, anh rời khỏi phòng làm việc đi đến trung tâm mua sắm gần đó, mua một đôi nhẫn đính hôn Tiffany, rồi lái xe đến nhà Bạch Tố.

Sau khi khỏi bệnh, Nhậm Thiên Chân bàn bạc với bố mẹ rồi chuyển ra ngoài ở, dọn đến căn phòng nhỏ Liêu Thanh đã thuê kia, cô quyết tâm tạm biệt quá khứ, chào đón một giai đoạn khác trong cuộc đời.

Dựa vào phong cách hình ảnh hoàn mỹ, tiếng phổ thông tiêu chuẩn và kiến thức chuyên môn rõ ràng, Nhậm Thiên Chân đang là MC thực tập, lần đầu tiên xuất hiện trong bản tin “tin tức thời tiết” ở đài truyền hình Đảo Cò đã lập tức đưa đến sự chú ý rộng rãi, vào đêm khuya số lượng người theo dõi trên weibo của cô tăng vọt lên mấy trăm ngàn, dưới sự truy lùng của dân mạng đã nhanh chóng trở thành một hiện tượng Internet, được phong tặng danh hiệu “nữ thần khí tượng”.

Chỉ dựa vào một tháng, cô đã trở thành MC nổi tiếng nhất đài truyền hình đảo Cò, người hâm mộ tăng vọt lên đáng kể, mỗi một bài post weibo đều có mấy trăm ngàn chia sẻ và mấy chục ngàn bình luận, không ít trạch nam gọi cô là nữ thần trên weibo.

Mỗi một buổi tối, vừa ăn mì vừa dùng laptop đọc bình luận weibo đã trở thành niềm vui lớn nhất của cô.

Liêu Thanh đi ra từ phòng sách, thấy cô để mặt mộc mặc quần áo ngủ hoàn hình, tóc tết bím qua loa thì cười to: “Nhìn mày kia, có chút điệu bộ nào của ngôi sao mạng mới nổi không, tao phải chụp mày một tấm rồi gởi lên mạng mới được, tỷ lệ nhấp chuột vào liên kết nhất định sẽ cao lắm cho mà xem”

“Ở nhà mà, có phải đi ra ngoài đâu.” Nhậm Thiên Chân bấm mở bình luận weibo mới nhất, có vô số người tỏ tình, cũng có rất nhiều quảng cáo, nhưng nhiều nhất vẫn là mấy bài viết tằm phào.

“Mày cũng có mấy triệu người theo dõi rồi mà vẫn còn ở trong căn nhà nhỏ đơn sơ này với tao à, nhưng không việc gì phải vội, đợi chồng tao kiếm nhiều tiền rồi bọn tao sẽ mua một căn biệt thự, lúc đó tao sẽ giữ lại một phòng cho mày dưỡng lão.”

Đó vốn là lời Chandler và Monica nói khi đi mua nhà, sẽ để lại một phòng cho Joey dưỡng lão, thế nên khi Liêu Thanh nói thế, Nhậm Thiên Chân bật cười ha hả.

Liêu Thanh đã thi đậu công chức vào cục khí tượng, cùng bạn trai tình cảm ngọt ngào, cuộc sống quá mức thoải mái, thảnh thơi trong đêm khuya thanh vắng, Nhậm Thiên Chân sẽ lên lên hâm mộ cuộc sống của cô ấy, nhưng khi cô đứng trên bục truyền hình trực tiếp, ánh đèn sáng lên, cô liền quên đi tất cả, cảm thấy đây mới là sân khấu thích hợp với cô hơn.

“Sang năm anh ấy sẽ tốt nghiệp, đã sớm liên lạc được với công ty rồi, làm người phụ trách hai phòng nghiên cứu của trụ sở Dược phẩm HR Trung Quốc tại khu vực đại học Nam Kinh.”

Liêu Thanh thường xuyên báo cáo lại tiến triển của mình và bạn trai cho Nhậm Thiên Chân, dùng lời cô ấy mà nói thì chính là tạo áp lực thúc ép Nhậm Thiên Chân, độ tuổi này của họ nói lớn không lớn nhưng nói nhỏ cũng chẳng nhỏ, nên cân nhắc tìm một người bạn trai.

“Tốt lắm, chắc chắn thu nhập không thấp đâu.” Nhậm Thiên Chân vui mừng thay cô ấy.

“Còn mày?” Liêu Thanh ngồi trên sa lon, đưa đầu đến xem weibo của Nhậm Thiên Chân, “Pass hai cục phẩm kia của mày đi rồi, ngày ngày lên weibo đọc mấy lời tỏ tình buồn nôn của trạch nam, có phải rất thú vị không?”

“Đúng là rất thú vị, nhân gian muôn hình vạn trạng.” Nhậm Thiên Chân ăn mì xong, vất hộp vào thùng rác trong nhà bếp rồi vào phòng tắm đi tắm.

Liêu Thanh đọc những bình luận kia, muốn tìm ít dấu vết nào đó nhưng không phát hiện ra được gì, chợt trong đầu lóe lên, cô nhập tên Phó Đông Bình tìm kiếm thử, quả nhiên thấy có một cái tên là tài khoản V, ở dòng giới thiệu vẫn tất là kiến trúc sư thiết kế trẻ tuổi, quê quán đảo Cò.

Mở weibo của Phó Đông Bình lên mới phát hiện không những weibo của anh cực ít mà cũng chỉ theo dõi mười mấy người, và trong những người anh theo dõi, cũng không có Nhậm Thiên Chân.

Người này đúng là thú vị, đặt ảnh đại diện là hình con lừa, Liêu Thanh trầm nghĩ, nhìn quen rồi ngược lại cảm thấy ảnh vẽ con lừa kia cũng có mấy phần dễ thương, nhưng cuối cùng cô cũng không quên ý định ban đầu của mình, tiếp tục phát huy tinh thần của Sherlock Holmes, cô tiếp tục tìm kiếm dấu vết trong danh sách theo dõi của Phó Đông Bình, phát hiện có một người phụ nữ tên là Bạch Tố, ảnh đại diện là một tấm hình chụp mặt bên vô cùng nghệ thuật.

Bạch Tố? Cái tên nhìn như đơn giản nhưng có hơi quen mắt đã thu hút sự chú ý của Phó Đông Bình, sau khi bấm vào, phát hiện trong weibo đều là ảnh phong cảnh, thảnh thơi cũng có một hai tấm selfie, bấm mở tấm hình selfie mới nhất lên, là chụp khi ở trên du thuyền, địa điểm chụp là ở Hy Lạp, trong ảnh có một người đàn ông đứng ở đầu thuyền thả cần câu, làm Liêu Thanh vô cùng ngạc nhiên.

Đó chính là Phó Đông Bình, tuy số lần Liêu Thanh gặp mặt Phó Đông Bình không nhiều, nhưng lại có ấn tượng rất sâu về anh, vừa nhìn hình là nhận ra ngay. Khó trách Thiên Chân vội vàng chia tay với anh, không ngờ anh ta lại là người như thế, lúc này mới qua được bao lâu mà đã cùng người phụ nữ khác đi du lịch nước ngoài rồi.

Liêu Thanh nổi trận lôi đình, cô nhìn về phía phòng tắm, tin chắc tạm thời Nhậm Thiên Chân sẽ không ra ngay, thế là dùng tài khoản của cô ấy bấm like tất cả weibo của Phó Đông Bình, rồi sau đó quay lại trang chính.

Ai ngờ rằng, qua khoảng hai phút liền nhận được một tin nhắn cá nhân, bấm vào nhìn xem, lại là do Bạch Tố gửi đến. Liêu Thanh vừa sốt ruột vừa thấp thỏm, Thiên Chân đã gặp phải đối thủ lợi hại rồi, ngay cả một cái like nho nhỏ mà cô ta cũng không tha.

“Thiên Chân?”

Liêu Thanh nhìn hai chữ kia, nghĩ tới nghĩ lui liền trả lời lại bằng hai chữ, “Chào chị.”

”Tôi với Đông Bình đã đính hôn rồi.”

Đậu xanh rau má! Suýt nữa Liêu Thanh đã nhảy cẫng lên, thật sự muốn chui vào laptop đánh người phụ nữ tên Bạch Tố này một trận, nhưng lại sợ kinh động đến Nhậm Thiên Chân nên bèn nín nhịn, học theo giọng điệu thường ngày của Nhậm Thiên Chân, trả lời lại mấy chữ, “Chúc mừng hai người.”

Câu chúc phúc nhạt nhẽo, đến từ người tiền nhiệm, không chút sơ hở để tấn công, Liêu Thanh tự khen sự nhanh trí của mình.

”Sau này đừng để ý đến bọn tôi nữa có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 7: Nữ Hôn Ba Ôm Gạch Vàng

Tin nhắn cá nhân này của Bạch Tố như cây kim đâm vào mắt Liêu Thanh, cô đau thay cho Thiên Chân, rốt cuộc là đã gặp phải người nào vậy, không phải chỉ xem Weibo rồi bấm like thôi ư, vậy mà cô ta lại không bỏ qua còn cảnh cáo nữa, ai mà không có quá khứ kia chứ.

Liêu Thanh lại đưa mắt nhìn về phòng tắm, thấy bóng dáng của Thiên Chân in trên cửa kính, thậm chí dài một hơi rồi cô nhanh chóng trả lời lại, “Xin lỗi, trượt tay.”

Chặn Weibo của Bạch Tố, xóa tin nhắn của chị ta, rồi lại hủy bỏ toàn bộ like ở Weibo Phó Đông Bình, đợi khi giấu diếm xong xuôi, cô mới yên tâm lướt web, rồi chợt bóng đèn lóa lên, cô dùng Weibo nhỏ của mình âm thầm theo dõi Phó Đông Bình và Bạch Tố, tính muốn giám sát cuộc sống vô si của đôi cầu nam nữ này ở khoảng cách gần.

Bạch Tố vốn định gửi một tin nhắn nữa, nhưng không biết tại sao mà gửi mãi không được, lúc này mới hay thì ra mình đã bị đối phương chặn. Ôm lòng tò mò, cô bấm vào Weibo của Nhậm Thiên Chân, phát hiện cô ấy lại có hơn ba triệu người theo dõi thì ngạc nhiên không thôi.

Thì ra Thiên Chân nổi thật đấy, Weibo mới nhất vừa đăng được hơn một tiếng mà đã có mấy trăm ngàn like, trong khung bình luận đều là những câu từ tỏ tình khó chịu, có mấy lời dâm đãng đập ngay vào mắt, cũng có đủ kẻ mê gái, nhưng phần lớn mọi người đều gọi cô ấy là nữ thần.

Không biết anh có xem Weibo của cô ấy không, nếu như cô nhớ không lầm thì anh đã từng nói với mình rằng, Thiên Chân muốn làm MC dự báo thời tiết nhưng lại thiếu dũng khí, là anh luôn cổ vũ cô ấy, mà hôm nay cô ấy đã được như ý, không biết khi anh thấy tình hình này thì sẽ có suy nghĩ gì?

Chợt trong lòng nảy ra một kế, Bạch Tố vào phòng khách, thấy điện thoại của Phó Đông Bình đặt trên bàn trà thì lặng lẽ lấy điện thoại của anh mở Wechat lên, danh sách bạn bè của anh không ít, Bạch Tố kiểm tra theo thứ tự abc, mở từng trang nhưng cũng không thấy tên của Nhậm Thiên Chân, biệt danh tương tự cũng chẳng có.

Đang tính chờ phào thì lại thấy một biệt danh khiến cô vô cùng nhức mắt! Lừa Nhỏ Bé Ngoan! Anh đã đặt biệt danh vừa đáng yêu lại đầy sùng nịch như thế cho ai đây? Bạch Tố thẫn thờ bấm vào, đúng như dự đoán, đó là Wechat của Nhậm Thiên Chân.

Thì ra anh vẫn chưa xóa Wechat của Nhậm Thiên Chân, Bạch Tố bấm vào album của Nhậm Thiên Chân, không đợi hình load đã hiện lên, không cam lòng, cô lại lướt xem từng tấm hình một của cô ấy, kết quả đều giống nhau, tấm nào anh cũng đã xem.

Đáy lòng dâng lên cảm giác lạnh lẽo khiến cả người Bạch Tố lạnh như băng, đưa mắt nhìn bóng lưng của Phó Đông Bình đang làm việc, anh cũng không khác gì ngày thường, nhưng lần đầu tiên cô thấy được cô quạnh trong bóng lưng anh, đơn côi lẻ chiếc, khi một người có quá nhiều tâm tình thì sẽ có nhiều ngón ngợ tay chân.

Đi đến sau người Phó Đông Bình, Bạch Tố ôm lấy cổ anh, hôn lên má anh, “Anh yêu, em về trước nhé.”

”À, em đi ngay à, để anh đưa em đi.”

Phó Đông Bình toan đứng lên nhưng Bạch Tố lại không cho anh cử động, cơ thể mềm mại ảm áp bám chặt vào anh, mùi nước hoa nhàn nhạt dụ dỗ ý chí của anh, khiến anh không thể không giang hai tay trao cho cô cái ôm chúc ngủ ngon.

”Không cần anh tiễn đâu, em tự lái xe được mà.” Bạch Tố cố ý từ chối. Cô đã đóng trạm dịch Lưu Vân, tìm một công việc trong bệnh viện nào đó ở đảo Cò, vẫn ở tại căn nhà lần trước Phó Đông Bình tìm giúp mình, nhưng không ở chung với anh.

”Vậy em lái xe cẩn thận, qua mấy ngày nữa anh phải giao thiết kế, tối nay phải thức đêm, không tiễn em nữa.” Phó Đông Bình đưa Bạch Tố vào thang máy, nhìn cô ấy đi xuống mới yên tâm quay về.

Bạch Tố quanh quẩn dưới lầu một lúc lâu, cô nói không cần anh tiễn vậy mà anh không tiễn thật, có thể thấy anh chỉ nói ngoài miệng thôi, nếu thật sự muốn tiễn thì bận rộn đến mấy cũng sẽ đi.

Nhớ lại hồi trước anh đưa Nhậm Thiên Chân đến nhà cô gặp giáo sư Lý, lúc anh rời đi, Nhậm Thiên Chân tiễn anh xuống lầu, tình ý dạt dào giữa đôi chim câu ấy, người ta nhìn vào đều đỏ mặt mà ghen tị.

Nhậm Thiên Chân bước ra khỏi phòng tắm, vừa lau tóc vừa đi đến cạnh Liêu Thanh, thấy cô đang xem Weibo của mình thì nổi hứng dọa cô ấy.

Liêu Thanh đang xem chăm chú, bất thành linh bị cô dọa cho giật mình, vội vỗ ngực nói, “Đại tiểu thư ơi, mày làm gì mà như ma lướt đến dọa tao sợ thế, ngay cả chút tiếng động cũng không có.”

“Mày đang xem gì thế?”

“Không có gì, lướt chơi thôi.” Liêu Thanh nghiêng người, trả laptop lại cho Nhậm Thiên Chân, thấy Nhậm Thiên Chân ngồi xuống trước laptop thì liền lấy khăn lông trong tay cô lau tóc giúp cô.

Đáng thương qua! Liêu Thanh nhớ đến tin nhắn của người đàn bà Bạch Tổ kia thì thấy buồn nôn như nuốt phải ruồi vậy, thấy không đáng cho Nhậm Thiên Chân, bạn trai tốt đến vậy nhưng cãi nhau mấy ngày rồi chia tay, chưa gì đã bị người phụ nữ khác cướp đi, đây là chuyện gì thế chứ.

“Thiên Chân, mày với Phó Đông Bình thật sự không cách nào quay lại được nữa à?”

“Sao tự dưng nhắc đến anh ấy làm gì?” Giọng Nhậm Thiên Chân trầm xuống.

“Rõ ràng mày còn yêu anh ta mà, sao không nói cho anh ta biết?”

“Nhưng anh ấy đã không còn yêu tao nữa rồi.”

Thì ra cô đã biết, lúc này Liêu Thanh mới chợt hiểu ra, cũng đúng, chuyện Phó Đông Bình đính hôn lớn như thế, làm sao cô có thể không biết chứ, hơn nữa Bạch Tổ đó biết cô rất rõ, nếu không việc gì phải chủ động nhắn tin cho cô?

Bạch Tổ vừa về đến nhà liền bật máy tính lên vào xem Weibo của Nhậm Thiên Chân, những Weibo gần đây đều không có gì khả nghi, xem lướt qua không có gì, nhưng điều khiến cô chú ý là một Weibo đánh dấu địa điểm ở Nhạn Kinh vào cuối tháng chín.

Caption Weibo đó rất bình thường, cô ấy cảm khái với lớp đào tạo Đại học Truyền thông mà mình tham gia, đăng kèm cùng tám ảnh chụp tại nơi ấy, nhưng địa điểm đó vô cùng nhức nhối, Bạch Tổ vẫn còn nhớ rõ, trong mấy ngày kia, Phó Đông Bình đi công tác ở Nhạn Kinh.

Tại sao lại chọn đi Nhạn Kinh vào lúc đó? Dự cảm bất an dâng lên trong lòng Bạch Tổ, tiếp tục lục soát Weibo của Nhậm Thiên Chân trong những ngày kia, phát hiện có một tấm ảnh trông rất quen, hình như chụp ở một khách sạn.

Chỉ có hình không có caption, mà sau Weibo đó một thời gian dài, cô không hề đăng tải gì nữa, cho đến tận khi cô nổi tiếng về sau này, Weibo mới bắt đầu cập nhật.

Lại vào xem Weibo của Phó Đông Bình, bài đăng cuối cùng cũng được đăng vào trong tháng chín, rồi sau đó cũng không cập nhật gì thêm nữa, Weibo vắng vẻ đến mức có thể mọc rêu, dường như đã bị anh bỏ dưng rồi.

Bấm vào album Wechat của Phó Đông Bình, Bạch Tổ cực kỳ để ý đến hình ảnh anh đã đăng trong tháng chín, và có một tấm đã khiến cô chú ý, mặc dù góc độ chụp khác nhau, nhưng có thể nhận ra là cùng một căn phòng mà Nhậm Thiên Chân chụp.

Mặc dù đó là trước khi bọn họ đính hôn, nhưng tim Bạch Tổ vẫn nhói đau, vô cùng mất mát tất máy tính đi.

A Bảo nghe nói tin tức Phó Đông Bình đính hôn thì vội chủ động tìm đến cửa. Phó Đông Bình đang vẽ thiết kế trong phòng sách, nghe thấy chuông cửa bèn buông con chuột xuống đi ra mở cửa, qua lỗ mắt thần trông thấy A Bảo đứng ở ngoài cửa.

“Sao em lại đến đây?” Anh mở cửa ra.

“Muốn tìm anh nói chuyện.” A Bảo thần nhiên đi vào.

A Bảo cũng chẳng xa lạ gì với căn nhà này của anh, cũng biết có lúc anh nhận việc sẽ bế quan ở đây mấy ngày, đưa mắt nhìn quanh bốn phía, thấy trong phòng bệ bồn, trên bàn trà có rất nhiều đồ ăn vặt và mấy hộp mì tôm, còn cả nửa miếng bánh Sandwich thịt muối nữa, và cả mấy tờ tạp chí... Hình như anh không có lòng dạ nào để dọn dẹp chúng.

Mà bản thân anh cũng lười thôi lếch thếch như thế, trên người mặc bộ quần áo ở nhà vô cùng bình thường, chân trần đi dép, lệt xệt đi tới đi lui trong phòng, rót ly nước đặt xuống trước mặt cô.

“Nói chuyện gì?” Một lúc lâu sau Phó Đông Bình mới lười biếng hỏi.

Tầm mắt A Bảo di chuyển từ đồng tàn thuốc trên gạt tàn sang gương mặt có vẻ chán chường của anh, “Nghe nói anh đính hôn rồi, sao không có chút gì vui mừng thế, cãi nhau à?”

Phó Đông Bình không muốn kể chuyện giữa anh và Bạch Tố, vậy là lắc đầu nói, “Không cãi gì cả, tốt lắm.”

“Cái bộ dạng này của anh mà là tốt lắm ư?” A Bảo hừ một tiếng, “Chúng ta quen nhau hơn ba năm rồi, em còn không rõ anh ư? Lúc anh thấy tốt thì chỉ hận không nhảy lên bầu trời thôi.”

Lúc này Phó Đông Bình mới nhìn cô ấy, khoe miệng cong lên thành nụ cười khổ sở, “Em đừng có mè nheo khóc chuột nữa, thấy anh không sống tốt, không biết em đắc ý đến đâu.”

“Con người anh đúng là tệ, em tốt bụng đến thăm anh, mà anh lại nói em mè nheo khóc chuột, bộ anh là chuột à?” A Bảo mắng một câu, quả thật nhìn không nổi nữa, dọn sạch rác rưởi trên bàn giúp anh rồi mới lại tiếp tục trò chuyện.

“Thật sự anh không sao hết, chỉ là thức đêm hai hôm chạy đồ án nên mệt mỏi thôi.” Phó Đông Bình xốc lên chút tinh thần.

Anh cũng không phải là kiểu người thích kể khổ với người khác, cũng không muốn để người ta biết được nỗi lòng thật sự của mình, gửi tình vào công việc là cách anh thường dùng để giải sầu phát tiết. Bỏ ra một phần thu vào một phần, công việc sẽ mãi không phản bội không gây chuyện, chỉ cần là phương pháp thỏa đáng thì công sức bỏ ra sẽ rất xứng đáng.

Dù gì A Bảo cũng là người thông minh, lại còn rất hiểu anh, vậy là hỏi thêm: “Đính hôn vội vã như thế, ngay cả bạn cũ cũng không báo một tiếng, đúng là quá thiếu suy nghĩ.”

Phó Đông Bình im lặng, trước khi cô ấy đến, nhất định là Hạ Đình Vũ đã nói chuyện anh và Bạch Tố đính hôn với cô ấy, vì không cam lòng nên mới đến thăm, với tư cách là bạn trai cũ, anh có nhiệm vụ phải nói rõ cho bạn gái cũ nghe, không nói rõ, cô sẽ không bỏ qua cho anh.

“Đính hôn đâu cần nghi lễ gì, lúc kết hôn rồi thông báo với em cũng không muộn, cho em một mình một bàn, đề tên lên bảng là bạn gái cũ.” Phó Đông Bình đùa.

“Nữ hơn ba ôm gạch vàng, chúc mừng anh nhé, phụ nữ vào cái tuổi trưởng thành thế này rồi mà anh cũng có thể vớ được.” A Bảo cười duyên dáng.

“Câu này của em sao nghe vô nghĩa thế?” Phó Đông Bình nhún mày.

A Bảo thôi cười với anh, nghiêm túc hỏi anh: “Tại sao không qua lại với cô bé sinh viên kia nữa? Không phải anh thích cô ấy lắm sao?”

“Mục đích đến đây của em chính là muốn hỏi cô ấy không? Không làm anh chán ghét thì cả người sẽ khó chịu.” Phó Đông Bình lạnh lùng trợn mắt nhìn cô ấy.

A Bảo không ngờ một câu nói móc của mình lại làm anh biến sắc như vậy, biết là đã đâm vào chỗ đau trong tim nên rồi, trong lòng vừa đồng cảm lại vừa ghen ghét, nhưng cuối cùng vẫn là đồng cảm chiếm thượng phong, “Đông Bình, anh việc gì phải khổ sở như thế?”

“Anh cũng không biết.”

Những ngày qua, anh cũng rất mờ mịt, biết Bạch Tố luôn thích mình, bắt tri bắt giác để cô ấy đi đến gần, có lẽ cô ấy chính là liều thuốc tê khi anh đang bị thương, có thể an ủi tâm hồn anh trong chốc lát, nhưng sau khi thuốc tan, cảm giác đau đớn vẫn còn đấy, làm anh không ngày nào ổn nổi cả.

“Không biết mà anh còn đính hôn nhanh thế ư? Quá thiếu suy nghĩ, trước kia anh đâu phải như thế, anh sẽ phân tích mỗi chuyện đến triệt để, cân nhắc chín muồi rồi mới hành động.” A Bảo tiếc thương nói.

“Kết hôn với ai mà chẳng phải là kết.” Phó Đông Bình lạnh lùng nói.

A Bảo ngăn người, rồi lập tức hiểu rõ cõi lòng của anh, ai mà chẳng có vấn đề này vấn đề nọ, chẳng qua là anh đã mất hết ý chí, chợt mũi cô đau xót, “Đến bây giờ em không biết anh lại cảm tình như thế. Trước đây anh đâu tốt với em như thế, chỉ thích chơi mà thôi.”

Anh không phải là người cả đời này không thể hồi tâm chuyển ý nổi, chẳng qua mình không phải là người có thể thay đổi được anh mà thôi. A Bảo biết rõ điểm này, nên mới không ôm ảo tưởng với anh nữa.

Có lẽ, tình yêu vốn không có gì là công bằng hay bất công cả, anh như vậy nhưng vẫn có người đồng ý gả cho anh, điều đó đủ thấy người kia rất mê anh, có đôi lúc, tình yêu cũng là một kiểu chấp niệm, chấp niệm như con bướm đêm lao vào lửa, không sợ yêu lắm, chỉ sợ bỏ lỡ.

“Với tư cách là bạn, em không thích anh như thế.” Lúc gần đi, A Bảo không nhịn được nói, “Em thích người bạn có thể cùng em đứng trên bục nhận thưởng, cùng đối mặt khiêu chiến hơn.”

Phó Đông Bình nhìn vào mắt cô ấy, gạt đi vẻ quyến rũ ngày thường, vào giờ phút này trong mắt cô lộ ra kiên định dịu dàng, trong lòng anh xúc động, đi đến vỗ vai cô, “Đề anh tiễn em xuống.”

“Không cần, em tự lái xe đến.” A Bảo bước vào thang máy. Phó Đông Bình đứng đấy, nhìn cửa thang máy đóng lại rồi mới quay người vào nhà.

Vừa bước vào cửa, anh mới bắt ngờ nhận ra, nhà vừa bẩn vừa lộn xộn, thờ dài một tiếng rồi bắt đầu dọn dẹp.

Sự nổi tiếng của Nhậm Thiên Chân làm danh tiếng của đài truyền hình Đào Cò ngày càng vang xa, kéo theo rating của mấy chương trình đi lên, đài truyền hình tranh thủ cơ hội này, sản xuất một chương trình du lịch cho Nhậm Thiên Chân dẫn, trong chương trình giới thiệu về văn hóa dân tộc và đặc sản của các nơi, số lượng công việc của Nhậm Thiên Chân chỉ thêm chứ không ít, một tháng thì hết nửa thang bay khắp cả nước.

Lão Hà là nhà sản xuất của chương trình du lịch này, vì muốn tạo ra một chương trình đặc biệt, với kinh nghiệm phong phú của mình, anh ta không chỉ tự mình đảm nhận vai trò biên kịch nội dung mà còn mời đến rất nhiều chuyên gia học giả làm cố vấn, để chuyên mục thú vị hấp dẫn hơn.

Trong buổi họp tổ chuyên mục thường lệ, mọi người bàn bạc cùng nhau chọn chủ đề, lão Hà đề nghị: “Gần đây nhà đất ở núi Vân Mộng có phát hiện khảo cổ mới, nhận được phản ứng rất lớn trong xã hội, tôi đã xem qua những tài liệu liên quan, rất đáng để tham khảo, nên tôi đề nghị làm một khóa chương trình, đặc biệt giới thiệu về phong thổ nhân tình và những kiến trúc đặc sắc ở núi Vân Mộng.”

Nhậm Thiên Chân nghe thấy thế, bút trong tay quya một vòng, có một dự cảm mãnh liệt khiến lòng cô vừa mong ngóng vừa sợ hãi, đành im lặng không nói gì.

Mọi người tít tít xong, lão Hà nhìn sang Nhậm Thiên Chân, “Thiên Chân, em thấy sao?” Bị anh ta chỉ đích danh, Nhậm Thiên Chân háng giọng, “Em không có ý kiến gì, tất cả đều nghe theo sếp chỉ đạo.”

“Vậy được, trước mắt chúng ta sẽ vạch ra phương án cho chủ đề, rồi mời một chuyên gia làm khách quý tham gia.” Trong lòng lão Hà đa sớm có người thích hợp, không phải là Phó Đông Bình thì còn ai vào đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 8: Hình Như Anh Đồng Ý Ghi Hình Chương Trình Này, Là Vì Giận Cô

Gọi điện cho Phó Đông Bình, lão Hà hỏi anh có hứng thú tham gia chuyên mục chế tác trong đài bọn họ không.

“Bài báo “Dò tìm bí mật núi Vân Mộng” của cậu trước đó đem lại hiệu ứng không tệ, nên bọn tôi muốn mở một kỳ chuyên đề, mời cậu làm khách quý, sẽ quay ngoại cảnh, cậu có hứng không?”

“Ngoại cảnh à, trong bao lâu thế? Mười ngày nửa tháng thì thôi, còn năm ba ngày thì được.” Quý thời gian của Phó Đông Bình rất eo hẹp, không có nhiều thời gian rồi.

“Cùng lắm chỉ năm ngày thôi, không tốn nhiều thời gian của người bận rộn như cậu đâu.” Lão Hà cười nói, rồi đột nhiên nhớ đến điều gì đó, lại thêm một câu, “Người dẫn chuyên mục là Nhậm Thiên Chân, không sao chứ?”

Thiên Chân... Trái tim Phó Đông Bình đột nhiên rơi xuống, đã lâu không gặp cô, nhưng ngày nào cũng có thể thấy trên tivi, dẫn bản tin thời tiết địa phương, đúng như anh đoán, cô không cần đến lý lịch mà chỉ dựa vào nhan sắc để nổi tiếng, đã không thỏa mãn với chuyên mục bản tin thời tiết mỗi ngày chỉ có hai phút này, bắt đầu vươn đến sân khấu lớn hơn.

“Nếu bản khoản thì thôi vậy.” Lão Hà biết anh đã chia tay với Nhậm Thiên Chân, vẫn luôn thổn thức hộ hai người họ, lời khuyên ban đầu của anh ta nay đã thành lời sấm.

“Không bản khoản gì cả, tôi đồng ý đi.” Phó Đông Bình chấp nhận.

Lúc nhắc đến chuyện này với Bạch Tố, Phó Đông Bình cứ ngỡ cô ấy sẽ tức giận không đồng ý, nào biết cô chỉ trung ra vẻ mặt nhàn nhạt, chỉ chúc anh lên đường bình an.

Khiến Phó Đông Bình ngược lại hơi chột dạ, ngượng ngùng nói: “Sẽ không có chuyện gì đâu, em yên tâm.” Bạch Tố nhìn anh, nở nụ cười như có như không đưa tay vuốt gò má anh, giống như người lớn đang khuyến khích một đứa trẻ bất an, “Để em tiễn anh ra ga.”

Cô đã nói như thế, Phó Đông Bình không thể không đồng ý, bàn tay mềm mại của cô lưu lại xúc cảm cùng làn hương thoang thoảng trên mặt anh, khiến anh áy náy.

Trước khi lên đường, lão Hà làm chủ mời mọi người trong tổ chuyên mục và Phó Đông Bình đi ăn, tuy trước đó Nhậm Thiên Chân đã có dự cảm, nhưng khi thấy anh trong căn phòng, vẫn ngăn người ra.

Phó Đông Bình thấy cô, trước kia cô là khối ngọc thô chưa mài dũa, nay được rèn luyện mấy tháng dưới ánh đèn, sau khi khí chất được trau chuốt bọc lộ, bao ánh xinh đẹp tỏa ra tứ phía.

Chiếc váy trắng cắt may khéo léo tôn lên đường cong cơ thể, mái tóc đen dài nhuộm thành màu hạt dẻ, những lọn tóc xoăn trông rất quyến rũ, đôi môi đầy đặn kiêu kiêu lại căng mọng, tầm mắt di xuống, đôi chân dài thẳng tắp cùng mắt cá chân duyên dáng đến mức khiến ánh mắt người ta quyến luyến.

Lão Hà giới thiệu xong, Phó Đông Bình liền bắt tay trò chuyện với từng người trong tổ chuyên mục, đến lượt Nhậm Thiên Chân, anh khẽ nói: “Chào em, đã lâu không gặp.”

“Chào anh.” Nhậm Thiên Chân chủ động chìa tay ra, nhưng không hề cười, Hai người nắm tay nhau, tay anh ấm áp có lực, còn tay cô lại lạnh như băng.

Mắt đối mắt với nhau, ngại vì có mọi người đang ở đây nên không thể hiện cảm xúc gì quá đáng, mỗi người tự quay về chỗ cũ, nét mặt trở lại bình thường như cũ. Nhưng mà, ánh mắt lại vô tình có ý cứ nhìn sang đối phương.

Đẹp trai đi đâu cũng có lợi, anh đi đến đâu cũng đều khiến người ta chú ý, Nhậm Thiên Chân lơ đãng ăn rau, cố ý không nghe mấy nữ đồng nghiệp bên cạnh nói chuyện với Phó Đông Bình, anh luôn kiên nhẫn với phái nữ, nhất là người đẹp.

“Thiên Chân sao chỉ lo ăn thôi thế, không nói gì cả là sao.” Đạo diễn ở một bên cười hỏi.

Nhậm Thiên Chân toét miệng, cười ha ha: “Nói trên chương trình nhiều quá rồi, ra khỏi chương trình phải để cho giọng nghỉ ngơi chứ, nếu không ngày mai lỡ khàn giọng thì đúng là có lỗi với chú và thầy Hà.”

Phó Đông Bình nghe cô nói vậy, trong lòng thầm nghĩ, mấy ngày không gặp, cô đã trở nên biết ăn nói như vậy rồi, bất giác nhìn sang cô, nhưng vừa vặn cũng đụng phải ánh mắt cô, hai người mắt tự nhiên quay mặt đi chỗ khác.

Nhậm Thiên Chân không lái xe, lúc ra về tính đi nhờ xe người ta nên cứ nhìn quanh khắp nơi, lại thấy Phó Đông Bình lái xe từ bãi đậu xe đi ra, vốn tưởng anh sẽ dừng lại trước mặt mình, ai ngờ đến một giây anh cũng không ngừng, như một làn khói lái xe đi xa.

Đúng là tự mình đa tình! Nhậm Thiên Chân thầm mắng mình, vẫn còn mong đợi gì nữa kia chứ, anh ấy đến không có nghĩa là trong lòng còn có mảy. Quả nhiên giống như Liêu Thanh nói, làm người không nên được voi đòi Hai Bà Trưng.

Sáng sớm hôm sau, mọi người có mặt tại ga Đào Cò để ngồi tàu siêu tốc đến huyện Dung, lúc đứng đợi trong đại sảnh, thấy Phó Đông Bình kéo vali đi cùng Bạch Tố đến, Nhậm Thiên Chân đeo tai nghe nhạc vào, làm như không nhìn thấy bọn họ.

Sắp đến giờ lên tàu, Bạch Tố dặn Phó Đông Bình, “Trong vali còn có một hộp com, em chuẩn bị ít đồ cho anh đi giữa đường, đừng quên ăn đấy.” Phó Đông Bình gật đầu.

Bạch Tố sớm đã thấy Nhậm Thiên Chân ngồi cách đó không xa, nhưng dáng vẻ đeo tai nghe mang kính râm làm như không liên quan gì, vậy là nói tiếp: “Đến đó phải gọi điện cho em đấy, ngày nào cũng phải gọi, không được lười đâu đấy.”

“Biết rồi.” Chuyện gì Phó Đông Bình cũng đồng ý với cô ấy, tay vẫn về má cô ấy, khẽ mỉm cười.

Nhậm Thiên Chân lên tàu trước, chỗ ngồi bên cạnh mãi không có ai ngồi vào, Phó Đông Bình và nhân viên quay phim một trước một sau đi lên, khoe mặt Nhậm Thiên Chân liếc thấy anh, lại thấy mắt anh nhìn thẳng, ung dung lướt qua người cô, chọn chỗ đằng sau mà ngồi còn nhân viên quay phim thì đặt mông ngồi cạnh Nhậm Thiên Chân.

Trong quãng thời gian dạo dăng nhất đã từng ấy, anh thường xuyên cầm tay cô, không chê phiền phức mà hôn lên từng ngón tay cô, nhưng hôm nay, bọn họ giống như hai người xa lạ.

“Người đẹp Thiên Chân ơi, cháu gái anh rất thích em kính trọng em đấy, nhất định bảo anh phải xin được chữ ký của em thay con bé.” Nhân viên ánh sáng ngồi đằng sau đưa người đến, muốn Nhậm Thiên Chân ký tên cho.

Nhậm Thiên Chân nhận lấy cuốn sổ anh ta đưa đến, hỏi cháu gái của nhân viên ánh sáng tên gì, rồi phóng khoáng viết xuống mấy hàng chữ, người nhân viên nhận lại sổ rồi nhìn xem, không chỉ có chữ đẹp như người, mà còn đặc biệt viết mấy lời chúc mừng cháu gái anh ta, trong lòng lấy làm vui vẻ.

Phó Đông Bình bình tĩnh nhìn gó má cô, những sợi lông măng nhỏ nhỏ đón lấy ánh nắng, làn da trơn nhẵn như sứ, đợi đến khi cô quay mặt sang chỗ khác, anh mới dúi mắt nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

Tàu siêu tốc phóng nhanh giữa vùng quê, đang đầu mùa xuân, nhiệt độ trên tàu rất cao, mà bên ngoài lại thấp, nhanh chóng khiến trên cửa sổ đọng lại một lớp sương mù, mới đầu còn có người nói chuyện với nhau, nhưng rồi dần dần ai nấy đều nhắm mắt nghỉ ngơi cả.

Sáu giờ đi tàu, cuối cùng đoàn người cũng đã đến được huyện Dung, ở lại trong nhà tiếp khách, lãnh đạo cung văn hóa huyện Dung nghe nói bọn họ đến quay chương trình thì có ý sai người đến tiếp đón, hơn nữa còn sắp xếp nhân viên hướng dẫn cho bọn họ, đồng hành đi đường.

Nhậm Thiên Chân nhận ra, phó giám đốc cung văn hóa huyện Dung đến tiếp đón bọn họ chính là người trước kia đã đón cô và Phó Đông Bình khi đến in địa phương chí, anh ta có thể nhận ra Phó Đông Bình nhưng lại không nhận ra cô, hoặc nói rằng, căn bản không hề nghĩ người đẹp trước mắt này lại chính là cô gái gầy gò một năm trước cùng đến với Phó Đông Bình.

Phó giám đốc cung văn hóa nói: “Từ ngày anh đăng tải bài viết giới thiệu về nhà đất đến nay, người đến núi Vân Mộng du lịch tìm bí mật ngày càng nhiều, hang động đá vôi ở dốc Đoạn Trường đó cũng được chính phủ triển khai thành điểm du lịch, gần đây đã được mở cửa với du khách, nên lần này chúng tôi cũng xin ít kinh phí trên huyện, đảm bảo lần này các anh có thể quay phim thuận lợi.”

Đám lão Hà trò chuyện rất hăng say với phó giám đốc, Nhậm Thiên Chân im lặng ngồi một bên, cách một năm quay về chốn xưa, không biết sẽ có cảm giác thế nào.

Thỉnh thoảng Phó Đông Bình lại liếc mắt nhìn cô, thấy cô lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, đường nét gò má xinh đẹp lôi cuốn làm động lòng người, nghĩ thầm trong bụng, chỉ có lúc cô ngẩn người mới giống cô của những ngày xưa.

Lúc chập tối, lão Hà gọi tổ chuyên mục đến họp, dựa theo kế hoạch quay phim, sáng sớm ngày mai bọn họ sẽ đến dốc Đoạn Trường, hơn nữa còn vào hang Triều Nguyên quay chụp cảnh thật, mặc dù khu phong cảnh núi Vân Mộng đã gia cố lại thang trời ở dốc Đoạn Trường, nhưng vẫn còn nguy hiểm rình rập.

“Người bị chóng mặt và sợ độ cao thì đừng đi, ngộ nhỡ xảy ra tai nạn, tổ chúng ta cũng không chịu trách nhiệm nổi.” Lão Hà để phó đạo diễn ghi lại danh sách, đồng thời sắp xếp cho hai tổ đi thuyền và trên mặt đất phối hợp với nhau, đảm bảo quay phim không chút sơ hở.

Trong tổ chuyên mục đều là thanh niên trẻ tuổi, to gan lại ưa mạo hiểm, gặp cơ hội như thế đương nhiên sẽ không chịu bỏ qua, ngoài hai người sợ độ cao ra, thì những người còn lại đều yêu cầu muốn leo lên dốc Đoạn Trường thử cam đảm.

Vì thế là, nhiệm vụ quay phim trong ngày hôm sau như trở thành cuộc thám hiểm thực địa, mọi người mang theo phần lớn trang bị lên núi, đến dưới sườn núi dốc Đoạn Trường, sớm đã có nhân viên cảnh khu chuẩn bị giấy an toàn cũng những vật dụng bảo hiểm khác cho bọn họ, mọi người trang bị vũ trang đầy đủ, chuẩn bị leo lên mỏm đá.

Vì tiện lợi cho việc leo núi nên Nhậm Thiên Chân mặc áo Pa-ca, buộc tóc đuôi ngựa, Phó Đông Bình đi theo sau lưng cô leo lên con đường lát ván gỗ, vịn tay vào dây cáp, cẩn thận đi về phía trước.

Bởi vì có nhiều người nên bọn họ mất hơn một tiếng mới qua được khỏi thang trời, có hai người sợ đến nhũn chân ra, được đỡ sang một bên nghỉ ngơi. Nhậm Thiên Chân nhìn ba chữ sơn đỏ to đùng Hang Triều Nguyên ở bên ngoài, lại nghiêng đầu nhìn Phó Đông Bình.

Anh đi đến đâu cũng được phụ nữ nhiệt tình chào đón, mấy nữ biên tập và phóng viên bao vây lấy anh, nghe anh giới thiệu tình hình trong hang đá vôi.

“Hang Triều Nguyên được đặt tên vào giai đoạn giữa triều đại nhà Minh, có một đạo sĩ chọn chỗ này để tu tiên tọa hóa, tôi đã từng đi vào khảo sát, trong hang có mấy cổ quan tài treo, là địa hình đặc trưng của núi đá vôi, mà đồi núi Vân Mộng này nổi tiếng vì địa mạo Đan Hà, nên nơi đây rất đáng được nghiên cứu, rốt cuộc hang đá vôi hình thành như thế nào, liệu có chứa tài nguyên khoáng sản phong phú với mạch nước ngầm nào không, những điều này phải đợi đội khảo sát chuyên nghiệp tới thăm dò thực địa mới biết được.”

Ánh mắt của Phó Đông Bình từ đầu đến cuối đều không nhìn về phía cô, Nhậm Thiên Chân nhìn anh một lúc rồi cũng không để ý nữa, buộc lại tóc lên, đội mũ bảo hiểm vào, chuẩn bị xong công tác cuối cùng để vào hang.

Khác hẳn với một năm trước, trong động vì đã được khai phá nên trên vách đá cài đặt đủ thiết bị chiếu sáng, khiến trong động đèn đuốc sáng choang, đường đi cũng đã được trùng tu sơ lại, dễ đi hơn nhiều, đến chỗ có sông ngầm kia còn có thuyền nhỏ chờ bên bờ.

Quay đầu lại thấy anh đi sau nhân viên quay phim, hình như đang thảo luận về cấu trúc hang động và thành phần chính của nham thạch, Nhậm Thiên Chân thả chậm bước chân, đợi khi bọn họ đi qua người mình, cô mới lặng lẽ đi theo sau, nhân lúc trong hang tối mù, vô tình đụng vào tay anh.

Phó Đông Bình nhận thấy có bàn tay nhỏ bé lạnh như băng thỉnh thoảng cọ vào mình, nhưng anh lại làm lơ đi. Nhậm Thiên Chân hơi thất vọng, nắm tay lùi về một lúc, rồi lại lấy dũng khí thử thêm một lần, lần này anh không tránh nữa, bàn tay ấm áp bọc lấy tay cô, nhưng qua khoảng mấy giây, anh lại nặng nề buông tay cô ra.

Vì thuyền nhỏ nên mấy người chỉ có thể bám chặt vào nhau, Nhậm Thiên Chân nghe tiếng mái chèo vẩy nước, nhớ lại tình cảnh khi mình cùng Phó Đông Bình đến đây, trong lòng cảm khái vô cùng.

Máy quay phim đặt ở trên thuyền, vì tiện quay phim nên Nhậm Thiên Chân ngồi ở mũi thuyền, Phó Đông Bình ngồi đối diện cô, cùng giới thiệu về tình hình bên trong hang động đá vôi cho mọi người, lúc làm việc không thể pha lẫn tâm tư cá nhân, hai người đối thoại vô cùng ăn ý, người ngoài không hề nhận thấy chút tâm tư khác thường nào của họ cả.

Sau khi hành trình sông ngầm kết thúc, đoàn người bước xuống khỏi thuyền, chỉ chốc lát sau đã đi đến ngã ba từng xảy ra sạt lở.

Nơi đây đã được dọn sạch sẽ, theo lời nhắc nhở của người dẫn đường, mọi người xếp thành một hàng đi vào trong hang đá tương đối chật hẹp, trong động sẽ không còn chuột núi nữa, Nhậm Thiên Chân thầm nghĩ như vậy, rồi thấy ao suối nước nóng ngập tràn lưu huỳnh xuất hiện trước mắt.

Suối nước nóng vẫn như lúc trước, cuộn cuộn bốc lên hơi nóng, lập tức trong đầu nhớ lại tình cảnh triền miên trên giường cùng anh, trong lòng có cảm giác như bị mèo dùng móng vuốt cào nhẹ, miệng lưỡi khô khốc.

“Thiên Chân, em nghĩ gì thế?”

Bất chợt nghe thấy giọng anh, Nhậm Thiên Chân rung mình một cái, lấy lại tinh thần từ trong cơn hoảng hốt, vẫn còn đang ghi hình chương trình, sao mình lại có thể phân tâm như vậy được chứ, cô miễn cưỡng nở nụ cười, “Em đang nghĩ không biết nước trong ao bao nhiêu độ.”

”Thế à? Anh còn tưởng ở đây nóng quá nên em bị cảm nắng chứ.” Trong mắt ánh kỳ dị của Phó Đông Bình có chút giao hoạt, giống như đoán trước được tâm sự của cô, ngay đến nụ cười của anh cũng có vẻ giả dối.

Nhậm Thiên Chân thấy vẻ mặt đáng ghét của anh khiến cô không cách nào trốn đi được, hơi thở như ngưng lại trong giây lát, cảm nhận được bàn tay anh khẽ đặt trên lưng cô, cô như chim nhỏ sợ cành cong, bất giác quay lưng lại căn.

”Đường không dễ đi, em cẩn thận đừng để bị ngã.” Giọng Phó Đông Bình nhàn nhạt không sắc thái, tay cũng buông ra, rồi quay người lại đỡ người phía sau.

Nhậm Thiên Chân giật tái mặt, hình như anh đồng ý ghi hình chương trình này, là vì giận cô.

Sau khi lối đi ở cửa ra được mở rộng, mọi người không cần bò lổm ngổm tiến lên phía trước nữa, nhưng quảng đường vẫn khá là hẹp so với trước đó, chỉ đủ một người đi qua, mọi người không thể không cẩn thận, để tránh bị bước hụt trật chân ngã.

Đoàn người đi ra khỏi hang động, hít thở luồng không khí mới mẻ, cảm giác vẫn là thế giới bên ngoài tốt hơn, trời xanh chen mây trắng, chim hót lẫn hương hoa.

Sau khi quay xong phần buổi sáng, mọi người ăn trưa tại quán nhỏ trong núi, bàn bạc xế chiều sẽ đến thôn Song Dong, hơn nữa tổ chuyên mục của bọn họ cũng đã nói với trong thôn rồi, muốn ở lại qua đêm ở đây, đầu gì thì bất mĩ bí mật nhà đất mới là trọng điểm trong hành trình quay phim lần này của họ.

Khí hậu trong núi đã thay đổi, buổi chiều lúc bọn họ lên đường, trời tí tách nhỏ xuống mấy hạt mưa lác đác. Nhậm Thiên Chân mặc áo mưa, thấy Phó Đông Bình vừa che dù vừa gọi điện, nghe giọng điệu thì có lẽ là gọi cho Bạch Tố, nên vội rào bước đi nhanh hơn, cách xa khỏi anh.

Đường núi không dễ đi, còn phải thỉnh thoảng dừng lại quay phim, lúc gần đến thôn Song Dong thì quần áo trên người Nhậm Thiên Chân đã ướt đầm, liên tục hắt xì, lạnh đến mức người run lập cập, nhìn về phía chân trời xa xa tối mù, xem ra trận mưa này sẽ còn kéo dài đến nửa đêm.

”Em không sao chứ Thiên Chân, nhìn sắc mặt em kém quá.” Lão Hà đi qua bên cạnh Nhậm Thiên Chân, thấy mặt cô trắng bệch môi tím bầm thì quan tâm hỏi thăm.

Nhậm Thiên Chân lắc đầu, “Không sao ạ, chỉ hơi lạnh thôi.”

”Mưa xuống lạnh lắm, thôn Song Dong ngay trước mặt rồi, đến nơi sẽ đỡ hơn.” Lão Hà nhìn về phía trước.

Phó Đông Bình đi sau lưng lão Hà, nghe thấy hai người họ nói chuyện, tầm mắt không tự chủ được nhìn Nhậm Thiên Chân, cô gần như không đi cùng người khác, lần nào cũng tự đi một mình, nhìn bóng người mỏng manh cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 9: Đừng Tưởng Anh Không Biết Em Là Ai

Đi vào nhà đất mới biết, bên trong thoáng đãng rộng rãi như quảng trường, một chu vi vòng tròn bao gồm ba tầng, tất cả đều là nhà ở, sân giữa vừa là sân chơi của bọn nhỏ, đồng thời cũng là nơi để thôn dân phơi khô đồ ăn.

Nhậm Thiên Chân được sắp xếp ở lại một gia đình trong nhà đất, bước vào phòng của mình, cô vội vàng thay áo quần ướt sũng trên người mình ra, rồi lấy khăn lông lau khô tóc.

Phần lớn người trong tổ đều là lần đầu đi vào trong nhà đất, nhìn thấy gì cũng mới mẻ, Nhậm Thiên Chân phải sạch một băng ghế, khoác áo choàng lông dê dày cộm, một mình ngồi ở cửa nhìn tụi nhỏ chơi đùa trong mưa, bùn lầy bắn tung tóe, đùa nào đùa nấy đều bắn như con cá thòi lòi, không khỏi bật cười, nhả một ngụm khói ra.

Xa xa núi xanh xanh ngắt, ngày mưa lất phất, trong cơn mưa, nhà đất có vẻ đặc sắc khác biệt thường ngày.

”Em học hút thuốc từ khi nào thế?” Có người ngồi xuống cạnh cô, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. “Lúc thức đêm ghi hình sẽ hút một điếu cho đỡ mệt.” Tầm mắt của Nhậm Thiên Chân lướt qua vai anh, vẫn nhìn tụi nhỏ.

”Em càng lớn càng xấu.” Phó Đông Bình nhìn cô, rồi chột hạ một câu đầy khiêu khích. Nhậm Thiên Chân vẫn không để ý đến anh, siết chặt áo choàng hơn.

”Phấn son đậm tục không chịu nổi.”

Cô không hề biết phải trang điểm thế nào, anh lại nói cô phấn son đậm, chưa từng thấy ai khẩu thị tâm phi như thế, Nhậm Thiên Chân liếc xéo anh, “Em sống không phải vì để lấy lòng ai cả.”

”Nói dễ nghe nhỉ, còn không phải em đang lấy lòng người xem và những người hâm mộ gào khóc gọi em là nữ thần đấy ư.” Phó Đông Bình tức giận hừ một tiếng.

”Chi cần không phải lấy lòng anh thì em sống cũng không mệt mỏi gì.” Nhậm Thiên Chân lại liếc anh, rất muốn búng tàn thuốc vào mặt anh.

”Đến đây, uống cái này đi.” Phó Đông Bình vẫn không quên ý định của mình, đưa chiếc bát trong tay cho Nhậm Thiên Chân, thuận tay cầm điều thuốc trong tay cô vắt đi.

”Giữ thế?” Nhậm Thiên Chân thấy chất lỏng đỏ đỏ trong bát, còn có vị hơi cay, đoán không biết có phải là canh gừng không. “Canh gừng đường đỏ, sau khi dính mưa uống một bát sẽ đuổi được khí lạnh.” Phó Đông Bình nói thẳng.

Đúng là canh gừng rồi, Nhậm Thiên Chân hơi ngạc nhiên, nhận lấy bát từ trong tay anh, mãi không đoán ra được ý của anh, bèn mở miệng hỏi: “Tất cả mọi người đều có hay chỉ mình em có?”

”Có hết, lão Hà bảo người trong thôn chuẩn bị cho mọi người.” Phó Đông Bình đứng lên.

Tuy có hơi thất vọng, nhưng Nhậm Thiên Chân vẫn uống cạn bát canh gừng, rồi ngẩng đầu nhìn Phó Đông Bình, đưa bát không đến cho anh.

”Em có ngoan không?”

”Không ngoan.” Phó Đông Bình nói.

Nhìn anh xoay người rời đi, bên mép Nhậm Thiên Chân nhếch lên một nụ cười.

Sẩm tối, người trong thôn lấy món ăn dân dã bản địa thịnh soạn nhất chiêu đãi bọn họ. Nhậm Thiên Chân vẫn ăn chay như trước, một đĩa măng núi xào gần như được một mình cô ăn hết, những người khác không phải ăn gà vườn rượu gừng thì sẽ ăn cá suối đặc sản núi Vân Mộng, còn rau xanh này họ không mấy ai động đến.

Cơm còn chưa ăn xong đã nhận được điện thoại của Cao Tuấn, cô cố ý đi ra ngoài nghe điện thoại.

Từ khi cô nổi lên, số người theo đuổi cô càng ngày càng nhiều, trong đó Cao Tuấn là nổi bật nhất, không biết người này là kẻ ngốc lấm tiền hay nhất định phải có được, vì theo đuổi cô mà không tiếc vung rất nhiều tiền, không chỉ có tài trợ cho chương trình cô tham gia, mà còn tiêu tiền lấy lòng lãnh đạo của cô, để có cơ hội được gần gũi với cô.

”Tôi mai em có rảnh không Thiên Chân?”

”Không rảnh, em đang ghi hình ở bên ngoài.”

”Vậy đợi em về, anh sẽ liên lạc lại với em.”

”Cao công tử à, em bận lắm, không rảnh đi chơi với anh đâu, sau này anh đừng tìm đến em nữa.” Nhậm Thiên Chân cố hạ thấp giọng xuống, giọng điệu hòa hoãn.

”Em đừng vậy mà Thiên Chân, anh chỉ muốn kết bạn với em thôi.” Cao Tuấn luôn có sự kiên nhẫn đặc biệt với người đẹp, chỉ cần Nhậm Thiên Chân không cúp máy, thì anh ta có thể dịu giọng ôn hòa đợi chờ.

Phó Đông Bình nhìn cô ở đằng xa, muốn biết cô đang nói chuyện với ai mà phải đi xa như thế, lại còn nói lâu đến vậy. Đang lúc bức bối thì máy cô gài trên bàn ăn đã bắt đầu bàn tán về cô.

”Nghe nói Cao Tuấn theo đuổi cô ấy ghê lắm, vì cô ấy mà rút bạc vào trong đài không ít đâu.”

”Thì nổi tiếng tự nhiên có người theo đuổi thôi, Cao Tuấn cũng đâu phải hạng tốt lành gì.”

”Ồ cái chồn đào Cò này, ai có tiền thì người đó là sếp.”

Phó Đông Bình nghe những lời này, anh im lặng không nói, theo bản năng nhìn về phía Nhậm Thiên Chân, cô vẫn còn đang nói chuyện với người kia, giẫm lên vùng bùn dưới chân, đạp tới đạp lui, đây là động tác cô thường hay làm khi nghe điện thoại, từ lâu anh đã để ý đến.

Đợi đến khi mọi người ăn xong, trên bàn chỉ còn lại một mình Phó Đông Bình, lúc này Nhậm Thiên Chân mới quay về, cứ tưởng thức ăn đã nguội ngắt cả rồi, nào ngờ vẫn còn bốc hơi nóng.

Nhậm Thiên Chân cúi đầu, im lặng ăn cơm.

Thôn Song Dong được phát hiện muộn, điều kiện nghỉ lại không tốt bằng những nhà đất khác, trong phòng không có vòi sen, chỉ có một thùng gỗ dùng

để tắm, Nhậm Thiên Chân rất muốn được ngâm nước nóng, lại vì đến kỳ kinh nên không thể tắm chậu được mà phát buồn, đúng lúc này bỗng có một cô gái đến tìm cô.

”Chị ơi, trong phòng em vòi sen đấy, chỉ là hơi chật chút, nếu chị không chê thì vào phòng em tắm cũng được.” Cô gái này khoảng mười lăm mười sáu tuổi, rất gầy, nhưng cũng rất xinh.

Đúng như mong muốn, Nhậm Thiên Chân cầm đồ của mình đi theo cô gái ấy, băng qua hành lang dài, đi lên cầu thang đến một gia đình hai tầng. Mặc dù điều kiện phòng tắm khá đơn sơ, nhưng cuối cùng vẫn là nơi có thể tắm được.

Định đưa cho cô gái ấy một ít tiền, nhưng cô bé chỉ cười không nhận, “Không cần đâu ạ, có anh đã cho em rồi.” Lúc này Nhậm Thiên Chân mới thôi khách sáo, xuyên qua ô cửa sổ, loáng thoáng trông thấy Phó Đông Bình đứng giữa hành lang, thì ra anh ở ngay bên cạnh.

Ánh đèn mờ nhạt, Nhậm Thiên Chân bình tĩnh mặc cho nước rơi xuống cơ thể trắng như tuyết của mình, nước bắn xuống ngưng thành từng giọt nước, trượt dọc theo cơ thể cô. Đẩy cửa sổ ra, mang máng có thể thấy bóng đêm hoang vu bên ngoài nhà đất, ở những nơi không có ánh sáng đèn tuyền một mảng, chẳng biết có bao nhiêu yêu ma quỷ quái đang ẩn nấp.

Nước dần trở nên lạnh hơn, Nhậm Thiên Chân ngẩng đầu lên nhìn, thấy bức tường trong phòng tắm bong tróc loang lổ, bình nước nóng vừa nhỏ vừa cũ, sát rìa còn có dấu vết mục gỗ, móc nối sau ống có dấu hiệu bị gỉ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Phó Đông Bình đứng hút thuốc trong hành lang, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng hét thảm thiết của Nhậm Thiên Chân, vậy là anh vội vã ném điếu thuốc trong tay đi, sai bước dài lao vào trong phòng, thấy cô gái kia đang vỗ vào cửa phòng tắm, anh bên bảo cô ấy tránh sang một bên, rồi xông lên đá văng cửa ra.

Chỉ thấy trong phòng tắm vô cùng lộn xộn, bình nước nóng bung bét rơi trên mặt đất, khắp sàn bốc đầy hơi nước nóng, Nhậm Thiên Chân hoảng sợ dùng khăn tắm che kín người rúc vào trong góc tường, khăn tắm quá nhỏ, miễn cưỡng lăm cũng chỉ có thể che kín nửa thân trên, đôi chân nhỏ dài của cô còn lộ ra ngoài.

Phó Đông Bình thấy sắc mặt tái nhợt vì sợ của Nhậm Thiên Chân, cất bước đi đến, ôm lấy cô không chút tị hiềm, ân cần hỏi: “Có bị phỏng không?”

”Phòng đến chân rồi.”

Ôm Nhậm Thiên Chân đến trên giường của cô gái kia, Phó Đông Bình bảo cô ấy đi tìm thuốc bôi bỏng, rồi mình đi dọn dẹp phòng tắm.

Mặc dù bình nước nóng đã rất cũ, nhưng được treo cố định trên tường, sao bỗng nhiên lại rơi xuống được? Phó Đông Bình nhìn lỗ đinh ốc loang lổ trên tường, nghĩ mãi mà không ra, cho đến khi thấy móc nối đằng sau bình nước nóng có vết kéo rách thì mới hơi ngộ ra.

Thấy quần áo của Nhậm Thiên Chân đặt một bên, Phó Đông Bình liền đưa quần áo đến cho cô mặc vào. Thấy tóc cô ướt nhẹp, lại vắt khô khăn lông cho cô lau tóc.

Đến khi cô gái ấy quay về, Phó Đông Bình đã dọn sạch phòng tắm, đưa cho cô gái một xấp tiền để cô ấy mua bình nước nóng mới.

”Anh à, không cần nhiều tiền như thế đâu.”

”Cứ cầm đi, dư bao nhiêu em cứ lấy đi sửa lại phòng tắm, tường cũ quá rồi, nếu không dù mua bình nước nóng mới, chi e cũng không treo được.”

Nhậm Thiên Chân ngoan ngoãn ngồi bên mép giường, nhìn hai người họ nói chuyện, đợi Phó Đông Bình cầm thuốc đến mới chuyển tầm mắt xuống chân mình.

Phó Đông Bình ngồi bên cạnh giường, gác chân cô lên đùi mình, nắm lấy mắt cá chân mảnh khảnh của cô, bôi gel bỏng màu nâu lên mu bàn chân cô, may mà nước không nóng lắm, mu bàn chân cô chỉ ửng đỏ, chứ không bỏng mọng nước.

Tay anh nhẹ nhàng vừa phải, bôi một lớp thuốc dày lên mu bàn chân trắng như tuyết của cô, cảm giác mát mẻ nhanh chóng thấm vào da thịt, làm dịu cảm giác sưng đau trước mắt, Nhậm Thiên Chân thờ phào một hơi.

Thấy ngón chân xinh xắn của cô gập lại, rất giống với động tác nào đó anh đã từng thân quen, trong lòng Phó Đông Bình khẽ động, ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh đèn hắt thành một vầng sáng nhạt trên gương mặt trong veo như nước của cô, sắc môi ửng đỏ, nhìn kỹ hơn, chân mày khéo mắt thanh tú tận xương.

Hai người mặt đối mặt, trong mắt xẹt qua chút tâm tình kỳ lạ, trong một giây đó, cả hai đều biết trong lòng đôi phương đang nghĩ gì, đó là sự ăn ý chỉ thuộc về bọn họ, là bí mật giữa những người yêu nhau mới có.

Cô gái ấy đã đi ăn cơm, trong phòng rất lạnh, ngay cả tiếng một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ, Nhậm Thiên Chân bình tĩnh mím môi, chợt nghe thấy anh nói.

”Em làm hỏng bình nước nóng của người ta rồi, không sợ rơi rớt trúng người à?”

Bỗng Nhậm Thiên Chân hoảng hốt, lên tiếng chối đây đẩy, “Không phải em làm, là tự nó rơi đó chứ.”

”May mà không bị thương.”

”Thì không phải do em làm mà, em có đụng vào nó đâu.” Mặt Nhậm Thiên Chân cũng đỏ lên vì tức, muốn rút chân về. Phó Đông Bình không thèm nghe cô trình bày, chỉ giữ chân cô lại, “Đừng có lộn xộn, thuốc vẫn chưa ngấm hết, cẩn thận chùi vào giường người ta đấy.”

Xem ra anh đã nhận định bình nước nóng là do mình làm rơi, Nhậm Thiên Chân bất chấp cơn đau ở gân, giận dỗi mặc giày vào chạy xuống lầu.

Con lửa nhỏ vẫn ương ngạnh như thế, Phó Đông Bình nhìn ra cửa, thấy cô chạy nhưng không bị thương, trái tim treo lên đã đặt xuống, khóe miệng cong cong.

Nằm trên giường, trong căn phòng nhỏ chỉ có duy nhất một ngọn đèn, Nhậm Thiên Chân lắng nghe tiếng mưa rơi miết ngoài cửa sổ, trút xuống rừng cây vang lên xào xạc, lần qua lộn lại mãi chẳng ngủ được.

Chim én đi vẫn còn quay lại;

Hải đường rơi năm sau lại ra hoa;

Nhưng người em yêu đi xa, chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại...

Vết bóng trên chân cứ đau hết đợt này đến đợt khác, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến nét mặt của anh khi anh bất chấp lao vào phòng tắm ôm mình hỏi có bị phỏng không, trong lòng Nhậm Thiên Chân âm thầm vui mừng.

Lặng lẽ mặc quần áo tử tế, cô rời khỏi phòng. Trong mưa ánh sáng âm u, lần sờ tìm được cầu thang đi lên tầng hai, dựa vào trí nhớ tìm phòng của anh, nhẹ nhàng gõ cửa.

Phó Đông Bình đang ngủ trong phòng, nghe thấy tiếng gõ cửa thì đột nhiên bật dậy, đi giày vào chạy ra mở cửa, thấy Nhậm Thiên Chân đứng bên ngoài thì kéo cô vào trong, rồi cẩn thận khóa cửa lại.

”Em còn chưa ngủ à?” Phó Đông Bình nhìn cô khó hiểu. Nhậm Thiên Chân chun môi, “Người em lạnh quá.”

”Chắc bị cảm rồi.” Phó Đông Bình sờ lên mặt cô, lạnh như băng, đưa cô đến ngồi trên giường, dùng chăn bọc cô lại, rồi sực nhớ ra gì đó lại nói thêm một câu, “Có lẽ do kỳ kinh.”

Thấy anh tìm thuốc trong ba lô, Nhậm Thiên Chân nói: “Lần nào anh đi cũng mang thuốc theo à?”

”Đương nhiên rồi, bình thường mọi người ra ngoài đều giống anh, những thứ thuốc thường dùng cũng mang theo cả, lo trước khi hoa.” Phó Đông Bình tìm ra thuốc cảm trong ba lô, rồi lại đi rót nước cho Nhậm Thiên Chân.

”Vậy anh cũng mang bao theo à?”

”Em nói gì?”

”Không nói nữa, em không biết anh.”

”Em không biết anh, còn nửa đêm chạy đến gõ cửa phòng anh?” Phó Đông Bình đưa nước cho cô, nhìn cô uống thuốc uống nước. Nhậm Thiên Chân uống một ly nước nóng đầy, cảm giác trên người khá hơn.

Thấy trên tủ đầu giường có gói bánh sô cô la que, Nhậm Thiên Chân rút một cây ra cắn chơi. Phó Đông Bình nhìn cô, “Khuya khoắt rồi đến tìm anh làm gì?”

”Ngày mai xuống địa cung, muốn tập đối đáp với anh trước.” Nhậm Thiên Chân mặt không đổi sắc tim không đập giải thích, cố ý đưa que sô cô la trong miệng đến trước mặt anh.

Nửa đêm tới gõ cửa phòng đàn ông, lại có thể tìm một lý do đường đường chính chính như thế, Phó Đông Bình nhìn cô, bước lùi ra sau, “Có gì cần đối đáp đâu, cứ theo tình hình mà đi thôi, đến lúc đó phát huy.”

Nhậm Thiên Chân rút một tập lời thoại trong túi ra ném sang cho anh, “Em viết xong cả đây rồi, anh xem đi, làm quen chút.

Mượn đèn bàn không sáng lắm, Phó Đông Bình lật xem tập lời thoại, câu chữ viết không tề, bên trên còn dùng bút nhiều màu đánh dấu, giữ vẻ nghiêm túc trước sau như một của cô, anh hơi xúc động, “Em ngoài dẫn chương trình ra, còn tự mình chấp bút soạn thảo sao?”

”Đạo này toàn là biên tập kiêm MC, bản thân không viết được sẽ rất dễ bị người ta nắm thóp, nên anh cứ đọc cuốn bản thảo kia đi.” Nhậm Thiên Chân nhìn đường nét gò má rõ ràng của Phó Đông Bình, không thể không nói, bất cứ lúc nào anh cũng đều đẹp trai như thế.

Phó Đông Bình vặn sáng đèn bàn hơn, rồi lấy một chiếc chăn khác trong ngăn kéo ra đắp lên mình, cố giữ khoảng cách với cô. Nhậm Thiên Chân nghịch ngợm đưa hai chân vào trong chăn anh, để anh ủ ấm chân cho mình.

”Đừng có trêu anh.” Nhưng Phó Đông Bình không muốn, anh đẩy cô ra. Rõ ràng cô đang trong kỳ kinh mà còn cố ý tới khuya chạy đến trêu anh, hiển

nhiên là lòng bán an.

Nhậm Thiên Chân nhích lại gần anh hơn, đưa mắt nhìn vào mắt anh, thấy hàng mi dài chớp chớp, bèn đưa tay lên chạm vào. Phó Đông Bình gạt tay cô ra.

Nhậm Thiên Chân không cam lòng, bò ra khỏi chăn, muốn chui vào trong chăn ôm lấy anh, nhưng anh không chịu, đưa cơ thể ra xa khỏi cô, thế là cô biết, anh thật sự không muốn tiếp xúc cơ thể với cô.

”Em đủ rồi đấy, cố ý vừa thôi, đừng tưởng anh không biết em là ai.” Phó Đông Bình không nhìn được cô nhóc này nữa, dùng tập thoại khẽ đánh vào đầu cô.

Cứ tưởng cô nửa đêm chạy tới là đã bỏ đi lòng tự ái đến xin tha, nào biết cô lại ôm một bụng xấu đến đây. Tuổi trẻ dương khí thịnh, có ai chịu nổi màn khiêu khích như thế của cô, đợi đến khi lửa đến thật, với tính tình kỳ quái của cô, nhất định sẽ phải cùng anh.

Nhậm Thiên Chân không ngờ chỉ mấy tháng không gặp mà anh đã tu đến cảnh giới bách độc bất xâm như thế này, thất vọng vì mảnh khóc của mình đã bị vạch trần, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu nhượng bộ, chất vấn anh: “Phó Đông Bình, anh có ý gì hả!”

”Không có ý gì cả.”

”Không có ý mà anh còn để em vào?” Nhậm Thiên Chân thẹn quá hóa giận.

”Anh chỉ sợ em bị lạnh, chậm trễ tiến độ ghi hình.” Phó Đông Bình nói xong câu này liền xoay người đi ngủ, để lại cho cô sống lưng lạnh nhạt. Dù đã nhìn thấu cô, nhưng anh vẫn không nỡ nặng lời với cô.

Tự mình chuốc khổ, Nhậm Thiên Chân lặng lẽ vén chăn bước xuống giường, vừa khép cửa lại đi chưa được hai bước, thì gặp phải lão Hà đi đêm về, cô vội vã lau nước mắt, bốn mắt nhìn nhau, vô cùng lúng túng.

Nhậm Thiên Chân nặn ra nụ cười khổ còn khó coi hơn, “Bên ngoài trời mưa mà anh còn ra đi dạo sao?”

”Không ngủ được nên đi tới đi lui trong núi.” Lão Hà là người từng trải, làm gì mà không biết hai người bọn họ đang giờ trò quỷ chứ, cuối cùng Nhậm Thiên Chân nói vài câu không liên quan.

Bước chân nặng nề đi xuống lầu, Nhậm Thiên Chân quay về phòng mình, cả một đêm mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 10: Người Nói Dối Sẽ Nắc Cụt

Lúc ăn sáng gặp Phó Đông Bình, biểu cảm của anh vẫn bình thản như thường, cứ như chuyện đêm hôm qua không hề xảy ra, hai người họ vẫn chỉ là tiền nhiệm của đối phương, đã sớm mỗi người một ngả.

Nhậm Thiên Chân ăn ít, chỉ múc một bát cháo rồi ăn nửa cái bánh bao. Lão Hà với người dẫn đường địa phương, nhân viên ở cung văn hóa đang trao đổi chuyện xuống địa cung nhà đất, Phó Đông Bình ngồi cạnh lắng nghe, cũng không nhiều lời.

So với ngày hôm qua, trông anh càng lạnh lùng hơn, cũng không thèm nhìn cô lấy một cái. Nhậm Thiên Chân cầm bát cháo, thấy anh đi sang bên cạnh nghe điện thoại, liền đưa mắt ra chỗ khác.

Sau khi mặt trời lên cao, nhiệt độ tăng vọt lên làm những vũng nước mưa đêm qua bốc hơi bay mất, ánh sáng tím trong núi rừng hòa hợp, tổ chuyên mục đang ghi hình ngoại cảnh và nội cảnh các nhà đất ở thôn Song Dong, Nhậm Thiên Chân cứ leo lên rồi lại leo xuống, bận rộn kéo dài đến tận trưa, cuối cùng mệt mỏi đến độ không còn sức mà đi.

Bước ra khỏi nhà vệ sinh, cô uể oải ngồi nghỉ bên lan can tầng hai. Ngày thứ hai trong kỳ kinh nguyệt luôn là ngày hành hạ cô mệt mỏi nhất trong chu kỳ, bụng trương căng, eo mỗi chân đau, có thể không cần cử động là sẽ không muốn động, nhưng hết lần này đến lần khác tay quay phim lại gọi cô đến, cô đành phải đi theo người trong tổ lên lầu xuống lầu.

”Thiên Chân, mười phút nữa tập hợp ở dưới lầu nhé, chúng ta sẽ xuống địa cung.” Chuyên viên quay phim hét lên một câu.

”Biết rồi.” Nhậm Thiên Chân xốc lại tinh thần, lôi gương trong túi xách ra chải đầu dặm lại son phấn. Mất ngủ một đêm, tinh thần của cô cũng không tốt, có thể thấy rõ quầng thâm trong gương.

Khi mọi người xuống đến địa cung, trước đó vẫn còn suôn sẻ bình thường, nhưng không biết vì sao mà Nhậm Thiên Chân bỗng nắc lên, làm cách nào cũng không đè nén được.

”Có phải do lúc trưa ăn nhiều quá không?” Lão Hà đùa.

”Người nói dối sẽ nắc cụt.” Phó Đông Bình cố ý nhìn Nhậm Thiên Chân.

Sắc mặt Nhậm Thiên Chân đầy nét khó xử, cô xin lỗi lão Hà, “Xin lỗi lãnh đạo, em... Hức, cũng không biết vì sao em lại nắc nỡ... Hức, để em uống nước xem sao... Hức...”

Mọi người bật cười không ngừng, nhưng người và máy đã xuống đến nơi rồi, thời gian không đợi người, tạm thời quyết định cảnh này sẽ do Phó Đông Bình và một cô gái khác dẫn, dù sao Phó Đông Bình cũng quen với tình hình địa cung nhà đất, tiếng phổ thông cũng chuẩn, dẫn chương trình sẽ không có vấn đề gì.

Nhậm Thiên Chân vừa đánh nắc vừa đi sau lưng mọi người, nhìn Phó Đông Bình hợp tác cùng cô gái trong tổ, thần sắc sinh động, cô khinh thường quay đi chỗ khác không nhìn bọn họ.

Chợt trong lòng nghĩ ra một kế, Nhậm Thiên Chân tháo buộc tóc ra, cầm dây buộc tóc nhìn con gấu trong tay, cố ý đi đến bên người Phó Đông Bình, nhân lúc nhiều người chật chội, cô bèn thả sợi dây vào trong túi áo khoác anh.

Khi kết thúc quá trình ghi hình địa cung thì trời đã sẩm tối, Nhậm Thiên Chân quay về phòng mình, đặt thân xuống giường liền không nghĩ đến gì nữa, mệt mỏi cộng thêm khó chịu trong kỳ kinh nguyệt, ngay đến bữa tối cô cũng không muốn ăn.

Lúc mọi người ăn tối, Phó Đông Bình để ý thấy Nhậm Thiên Chân không đến, bèn đoán không biết cô nhóc kia đang lấy hay cơ thể không thoải mái thật, anh cố ý ăn rất chậm, đợi mọi người ăn xong rồi khỏi bàn hết cả rồi, bèn lặng lẽ lấy một chiếc bánh bao và một quả trứng vịt muối.

Lão Hà nguyên anh: “Tôi nói cậu đấy, nếu đã đính hôn rồi thì đừng ôm ba kéo bốn nữa, cẩn thận mất cả hai.” Phó Đông Bình cười giễu, “Tôi có thể đâu.”

”Không có mà hơn nửa đêm hôm qua cô ấy còn đi ra khỏi phòng cậu à?” Lão Hà tinh mắt cố ý nhìn căn phòng của Phó Đông Bình ở tầng hai.

”Cậu thấy à?”

”Cũng có, nhưng tối qua lúc tôi đi dạo trong núi, đứng lúc thấy cô ấy đi ra.”

”Cô ấy có nói gì không?” Phó Đông Bình rất muốn biết, trong tình hình đó, Nhậm Thiên Chân sẽ giải thích thế nào. Lão Hà cười he he, “Cô ấy cũng tự nhiên thật đấy, hỏi tôi trời mưa thế này mà sao còn ra ngoài đi dạo.”

Quả nhiên là kẻ sĩ ba ngày không gặp phải nhìn bằng con mắt khác, cô của hôm nay đã thực sự trưởng thành, cũng già dặn hơn, gặp phải người khác cũng có thể ung dung đối đáp.

Sau khi lão Hà đi khỏi, Phó Đông Bình là người rời khỏi bàn cuối cùng, bọc bánh bao và trứng vịt lại cho vào trong túi, điều khiến anh không ngờ là, hình như trong túi có thứ gì đó, cầm ra nhìn thì thấy đó là dây buộc tóc hình con gấu nhỏ nhỏ tinh xảo, anh hừ một tiếng, rồi lại thả sợi dây vào lại túi.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Nhậm Thiên Chân mệt mỏi thức dậy, muốn tăng lờ đi vờ như không nghe thấy, không ngờ người bên ngoài cứ gõ mãi không ngừng, cô đành ráng bước xuống giường mở cửa.

Phó Đông Bình thấy cô tóc tai rối bời, sắc mặt bơ phờ thì ân cần hỏi thăm: “Trong người không khỏe hả, sao không đi ăn tối?”

Biết rồi còn hỏi, Nhậm Thiên Chân tức giận nghĩ, nhưng cô không còn sức đâu mà cãi nhau với anh, nên chỉ nhàn nhạt đáp, “Không muốn ăn.”

Phó Đông Bình thấy cô uể oải nằm trên giường, lấy bánh bao và trứng vịt trong túi ra đưa cho cô, “Còn nóng đây, em ăn nhanh đi.”

Nhậm Thiên Chân thấy là bánh bao và trứng vịt thì vừa giận vừa buồn cười, “Anh đến đây một chuyến là để đưa trứng với bánh bao cho em? Em không ăn trứng, vừa tanh vừa mặn.”

Phó Đông Bình không thèm để ý đến thái độ của cô, còn hỏi lại: “Vậy em muốn ăn gì, nếu không anh tìm ít dưa muối cho em nhé?”

”Phó Đông Bình!” Nhậm Thiên Chân hét lên với anh.

”Gi thế, anh không có điếc.” Phó Đông Bình không biết vì sao cô lại bỗng lớn tiếng gọi tên anh như thế, là muốn nói điều gì?

”Em biết anh đi chuyến này chính là muốn trả thù em, đầu tiên là giả mù sa mưa, sau đó cười nhìn em giả trảng xe cát.”

Giọng nói bén nhọn của Nhậm Thiên Chân cao vút trong đêm, nhưng cũng may người trong tổ còn chưa về phòng, nên không ai nghe thấy bọn họ cãi nhau.

”Thế sao? Em nghĩ như vậy ư?” Phó Đông Bình nghiêm mặt đứng bên cạnh, sắc mặt khó coi như bầu trời trước bão.

”Không nghĩ như thế thì em còn có thể nghĩ như thế nào nữa, lúc ở Nhạn Kinh... cái lần anh ở Nhạn Kinh không phải thế sao, đầu tiên là dụ em mắc câu,

sau đó đã kích em. Em không muốn chơi với anh nữa, anh cách xa em ra đi.” Nhậm Thiên Chân giận dữ nói.

Phó Đông Bình hít một ngụm khí lạnh, khổ sở đong đầy trong mắt, anh thôi không nhìn cô, tự giễu mà nói: “Anh biết em ở Nhạn Kinh nên mới gạt chuyện sang một bên, đặc biệt đến tìm em... Nhưng đến tình cảm anh giành cho em là thật hay giả em cũng không phân biệt được, thì anh không còn gì để nói nữa.”

Nỗi đau khắc cốt dâng lên trong lòng Nhậm Thiên Chân, hiểu lầm giữa hai bên đã quá sâu, dù có nói gì cũng không bù đắp được lòng tự ái đã bị tổn thương. Có lẽ, bản thân hai người đều yêu nhau, nhưng đã được định trước là không thể nào ở bên nhau, yêu đậm bao nhiêu đau khổ bấy nhiêu.

Lúc Phó Đông Bình rời đi, anh nhìn bánh bao và trứng vịt trên bàn, thờ dài một tiếng, “Nếu em không phải đang gây khó dễ cho mình thì ăn bánh bao với trứng đi.”

Lại đuổi anh chạy nữa rồi, Nhậm Thiên Chân nằm trong chăn, nước mắt thấm ướt áo gối, oán trách mình tại sao lại kích động như thế, anh đưa đồ ăn đến cho cô, rõ ràng là tốt bụng, có sao mình lại luôn hiểu lầm anh?

Nhưng cô lại chẳng dám nhận thêm lòng tốt nào từ anh nữa, một lần ở Nhạn Kinh đã quá đủ, cô dâng lên tất cả, kết quả cuối cùng anh lại nói với cô, anh muốn đính hôn, sẽ không có sau này với cô.

“Cô nhìn cô đi, lại bị người ta xem thường nữa rồi, cô đúng là đồ vô dụng!” Bỗng Nhậm Thiên Chân tự độc thoại lấy. Trong lúc mơ màng, nhân cách của cô đã đổi chỗ cho nhau xong, khách thể thay thế chủ thể.

“Anh ta đã đính hôn với người khác rồi, còn có tư cách gì mà giáo huấn cô, nếu không phải do cô yếu đuối, thì sao có thể liên tục bị anh ta với ả tiện nhân kia bắt nạt chứ.” Ánh mắt của Nhậm Thiên Chân đã thay đổi.

Phó Đông Bình vừa về phòng mình thì nghe thấy có tiếng người đẩy cửa đi vào, giật mình đi ra phòng ngoài xem sao, lại trông thấy Nhậm Thiên Chân đi đến như một hồn ma, sắc mặt mịt mù, mắt nhìn thẳng, bỗng trong lòng có dự cảm bất an.

“Cô tới đây làm gì?” Phó Đông Bình lạnh lùng hỏi. Anh đã nhìn ra được từ trong biểu cảm quý dị của Nhậm Thiên Chân, đây không phải là cô, mà là khách thể của cô.

Nhậm Thiên Chân không đáp, cười lạnh một tiếng tháo vòng từ trên cổ tay ra, ném thẳng vào mặt Phó Đông Bình, “Trả lại cái này cho anh, sau này anh đừng tìm tôi nữa, cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ yêu anh cả.”

Phó Đông Bình không né tránh, bao nhiêu tức giận ủa đến, giờ tay lên tát cô một cái.

Nhậm Thiên Chân không ngờ anh sẽ tự xuống tay với cô, đầu nặng hẫng đi, lao đảo lui sau, trên mặt vừa đau vừa rát, tiếp đó tỉnh thần, thấy anh trừng mắt nhìn mình, bỗng cơ thể mềm nhũn ngã xuống.

Phó Đông Bình bị dọa giật mình, lúc cô gọi cô dậy thế nào cô cũng không tỉnh, đành phải ôm cô đến trên giường.

“Tất cả là do cô, nếu không phải cô, chuyện sẽ không hỏng đến mức này.”

“Cô cũng biết trách tôi à, chuyện do cô gây ra, sao cô lại đẩy cho tôi.”

“Không trách cô thì trách ai, nếu không phải là cô do dự thiếu quyết đoán, thì làm sao có thể để ả tiện nhân kia có cơ hội chen chân vào được.”

“Cô đừng nói nữa, đừng nói nữa... Anh ấy đánh tôi rồi, tôi sợ lắm..”

Nhậm Thiên Chân ôm đầu, không ngừng mê sảng không ngừng khóc lóc. Phó Đông Bình kinh hãi không thôi, đây là lần đầu anh thấy cô như thế, khách thể và chủ thể cãi nhau, mà nét mặt cô vô cùng đau đớn.

Trong lòng vừa đau vừa hối hận, sao mình không thể kiềm chế được cảm xúc, sao mình phải tát cô? Từ nhỏ đến lớn, anh đã đánh nhau với người ta rất nhiều lần rồi, nhưng chưa bao giờ đánh con gái cả, cho dù là đầu ngón tay cũng không chạm đến.

Qua một lúc lâu, Nhậm Thiên Chân mở mắt ra, thấy Phó Đông Bình ngồi bên giường, đôi mắt đỏ ngầu, anh đang khẽ xoa trán cô, gạt những sợi tóc mái dính trên trán cô lên.

Ý thức đã khôi phục, Nhậm Thiên Chân miễn cưỡng ngồi dậy xuống giường, vừa đi được hai bước đã lao đảo suýt nữa ra đất.

“Thiên Chân, không phải anh muốn đánh em, anh không ngờ chủ thể của em vẫn còn ý thức.” Phó Đông Bình đuổi theo cô, muốn đỡ lấy cơ thể nghiêng ngã của cô.

Nhậm Thiên Chân nhẹ nhàng hất tay anh ra, bình tĩnh nói một cách nhàn nhạt, “Không cần xin lỗi, là em nợ anh, cái gì em cũng cho anh cả.”

Tim Phó Đông Bình đau nhói, hận không thể chặt đứt tay mình, anh nắm lấy tay Nhậm Thiên Chân, “Thiên Chân, em đánh anh đi, là anh đã sai, anh không nên đánh em, em đánh anh bằng anh thế nào cũng được cả.”

“Đã kết thúc rồi.” Cô rời đi một mình.

Phó Đông Bình chán nản nhìn bóng lưng khuróc từ của cô, biết mình lúc này không có cách nào làm cô hết giận được, đành rời đi đầy chán chường.

Sau khi kết thúc quá trình quay phim, Nhậm Thiên Chân quay về đảo Cò, quyết định từ nay về sau đến chết cũng không muốn gặp Phó Đông Bình nữa, thế là, cô bắt đầu hẹn hò với Cao Tuấn.

Cô vốn chẳng coi anh ta ra gì, nhưng sau khi trở về từ núi Vân Mộng, cô như biến thành một người mới, không chỉ bắt đầu tham gia các hoạt động xã giao, mà thái độ với Cao Tuấn cũng quay ngoắt một trăm tám mươi độ, liên tục cùng ra cùng vào các bữa tiệc với anh ta.

Sau khi Phó Đông Bình biết tin, vừa đau tim lại vừa tự trách, Nhậm Thiên Chân từ chối có bất cứ liên lạc nào với anh, đôi số đôi chỗ ở, anh đành phải đến đài truyền hình tìm cô.

Vào phòng hóa trang, Phó Đông Bình đi về phía Nhậm Thiên Chân đang trang điểm, còn chưa đợi anh mở miệng thì Nhậm Thiên Chân đã quay đầu nói chuyện với trợ lý, “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, canh chừng cửa nẻo đi, đừng cho bất cứ ai tùy tiện vào cả.”

Cô đặt hộp trang điểm xuống, đứng dậy đi ra ngoài. Phó Đông Bình đuổi theo cô, “Thiên Chân, cho anh mấy phút thôi.”

Nhậm Thiên Chân không nói gì, chỉ giơ tay lên, lập tức trợ lý đi lên chặn Phó Đông Bình lại, “Anh gì này, chị Nhậm sắp phải lên chương trình rồi, anh có chuyện gì thì đợi chị ấy có thời gian rồi hãy nói.”

Trợ lý không ngốc, người đàn ông trước mặt này có thể đường hoàng thông qua cửa cấm đi vào phòng hóa trang, mà hình như Nhậm Thiên Chân cũng không lạ gì anh ta, chắc hẳn không phải là người bình thường, trợ lý không muốn đắc tội.

“Lúc nào thì ghi hình xong?”

“Chín giờ sẽ xong.”

“Được rồi, tôi chờ cô ấy.”

Phó Đông Bình ngồi trong phòng hóa trang, trợ lý không biết phải làm gì, chỉ đành mặc kệ anh.

Vào lúc chín giờ, Nhậm Thiên Chân ghi hình chương trình đã xong, cô âm thầm kéo trợ lý lại, “Người đó còn ở đây không?”

“Chắc là còn ạ, anh ta nói sẽ chờ chị, còn bảo em giao cái này cho chị.”

Trợ lý đưa một chiếc hộp cho Nhậm Thiên Chân, Nhậm Thiên Chân mở ra nhìn xem, chính là vòng tay Cartier kia, bèn đẩy hộp lại đưa cho trợ lý, “Chị không muốn cái này, cho em đây.”

Trợ lý sửng sốt, cô ấy đã sớm mở hộp ra xem, cũng thấy trên vòng có khắc tên của hai người, đoán không ra Nhậm Thiên Chân là đang giận hay nói thật, vội nói: “Vậy em tạm giữ cho chị, đợi lúc chị muốn sẽ giao lại.”

Nhậm Thiên Chân không ý kiến gì cò gì, cũng chẳng về phòng hóa trang tẩy trang thay quần áo, mà trực tiếp đi thẳng vào thang máy, “Chị đi cửa sau, nếu anh ta đến tìm chị thì em cứ nói là không thấy chị.”

Phó Đông Bình chờ đến chín giờ mười phút mà vẫn không thấy Nhậm Thiên Chân quay về, bèn vào trong trường quay tìm, nhưng thấy trong phòng sớm đã dọn dẹp ra về, anh bèn kéo một nhân viên lại hỏi, đối phương nói cho anh hay, Nhậm Thiên Chân đã về từ lâu rồi.

Cố nén lại thất vọng, Phó Đông Bình đi xuống lầu.

Trên xe Cao Tuấn, Nhậm Thiên Chân thấp thỏm nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ chuyện gì.

“Thiên Chân, tuần sau anh sẽ đi Hy Lạp, em đi cùng anh nhé?”

“Em không đi, em muốn đi làm.”

Vậy cũng được, đợi lần sau có cơ hội chúng ta sẽ cùng đi du lịch.”

Đối với Cao Tuấn, Nhậm Thiên Chân vẫn luôn không nóng không lạnh, Cao Tuấn cũng không chê phiền, tốt tính chịu đựng cô. Ai bảo cô đẹp kia chứ, con gái đẹp bao giờ cũng có quyền được làm cao, Cao Tuấn luôn nghĩ như vậy.

“Em không muốn ăn đêm, chúng ta ra biển đi dạo đi.” Bỗng Nhậm Thiên Chân đề nghị. Mặc dù Cao Tuấn ngạc nhiên, nhưng vẫn nghe theo cô, quay đầu xe lại, lái xe đến bờ biển gần đây.

Trên bờ cát, gió biển mát mẻ thổi bay chiếc đầm của Nhậm Thiên Chân, biển cả sâu thẳm ôm miền viễn xứ vào lòng, thỉnh thoảng bên bờ lại nhả ra đợt sóng vỗ trắng như tuyết. Nhậm Thiên Chân tháo giày ra, để chân trần đứng trong nước biển, mặc cho từng con sóng vỗ vào chân cô. Không biết tại sao, mấy ngày gần đây, mỗi khi cô buồn chán đều rất rất muốn ra biển.

Cao Tuấn cởi áo khoác khoác lên người cô, rồi bản thân im lặng đi sang bên cạnh bắt cua chơi, Nhậm Thiên Chân nhìn anh ta đào cát trên bờ như một

đưa trẻ, trong lòng không khỏi xúc động, có lẽ mỗi người đều có một mặt đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 11: Âm Mưu Trăm Phương Ngàn Kế

Làm việc ở đài truyền hình Đào Cò lên như điều gặp gió, Nhậm Thiên Chân trở thành MC nổi tiếng cả nước, được trong đài cử đi tham gia ghi hình chương trình tạp kỹ ở Nhạ Kinh, nhưng dù sao Nhạ Kinh cũng không phải là Đào Cò, giữa các MC tranh đấu vô cùng ác liệt, Nhậm Thiên Chân không có chống lưng, nên nhanh chóng bị thua thiệt.

Những tin xấu liên quan đến cô càng ngày càng nhiều, quan hệ với ct đã trở thành đề tài nóng hổi từ đầu đường đến cuối ngõ, dần dà, cô từ nữ thần nổi tiếng biến thành gái mò trai trong miệng mọi người, một số lớn người hâm mộ hồi trước nay trở thành anti, suốt ngày mắng cô tan tác toi bời trên Weibo.

Ghi hình chương trình ở Nhạ Kinh xong rồi quay về, Nhậm Thiên Chân bất ngờ nhận được điện thoại của Ôn Gia Minh, đối phương hẹn cô ra ngoài nói chuyện. Sau khi cô nổi tiếng, không chỉ ngày càng lạnh nhạt với Liêu Thanh, mà ngay đến cả Ôn Gia Minh, cũng lâu rồi không liên lạc với cô.

Vẫn là ở nhà hàng Lam Tinh trong ngày hẹn đầu tiên, Ôn Gia Minh nhìn Nhậm Thiên Chân váy áo lộng lẫy thướt tha đi đến, khác một trời một vực với vẻ dễ thương đơn thuần ngày xưa, liền thâm thử dài trong lòng.

”Ngồi đi, Thiên Chân.” Ôn Gia Minh kéo ghế ra giúp cô. Nhậm Thiên Chân cười với anh ta, “Lâu rồi không gặp thầy, gần đây thầy có khỏe không?”

”Cũng tạm tạm, cả ngày bận rộn chuyện trong khoa thôi.”

”Lần trước nghe nói, đài bạn em có mời anh làm khách mời cho một chương trình, nhưng anh đã từ chối, không biết có phải là vì em không?” Nhậm Thiên Chân nở nụ cười quyến rũ, mang theo ý trêu đùa.

Ôn Gia Minh thờ dãi một hồi, “Thiên Chân, không biết đáng về này của em là đang diễn cho ai nhìn đây.” Nhậm Thiên Chân thấy xót trong lòng, khó trách bạn bè ngày càng hời hợt với cô, thì ra mọi người đều cảm thấy cô nói chuyện như diễn kịch.

Nhìn Nhậm Thiên Chân cúi đầu, Ôn Gia Minh chủ động hóa giải lúng túng, “Anh thấy có vài bài viết trên mạng rất bất lợi cho em, nên hôm nay hẹn em ra ngoài chính là muốn nói vài câu, Thiên Chân, đừng để danh lợi làm mờ mắt, em có hiểu ý anh không? Không quên tâm nguyện thuở đầu, mới là bản sắc thật sự.”

”Nhưng có mấy ai ở trong cái giới này có thể làm được điều ấy? Thầy à, tự bản thân thầy có thể làm được không? Bây giờ thầy cũng là danh lợi song thu đầy thôi, vừa là học giả nổi tiếng trong nước, vừa là trưởng khoa khoa Lịch sử đại học Đào Cò, còn có vô số cô em theo đuổi nữa, tâm nguyện của thầy vẫn còn như xưa sao?” Nhậm Thiên Chân nôm nớp nhanh nhẹn đáp lại.

Ôn Gia Minh bị cô làm cho nổi đóa, nhưng vẫn cố nén lửa giận, “Thiên Chân, em đã thay đổi rồi, trở thành người anh không nhận ra nữa, em như thế khiến anh đau lắm, có lẽ hôm nay anh không nên hẹn em ra ngoài.”

”Vậy thì tốt, dù sao em cũng đang có chuyện.” Nhậm Thiên Chân dứt lời, liền đứng dậy rời đi. Ôn Gia Minh nhìn theo bóng lưng cô, giật mình lại đau lòng.

Nhậm Thiên Chân đi ra cửa, nước mắt kiềm nén đã lâu nay chực trào. Cô cứ ngỡ tim mình đã chết, nhưng nay thấy Ôn Gia Minh nhìn mình bằng ánh mắt đó, trong lòng vẫn đau như dao cắt.

Mang giày cao gót đi bộ, càng đi càng mệt, cô dứt khoát tháo giày ra cầm trên tay, chột trong bụi hoa ven đường có ánh sáng lóe lên, cô ý thức được điều gì đấy, liền ném giày cao gót qua đó.

Ngay ngày hôm sau, một tin tức nhanh chóng lan truyền trên Weibo và các trang web lớn.

”Nữ MC nổi tiếng đi lên nhờ quyến rũ giáo sư, thì ra nữ thần là người mưu mô.”

Đầu đề rất thu hút, nội dung hay ảnh lại đẹp, trong bài báo còn có thời phỏng lên chuyện giữa cô và Ôn Gia Minh, nói rằng lúc cô còn học ở đại học Đào Cò có qua lại với giáo sư nổi tiếng, dựa vào quan hệ của thầy giáo mới được đài truyền hình Đào Cò tuyển, rồi nhanh chóng phát lên, sau đó vất bỏ giáo sư, quay đầu lao vào trong ngực Cao Tuấn - công tử nhà họ Cao nổi tiếng ở Đào Cò.

Bài báo này ầm ĩ trên Weibo mấy ngày liên tiếp, độ hot không hề giảm đi, người qua đường nhao nhao ồn ào, nói Nhậm Thiên Chân không chỉ đi cửa sau của đài truyền hình, mà ngay đến luận văn thạc sĩ được xuất sắc cũng là do đối lấy từ cơ thể; thậm chí còn có người đăng tấm hình cô kéo đàn violon trong các bữa tiệc lên, cố ý nói cô trước khi nổi tiếng phải làm ở hộp đêm kiếm tiền đóng học phí, chỉ cần có tiền là có thể lên sân khấu.

Nhậm Thiên Chân không khỏi đau đầu vì những tin tức lá cải hoàn toàn bịa đặt khảm này, cũng may lãnh đạo đài truyền hình thường gặp sóng gió, cũng

không xem những bài báo đó là thật mà tìm Nhậm Thiên Chân trách móc, cũng không truy cứu nữa.

Thời đại Internet, muốn tạo ra tin đồn thất thiệt cho một người là quá dễ dàng, lãnh đạo càng tin rằng chuyện này là do đối thủ của đài truyền hình cố ý thả tin với bên truyền thông, chê bai MC đang ăn khách nhất trong đài họ.

Người khác có thể người một tiếng mặc kệ, nhưng Khúc Hà thân là mẹ, không thể không quan tâm. Bà tận tình khuyên bảo Nhậm Thiên Chân không nên phách lối, không được đắc tội với người ta, phải tươi tỉnh mặt mày đối diện với truyền thông, lúc cần thiết thì nên lấy lòng để vượt qua cửa ải này.

“Mẹ à, con như thế nào mẹ còn không biết sao, những bài báo đó toàn tung tin nhảm cả, con càng để ý bọn họ càng dấy dưa, cứ làm như không nhìn thấy thì họ sẽ thôi khua môi múa mép.”

“Nói thì nói thế, nhưng có mấy lời ra lời vào cũng quá khó nghe, mẹ nhìn còn thấy khó chịu.” Ở trong bệnh viện Khúc Hà thường hay nghe thấy người khác đàm luận về tin đồn của con gái bà, mới đầu còn cãi nhau với người ta, sau đó chuyện càng lúc càng quá lên, không thể nào tranh cãi nổi.

“Không phải giới giải trí đều thế sao, chỉ có thể thanh giả tự thanh.” Nhậm Thiên Chân rất mệt, không còn hơi sức đâu mà đối phó với chuyện này.

Quay về công ty, lúc Phó Đông Bình đi ngang qua chỗ thư ký ngồi để về phòng thì vô tình trông thấy trên bàn của cô ấy có một cuốn tạp chí thời trang, người trên tạp chí trông rất quen.

Đó là Thiên Chân sao? Anh ngạc nhiên trong lòng, thuận tay cầm cuốn tạp chí lên xem, đúng là cô thật rồi, trang điểm tinh tế, xinh đẹp quyến rũ như yêu tinh, mở tạp chí ra, bên trong còn có bài báo về cô và ảnh minh họa nữa.

Cô trong những tấm ảnh đó, có khi thì đẹp xinh đầy hấp dẫn, khi thì dịu dàng đầy học thức, còn những câu chữ viết minh họa kia, vừa xa lạ vừa qua loa, anh đọc mà không có lấy một chút quen thuộc nào, anh nhìn đến xuất thần, mi tâm dần xoắn lại.

Thư ký trở lại từ phòng trà nước thấy vẻ mặt của anh thì giả vờ vô tình đặt ly nước lên bàn.

Phó Đông Bình đặt tạp chí xuống, im lặng đi về phòng làm việc. Thư ký thông cảm nhìn theo anh, âm thầm giấu tạp chí đi.

Đó là bạn gái cũ của anh, bí mật này trong công ty chỉ có một mình thư ký biết, lúc anh nghỉ phép, cô nàng có đưa tài liệu đợi ký đến nhà riêng của anh, trông thấy cô gái kia đang phơi quần áo trên ban công.

Đến tối, Phó Đông Bình đọc tin tức trong máy tính, mấy ngày nay anh thường xuyên bắt gặp đủ tin liên quan đến Nhậm Thiên Chân, nhưng phần lớn toàn là tin xấu, rất nhiều cư dân mạng là cô đầu tưởng*, bị dư luận truyền thông năm mũi dốt đi, trước đó người tăng bốc lên tận trời cao chính là đám người đó, mà bây giờ cũng lại là họ phản bội tập thể.

(*Ý chỉ người ba phải, dễ ngã theo chiều gió.)

Càng đọc càng đau lòng, Phó Đông Bình gọi điện cho em họ Cố Úc Mi, trước khi lấy chồng cô ấy từng làm việc trong truyền thông một thời gian, chắc có lẽ có thể nghĩ cách giảm bớt những tin đồn xấu.

Nếu anh họ đã mở miệng, đương nhiên Cố Úc Mi sẽ đồng ý, “Đồng nghiệp cũ của em làm việc nhiều năm trong truyền thông, quen biết nhiều mối quan hệ, em sẽ tìm cô ấy nhờ cậy quan hệ giúp xóa hết những tin đồn xấu.”

“Cám ơn.” Phó Đông Bình than vãn một tiếng, bây giờ anh cũng chỉ có thể làm được vậy cho Nhậm Thiên Chân.

Cố Úc Mi thấy tâm trạng anh không tốt, bèn khuyên nhủ: “Anh à, anh cũng chia tay cô ấy rồi mà còn chưa bỏ được sao, anh như thế, chị Bạch Tố sẽ đau lòng lắm đấy, nếu anh đã thích một người thì phải toàn tâm toàn ý thích, đừng có bên cạnh một người nhưng trong lòng lại nghĩ đến người khác.”

Phó Đông Bình không trả lời câu hỏi này của cô ấy, mà hỏi ngược lại, “Mi Đậu này, em nói cho anh biết, làm thế nào mới có thể xoay chuyển trái tim một người phụ nữ đây?”

Cố Úc Mi ngăn người ra, một lúc lâu sau mới nói: “Bỏ lòng tự ái sang một bên, nói với cô ấy là anh vẫn thích cô ấy, xin cô ấy hỏi tâm chuyển ý, nếu trong lòng cô ấy có anh thì sẽ chấp nhận, đã đến nước này rồi, không cần phải vòng vo nữa.”

“Có điều cô ấy cứng đầu quá.” Phó Đông Bình phiền não ôm trán.

Thù hận của Nhậm Thiên Chân dành cho anh, những ngày qua anh đã hiểu rõ lắm rồi, từ nhỏ đến lớn, anh qua lại với không ít đàn bà con gái, nhưng không một ai có tính cách giống Nhậm Thiên Chân cả, cô nói không gặp anh, thì thật sự cắt đứt mọi liên lạc với anh.

Thấy Bạch Tố bung đĩa trái cây đến, Phó Đông Bình chợt dạ xoay người lại, thấp giọng nói: “Anh cúp máy trước.” Bạch Tố thấy hết, nhưng cũng không hỏi nhiều, thuận tay cầm áo khoác anh vắt bên cạnh đi giặt.

Phó Đông Bình thấy thế, muốn cản lại nhưng đã chậm, Bạch Tố sờ vào túi áo anh, phát hiện ra sợi dây buộc tóc con gấu thủy tinh, cầm lên nhìn kỹ, rồi nhẹ nhàng thả xuống trước mặt Phó Đông Bình.

“Bạch Tố... Anh mệt lắm rồi.” Giọng Phó Đông Bình khàn khàn, không giải thích nổi.

”Em biết.” Bạch Tổ nhìn gương mặt anh tuấn của anh, hàng mi dài rũ thấp, in bóng xuống dưới đôi mắt sâu muộn, nhìn anh như không nơi nương tựa, lại rất đáng thương.

Ôm lấy vai anh, Bạch Tổ dịu dàng như dỗ con trẻ, “Đổi mặt với thực tế, đừng suy nghĩ nhiều.” Phó Đông Bình càng im lặng hơn.

”Em về đây, anh tự cho quần áo vào máy giặt đi.”

Sau khi Bạch Tổ rời đi, Phó Đông Bình vớ lấy bao thuốc lá trên bàn, rút một điếu ra ngậm vào miệng, đang đi tìm bật lửa châm thì đột nhiên điện thoại vang lên, thấy người gọi đến lại là lão Triệu thì vô cùng ngạc nhiên.

Tào Đông Hải đã sa lưới rồi, cũng vì vụ án này mà lão Triệu được khen thưởng, được điều từ đồn cảnh sát núi Vân Mộng đến cục cảnh sát huyện đảm nhận phó cục trưởng phụ trách điều tra hình sự, tưởng vụ án đã kết thúc rồi mà, chẳng lẽ lại gây thêm rắc rối gì sao? Phó Đông Bình bỏ điếu thuốc xuống, nghe điện thoại của lão Triệu.

”Tiểu Phó, có tiện nói chuyện không?”

”Có ạ, chú cứ nói đi.”

Lão Triệu báo cho Phó Đông Bình một tin tức giật gân.

Sau khi Tào Đông Hải sa lưới, cảnh sát dựa theo thủ tục chuyển vụ án của hắn ta đến viện Kiểm sát, đồng thời giam hắn ta lại canh giữ đợi thẩm tra xử lý vụ án, không ngờ trong lúc giam cầm, Tào Đông Hải có ý đồ tự sát, được đưa đến bệnh viện cấp cứu.

”Trước khi bác sĩ truyền máu có xét nghiệm nhóm máu cho gã ta, phát hiện nhóm máu của gã không khớp với trong hồ sơ lưu lại ở ngân hàng máu mà năm xưa gã ta đã từng hiến máu tình nguyện.”

Phó Đông Bình nghe thế liền hoảng hốt, nghi ngờ nói: “Như vậy là sao, chú nói là, các chú bắt nhầm người? Người này không phải là Tào Đông Hải thật sự?”

”Đúng thế.” Lão Triệu nói, “Gã đúng không phải là Tào Đông Hải, nhưng bọn tôi cũng không bắt nhầm người. Gã ta là một người khác dùng tên giả thay thế Tào Đông Hải mười mấy năm trước, nếu như tôi đoán không sai, thì người này là Nhậm Cầu Thực!”

Tin tức lão Triệu mang đến khiến Phó Đông Bình trợn mắt há mồm.

Chậm rãi hồi thần, Phó Đông Bình bình tĩnh hơn chút, “Chú nói tiếp đi.”

Lão Triệu nói: “Tào Đông Hải thật sự là quân nhân giải ngũ, trong lúc thi hành nhiệm vụ của quân đội khiến mặt bị thương, sau khi giải ngũ trước thời hạn thì được huyện sắp xếp làm bí thư chi bộ ở thôn Song Dong. Tào Đông Hải cởi mở nhiệt tình, cơ thể cũng khỏe, lần nào vào trong huyện họp cũng sẽ đi hiến máu, đó cũng là lý do vì sao ngân hàng máu có được hồ sơ của ông ta.”

”Vậy sau đó thì sao?” Phó Đông Bình tò mò hỏi. Lão Triệu nói tiếp.

Vì bị thương ở mặt nên Tào Đông Hải trở nên rất xấu ba mươi lăm tuổi rồi vẫn chưa tìm được vợ, sau đó được người khác mai mối kết hôn với một quả phụ mang thai hai đứa bé, sau khi cưới lại sinh được một cô con gái, cuộc sống gia đình tạm ổn, không đến nỗi tệ lắm.

Vậy mà ngày vui ngắn ngủi chẳng tày gang, mười sáu năm trước, Tào Đông Hải vì dẫn người vào núi đi cứu người mà vô tình ngã gãy chân, từ đó tính tình thay đổi hẳn, ly hôn với vợ, đến con cũng không cần, sau khi khỏi bệnh thì cả ngày một thân một mình.

”Có phải chính là lần bố Thiên Chân xảy ra chuyện, Tào Đông Hải dẫn thôn dân vào núi tìm người không?” Phó Đông Bình dần dần hiểu ra.

Lão Triệu đáp: “Chúng tôi đã vào thôn điều tra rồi, cũng hỏi chuyện những người liên quan, đúng là lần đó thật, nên tôi mới bắt đầu nghi ngờ, thật ra lúc ấy Nhậm Cầu Thực chưa ngã chết, chẳng qua gã ta chỉ ngã bị thương, sau khi được Phong Tam cứu thì hai người này thông đồng với nhau, giết chết Tào Đông Hải có dáng dấp tương tự Nhậm Cầu Thực rồi thế chỗ.”

Phó Đông Bình y theo lời ông ấy, to gan suy đoán: “Vậy có thể nói, Nhậm Cầu Thực đã sớm mơ tưởng đến kho báu của Vĩnh Lịch hoàng đế được chôn trong nhà đất, thậm chí trước đó còn tới Thôn Song Dong, tìm được Phong Tam đầu óc đơn giản lại tham tiền cùng nhau tính kế. Chuyện ở dốc Đoạn Trường cũng là do ông ta chủ tâm sắp đặt, mục đích chính là loại bỏ tình địch, ai ngờ Chương Âu Quân mạng lớn, còn ông ta suýt nữa phải nộp mạng.

”Cậu cũng nghĩ giống tôi, nhưng có lẽ là Nhậm Cầu Thực đã thương lượng qua với Phong Tam, nếu như ở dốc Đoạn Trường xảy ra chuyện bất trắc gì thì sẽ để Phong Tam đi tìm thi thể, nhất định phải xác nhận bằng được Chương Âu Quân đã chết, không ngờ sự sắp xếp này đã cứu gã ta một mạng, sau khi thấy Tào Đông Hải, ông ta tương kế tựu kế, xúi Phong Tam giết chết Tào Đông Hải, hủy dung mạo mình, rồi thay thế Tào Đông Hải tiếp tục mai phục ở thôn Song Dong.”

Phân tích rõ ràng đầu vào đấy, nhưng nguyên nhân hậu của của chuyện này đã được tính toán cân nhắc rất kỹ, cũng quá mức đáng sợ, Phó Đông Bình hít một ngụm khí lạnh, qua một hồi lâu, anh mới khàn giọng hỏi: “Ông ta nhận tội rồi sao?”

”Vẫn chưa. Nên mục đích tôi gọi cho cậu chính là hy vọng cậu sớm dẫn Nhậm Thiên Chân đến, làm giám định phụ hệ với gã.”

Lão Triệu chưa biết Phó Đông Bình và Nhậm Thiên Chân đã chia tay từ lâu, lần trước hai người họ đến núi Vân Mộng ghi hình còn cùng đến cục cảnh sát thăm ông, nên ông vẫn tưởng tìm được Phó Đông Bình thì có thể tìm được Nhậm Thiên Chân.

Phó Đông Bình dựa vào sau lưng ghế, nhắm mắt một lúc, “Được rồi, tôi sẽ sớm báo tin này với cô ấy, nhưng cô ấy có đi hay không thì tôi chưa chắc, cảm xúc cô ấy không ổn định lắm, tôi thà rằng không để cô ấy biết chuyện.”

Lo lắng của anh, không phải lão Triệu không biết, nhưng đứng ở lập trường ông ta lại không thể không khuyên, “Tôi hiểu lòng cậu, nhưng chuyện này liên quan đến hai mạng người, tốt nhất là cậu nên nói cho Nhậm Thiên Chân đi, hơn nữa tôi cho rằng, tâm bệnh thì phải có tâm được chữa, tâm bệnh của cô gái đó hơn nữa là xuất phát từ chuyện năm xưa bố mình bắt ngờ ra đi, nếu nút thắt này có thể giải được, nói không chừng cô ấy cũng có thể không cần chữa mà khỏi.”

“Chú nói cũng có lý, tôi sẽ nghĩ cách để cô ấy đi, cảm ơn chú đã báo tin kịp thời.”

Cúp máy, Phó Đông Bình rơi vào trầm tư.

Bây giờ phiền toái lớn nhất của anh không phải là khuyên Nhậm Thiên Chân thế nào để cô ấy đi giám định phụ hệ, mà là làm sao để gặp được cô, anh đến đài truyền hình mấy chuyến rồi nhưng không lần nào gặp được, không phải cô trốn mà là để bảo vệ căn lại, khiến anh không làm được gì.

Phó Đông Bình gọi cho lão Hà.

“Sao thế, còn nhớ cô ấy à? Đủ si mê rồi đấy.”

“Không phải, có chuyện quan trọng muốn nói với cô ấy.”

“Vậy sao cậu không đi tìm cô ấy đi?”

“Đi rồi chứ, nhưng cô ấy không gặp tôi.”

“Vậy thì...” Lão Hà nghĩ ngợi rồi nói tiếp, “Đông Bình, tôi vốn không muốn nói cho cậu, nhưng nếu cậu còn chưa từ bỏ ý định thì tôi cũng không thể giấu cậu được.”

“Sao thế?” Phó Đông Bình đoán được là chuyện có liên quan đến Nhậm Thiên Chân, người đồ mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 12: Không Thể Đón Nhận Chân Tướng

Lão Hà nói với Nhậm Thiên Chân, “Có thể Nhậm Thiên Chân sẽ được điều tạm đến đài truyền hình Nhạn Kinh làm việc, lần trước cô ấy đến đó ghi hình chương trình, được người bên kia coi trọng, nghe nói cô ấy cũng đã đồng ý rồi.”

“Ý cậu là, có thể cô ấy mượn cơ hội này để tránh tôi?” Phó Đông Bình lẩm bẩm, trái tim như ngấm trong nước đắng, mỗi chữ nói ra đều khó chịu đựng nổi.

“Không loại bỏ nguyên nhân này.” Chuyện của hai người họ, lão Hà nhanh trí luôn nhìn rõ, một đôi mang vạ thích sĩ diện, cũng vì vậy mà giày vò nhau.

“Vậy tôi càng phải gặp cô ấy.”

“Được, để tôi nghĩ cách xem.”

Lão Hà là người thoải mái, nếu đã đồng ý thì sẽ nhanh chóng sắp xếp, mời Nhậm Thiên Chân cùng mấy đồng nghiệp trong đài truyền hình đến nhà anh ta ăn đồ nướng. Ở trong nhà anh ta, Nhậm Thiên Chân sẽ không tiện phát tay rồi đi.

Nhậm Thiên Chân không rõ chuyện, đứng giờ đến chỗ hẹn. Lão Hà hiểu chuyện, cũng không để Phó Đông Bình xuất hiện ngay đầu giờ.

Thấy trong tủ rượu nhà lão Hà trưng bày một bộ đồ sứ tinh xảo, Nhậm Thiên Chân dừng chân thưởng thức.

Lão Hà bung trái cây từ phòng bếp đi ra, thấy cô đứng đó, bèn thuận miệng nói với cô, bộ đồ sứ đó là do Phó Đông Bình tặng anh ta.

“Bộ lư hương vào năm Quang Tự*, dùng để chúc mừng đại thọ sáu mươi của Từ Hi, nhà Đông Bình có đủ bộ, tôi nhìn trúng lâu rồi, sau đó vì chuyện của cô mà cậu ta mới tặng tôi.”

(*Là niên hiệu của Thanh Đức Tông thời nhà Thanh, có Từ Hi thái hậu là nhiếp chính.)

Thời gian qua đã lâu, lão Hà cũng không ngại nhắc đến chuyện này.

“Vi chuyện của em? Chuyện gì của em cơ?” Nhậm Thiên Chân ngạc nhiên không hiểu. Lão Hà cười thần bí, “Thì kỳ thi vấn đáp của em đấy, để anh chú ý đến em chút.”

Nhậm Thiên Chân ngậy ra, cho tới giờ cô không biết Phó Đông Bình âm thầm làm nhiều việc cho cô như thế. Đáng tiếc, cuối cùng mình và anh hữu duyên vô phận, yêu nhau nhưng lại khiến hai bên tổn thương.

“Có thể cho anh ít thì giờ không, sẽ không phiền em lâu quá đâu.” Không biết từ lúc nào Phó Đông Bình đã đi đến sau lưng Nhậm Thiên Chân.

Nhậm Thiên Chân kinh ngạc quay đầu lại nhìn, đã lâu không thấy, nay đột nhiên gặp lại, trong lòng có vẻ xót xa. Ngay trong nháy mắt đó, cô bỗng hiểu ra, lần gặp gỡ vô tình này có lẽ là được anh dày công sắp xếp trước đó.

Tỉnh táo lại từ cơn kích động khi thấy anh, cô lạnh nhạt đáp, “Anh có chuyện gì không?”

“Ở đây nói không tiện, chúng ta ra ngoài tìm chỗ nói chuyện được không? Anh đảm bảo chuyện sắp nói sẽ rất quan trọng với em.” Phó Đông Bình nhìn cô đầy tha thiết.

Nhậm Thiên Chân ngập ngừng rồi cũng đồng ý. Lối đã nói đến nước này, lão Hà cũng ra mặt hòa giải, cô mà không nể mặt nữa thì chẳng hợp lẽ được.

Rời khỏi nhà lão Hà, hai người tìm đến một quán cà phê gần đó.

Phó Đông Bình nhìn Nhậm Thiên Chân, dù dùng ánh mắt kén chọn nhất mà nhìn thì gương mặt xinh đẹp của cô vẫn vô cùng hoàn mỹ, chỉ có điều hơi thô thiếu nữ thanh thuần trên người cô đã biến mất, đó đã từng là sự khác nhau lớn nhất giữa cô và những người phụ nữ khác.

“Có thể nói được chưa?” Nhậm Thiên Chân thấy anh chỉ nhìn mình, hơi mất tự nhiên quay mặt đi chỗ khác.

Phó Đông Bình thở dài, xem ra cô không có chút tâm tư nào nói về chuyện xưa, vậy là bèn nhắc lại chuyện lão Triệu đã báo cho anh với cô một lần, không ngoài dự đoán của anh, lúc Nhậm Thiên Chân nghe được chuyện này, sắc mặt trở nên trắng bệch trong nháy mắt.

Mãi lâu sau cô vẫn không nói một lời, chỉ kinh hãi ngẩn ngơ nhìn ly cà phê trên bàn, không biết là đang nghĩ gì.

Cô càng bình tĩnh như thế, Phó Đông Bình lại càng lo lắng, anh ngồi xuống cạnh cô, an ủi: “Anh biết giờ em rất khó tiếp nhận, nhưng anh dám thề với trời, anh không hề lừa em, lão Triệu cũng không thể nào lừa em được.”

Nhậm Thiên Chân run rẩy, muốn tìm điều thuốc hút nhưng lại không mang thuốc lá theo, mà Phó Đông Bình cũng sẽ không cho cô hút.

Trong đầu xoắn bện đến tê dại, cô đau khổ nhìn anh, đến giọng cũng run run, “Nhưng rõ ràng bố em đã chết rồi... Làm sao có thể sống lại được, nhất định bọn họ đã đoán sai rồi... Ông ấy không thể nào chết rồi sống lại được.”

Cô không có cách nào tiếp nhận được chuyện họ nói cho cô biết, chuyện này đã vượt quá giới hạn cô có thể chấp nhận. Trước đó, cô đã dùng quãng thời gian rất lâu mới chấp nhận nỗi chuyện bố mình là một người lòng đầy mưu kế, ích kỷ nhỏ mọn, cũng chấp nhận ông ấy vì thế mà trả giá bằng mạng sống, nhưng bây giờ, kết luận của họ lại lật đổ tất cả những thứ này.

“Chính vì chỉ là suy đoán nên cảnh sát mới hy vọng em đến bệnh viện đối chiếu nhóm máu, phối hợp điều tra, chắc hẳn em cũng không muốn chuyện này cứ mơ hồ như vậy mà qua, hung thủ giết người phải bị đưa ra trước ánh sáng.” Phó Đông Bình rất hiểu việc lấy lý lay động tâm tình, “Nếu em sợ thì anh có thể đi cùng với em, chúng ta không cần báo cho di Khúc và chú Chương biết đâu.”

Nhậm Thiên Chân run như cầy sấy, ánh mắt rời rạc, dường như không biết phải đối diện với tình hình trước mắt ra sao, không phải là cô không tin lời của Phó Đông Bình, chính vì tin tưởng nên mới thấy sợ hãi, sự sợ hãi xuất phát từ sâu trong lòng, khiến cả người cô phát lạnh.

Bỗng cô nhìn Phó Đông Bình cười, “Lần ở núi Vân Mộng đó, là ông phát hiện ra em vào thôn điều tra, nên mới sai Phong Tam theo dõi em, còn lên vào phòng em, tính nhân cơ hội giết em, đúng không? Cho đến nay ông ấy chưa từng yêu em đúng không?”

Mắt cô hoen đỏ, lệ tràn đôi mi, nhất thời Phó Đông Bình không biết phải khuyên cô thế nào, chỉ đành ôm lấy bả vai cô, dịu dàng nói: “Đừng có nghĩ vậy, dù ông ấy không có nhân tính thì cũng không đến nỗi ra tay với con gái ruột của mình, có lẽ lúc đó ông ấy không nhận ra em, đã mười mấy năm không gặp, em cũng không còn giống như ngày xưa nữa.”

“Đừng lừa mình dối người, làm sao ông ấy có thể không nhận ra em chứ, ông ấy là bố em mà...” Nhậm Thiên Chân khóc dữ hơn, khóc nức không thành tiếng, “Hơn nữa, bọn họ biết phòng em ở đâu, nhất định là đã điều tra rồi...”

“Không có đâu, em đừng nghĩ nhiều.” Phó Đông Bình dán mặt vào mặt cô, anh không muốn thấy cô đau lòng như vậy, điều này còn khó chịu hơn khi cầm dao đâm vào tim anh.

Ngay lúc này, bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, Nhậm Thiên Chân nhìn số điện thoại, thút thút tách ra nghe máy. Phó Đông Bình thấy cô có ý tránh mình, giọng cũng hạ xuống, anh buồn bã quay mặt đi chỗ khác.

”Xin lỗi.” Nhậm Thiên Chân dọn đồ của mình, “Em có việc đi trước đây, tôi sẽ liên lạc lại sau, em sẽ nghiêm túc xem xét chuyện này.”

”Để anh đưa em đi.”

”Có thuận đường không?”

”Nói gì thế chứ.”

Cô phải đến trung tâm triển lãm ở khu vực phồn thịnh nhất trung tâm thành phố, dọc đường đi dòng xe chạy không hề dừng lại, rồi rất nhanh đường đã bị tắc, mười mấy phút trôi qua cũng không xê dịch nổi.

Thấy Nhậm Thiên Chân cầm đồ ra dậm lại son phấn, Phó Đông Bình quét mắt nhìn cô, “Qua đó làm gì?”

”Có công ty mở triển lãm ra mắt sản phẩm mới, tìm em dẫn chương trình.” Nhậm Thiên Chân cẩn thận dùng phấn mắt chỉnh đều lại màu mắt, cô vừa khóc xong, mí mắt sưng húp lên, không trang điểm đậm thì không che nổi.

”Là việc riêng hả, lệ phí có nhiều không? Không sợ trong đài sẽ biết à?” Phó Đông Bình hỏi.

”Cũng tạm ổn, đài có biết cũng chẳng làm gì được, ai cũng nhận vài việc riêng ở ngoài cả thôi.” Nhậm Thiên Chân lấy son môi ra bôi.

Phó Đông Bình liếc mắt nhìn cô, vào lúc kẹt xe nhìn cô trang điểm cũng là một niềm vui nhỏ. Vào khoảnh khắc này, anh thật hy vọng thời gian có thể dừng lại chừng trời nữa, để anh có thể ngắm nhìn cô lâu hơn.

Nhậm Thiên Chân cảm nhận được ánh mắt anh, bèn đặt hộp trang điểm xuống, đối mặt với anh, “Không phải anh nói em càng lớn càng xấu sao?”

Phó Đông Bình hơi hé môi cười, “Là không đẹp như trước nữa, hồi trước là thiếu nữ đơn thuần, bây giờ không khác gì yêu tinh, cả ngày chỉ biết tô vẽ.”

”Vậy anh cũng đừng nhìn em nữa, nhìn người anh cảm thấy đẹp ấy.” Nhậm Thiên Chân tức giận nói.

Phó Đông Bình kéo ngăn chứa đồ ra, để Nhậm Thiên Chân nhìn thấy sợi dây buộc tóc hình con gấu kia, từ khi bị Bạch Tố phát hiện ra, anh vẫn luôn để sợi dây trên xe. Nhậm Thiên Chân không cầm lấy, cup mắt xuống, khóe miệng khẽ cong lên.

Cuối cùng cũng cười rồi, trái tim Phó Đông Bình buông lỏng ra, đúng lúc này Bạch Tố gọi điện đến, đầu óc anh dừng trong giây lát, rồi cuối cùng bất máy.

”Đông Bình, anh không ở công ty hả?”

”Ừ... Anh đang ở bên ngoài.” Phó Đông Bình quay mặt đi, giọng cũng thấp xuống.

”Buổi tối chúng ta đi xem phim đi, em đã hỏi thư ký của anh rồi, cô ấy nói tối nay anh không phải đi tiếp khách.”

Phó Đông Bình nổi nóng, có chuyện gì không thể tìm anh hỏi trước được sao, làm gì mà phải hỏi thư ký của anh, nhưng anh không có cách nào nổi giận được, đành hạ giọng nói, “Mẹ anh bảo tối nay anh phải về nhà, hay là ngày khác nhé?”

”Mai có được không, em rất muốn xem bộ phim đó.”

”Được.” Phó Đông Bình vội vàng cup máy, cô ấy có nói gì nữa anh cũng đồng ý.

Im lặng nghe bọn họ nói chuyện, Nhậm Thiên Chân buồn bã quay mặt đi, thấy cách đó không xa có lối đi xuống đất, bèn tháo dây an toàn ra xuống xe.

Phó Đông Bình thấy thế, trong lúc cấp bách đưa tay kéo cô lại, gọi to: “Thiên Chân! Đây, em đừng chạy lung tung, nguy hiểm lắm!”

Nhậm Thiên Chân đã băng qua dòng đường tấp nập xe cộ bị kẹt, nhanh chóng đi đến lối đi xuống dưới mặt đất.

Phó Đông Bình đưa mắt nhìn theo bóng lưng cô, gió thổi áo cô bay phấp phới, lúc này anh mới phát hiện cô đã gầy đi nhiều rồi, trang phục rộng thùng thình bao lấy dáng người mảnh khảnh của cô, giống con bướm muốn giang cánh bay vút, trong nháy mắt cô đã biến mất.

Cúi đầu xuống, anh mới thấy Bạch Tố đã cup máy.

Nhậm Thiên Chân đi đến trung tâm triển lãm, có nhân viên đứng ở cửa đón cô vào.

Nơi đây là điểm mốc kiến trúc của đảo Cò, giờ mở cửa không kéo dài lắm, Nhậm Thiên Chân đã đi ngang qua rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô đi vào trong, thiết kế hành lang và đại sảnh rất đẹp, có thể làm người ta cảm nhận được hơi thở nghệ thuật sâu sắc, những đường cong uốn lượn cùng không gian mở rộng đó, không có chỗ nào là không đọng lại ý tưởng thẩm mỹ.

Nhậm Thiên Chân khen: “Ồ đây thiết kế đẹp quá.”

Nhân viên tốt bụng giới thiệu trung tâm triển lãm cho Nhậm Thiên Chân biết, kiến trúc bên ngoài dựng theo mô hình xoắn ốc, tầng chót và tầng đỉnh xoay

tròn chín mươi độ, ý tưởng thiết kế độc đáo này làm cho mỗi căn phòng ở đây đều có đủ ánh sáng, được khen là một trong mười điểm mốc kiến trúc ở đảo Cò.

”Mời nhà thiết kế nước ngoài về sao?” Nhậm Thiên Chân tò mò hỏi. Cô đã cùng tổ chuyên mục của đài truyền hình đến mấy thành phố ở Tây Ban Nha và Pháp, thấy phong cách thiết kế này không giống tác phẩm của kiến trúc sư trong nước.

”Kiến trúc sư chính là người trong nước chúng ta, tên là Phó Đông Bình, đây chính là tác phẩm thiết kế đầu tiên sau khi anh ấy đi du học Mỹ về, từng một thời náo động.”

Trái tim Nhậm Thiên Chân đập lỡ một nhịp, anh chưa bao giờ nói cho cô biết nơi đây do anh thiết kế, thậm chí anh rất ít khi nhắc đến công việc của mình ở trước mặt cô, càng không khoe khoang độ nổi tiếng của anh trong giới, nhưng chính điểm đó, vẫn khiến cô cảm thấy anh có phong cách quý phái đầy chừng chạc.

Nhân viên dẫn Nhậm Thiên Chân vào đại sảnh, Nhậm Thiên Chân nhàn hạ bước đi, ngắm nhìn mái vòm chạm rồng to lớn cùng cửa sổ dây văng thép ở đại sảnh, trong đại sảnh không cần bật đèn nhưng ánh sáng vẫn có đủ, so với đại sảnh tác nơi đây, thì căn nhà nhỏ do anh thiết kế chỉ là chút đồ nhỏ.

”Thiết kế rất đẹp đúng không? Lần đầu tiên tôi thấy cũng hết hồn, năm ngoái kiến trúc sư đích thân đến đây tham gia một hoạt động, tôi vì nghỉ phép nên không đến được, nếu không tôi thật sự muốn nhìn xem anh ấy trông như thế nào, nghe nói còn trẻ lắm, thật đúng là khiến người ta bái phục.” Nhân viên này rất kính trọng Phó Đông Bình.

Nhậm Thiên Chân khẽ cười, nhìn như vậy là đã đủ rồi, quả thật làm người ta khó mà không bội phục anh.

Nhưng anh đã có Bạch Tố rồi, nhân lúc tình cảm queun thuộc còn chưa gọn sóng dâng lên trong lòng, cô vội tự nói với mình, không được nghĩ đến anh nữa.

Đợi hai ba hôm rồi mà Nhậm Thiên Chân vẫn chưa gọi đến, Phó Đông Bình lo chuyện có biến, bèn gọi lại cho cô nhưng không kết nối được. Đúng lúc này, Bạch Tố bị bệnh nằm liệt giường, anh không thể không chăm sóc cô ấy.

Buổi tối, anh để cô giúp việc nấu một nồi cháo dinh dưỡng, rồi đặt trong cặp lồng mang đến nhà Bạch Tố.

Bạch Tố vẫn còn đang sốt, Phó Đông Bình đỡ cô ấy ngồi dậy, đưa cháo nóng đến trước mặt cô, cầm muỗng lên tính đút cho cô ăn, nhưng Bạch Tố không chịu, bỗng nước mắt rơi xuống.

”Đừng khóc.” Phó Đông Bình đặt bát cháo sang một bên, lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô ấy, cảm thấy áy náy, cô ở thành phố này một thân một mình, anh lại không đủ tốt với cô ấy, nên khi ngã bệnh không khỏi cảm thấy lạnh lẽo.

Nước mắt của Bạch Tố càng ngày càng nhiều, “Em vẫn muốn nói chuyện với anh.” Phó Đông Bình cũng đã sớm có ý đó, nhưng không muốn kích thích cô ấy trong lúc bị bệnh, đành nói: “Đợi em khỏe hơn đã.”

”Không, ngay bây giờ.” Bạch Tố nhìn gương mặt hơi mờ của Phó Đông Bình dưới ánh đèn, bắt lấy nét bất an từ vẻ mặt của anh.

”Muốn nói gì với anh thế?”

”Chúng ta kết hôn đi, em không muốn đợi thêm nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 13: Không Phải Cô Ấy Không Thể Bỏ Được Anh, Mà Là Anh Không Thể

Từ đầu đến cuối ánh mắt của Bạch Tố luôn dừng trên mặt Phó Đông Bình, thu hết vào mắt thái độ hoang mang của anh, cũng nghe anh khẽ nói, không!

”Tại sao?”

”Em biết mà.”

”Sợi dây buộc tóc hình con gấu thủy tinh kia là của Thiên Chân, đúng không? Anh luôn nhớ về cô ấy, nên ngày nào cũng đem đồ của cô ấy ở bên người.” Đôi mắt sáng tỏ của Bạch Tố nhìn Phó Đông Bình đến ngẩn ngơ.

Dưới ánh mắt đó của cô, Phó Đông Bình không cách nào chống đỡ nổi.

Bạch Tố cười ảo não, “Trong mấy ngày Thiên Chân ở nhà em điều trị, em đã từng thấy sợi dây đỏ của cô ấy rồi, cô ấy nói với em đó là đồ chơi anh mua cho mình, cô ấy rất thích, nên lúc nào cũng mang nó.”

Phó Đông Bình xấu hổ cúi đầu.

“Nếu như em đoán không sai, gần đây cô ấy mới đưa anh thứ này, chương trình anh tham gia ở núi Vân Mộng đó em đã xem rồi, trong chương trình cô ấy vẫn còn mang sợi dây này.” Bạch Tố quyết tâm vạch rồi mọi thứ với anh, cô đã nhìn quá lâu rồi.

“Xin lỗi, anh vẫn không quên được cô ấy... Không phải cô ấy không thể bỏ được anh, mà là anh không thể.” Cuối cùng Phó Đông Bình cũng nói ra lời trong lòng.

Từ lần đầu tiên tình cờ gặp gỡ ở núi Vân Mộng, Bạch Tố đã có cảm tình với anh, anh biết, nên anh không có lý do gì để lừa cô ấy nữa. Bất kể giữa anh và Nhậm Thiên Chân có ân oán gì, anh cũng không có tư cách làm người khác tổn thương.

Hốc mắt Bạch Tố ướt át, cổ chịu đựng cơn đau tim, tháo chiếc nhẫn đính hôn từ trên tay xuống, đặt lên tủ đầu giường, “Em cứ tưởng cuối cùng sẽ có một ngày em có thể làm anh rung động, nhưng em sai rồi, cảm động và tình yêu là hai chuyện khác nhau, trong lòng anh chỉ yêu mỗi Thiên Chân, cho dù cô ấy đã rời xa anh. Em không thể ngăn cản anh yêu cô ấy được, nhưng chỉ có thể ngăn anh đưa mối tình này vào hôn nhân, Phó Đông Bình, chúng ta kết thúc thôi.”

Không lời chỉ trích, không câu oán hận, cô ấy bình tĩnh đón nhận sự phản bội của anh, phóng khoáng không chút dồng dãi.

Phó Đông Bình ngây người, không biết nên nói là khổ sở hay cảm thấy được giải thoát, từ lâu anh đã đoán được kết cục như thế này, nhưng vào lúc thật sự xảy ra, lại khiến anh nặng nề đến tận cùng, anh biết mình rất có lỗi với Bạch Tố, có lỗi với tình yêu một lòng một dạ của cô dành cho anh, ở trước mặt Bạch Tố, anh không chỉ thân cạnh người này lòng cạnh người khác, mà còn thường xuyên nói dối lấy cớ lừa cô ấy, vô cùng khốn nạn.

Rời khỏi nhà Bạch Tố, Phó Đông Bình lái xe trên đường không có mục đích, anh không biết mình muốn đến đâu, chỉ biết chắc chắn tối nay sẽ không ngủ được.

Đứng dưới khách sạn, Nhậm Thiên Chân bắt một chiếc taxi, nhét cơ thể mệt mỏi của mình vào trong xe, rồi đọc địa chỉ cho tài xế. Tài xế đã thường hay thấy mấy cô gái xinh đẹp đi đêm, nên cũng không hỏi nhiều.

Chợt bên phải bụng đau nhói, khiến Nhậm Thiên Chân hét lên một tiếng, theo bản năng đưa tay ôm chỗ đau, cơn đau càng lúc càng quặn thắt, trên trán nhanh chóng rịn ra một lớp mồ hôi.

“Anh lái xe ơi, xin đưa tôi đến... đến bệnh viện với... tôi đau bụng quá.”

Tài xế bị dọa sợ, không phải cô gái này sinh non đấy chứ, bèn vội nói: “Cô gái này, có phải cô sinh non không, cô đừng hại tôi... Kiên nhẫn lên nào, để tôi đưa cô đến bệnh viện.”

“Không phải... Không thể nào là sinh non được, có lẽ là viêm ruột thừa cấp tính.”

“Viêm ruột thừa?” Tài xế lại nghĩ một lúc, “Cô thử vỗ vào sau lưng đi, xem có đau không?”

Nhậm Thiên Chân nghe lời anh ta vỗ một cái, đau đến mức giật mình.

Lúc này tài xế mới yên tâm hơn, “Chắc không phải là viêm ruột thừa đâu, mà là sỏi thận. Có phải bình thường cô rất ít uống nước, còn thích ăn đồ cay và chế phẩm từ đậu không, nếu đúng là thế thì đoán chắc là sỏi thận.”

Đưa Nhậm Thiên Chân đến bệnh viện, tài xế còn tốt bụng lấy số giúp cô, để cô xếp hàng bác sĩ khám. Nhậm Thiên Chân luôn miệng cảm ơn, muốn đưa cho tài xế hai trăm tạ ơn, nhưng tài xế không chịu, sau đó rời đi ngay.

Sau khi bác sĩ kiểm tra siêu âm cho Nhậm Thiên Chân, nói với cô rằng, hạt sỏi thận rơi vào niệu quản nên gây viêm, chỉ cần truyền hai bình thuốc hạ sốt là khỏe.

Cơn đau điếng làm Nhậm Thiên Chân không cất bước đi nổi, đành phải để y tá đỡ cô vào khu truyền nước. Mở danh bạ điện thoại lên tính tìm một người đến ở với mình, nhưng ngón tay lướt qua vô số cái tên, cuối cùng lại chẳng có ai.

Đã hơn một giờ sáng rồi, phần lớn mọi người đều đã đi ngủ, cần gì phải làm phiền họ, bản thân tiêm thuốc là được rồi. Mặc dù rất rất mệt, nhưng cơn đau ở bụng mãi không hề cô ngủ ngon được, thậm chí đến ngồi cũng không yên, chỉ muốn tìm một chỗ để nằm.

Trong cơn mơ màng, cô thấy mình đang tiếp khách hàng ăn cơm, có một tên dê xồm cười cười sàm sỡ đùa cô, bị cô tát cho một cái, nhưng đối phương cũng không hề khách khí mà tát lại cô.

Mất ngủ đom đóm một hồi, người tát cô đó dường như lại biến thành Phó Đông Bình, không phải anh không phải anh, cô trong giấc mơ ra sức lắc đầu, muốn biết là mình đang tỉnh hay mơ, nhưng làm cách nào vẫn không tỉnh lại nổi.

Phó Đông Bình cả đêm không ngủ, đến hơn bảy giờ sáng thì hơi mệt, đúng lúc anh chập choạng ngủ thì chuông điện thoại reo lên, nhất thời cơn buồn ngủ của anh bay sạch.

Ở trong điện thoại, Nhậm Thiên Chân nói rằng mình đồng ý đến huyện Dung làm xét nghiệm người thân, đồng thời cô còn có một yêu cầu, “Nếu chứng minh được ông ấy là bố em, liệu có thể để em gặp mặt ông được không?”

“Cái này thì để anh hỏi lão Triệu đã, nói chung thì trước khi vụ án được truy tố, trừ luật sư ra, người bình thường không được vào trong trại tạm giam, cả người thân cũng không.” Phó Đông Bình nói cho cô biết.

“Vậy thì bảo lão Triệu nghĩ cách đi, một lần em xin nghỉ phép không dễ, có bao chương trình đang còn chờ em.” Nhậm Thiên Chân có chút lo lắng.

Những lời này của cô khiến buồn bực lên men cả đêm trong Phó Đông Bình bỗng lan ra, cô làm như chỉ có thời gian của cô là thời gian, cô bận nhất mọi nhất, còn người khác lại rất nhàn hạ, cho dù bây giờ cô có nổi tiếng, thì cũng đừng xem người khác là kẻ ăn không ngồi rồi.

Nhưng sự bất mãn này của anh chỉ duy trì có hai giây, rồi nhanh chóng bị tiếc thương thay thế.

Cô nói: “Hai ngày nay em chỉ ngủ có ba tiếng, chiều tối qua còn phải tham gia một buổi diễn tập dạ tiệc, Đông Bình, nếu không có chuyện gì khác thì em tắt máy đây, em thật sự rất mệt.”

Anh vội nói: “Em đi nghỉ đi, cứ để anh sắp xếp lộ trình, đến lúc đó sẽ thông báo với em.” Nhậm Thiên Chân nghe thấy thế, bỗng nói: “Tự em đi được rồi, anh bận như thế, không cần đi cùng em đâu.”

Cô nói những lời này khiến trong lòng Phó Đông Bình như ăn phải sáp, cảm thấy sự cố gắng của mình lại uổng phí, trái tim cô lạnh cứng như đá, dù ừ thế nào cũng không nóng nổi.

“Không sao.” Anh khó nhọc nói, “Gần đây anh cũng không bận mấy.”

“Không tiện.” Cô nhẹ đáp.

Anh hơi tức giận, không biết tại sao trước đó cô đã đồng ý rồi, bây giờ lại thay đổi, không lẽ là sợ Cao Tuấn biết ư?

“Có gì mà không tiện chứ, đặt hai phòng là được.”

“Bây giờ anh cũng không phải độc thân, phải cân nhắc hậu quả đấy.” Nhậm Thiên Chân không cho anh bất kỳ cơ hội nào để giải thích, nhấn tâm cúp máy.

Cô không nói với Phó Đông Bình biết, hai ngày trước Bạch Tố đã đến tìm cô, không cho phép cô dây dưa mờ ám với anh nữa.

“Nếu cô cứ khăng khăng làm theo ý mình, thì cũng đừng trách tôi không để ý đến đạo đức nghề nghiệp bác sĩ, công bố hồ sơ bệnh án của cô, là do cô vô đạo đức trước, tôi chỉ vì duy trì cuộc hôn nhân của mình mới bắt đầu đi thôi.” Bạch Tố lạnh lùng tung đòn sát thủ.

Lòng Nhậm Thiên Chân run lên, mọi thứ xung quanh trở nên dung ác. Dù trực giác nói với cô rằng, Bạch Tố sẽ không làm vậy, chỉ là muốn cảnh cáo mình thôi, nhưng theo bản năng cô vẫn cảm thấy sợ.

Sợ thì vẫn sợ, nhưng cân nhắc mãi, cô cảm thấy chuyện bố vẫn còn sống càng khiến cô phải nhanh chóng xử lý hơn, sau khi cân nhắc hơn thua, quyết định mạo hiểm đi một chuyến, cho dù kết quả có xấu nhất, thì cô vẫn phải chấp nhận.

Phó Đông Bình ngẩng người nhìn chùm đèn treo trên trần nhà, có một tích tắc, linh hồn anh như thoát khỏi xác, không muốn nghĩ xem mình đang đối mặt với cục diện gì.

Qua một lúc lâu, anh mệt mỏi nằm trên giường, lau sạch nước mắt, nhắm mắt lại, muốn làm cho mình trở nên tỉnh táo, suy tính xem tiếp theo sẽ làm gì, nhưng trong đầu rối tung lên, căn bản không cách nào nghĩ nổi.

Đến ngày đã hẹn, Phó Đông Bình lái xe đến chỗ Nhậm Thiên Chân đón cô. Từ khi cô nổi tiếng, thu nhập tăng như nước dâng thuyền, rất nhanh đã đủ tiền đặt cọc, mua một căn nhà nhỏ ở khu vực sầm uất trong trung tâm thành phố.

Gọi điện báo với Nhậm Thiên Chân, anh đã đến dưới lầu rồi, Nhậm Thiên Chân hỏi anh: “Làm sao anh biết em ở đây?” Cô vốn định bắt xe ra sân bay.

“Điều anh muốn biết thì tự khắc sẽ biết.”

Nhìn thấy Nhậm Thiên Chân kéo vali đi ra từ đằng xa, Phó Đông Bình xuống xe cầm vali giúp cô. Cô đeo kính râm, ăn mặc đơn giản nhưng không mất đi tính thâm mỹ, rất có phong cách đường phố của ngôi sao, cho đến lúc lên xe, cô vẫn không tháo kính ra.

Hai người đi lấy vé lên máy bay, Nhậm Thiên Chân thấy là vé hạng nhất thì không nhịn được nói: “Đặt hạng nhất làm gì, đi hạng thương gia là được rồi, dù sao cũng không đi xa mấy.”

“Bây giờ em là người nổi tiếng rồi, sợ em không ngồi quen hạng thương gia.” Phó Đông Bình nửa đùa nói.

Đối với khiếu khích của anh, Nhậm Thiên Chân không thêm đề ý.

Trên máy bay, Nhậm Thiên Chân không đợi cất cánh đã dựa vào ghế ngồi ngủ, Phó Đông Bình lặng lẽ vòng tay ra sau lưng cô, dè dặt ôm cô vào lòng, thấy cô vẫn đeo kính bèn gỡ xuống giúp cô, mới hay sắc mặt cô tái nhợt, mí mắt sưng húp, giống như đã khóc.

Trong lòng nhất thời mềm đi, anh cúi đầu xuống khẽ hôn lên trán cô, cảm bàn tay lạnh như băng của cô trong tay mình. Mặc dù cô không nói gì, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được, những ngày qua cô cũng chẳng vui vẻ gì, tuy vật chất đã quá dư thừa, nhưng thế giới tinh thần của cô lại vô cùng cô quạnh.

Vuốt ve từng ngón tay nhỏ nhắn mềm mại của cô, Phó Đông Bình thở dài trong lòng, ở trước mặt anh, em không cần lúc nào cũng phải ra vẻ mạnh mẽ như thế, cho dù em gặp phải chuyện gì, anh cũng ở bên làm bạn với em, yêu chiều em.

Nhậm Thiên Chân ngủ suốt chặng bay, đến lúc máy bay hạ xuống, Phó Đông Bình mới đánh thức cô dậy. Đeo kính râm lên, cô đi theo sát anh.

Đến huyện Dung, hai người ngồi xe đến một căn nhà khách ở bản địa, nhưng đến đó lại được thông báo lại rằng, vì trên thành phố có một cuộc họp quan trọng diễn ra ở chính nhà khách này, nên hai căn phòng họ đặt trước đã bị trưng dụng một căn.

”Một phòng thì một phòng.”

Không nói nhiều với nhân viên, hai người cầm thẻ phòng đi vào phòng, Nhậm Thiên Chân đặt vali xuống, vào phòng tắm tắm qua loa rồi ra đi ngủ, cô cũng mặc tóc ướn nhẹp nhỏ nước xuống sàn, Phó Đông Bình bèn lấy khăn lông lau tóc cho cô.

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của cô, Phó Đông Bình đâu nhẫn tâm đánh thức, liền nghĩ để mai đến bệnh viện lấy máu xét nghiệm cũng không muộn.

Đến chín giờ tối mà Nhậm Thiên Chân vẫn chưa dậy, Phó Đông Bình khẽ đánh thức cô, thấy cô mở mắt thì cúi đầu hôn cô, hỏi cô có muốn ăn gì không.

Ngủ một giấc say, cô đã khá hơn nhiều, nhưng vẫn nằm lì trên giường không chịu dậy, Phó Đông Bình đưa tay thử nhiệt độ trên trán cô, lo lắng nói: “Hơi nóng đây, có phải em sốt không? Lát nữa anh sẽ đi mua thuốc hạ sốt cho em.”

”Em không sốt, chỉ đắp chăn lâu nên mới nóng vậy thôi.” Nhậm Thiên Chân ngồi dậy, ngủ giấc dài nên đầu hơi thiếu oxy, cô hỏi Phó Đông Bình, “Anh ăn rồi à?”

”Anh gọi phục vụ không rồi, lát nữa sẽ đưa đến, chúng ta ăn chung.” Phó Đông Bình tiện tay gạt tóc lại cho cô.

Ở trong phòng, anh chỉ mặc mỗi chiếc sơ mi nhạt màu, đơn giản mà không đi về lão luyện, gương mặt điển trai hơi gầy, ánh mắt am tường lúc nào cũng tỏ ra thông minh, Nhậm Thiên Chân rất muốn lúc này dựa vào ngực anh, nhưng vừa nghĩ đến Bạch Tổ thì cũng biết mình không thể nào.

”Ăn rồi hăng ngủ, nếu không đói bụng hại dạ dày lắm.” Phó Đông Bình cầm lấy áo khoác cô, khoác lên vai cho cô.

Nhậm Thiên Chân dọn dẹp vali, Phó Đông Bình ngồi bên cạnh nhìn cô, nghe thấy cô hỏi, một lúc sau anh mới hoàn hồn lại, “Em nói gì cơ?”

”Em hỏi có phải anh đã xem qua túi xách của em không?”

Phó Đông Bình chỉ vài ghế dựa bên cạnh, “Em ném túi xách lên giường anh, nên anh dọn giúp em.” Rồi thuận tay đưa túi đến cho Nhậm Thiên Chân, vậy mà chỉ sợ ý một chút, đồ ở trong túi liền rơi lình kình trên mặt đất.

Thấy một chai thuốc màu trắng lăn đến bên chân, Phó Đông Bình cúi người cầm lên xem, “Đây là gì?” Trên nhãn hiệu đều là tiếng Anh, bỏ qua những thuật ngữ y học, có thể loáng thoáng nhìn ra đây là thuốc chống trầm cảm.

”Em uống cái này sao Thiên Chân? Loại thuốc này không thể uống bậy được.” Phó Đông Bình ngạc nhiên nhìn Nhậm Thiên Chân. Nhậm Thiên Chân cầm lấy chai thuốc cho lại vào trong túi xách, “Chỉ giúp ngủ thôi mà.”

”Bình thường em không ngủ ngon sao?”

”Không ngủ được.”

Lúc nhân viên đẩy xe đến gõ cửa, Nhậm Thiên Chân cố ý đưa lưng về phía cửa, không muốn để người khác thấy mặt cô, Phó Đông Bình đợi nhân viên đi rồi mới hỏi cô: “Em sợ người khác nhận ra mình sao?”

”Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.”

”Là sợ Cao Tuấn biết chứ gì.” Phó Đông Bình cố ý nói.

”Anh ấy không quản em.” Nhậm Thiên Chân lạnh lùng đáp.

Quả nhiên là phong cách của cô, cho dù khi yêu vẫn thích làm theo ý mình, Phó Đông Bình không khỏi thờ dài, khó trách cô nhiều tin xấu như thế, với tính cách lạnh lùng cứng rắn đó, phòng bị với tất cả mọi người xung quanh, cũng không muốn lấy lòng truyền thông, chắc chắn sẽ thua thiệt ở trong giới.

”Anh ta dùng thương hiệu sản phẩm công ty mình tài trợ cho chương trình trong đài bọn em, nên chương trình mới quảng cáo sản phẩm, đổi chác rất công bằng, tại sao mọi người đều cho là có liên quan đến em?” Nhậm Thiên Chân không nhịn được giải thích.

Phó Đông Bình trầm nghĩ, cậu ta thích em đầu phải ngày một ngày hai, không phải vì em thì sẽ đi tài trợ chương trình của em sao? Nhưng ngoài miệng anh lại không nói thế, chỉ đứng đưng đáp, “Lòng em tự hiểu là được, cần gì phải quan người khác nghĩ như thế nào.

Rồi tìm đúng dịp, Phó Đông Bình nói: “Anh với Bạch Tổ đã chia tay rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 14: Lời Tự Bạch Của Một Người Cha

Nhậm Thiên Chân nhìn anh đầy ngạc nhiên, gương mặt vốn tái nhợt hơi ửng đỏ, nhưng cô thông minh không hỏi nguyên nhân, trong lòng cô biết rõ nguyên nhân đó.

“Đáng tiếc thật.” Cô có thể nhận thấy, Bạch Tổ rất thích anh, thích đến mức không đếm xỉa đến hình tượng, chủ động tìm đến cửa cảnh cáo tình địch, mà với tính cách thanh cao thường ngày của Bạch Tổ, cô ấy rất khinh thường loại chuyện đó.

Đợi một lúc lâu mà cô lại chỉ nói một câu như thế, Phó Đông Bình hơi âm ỉ, nghĩ rằng cô không quan tâm đến mình, bèn không cam lòng hỏi cô: “Nghe nói em được điều đến Nhạn Kinh làm việc?”

Nhậm Thiên Chân lại ngây ra, không ngờ anh lại nhạy bén tin tức như thế, nhưng nghĩ đến chuyện anh thường xuyên liên lạc với lão Hà, cô bèn gật đầu ngầm thừa nhận.

“Tại sao lại muốn đến đấy? Mặc dù đó là nơi nghề truyền thông phát triển nhất cả nước, nhưng khí hậu không tốt, vừa khô hanh lại có cả bão cát và sương mù, không tốt cho da con gái đâu, hơn nữa, tội chỗ sẵn ăn hiện rất nhiều, không cho em chút buông thả nào đâu.” Phó Đông Bình nói quanh co.

Dùng những lý do này để giữ một người lại không khỏi buồn cười, Nhậm Thiên Chân không nhúc nhích, cô cố ý nói: “Đôi môi trường mới, có lẽ sẽ có sân khấu lớn hơn đang chờ em.”

“Cũng không phải điều hãn qua đó, chỉ là mượn dùng thôi, sẽ không cho sắp xếp biên chế cho em, cũng không thể giải quyết chuyện hộ khẩu, ngộ nhờ lẫn lộn không tốt thì phải quay về trong chán nản đấy, em suy nghĩ kỹ đi.” Phó Đông Bình cố tình ra vẻ thâm sâu.

“Em đã cân nhắc những chuyện ấy rồi, sở dĩ em không từ chối chính là ra về cho trong đài xem, em là người kiếm ăn dựa vào thực lực, chứ không phải là bình hoa, nếu chọc đến em thì em sẽ nhảy việc.”

“Nói như thế, em còn chưa quyết định là sẽ đi?”

Nhậm Thiên Chân không đáp. Qua một lúc lâu, cô nghe thấy âm thanh nhỏ nhẹ mà đầy kiên quyết của anh, “Đừng đi, anh không muốn để em đi.”

Giọng rất nhẹ, đến mức cô nghĩ rằng liệu có phải mình xuất hiện ảo giác thính giác không.

Hình như cô ngủ còn chưa đủ, nhắm mắt lại rồi lại chui vào chăn ngủ tiếp. Trên chiếc giường khác, Phó Đông Bình vận đèn bàn xuống thấp, rồi dùng điện thoại lên mạng.

Cho đến gần mười hai giờ, Phó Đông Bình mới tắt đèn chui vào trong chăn, nhưng ánh mắt vẫn nhìn người nằm trên giường bên cạnh, cô ngủ say, hơi thở nhẹ mà đều, anh vừa không buồn ngủ lại vừa nóng ran khó dần lòng nổi, rất muốn vượt qua “ranh giới” để cùng chung chăn gối với cô.

(*Từ gốc là Sở hà Hán giới, chính là con sông ngăn cách trong bàn cờ tướng. Đây chính là con sông định biên cho nước Sở và Hán Trong lịch sử Trung Hoa xưa.)

Anh lặng lẽ bước xuống giường, đi đến ngồi xuống cạnh giường cô, cầm lấy ít tóc cô lộ ra ngoài chăn đưa lên mũi khẽ ngửi, mùi dầu gội thoang thoang nhẹ lượn quanh, dù tóc cô khá mềm, nhưng rất dai, anh lại cầm lấy nhiều hơn, đưa lên môi hôn.

Cô gái khiến anh hận không nổi yêu chẳng xong này, anh nên bắt lấy cô như thế nào đây? Có mấy trăm mấy ngàn lần anh rất muốn buông tay, nhưng lại luôn có vương nấc khiến anh không nỡ, phải làm sao mới có được cô đây?

Con người cô cũng như tóc cô, luôn có sự dẻo dai ngoài dự đoán, không dễ dàng gì khiến cô khuất phục.

Chợt trong đầu lóe lên, anh lấy sợi dây buộc tóc hình con gấu ở trong túi áo khoác ra, đang tính đeo vào cổ tay Nhậm Thiên Chân, nào biết chỉ vừa đưa tay cô ra khỏi chăn, liền thấy cô đang đeo vòng tay tình nhân giống như anh.

Phát hiện này làm anh kích động muốn khóc, đây là chiếc vòng hai người cùng đeo khi trong giai đoạn nặn nong nhất, không ai biết được bí mật này, ngoại trừ bọn họ. Sau khi quay về từ núi Vân Mộng, anh đưa vòng tay đến đài truyền hình, cô không chịu gắp anh, để cho trợ lý nhận quà thay cô.

Bỗng Nhậm Thiên Chân mở mắt ra, thấy có bóng đen bên giường, đoán được đó là Phó Đông Bình, bèn hỏi anh: “Sao anh còn chưa ngủ?”

“Không ngủ được, muốn nhìn em.” Phó Đông Bình bật đèn lên.

“Gần đây em thường xuyên tỉnh giấc giữa đêm, cũng không ngủ được.”

“Là vì số hai sao? Thiên Chân, nếu em cứ tiếp tục như thế sẽ suy nhược thần kinh đấy, tốt nhất là nên đi khám bác sĩ sớm.” Phó Đông Bình nhìn gương mặt tái nhợt của cô mà đau lòng.

“Thật ra em rất sợ gặp bác sĩ, em cũng không biết nên nói gì với người ta.” Nhậm Thiên Chân cầm lấy tay Phó Đông Bình, “Em cũng rất sợ gặp anh, nhưng em biết không có cách nào trốn được.”

“Tại sao lại sợ gặp anh?” Phó Đông Bình hỏi.

Nhậm Thiên Chân thút thít, nước mắt trào ra khỏi khóe mắt, “Số hai cũng là em, em biết anh ghét cô ấy.” Phó Đông Bình lắc đầu, “Em ngủ đi.”

Sáng ngày hôm sau, lúc Phó Đông Bình mở mắt ra thì trời đã sáng choang, lại nhìn một cái, Nhậm Thiên Chân ngồi xếp bằng trên giường mình, hình như đang tập yoga, buộc tóc đuôi ngựa bằng sợi dây con gấu đó.

Có lẽ nghe thấy tiếng động, đột nhiên cô quay đầu lại, Phó Đông Bình khẽ cười với cô, vén chăn xuống giường đi vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Lão Triệu gọi điện đến, Nhậm Thiên Chân nghe thấy tiếng nước chảy ào ào trong phòng, đoán có lẽ giờ anh không thể ra ngay được, nên cầm điện thoại anh nghe máy giùm.

“Cô là Thiên Chân đó à, tôi là lão Triệu, tôi đang ở dưới khách sạn các cô, tối qua tôi đã nói với Tiểu Phó rồi, sáng sớm hôm nay đến đón hai người đi.

“Được, hai mươi phút nữa bọn tôi sẽ xuống.” Nhậm Thiên Chân cúp điện thoại, đi đến gõ cửa nhà vệ sinh, “Lão Triệu đến rồi, anh tắm nhanh lên đi, đừng để người ta chờ lâu.”

Không đợi cô kịp phản ứng, Phó Đông Bình mở cửa ra, “Anh vừa mới vào tắm mà em đã giục anh rồi, hay là em vào giúp anh tắm đi, nói không chừng anh có thể tắm nhanh hơn đấy.”

Anh lỏa thể, cả người đầm nước, Nhậm Thiên Chân trốn lui sau theo bản năng, “Vây anh tắm đi, em xuống trước đây.”

“Không được, em phải chờ tôi...” Phó Đông Bình đi đến gần cô, thấy trên cằm cô nổi một nốt mụn thì nâng mặt cô lên, “Sao mới có một đêm đã nổi mụn thế này? Là mất cân bằng âm dương à? Đợi anh điều chỉnh lại giúp em.”

Lúc này Nhậm Thiên Chân mới cười, môi hơi hé ra theo thói quen, ai ngờ, động tác này của cô lại khiến Phó Đông Bình không chịu nổi nữa, ôm chầm lấy cô hôn xuống, đầu lưỡi tách mở răng cô ra, nhẹ nhàng nút lấy chiếc lưỡi mềm mại, thưởng thức hương thơm ngọt ngào nơi cô, đôi tay kiểm soát lấy cô, khiến cô muốn phản kháng cũng không phản kháng được.

“Thiên Chân...” Anh dựa lên trán cô, nhẹ gọi tên cô, “Em vẫn thích anh, đúng không? Chúng ta cần phải ở bên nhau.”

Nhậm Thiên Chân nhắm mắt không nói lời nào, tựa đầu vào ngực anh rất lâu, chỉ có ở trong vòm ngực anh, cô mới cảm nhận được yên bình.

“Em nhìn xem, lại gầy nữa đây rồi, nếu cứ gầy tiếp nữa thì trên mặt sẽ không còn collagen nữa đâu, con gái khô quá xấu lắm, phải mập mập mới đẹp.” Phó Đông Bình cúi đầu hôn lên má và cổ Nhậm Thiên Chân.

Khi hai người áo quần tươm tất đi vào phòng khách, thu hút bao nhiêu con mắt của người qua đường, ngay cả nhân viên cũng không nhận được mà nhìn bọn họ thêm mấy lần, một đôi trai thanh gái tú dường như thế, ở nơi nhỏ bé này cũng ít khi gặp.

Lão Triệu đứng lên từ ghế sofa, chủ động đi đến bắt tay với Phó Đông Bình, cảm thán nghĩ, chỉ mới một năm trôi qua mà cô gái này đã trở nên đẹp hơn, càng ngày càng thời trang.

Ở trên xe, Phó Đông Bình hỏi lão Triệu: “Ông ấy có chịu khai không?”

“Không, tâm lý của ông ta không mạnh như vậy, hỏi thế nào cũng không nói, luôn mồm nói mình chính là Tào Đông Hải, bọn tôi đưa báo cáo xét nghiệm máu cho ông ta xem, nhưng cũng không nổi cựa miệng ông ta.” Lão Triệu vô cùng đau đầu vì phạm nhân này.

“Mất bao lâu thì sẽ có kết quả nhanh nhất?” Nhậm Thiên Chân hỏi.

“Đến chiều là có, đợi có kết quả thì tôi sẽ đến trại tạm giam xin cho cô đi gặp ông ta, nhưng tôi thấy với tình hình hiện tại của ông ta, chưa chắc là muốn gặp cô đâu.”

Nhậm Thiên Chân thờ dài, Phó Đông Bình nắm lấy tay cô an ủi.

Sau khi lấy máu, hai người ngồi đợi trong phòng khách. Nhậm Thiên Chân sốt ruột bất an, thỉnh thoảng nhìn xuống điện thoại, nhưng lão Triệu vẫn chưa

gọi đến.

Kết quả xét nghiệm ADN không khác gì lão Triệu suy đoán, gã tội phạm kia chính là bố của Nhậm Thiên Chân, là Nhậm Cầu Thực đã “chết” nhiều năm, vào giây phút nghe được kết quả, nước mắt Nhậm Thiên Chân trào ra, bụm mặt khóc nức không dừng được.

Cục diện sợ nhất vẫn xuất hiện, cô không biết vì sao ông trời lại muốn đùa giỡn cô như thế, người bố cô luôn kính yêu nhưng nhỏ, lại là người âm mưu xảo trá như vậy, thậm chí ông còn chẳng màng gì đến tình thân, lúc cô ở núi Vân Mộng, ông sợ hành tung bị bại lộ, bèn phái Phong Tam theo dõi cô.

“Thiên Chân, anh cảm thấy em không cần phải gặp mặt ông ấy đâu.” Phó Đông Bình không đành lòng nhìn cô đau khổ như thế, ôm cô vào lòng an ủi cô. Nhậm Thiên Chân khóc như mưa, lắc đầu nói, “Không, em muốn gặp ông ấy, em muốn hỏi vì sao ông lại tàn nhẫn với em và mẹ như thế.”

Đúng lúc này, lão Triệu quay về cùng viên cảnh sát Tiểu Tôn chịu trách nhiệm liên lạc với Nhậm Cầu Thực, nói với Nhậm Thiên Chân rằng, bố cô ấy từ chối gặp cô.

“Tôi đặt kết quả xét nghiệm xuống trước mặt ông ta, ngay tức khắc ông ta rất kích động, trách bọn tôi ngay đến con gái ông ta cũng không tha, nhưng đợi đến lúc nói là cô muốn gặp ông ta thì lại từ chối, tôi khuyên cả buổi mà ông ta vẫn không đồng ý.” Đầu tiên Tiểu Tôn nói với Nhậm Thiên Chân, rồi sau đó quay sang nói với Phó Đông Bình, “Nhưng đến cuối ông ta lại bảo là muốn gặp anh.”

“Tôi?” Phó Đông Bình vô cùng kinh ngạc, “Tại sao lại muốn gặp tôi?”

Tiểu Tôn nói: “Ông ta không nói, chỉ hỏi tôi có phải có một cậu thanh niên đi cùng Nhậm Thiên Chân không, nếu người đó cũng đến thì ông ta muốn gặp.”

Lão Triệu gật đầu, rồi nhìn sang Phó Đông Bình và Nhậm Thiên Chân, “Bố mặt thật nay đã rõ, nhất định ông ta cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp con gái nên mới không muốn gặp, ông ta biết quan hệ của cậu với Thiên Chân, nên muốn gặp con rể tương lai, ầu cũng là chuyện thường tình.

Nghe thấy bốn chữ con rể tương lai, cả Phó Đông Bình và Nhậm Thiên Chân ăn ý đưa mắt nhìn nhau, rồi mỗi người lại cụp mắt xuống, lão Triệu không biết chuyện cũng vô tâm nên mới nói như vậy, nhưng hai người nghe vào lại vô cùng châm chọc.

“Được rồi, tôi sẽ đi gặp ông ta.” Phó Đông Bình mở miệng nói, quyết định đại diện Nhậm Thiên Chân thay cô đi gặp ông bố “chết đi sống lại” này.

Trên đường đến trại tạm giam, lão Triệu nói: “Chúng tôi đã điều tra ra được tài khoản ngân hàng ở nước ngoài của ông ta, trong đó có cả gần mười triệu đô la nhưng không hề thâm hụt khoản nào, không biết có phải để dành làm của hồi môn cho con gái không?”

Phó Đông Bình hừ một tiếng, lắc đầu nói, “Tôi thấy chưa chắc đâu, lúc bọn tôi ở núi Vân Mộng, ông ta còn phái Phong Tam theo dõi Thiên Chân mà.”

“Vậy thì người này thật đúng là làm người ta không đoán ra nổi, trăm phương ngàn kế lấy tiền như thế, không đụng đến một xu nào, nếu không phải muốn để lại cho con gái thì rốt cuộc ông ta muốn làm gì?”

Đi cùng lão Triệu, cuối cùng Phó Đông Bình đã đến trại tạm giam gặp Nhậm Cầu Thực.

Lưng gù, chân cà thọt, mặt mũi xấu xí, người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi này nhìn già hơn tuổi thật rất nhiều, Phó Đông Bình không tin được, một người vì tiền tài và lòng tham lại không tiếc tự hủy hoại dung mạo của mình, giả trang thành một người khác đến tận mười mấy năm.

Anh đã xem qua hình của Nhậm Cầu Thực lúc còn trẻ, mặc dù không được coi là đẹp trai, nhưng cũng có thân hình vạm vỡ, ngũ quan đoan chính, khác hẳn với bộ dạng trước mắt lúc này, may mà Nhậm Thiên Chân không đến, nếu không cô ấy mà thấy bố mình trở nên như thế, chỉ sợ sẽ suy sụp.

Mặc dù mặt mũi Nhậm Cầu Thực đã không giống năm xưa, nhưng đôi mắt chim ưng vẫn sáng quắc, ông ta đánh giá chàng thanh niên anh tuấn phóng khoáng trước mắt này, rồi dùng chất giọng khàn đặc hỏi anh, “Cậu chính là bạn trai của Thiên Chân?”

“Đúng thế, là tôi.” Phó Đông Bình nói, rồi bổ sung thêm một câu, “Tôi tên Phó Đông Bình, là con trai của Phó Duật Lâm.”

Ánh mắt Nhậm Cầu Thực biến đổi, tiếp đó là bùng tình, hèn gì ông ta lại thấy người này quen mắt đến thế, giống như đã từng gặp ở đâu đó rồi, nhưng không cách nào nhớ nổi.

“Con gái tôi... Thiên Chân, con bé có hạnh phúc không?”

“Ông cảm thấy cô ấy có thể hạnh phúc ư? Có một ông bố trăm phương ngàn kế như ông, vì của cải phi nghĩa mà không tiếc già chết. Làm một người bố, ông vĩnh viễn không có tư cách ấy, ông khiến con gái mình vì cái chết bất ngờ của ông mà phải gánh chịu bóng ma tâm lý đến nhiều năm.” Phó Đông Bình phản bác đầy khí phách, cô ý nhấn mạnh vào hai chữ “bất ngờ”.

Ánh mắt Nhậm Cầu Thực ảm đạm đi rất nhiều, lầm bầm tự nói, “Con bé Thiên Chân này từ nhỏ đã giống tôi rồi, lòng quá nặng.” Nhưng chỉ một lúc sau, bỗng ông ta ngẩng đầu lên, nhìn Phó Đông Bình với biểu cảm rất tàn bạo, “Cậu là bạn trai nó, cậu hẳn phải khuyên bảo nó, cho nó hạnh phúc.”

“Chỉ cần cô ấy ở bên tôi một ngày, thì tôi sẽ làm cô ấy hạnh phúc một ngày, điều này không khiến ông phải bận tâm. Ông nên suy nghĩ xem đi, xem nửa đời sau phải sám hối thế nào.” Bây giờ Phó Đông Bình không có một chút thiện cảm nào với người trưởng bối này cả, cũng không hề cho ông ta mặt mũi.

“Tiểu Hà có khỏe không?” Nhậm Cầu Thực nhìn Phó Đông Bình bằng ánh mắt kín đáo, nhưng giọng lại vô cùng run rẩy.

Khó có lúc ông ta còn biết nhớ đến vợ, Phó Đông Bình vốn muốn chế giễu ông ta đôi câu, nhưng nghĩ đến đây là lần đầu tiên và cũng là một lần cuối cùng gặp ông ta, bao lời lặng lẽ ra đến miệng lại nuốt vào, cuối cùng anh nói với ông ta: “Sau khi cưới nhau, di Khúc và chú Chương đã sinh một đứa bé trai, năm nay mười ba tuổi, gia đình rất hạnh phúc.”

“Bọn họ... bọn họ có đôi tốt với Thiên Chân không?” Nhậm Cầu Thực lại hỏi chuyện của con gái lần nữa.

“Tốt lắm.” Cảm xúc của Phó Đông Bình dần dần hồi phục, giọng cũng trở nên dịu đi.

Nhậm Cầu Thực lại hỏi thăm chuyện của Phó Đông Bình, có vẻ rất hài lòng đối với con rể tương lai, ông ta thờ dãi như tháo gờ được gánh nặng, rồi lại trở nên chán chường, mãi không nói câu nào.

Phó Đông Bình thấy ông ta không nói gì, bèn chủ động hỏi: “Số tiền kia của ông, bản thân lại không tiêu được, rốt cuộc là vì gì?”

Nhậm Cầu Thực không trả lời ngay, qua một lúc lâu mới dùng cái giọng khàn khàn của mình đáp: “Tôi không có bản lĩnh gì, ngoài dạy học ra cũng chẳng biết làm gì, ngay đến vợ mình cũng mong tôi chết sớm đi, dù sao tôi sống cũng không có ý nghĩa gì, không bằng kiếm ít tiền cho Thiên Chân.”

Đối với những lời này của ông ta, Phó Đông Bình không tin, “Vậy sao hồi đầu ông còn sai Phong Tam theo dõi Thiên Chân, lúc ở trạm dịch Lưu Vân còn có ý tấn công cô ấy?”

“Chỉ muốn dọa con bé chút thôi, muốn để nó mau rời khỏi núi Vân Mộng, tôi không hy vọng con bé sẽ tham gia vào chuyện này.”

“Thiên Chân tưởng ông muốn giết cô ấy, rất đau lòng.”

Nhậm Cầu Thực sững sốt, trong ánh mắt thoáng qua một tia không biết làm sao, rồi lại nhanh chóng bình tĩnh, giống như lúc anh đến vậy, trong lạnh lùng có vẻ tàn nhẫn âm trầm.

“Hãy chăm sóc con gái tôi thật kỹ.” Nhậm Cầu Thực nói xong lời này liền đứng lên, kéo lê xích chân nặng nề, cố sức gượng bước đi về cửa thăm tù.

Nhìn bóng lưng hơi gù của ông ta có nét đui hui trông vắng khó cất thành lời, trái tim Phó Đông Bình đau nhức, bây giờ ông ta nhận lấy kết cục thảm hại này, đều là do ông ta đã gieo rắc tội ác.

Lão Triệu thấy Phó Đông Bình bước ra khỏi phòng thăm tù, nét mặt buồn bã, bèn đi lên đưa cho anh điều thuốc. Phó Đông Bình cầm lấy nó, mơn lữa nơi ông ta rít một hơi sâu.

Nghĩ một hồi, Phó Đông Bình bèn thương lượng với lão Triệu: “Có thể xin bọn chú nghĩ cách, không công bố chi tiết vụ án của Nhậm Cầu Thực với bên truyền thông được không, với tính chất công việc lúc này của Thiên Chân, nếu vụ án của bố cô ấy vỡ lở ra thì vô cùng bất lợi cho cô ấy.”

Lão Triệu biết điều họ lo ngại, hơi do dự gật đầu, “Chắc cũng không sao, loại án như thế này chỉ cần kết thúc là được, sẽ không công bố với truyền thông.”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 15: Vì Sao Không Báo Cho Mình?

Sau khi tạm biệt lão Triệu, Phó Đông Bình quay về khách sạn, lại được lễ tân thông báo rằng, Nhậm Thiên Chân đã về đảo Cò rồi.

Lễ tân nói: “Nhậm tiểu thư nói là gọi điện cho anh mãi không được, nên nhờ chúng tôi truyền lời lại giúp anh là cô ấy có nhắn tin cho anh trong Wechat, bảo anh bao giờ về thì xem.”

Lúc ở trại tạm giam nên phải tắt điện thoại, khó trách cô không gọi được, Phó Đông Bình một mình đi vào thang máy, mở điện thoại lên, quả nhiên phát hiện có mười mấy cuộc gọi nhỡ, lại còn cả tin nhắn thoại nữa.

“Đông Bình, đài truyền hình có chuyện gấp nên gọi em về, em không đợi anh nữa, em đã thanh toán tiền phòng rồi, cảm ơn anh đã đi cùng em.”

Nhậm Thiên Chân cũng không nói rõ nguyên nhân mình vội vã rời đi, khiến cho Phó Đông Bình cảm thấy, chẳng qua cô chỉ đang lấy cớ để rời đi, tâm trạng cô vốn đã không tốt, kết quả giám định phụ hệ lại giáng thêm cho cô một đòn nữa, không có dũng khí nào để đối mặt tiếp, chỉ đành phải rời đi.

Nhìn đồng hồ, lúc này chắc cô đang ở trên máy bay rồi. Phó Đông Bình quay về phòng, nằm ngã xuống giường, không muốn suy nghĩ chuyện gì nữa cả, cảm giác như mình sắp bị đào khoét.

Qua một lúc rất lâu, anh mệt mỏi mở mắt ra, vô tình trông thấy trên đầu giường có một con búp bê đáng yêu, đáng vẻ thông minh khôn khéo đó lại có

mấy phần giống Nhậm Thiên Chân.

Chắc là búp bê mà người hâm mộ tặng cô đây, chỉ cao mười mấy centimet, làm rất công phu, lông mày lá liễu mờ mờ, đôi mắt to long lanh động lòng người, lông mi dài mà dày, môi đầy đặn đỏ chót, khiến người ta chỉ muốn chiêm lấy.

Phó Đông Bình ôm búp bê rồi hôn mấy lần, lại siết chặt nó vào ngực.

Bất kể là gì thì một chuyến đến núi Vân Mộng cuối cùng cũng có kết quả, có lẽ trải qua thời gian khổ sở đau lòng nhất này, đang có tia sáng chờ đợi hai người ở phía trước.

Vào nhà vệ sinh rửa mặt, Phó Đông Bình suy nghĩ, liệu có nên thông báo chuyện này cho Khúc Hà và Chương Âu Quân một tiếng không, nghĩ một hồi rồi thôi, bọn họ đã sớm nhận định Nhậm Cầu Thực bất ngờ bỏ mạng, hôm nay có gây thêm rắc rối cũng không thể thay đổi được kết quả sau cùng, chỉ cần sống cuộc đời hạnh phúc là đủ rồi.

Tại sân bay, Nhậm Thiên Chân vừa xuống máy bay thì có xe của đài truyền hình đến đón, cô mở điện thoại lên kiểm tra Wechat, tin đầu tiên là do Phó Đông Bình nhắn lại.

”Thiên Chân, anh không biết khi em muốn né tránh ký ức liệu có bao gồm cả anh không, anh chỉ muốn nói với em rằng, anh yêu em, cho đến giờ chưa từng thay đổi.”

Nhậm Thiên Chân nhìn mấy hàng chữ này, tim như bị hàng trăm hàng ngàn cây gai đâm xuống hết lần này đến lần khác, đau đớn thấu tận vào xương, buồn bã dời mắt ra ngoài cửa xe.

Suy tư một hồi, cô lau sạch nước mắt, trả lời tin nhắn của anh, “Em cũng yêu anh, nhưng bây giờ chưa phải lúc, đợi em xử lý xong chuyện của mình thì sẽ liên lạc lại với anh.”

Đến đài truyền hình, trang điểm thay trang phục xong, vừa đứng trên sân khấu, cảm xúc của cô lập tức phấn chấn hơn, vào lúc này, chỉ có lúc đối mặt với máy quay và khán giả, cô mới có thể quên hết đi bao không vui trong mình.

Khi ghi hình kết thúc thì đã là mười giờ đêm, cơ thể mệt mỏi rã rời, cô phờ phạc đi đến phòng hóa trang sau sân khấu để tẩy trang thay quần áo.

Trợ lý đuổi theo nói với cô: “Giám đốc đài và mấy khách hàng lớn đang ăn bên ngoài, đối phương chỉ đích danh muốn gặp chị, nên giám đốc bảo chị đến tiếp khách một lúc, ứng phó tạm thời là được.”

Nhậm Thiên Chân phiền não coi đồ ra ném sang một bên, “Em không nói với ông ta là chị đang ghi hình sao?” Trợ lý thấy cô sắp nổi giận thì sợ hãi nói: “Em có nói rồi, nhưng giám đốc bảo đợi ghi hình chương trình xong thì chị đến cũng được.”

”Mẹ kiếp, chị không phải là gái tiếp khách!” Nhậm Thiên Chân tức giận tháo trang sức lấp lánh trên tai xuống, ném về phía gương trang điểm.

Trợ lý đợi cô phát tiết xong mới nói: “Chị Nhậm, hay là chị cứ đi đi, mấy MC đang đắt khách trong đài chúng ta, không ai là không từng đi tiếp khách cả, quy tắc sinh tồn trong thế giới này chính là vậy, chị có hạ mình mới có thể nổi.”

Mũi Nhậm Thiên Chân cay cay, nín nhịn không để nước mắt rơi, lăn lộn trong xã hội này một năm, cô cũng từ từ hiểu ra, có một số việc không phải khóc hai tiếng là có thể giải quyết được, sau khi phát tiết xong, cô nhanh chóng thôi khóc, trong lòng nảy sinh một kế, thay quần áo xong liền vào nhà vệ sinh tẩy trang.

Mang theo khuôn mặt mộc tái nhợt, cô đi đến nơi giám đốc đài truyền hình đã nói. Đám khách hàng thấy MC đang nổi đi vào thì mắt sáng lên, mặc dù có không có vẻ xinh đẹp như trên chương trình, nhưng ở giữa đám người này thì vẫn là một người đẹp, thậm chí còn có người thấy, cô để mặt mộc càng đẹp hơn, thanh tú đáng yêu, giống như cô học trò.

Nhậm Thiên Chân vừa vào, Hạ Đình Vũ dán mắt nhìn cô không thôi, thấy cô lúc nhìn thấy mình mà ngạc nhiên, người khẽ run lên, sắc mặt càng tái nhợt hơn, anh ta giả vờ như không quen cô, khi được giám đốc giới thiệu thì khách khí bắt tay với cô.

”Thiên Chân, vị này là Hạ tổng, là một trong những khách quý hôm nay của chúng ta, công tử của phó thị trường Dương.” Giám đốc nói có vẻ lấy lòng, giới thiệu hai người họ với nhau.

Xưa nay Nhậm Thiên Chân không hề biết Hạ Đình Vũ lại có gia thế như vậy, nhìn điệu bộ bình thường của anh ta, ngoài mặt không có vẻ là khỏe khoắn, trong xương lại có nét ưu thế của cậu ấm nhà giàu.

Hai bên không hiểu hết lòng, lúc này Nhậm Thiên Chân mới biết, sở dĩ giám đốc không định bảo cô tới, mà nhất định là do ý của người này, người này luôn không thích cô, cô biết.

Rót nửa ly rượu trắng cho Nhậm Thiên Chân, Hạ Đình Vũ hỏi cô, “Uống được không?”

”Có phải nếu tôi nói không uống được, thì anh sẽ không mời rượu nữa không?” Nhậm Thiên Chân nhận lấy, biết không thể tránh khỏi màn rượu này.

”Tôi cũng đã tới rồi, dĩ nhiên là phải uống.” Hạ Đình Vũ nửa cười nửa không nhìn cô uống một hơi hết ly rượu, hai mắt sáng trong suốt, quỳnh rữ như nàng mèo, hèn gì Đông Bình bị cô ta mê hoặc.

Không có mấy người đàn ông gặp loại quyền rũ như vậy mà sẽ không chìm đắm.

Nhậm Thiên Chân uống liên tục hai ly, Hạ Đình Vũ lại rót thêm một ly cho cô, “Đừng vội, từ từ rồi uống, thời gian còn nhiều mà, uống nhanh để say lắm.”

“Anh có lời gì thì cứ nói thẳng ra đi, một ly rồi lại một ly như thế này, tôi say, nôn cả người anh cũng khó coi.” Nhậm Thiên Chân quá rõ mục đích của anh ta, anh ta vì bất bình thay Phó Đông Bình nên mới đến.

“Phải tìm một chỗ rồi nói chuyện sau, nhưng bây giờ không phải lúc, nếu hai ta rồi đi trước, những người này cũng không ngại đàm tiếu đâu.” Hạ Đình Vũ cười khê.

Nhậm Thiên Chân chịu đựng cơn giận trong bụng, nhưng cũng không tiện để bùng phát.

Có Hạ Đình Vũ ở đây, người khác không tiện tìm Nhậm Thiên Chân uống rượu, vất vả lắm tiệc rượu mới kết thúc, mọi người lại còn muốn xuống quầy bar bên dưới ngồi chút, nhưng Nhậm Thiên Chân không muốn, có điều mọi người không chịu cho cô về.

“Có tôi ở đây, sợ cái gì.” Hạ Đình Vũ cũng giữ cô lại, đồng thời còn chế giễu cô, “Thình thoảng cô mới đến, còn cuộc sống mỗi ngày của tôi đều như thế.”

“Anh làm ăn kiếm nhiều tiền, trung sắc mặt ra cho người khác nhìn, nhưng tôi lại phải nhìn sắc mặt người ta.” Nhậm Thiên Chân tức giận nói.

“Cô nàng à, đi một lần thế này không dễ dàng gì đâu.”

Dù đã sắp nửa đêm, nhưng trong quầy bar vẫn rất náo nhiệt, có nữ ca sĩ đang diễn hát trên sân khấu.

Mấy người chọn chỗ của mình rồi ngồi xuống, Hạ Đình Vũ cảm xúc xúc xắc, chơi trò đoán số với mấy người bạn, người đoán thua không chỉ phải uống rượu, mà còn phải tặng hoa và tiền boa cho ca sĩ nữa.

Đẳng cấp ở đây không thấp tiền boa bọn họ chơi đều là những xấp tiền mặt rất dày.

Ca sĩ kia bước xuống sân khấu, ồm ồm ồm nũng nịu với mấy vị khách ra tay hào phóng này, Nhậm Thiên Chân nghe được tiếng cười càn rỡ của họ thì đau đầu không thôi.

Hạ Đình Vũ ra sân khấu vũ với cô ca sĩ đó, trong sắc màu sặc sỡ, Nhậm Thiên Chân nhìn bóng lưng cao gầy của anh ta, có đôi chỗ tương tự với Phó Đông Bình, nhưng anh lại không lớn như thế, Phó Đông Bình còn có chút khí chất thư sinh, còn anh ta thì tròn trịa hơn nhiều.

Người đàn ông bên cạnh thấy Hạ Đình Vũ không có ở đây, liền chủ động bắt chuyện với Nhậm Thiên Chân, Nhậm Thiên Chân ghét gã ta, không muốn nói chuyện với gã ta, bèn dứt khoát đi thẳng vào sân nhảy vũ vai Hạ Đình Vũ.

“Tôi muốn về, không lái xe đến.”

“Được, để tôi tiễn cô.”

Mượn cớ đi xe Hạ Đình Vũ về nhà, bọn họ cùng nhau rời đi.

Giám đốc đài nhìn hai người họ, bóng lưng một đen một trắng trông đẹp mắt, Hạ Đình Vũ đặt tay lên lưng Nhậm Thiên Chân, nửa che chở nửa diu đỡ, không kiềm lòng bội phục thủ đoạn của cô nàng này, mới gặp mặt một lần mà đã khiến Hạ công tử đắm say như vậy.

“Đi đến đâu để nói chuyện đây?”

“Ra biển đi.”

“Tôi khuya rồi còn ra biển làm gì, gió lớn vậy mà.”

Tuy nói vậy, nhưng Hạ Đình Vũ vẫn lái xe đến bãi biển gần đó, hai người lần lượt xuống xe, Nhậm Thiên Chân uống rượu nên hơi chóng mặt, nay được gió thổi liền tỉnh táo hơn.

“Gần đây gặp Đông Bình rồi à?”

“Chưa gặp.” Nhậm Thiên Chân không muốn nhắc đến Phó Đông Bình với anh ta.

Hạ Đình Vũ cười lạnh một tiếng, quả nhiên là vô tình, “Cô hại chết cậu ta rồi đấy, cô biết không hả? Vì cô mà cậu ta hủy hôn với Bạch Tố, ầm ỹ một hồi với trong nhà.”

“Cuộc sống của tôi cũng trở nên long trời lở đất, trước kia tôi qua lại tự do, bây giờ đến nửa đêm cũng bị gọi ra tiếp khách trò chuyện với đủ loại người vô vị nhàm chán.” Nhậm Thiên Chân sửa lại mái tóc bị gió thổi rối xù.

“Vậy thì sao, đây là lựa chọn của cô, là con đường tự chọn, dù có quỵ gối cũng phải đi hết.” Hạ Đình Vũ hơi ngược cổ, nét mặt có mấy phần ngạo mạn.

Nhậm Thiên Chân tức đến mức muốn đâm anh ta một phát, nhưng cô cố kiềm chế kích động này, tự giễu nói: “Anh nói đúng, là con đường tôi đã tự chọn.”

Nhìn cô bước từng bước về phía sóng biển, Hạ Đình Vũ chạy đuổi theo cô, tiếp tục hùng hổ dọa người, “Nhưng cô không nên vì hành hạ mình mà lại đi hành hạ người khác như thế, cô không thích cậu ta thì cứ để cậu ta vui vẻ là được, làm cậu ta hoàn toàn từ bỏ ý định cũng tốt thôi.”

Nhậm Thiên Chân quay đầu lại, kiên định nhìn anh ta, “Tại sao anh lại cho rằng là tôi hành hạ anh ấy? Ngay từ đầu anh đã có thành kiến với tôi rồi.”

Hạ Đình Vũ hơi ngần ra, rồi sau đó nói: “Tôi thừa nhận đúng là tôi có vài quan điểm không tốt về cô, dù gì tôi với Đồng Bình biết nhau đã gần hai mươi năm, chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, cậu ta luôn phóng khoáng dứt khoát, nói phát tay liền phát tay đi, nhưng vì cô xuất hiện mà khiến cậu ta thay đổi hoàn toàn, đính hôn rồi hủy hôn cứ như giận dỗi với ai đó, đến bạn cũ không thông báo một tiếng, mọi người quan tâm cậu ta, hỏi đến chuyện này mà cậu ta còn nổi giận với người đó, tôi đoán, những việc này đều liên quan đến cô cả.”

Nhậm Thiên Chân cúi đầu không nói gì. Giữa cô và Phó Đồng Bình có quá nhiều hiểu lầm bất đắc dĩ, có ích kỷ, cũng có oán hận làm tổn thương nhau, làm cho mối tình này phải chịu nhiều đau đớn, nhưng cô không thể không thừa nhận, dù đã ra nông nỗi đó, nhưng hai người họ vẫn yêu đối phương sâu đậm.

“Chuyện giữa hai người không đơn giản như một cộng một là hai, có và người hữu duyên vô phận, có vài người hận chỉ gặp quá trễ, cũng có những mối tình tự nhiên mất đi, không đáng phải nói với người ngoài.” Nhậm Thiên Chân thầm thở dài một hơi.

Hạ Đình Vũ gật đầu, “Là tôi đường đột rồi... Trời không còn sớm, để tôi đưa cô về.” rồi cời ô tô phục ra khoác lên vai Nhậm Thiên Chân. Nhậm Thiên Chân đi theo anh ta băng qua bãi cát, lòng dần bình tĩnh lại.

“Nhìn anh tối nay có vẻ không vui lắm” Bỗng Nhậm Thiên Chân nói.

“Cô nhìn ra được à?” Hạ Đình Vũ kinh ngạc trước sức quan sát của cô.

“Ừ, thấy rõ lắm” Nhậm Thiên Chân hơi liếc anh ta, “Đàn ông không vui chỉ thích làm chuyện xấu, mà lúc vui cũng thích làm chuyện xấu.”

Hạ Đình Vũ ngẫm nghĩ những lời này của cô, khẽ lẩm bẩm, “Mọi người đều có nỗi khó xử của riêng mình.”

“Nên cũng đừng miến cưỡng mình cũng như miến cưỡng người khác nữa, bản thân tự trải qua là được rồi.”

“Vây cô trải qua cùng tôi đi.” Trên mặt Hạ Đình Vũ xuất hiện nụ cười đầy dư vị.

“Đồng Bình sẽ giết anh đấy, tôi không dọa anh đâu.”

Hỏi rõ địa chỉ nhà Nhậm Thiên Chân, Hạ Đình Vũ nói: “Cô ở chỗ đó à? Ở đó khá bất tiện nhì.” Đương nhiên Nhậm Thiên Chân nghe ra rõ ý tại ngôn ngoại của anh ta, “Tôi trả tiền đặt cọc rồi, bố mẹ cũng bù vào một ít.”

“Tôi cũng định mua ở đó một căn, nhưng giờ không cần nữa.” Hạ Đình Vũ nói, giọng trầm đi rất nhiều.

“Đồng Hi sắp tốt nghiệp rồi nhì?”

“Sắp rồi.”

Lúc về đến nhà đã hơn một giờ sáng, xả nước đầy bồn tắm, Nhậm Thiên Chân ngâm mình trong nước nóng mới cảm thấy thư thái hơn.

May mà hôm nay gặp phải Hạ Đình Vũ chứ không phải là người khác, chưa chắc sau này sẽ có may mắn như vậy.

Lúc này mới cảm thấy, tình trạng hiện nay cách xa dự tính ban đầu khi thi vào làm MC dẫn chương trình thời tiết rồi, trái lại đã rơi vào cái vòng đuổi tên trục lợi, nhưng giống như Hạ Đình Vũ nói, con đường mình đã chọn, có quỳ gối cũng phải đi hết.

Pha cho mình một cốc sữa nóng, Nhậm Thiên Chân bật điện thoại lên xem danh sách bạn bè, cố ý lục tìm một phen, nhưng không phải mấy tấm tự sướng nhợt nhợt thì là toàn mấy status so deep, nhìn một lúc cũng không thấy gì thú vị, cho đến khi thấy Liêu Thanh gửi lên một tấm hình.

Bấm vào nhìn xem, chính là ảnh họp lớp của bọn họ, mười mấy người nam có nữ có, mọi người ngồi quanh một bàn, trông rất vui vẻ.

Vì sao bọn họ họp lớp mà không cho mình biết? Nhậm Thiên Chân nghe lòng chua cay, từ sau khi cô nổi tiếng, dường như đã không còn thân với tất cả bạn học trước kia nữa rồi, bọn họ gặp nhau cũng không gọi cô, bình thường cũng không liên lạc với cô, đã coi cô là người của thế giới khác rồi.

Nhậm Thiên Chân im lặng nằm trên giường, cơ thể gập lại, ép mình phải nhắm mắt đi. Trong cơ thể như có hai bản thân, không nghe tranh cãi, chiếm giữ không gian có hạn trong đầu, qua một lúc lâu mà cô vẫn chẳng thể nào ngủ nổi, đành phải xuống giường rót nước uống thuốc ngủ.

Gần đây tần suất cô uống thuốc càng ngày càng cao, chẳng mấy chốc mà chai thuốc đã thấy đáy rồi, nhưng trước sau bao lo âu vẫn không hóa giải được.

Q.3 - Chương 16: Nữ Yêu Trong Tây Du Ký

Sau khi hủy hôn với Bạch Tố, Phó Đông Bình sợ phải nghe bố mẹ cảm rằm nên dọn ra ngoài ở, chuyển vào căn nhà riêng sinh hoạt một mình, cuộc sống đơn giản thanh tịnh.

Con búp bê Nhậm Thiên Chân để lại cho anh được anh bày trên tủ đầu giường, mỗi khi tối đến, con búp bê kia lại cùng anh bầu bạn vào giấc ngủ.

Xế chiều một ngày nào đó, Hạ Đình Vũ gọi điện đến, hẹn anh đi đánh tennis, nói có chuyện muốn cho anh biết.

Gần đây Phó Đông Bình đang bận với hạng mục vừa nhận nên cũng không tranh thủ được thời gian đi gặp bạn bè, vậy là anh lập tức đồng ý đề nghị này của Hạ Đình Vũ, rồi hai người cùng hẹn địa điểm.

Đánh mấy ván, hai bên ra sức nỗ lực như muốn đưa đối phương vào chỗ chết vậy, mỗi một cú đánh đều dùng sức rất nhiều, cuối cùng cả hai đều mồ hôi đầm đìa, kiệt sức ngồi cạnh sân bóng.

Vừa uống nước vừa lau mồ hôi, Phó Đông Bình hỏi: “Nói đi, cậu muốn công bố đại sự gì à?”

“Vài ngày trước mình đã gặp Nhậm Thiên Chân.”

Y như anh ta đoán, một khi nghe đến cái tên này là chân Phó Đông Bình như được lên dây cót, chỉ thiếu mức nhảy căng lên, “Cô ấy thế nào? Có vui vẻ không?”

“Cũng bình thường, không phải vui lắm nhưng cũng không nhìn ra có vẻ gì là không tốt, tâm sự nặng nề cả.” Sau lần nói chuyện hôm đó, ấn tượng của Hạ Đình Vũ về Nhậm Thiên Chân đã có thay đổi, cảm thấy đó là một cô gái khá là thông minh biết suy nghĩ.

Haiz, Phó Đông Bình thở dài một hơi, xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô không suy sụp là đã kiên cường lắm rồi.

“Đúng là con nhóc kia khó chơi thật đấy, cậu không đấu lại cô ta cũng không có gì lạ, người thường cũng không có ai đấu nổi.” Hạ Đình Vũ bỏ lại những lời này rồi đi về phía phòng tắm.

Quan tâm tắc loạn, Phó Đông Bình hiểu lắm những lời này, bèn đuổi theo đá anh ta một phát, “Mẹ nó cậu làm gì cô gái của mình rồi hả?”

Hạ Đình Vũ lão đảo, suýt nữa đập mặt vào tường, anh ta quay phắt đầu lại đấm anh một cú, “Cậu bị hỏng não đấy à, mình làm gì cô ta lúc nào chứ, chỉ là một tính từ thôi mà cậu đã cuồng lên thế rồi à, đồ cuồng bạo lực, khó trách người ta không muốn cậu.”

Phó Đông Bình cũng nhận ra mình thất thố, vội nhận lỗi, “Được rồi Tiểu Vũ, là mình sai rồi, cậu đại nhân xin hãy đại lượng, đừng so đo với kẻ tiểu nhân này. Cậu mau nói đi, cô ấy thế nào?”

Trong phòng tắm, hai người vừa tắm vừa nói chuyện, Hạ Đình Vũ kể lại những chuyện đã xảy ra với Phó Đông Bình. Lòng Phó Đông Bình đau đớn không thôi, anh đã sớm đoán được con đường cô chọn không dễ đi, phải trả giá rất nhiều, nhưng khi nghe thấy cô tui thân như thế, trong lòng vẫn không dễ chịu gì.

“Cậu chỉ đích danh gọi cô ấy đến, không phải là có ý xấu gì đấy chứ?”

Hạ Đình Vũ thở dài, “Vốn định trút giận thay cậu, ai ngờ vừa thấy cô ta là mình lại không ra tay được. Con bé đó có tà khí, đúng là lây sang người khác.”

“Cậu chọc gì cô ấy à?”

“Đâu dám chọc, cô ta còn uống nhiều hơn cả mình, uống mấy ly rượu trắng mà mặt không đỏ sắc tim không đập mạnh.”

“Đúng là bướng bỉnh y như con lừa, mà lại là lừa thích vuốt xuôi lông nữa chứ, bị mất hứng là tung vó đá.”

Hạ Đình Vũ bật cười ha ha, cười xong thì thành thật khuyên: “Nếu cậu còn lo lắng thì mau đi bắt về đi, để trễ sẽ không bắt được nữa đâu, đến lúc danh tiếng cô ta nát bét thì nhà cậu sẽ không đồng ý đâu.”

Phó Đông Bình thở dài. Đây không phải là vấn đề anh muốn hay không, mà là vấn đề Nhậm Thiên Chân có đồng ý hay không.

Sau khi rời khỏi câu lạc bộ tennis, hai người lại đến quán bar uống rượu, uống nửa chai vào bụng thì bỗng Hạ Đình Vũ nói với Phó Đông Bình rằng, anh ta sắp kết hôn rồi.

”Vớ ai thế, bao giờ?” Phó Đông Bình không khỏi kinh ngạc, còn chưa nghe thấy cậu ta và Đồng Hi đã tiến triển đến mức phải kết hôn rồi.

”Cậu không biết đâu, là con gái của một người bạn của mẹ mình.” Hạ Đình Vũ uể oải chán nản, cũng không có vẻ hạnh phúc khi làm chủ đề.

Phó Đông Bình còn ngạc nhiên hơn, “Vậy Đồng Hi thì sao? Không phải trước đó cậu với cô ấy vẫn còn tốt à?”

”Gái trẻ khó chiều, động một tí là lại bảo mình không yêu cô ấy, đòi sống đòi chết cho được, mẹ mình cũng không thích tính cách cô ấy, ép mình phải chia tay, hết cách rồi, ai bảo mình là con trai người ta chứ, chỉ có thể nghe theo thôi.”

Gia cảnh Hạ Đình Vũ rất nổi bật, mẹ là cán bộ trong thành phố, tầm mắt cao, dĩ nhiên là dùng mọi cách bắt bẻ con dâu rồi, nhưng Đồng Hi lại có tính cách tiêu thụ, nói dễ nghe là đơn giản, nói khó nghe thì chính là không hiểu đối nhân xử thế, không biết làm trưởng bối vui vẻ.

Phó Đông Bình vừa cười vừa thở dài: “Vậy người bây giờ thì sao, cậu có thích không?”

Hạ Đình Vũ buồn bã hóp một ngụm lớn, ánh mắt hờ hững, “Không bàn đến chuyện có thích hay không, theo lời của mẹ mình thì môn đăng hộ đối với nhà mình, đáng về ham học giàu kinh nghiệm, quan trọng là dịu dàng, cũng hợp tính trưởng bối.”

”Không thích thì tại sao lại phải kết hôn với cô ấy? Không thích thì làm tình không hài hòa được đâu.” Phó Đông Bình không biết vì sao cậu ta lại tiêu cực như thế, không thích mà còn muốn kết hôn, đó là ngộ nhân ngộ kỷ*.

(*Ngộ nhân ngộ kỷ/ 误人误己: dễ lỡ hoặc làm hại người khác cũng như dễ lỡ hay làm hại chính mình.)

”Tiểu Đông này, cậu biết không.. Rất lâu rồi mình chưa làm tình, trong lòng cũng không muốn, nhìn thấy ai cũng phiền.” Hạ Đình Vũ mờ mịt ngược mắt nhìn lên trần nhà.

”Mình cũng vậy.” Phó Đông Bình dập tắt điếu thuốc trong tay, “Cũng không muốn làm với ai cả.”

”Lừa nhỏ thì sao? Cũng không muốn à?”

”Mình khiến cô ấy tổn thương một lần, cô ấy còn chưa chịu tha thứ cho mình nữa, nếu mình cố đến gần thì cô ấy sẽ biến mình thành lừa nhỏ luôn ấy chứ.”

Dứt lời, hai người cùng bật cười ha hả, cười đến mức nước mắt sắp chảy ra.

”Bị ép khô cả rồi.”

”Cái gì?”

”Kích tình.”

”Hay tối nay chúng ta tìm chút kích thích đi, cậu nhìn bên kia kia, có mấy cô gái đấy, để mình mời các cô ấy đến uống rượu.” Hạ Đình Vũ ra dấu tay gọi phục vụ đến, dặn dò mấy câu rồi cho anh ta một xấp tiền.

Mấy cô gái kia thấy có trai đẹp trẻ tuổi mời thì cũng đi đến rất nhanh, gương mặt trang điểm đậm nhưng vẫn khiến người ta rung động, sau mấy câu hàn huyên liền trở nên nhiệt tình, khoác vai ôm lưng uống rượu với nhau.

”Em tên gì?” Phó Đông Bình hỏi hai cô gái ngồi cạnh mình.

”Em tên Bạch Vân, cô ấy là Hắc Thổ, năm nay em bảy mươi ba, cô ấy bảy mươi lăm, em là chồng cô ấy, cô ấy là mẹ em”** “Bạch Vân” nói giọng Đông Bắc, tự giới thiệu đầy hài hước.

(*Đây là một đoạn hài kịch trong chương trình chào Xuân do đạo diễn Triệu Bản Sơn và nữ diễn viên Tống Đan Đan phối hợp diễn.)

Đương nhiên Phó Đông Bình biết cô nàng đang bắt chước ai, bèn cười to không ngừng, cô bé này thú vị thật đấy.”Kìa anh, làm gì mà uống rượu giải sầu một mình thế, chúng ta cùng uống đi.” “Hắc Thổ” chủ động rót rượu cho Phó Đông Bình. Mấy chị em gái của cô nàng thì vây quanh Hạ Đình Vũ, nói nói cười cười chọc cho anh ta vô cùng vui vẻ.

Trong sắc đèn ở quán bar, hai con người bị tổn thương cùng nhìn vào tâm hồn cô quạnh của nhau, dùng tiền mua được vui vẻ, nhất thời lấp vào chỗ trống trong lòng.

”Em ra sân* chưa?” Hạ Đình Vũ hát cầm hơi một cô gái tô mắt màu tím đậm.

(*Ám chỉ các cô gái hộp đêm phục vụ tình dục.)

Cô gái kia trách anh ta, “Anh này, anh nói gì kỳ thế, bọn em đâu phải thiếu tiền đến bán thân, ban ngày đi làm bận rộn, đến tối mới ra ngoài tìm vui vẻ, anh đừng có xem thường người ta đấy nhé. Em hỏi ngược lại anh đấy, anh đã ra sân chưa?”

Đùa người ta nay bị đùa lại, tất cả mọi người đều cười lên, riêng Phó Đông Bình là cười lớn nhất, Hạ Đình Vũ cũng cười giễu, “Nếu anh ra sân, thì em

cho anh bao nhiêu tiền một đêm đây?”

Cô gái quết mắt nhìn anh ta từ đầu đến chân, “Năm trăm đi, không thể nhiều hơn nữa.”

Chỉ năm trăm thôi đấy, Phó Đông Bình cười ra nước mắt, nếu mấy cô gái này biết Hạ Đình Vũ có bao nhiêu tài sản, đoán chắc sẽ mở rộng tầm mắt lắm. Hạ Đình Vũ cười mắng anh: “Cậu cười cái gì, cậu mà ra sân thì nhiều lắm cũng chỉ có ba trăm thôi.”

Rồi lại lật mặt, ra điều kiện với cô gái ấy, “Năm trăm không được, ít quá, anh đây đẹp trai trẻ tuổi như thế, có được việc hay không thì em thử mới biết được, em dẫn anh đi thuê phòng, ít nhất cho anh bốn con số, cũng không cần nhiều, 1666 đi, nhiều may mắn, nếu em cho anh 1888 thì anh tặng em luôn đấy.”

Mọi người cười phá lên, men rượu ngấm vào người, Hạ Đình Vũ ôm eo cô nàng, cười cười đặt đầu lên vai cô ấy, nhưng chỉ trong nháy mắt, anh ta không cười nổi nữa, vì có một cô gái tóc trắng lại dài đang đi về phía bọn họ.

“Sao em biết anh ở đây?” Hạ Đình Vũ thả cô gái trong ngực ra, sắc mặt lúng túng.

“Vệ tinh định vị được xe của anh.” Cô gái tóc dài trắng thản đáp.

Có khách không mời mà đến, lập tức bầu không khí trở nên sượng đi, mấy cô gái tự tản đi, còn lại ba người lúng túng đôi mắt nhau, Hạ Đình Vũ ý mình da mặt dày, giới thiệu hai người họ với nhau, nói với Phó Đông Bình rằng, người này chính là vợ chưa cưới của anh ta.

Cô gái này tên Nam Tử, trông cũng chẳng tệ mấy, dùng lời trong sách xem tướng thì chính là “thiên đình bảo mẫn, địa các phương viên”*, là tướng mạo của vị hiền thê lương mẫu đúng tiêu chuẩn, hơn nữa còn rất kiên nhẫn với Hạ Đình Vũ, thấy anh ta uống say nằm trong quầy bar cũng không nổi giận, mà còn khôn khéo ngồi cạnh anh ta.

(*Tục ngữ có câu: “Thiên đình bảo mẫn, địa các phương viên” (ý chỉ đình trán và cằm đầy đặn phúc hậu) để mô tả những người có tướng mạo tốt.)

Biết rõ vì sao Hạ Đình Vũ lại uống say như thế, Phó Đông Bình vẫn chủ động giảng hòa thay anh ta, “Xin lỗi, đã mấy ngày rồi tôi chưa gặp Tiểu Vũ nên mới uống nhiều mấy ly, chứ bình thường cậu ta không như vậy đâu.”

“Không sao, thanh niên trai tráng uống chút rượu nói khoác cũng bình thường, nếu không thì còn gì là thanh niên nữa, vốn đã có vẻ non nớt rồi.” Nam Tử khẽ vuốt tóc mai của Hạ Đình Vũ, ánh mắt rất dịu dàng.

Không biết vì sao mà Phó Đông Bình lại cảm thấy trong lời cô ấy có ý gì đó, chỉ đành giả vờ như nghe không hiểu.

“Hai ngày chạy nhảy mệt mỏi, giờ có giấy vò cũng không nổi.” Khóe miệng Nam Tử nhếch lên nụ cười kỳ dị.

Phó Đông Bình nhìn dáng vẻ này của cô mà nổi cả da gà, cô gái này không khác gì nhện tinh khi thấy Đường Tăng trong “Tây Du Ký” cả, chỉ thiếu chảy nước dãi hai mét thôi.

Nam Tử thấy Phó Đông Bình không được tự nhiên lắm thì bèn chủ động nói: “Có thể anh không biết, lúc cấp ba tôi đã quen anh ấy rồi, thích anh ấy mười năm, nhưng đến bây giờ anh ấy chưa nhìn lấy tôi một lần nào cả, lúc này đồng ý kết hôn với tôi, chắc hẳn là chịu tổn thương vì cô gái nào đó rồi, nên muốn trốn vào hôn nhân để chữa lành, nhưng tôi không bận tâm, ngoài anh ấy ra, tôi không muốn lấy ai nữa cả. Tôi sẽ sống qua ngày thật tốt với anh ấy, để anh ấy không phải hối hận khi đã cưới tôi.”

Nghe thấy lời này, trái lại Phó Đông Bình có chút cảm động, chỉ có những cô gái trẻ mới có thể có được tấm lòng như thế - không màng đến lỡ sau này hôn nhân không thuận buồm. Có vài cô gái trông đáng yêu thanh thuần, nhưng lại không hợp để sống chung với nhau, nhất là như Đồng Hi từ nhỏ đến lớn đã được bố mẹ nâng như nâng trứng, không biết điều cũng không thông cảm được.

“Thật ra... Cũng không phải thế, Tiểu Vũ thích chơi bời thật, nhưng không phải là người không đáng tin, nếu cậu ta đã đồng ý kết hôn với cô rồi thì nhất định là do cảm thấy cô không tệ, chứ cậu ta đã đến cái tuổi không thể kết hôn được đâu, cô nói có đúng không?” Phó Đông Bình vừa nói vừa cười khan, cười một hồi lại cảm thấy lời mình nói chẳng có gì đáng để cười, liền trở nên lúng túng.

“Tôi hiểu anh ấy mà.” Nam Tử đưa tay vuốt ve tóc mai rồi đến trên trán Hạ Đình Vũ, mặc dù giọng rất lạnh, nhưng không hề thiếu tình ý.

Phó Đông Bình thảm thán, cúi đầu uống rượu.

Không biết liệu mình cũng sẽ có một ngày phải cam chịu như vậy hay không, chưa đến ba mươi tuổi, anh vẫn còn tự do hai năm nữa, qua ba mươi là trong nhà sẽ gấp rút giục anh mau cưới cho xem, ngộ nhờ đến lúc đó, khắc tinh trong đời anh còn chưa quay về bên anh, liệu anh có thể vì không chịu nổi áp lực mà chấp nhận không?

Phó Đông Bình không dám nghĩ nhiều, con người ta đến mỗi độ tuổi là lại có suy nghĩ khác nhau, có lúc không phải mình muốn thế nào mà thực tế sẽ như thế nào, nếu nhất định đến một ngày anh không thể không người hy vọng, lỡ xảy ra chuyện gì thì cũng rất khó nói.

Môi trường và thời gian như đã thay đổi Nhậm Thiên Chân, từ sau lần đó cùng ghi hình chương trình du lịch, anh cũng cảm nhận được sự thay đổi ở cô, cô trở nên trưởng thành hơn, có chút cảm giác xa lạ, không còn là cô gái nhỏ đơn thuần buồn bực không vui như xưa nữa.

Cùng Nam Tử đưa Hạ Đình Vũ về nhà, lúc Phó Đông Bình quay về thì đã là đêm khuya.

Một mồi nằm ngả ra giường, ngay đến tắm anh cũng lười tắm, cởi quần áo được nửa thì đã đi ngủ. Trong mơ mơ thấy Nhậm Thiên Chân đứng trước mặt mình, anh đưa tay muốn bắt lấy cô, nhưng không cách nào bắt được, dưới tình thế cấp bách, anh kích động hét lên với cô.

”Thiên Chân... Thiên Chân, em đừng né tránh anh mà, anh biết mình có rất nhiều khuyết điểm, lại còn hẹp hòi, hờ một chút là thích nổi giận, còn thích giận em nữa, nhưng những lời anh nói với em đó không phải là thật lòng, anh rất muốn biết, ở trong lòng em, rốt cuộc anh có quan trọng hay không.”

Mái tóc dài của Nhậm Thiên Chân bồng bềnh trong gió như yêu tinh, anh đuổi theo cô, như người lạc đường đuổi theo ánh đèn, trong giấc mơ, anh chạy thất thiểu về phía cô.

”Em nói cho anh biết đi, chúng ta còn có thể ở bên nhau được nữa không? Nếu em không muốn ở bên anh, thì anh cũng sẽ không gặp lại em nữa, không bao giờ gặp nhau nữa.”

Cơ thể lắc lư như đang trôi lơ lửng trong mây, còn chưa đợi Nhậm Thiên Chân nói rõ kết quả thì đầu óc anh đã trống rỗng, tiến sâu vào giấc mộng hơn.

Khi Phó Đông Bình tỉnh lại lần nữa thì là rạng sáng ngày hôm sau, thấy quần chỉ cởi một nửa vắt vẻo trên đùi thì bật cười.

Sau khi cười xong, anh cảm thấy chóng mặt phình nở người mệt mỏi, lúc này mới hay cả đêm mình không đắp chăn nên bị cảm, chỉ đành nằm xuống lại, định nghỉ ngơi một ngày.

Thiên Chân, anh mệt quá, thật là nhớ em!

Ôm gối vào ngực coi đó là cô, anh lộn một vòng rồi đè gối xuống dưới thân người, có ý định chinh phục “cô”. Nhưng chưa đợi anh ra tay thì tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên đâm thẳng vào màng nhĩ của anh, làm anh sợ đến mức nhũn cả tứ chi.

”Này, ai đây?” Anh không kiên nhẫn hỏi lại.

”Anh Phó, là em đây, em là Dao Dao, sáng sớm nay Đồng Đồng cắt mạch máu trong phòng tắm, máu chảy nhiều lắm, dọa em sợ đến chết.” Giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở truyền đến điện thoại.

Phó Đông Bình giật nảy người, lập tức bật dậy từ trên giường, “Em nói cái gì cơ, Đồng Hi thế nào?”

Hề Dao Dao vừa khóc vừa nói: “Mấy ngày nay tâm trạng của cậu ấy không tốt lắm, nói là anh Tiểu Vũ muốn chia tay với cậu ấy, bọn họ chia tay mấy lần rồi nên em cũng không để ý lắm, ai ngờ sáng nay vừa vào nhà vệ sinh đã thấy cậu ấy nằm trong góc tường, trên đất là một vũng máu... Cả vũng máu...”

”Vậy bọn em đưa em ấy đến bệnh viện chưa? Em ấy có nguy hiểm không, em đừng khóc nữa, em ấy có nguy hiểm không?” Phó Đông Bình chịu đựng cơn đau đầu, mặc lại quần, gài lại cúc áo sơ mi.

”Đã đưa vào viện rồi ạ, giờ em đang ở ngoài phòng bệnh, bác sĩ nói cậu ấy không sao, vết thương không sâu, em muốn gọi điện cho anh Tiểu Vũ nhưng anh ấy tắt máy rồi, em đành phải gọi cho anh.” Hề Dao Dao thút thít nói.

May mà không xảy ra án mạng, Phó Đông Bình mừng thầm, rồi bảo Hề Dao Dao an ủi Đồng Hi bình tĩnh lại, anh sẽ lập tức đến bệnh viện ngay.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tim Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 17: Một Cước Đá Văng Mình

Trong phòng bệnh, khi Hề Dao Dao nhận được cuộc gọi của Phó Đông Bình thì lập tức chạy ra hành lang đón anh, Phó Đông Bình hỏi thăm tình hình rồi cùng cô ấy vào phòng bệnh.

Đồng Hi yếu ớt nằm trên giường, gương mặt trắng bệch như giấy, hai mắt sưng đỏ, trên cổ tay quần mấy lớp vải xô dây cộm, nghe thấy âm thanh, cô ấy miễn cưỡng mở mắt ra, thấy là Phó Đông Bình thì nước mắt lại tuôn trào.

Phó Đông Bình ngồi xuống cạnh giường bệnh, có phần trách móc, “Em làm như thế liệu có nghĩ đến hậu quả không? Có nghĩ đến bố mẹ vất vả nuôi em khôn lớn không?” Đồng Hi òa khóc, “Em... em, anh Tiểu Vũ nói sẽ không gặp lại em nữa.”

”Vậy thì em cũng không cần phải tự sát, tự sát là hành động ngu ngốc nhất, chẳng những không khiến cậu ta hồi tâm chuyển ý mà trái lại còn làm cậu ta rời xa em hơn. Em làm như thế, ngoài việc khiến mình đau, khiến bố mẹ đau thì không có bất cứ tác dụng nào đâu.” Phó Đông Bình không hề thích mấy cô nàng cứ hồ hởi chuyện là lại đòi sống đòi chết như thế này tí nào.

Thất tình thì có gì to tát chứ, đâu phải ai chưa từng thất tình, tự sát vì thất tình là hành động yếu kém nhất.

Đồng Hi bị anh nói đến mức nện họng không trả lời được, im lặng khóc tức tưởi.

Phó Đông Bình thấy cô bé mím môi, đáng vẻ đáng thương thì từ tốn nói, “Chưa đến mấy năm là em sẽ hiểu, hai người sống chung với nhau không phải chỉ cần yêu là xong, mà còn phải bao dung thông cảm lẫn nhau, lúc hai người hòa hợp thì ngọt như mía lùi, lúc cãi nhau thì lại như kẻ thù, nếu đến giờ vẫn không chịu nhượng bộ đôi phương, vậy chia tay là chuyện tất nhiên rồi.”

Hè Dao Dao đứng bên cạnh bảo: “Em cũng khuyên cậu ấy rồi, nhưng cậu ấy không chịu nghe, lần nào cãi nhau với anh Tiểu Vũ xong cũng quay về khóc, nói sẽ không để ý đến anh ấy nữa, kết quả chưa đến mấy ngày đã gọi cho người ta, rồi lại khóc một trận, nói muốn giảng hòa.”

Phó Đông Bình nói tiếp: “Vốn anh định không nói với em đâu, nhưng Tiểu Vũ sắp kết hôn rồi, đối tượng do nhà cậu ta sắp xếp, cha mẹ hai bên cũng đã ấn định ngày cưới rồi, em còn trẻ, tương lai còn rất nhiều cơ hội, đừng có đi sâu vào bế tắc như vậy.”

Đồng Hi nghe thấy thế thì lập tức ngậy ra như một pho tượng đất, sắc mặt trắng xám không chút sức sống. Hè Dao Dao giật nảy người, vội lay cô ấy, “Đồng Đồng, cậu đừng dọa mình, cậu nói gì đi?”

Phó Đông Bình kéo cô ấy ra, “Cứ để cho em ấy tỉnh táo lại, Đồng Đồng này, một năm nay em với Tiểu Tiểu tan tan hợp hợp, hai người cũng mệt mỏi, chia tay chưa chắc là chuyện xấu, cố chịu qua thời gian này thì em mới có tương lai được.”

Đồng Hi vẫn sững sờ ngẩn người, tựa như không nghe thấy lời anh nói.

Những gì nên nói đã nói hết, lúc ra về, Phó Đông Bình gọi Hè Dao Dao đến, lấy hai ngàn ra đưa cho cô ấy, đồng thời còn dặn dò, “Tiền không nhiều, em mua ít đồ cho em ấy bồi bổ. Cũng đừng nói chuyện này cho bố mẹ em ấy biết, tránh người nhà lo lắng theo.”

Hè Dao Dao vội từ chối, “Bọn em sao có thể lấy nhiều tiền của anh Phó như vậy được chứ, không cần đâu, nhà Đồng Đồng có tiền, tiền tháng để tiêu vặt của cậu ấy đã hơn mười ngàn rồi.”

Phó Đông Bình vẫn khẳng khái đưa, “Đây là chút tấm lòng của anh, em cứ nhận lấy thay em ấy đi.” Hè Dao Dao không từ chối được, chỉ đành nhận lấy tiền, rồi tiễn anh vào thang máy.

Nghĩ tới nghĩ lui, Phó Đông Bình cảm thấy không cần thiết nói chuyện này cho Hạ Đình Vũ biết, anh ta sắp kết hôn đến nơi rồi, nếu đã chọn kết hôn thì ắt có lựa chọn của mình, cho dù lúc này anh ta và Đồng Hi có quay lại với nhau thì cũng khó chắc chắn rằng lần sau sẽ không gây nhau chia tay nữa, bàn về vấn đề tính cách, căn bản không có cách nào giải quyết được.

Trong vườn hoa bệnh viện, Phó Đông Bình đang tính đi vào bãi đậu xe, lại chợt thấy Nhậm Thiên Chân đi về tòa nhà nội trú, đeo kính râm, không nhìn rõ nét mặt của cô, nhất thời có chút bận lòng, bèn lặng lẽ đuổi theo cô.

Sợ bị cô phát hiện nhưng lại muốn biết cô đi đến tầng mấy, Phó Đông Bình bèn lẩn vào trong đám đông, cầm sổ tay bác sĩ che mặt đi vào thang máy, cũng may thang máy bệnh viện bao giờ cũng đông nghịt người, Nhậm Thiên Chân hoàn toàn không chú ý đến anh.

Một mực nhìn cô, đợi lúc cô ra khỏi thang máy thì anh cũng chen ra khỏi đám người mà đuổi theo, bấy giờ mới phát hiện ra tầng cô đến là khoa phụ sản, khiến mồ hôi lạnh đổ đầy người anh.

Chẳng lẽ cô sinh non ư? Phó Đông Bình tính toán lại ngày tháng, nếu như là thật thì đứa bé kia không thể nào là của anh được, suy luận này khiến lòng Phó Đông Bình rối bời, dán chặt mắt vào Nhậm Thiên Chân, lại thấy cô đi đến quầy tiếp tân hỏi ý tá.

Hỏi xong rồi, cô liền bước sang một bên hành lang như đang tìm gì đó, Phó Đông Bình đứng đằng xa nhìn cô, do dự phân vân nên đi hay ở, nếu như cô là người như thế, vậy thì anh gặp cô để làm gì nữa?

Nhưng cảm giác có gai ở lưng chỉ duy trì được mấy giây, lòng Phó Đông Bình đã dịu đi, Nhậm Thiên Chân muốn tìm phòng bệnh, sau khi tìm được liền đi vào.

Thì ra cô chỉ đến đây thăm bệnh. Phó Đông Bình lặng lẽ đi qua, đứng trước cửa phòng bệnh nhìn nhìn, đáng tiếc, mấy chiếc giường đều bị tấm màn ngăn lại, anh không thấy được gì.

Y tá thấy anh dáo dác đứng trước cửa, bèn tò mò nhìn anh, “Anh này, nếu anh đến thăm sản phụ thì mời anh đi vào, đừng đứng ở cửa.”

“À, không không...” Chợt anh nảy ra một ý, hỏi ý tá: “Sản phụ trong phòng này tên là gì thế? Chị tôi vừa mới sinh con, nhưng không nói cho tôi biết là ở phòng số mấy, đúng lúc tôi cũng quên mang điện thoại.”

Y tá kiểm tra danh sách rồi nói cho anh hai cái tên, “Còn có một người đến giữ thai sinh non, tên là Liêu Thanh.” Lúc này Phó Đông Bình mới như trút được gánh nặng, cười ha ha với ý tá, “Cảm ơn, chị tôi không có ở đây.”

Y tá thấy vẻ khờ dại của anh thì chỉ nhún vai, đi vào phòng bệnh kiểm tra.

Về đến nhà, Phó Đông Bình liền ngã bệnh, sốt cao gây nhức đầu làm anh không xuống giường nổi, nằm lì ở nhà suốt hai ngày, nhưng đúng lúc này, một cú điện thoại của lão Hà lại khiến anh mất ngủ.

”Tuần sau Nhậm Thiên Chân sẽ đến đài truyền hình Nhạn Kinh.”

”Nhanh như vậy ư?”

”Bên kia chuẩn bị một chương trình, đang nôn nóng chờ cô ấy vào tổ.”

Kết thúc cuộc gọi của lão Hà, Phó Đông Bình vội đến mức muốn ngồi dậy, nhưng vừa ngồi là lại chóng mặt hoa mắt, trán chảy mồ hôi, không cách nào ra ngoài được, bất đắc dĩ, anh đành gọi điện cho Hạ Đình Vũ, nhờ anh ta vận dụng hết mọi mối quan hệ có thể vận dụng được, ngăn Nhậm Thiên Chân đến đài truyền hình Nhạn Kinh.

Hạ Đình Vũ thở dài, “Cậu nói xem cậu là đang yêu hay chịu tội thế, nếu trong lòng con bé đó có cậu thì nó sẽ không chạy xa như vậy đâu.”

”Có một số chuyện mình chưa hề nói với cậu, không phải cô ấy tránh mình mà là vì chuyện trong nhà cô ấy.” Phó Đông Bình cắn răng chịu con như cũ, thuật sơ lại chuyện của Nhậm Cầu Thực.

”Đã có phán quyết cho bố cô ta chưa?”

”Sự thật rõ ràng, bằng chứng xác thực, trong lần sơ thẩm đầu tiên tòa án xử tử hình, lập tức thi hành, Nhậm Cầu Thực không kháng án, Thiên Chân lại là người thân duy nhất của ông ta, bên tòa án và viện Kiểm sát sẽ đưa những giấy tờ phán quyết và thi hành này đến tay cô ấy.”

”Đúng là một đá kích lớn, một khi bị truyền thông biết, lại được tô vẽ thêm thì tiền đồ của cô ta coi như xong, sau này làm kiểm tra chính trị cũng rất phiền.”

”Nên cậu giúp mình một tay đi, đừng để cô ấy đến Nhạn Kinh, truyền thông bên ấy quá mạnh, không chắc sẽ có người không làm chuyện xấu, vạch trần chuyện này.”

”Đừng nói cái gì mà giúp hay không, chỉ cần là chuyện cậu nói, mình sẽ tìm người gọi điện cho đài truyền hình, không để cô ấy phải đi nữa.” Hạ Đình Vũ cam đoan.

Buổi tối hôm đó, Hạ Đình Vũ gọi điện nói với Phó Đông Bình là chuyện đã xong rồi, hơn nữa sẽ không để Nhậm Thiên Chân biết nguyên nhân thực sự can thiệp điều động, lúc này Phó Đông Bình mới thở phào nhẹ nhõm.

”Đông Bình, mình bị người ta đánh rồi, cậu đến thăm mình thì nhớ mua sầu riêng đấy.” Hạ Đình Vũ uể oải kể khổ trong điện thoại.

”Cái gì cơ? Ai đánh?” Phó Đông Bình vô cùng ngạc nhiên, ai lại dám đánh công tử nhà phó thị trưởng chứ?

”Là Nam Tử, dùng móc áo đánh đến mức lưng chảy máu rồi, đau chết mất.”

”Thì ra lòng trả thù của cô ấy lại mạnh như thế, không phải chúng ta chỉ uống mấy ly rượu thôi à, vậy mà cô ấy lại ra tay với cậu, đừng có đòi nàng dâu chỉ số vũ lực cao như thế nhé.” Phó Đông Bình nghe chuyện của bạn tốt mà đầu không còn đau nữa, đúng là kỳ tích.

”Không phải thế...” Hạ Đình Vũ như có nỗi niềm khó nói, nhưng rồi vẫn than vãn, “Tối hôm trước mình có với cô ấy, mình cũng không biết chuyện gì, có lẽ lâu rồi không làm, mà người cô ấy lại mềm mại, mình liền...”

”Vậy thì làm gì đến nỗi mà đánh cậu chứ, tính khí gì vậy, hôn sự của hai người cũng đã định rồi.”

”Mình gọi tên của người khác.”

”Hả? Cái này thì không trách được, cậu như vậy là có lỗi với người ta lắm rồi đấy, dù trong lòng cậu không có cô ấy thì cũng không thể làm như vậy được.”

”Cô ấy đá bay mình xuống giường, rồi ra sân thượng lấy móc áo đi vào, đánh thẳng xuống lưng mình, mình còn chưa tỉnh rượu nữa, đầu đau cực, muốn trốn cũng không trốn được, nhưng lúc đó mình cũng không có ý định trốn, mình cũng cảm thấy có lỗi với cô ấy lắm, mình làm trên người cô ấy, nhưng lại gọi tên người khác.”

Phó Đông Bình cười sặc sụa, vắt và lăm mồm lại nói rõ được, “Cả ngày nay mình cũng không xuống giường, lên con sốt chóng mặt, không có cách nào đưa sầu riêng đến cho cậu được, nhưng mình có thể gọi giao hàng nhanh cho cậu.”

”Mình muốn sầu riêng Musang King, không muốn của trong vùng.”

”Tiểu Vũ, cậu còn nhớ Đồng Hi không?”

”Không nhớ nữa.”

”Vậy cậu làm tình với người khác còn gọi tên cô ấy làm gì.”

”Thì do thói quen.”

“Được rồi, nếu cậu rộng lượng như thế thì mình không nói nữa.”

“Rốt cuộc cậu muốn nói gì?” Hạ Đình Vũ ngửi được mùi âm mưu quỷ kế, Phó Đông Bình sẽ không vô duyên vô cớ nhắc đến Đồng Hi như vậy, mặc dù là do anh ta nói trước.

“Hôm qua cô ấy cắt cổ tay trong phòng ngủ, may mà không cắt sâu lắm, lại được đưa đến bệnh viện kịp thời nên không xảy ra chuyện gì.”

Đợi cả buổi mà không thấy Hạ Đình Vũ nói gì, Phó Đông Bình tưởng anh ta ngạc nhiên ngây người, bèn gọi mấy tiếng: “Tiểu Vũ, Tiểu Vũ...”

“Không phải là lần đầu tiên.” Hạ Đình Vũ thấp giọng nói, “Bình thường nhìn thì lạc quan đấy, nhưng hề gặp chuyện là lại mất không chế cảm xúc, từng cắt ngay trước mặt mình một lần rồi, âm í đến mức mẹ mình cũng biết, lúc đó mới ép mình chia tay với cô ấy.”

“Haiz, cô bé kia chẳng bót lo tí nào. Mình cảm thấy Nam Từ không tệ đâu, có thể yên phận chăm sóc cậu, cậu nên thu lòng lại đi.” Phó Đông Bình khuyên nhủ.

“Mình cũng muốn như vậy, nên mới để cô ấy đánh một trận cho hả giận, mà cô ấy ra tay cũng độc thật đấy, đánh xong còn khóc sưng cả hai mắt, hỏi mình có đau không, mình nói đau muốn chết, vậy là cô ấy lại khóc, khóc tới khóc lui, lúc bôi thuốc cho mình còn nhỏ nước mắt xuống vết thương của mình, cậu nói xem có phải cô ấy rất ác không.”

“Đấy gọi là đánh là hôn mắng là yêu.” Phó Đông Bình nói một cách đầy hả hê.

Vì chuyện truyền chuyện, Nhậm Thiên Chân tìm chủ nhiệm hỏi rõ nguyên nhân, nhưng chủ nhiệm nói là mình cũng không biết rõ nội tình, chỉ biết là lệnh điều động bị cấp trên cản lại.

“Hình như là thông báo của ban Tuyên truyền thành phố, nói đài chúng ta vất vả lắm mới có một người dẫn chương trình nổi tiếng, thành phố không muốn để nhân tài ra ngoài nên mới giữ cô lại làm hình ảnh công chúng để quảng bá.”

Nhậm Thiên Chân không tin nổi, “Chút chuyện này của tôi mà còn có thể kinh động đến thành phố sao?”

“Cũng không biết nữa.” Chủ nhiệm rất giữ ý tứ, một câu không nên nói thì cũng không nói nhiều.

Mấy ngày sau, Nhậm Thiên Chân nhận được thông báo trong đài, trong thành phố có một đoàn kinh mậu đi châu Âu khảo sát, trong đài sắp xếp cho cô đi cùng như một thành viên của đoàn ký giả cùng ra nước ngoài,

“Tôi cũng không phải là dẫn chương trình mảng tin tức, để tôi đi làm gì?” Nhậm Thiên Chân không hiểu, tại sao mình có thể có quan hệ gì với khảo sát kinh mậu được chứ.

Chủ nhiệm xòe tay ra, “Cấp trên ra lệnh, bọn tôi cũng không biết, giám đốc đài truyền hình đã căn dặn rồi, đi cùng lần này đều là mấy nhân vật tai to mặt lớn trong thành phố, bảo các cô xử lý cẩn thận, không được xảy ra sơ suất gì.”

“Thiên Chân à, cứ coi như là đi nghỉ phép đi, đến châu Âu chơi.” Một đồng nghiệp đứng bên cạnh đùa nói.

Nhưng Nhậm Thiên Chân không thoải mái được tạo nào, cô nhạy cảm nhận thấy chuyện này không đơn giản.

Vào ngày lên đường, khi cô nhìn thấy một quý bà trung niên tác phong nhanh nhay, khí chất xuất chúng ngừng đầu ưỡn ngực dẫn một đoàn người xuất hiện ở sân bay, thì cô lập tức hiểu ra.

Đó là mẹ của Hạ Đình Vũ, là một nhân vật tiếng tăm lẫy lừng trong giới viên chức cấp tỉnh đảo Cò, chủ quản kinh tế, tổng sản lượng kinh tế của đảo Cò đứng đầu danh sách trong nước, không thể không có công của bà ấy.

Chỉ là cùng uống rượu một lần thôi mà, từ đó có thể thấy vị phu nhân này bình thường rất dễ ý đến nhất cử nhất động của cậu con trai, Nhậm Thiên Chân chỉ cảm thấy tức cười, không phải bà ấy muốn nhân cơ hội này chinh mình, cảnh cáo cách xa con trai bà đấy chứ?

Ngay lúc Nhậm Thiên Chân đang trầm đoán thì một giọng nữ trong trẻo vang lên qua radio trong sân bay, nhắc nhở hành khách lên chuyến bay nào hãng nào, đeo kính râm vào, cô lấy lại tinh thần, đi đến lối xếp hàng.

Khoang mấy bay rất rộng, dọc đường bay cũng vô cùng thuận lợi, lãnh đạo thì ngồi ở khoang hạng nhất và khoang thương gia, còn nhân viên đi theo và đoàn ký giả thì ở khoang phổ thông, nghĩ rằng bình đến tướng đỡ nước đến đất ngăn, Nhậm Thiên Chân liền nhắm mắt dưỡng thần.

Trải qua hai mươi giờ bay, máy bay hạ cánh xuống sân bay Brussels, nhân viên ở tòa thị chính địa phương đưa xe đến tiếp đón, Nhậm Thiên Chân tạm thời được bổ sung làm dẫn chương trình, có mặt ngay tại nơi báo cáo tình hình đi nước ngoài.

Thời tiết ở Brussels khá quang đãng, trời trong không mây. Sau khi báo cáo xong, mọi người kéo đến khách sạn, lãnh đạo và phóng viên mỗi nhóm tự về phòng mình, một giây cũng không chậm trễ.

Mấy ngày tiếp theo, chạy khắp mấy thành phố quan trọng ở châu Âu, đoàn ký giả theo dõi báo cáo dọc đường, Dương phu nhân luôn giữ nét thanh thản oai phong, không nói chuyện riêng với Nhậm Thiên Chân lần nào, thậm chí cũng không nhìn lâu câu, cho đến một buổi tối, thư ký đến gõ cửa phòng cô.

”Thị trưởng Dương đang dùng cơm ở phòng ăn tầng bảy, mời cô qua gặp.” Về mặt thư ký không lạnh không nóng, không nhìn ra là đang vui hay giận. Nhậm Thiên Chân gật đầu, “Đợi tôi thay quần áo rồi sẽ đến ngay.”

Tìm một chiếc váy trong vali, Nhậm Thiên Chân rửa mặt sạch sẽ, trang điểm nhạt, rồi lại sửa sang tóc tai lại, giống như phải ra chiến trường vậy, đai nịt gọn gàng chờ xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 18: Không Phải Em Muốn Tránh Anh

Dương phu nhân có thái độ rất đúng mực, thấy Nhậm Thiên Chân đi đến, liền mỉm cười bảo cô ngồi xuống.

”Nghe nói cô tốt nghiệp đại học Đào Cò, chúng ta học chung trường đấy.” Dương phu nhân đánh giá cô gái trước mắt, bộ dạng rất thanh tú, khiến ai nhìn cũng thấy thích.

Âm thầm quan sát mấy ngày, cô gái này có trình độ học vấn cao, cả khí chất lẫn tướng mạo đều xuất chúng, không những có thể nói tiếng Anh lưu loát mà tư chất nghề nghiệp của một người dẫn chương trình cũng rất tốt, nhất là đối với một người không phải học ngành dẫn chương trình phát thanh, biểu hiện của cô có thể nói là khá xuất sắc.

”Cháu biết, bác là tiến sĩ của học viện quản lý.” Hai ngày nay, vì để đối phó với cục diện này mà Nhậm Thiên Chân đã đọc kỹ tài liệu về bà ấy, biết bà ấy là tiến sĩ kinh tế học ở đại học Đào Cò.

Hai người chuyện trò mấy câu, Nhậm Thiên Chân có thể nghe ra, đôi phương đã sớm điều tra rõ chuyện của cô.

”Có biết mục đích hôm nay tôi tìm cô là gì không?” Dương phu nhân đổi đề tài, nét mặt dịu dàng không nhìn ra cảm xúc. Nhậm Thiên Chân gật đầu, “Biết ạ, nhưng có lẽ bác đã nghĩ sai rồi, cháu và con trai bác không có bất kỳ quan hệ gì cả.”

Dương Phu nhân nhìn cô như con mèo nhỏ chuẩn bị chiến đấu, xù lông cả lên thì cười một tiếng, “Tôi không tính sai, Thiên Chân à, trước kia cô là bạn gái của Đông Bình, nhưng giờ hai người đã chia tay rồi, mà Đông Bình và Tiểu Vũ lại là bạn thân.”

”Cháu không hiểu rõ ý bác lắm.” Nhậm Thiên Chân khẽ nhún mày.

Dương phu nhân không nói ngay, mà hơi ngẩng đầu, nhìn có hơi kiêu ngạo. Nhậm Thiên Chân thấy động tác này của bà giống hệt của Hạ Đình Vũ, không khỏi hé môi cười, đúng là hai mẹ con.

”Tôi không có quyền can thiệp vào chuyện giữa cô và Đông Bình, nhưng lại có người thấy cô và Tiểu Vũ vào đêm hôm khuya khoắt ở với nhau, Thiên Chân à, tôi hi vọng cô có thể giải thích.”

”Đi à...” Nhậm Thiên Chân dừng lại, có chút ngượng ngùng, “Cháu có thể gọi bác là đi không?!”

(*Trước đó Nhậm Thiên Chân xưng hô với bà Dương là “ngài”.)

”Dĩ nhiên rồi.”

”Đi à, hôm đó cháu và lãnh đạo đài truyền hình cùng đi xã giao với khách hàng, đúng lúc con trai đi cũng có mặt ở đó, cháu quá giang xe anh ấy về nhà, chỉ vậy mà thôi.”

”Thật sao?”

”Chẳng lẽ đi còn không tin con trai của mình? Anh ấy là bạn thân của Đông Bình, cũng biết rõ quan hệ của cháu với Đông Bình.”

”Nhưng có thể cô chưa biết, Tiểu Vũ đã vận dụng quan hệ để thông báo với bên đài truyền hình, làm bọn họ ngăn lệnh điều cô đi Nhật Kinh công tác.” Trên gương mặt tú lệ đoan trang của Dương phu nhân xuất hiện nét nghiêm túc, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Nhậm Thiên Chân.

Lúc này Nhậm Thiên Chân mới chợt hiểu ra, tại sao chuyện con con này của cô lại có thể kinh động đến ban Tuyên truyền thành phố, thì ra là có người giờ trò sau lưng, nhưng cô càng tin rằng đó là do Phó Đông Bình này mưu tính kế.

Thấy Nhậm Thiên Chân ngạc nhiên, Dương phu nhân khẽ thở dài, “Cô không hiểu Tiểu Vũ đâu, từ nhỏ thằng bé đã không nghe lời tôi và bố nó rồi, chúng tôi muốn thằng bé học y, nhưng nó lại không chịu, lén nộp đơn vào ngành khảo cổ, chúng tôi không đồng ý, liền đưa nó ra nước ngoài học trường Y mấy năm, không ngờ tốt nghiệp rồi mà nó lại sống chết không chịu làm bác sĩ, tự mở công ty riêng.”

Nhậm Thiên Chân biết, có lẽ bọn họ không hài lòng chuyện Hạ Đình Vũ tìm một cô bạn gái như Đồng Hi, nên đã xem xét đối tượng mà họ thấy thích

hợp hơn tốt hơn giúp anh ta, nhưng lại sợ anh ta có ý chống đối, nên mới đề phòng cẩn thận, không bỏ qua bất kỳ mục tiêu khả nghi nào.

“Cháu có thể đảm bảo với dì là cháu không có bất cứ quan hệ gì với anh ấy cả, trước đây không có, sau này lại càng không có.” Thái độ của Nhậm Thiên Chân rất thỏa đáng, lại còn nói rõ lập trường. Cô biết, đôi phương đang chờ những lời này của cô.

“Vậy thì tốt, Thiên Chân à, tôi có thể thấy cô là một cô gái hiểu tình đạt lý, tôi cũng là nhìn Đông Bình lớn lên, là hậu bối tôi rất xem trọng, mẹ thằng bé là bạn thân nhất của tôi, tôi hy vọng dù hai người không phải là người yêu thì cũng đừng có cãi nhau.” Dương phu nhân tao nhã gọi nhân viên đến đưa thức ăn lên.

Một bữa ăn này, Nhậm Thiên Chân ăn mà như nhai sáp. Vị phu nhân trước mắt đây, có cương có nhu vô cùng lợi hại, vừa răn cô nên giữ khoảng cách với Hạ Đình Vũ, lại nhắc nhở cô, đừng cãi nhau xảy ra chuyện gì lại khiến nhà họ Phó rối ren.

Quay về phòng, Nhậm Thiên Chân trần trọc tìm số điện thoại của Hạ Đình Vũ, vừa kết nối đã nói thẳng: “Mẹ anh sắp xếp để tôi đi châu Âu với bà ấy, mượn cơ hội chỉnh tôi, không để tôi dây dưa không rõ với anh, Hạ công tử à, tôi muốn biết là, tôi đã làm chuyện gì mà phải chịu chất vấn như thế?”

“Bà ấy tìm tới cô thật đấy à?” Hạ Đình Vũ vô cùng kinh hãi, mẹ anh ta ra tay đúng là mau lẹ.

“Đúng thế, sợ tôi xảy ra chuyện gì không nên có với anh, làm chậm trễ nhân duyên tốt của anh.” Nhậm Thiên Chân tức giận nói. Cô đã chọc ai đùa ai chứ, chỉ ăn bữa cơm thôi mà làm như cô muốn bám dính lấy ai đấy không bằng.

“Chuyện của tôi cô biết rồi à?” Hạ Đình Vũ còn kinh ngạc hơn, trước mắt mà nói, chuyện anh ta đính hôn vẫn là bí mật.

“Chuyện gì?” Nhậm Thiên Chân cũng không biết một câu của mình lại có thể đoán trúng.

“Tôi đính hôn.”

“Với ai thế, không phải là Đồng Hi đấy chứ?”

“Không phải cô ấy, là người khác, do mẹ tôi sắp xếp.”

“Hèn gì. Nếu không phải anh đính hôn thì bà ấy cũng không vội ra tay cản trở như thế.” Nhậm Thiên Chân nghĩ, có lẽ thời gian qua danh tiếng của mình quá kém, nếu không vị phu nhân kia sẽ cũng không như gặp cường địch, sợ mình quỵến rũ con trai bà.

“Vậy tôi thay mặt bà ấy nhận lỗi, xin lỗi cô.”

“Không phải tôi muốn nghe anh nói xin lỗi.”

“Vậy cô muốn nghe cái gì?” Hạ Đình Vũ có chút hứng thú, cười nhạt hỏi.

“Có phải danh tiếng của tôi rất nát không?”

“Vẫn chưa đến mức đó.” Hạ Đình Vũ cân nhắc rồi nói: “Thế giới này đối xử với phái nữ hà khắc hơn nhiều so với bên nam, đàn ông rong chơi bên ngoài, cùng lắm người khác chỉ nói anh ta phong lưu, nhưng còn với cô thì không như thế, cô có hiểu ý tôi không?”

“Đông Bình yêu cô chết đi sống lại, nhưng cậu ta cũng giống tôi, không có cách nào chờ cô gái ấy cả đời được, cô đừng làm khổ cậu ta nữa.” Đột nhiên Hạ Đình Vũ nói.

Nhậm Thiên Chân hít một hơi, không nói câu gì.

Cô không hề biết, ở đầu bên kia điện thoại, Phó Đông Bình đang cuống cuồng muốn cướp điện thoại từ tay Hạ Đình Vũ, “Là Thiên Chân sao, đưa mình đi, mau đưa cho mình!”

Hai người giờ rảnh rồi, đang ăn xôi thịt nướng ở một quán nhỏ ven đường, chợt có người gọi điện cho Hạ Đình Vũ, không ngờ lại là Thiên Chân, điều này khiến anh vừa tò mò lại hơi ghen, Thiên Chân gọi điện cho Hạ Đình Vũ mà lại không gọi cho anh.

“Không đưa, cô ấy có tìm cậu đâu.” Hạ Đình Vũ cố ý gây chuyện với anh, nhìn anh cuống quýt đầu đổ đầy mồ hôi.

Nhậm Thiên Chân nghe thấy tiếng trong điện thoại, vừa định cúp máy thì giọng Hạ Đình Vũ lại truyền đến, “Thiên Chân, cô khoan cúp máy đã, Đông Bình muốn nói chuyện với cô này.”

Nếu không chịu đưa điện thoại cho cậu ta, chắc chắn cậu ta có thể hất đầu sôi vào mặt mình ấy chứ.

Cuối cùng Phó Đông Bình cũng thuận lợi cướp lấy điện thoại từ tay Hạ Đình Vũ, dè dặt kích động, khẽ chào Nhậm Thiên Chân, “Thiên Chân, em đang ở đâu thế?”

“Ở Frankfurt, xuất ngoại với lãnh đạo thành phố.”

Phó Đông Bình phản ứng rất nhanh, “Di Dương à?”

“Đúng thế.” Nhậm Thiên Chân nghĩ ngợi rồi hỏi anh, “Là anh không để em đi Nhạn Kinh hả? Nên mới tìm người chặn lệnh điều em?”

Phó Đông Bình nghe thấy giọng cô không được vui lắm, nhưng cũng không giấu, “Là anh, anh không muốn để em đi.”

“Nếu như em cứ đi thì sao?” Nhậm Thiên Chân cố ý hỏi anh.

“Vậy em cứ thử xem.” Giọng Phó Đông Bình trầm xuống.

Nhậm Thiên Chân không đáp, nhìn mấy cuốn sách “Niêm giám kiến trúc châu Âu” dày cộp trên bàn, đó là những cuốn bản bìa cứng cô mất cả buổi chiều tìm kiếm trong hiệu sách.

“Em có mua quà cho anh, nhưng giờ em đổi ý rồi chuẩn bị dùng nó đập chết anh.”

“Mua cái gì?”

“Không nói cho anh.”

“Anh không muốn món quà có thể đập chết người đâu, anh muốn em làm khoai tây chiên giòn cho anh ăn.”

Nhậm Thiên Chân bật cười, cười đến mức chảy cả nước mắt.

“Đông Bình, hai ngày nay đầu em đau lắm.”

Phó Đông Bình hơi ngẩn ra, lâu lắm rồi Nhậm Thiên Chân không nói với anh một cách nũng nịu như thế, vậy là vợ hỏi cô, “Sao thế? Có phải số hai lại đi ra quấy rầy em không?”

“Em cũng không biết nữa, mãi không ngủ được, anh có số điện thoại của giáo sư Lý không?”

“Để anh tìm đã.” Chợt Phó Đông Bình nảy ra một ý, “Đợi em đi châu Âu về, anh sẽ nói cho em.”

“Thật ra... Sờ dĩ em muốn đi Nhạn Kinh, không phải là muốn rời khỏi anh, mà là muốn tìm giáo sư Lý tiếp tục điều trị... Em không muốn tìm bác sĩ ở đảo Cò này, sẽ có rắc rối. Vốn định thu xếp ổn thỏa bên kia xong sẽ nói với anh, ai ngờ anh lại cản chuyện này lại.”

Mấy ngày qua, cô cẩn thận nghĩ về tất cả những chuyện giữa hai người, cuối cùng lấy dũng khí nói chuyện này cho anh biết, không phải đảo Cò không có bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp, nhưng hồi trước anh bỏ gần cầu xa mời giáo sư Lý đến là cũng có ý đồ dụng tâm cả.

Phó Đông Bình thấy cô nói hết bao lời chất chứa trong lòng cho mình nghe thì vô cùng vui vẻ yên tâm. Cô có thể nhìn thẳng vào căn bệnh của mình là một bước tiến rất lớn, cho biết rằng chủ thể của cô đã dần dần trở thành chủ đạo, còn khách thể thì đang yếu đi.

“Anh đang ở đâu thế? Tại sao không nói gì?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Phó Đông Bình nghiêng người, tránh nơi có tiếng ồn ào ầm ĩ, cố ý nói một cách ung dung: “Đang ăn thịt nướng ở ngoài với Tiểu Vũ, đáng tiếc em lại không có ở đây, nếu không sẽ đưa em đi cùng rồi, xâu thịt ở đây ăn ngon lắm.”

“Anh ăn cẩn thận đừng làm hại dạ dày.”

“Anh không sao.”

Nhân lúc Phó Đông Bình chỉ lo nói chuyện, Hạ Đình Vũ ăn liền mấy chuối, nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ thì cười thành tiếng. Phó Đông Bình đập vào lưng anh ta không cho cười.

“Ái ôi, vết thương trên lưng mình còn chưa lành mà.” Hạ Đình Vũ sờ lưng một cái.

“Hôm đó cậu cũng không nói cho mình biết, Nam Từ đánh cậu rồi dừng lại, sau đó còn có chuyện gì nữa không?” Phó Đông Bình vừa ăn xâu chuối vừa hỏi.

Hạ Đình Vũ liếc mắt hừ một tiếng, “Có thể có sau đó gì nữa chứ? Mình cũng không thể vén áo lên cho mẹ xem được, đó là do Nam Từ đánh đấy.”

“Nếu không thích thì chia tay sớm đi.”

Hạ Đình Vũ im lặng.

Phó Đông Bình thấy anh ta như có điều nghĩ suy, bèn cố ý nói, “Nam Từ cái gì cũng tốt, chỉ là đặt tên không tốt thôi, nếu lấy họ Nam thì gọi cái gì mà chẳng được, tại sao lại phải đặt là Nam Từ? Thời Xuân Thu, mặc dù Nam Từ phu nhân Vệ Linh Công là một mỹ nữ tuyệt sắc, nhưng lại có nhiều tai tiếng, trong “Luận Ngữ” còn viết, ‘Khổng Tử gặp nàng Nam Từ, Từ Lộ không vui. Khổng tử thề rằng: Như ta mà làm gì trái lễ thì trời phạt ta!’* ngay đến cả ông trời còn ghét bà ấy mà, cậu xem đi, cái tên Nam Từ này không hay đâu.”

(*Nàng Nam tử là vợ vua Vệ Linh công nước Vệ, nàng rất đẹp nhưng nhiều tai tiếng. Ai muốn làm quan đều phải ra mắt Nam tử trước... Từ Lộ nghĩ rằng thầy Không cũng làm như người thường... Nhưng Không từ vì việc công mà đến chứ không nhờ cậy, ngài phải thề với học trò.)

Hạ Đình Vũ nghe ra ý giấu cọt trong lời của anh, lập tức gay gắt phản bác lại: “Cậu thì tốt rồi! Mình còn cảm thấy cái tên Nhậm Thiên Chân không hay ho gì đâu. Khẽ xòe lại đóng ngó tự nhiên, không chỉ có ngây thơ mà còn rất tùy hứng nữa*, nên cả ngày mới giầy vò cậu.”

(*Nhậm Thiên Chân tên là 任天真, hai chữ 天真/thiên chân có nghĩa là ngây thơ, họ 任/nhậm của cô còn nằm trong chữ 任性/nhậm tính nghĩa là tùy hứng, buông thả.)

Hai người cậu một câu mình một câu chế giễu lẫn nhau, đến khi cảm thấy không vui mới dừng lại.

“Tại sao di Dương lại đưa Thiên Chân ra nước ngoài?” Lúc này Phó Đông Bình mới lấy lại tinh thần, thấy vẻ mặt cười đều nhưn mảy của Hạ Đình Vũ thì lập tức tỉnh ngộ, “Không phải đi ấy hiểu lầm đây chứ?”

Hạ Đình Vũ cố ý giỡn anh, “Hiểu lầm cái gì? Đêm hôm đó mình làm gì với Thiên Chân, cậu biết ư?”

“Cậu thôi đi. Nhanh giải thích rõ với di Dương đi.” Phó Đông Bình không sập bẫy anh ta.

“Hôm đó, cô ấy bảo mình lái xe ra biển.” Hạ Đình Vũ nhớ lại, “Mình nhớ cậu từng nói, cậu có một lần uống say, cũng để Bạch Tố đưa cậu ra biển, nên mình đoán, nơi đó có ý nghĩa đặc biệt với hai người.”

Tìm Phó Đông Bình siết chặt, bao ngọt ngào và chua xót cùng xông lên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 19: Cuộc Sống Có Máu Có Thịt

Sau khi hành trình đến châu Âu kết thúc, quay về đảo Cò, cuộc sống lại như cũ.

Nhậm Thiên Chân dày công ăn diện, nhìn bản thân trong gương, dù có trang điểm đậm đến mấy vẫn không che được nét tiêu tụy, gần nửa năm qua, cô thường xuyên mất ngủ, cho dù có ngủ cũng sẽ nằm mơ, mơ thấy Phó Đông Bình, mơ thấy anh con đàn cháu đống, còn cô lại thành người già neo đơn.

Trong đại sảnh buổi tiệc ánh sáng lung linh, cô vẫn kiêu diễm như hoa, làm người người bên cạnh rối rít bàn luận.

“Thiên Chân...” Có người đàn ông gọi tên Nhậm Thiên Chân từ phía sau. Nhậm Thiên Chân quay đầu lại nhìn, thì ra là Trang Tự Minh đã nhiều ngày không thấy, anh mặc âu phục màu đen, trông đẹp trai phóng khoáng hơn xưa nhiều.

“A, anh đấy à! Đã lâu không gặp.” Nhậm Thiên Chân ngạc nhiên vui mừng đưa tay ra bắt tay với anh ta.

“Gần đây có khỏe không?” Trang Tự Minh nhìn vẻ mặt hơi tái nhợt của cô, “Nhìn em đẹp như thế này, chắc cũng không tệ đâu nhỉ.”

“Cũng bình thường thôi, nếu muốn biết chuyện của em thì đọc báo hay lên mạng đọc tin là được.” Nhậm Thiên Chân cười một cách thoải mái. Từ lâu cô đã học được cách không cho phép bản thân yếu thế trước mặt người ngoài, kiên cường chính là vũ khí cần thiết để một người phụ nữ sinh tồn trong xã hội.

“Sang đây đi, chúng ta nói chuyện một chút.” Trang Tự Minh dẫn Nhậm Thiên Chân ra chỗ khuất ngoài ban công.

Trao đổi tin tức với nhau, Nhậm Thiên Chân mới biết, Trang Tự Minh còn nữa năm nữa sẽ tốt nghiệp thạc sĩ, tốt nghiệp xong sẽ đi Mỹ du học.

“Chúc mừng anh, tâm nguyện đã thành rồi.” Nhậm Thiên Chân nói thật lòng. Hôm nay hai người bọn họ gặp phải tình cảnh như vậy, nên có thể hiểu được lựa chọn trước kia của anh ta.

Trang Tự Minh cười, cho cô nhìn vết sẹo sau tai mình, “Thấy gì không, là bố anh đánh đấy, ông ấy nghe nói anh ở bên Cao Tuyết Tâm, giận đến mức chạy từ quê lên đánh anh một trận như từ.”

“Tại sao lại thế?” Nhậm Thiên Chân đưa tay khẽ vuốt vết sẹo kia của anh ta, rất sâu, không giống dùng tay đánh, nhưng lại không tiện hỏi bố anh đã dùng gì để đánh.

“Cả đời này của bố anh chỉ mong con hóa rồng, ông ấy không chấp nhận nỗi con mình ở bên phú bà để đòi lấy cơ hội đi du học, đã cắt đứt quan hệ bố con với anh rồi.” Trang Tự Minh nói, trông rất thê lương.

Nhậm Thiên Chân an ủi anh ta: “Anh đừng đau lòng quá, có bố con nào có chuyện giận nhau quá hôm sau đâu, đợi anh đi Mỹ du học rồi thoát khỏi quan

hệ với Cao Tuyết Tâm, đến khi học xong quay về, anh nhất định sẽ là tiền đồ vô lượng.”

Trang Tự Minh thở dài lắc đầu, “Anh đã không thể quay lại được nữa rồi, Thiên Chân à, cần kiệm để thành xa hoa, xa hoa rất khó trở nên kiệm cần*, anh đã quen với việc tiêu tiền như nước, vung tiền như rác, cho dù anh có tốt nghiệp thạc sĩ rồi đi làm ở công ty lớn, thì tiền lương một năm không đủ để anh tiêu trong một tháng, anh không thể rời khỏi Cao Tuyết Tâm được nữa, anh của hôm nay đã không còn như trước.”

(*Ý muốn nói từ cuộc sống tiết kiệm, giản dị chuyển sang cuộc sống xa hoa giàu có thì tương đối dễ dàng đơn giản, nhưng đã sống cuộc sống xa hoa giàu có rồi mà chuyển về cuộc sống tiết kiệm thì khá khó khăn.)

“Đừng nói vậy mà, anh không phải là người như thế.” Nước mắt Nhậm Thiên Chân lăn dài, đau đớn không thôi.

“Được rồi, đừng khóc nữa.” Trang Tự Minh lau nước mắt thay cô, “Nhân lúc em còn tự do thì mau sớm rời khỏi nơi này đi, Cao Tuấn không phải là đức lang quân của em đâu, viên trân châu như em gả cho cậu ta, chỉ có chịu phận long đong mà thôi.”

Nhậm Thiên Chân nhìn bóng lưng rời xa của anh ta, khẽ khàng cầm lấy một chai rượu đỏ ở trên bàn, rời khỏi đó trước giờ, vừa đi vừa uống, bất tri bất giác cả nửa chai rượu đã trôi xuống bụng, đầu choáng váng, vì đi giày cao gót thời gian dài nên chân sưng vù lên, cô liền ngồi xuống ven đường, tầm mắt bị nước mắt làm mờ hồ, ôm lấy đầu gối khóc hu hu.

Có người khẽ vuốt lưng cô, đột nhiên cô ngẩng đầu lên, lại thấy gương mặt của Phó Đông Bình, nghi ngờ liệu có phải mình nhìn nhầm hay không, trong giây lát nước mắt ngưng tụ trong hốc mắt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy, đáng vẻ điềm đạm đáng yêu, làm trái tim Phó Đông Bình mềm ra, ôm lấy cả người cô vào lòng, sai bước đi về phía trước.

“Chúng ta rời khỏi nơi này, có được không?” Phó Đông Bình đặt cô vào trong xe mình.

“Được.” Cô đáp, yên tâm nhắm mắt lại.

Xuyên qua phố lớn hẻm nhỏ chốn thành thị, đèn đường ngoài cửa kính lóe lên, Nhậm Thiên Chân ngồi dậy từ băng ghế sau, nhìn gò má nửa sáng nửa tối của Phó Đông Bình, không nói gì, lại nằm xuống ngủ.

Phó Đông Bình nhìn cô qua kính chiếu hậu, cô còn gầy hơn trước rất nhiều, vóc dáng toàn xương hoàn toàn không gánh được bộ dạ phục màu đen trên người cô, nhưng vẫn có nét quyến rũ vô cùng, tóc dài và dày như rong biển, rối xù xòa trên người, che đi gương mặt tái nhợt của cô, trong bóng tối, cô như đóa hoa ma quỷ nở rộ vào lúc nửa đêm, có vẻ đẹp tà dị cướp đoạt lòng người.

Đây là cô gái anh vừa nhìn đã đổ, là say mê anh ba lần bốn lượt muốn quên cũng chẳng quên nổi, một cái nhăn mày một nụ cười vang của cô đều khắc vào tận trong xương máu anh, cả đời này anh cũng không thoát khỏi cô được.

“Đông Bình, ngày nào em cũng rất mệt.” Nhậm Thiên Chân kể khổ với anh.

“Tam Mao nói, lý tưởng chính là con đường mà mỗi chúng ta in dấu chân đi ra ngoài, trả giá bằng bao mồ hôi và nước mắt, mới có thể đổi lấy cuộc sống có máu có thịt. Thiên Chân à, em hãy nghĩ đến cuộc sống mà em muốn đi, nhất định phải thích ứng thỏa hiệp.” Phó Đông Bình khuyên cô.

“Không ngờ ngoài đọc sách của Trương Ái Linh ra, đến sách của Tam Mao anh cũng xem”

“Anh có một cô bạn gái thích Tam Mao.”

“Anh có ý tứ thật đấy.” Mỗi lần Nhậm Thiên Chân nói chuyện với anh đều cảm thấy lòng rất bình tĩnh, dường như anh có sức hấp dẫn có thể lay lan với người khác, đem lại cho người ta cảm giác ấm áp chừng chạc.

“Lời vừa nãy anh nói, em suy nghĩ kỹ đi.”

“Em đã rất thỏa hiệp rồi, bọn họ bảo em làm gì thì em làm nấy, bảo em không đi Nhật Kinh thì em cũng không đi nữa.” Nhậm Thiên Chân bướng bỉnh nói.

Đưa Nhậm Thiên Chân đến căn nhà nghỉ ở bên bờ biển, anh nói với cô là mình đã mua lại nơi này rồi, hơn nữa còn sống ở đây ít hôm.

Nhậm Thiên Chân nằm vật xuống giường, tác dụng của rượu làm cô nhanh chóng rơi vào giấc ngủ, Phó Đông Bình tắt đèn đi ra, thấy cô cắn ngón tay say ngủ thì không làm phiền cô, chỉ đi đến kéo chăn đắp lên người cô.

Sáng sớm hôm sau, anh tỉnh lại trong giấc mơ, chợt thấy bóng lưng của cô, cô đang mặc áo sơ mi của anh, dúi ghế đến trước ban công ngắm cảnh, tóc tung bay trong gió, đôi chân vừa dài vừa nhỏ, chính là cảnh tượng xuất hiện khi anh nửa đêm tỉnh mộng.

“Thiên Chân, lại đây nào, ở đó lạnh lắm.”

Nhậm Thiên Chân nghe thấy Phó Đông Bình nằm trên giường gọi cô, bèn quay đầu lại nhìn, anh để trần nửa thân trên hở ra ngoài chăn, chính là hình dáng cô thường mơ thấy anh, thế là liền chạy đến, cởi áo sơ mi ra nhào vào trong lòng anh.

Phó Đông Bình khẽ vuốt mái tóc mềm mại của cô, thấp giọng hỏi: “Thiên Chân à, có lúc anh cảm thấy em như con gái anh vậy, làm anh thương không

thôi.”

”Thế sao, vậy thì anh chẳng phải là ông bố tốt đẹp gì, anh đã làm gì với con gái anh vậy hả?” Nhậm Thiên Chân vui đầu vào trước ngực anh, cười khề.

”Anh nói là lúc ban ngày.” Phó Đông Bình cười, vuốt ve làn da trơn láng của cô.

”Bây giờ cũng là ban ngày.”

”Được rồi, anh không nói lại em.”

Cơ thể cô hơi lạnh, nhưng nhanh chóng được anh sưởi ấm nóng lên. Hai người ôm chặt lấy nhau, hôn môi nồng nhiệt, cơ thể quẩn quít, im lặng dùng hành động thay cho ngôn từ, trao đổi linh hồn với nhau.

Thế giới này dần biến mất khỏi đầu hai người, giữa bọn họ chỉ còn lại sự va chạm giữa cơ thể với nhau. Yêu nhau kịch liệt, để bao nhiêu tình cảm trở nên chân thực, từ hạnh phúc đến than thở.

Chỉ có ở trong lòng anh, cô mới như là chính mình, có thể can rỡ có thể lạnh lợi, ở trong lòng anh, cô mãi mãi chẳng cần phải lớn lên, chẳng cần phải trưởng thành, giữ mãi dáng hình và tâm tình của người thiếu nữ.

Phó Đông Bình hôn lên lỗ tai trắng nõn mềm mại của Nhậm Thiên Chân, ngậm dải tai cô mút lấy. Nhậm Thiên Chân khẽ cười, hưởng thụ sự vuốt ve và cưng chiều của anh.

Cô nhóc này gầy đến mức trên người chỉ toàn là xương, ôm cũng không sướng, nhưng anh vẫn cảm thấy thỏa mãn, chưa bao giờ anh đạt được thỏa mãn như vậy ở trên người người khác.

Phó Đông Bình cười nhẹ, “Quả nhiên bố mẹ em không đặt sai tên cho em, khề xề lại đóng ngó tự nhiên.”

Nghe thấy anh nhắc đến bố mẹ, trong chớp mắt Nhậm Thiên Chân trở nên buồn bã, lần trước cô bỏ trốn, vẫn chưa hỏi anh đã nói những gì với bố cô, trong lòng luôn hơi bận tâm, hôm nay anh ở ngay trước mắt, cô có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng không thốt ra nổi.

”Ông ấy không đụng đến một cắc trong số tiền đó, đều để lại cho em cả, hơn nữa còn bảo anh phải chăm sóc em cho tốt, có thể thấy không phải ông ấy không thương em, mà chỉ vì bị dả kích trong tình cảm khiến cho tâm tính ông ấy mất thăng bằng, nên mới dẫn đến những hành động sau đó. Thiên Chân này, hãy quên mối thù trong lòng đi đi, ông ấy đã trả giá rất lớn cho việc làm của mình rồi.”

Nước mắt Nhậm Thiên Chân trào ra, không tha thứ được thì phải làm thế nào đây, bố cô đã bị xử tử hình rồi, thậm chí cô còn không thể gặp ông ấy một lần cuối cùng.

”Sau này anh luôn ở bên em, mãi mãi đi cùng em, em không cần phải lo sẽ không có ai yêu em nữa, cho dù em là số một hay số hai, thì anh đều yêu em.” Phó Đông Bình ôm Nhậm Thiên Chân vào lòng.

Nhậm Thiên Chân thôi khóc, lẳng lặng nhắm mắt lại, cái ôm ấm áp của anh làm cô rất yên tâm, vì có người này mà bao nhiêu oan ức và cực khổ của cô đều trở nên nhỏ nhặt không đáng kể, tình yêu của anh đã để cô xóa nhòa những điều không hoàn hảo trong cuộc sống.

”Đợi qua một thời gian nữa, anh sẽ đưa em đến Nhạn Kinh điều trị, nếu không thì cả số một số hai cũng làm vợ anh tất, chẳng phải như thế là anh có thể hưởng cuộc sống nhiều thế thiếp sao?”

Nghe anh nói thế, Nhậm Thiên Chân nín khóc mím cười, hờn dỗi nói: “Tại sao anh cũng thích số hai vậy? Không phải anh nói chỉ thích em thôi sao?”

”Bởi vì từ trước đến nay số hai thích anh nhiều hơn số một.” Phó Đông Bình khẽ vuốt tóc cô.

”Ai nói thế, số một thích anh hơn.” Phó Đông Bình dán mặt tại lồng ngực của Phó Đông Bình.

Nói ra lời trong lòng, khóc một hồi rồi lại cười, chợt Nhậm Thiên Chân nhận được điện thoại trong túi, rồi sau đó cúp máy trong ảo não.

”Giục em về à?”

”Bảo em về ghi hình chương trình.”

Cho đến tận khuya mà Nhậm Thiên Chân vẫn chưa trở về, Phó Đông Bình sốt ruột lại không biết làm gì, gọi điện cho Nhậm Thiên Chân thì luôn là tiếng thông báo tắt máy. Lúc đài truyền hình ghi hình đều yêu cầu mọi nhân viên có mặt tắt máy hết, anh biết điều đó, nhưng anh vẫn lo lắng, lo rằng cô sẽ không quay về.

Đến tận rạng sáng, Phó Đông Bình như ngồi trên bàn chông mới nghe thấy tiếng tra chìa khóa mở cửa, anh không đợi cửa mở kịp đã chạy ra đón cô, cửa vừa bật mở liền trông thấy Nhậm Thiên Chân buồn bã đứng nơi đó, nhìn dáng vẻ như vừa ghi hình xong, ngay cả trang sức cũng chưa kịp lấy xuống.

Hai tay xóc dưới nách cô, anh gắng gượng kéo cả người cô ôm vào trong ngực, Thiên Chân của anh đã quay về rồi, anh cảm thấy một phút một giây anh đều không thể rời khỏi cô được.

Tắm xong đi ra, Nhậm Thiên Chân mệt mỏi nằm xuống giường.

”Thiên Chân sao thế, không thoải mái à?”

”Đau đầu, công việc bận rộn nên mệt mỏi.”

Phó Đông Bình tin là thật, đi tìm thuốc cho Nhậm Thiên Chân uống, thấy cô lười biếng nằm trên giường, tóc còn ướt cũng không sấy khô, nước giọt xuống làm ướt gối, sợ cô để lạnh sẽ càng đau đầu, bèn lấy khăn long đền lau tóc giúp cô.

Nhậm Thiên Chân vốn đã nhắm mắt, cảm nhận được động tác của anh thì trong lòng lại áy náy, cô thật hy vọng mình chưa từng ở bên Cao Tuấn, mặc dù thời gian không dài, nhưng nếu không phải vì nhất thời giận dỗi mà đón nhận Cao Tuấn, thì cô với Phó Đông Bình đã có thể vẹn nguyên, không thiếu sót gì.

Phó Đông Bình lau khô tóc cho Nhậm Thiên Chân, vừa định cầm khăn đi thì Nhậm Thiên Chân lại ôm lấy anh. Phó Đông Bình ngạc nhiên, vội hỏi cô, “Sao thế?”

”Anh ngồi xuống đi.” Nhậm Thiên Chân không muốn rời xa, chôn mặt vào trong ngực anh.

Phó Đông Bình ngồi xuống bên mép giường, đặt đầu Nhậm Thiên Chân lên trên chân mình, cũng không để ý là cô muốn làm nũng hay gặp chuyện gì khó chịu trong lòng, chỉ cố an ủi cô.

Gối đầu lên chân Phó Đông Bình, Nhậm Thiên Chân kể lại chuyện lúc ban ngày với anh, “Lúc sáng em chia tay với Cao Tuấn, chiều nay trong đài tìm em nói chuyện, nói gần đây hình tượng của em không tốt, bảo em ngoài chương trình thời tiết ra thì tạm dừng các chương trình khác.”

Phó Đông Bình nghe thấy là chuyện này, trái tim vốn đang thấp thỏm liên buông lo, anh nhìn cô, vỗ nhẹ lên lưng cô, trong lòng anh biết rõ, ban đầu khi Thiên Chân hẹn hò với Cao Tuấn, hơn phân nửa là vì giận anh, nếu không thì cô đã có thể chọn người khác rồi, nhưng lại cố tình chọn một tên danh tiếng rất bết, là kẻ anh coi thường nhất.

Nhẹ nhàng ôm Nhậm Thiên Chân vào lòng, nhìn cô say ngủ như một đứa bé, nắm chặt áo ngủ của mình như có cảm giác bất an, bèn thở dài trong lòng.

Nếu hồi đầu anh lý trí hơn chút, khuyên cô bỏ đi ảo tưởng không thực tế thì cũng sẽ không đẩy cô đi về chốn danh lợi đó, bây giờ nhìn lại, có vẻ lựa chọn ban đầu chỉ có hại chứ không có lợi với cô, cô quá yếu ớt cũng quá nhạy cảm, cô không thể nào thích ứng nổi với hoàn cảnh phức tạp đó được.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 20: Có Em Mới Hạnh Phúc

Lại lần nữa quay về bên nhau, nhưng thời gian chung sống lại không nhiều, công việc của cả hai đều bận rộn, chỉ có sáng sớm tối khuya mới gặp được nhau.

Vào một buổi sáng sau khi rời giường, Phó Đông Bình lại không thấy Nhậm Thiên Chân ở trên giường, bất giác trong lòng rất căng thẳng, nhanh chóng chạy xuống lầu, lại thấy Nhậm Thiên Chân ngồi bên bàn gỗ thô ăn gì đó, không biết có phải rất đói hay không mà trên bàn soạn rất nhiều đồ ăn.

”Mới sáng sớm đã ăn nhiều như thế sao?” Phó Đông Bình đã thấy đủ các món ăn sáng đầy phong phú rồi.

”Đã lâu rồi em không ăn uống khoái chí như thế này, trong đài bảo em phải giữ dáng, tốt nhất không được vượt quá 45 kg, làm em cả ngày không dám ăn uống gì.” Nhậm Thiên Chân dứt bánh sủi cảo nhân tôm vào miệng.

”Anh không nhìn nhầm đấy chứ, đó là sủi cảo tôm của anh mà, là thứ anh thích nhất, để lại cho anh một cái đi.”

Nhậm Thiên Chân không dùng đũa mà trực tiếp lấy tay cầm sủi cảo đưa vào miệng anh, Phó Đông Bình ăn sủi cảo tôm, còn muốn cắn luôn ngón tay cô, nhưng bị cô né được.

Lại quay về với cuộc sống thân mật, giống như lúc Phó Đông Bình ở nhà dưỡng thương, vào thời điểm hai người sống chung ấy, chỉ cần thấy đối phương là đã thỏa mãn lắm rồi.

Có vài người trời sinh đã muốn ở bên nhau, Phó Đông Bình cúi đầu nhìn làn da trắng nõn như bơ đến mê người của Nhậm Thiên Chân, bèn cắn lên cổ cô một cái.

”Hay là hôm nay đừng đi làm nữa, để anh đưa em ra biển.”

”Buổi sáng không được, em phải đến đài truyền hình.”

”Em còn muốn đi à? Bọn họ cũng không để em ghi hình đâu.” Phó Đông Bình ngạc nhiên nhìn Nhậm Thiên Chân. Nhậm Thiên Chân mỉm cười, quyết định nói với anh, “Em đi từ chức... Thật ra em đã muốn nghỉ làm lâu rồi, nhưng vẫn chưa có quyết định.”

Lúc này Phó Đông Bình mới hiểu ra, bèn khuyên giải an ủi cô, “Nghỉ làm cũng tốt, vốn tính cách của em không hợp với nơi đó, sớm muộn gì cũng hủy hoại em thôi.” Nhậm Thiên Chân buồn bã thờ dài, “Chưa từng thử thì sẽ mãi là ước mơ, đợi khi người ta lạc vào cảnh giới đó rồi, liền phát hiện ra mọi thứ đều không tốt đẹp như đã tưởng tượng.”

Mới đầu, không phải là anh không nhắc cô, nhưng cô lại không coi là gì, bây giờ ngẫm lại, từ lâu anh đã dự liệu được hết rồi, nhưng vẫn tận tâm tận lực giúp cô hoàn thành ước nguyện, chẳng những cô không hiểu được ý tốt của anh, mà trái lại đã bỏ lỡ một quãng thời gian vốn nên tốt đẹp.

Thấy đáng về cúi thấp đầu của Nhậm Thiên Chân như đưa đám, Phó Đông Bình liền ôm lấy cô, nói bên tai cô: “Thiên Chân, bất kể đến lúc nào, tâm nguyện duy nhất của anh chính là em có thể vui vẻ, chỉ cần là điều em muốn, em lựa chọn thì anh đều ủng hộ em.”

Nhậm Thiên Chân khẽ trán vào sát anh, mỉm cười với anh.

Phó Đông Bình vào nhà tắm đi tắm, Nhậm Thiên Chân nghịch ngợm khóa vòi, nhất thời nước ngừng chảy, Phó Đông Bình đang gội đầu, cả đầu và cổ đều có xà phòng, bèn đứng dưới vòi sen hét to, “Chuyện gì thế này? Cúp nước rồi hả? Thiên Chân, đừng gây chuyện nữa!”

”Anh nói anh là bí đao lùn đi.”

”Được rồi, anh là bí đao lùn, em là tiểu tiên nữ, mau mở nước cho anh đi, anh chẳng nhìn thấy gì cả.”

”Anh nhảy hai bước đi.”

”Để làm gì? Con nhóc em đúng thật là gian ác.”

”Anh có nhảy không?”

”Được rồi được rồi.”

”Bí đao lùn, lăn bóng da, đá một đá, lăn ba vòng.”

Thấy anh đứng trong phòng tắm nhảy, Nhậm Thiên Chân bật cười một tràng, đã rất lâu rồi cô không được vui vẻ như thế, nếu không phải buổi sáng có chuyện thì cô có thể chơi với anh cả buổi rồi.

Lúc Phó Đông Bình tắm xong đi ra, thấy Nhậm Thiên Chân đang thay quần áo trong phòng, cô mặc chiếc áo sơ mi trắng đơn giản cùng quần jean, đi đôi giày thể thao màu trắng, trông cả người sạch sẽ thoải mái.

”Anh không hiểu tại sao các cô gái bọn em mặc quần jean lại thích xắn ống quần lên như thế.” Phó Đông Bình vừa lau tóc vừa nhìn mắt cá chân cô, nhỏ nhỏ rất quyến rũ.

”Để lộ mắt cá nhân mới hấp dẫn chứ.”

Phó Đông Bình đứng dựa vào cửa nhìn cô, rồi hồi hứng cầm lấy cây son trong đồng hồ trang điểm của cô lên, nghiêm túc thoa son cho cô, môi của Thiên Chân khá nhợt nhạt, phải có chút đỏ mới trông có tinh thần.

”Không phải anh nói em trang điểm rất khó coi sao?”

”Anh nói lúc nào?”

”Chính là lần ở dưới nhà đất ấy.”

”Đó là gạt em thôi, em làm gì cũng đẹp hết, đậm hay nhạt cũng rất thích hợp, tóc rồi mặt bản cũng không giảm đi nét đẹp,”

Nhậm Thiên Chân cười phì một tiếng, cầm gương lên, nhìn đôi môi mình chẳng khác gì vừa uống máu đỏ xong, cười nhạo ngẫm, anh đúng là có thẩm mỹ của trai thẳng, chỉ cần phụ nữ đánh môi đỏ là anh đều cảm thấy quyến rũ, anh không biết cái gì gọi là trang điểm mặt mộc cả, môi không thể quá đỏ được.

Cầm khăn giấy lên, Nhậm Thiên Chân định lau bớt son môi thì chợt trong đầu lóe lên, chạy đến ôm cổ Phó Đông Bình, in mấy dấu son lên mặt anh, cảm thấy đã đủ thì mới lại soi gương, quả nhiên nhạt đi không ít.

”Em làm gì thế?” Phó Đông Bình vội vã lấy khăn giấy lau đi, mấy cái này thì làm sao để anh ra ngoài gặp người nhà nữa chứ. Cho dù trong nhà có ồn ào, thì dù sao ở bên ngoài anh vẫn phải bảo vệ hình tượng tinh anh tài giỏi đẹp trai của mình.

Đi đến đài truyền hình xin thôi việc, đồng nghiệp thấy Nhậm Thiên Chân tinh thần xán lạn, sắc mặt đỏ thắm, đều suy nghĩ không biết cô đang gượng cười hay đã gặp được ai, tin đồn cô đã chia tay Cao công tử xôn xao lan truyền khắp trong đài, chương trình cũng được giảm bớt, cho dù có gặp người mới thì cũng sẽ không nhanh như vậy.

Ở trên xe, Nhậm Thiên Chân ôm cổ Phó Đông Bình, hôn lên mặt anh, nũng nịu nói: “Em đã nộp đơn thôi việc rồi, cả người cũng nhẹ nhõm hẳn.” Phó Đông Bình cười nói: “Ngồi lại đi, chúng ta đi chơi nào.”

Đến bến phà ở vịnh đảo Cò, có rất nhiều du thuyền tư nhân cập bến, Phó Đông Bình chỉ vào một chiếc du thuyền trong số đó, nói với Nhậm Thiên Chân, đó là du thuyền của Hạ Đình Vũ, bọn họ đã cũng hẹn nhau là sẽ ra biển.

“Du thuyền của Tiểu Vũ lớn hơn của anh nhiều, có thể chở rất nhiều người. Lần sau hai ta ra biển một mình, anh sẽ dẫn em đi thuyền của anh.”

Lên du thuyền, lúc thấy đám bạn của Phó Đông Bình, ngoài Hạ Đình Vũ ra, mọi người đều ngạc nhiên nhìn hai người.

Nhậm Thiên Chân bây giờ luôn có thể khiến bất cứ người đàn ông nào gặp cô sáng mắt lên, nhân lúc Nhậm Thiên Chân vào khoang thuyền lấy rượu, mấy anh chàng bạn của Phó Đông Bình bắt đầu cười trêu.

“Thằng nhóc này được lắm, mới mấy ngày không gặp đã lại đổi một người rồi, mà còn là nàng MC đang hot nhất đài truyền hình nữa chứ.” Bạn anh không khỏi hâm mộ.

“Cô ấy vẫn luôn đi cùng mình mà, chẳng qua sau đó có chút chuyện nên mới tách nhau ra một thời gian.” Phó Đông Bình không hy vọng bạn anh sẽ có hiểu lầm về quan hệ giữa anh với Nhậm Thiên Chân.

Một người bạn khác nói: “Hình như mình từng nghe nói Nhậm tiểu thư này của cậu hẹn hò với cháu của Cao Tuyết Tâm mà, có đúng thế không?”

“Làm gì có, là truyền thông viết bậy thôi, lúc cô ấy chưa tốt nghiệp đã hẹn hò với mình rồi, không tin các cậu cứ hỏi Tiểu Vũ đi.” Phó Đông Bình nhìn sang Hạ Đình Vũ.

Hạ Đình Vũ hiểu ý, liền gật đầu: “Bắt đầu từ năm ngoái, là lúc mình với cậu ta lên núi Vân Mộng tham quan kiến trúc cổ, trên đường đi gặp phải Nhậm Thiên Chân, lúc ấy cậu ta đã nhìn trúng người ta rồi, đuổi theo mãi không tha, lúc đó người ta vẫn còn là sinh viên đấy, vậy mà cậu ta còn mặt dày vô si lừa người ta.”

Mấy người đàn ông cùng cười ha ha, Nhậm Thiên Chân đi đến, thấy bọn họ vừa trông thấy mình lại im bất đi, đoán được có lẽ bọn họ đang nói về mình, cô giả vờ như không biết gì, đưa một ly rượu đỏ trong tay cho Phó Đông Bình.

Bọn họ cùng đánh bài trong khoang thuyền, Nhậm Thiên Chân không có chút hứng thú nào, một mình ra ngoài boong thuyền phơi nắng, thấy có người đàn ông đi lặn vừa về, còn cầm trong tay vỏ ngọc trai to lớn, bèn tò mò thò đầu sang nhìn.

Sau khi lên thuyền, người đàn ông đó ném ngọc trai sang một bên, cúi kính lặn đồ lặn ra, để lộ vóc người cường tráng hấp dẫn, thấy Nhậm Thiên Chân tò mò nhìn mình, liền đưa ngọc trai đến trước mặt cô. “Cô đoán thử xem bên trong có ngọc trai không?”

Người đàn ông khẽ cười, Nhậm Thiên Chân đưa mắt nhìn lên, là một gương mặt lạ nhưng mặt mũi lại vô cùng tuấn tú, ánh nắng chiếu xuống, làm cả người như tỏa sáng.

Nhậm Thiên Chân nhìn kỹ vỏ trai vừa to lại vừa đen, đưa tay ra chạm vào, “Con trai to thế này, chắc là có chứ.”

Người đàn ông tìm dụng cụ muốn cạy trai ra, Nhậm Thiên Chân hiếu kỳ nhìn động tác của anh ta, nhờ có dụng cụ, tay anh ta hơi dùng sức, vỏ trai to lớn khẽ há mở, sau khi mở ra, thịt trai vẫn còn bám ở bên trong.

Đẩy thịt trai ra, hình như bên trong có ngọc thật, dùng dao xẻ một đường, bao nhiêu ngọc trai đều rơi ra.

“Con trai này ít nhất cũng phải hai ba chục năm rồi, ngọc trong vỏ vừa tròn vừa to.” Người đàn ông chọn lấy một viên lớn nhất, rồi số còn lại đưa tất cho Nhậm Thiên Chân.

“Là của anh mà, làm sao tôi có thể lấy được.” Nhậm Thiên Chân thấy trên vai anh ta có một vết sẹo tròn, đoán liệu đó có phải là vết đạn bắn hay không, nên có chút sợ sệt.

“Không sao, đùa chơi thôi, tôi là bạn của Phó Đông Bình, tên là Trần Lãm.” Người đàn ông đó tự giới thiệu mình, tiện tay ném vỏ trai xuống biển.

Lúc này Nhậm Thiên Chân mới nhận lấy, nhìn mười mấy viên ngọc trai hồng hào trong tay, viên nào viên nấy đều tròn tròn, nằm trong bàn tay có hơi lạnh lạnh, nhưng nom cũng khá dễ thương.

Trần Lãm xách một thùng nước đến, thả viên ngọc trai lớn nhất đấy vào nước rửa sạch, Nhậm Thiên Chân cũng học theo anh ra, rửa sạch ngọc của mình, rồi dùng khăn giấy lau khô. Sau khi rửa xong, ngọc trai sáng hơn trước đó rất nhiều.

“Viên kia là cho ai thế?” Nhậm Thiên Chân không nhịn được hỏi. Nhìn anh ta cẩn thận như thế, chắc là muốn tặng cho cô bé nào đó rồi.

“Cho vợ tôi, cô ấy thích ngọc trai. Vốn chỉ là những hạt cát bình thường, trải qua năm tháng mài giũa, liền trở thành viên ngọc trai xinh đẹp.” Trần Lãm nói.

Giọng anh ta lúc nói rất tự nhiên, cũng rất dễ nghe, tình cảm vô ý bộc lộ lại có vẻ vô cùng quyến luyến, Nhậm Thiên Chân đoán, nhất định anh ta rất yêu

vợ mình.

”Sao anh không đánh bài với họ?”

”Tôi thích lặn hơn.”

”Tôi cũng muốn lặn, anh có thể đưa tôi đi được không?” Nhậm Thiên Chân nghĩ, dù sao Phó Đông Bình đang bận đánh bài không có nhiều thời gian chơi với cô, chẳng bằng tự mình tìm niềm vui.

”Được thôi, chắc trong khoang có đồ lặn dự bị, cô đi hỏi Hạ Đình Vũ xem, rồi nói với Phó Đông Bình một tiếng.”

Nhậm Thiên Chân khoái trá chạy vào khoang thuyền tìm Phó Đông Bình, mới đầu Phó Đông Bình không chịu cho cô xuống biển chơi, nhưng lại không lay chuyển được yêu cầu hết lần này đến lần khác của cô, đành phải để Hạ Đình Vũ đi tìm cho cô một bộ đồ lặn. Nhậm Thiên Chân thay đồ lặn vào, đeo kính mặt và ống thở lên, rồi cùng nhảy xuống biển với Trần Lãm.

Kỹ thuật bơi của Nhậm Thiên Chân không tệ, tư chất cũng thông minh, Trần Lãm dạy cô mấy lần là cô có thể lặn xuống nước mấy phút, Trần Lãm liền đưa cô lặn xuống sâu hơn, đi xem san hô.

Trần Lãm nổi lên mặt nước, chỉ vào một hòn đảo nhỏ màu ngọc bích cách đó không xa. Nhậm Thiên Chân hiểu ý, hai người cùng đi chuyển về phía trước, sau khi thuần thục hơn, liền tự do lặn trong biển xanh.

Gắng sức bơi đến hòn đảo, Nhậm Thiên Chân mệt mỏi kiệt sức, nằm trên bờ cát một lúc lâu mới lấy lại được sức lực, thấy Trần Lãm ngồi bên cạnh nhìn ra phương xa, cô cũng ngồi dậy.

”Cô cũng khá khỏe đấy, nhưng e là cô không có sức bơi về đâu. Buổi trưa bọn họ sẽ đến đảo này ăn hải sản nướng, chúng ta cứ ở đây chờ họ là được.” Trần Lãm chỉ về nơi xa.

Nhậm Thiên Chân thấy du thuyền chỉ còn lại cái bóng mờ mờ thì giật mình hưng phấn, “Không ngờ tôi lại bơi xa như thế.” Trần Lãm cười một tiếng, “Không thử thì sẽ không bao giờ biết tiềm năng của mình lớn đến đâu, lần đầu tiên vợ tôi đi lặn, mới bơi năm mươi mét đã kêu mệt.”

”Vậy sao hôm nay cô ấy không đến?”

”Cô ấy không có ở đây.”

Nhậm Thiên Chân ngẩn người, bỗng Trần Lãm ném thứ gì đó lên người cô, cô kinh hãi hét lên một tiếng, phát hiện thì ra đó chỉ là một con cua nhỏ, bèn thả con cua xuống bờ cát, nó nhanh chóng chui vào trong cát.

Lại thấy vết thương trên vai Trần Lãm, Nhậm Thiên Chân rất muốn hỏi liệu có phải là vết đạn bắn hay không, nhưng lại thấy nếu hỏi thì lỗ nặng quá, chỉ đành đề nén.

”Vợ tôi rất thích xem chương trình du lịch mà cô dẫn, có lúc bận rộn quá không có giờ xem, cô ấy sẽ nhờ tôi tải xuống điện thoại hộ cô ấy.” Bỗng Trần Lãm nói.

Nhậm Thiên Chân thân nhiên cười một tiếng, “Xem ra anh rất nhớ cô ấy.”

”Đã hơn một tháng không gặp, đúng là rất nhớ.” Trần Lãm đứng lên, ném hòn đá xuống biển.

Nhậm Thiên Chân nhìn bóng lưng anh ta, vóc người khỏe đẹp như tượng vậy, có cơ bắp nhưng không quá khoa trương, làn da phơi nắng thành lúa mạch khỏe mạnh, rất dễ thu hút ánh mắt của phái nữ, không biết vợ anh ta là kiểu người ra sao, vì công việc mà bỏ lại một người chồng xuất sắc như thế, chẳng lẽ không sợ có người phụ nữ khác mơ tưởng anh ta sao?

Cũng có thể, chính vợ anh ta cũng rất xuất sắc nên mới không lo anh sẽ thay lòng. Nhậm Thiên Chân đưa tay lên che nắng, thấy du thuyền đang đi về phía hòn đảo nhỏ này, hình như còn có người đứng trên boong nữa, cô vô cùng vui vẻ đứng lên.

Phó Đông Bình đứng trên boong thuyền, cầm ống nhòm nhìn ra đảo, có một cô gái đang khua tay với anh, đoán chắc đó là Thiên Chân, nên cũng giơ tay lên vẫy với cô.

Trần Lãm thấy thế, nghiêng đầu nhìn Nhậm Thiên Chân, thấy cô ra dấu tay với người trên du thuyền thì không nhịn được bật cười.

Du thuyền cập bờ rồi dừng lại, Phó Đông Bình đi xuống, thấy Nhậm Thiên Chân chạy đến liền ôm lấy cô, “Em chơi với Trần Lãm vui quá nhỉ, chạy xa đến thế cơ à.”

”Đương nhiên rồi, lần đầu em lặn lại có thể lặn xa như vậy đó.” Nhậm Thiên Chân ôm cổ anh làm nũng, “Trần Lãm là quân nhân à? Lặn tốt quá.”

”Không phải.” Phó Đông Bình nói, “Nhưng cậu ta cũng không phải người thường, đến xe tăng cậu ta cũng lái qua rồi.”

”Anh lại đùa em nữa rồi, không phải quân nhân mà biết lái xe tăng à.”

”Những chuyện xảy ra với cậu ta trước khi đến đảo Cò này như một bức màn, không ai hay biết, cho đến giờ cậu ta cũng không nói.” Phó Đông Bình đặt Nhậm Thiên Chân xuống, ôm eo cô tíu tít cười nói cùng.

Đi chơi một ngày, đến lúc về nhà đã là đêm khuya.

Phó Đông Bình lái xe, nghe thấy tiếng chuông điện thoại nhưng không muốn để ý đến, có điều điện thoại kêu mãi không chịu dừng, anh đành phải ném điện thoại cho Nhậm Thiên Chân.

Nhậm Thiên Chân thấy tên trên màn hình là Hình Lịch Dương, thì tò mò hỏi Phó Đông Bình, “Hình như là em rể của anh đấy, muộn như vậy rồi mà anh ấy còn gọi cho anh làm gì?”

”Làm sao anh biết chứ, chắc là có việc gấp, em mau nghe đi.” Phó Đông Bình vừa nghe nói là điện thoại của Hình Lịch Dương, nhất thời căng thẳng, sợ là em họ Cố Úc Mi đang mang thai của anh xảy ra chuyện.

Nhậm Thiên Chân nhìn anh, cũng đoán được tâm tư của anh nên cố ý nói: “Em cũng không nghe đấy, xem anh lo cái gì.”

”Mau nghe đi! Em muốn làm anh lo chết đấy à, anh mà chết thì có lợi gì cho em đâu.” Phó Đông Bình hô lên.

Nhậm Thiên Chân nhìn dáng vẻ sốt ruột lại chẳng thể làm gì được của anh, trong lòng rất hưởng thụ, lúc này mới chậm rãi nghe máy, ai ngờ, Hình Lịch Dương lại không nói chuyện của Cố Úc Mi.

”Cô là Nhậm tiểu thư đấy à, vậy thì tốt qua, tôi đang định bảo Đông Bình truyền lời cho cô đấy, cô biết Trang Tự Minh chứ, nghe nói hai người là bạn học.”

”Anh ấy làm sao?” Bỗng Nhậm Thiên Chân có dự cảm bất an, người ngồi thẳng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 21: Đại Kết Cục

Trong điện thoại, Hình Lịch Dương nói cho Nhậm Thiên Chân biết, “Anh ta bị xe đụng, xảy ra lúc trưa, đến giờ vẫn chưa qua cơn nguy hiểm, anh ta lại không có bạn bè ở đây, nên dì Tâm mới bảo tôi thông báo cho cô một tiếng.”

”Anh ấy đang ở bệnh viện nào, tôi qua ngay đây.”

Nhậm Thiên Chân vội vã hỏi rõ Hình Lịch Dương địa chỉ bệnh viện, rồi bảo Phó Đông Bình khoan về nhà đã, mà lái thẳng xe đến bệnh viện. Sau khi hai người cuống cuống chạy đến bệnh viện, thấy chỉ có mỗi Hình Lịch Dương đứng bên ngoài phòng bệnh, Nhậm Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm, may không có Cao Tuấn ở đây, nếu không thì đúng là lúng túng.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt ICU, Trang Tự Minh bị trọng thương phải dựa vào máy hô hấp mới có thể duy trì tính mạng, cả người và đầu đều được quấn trong vải xô, trên đùi bó thạch cao, thể thảm đến mức không nhìn.

Nhậm Thiên Chân đứng ngoài phòng, cách một lớp kính thủy tinh nhìn anh, nước mắt không ngừng trào ra. Phó Đông Bình bèn ôm lấy eo cô.

Hình Lịch Dương đi đến nói với họ, “Trưa nay dì Tâm với Tiểu Trang đến ăn tại một nhà hàng ở tầng 15 cao ốc Mậu Đức, lúc đến bãi đậu xe lấy xe thì Ngụy Phong muốn đâm xe vào dì Tâm, may mà Tiểu Trang kịp thời đẩy dì ấy sang một bên, cứu dì Tâm một mạng, nhưng bản thân lại bị xe đâm trọng thương.”

”Ngụy Phong là ai?” Nhậm Thiên Chân không nhớ Trang Tự Minh có nhắc đến anh có một kẻ thù như vậy.

”Là bạn trai cũ của dì Tâm trước Tiểu Trang, là một người mẫu.” Hình Lịch Dương nói.

”À, thì ra là tranh cướp người yêu.” Phó Đông Bình đứng bên cạnh khinh thường nói xen vào. Hình Lịch Dương không tỏ thái độ, Nhậm Thiên Chân nhìn anh một cái, ý rằng nếu anh đã đến rồi, thì đừng nói như thế.

”Bao giờ thì có thể tỉnh?” Nhậm Thiên Chân quan tâm nhất điều này.

”Bị gãy chân trái, gãy thêm mấy khúc xương sườn, dì Tâm nói, dù tốn bao nhiêu tiền đều phải cứu anh ta, nên về mặt này cô không cần lo lắng, bác sĩ nói, chỉ cần anh ta có thể tỉnh lại là thoát khỏi cơn nguy hiểm rồi.”

Lúc này, y tá đẩy Cao Tuyết Tâm ngồi trên xe lăn đi đến, để bà ấy theo dõi cửa sổ ghi hình ngoài phòng ICU, Cao Tuyết Tâm lo lắng hỏi y tá, “Tại sao cậu ấy vẫn chưa tỉnh, không phải thuốc mê đã hết tác dụng rồi sao?”

Y tá giải thích với bà ấy mấy câu, an ủi bà.

Nhậm Thiên Chân nhìn sang, thấy một tay của Cao Tuyết Tâm cũng băng bó thạch cao, bèn hỏi Hình Lịch Dương: “Bà ấy cũng bị thương à?”

“Bị chút nhẹ thôi, lúc ngã xuống bị gãy tay.”

“Em gái tôi thì sao, con bé không đi theo đấy chứ.” Phó Đông Bình thấy Cố Úc Mi không có ở đây, không nhận được hỏi. Hình Lịch Dương nói: “Hai ngày nay Mi Đậu nôn ghê quá, không tiện ngồi máy bay nên không cho cô ấy đến.”

“Tốt quá rồi.” Cuối cùng Phó Đông Bình cũng yên tâm.

Hình Lịch Dương đi theo Cao Tuyết Tâm bàn chuyện, nói với bà ấy, đã liên lạc một bệnh viện lớn ở Nhạn Kinh rồi, nửa tiếng sau tổ chuyên gia bọn họ phải sẽ đến.

“Lịch Dương con đã phí sức nhiều vào chuyện này rồi, vì cứu di mà đứa bé đó mới bị thương, nhất định phải cứu cậu ấy.” Cao Tuyết Tâm vô cùng bận tâm đến sự an nguy của cậu bạn trai nhỏ, gương mặt không trang điểm nhìn già hơn bình thường đến mười tuổi. Hình Lịch Dương an ủi bà không ngừng.

Cao Tuyết Tâm chỉ có mỗi một cô con gái, nhưng cô bé vẫn đang ở tuổi vị thành niên, đứa cháu Cao Tuấn duy nhất lại sinh ra trong gấm vóc lụa là, cũng may có đứa con nuôi Hình Lịch Dương này, để lúc bà gặp phải chuyện lớn còn có một người có thể bàn bạc.

Sau khi hỏi bác sĩ, Hình Lịch Dương báo Phó Đông Bình đưa Nhậm Thiên Chân về trước, nhịp tim huyết áp của Trang Tự Minh đều rất bình thường, nhưng e không tỉnh lại ngay được, chờ ở đây thì không bằng đợi sau khi anh ta tỉnh, bọn họ lại đến thăm.

“Được, vậy bọn tôi về trước, có tin gì thì thông báo cho tôi.” Phó Đông Bình mệt mỏi, biết Nhậm Thiên Chân chơi một ngày cũng đã thấm mệt, vội đưa cô rời đi.

Hai hôm sau, Trang Tự Minh đã tỉnh, Nhậm Thiên Chân nhận được điện thoại liền chạy đến bệnh viện thăm anh ta.

Trang Tự Minh trên giường bệnh rất yếu, nhưng cũng may tinh thần còn ổn, Cao Tuyết Tâm túc trực bên cạnh anh ta suốt, người nhìn tiều tụy già nua, Nhậm Thiên Chân xúc động, gọi bà ấy một tiếng.

“Dì Cao...”

“Hai người nói chuyện đi.” Cao Tuyết Tâm biết quan hệ bạn học giữa hai người không tệ, bèn để cho họ có không gian nói chuyện riêng. Phó Đông Bình thấy y tá đẩy Cao Tuyết Tâm đi ra ngoài thì cũng đi theo.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người họ, Nhậm Thiên Chân đi đến trước giường Trang Tự Minh, cầm lấy tay anh ta, “Hai ngày nay em lo cho anh lắm, may mà anh tỉnh lại rồi.”

“Có phải em thấy anh rất ngốc không? Vì cứu người mà suýt nữa bị xe tông chết.” Trang Tự Minh nhìn Nhậm Thiên Chân, trên gương mặt gầy gò có nét lạnh nhạt.

Nhậm Thiên Chân lắc đầu, “Không, con người không phải là cỏ cây sao vô tình nổi, em biết anh là người hiểu chuyện đội ơn nhất. Đứng dưới cái nhìn của anh, Cao Tuyết Tâm có ơn với anh, nên anh mới không để ý đến an nguy của mình mà đi cứu bà ấy.”

Trang Tự Minh thở dài, nhìn trần nhà đến mức xuất thần, rồi kín đáo nói: “Không hoàn toàn là vì trả ơn đâu, Thiên Chân à, có lẽ em không tin, nhưng anh thấy hình như anh yêu chị ấy rồi. Trong một tích tắc xe lái đến đó, anh chỉ muốn cứu chị ấy, hoàn toàn không nghĩ đến mình.”

Nhậm Thiên Chân nghe thế thì vô cùng ngạc nhiên, “Nhưng mà, tuổi của bà ấy cũng có thể làm mẹ anh.”

“Anh biết, nhưng bản thân đâu thể điều khiển được tình cảm chứ, anh ở chung với chị ấy lâu như vậy, chị ấy vẫn luôn đối tốt với anh, chuyện gì cũng nghĩ chu đáo thay anh, đối với anh mà nói, chị ấy như người mẹ để anh có thể dựa dẫm vậy. Chuyện nhà anh em cũng biết đấy, mẹ anh không thông minh, cả ngày ngoài làm ruộng thì không biết làm gì khác, dù trong lòng có yêu con đến đâu thì cũng không thể hiện ra, lúc anh đưa bảng điểm của mình cho bà ấy xem, bà cũng chỉ biết cười ngây ngô.”

Nói đến đây, Trang Tự Minh cười khổ một tiếng.

“Nhưng điều đó không có nghĩa là bà ấy không yêu anh, làm gì có người mẹ nào không thích con mình.” Nhậm Thiên Chân luôn cảm thấy, tình cảm của Trang Tự Minh dành cho Cao Tuyết Tâm chỉ là do tâm tình yêu mẹ quá nhiều mà thôi.

“Anh đâu có nói bà ấy không yêu anh, chỉ là bà ấy không quá thể hiện ra tình cảm của mình với con cái mà thôi.” Trang Tự Minh đành hắng. Nhậm Thiên Chân vội vuốt ngực anh ta, “Vết thương của anh còn chưa khô, nghỉ ngơi đã rồi nói chuyện.”

“Không sao, anh có thể cố được.” Dường như Trang Tự Minh đã quyết định nói ra hết tâm sự với Nhậm Thiên Chân, cũng hoặc là, từ lâu anh ta đã muốn bày tỏ, nhưng vẫn chưa tìm được đối tượng để giải bày.

“Được rồi.” Nhậm Thiên Chân nói, “Em cũng biết sơ tình cảm của anh, nhưng liệu Cao Tuyết Tâm có yêu anh không? Em nghe nói bạn trai của bà ấy rất

nhiều, đều là vui đùa cả, chưa có thật lòng với bất cứ ai.”

”Sau khi ở chung với anh, chị ấy đã cắt đứt hết với tất cả người khác rồi, chỉ có mỗi anh thôi, nên lúc này tên Ngụy Phong đó mới lái xe đâm chị ấy, tên đó cũng đã quen tiêu tiền như nước, chị Tâm nhường nhịn việc hấn ta phung phí, dù đã chia tay vẫn cho hấn không ít tiền.”

”Xem ra là vì Cao Tuyết Tâm muốn đoạn tuyệt mọi quan hệ với hấn ta, nên hấn ta mới chó cùng rứt giậu muốn quay lại báo thù các anh?”

”Đúng thế, hấn ta vẫn nghĩ vì anh nên chị Tâm mới chia tay với hấn.” Trang Tự Minh nói đến đây, bật cười tự giễu, “Thiên Chân à, có phải bây giờ anh nói chuyện càng lúc càng giống một sùng nam không?”

Nhậm Thiên Chân cười phì một tiếng, đưa tay khẽ vuốt mi mắt anh ta, mặc dù bị thương, nhưng anh ta vẫn đẹp trai lạ.

Trang Tự Minh cầm lấy tay cô, “Thiên Chân, em có xem thường anh không?” Nhậm Thiên Chân nhìn anh, “Sao anh lại hỏi em những lời này, sao em có thể xem thường anh được, anh là một trong những người bạn tốt nhất của em, giống như anh em của em vậy.”

”Ồ dào Cò anh không có bạn bè gì, nên thái độ của em rất quan trọng với anh.”

Bên ngoài phòng bệnh, Cao Tuyết Tâm gọi Phó Đông Bình, “Cậu là con trai nhà họ Phó nhỉ, là anh họ của con dâu Mi Đậu của tôi.” Phó Đông Bình đáp một tiếng, đoán được bà ta có lời muốn nói, nên ngồi xuống ghế dài cạnh xe lăn bà ta.

”Cô bé trong kia là bạn gái cậu à?”

Phó Đông Bình gật đầu.

Cao Tuyết Tâm nói: “Tôi nhìn cô bé ấy quen mắt lắm, hình như cô ấy từng qua lại gì đó với Cao Tuấn, cậu có biết không?” Vì quan hệ với con nuôi và con dâu, Cao Tuyết Tâm cũng tự nhiên coi Phó Đông Bình là người nhà mình.

Phó Đông Bình lại gật đầu, “Tôi biết, mọi chuyện của Thiên Chân tôi đều biết cả, cô ấy là một cô gái tốt, tôi rất thích cô ấy, cảm ơn dì đã quan tâm.”

Lúc này Cao Tuyết Tâm mới yên tâm gật đầu, đứa cháu Cao Tuấn này hay thích trêu hoa ghẹo nguyệt, người nhà không thể quản thúc được, nhưng với người nhà họ Cao, dù Cao Tuấn có là công tử ăn chơi trác táng thì dù gì vẫn là người trong nhà, những đứa con gái qua lại với nó, chỉ sợ cũng không phải hạng tốt đẹp gì, không phải vì danh thì cũng vì tiền.

Thấy Nhậm Thiên Chân đi ra khỏi phòng bệnh, Phó Đông Bình đi lên đón cô, nói nhỏ đôi câu rồi ngoái đầu lại tạm biệt Cao Tuyết Tâm, sau đó đưa cô rời đi.

Trong vườn hoa bệnh viện, hai người cùng sóng vai tản bộ.

”Hai người tâm sự với nhau lâu thật đấy.” Phó Đông Bình nhìn đồng hồ, bọn họ nói chuyện đã được gần một tiếng rồi.

”Anh ấy có rất nhiều lời muốn giải bày, nên em làm thánh giả nghe anh ấy nói.” Nhậm Thiên Chân nhìn bầu trời nơi xa, một đàn cò trắng bay qua, mùa thu đến thật chóng vánh. Một năm rồi một năm, thời gian trôi thật nhanh.

”Nói những gì? Không phải tỏ tình với em đấy chứ?” Phó Đông Bình coi tất cả những người đàn ông như tình địch cả.

”Làm sao anh biết.” Nhậm Thiên Chân lắc đầu, “Anh ấy nói mình yêu Cao Tuyết Tâm, mới tình lại đã cầu hôn bà ấy, Cao Tuyết Tâm cũng đồng ý rồi.”

”Cái gì?” Phó Đông Bình ngạc nhiên đến mức cằm rơi xuống đất. Rõ ràng là chỉ là chuyện tình gối chăn, thế nào mà mới đảo mắt một cái đã thành hôn nhân đại sự rồi.

”Không ai có thể nói rõ chuyện tình cảm cả, anh nói là tâm tình yêu mẹ cũng được, nói gì đó cũng được, nhưng quyết định là do anh ấy, chỉ cần anh ấy hạnh phúc là tốt rồi. Em còn nghe nói, đời anh ấy dưỡng thương khỏe lại, hai người sẽ qua Mỹ định cư luôn, Tiểu Trang ở bên kia học tiến sĩ, Cao Tuyết Tâm đi theo.”

Cuộc trò chuyện với Trang Tự Minh đã để Nhậm Thiên Chân ngẫm ra rất nhiều đạo lý, cũng bình tĩnh đón nhận tất cả. Mỗi một người đều là cá thể độc lập, có quyền tự lựa chọn về cuộc đời mình.

Phó Đông Bình cười, “Không ngờ anh lại có nhiều tình địch như thế, ngoài sáng trong tối, chẳng biết có bao nhiêu người rồi?”

”Có ý gì?”

”Cô khóc, Cao Tuyết Tâm thông báo chuyện tai nạn của anh ta cho em biết, đây là phòng trường hợp xấu nhất, để anh ta trước khi chết còn được gặp em một lần, dù chết cũng không hối tiếc. Bụng dạ người đàn bà này không đơn giản đâu, em nói với Tiểu Trang những gì, nhất định bà ta biết rõ như lòng bàn tay.”

Lúc này Nhậm Thiên Chân mới hiểu, “Em chẳng có chuyện gì với anh ấy cả! Cho dù có, thì với tính cách của anh ấy, anh ấy sẽ không nói đâu.”

”Em cảm thấy đạo hạnh của anh ta sâu hay của Cao Tuyết Tâm sâu hơn, không điều tra hoàn cảnh rõ ràng của bạn trai, bà ta sẽ đồng ý kết hôn với anh

ta sao?” Phó Đông Bình thức tỉnh cô.

Nhậm Thiên Chân nghĩ ngợi, anh nói cũng có lý, nếu không phải Trang Tự Minh nhắc đến cô với Cao Tuyết Tâm, thì làm sao Cao Tuyết Tâm có thể nhớ được hai người họ là bạn học hay bạn diễn. Còn về phần vì sao anh ta lại phải thẳng thắn, với kinh nghiệm trải đời của Cao Tuyết Tâm, chuyện đã muốn biết thì sẽ có cách.

Nghĩ đến đây, Nhậm Thiên Chân thở dài, thì ra trong lòng mỗi người đều có thế giới nhỏ mà không muốn người khác biết đến, chỉ có thực sự quan tâm đối phương, mới có thể đi vào cấm địa đó được, thế giới ấy của Trang Tự Minh, cô chưa từng đi vào.

Nhìn Phó Đông Bình, Nhậm Thiên Chân nói: “Trước kia em có xem một bộ phim, có một lời thoại khiến em có ấn tượng rất sâu.”

“Nói nghe xem nào.”

“Khi bạn còn trẻ, sẽ muốn được trải nghiệm tình yêu rất nhiều lần, nhưng khi lớn dần theo thời gian, bạn sẽ nhận ra nếu mình yêu một người, dù phung phí cả cuộc đời vẫn không đủ. Từ từ hiểu một người, thông cảm một người cho đến yêu một người, cần nhất một tấm lòng to lớn mới nhận ra những điều ấy.”

Dừng bước chân cùng nhìn đối phương, bao nỗi buồn như hòa tan trong nụ cười, không sớm không muộn bọn họ gặp được nhau, yêu nhau không xa rời không vất bỏ, trải qua bao khó khăn vẫn còn có thể bên nhau, đúng là cần một trái tim vô cùng bao dung.

Bàn bạc xem đi đâu ăn cơm, Phó Đông Bình đề nghị, “Không bằng lại nhà anh đi, hôm qua mẹ anh còn gọi điện bảo anh đưa em về ăn cơm, để bà ấy với bố anh gặp mặt em.”

“Chuyện của bọn mình, họ biết cả rồi à?” Nhậm Thiên Chân không yên tâm lắm.

Phó Đông Bình biết, cô sợ bố mẹ anh không thích cô, bèn an ủi: “Biết hết rồi, lần trước khi anh hủy hôn với Bạch Tố đã nói với họ rồi.”

“Còn chuyện của Cao Tuấn thì sao, họ cũng biết à?”

“Chuyện đó không cần phải nói rõ với họ, chỉ nói là truyền thông bịa scandal xấu.”

Nhậm Thiên Chân khẽ cười, nắm lấy tay anh.

Trong phòng khách căn biệt thự nhà họ Phó, lần đầu tiên vợ chồng Phó Duật Lâm gặp bạn gái của con trai, dù từ lâu họ đã được nghe con trai nhắc đến cô nhưng mãi không có cơ hội gặp, lúc gặp rồi thì thăm thán, cô bé này cũng đẹp như Khúc Hà lúc còn trẻ vậy.

“Ngồi đi Thiên Chân.” Bà Phó vẫn còn nhớ mang máng dáng vẻ của cô khi còn bé, Tiểu Thiên Chân lúc ấy vừa ngoan ngoãn lại đáng yêu, nói năng nhỏ nhẹ, người lớn hỏi gì cũng lễ phép trả lời, khiến bà rất thích cô bé này, không ngờ rằng hai mươi năm sau, cô bé ấy lại thành con dâu của mình.

Phó Đông Bình ỏi: “Bố mẹ, không bằng chúng ta cũng mời một nhà đi Khúc với chú Chương sang ăn đi, bốn người lớn gặp mặt nhau chút, là bạn cũ bao nhiêu năm, cũng nên qua lại với nhau.”

Đề nghị của anh được bà Phó đồng ý, Nhậm Thiên Chân lặng lẽ dời mắt sang nhìn Phó Duật Lâm, cô biết, chỉ có người lớn nhất trong nhà đồng ý mới được.

Phó Duật Lâm đã sớm nghe con trai thuật lại chuyện của năm đó, cũng muốn gặp lại bạn cũ một lần, vì thời gian trước con trai và Nhậm Thiên Chân con gái bọn họ cãi nhau âm ỉ nên mới tạm gác lại suy nghĩ đó, nay con trai lại nhắc đến, ông lập tức đồng ý.

Phó Đông Bình gọi điện cho Chương Ấu Quân, mời cả nhà bọn họ đến nhà họ Phó làm khách, Chương Ấu Quân nghe nói con gái lại làm lành với Phó Đông Bình thì vô cùng vui vẻ, đồng ý dẫn vợ và con trai đến.

Một giờ sau, cuối cùng cũng gặp được bạn cũ đã mười mấy năm không gặp, hơn nữa còn sắp thành thông gia với nhau, hai bên vô cùng kích động.

Phó Duật Lâm nhìn vết sẹo trên mặt ông bạn Chương Ấu Quân thì rất cảm khái: “Hai người nên sớm nói chuyện này cho bọn tôi mới phải, hai năm trước Lương Bân có nói với tôi, mấy người chúng ta lại tụ tập đi.”

Chương Ấu Quân thở dài: “Sau chuyện giữa tôi với Khúc Hà thì rất sợ gặp người quen, bây giờ ngẫm lại, nếu sớm nói ra thì cũng không đến nỗi mười mấy năm không gặp các ông.”

“Được rồi được rồi, bây giờ đã tốt rồi còn gì, chúng ta cũng sắp thành thông gia rồi, mọi người không cần phải nhắc lại chuyện năm đó đâu, đã đến giờ ăn rồi, ném thư chút tay nghề của tôi đi.” Bà Phó tự mình xuống bếp chiêu đãi bạn cũ, hôm nay lại thành thông gia, đúng là thân càng thêm thân.

Hai nhà ngồi quây quần bên bàn ăn cơm, không khí hòa hợp. Phó Duật Lâm và Chương Ấu Quân đã mười mấy năm không gặp, hai người vô cùng mừng rỡ, uống rất nhiều rượu, ăn xong rồi lại ngồi trong phòng khách trò chuyện, bà Phó và Khúc Hà ngồi bên lắng nghe.

Phó Đông Bình dẫn Nhậm Thiên Chân vào phòng mình, hỏi cô: “Ngày mốt là kỷ niệm một trăm năm thành lập trường bọn em, có mời anh đến, em cũng đi cùng anh đi, đi xem khánh thành viện bảo tàng.”

”Bây giờ anh là kiến trúc sư nổi tiếng rồi, em nghe Liêu Thanh nói số người theo dõi anh trên Weibo càng ngày càng nhiều.”

”Em cố gắng vì sự nghiệp như thế, đương nhiên anh không thể tụt lại phía sau được.”

”Chưa chắc, trong xã hội hiện đại này, đa phần đều nhìn mặt mũi thôi, nếu anh xấu xí, dù lên ti vi bao nhiêu lần thì cũng sẽ không có một đám người hâm mộ nữ theo đuổi như thế đâu.”

”Nói vậy là em đang khen anh đẹp?”

”Không, là em khen mắt nhìn của mình.”

Vào ngày thành lập trường đại học Đảo Cò, nơi nơi trong trường giăng đèn kết hoa, ngoại trừ lãnh đạo trong tỉnh và thành phố ra thì những cán bộ và lãnh đạo cấp quốc gia tốt nghiệp từ trường cũng tự mình đến chúc mừng.

Trước viện bảo tàng, sau khi lãnh đạo và hiệu trưởng phát biểu xong, người dẫn chương trình tuyên bố nghi thức khánh thành viện bảo tàng bắt đầu, Nhậm Thiên Chân đứng bên dưới, nhìn Phó Đông Bình đứng giữa các vị lãnh đạo, cao to thẳng tắp như bạch dương, vô cùng xuất chúng, vỗ tay cổ vũ anh.

Khi màn đỏ được kéo xuống, mấy chữ vàng Viện Bảo Tàng Đại Học Đảo Cò to đùng rực rỡ rất chói mắt, mấy trăm ánh đèn nơi ông nháy đồng thời sáng lên, cùng nhau ghi lại hình ảnh mang tính lịch sử này.

Phó Đông Bình thân là nhà thiết kế của viện bảo tàng, trở thành những người đầu tiên được viếng thăm bảo tàng. Nhậm Thiên Chân đứng bên ngoài chờ anh, thấy Hề Dao Dao và Đồng Hi cùng mặc T-shirt có logo của đại học Đảo Cò, Đồng Hi gầy đến mức chỉ còn lại da bọc xương, trong lòng thấy hơi buồn.

Cô từng nghe Phó Đông Bình nói, ngày cưới của Hạ Đình Vũ đã ấn định là vào tháng mười, mà Đồng Hi còn từng vì anh ta tự sát một lần, may mà được đưa đến bệnh viện kịp thời, nếu không cũng không biết là sẽ có hậu quả gì.

Lại thấy một bóng người quen thuộc trong đám đông, Nhậm Thiên Chân đi về phía anh ta, gọi anh ta một tiếng. Ôn Gia Minh quay đầu lại, thấy là cô thì khẽ mỉm cười.

Sau lần gặp nhau không vui đó, đã lâu rồi hai người không liên lạc gì, Nhậm Thiên Chân chủ động xin lỗi, đương nhiên Ôn Gia Minh cũng sẽ không so đo thêm với cô, hỏi tình hình gần đây của cô.

”Đông Bình đến đây cùng em, bọn em cũng đã đính hôn rồi.” Nhậm Thiên Chân giờ bàn tay đeo nhẫn kim cương lấp lánh nên cho Ôn Gia Minh xem. Nét mặt tràn đầy hạnh phúc.

Ôn Gia Minh chúc mừng cô, “Thầy đã gặp anh ta rồi, là kiến trúc sư, cùng khánh thành viện bảo tàng với lãnh đạo trường. Anh ta rất tốt, hai người các em ở bên nhau rất xứng đôi.”

Hai người nói chuyện một hồi thì thấy Phó Đông Bình đi ra khỏi viện bảo tàng, Nhậm Thiên Chân vội tạm biệt Ôn Gia Minh, đi về phía anh, thân mật ôm lấy tay anh.

”Lát nữa muốn đi ăn ở đâu?”

”Đến trung tâm triển lãm đảo Cò.”

”Đến đó làm gì? Ở đó cũng đâu ăn uống gì được.” Phó Đông Bình không hiểu. Nhậm Thiên Chân hé môi cười, “Anh chỉ biết có ăn thôi! Nơi đó do anh thiết kế, em rất thích chỗ đó, muốn anh đi giới thiệu cho em.”

”Sao nào, bây giờ đã biết sùng bái anh rồi à.” Phó Đông Bình vô cùng đắc ý.

Hai người đến trung tâm triển lãm, có nhân viên đang dẫn một nhóm học sinh đi tham quan.

”Nơi này chính là điểm mốc kiến trúc nổi tiếng ở đảo Cò, do kiến trúc sư Phó Đông Bình nổi tiếng ở thành phố chúng ta thiết kế, mọi người đã tham quan bên ngoài rồi, bây giờ chúng ta sẽ thưởng thức cấu tạo bên trong nóc nhà này, mọi người ngẩng đầu lên xem...”

Nghe thấy những lời này của nhân viên, Phó Đông Bình và Nhậm Thiên Chân nhìn nhau cười một tiếng.

- Hết -

Bạn đang đọc truyện *Ngược Chiều Ánh Sáng Tìm Đến Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.